

**JO. ALBERTI FABRICII ...
BIBLIOTHECA GRÆCA,
SIVE NOTITIA
SCRIPTORUM VETERUM
GRÆCORUM, ...**

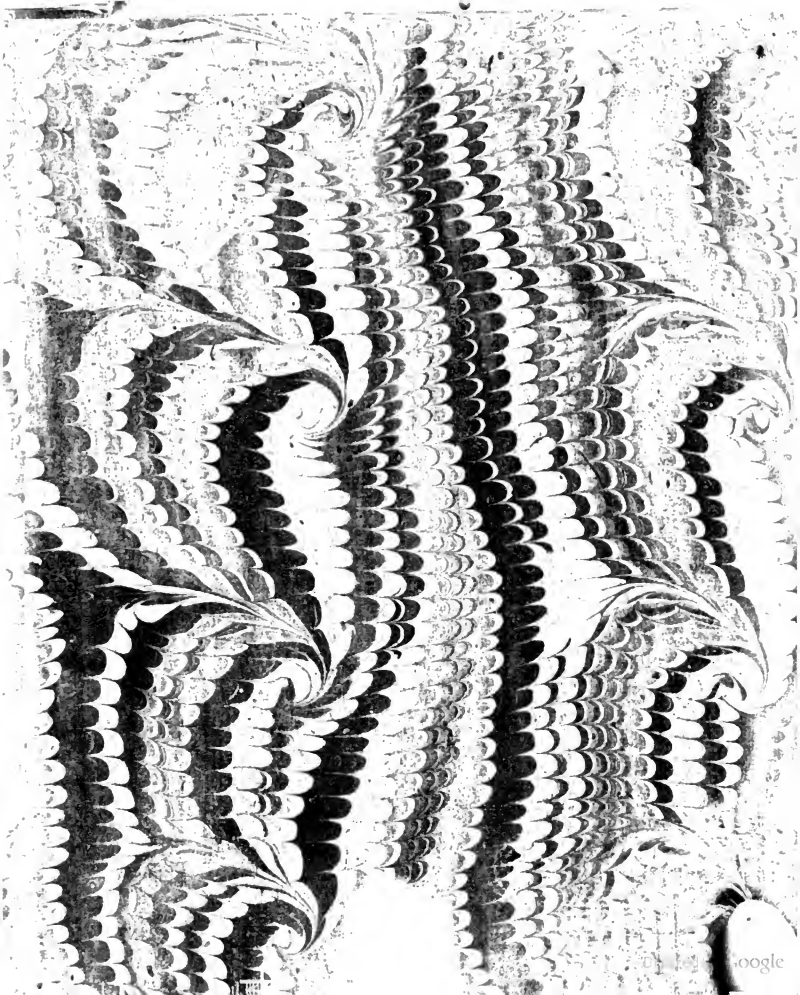
Johann Albert Fabricius, H. Westphalen

Ex Libris Joannis Nervoii

1876

A. 1.

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. Theol. D. & Prof. Publ.
**BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ
LIBER IV.**

DE LIBRIS SACRIS NOVI FOEDERIS,
PHILONE ITEM ATQUE JOSEPHO,
ET ALIIS SCRIPTORIBUS CLARIS A TEMPORE NA-
TI CHRISTI SALVATORIS NOSTRI AD CONSTANTI-
NUM MAGNUM USQUE.

Accedunt

CL. PTOLEMÆI LIBER DE APPARENTIIS FIXARUM,
NUNC PRIMUM GRÆCE EDITUS ADDITA VERSIONE,
ET PHILIPPI LABBEI S. J.
ELOGIUM GALENI CHRONOLOGICUM.

ExBibl.
Ios. Ren. Card.
Imperialis.

HAMBURGI,
Apud CHRISTIANUM LIEBEZEIT,
ANNO clb lxxxvii.

50480

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

VIRO
ILLUSSTRISSIMO
MAGNO
DE
WEDDERKOP,
SERENISSIMI

DUCIS REGNANTIS SLESWICI
ET HOLSATIÆ MINISTRO PRIMARIO
ET PRÆSIDI CONSILII INTIMI,
PRÆFECTO IN TREMSBUTTEL, ET
CAPITULI LUBECENSIS CANONICO,
DOMINO HEREDITARIO
IN STEINHORST, MOISLINGEN, TANG-
STED, SEEGARDEN &c. &c. &c.

S. D.
JO. ALBERTUS FABRICIUS,

Uanquam incredibilis est amor
Tuus in litteras , EXCELLEN-
);(2 TIS-

TISSIME ac verè MAGNE WED-
DERKOPFI, qualem scilicet conve-
nit esse in eo, qui ipse adyta illarum ac-
cessit & penetravit, nihilque in iis reliquit
intentati atque inexcussi : tanto tamen
magis spero, haud ingratum fore præsens
quod offerre Tibi audeo volumen, quod
in eo non de aliis tantummodo varii argu-
menti præclaris Scriptoribus, sed præci-
pue de sacris Divinæ Religionis nostræ
libris differitur. Nihil enim Tibi scio ma-
gis esse cordi, quam ut Divinis illis oracu-
lis Christianum pectus Tuum pascas, in-
que sanctissima CHRISTI præcepta as-
sidue intuearis, atque è coelestis Verbi
fonte vivo adversus mala quævis & peri-
cula, mortem denique ipsam solatium Ti-
bi, spem, fiduciam & gaudium haurias
perpetuum & immarcescibile. His Pie-
tatis superstructa atque innixa fundamen-
tis

tis facile coelo affurgit admirabilis illa Pru-
 dentia Tua ac Virtus, quæ in tantum Te
 fastigium evexit, tot Principibus ob soller-
 tiam, consilium in negotiis difficillimis, fi-
 dem, industriam, charissimum reddidit,
 integras Tibi obligavit regiones, invidiam
 denique ipsam & inimicorum conatus lon-
 ge infra Te posuit, & ne valerent Tibi
 nocere, egregie prospexit atque impe-
 divit. Alienissimus autem à fastu cum sis,
 & in tanta dignitate (qua longe minor et-
 iam excutere multis solet sensum com-
 munem) humanissimus adversus omnes,
 litteris maxime operantes, unde erudito-
 rum natio Te velut communem Mæce-
 natem suum suspicit colitque: confido
 hoc quod pro singulari Tua & immerita
 prorsus in me benevolentia jampridem
 Tibi debeo observantiæ meæ verissimæ
 ac devotæ pignus, à Te in meliorem par-

tem acceptum, libroque huic locum concessum iri in Bibliotheca Tua locupletissima, jucundissimo Tuo à gravissimis negotiis secessu. Faxit DEUS, ut inter res publice privatimque prosperas cruda & viridi senectū, qua divino beneficio per sobrietatem tuam moderationemque hactenus uteris, etiam impoſterum quam diutissime utaris, gaudio CELSISSIMÆ & SERENISSIMORUM PRINCIPUM, ac communi HOLSATIÆ bono, & cum sapientissimo illo Romanorum nihil quicquam habeas quo accuses senectutem, multa vero illi debeas, atque inter alia præclara hoc, ut divino munere concessos liberos Tuos, qui tuarum jam Virtutum vestigiis strenue insistent, dignitatum quoque Tuarum meritorumque vestigia feliciter legentes intueri, antequam rebus humanis valedicas, cum summa voluptate possis. Scripsi Hamburgi VI. Iduum Martii, Anno Christiano cdo MccvIII.

Ad

AD LECTOREM.

Nihil habeo quod multis te mōrer,
quisquis es, qui notitia Græcorum
& sacrorum præcipue scriptorum
caperis: tantummodo es mihi ro-
gandus, ut quod vides à me tibi
hic exhiberi recens volumen, ac-
cipias non minus serena fronte,
quam duo priora, proximeque si
DEUS valetudinem concesserit,
à me expectes, quæ propter oc-
cupantem conatus meos mercatum Francosurten-
sem adjungi jam non potuit, partem libri quarti alte-
ram, in qua hæc tibi capita sese offerent studio quali-
cunque meo explicata :

1. De Nicomacho Geraseno , Diophanto & aliis
Arithmeticis.
2. De Philosophis M. Antonino, Maximo Tyrio, Al-
cinoo, Alexandro Aphrodisiensi, Plotino
& Porphyrio.
3. De Hermogene, Aristide, Longino & aliis Rhetoribus editis , ineditis , atque deperditis.

);():(

4. De

4. De Julio Polluce & aliis Lexicorum Græcorum scriptoribus.
5. De Hephæstione ; Apollonio Dyscolo ; Herodiano , & aliis Grammaticis editis , ineditis atque deperditis.
6. De Philostratis , Callistrato &c.
7. De Scriptoribus Græcis usque ad Constantinum Magnum Christianis.

Sed ut uno conspectu etiam videas ; ecquid ex hoc ipso quod præ manibus nunc habes Volumine possis tibi polliceri , præfixi similiter capitum illius elenchum , qui & qualiscunque indicis instar tibi interim in librum futurus est , donec communes & uberrimos in totum opus indices , universis sex libris absolutis subjicere dabitur. Vale.

INDEX

INDEX CAPITUM

Libri Quarti.

Caput I. De Strabone Amaseno, ejusque scriptis editis ac deperditis, & de Operis Geographici Græca Epitome, editionibus atque interpretibus, & Index scriptorum à Strabone laudatorum. Alii Strabones decem. pag. I.

2. De Dionysio Periegete ejusque editionibus & interpretibus, tum index scriptorum ab Eustathio ad Dionysium allegatorum. Præterea de Scylace, Isidoro Characeno, Scymno Chio, Marciano Heracleota, Artemidoro Ephesio, aliisque Geographis editis & ineditis, de Chartis Geographicis, Notitiis Episcopatum &c. Eusebio etiam de locis Hebraicis & Stephano Byzantino, à quo allegatorum scriptorum index locupletior subjicitur. 21.

3. De Medicis Doscoride, Aretæo & Rufo, singulorumque scriptis editis ac deperditis & vulgatorum editionibus. 88.

);(:)(2

4. De

4. De Philone Judæo, scriptorum editorum ac deperditorum Catalogus & ordo, (suppositorum quoque) cum variis observationibus. Editiones item atque interpretes, & Philones varii amplius quadraginta, pag. 104.
5. Tabula Chronologica & Historia brevis Critica scriptorum Novi fœderis, Canon & Ordo librorum: Codices MSti, editiones, Versiones & Commentarii veterum ac selecti recentium in N. T. Distinctio in capita & *sixus*, De lingua Hellenistica & stylo N. T. De Epistolis Clementis Romani & Barnabæ, & de Apocryphis sub CHRISTI, Mariæ & Apostolorum nomine jactatis, 122.
6. De Flavii Josephi vita & scriptis editis ac perditis vulgatorumque editionibus. Testimonium de CHRISTO. Josephus Pseudo Geronides ejusque interpretes & editiones. Alii Josephi qui Græce scripsere. Scriptores Græci deperditi de rebus Judæorum, Index Scriptorum à Josepho allegatorum. 228.

7. De

7. De Epicteto Philosopho, ejus vita, Enchiridii interpretibus Arriano, Simplicio, S. Nilo qui Græcam paraphrasin Christianam condidit, & variis editionibus. Sententiæ Epicteti, quæ in Arriano haud leguntur. 256.
8. De Flavio Arriano ejusque scriptis editis ac perditis & eorum quæ exstant editionibus. 269.
9. De Zenobio, Diogeniano & aliis proverbiorum scriptoribus Græcis cum indice auctorum ab illis allegatorum. Catalogus scriptorum deperditorum & quamplurimum recensitum de eodem argumento. 280.
10. De Dione Chrysostomo ejusque dissertationum argumenta & editiones. De Dionis Cassii Historia Romana ejusque Epitomatore Joanne Xiphilino, & de vita Alexandri Severi, quam velut è Græca versam confinxit & Anglice edidit Tho. Elyotus. 305.
11. De Plutarchi Chæronensis vita & scriptis editis ac perditis, cum variis observationibus. Lampriæ libellus de Plutarchi scriptis Græce & latine. Alii duodecim Plutarchi. Index scriptorum à Plutarcho allegatorum. 329.

12. De Appiani Alexandrini libris editis ac deperditis, eorumque quæ exstant editionibus. 390.
13. De Phlegonte Tralliano ejusque scriptis editis ac deperditis, libro item de Nilo quem ei tribuit Menagius. De Artemidoro, Astrampsycho, Nicephoro, Achmete & aliis Onirocriticis. Indices scriptorum à Phlegonte & Artemidoro allegatorum. Artemidori varii, 397.
14. De Claudio Ptolemæo ejusque Geographia, Magna Syntaxi, libro de Judicandi facultate atque animi principatu, & aliis scriptis editis, suppositiis ac deperditis, eorumque quæ exstant editionibus. Liber de apparentiis fixarum nunc primum Græce editus integer è MS. Saviliano. Alii Ptolemæi. De globis cœlestibus veterum & similibus instrumentis Astronomicis. 411.
15. De Pausaniæ & Polyæni scriptis editis ac deperditis, & index scriptorum à Pausania laudatorum. 467.
16. Luciani vita & scriptorum catalogus ordine litterarum digestus cum variis observationibus. Luciani editiones & alii decem hoc nomine, 485.

17. Elogium Galeni Chronologicum & vita auctore Phil. Labbeo. Scripta Galeni quæ exstant recensita ordine litterarum, cum variis observationibus ad paginas triplicis editionis Græcæ Basileensis, latinæ Juntarum & Græcolatinæ Parisiensis. Scripta Galeni deperdita, Editiones & index scriptorum à Gale-
no allegatorum. 590.
18. De Sexto Empirico & ejus scriptis atque editionibus, addito indice pleniore Auctorum. 509.
19. De Diogene Laertio ejusque Pammetro & Opere de vitis Philosophorum & hujus interpretes atque editiones. Index scriptorum ab eo allegatorum, ex editione Wettsteniana. 600.
20. De Oppiani Scriptis, scholiaste, Paraphrasi Eutecnii, interpretibus & editionibus. De Diphnosophisticis Athenæi eorumque Epitome & editionibus. Plures hoc nomine, & Index scriptorum ab Athenæo allegatorum, illo qui est in editione novissima, locis variis plenior & emendatior. 625.
21. De Æliani unius an duorum scriptis editis perditisque & eorum quæ exstant editionibus. Index scriptorum in Varia & animalium Historia allegatis. 696.

INDI-

INDICES SCRIPTO- RUM ALLEGATORUM AB

Æliano pag. 707.

Artemidoro 407.

Athenæo 635.

Diogene Laertio 612.

Eustathio ad Dionysium 28.

Galeno 560.

Geographis minoribus Clariss. Hudso-
ni 40.

Flavio Josepho 255.

Pausania Cæsareensi 472.

Phlegonte Traülliano 402.

Plutarcho 374.

Proverbiorum Græcorum scriptoribus
286.

Sexto Empirico 595.

Stephani Byz. fragmento Segvieriano
55.

Stephani Epitome 57.

Strabone 9.

BI-

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ LIBER IV.

De

Scriptoribus,

*Qui claruerunt à nato CHRISTO, Salutificatore
nostro, usq₃ ad Constantini M. tempora.*

CAPUT I.

De STRABONE Amaseno.

De Strabonis nomine, genere, & aetate. 1. Opus Geographicum. 2. Gemisti Plethonis emendatio errorum Strabonis, Veterumque de Strabone testimonia. 3. Strabonis Epitome, quando composita, ejusque editiones. 4. Editiones Strabonis. 5. Scripta Strabonis deperdita. 6. Alii Strabones decem. 7. Index scriptorum in Opere Strabonis Geographico allegatorum. 8.

A

STRA-

I.

STRABONEM, non *Stratonem* appellatum fuisse Virum eruditione & iudicio præstantissimum, de cujus opere Geographico in præsentī dicere institui, facile evicerit adversus novam Francisci Patricii (a) suspensionem consensus tot veterum scriptorum sub Strabonis nomine illum laudantium, & auctoritas codicum MSS. ex quibus tam opus ipsum, quam Græca epitome ejus est expressa. Genus duxit nobile Strabo e Cnossō Cretæ civitate, in qua Dorylaus Tæticus Mithridatis Evergetæ amicus e Macetide Sterope sustulit Stratarcham in extrema senectute Straboni adhuc visum & Lagetam, cujus filia fratri Moaphernis nupta peperit matrem Strabonis. Dorylai Tæticī frater fuit Philæterus, cujus filius e Mithridatis Eupatoris ducibus unus regi charissimus & summo in Comana Ponti sacerdotio regia proxima dignitate (confer A. Hirtium de bello Alex. cap. 66.) functus patruo cognominis fuit, neque plura de genere materno nostri observavit eruditorum (b) industria, de paterno ne tantillum quidem. Patria fuit Amasea Cappadociæ sive Ponti civitas, unde Josepho & aliis Cappadox dicitur. Audivit in Grammaticis Tyrannionem atque Aristode-

- (a) Lib. 3. discuss. Peripatet. Tom. 1. pag. 19. seq. Argumento utitur duplici Patricii, *unum* est, quod Athenæus l. 14. p. 657. notat Strabonem libro VII. testari, quod Posidonium Stoicum Scipionis Africani æqualem notum habuerit, Operis Geographici auctor vero scripserit sub Tiberio, hoc est 150. amplius post captam Carthaginem annis, neque usquam in libris, qui exstant, testetur se Posidonium *ἐγνωκέναι*. *Alterum*, quod Suidas post commemoratum Strabonem, Stratonis meminisse his verbis *Στρατῶν Ἀμασεὺς Φιλόσοφος γέγονεν ἐπὶ Τιβερίῳ Καίσαρος ὃς ἐγραψεν γεωγραφίαν ἐν βιβλίοις ζ*. Huic Patricii sententiæ singularem librum oppositum se promissit Casaubonus præf. ad Strabonem, qui licet editus non fuit, non tamen admodum difficile est ad ejus argumenta respondere. Nam Svidam errasse non dubito, quando Stratonem nobis Geographiæ auctorem pro Strabone ingessit, Athenæum vero duos confudisse Posidonios, unum Scipionis, si forte familiarem & alterum Posidonium Apameensem qui Pompeii amicus fuit & de quo Strabo lib. 16. *Ποσειδώνιος ὁ Στρωϊκὸς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς Φιλόσοφων πολυμαθὲς αἰὼς*. Confer, si placet, quæ de pluribus Posidonis supra in Stoicorum notitia dixi, & quæ contra Patricium disputat Marfiliius Cagnatus III. 20. Var. Observationum in face artium Gruteriana T. 3. p. 608. & Jonlius p. 202. Imaginem Strabonis, nescio qua fide, dat Joh. Sambucus in iconibus num. LXIV.

- (b) Cagnatus p. 602. & Casaubonus Præf. de Strabone & ejus scriptis. Præcipue Xylander erudita in Strabonem præfatione.

stodenum & hunc in Rhetoricis quoque mane, cum pomeridianis horis Grammatica tradentem auscultaret, E Philosophis frequentavit Xenarchum Seleuciensem Peripateticum & cum Boetho se in dogmatibus Aristotelis exercuit, attamen Peripateticis amplius probavit Stoicos, ut adversus Xylandrum demonstrat Casaubonus non uno loco suarum in Strabonem notarum, & in præfat. tum Vossius II. 6. de Historicis Græcis. Athenodorum celebrem sub Augusto Stoicum *στράτων* suum vocat Strabo XVI. p. 779. Itinerum passim à se susceptorum facit ipse quoque mentionem, Ægyptumque, Asiam, & Græciam atque Italiam, sed & Sardiniam & alias insulas perlustrasse se testatur. Ab Armenia usque versus occasum ait se profectum ad Hetururiz loca Sardiniz opposita, & versus meridiem ab Euxino Ponto usque ad extrema Ethiopiz. Germaniam ipse non adiit, unde tanto minus mirum, quod perturbatorie, ac parum bona fide has regiones descripsisse queritur Phil. Cluverius III. 1. Germaniz antiquæ, & quod in descriptione Germaniz multos eum commississe errores arguit Herm. Conringius. Licet & circa Germaniam Strabonis industria celebratur ab Egidio Tschudo in Epist. ad Beatum Rhenanum inter Philologicas à Goldasto editas p. 224. Ælio Gallo, qui exercitum sub Augusto Imp. in Arabiam felicem duxit socium se & amicum fuisse refert lib. 2. p. 118. & cum eo in Ægypto admirandam Memnonis statuam contemplatum lib. 17. p. 816. Multos memorat passim æquales suos Cn. Pisone, Athenodorum, Boethum, variaque, quæ temporibus suis contigisse animadvertit, quæ ex ejus libris congestit Marfilius Cagnatus III. 20. Var. Observationum. Ex pluribus autem locis perspicuum est eum Augusti & Tiberii ætate floruisse & quidem librum IV. p. 206. scripsisse se inquit anno U. C. 771. Tiberii V. cum ante annos 33. Norici essent à Tiberio & Druso devicti, quod Dio I. 54. p. 536. notat factum M. Druso Libone & L. Calpurnio Pisone CoSS. Anno U. C. 739. Cum vero librum XII. componeret p. 576. Cyzicenis nondum ademerat Tiberius libertatem, quod anno U. C. 778. Cornelio Cosso & Asinio Agrippa Cosf. anno XII. Tiberii factum constat ex Taciti IV. 36. Annal. Pulchre etiam Vossio observatum, quod * Gallus, quem amicum sibi fuisse testatur Strabo, manus sibi violentas intulit jam Anno U. C. 718. (confer Dionem lib. 53. p. 512.) ut adeo Strabonem

A 2

cum

* Qui aliis Cornelius, Straboni & Josepho est Ælius Gallus, fortassis propter scripturæ compendium librariis Ælium pro Cornelio legentibus, ΑΛΙΟΣ pro ΚΡΑΙΟΣ.

cum circa Annum 771. scriberet, necesse sit xrate fuisse admodum pro-
vectum & sexagenario majorem. Quod autem anno Tiberii duodeci-
mo obierit diem supremum, sine ullo veteris scriptoris testimonio affir-
mat Morlerius, Doctor Sorbonicus, in conatibus litterariis Gallice editis
(Essais de literature pour la connoissance des livres) T. I. edit. Hagensis
p. 105. Unum hujus scriptoris præstantissimi opus ad nos pervenit:

II. ΓΕΟΓΡΑΦΙΚὸν βιβλίον ἢ libri XVII. de Geographia, in quo-
rum duobus primoribus docet Geographiz cognitionem rem esse Philoso-
pho dignissimam & Homero pridem atque antiquis Philosophis mini-
me neglectam: neque vero causam sibi defuisse, cur post Eratosthenem,
Timosthenem, Hipparchum, Posidonium aliosque, quorum hallucina-
tiones nonnullas perstringit, Geographiam illustrandam aggressus sit,
Hinc post insignem disciplinz ipsius & tractandorum ὑποτάξεσιν aggre-
ditur libro tertio describere Hispaniam, quarto Galliam Britannicasque
insulas & gentes insalpinas, quinto & sexto Italiam, insulasque adjacentes:
septimo, qui extrema parte mutilus est, Germaniam, Getas, Illyrios, Tau-
ricam, Chersonesum & Epirum. Octavo, nono & decimo Græciam cum vi-
cinis insulis; Proximis quatuor libris XI. XII. XIII. XIV. Asiam intra
Taurum, Libro XV. & XVI. Asiam extra Taurum, Indiam, Persidem,
Syriam, Arabiam &c. Libro XVII. denique Ægyptum, Æthiopiam,
Carthaginem, ac reliqua nonnulla Africz, subjuncta enumeratione pro-
vinciarum, quas Strabonis tempore per universum terrarum orbem te-
nebant Romani. Neque simpliciter situm locorum nominaque in præ-
senti opere annotat hic scriptor, sed frequentissime instituta, mores, po-
litiam, religionem populorum ac Rerump. exponit & viros celebres lau-
dat, ut vere haberi possit quidam veteris historiz ac Geographiz thesaurus,
singulari judicio ac delectu compositus.

III. Laudatur Strabo passim sub Γεωγράφου quidem nomine ab
Evagrio lib. I. c. 20. Hist. Eccles. & Juliano * Architecto Afcalonita de
moribus Palæstinæ apud Harmenopulum lib. 2. προχρησ νομων tit. 4.
Marciano in periplo pag. 63. & ab Eustathio ad Homer. & Dionysium:
sub nomine Φιλοσόφου à Plutarcho in Lucullo pag. 511. qui ejus memi-
nit quoque in Sylla pag. 468. uti Socrates Hist. Eccles. VII. 25. p. 366.
Schol. Aristophanis, Steph. Byzantinus, Tertullianus c. 46. de anima,
Josephus, Athenæus, Svidas, Etymologus & alii. Jornandi de rebus
Geticis cap. 2. Strabo Græcorum nobilis scriptor.

Gemisti Plethonis
emen-

* Alium Juliani locum, in quo itidem Strabo laudatur, Harmenopulo præteritum c. schedis
MSS producit Casaubonus in notis ad librum XI. non longe à fine.

emendationem aliquot errorum Strabonis MStam habuit & in syntagmate Græcorum Geographorum edere voluit Lucas Holstenius teste Lambecio. Vide lib. I. de Bibl. Vindobonensi p. 114.

IV. Habemus & Geographicorum Strabonis *Epitomen* sive ex illis potius *Χρησολογία* atque excerpta, quæ præter alios usus ad castigandum subinde & in calce libri VII. supplendum inserviunt Strabonem. Incertum quo auctore concinnata videntur inter Annum Christi 676. & 996. sub Basilio Bulgaroſtono, quod H. Dodwellus in diff. de excerptore Strabonis colligit ex his ejus verbis lib. 7. p. 98. καὶ νῦν δὲ πάντες ἡπειρον καὶ Ἑλλάδα σχεδὸν καὶ Πελοπόννησον καὶ Μακεδονίαν σκυθαὶ σκλάβοι νέμονται. Idem Clariss. Dodwellus observat nullis Græcobarbaris uti vocabulis hunc scriptorem excepto unico, quod *μυρία* plus simplici vice dixit pro recessu æstus marini. Primus Græcè hanc epitomen divulgavit Sigismundus Gelenius Basil. 1533. 4to cum Hannonis & Arriani periplo atque Plutarcho de fluminibus & montibus. • Latina versio Hieronymi Gemusæi post Dominici Marii Nigri Veneti libros XI. Geographiæ prodiiit ibid. 1557. fol. Hinc Græcè & Latine cum Gemusæi versione & eruditissimi Dodwelli dissertatione de ætate auctoris & brevibus notis suis recudi curavit Vir Cl. Johannes Hudsonus tomo secundo Geographiæ Veteris scriptorum minorum. Oxoniæ 1703. 8vo. Denique eandem Straboni suo præstantiss. Almeloovenius subjecit, secutus ex assè editionem Hudsonianam, Dodwelli diff. præfixâ.

5. Editiones Strabonis.

Græca Aldi Manutii Venet. 1516. fol. Præmissis ante libros plerosque brevibus argumentis, quæ in Codd. MSS. occurrere Casaubonus quoque testatur.

MSti codices Strabonis duo sed recentes exstant Mediolani in Bibl. Ambrosiana teste Bernhardo de Montfaucon in diario Italico p. 14. Occurrit etiam MS. Oxoniæ in Collegio Lincolnensi, & alius in Etonensi sed uterque mutilus. Dicitur etiam exstare Venetiis in Bibl. D. Marci.

Latina I. Ex versione antiquiori Guarini Veronensis & Gregorii Trifernatis, ultimam manum imponente Jac. Antonio Marcello, Venet. 1480. fol. 1494. & 1511. fol. Parisi, 1512. fol. Guarinus sive æmulatione æqualis sui Gregorii (ut Vossius p. 585. de Hist. latinis) sive

Nicolai Pontificis V. jussu, (ut Gesnerus in Bibl.) transtulit ea, quæ de Europa Strabo, ut Gregorius ea quæ de Asia scripsit verterat. Marcellus reliqua adjunxit. Vide Barnabam Brissonium de regno Persarum p. 207. edit. Heidelberg.

2. Eadem versio ex recognitione *Conradi Heresbachii* Basil. 1523. & 1539. fol.

3. Ex versione * *Guil. Xylandri* cum ejusdem notis & castigationibus ad calcem singulorum librorum subjectis Basil. 1571. fol. Xylandrum magna negligentia usum in scriptore hoc explicando queritur Casaubonus in limine notarum ad librum XIV. Adjunctæ sunt hinc inde in Xylandri editione tabulæ geographicæ Ptolemaicæ, non valde nitide expressæ.

4. Ex antiquiori versione à *Conrado Hesebachio*, *Hieron. Gemusæo*, *Henr. Glareano* & *Joh. Hartungo* emendata. Amstelod. 1652. 12mo 2. Vol.

Græco-latina 1. cum versione antiquiori, ab illis, quos jam dixi emendata & græcis recognitis per *Marcum Hopperum*. Basil. 1549. fol. apud H. Petri.

2. Cum Xylandri versione & *Is. Casauboni*, vix tum duodetriginta annos nati, qui Græca etiam ex Aldi edit. & antiquiori versione & MSS. (Collationes IV. Codicum à socero suo H. Stephano, edito jam fere Strabone accepisse se testatur) emendavit, eruditis animadversionibus Genev. 1587. fol. Inscripta hæc editio est Jacobo Lestio, quæ cum notis *Jos. Scaligeri* MSS. fuit in Bibliotheca Nic. Heinsii & inde pervenit, ni fallor in Grævianam. *Ἐπερωμα ἐξάμυρον* vocat Casaubonus Epist. x7.

3. Cum Xylandri versione (quam à Casaubono recognitam falso præ se fert titulus) & Casauboni animadversionibus per secundas ejus curas locupletioribus, *Federici* item *Morelli* notis ad pauca quædam Strabonis loca. Paris 1620. fol. Luculentior longe priore & melior locupletissimoque indice conspicua est hæc editio.

4. Denique novam *ἑκδοσιν* præclaram Strabonis debemus Clarissimo Viro *Theodoro Janssonio ab Almelooven*, qui Parisiensem editionem ita recudi curavit, ut paginas illius in margine notaverit, omissa nonnulla verba restituerit, notas vero Casauboni in quibus libros & capita versusque veterum scriptorum pleraque ut facilius investigari singula possint indicavit, notas item Morelli subtraverit singulis paginis:

tum

* Editio hujus anni quæ ad manus mihi, non Græco latina est ut in indiculo Almeloventianæ editioni præmissa legitur, sed latina, sed eodem anno etiam Græco latina lucem vidi.

tum addiderit notas integras Xylandri & quæ Jacobus Palmerius in Exercitationibus ad optimos auctores Græcos Straboni illustrando annotavit, præterea observationes quam plurimas delectas è scriptis virorum antiquæ Geographicæ gnarissimorum Pauli Merulæ, Philippi Cluverii, L. Holstenii, Claudii Salmafii, Samuelis Bocharti, If. Vossii, Ezech. Spanhemii, Christophorique Cellarii. Joannis item Meurfii & aliorum, quibus loca amplius quadringenta Strabonis illustrantur Amstelod. apud Jo. Wolters 1707. fol.

5. Suas in Strabonem notas memorat *Cornelius Bonaventura Bertramus* c. 3. lucubrationum Frankenthalens. Philippus quoque Cluverius lib. III. c. 40. Germanicæ antiquæ, notas in Strabonem pollicetur. &c. 49. affert verba Casauboni in Epistola ad ipsum scripta Cluverium hortantis ad hoc opus suscipiendum. Verum nec Bertrami nec Cluveri notæ lucem viderunt, nec *Roderici*, Collegii Regalis præfecti, quem Cantabrigiæ novam hujus scriptoris editionem molitum esse fama fuit. *Gemisti Plethonis* correctionem in quædam excerpta Strabonis memorat Labbeus Bibl. nova MSS. p. 120. *Foret profecto egregium ornamentum inquit Clariss. Almeloventius, si comparari posset Cyriacus Anconitanus Scholiastes Græcos Strabonis, qui tempore Friderici III. in Strabonem videtur Græca scholia conscripsisse, quibus usus est Lucas Langermannus 3us Cuiusburgensis, uti colligi potest ex Reinesii Inscriptionum syntagmate pag. 223. & 368. In primis etiam Henrici Scrimgeri Professoris Genevensis notæ Casaubono A. 1607. à Petro Junio missæ, quas alicujus momenti fuisse vel ex ipsius Casauboni verbis constat scribentis: Quantum ad eam rem (novam nempe Strabonis editionem) juvare nos tuæ illz notæ Scrimgerianæ queant, ne dici quidem potest, (Epist. 514.)*

6. Constat alia quoque scripsisse Strabonem, quæ interciderunt, & quæ interciderisse dolemus. Sunt autem hæc: ὑπομνήματα ἱστορικά scripta ante opus Geographicum. Strabo ipse lib. I. pag. 13. Διὸ περὶ ἡμῶς πεπεισμένοι ἐσμεν ὑπομνήματα ἱστορικά, χρήσιμα ὡς ὑπολαμβάνομεν εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πολιτικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνώμεν προσδέναι καὶ τὴνδε τὴν συγγραφήν. Libris primoribus res Alexandri attigisse videtur, eosque respicere cum lib. 2. p. 70. ait: καὶ ὑμῶν δ' ὑπέβηεν ἐπιπλέον κατιδεῖν ταῦτα ὑπομνηματιζομένους τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. A libro quinto & deinceps Polybii historiam continuandam in se suscepit, ut recte Casaubonus colligit ex hoc loco libri XI. p. 515. εἰρηκότες ἢ πολλὰ παρὶ τῶν Παρθικῶν νομίσαντες ἐν τῇ ἐκτῇ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βίβλῳ, δευτέρα ἢ τῶν μετὰ Πολύβιον, ὡς ἀλείφωμεν ἐν ταῦτα, Suidas autem in Πολύβιῳ auctor est, Strabonem scripsisse τὰ μετὰ Πολύβιον βιβλίους μὲν libris XLIII ὑπομνήματα.

μνήματα Strabonis Historica allegat Plutarchus in Lucullo, pag. 511. & eadem videtur respicere in Sylla p. 468. uti Josephus quoque XIV. cap. 8. ubi Strabonem inter scriptores rerum gestarum Pompeji Magni refert, *non intelligit Strabonis Geographica*, inquit de Josephi loco commentans Montacutius p. 147. Apparatus ad Origines Ecclesiasticas, *sed historiā, ut inanis sit Saliani admonitio, hac non haberi apud Strabonem.*

7. Fuere item alii Strabones in veterum scriptis memorati, ut (1.) C. Fannius Strabo Consul Anno. U. C. 592. à quo lex sumtuaria Fannia nomen accepit & quo Consule Rhetores ac Philosophi Roma sunt pulsi teste Gellio XV. 1. (2.) Strabo Siculus, quem per 135000. passuum quod abesset vidisse referunt Cicero, Varro, Strabo ipse noster, Plinius ac Solinus. Confer Brodæum VIII. 1. Misp. & Petavium VII. 10. dist. ad Uranolog. (3.) Cn. Pompejus Strabo Magni Pompeji Pater. Plutarch. in Pompeji vita & de sera vindicta Numinis. (4.) Strabo Tragicus latinus, cujus meminit Marius Victorinus p. 2456. Grammaticæ. *Strabo qui & sesquiculus* (leg. sesquiculus) *dicitur est primus de Tecmessa scripsit tragiadum suam & in scena pronuciari iussit.* (5.) Sejus Strabo prætorianarum cohortium sub Augusto præfectus, pater Sejani. Hunc puto intelligi à Macrobio II. Saturnal. cum refert Augustum Straboni in adulationem Cæsaris male existimanti de pervicacia Catonis dixisse: *quisquis præsentem statum civitatis commutari non volet, & civis & vir bonus est.* (6.) Acilius Strabo prætor, absolutus à Nerone. Tacit. XIV. 18. annal. (7.) Æmilianus Strabo Vir Consularis, quem laudat Apulejus in floridis. (8.) Theodoricus Strabo Ostrogothorum dux cujus meminit Paulus Diaconus lib. 16. (9) Strabo sive Strabus Gallus Hortuli auctor pleu-Macro laudatus in poemate de herbis. De eo Thom. Bartholinus lib. de Medicis Poëtis pag. 117. seq. (10.) Walafridus Strabo Monachus Fuldenfis postea Decanus f. Galli ac denique Abbas Augiæ divitis A. C. 849. defunctus, de quo Vossius II. 33. Hist. lat. & Clariss. Caveus Hist. litterar. ad A. 842. &c. Dicitur primum Strabi sive Strabones à specie depravata oculorum quod hi illis essent distorti sive *σφελός*. Meminit Plinius VII. 12. & XI. 37.

Strabo pro Geographorum Principe in Epitaphio Seb. Münsteri:

Germanus Esdras hic Strabone conditur.

VIII.

VIII. INDEX * SCRIPTORUM & virorum ingenio ac doctrina illustrium à Strabone laudatorum.

- A** Cusilau Argivus, 472.
 Adeimantus Lampfacenus, 589.
 Adelphius, 523. nisi leg. *Dellius*, cum Casaubono.
 Æschinem Atheniensem ejusque matrem perstringit Demosthenes, 417.
 Æschines Milesius Rhetor ob dicatitatem in Pompejum Magnum exsul mortuus, 635.
 Æschylus, 43. 182. 258. 300. 341. 387. 393. 447. 470. 728. *ἐν ἱκετίῳ ἢ Δαναοῖς*, 221. *Μυρμιδόνι*, 616. *Νιόβῃ*, 580. Pontio Glauco, 447. Prometheo, 183. 299. Prometheo soluto, 33.
 Agatharchides, 779. Cnidius, Peripateticus, Historicus, 656.
 Alcæus, 37. 411. 412. 600. 610. 617. 661. Infra in *Callias*.
 Alcmæonidis auctor, 452.
 Alcman, 43. 299. 340. 446. 460. 482. 580.
 Alexander M. Homeri studiosus, Ejus *διόρθωσις Ὀμηρικὴ ἐκ τῶν ἑκκ.* 594.
 Alexander, 768. Ætolus, 566. 681.
 Alexander Rhetor, Lychnus cognomine, patria Epheus 642
 ejus Historia & *ἐκ τῆς* Astronom. & Geograph. ibid.
 Alexander Philalethes, 580.
 Amphiarus Vates, 399. 404. 642. 762.
 Anacreon, 151. 633. 638. 661. Tonus, 644.
 Anaxagoras Clazomenius, Physicus, 645.
 Anaxarchi *διόρθωσις Ὀμήρου ποιήσεως*, 594.
 Anaxicrates, 768.
 Anaximander Milesius Thaletis discip. 1. 635. primus *πινυακὰ γινώσκειν ἐκδιδόν*, 7.
 Anaximenes Rhetor, 589. Lampfacenus, 635. a.
 Anaximenes Milesius Anaxagoræ præceptor, 635. c. 645.
 Andro, 392. 456. 475. 476.
 Andronicus Rhodius Peripateticus, 655.
 Androsthenes Thasius, 766.
 Anniceris Cyrenæicæ sectæ emendator & auctor sectæ Anniceris, 837.
 Anticlides, 221.
 Antigenides Alciæ Poëtæ frater, 617.
 Antimachus, 345. 364. 387. 409. 588.
 B Antio-

* Ad paginas edit. Paris. quas Almeloventiana in margine, ut dixi, annotavit. Sed indicem hunc in utraqve frustra quæras.

Antiochus, 242. 252. 255. 257. 262.
264. 265. 278. 759.
ἐν τῷ παλαιῇ ἱταλίας, 254.

Antiochus Philoſophus Aſcaloni-
tes, 759.

Antipater, 757. Tarſenſis Stoicus;
674.

Antiphones, 102. ἡ πολὺ ἀπολείπει
ταῦτα τῶν Πυθίων καὶ Εὐημερίας
καὶ Ἀντιφάνους ψευδμάτων. Vi-
de infra, Bergau.

Apellicon Tejus, 644. φιλόβιβλος
μᾶλλον ἢ φιλόσοφος libros Ari-
ſtotelis ac Theophrasti magna
pecunia redemit à Neleo Sce-
pſio, & lacrimis paſſim male
ſuppletis inemendate deſcri-
ptos edidit. Ejus Bibliotheca
captis Athenis venit in
Syllæ poteſtatem, 609.

Apollodorus, 43. 44. 45. 61. 303. 328.
338. 339. 368. 370. 460. 464.
474. 514. 553. 555. Grammati-
cus, 661. navium catalogo, 31.
254. 298. 405. 677. 678. 680.

Apollodorus Rhetor; ὁ τὰς τέχνας
συγγράψας, 625. auctor ſecit
Apollodorez, Auguſtum in-
ſtituit, & præceptor fuit Dio-
nyſii Attici. id.

Apollodorus Adramyttenus, 525.
niſi leg. Ἀρταμυτινός.

Apollodori Artemitz Παρθικά, 118.
509. 519. 685. Grammaticus,
661.

Apollonides, 309. 523. 528.

Apollonius Adramyttenus, 516.

Citiens, Medicus, 683.

Cronus, Cyrenæus, 837.

Malacus, 661.

Mys Erythræus, 645.

Molon, 651. 661.

Argonauticorum ſcriptor Alex-
andrinus fuit, ſed dictus eſt
Rhodius, 655.

Stoicus, patria Nyſæus Panzræ
auditorum optimus, 650.

Tyrius qui non diu ante Strabo-
nem edidit πίνακα τῶν ἀπὸ ἡ-
ρῶν φιλοσόφων καὶ τῶν βί-
βλων, 757.

Aratus, 3. 103. 346. 387. 478. 484.
486. 671.

Arceſilaus, 15. Academicus, 614.

Archedamus Tarſenſis Stoicus;
674.

Archelaus Phyſicus, 645.

Archemachus Euboëſis, 465.

Archilochus, 370. 457. 487. 549;
647. Callino junior, 648.

Archimedes, 55.

παρὰ τῶν ὀχρῶμενων, 54.

Archytas Tarentinus, 280.

Arete Cyrenaica, 837.

Ariſtarchus Homeri enarrator, 30.
31. 33. 103. 609. 650. præceptor
Menecratis Nyſæi, 650.

Ariſteus Proconneſius, 21. Homeri
præceptor, 639. auctor Ari-
maſpeorum carminum, 589.

Ariſtippus Cyrenæus Socraticus;
837. ejus nepos μητροδιδαν-
τος, id.

Ari-

Aristo, 15. Ceus Juletes, Peripateticus Bionis Borysthenitz discipulus, 486. ejus liber de Nilo, 790.

Aristo Cous Cei auditor & heres, 658.

Aristobulus, 509. 518. 671. 691. 694. 695. 707. 730. 766. 824. ejus locus de Sophistis Taxilensibus, Brachmanis, 714.

Aristocles Rhodius Grammaticus Strabonis æqualis, 655.

Aristodemus Nyseus Menecratis F. Grammaticus quem decrepitum audivit Strabo, 650.

Aristodemus prioris consobrinus qui Pompejum magnum docuit. id.

Aristonicus Grammaticus Strabonis æqualis ἐν τοῖς περὶ τῆς Μαν-
λαῖας πλάνης, 38.

Aristoteles, 29. 94. 104. 152. 182. 299. 345. 373. 374. 380. 445. 447. 598. 695. 703. 790.

αἱ ἀριστοτέλους πολιτεῖαι, 321.

περὶ ἀνέμων, 29.

Scriptorum ejus fatum, 608. discipuli, 618.

Aristus Historicus Salaminus, 682. 730.

Artemidorus Theopompi F. Cnidi-
dius, 656.

Artemidorus Tarsensis Gramma-
ticus, 675.

Artemidorus (Ephesius) 137. 138.

148. 157. 159. 164. 170. 172. 183.

198. 224. 245. 261. 267. 284.

285. 335. 368. 459. 460. 474. 485

622. 640. 642. 663. 665. 670.

675. 760. 769. 774. 775. 776.

801. 803. 804. 825. 829. 830.

Asclepiades Myrleanus, 166. ἐν τῇ
Τερδτανίᾳ παιδεύσας τὰ Γραμ-
ματικὰ καὶ περὶ ἡγῆσιν τινα τῶν ἐθ-
νῶν ἐκδιδώκας τὸν ταύτην, 157.

Asclepiades Prusienfis Medicus,
566.

Asiatici Rhetores, 614. 660. Stylus
Asiaticus, 648.

Asinius, 193. Pollionem intellige.

Asius Poëta, 265.

Athenæus Seleuciensis Peripateti-
cus sub Augusto clarus, 670.

Athenodorus, 6. 55. 173. Philoso-
phus, Strabonis amicus, 779.

Athenodori duo Tarsenses Stoici,
unus Cordylion nomine qui in
Catonis contubernio obit, al-
ter Sandonis F. Cananita Cæ-
saris præceptor, 674. 675.

Augusti Imp. divisio Galliæ in qua-
tuor partes, 177.

Bacchylides Ceus, Juletes Simoni-
dis consobrinus, 486. 616.

Batho Sinopenfis, Περσικῶν scri-
ptor, 546.

Bergæus (Antiphanes) 47. 100. 104.

Bias Priænus, 636.

Bio Astrologus, 29.

Bio Borysthenites, 15. 486.

Boëthus Sidonius ὁ συμφιλοσοφῆ-
σας τῷ Στράβωνι τὰ Κρισητέ-
λαια, 757.

Boëthus Tarsensis malus poëta &
civis, tempore M. Antonii,
674.

-B 2

Cad-

- Cadmus**, 18. λύσαντες τὸ μέτρον τ' ἄλλα ἢ φυλάξαντες τα ποιητικά συνέγραψαν ὁ πρὶ Κάλδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταίον.
- Carcilius Historicus**, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεύς, 230.
- Cæsar in commentar.** 177: ὁ τοῖς Καῖσαρ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν.
- Calchas vates**, 284. 642. 668. 675.
- Callias Lesbicus**, ὁ τὸν Σαπφὶ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐξαγορεύσας, 618.
- Callimachus**, 44. 46. bis 216. 299. 347. 354. 397. 437. 479. 484. 638. 737. 805. 837. Cyrenæus à Regibus Ægypti τελεμνήσας, ποιητὴς μὲν ἅμα καὶ γραμματικὴν ἱστορίαν, 838.
- Callinus Elegiographus**, 604. 627. 647. 668. Archilochus antiquior, 648. ἐν τῷ πρὸς Διόλολον, 633.
- Callisthenes**, 362. 517. 531. 542. 588. 611. 627. 635. 813. 814. Ejus διόρθωσις Ὀμήρου ποιήσεως, 595.
- Carneades Cyrenæus**, 837. ἔτ' ἢ τῶν ἐξ Ἀκαδημίας ἀγρίων φιλοσόφων ὁμολογεῖται.
- Cephato Gergethius**, 589.
- Charaxus frater Sapphonis**, 808.
- Charimolaus Posidonii Philosophi in Liguria hospes**, 165.
- Charon Historicus**, 589. Lampscænus, 583.
- Charondæ legibus usi Mazaceni**, delecto νομωσῶν qui ipsis fuit legum interpreter, 539.
- Chærilus Poëta**, 303. 672.
- Chorographus**, 261. 285.
- Cicero**, 660. 798.
- Cleantes Assius, Stoicus**, 610. 343. 671.
- Cleophanes Myrleanus Rhetor**, 566.
- Clitarchus**, 224. 293. 491. 505. 718.
- Coriscus Scephius Nelei pater, Socraticus**, 608.
- Crateri Epistola ad matrem Aristopatram**, 702.
- Crates**, 3. 4. 5. 30. 31. 38. 103. 439. 609. Mallotes. πρὸς ἐπιστημονικὰς ὑποθέσεις τῆν Ὀμήρου ποιήσιν τρεῖς, 157. 676. οἱ παραδόντες τὰ Κρητικά, 466. ἐν ταῖς Κρητικαῖς λόγους, 472.
- Crinagoras Mytilenæus Strabonis ætate clarus**, 617.
- Creophylus Samius, Homeri hospes ac Magister**, 638. 639.
- Ctesias Cnidius**, 43. 508. 779. 785. οἰατρούσας μὲν ἡγορεύεσθαι, σύν γε γράψας ἢ τὰ Λαυριανά καὶ Περσικά, 650.
- Cyrenaici**, 837.
- Cerfylus five Cyrillus Pharfalius, (Historicus) ἀνὴρ συνεστρατευκὸς Ἀλεξάνδρῳ**, 530.
- Daimachus Indicorum scriptor**, 68. 69. 74. 75. 76. 77. 690. nullius fidei, 70.
- Nicolaus Damascenus**, 716. 719.
- Damastes**, 583. ab Eratosthene reprehensus, 684. scriptor nulla fide dignus, 47.
- Damascus Scombrus Trallianus, Orator**, 649.

Daphi-

- Daphitas Grammaticus in opido
Thorace crucifixus, quod Reges Pergamēnos carmine profcidisset, 647.
- Deimachus, vide Daimachus.
- Dellius, supra Adelphius.
- Demetrius Amifenus, Ratheni F. Mathematicus, 548.
- Demetrius Calatianus terræ motus per universam Græciam enarrans, 60.
- Demetrius Laco, 658.
- Demetrius Phalereus, 147. 361.
Theophrasti discipulus. Ejus *ὑπομνήματα περὶ τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων*, 398.
- Demetrius Pharius, 315.
- Demetrius Scepſius, 44. 46. 58. 339. 344. 377. 439. 456. 472. 489. 550. 551. 552. 594. 596. 600. 602. 606. 607. 611. 626. τὸν Τρωικὸν Διάκοσμον τετράκοντα βίβλους ἐξαγῆσθαι μὲν γραμματικὸς πρὸς Cratetis & Aristarchi, 603. 609.
- Democles Demetrio Scepſio antiq̃uor, 58.
- Democritus, 1. 61. 65. 703.
- Demosthenes, 121. 374. 424. 445. 471.
- Dialectici, 838.
- Dicæarchus, 2. 104. 105.
- Dio Academicus, tempore Pompei Magni, princeps legationis contra Ptolemæum Avletem, 796.
- Diogenes Sinopenſis Cynicus, 546. 675. 744.
- Diodori duo Sardiani Oratores quorum major dictus Zonas, 627. seq.
- Diodorus Tarsensis Grammaticus, 675.
- Diodorus Cronus Dialecticus Apollonii discipulus, 838.
- Diodotus Sidonius Philosophus Boëthi frater, 757.
- Diogenes Platiades Philosophus & extemporalium carminum poëta, 675.
- Dionysides Tragicus è plejade, 675.
- Dionyscles Trallianus, Orator, 649.
- Dionysiodorus Icen Amifenus Mathematicus, 548.
- Dionysius Dialecticus patria Bithynus, 566.
- Dionysius Pergamēnus cognomento Atticus Apollodori Rhetoris discipulus, σοφιστῆς ἱκανὸς καὶ συγγραφεὺς ἐν λόγοις γραφ. 625.
- Dionysius ὁ τὰς κτίσεις γράψας, 566.
- Dionysius Thrax, Grammaticus Alexandrinus patria fuit, sed dictus est Rhodius, 655.
- Dionysius Halicarnassæus Historicus, 656.
- Diophanes Mytilenæus Rhetor, 617.
- Diotrephes Sophista ex Antiochia ad Mzandrum, præceptor Hybreæ, 630.

Diphilus Sinopenfis poeta Conci-
cus, 546.

Dorylaeus tacticus, 557.

Empedocles, 364. 274. 276.

Ephorus Dii filius, Cumanus, Isocra-
tis discipulus ὁ τὴν ἱστορίαν συγ-
γράψας καὶ τὰ πρὸς τῶν εὐρημά-
των, 622. 2. 35. 138. 199. 244.
259. 260. 262. 265. 266. 267.
279. 293. 303. 305. 326. 327.
332. 334. 357. 361. 364. 366.
374. 400. 401. 462. 463. 464.
465. 476. 477. 479. 480. 544.
550. 583. 600. 623. 634. 677.
678. 679. 680.

ἐν τῇ τετακτῇ μὴ τῆς ἱστορίας, 'Ευ-
ρώπη δ' ἐπιγραφομένη βίβλω, 302. 34.

ἐν τῇ 'Ευρώπῃς ποικίλει, 477.

Epicharmus, 364.

Epicurus, Lampfaci commoratus,
589.

Erasistratus Ceus Juletes Medicus,
486.

Erasistrea schola Smyrnae, praefide
Hicefio, 580.

Erastus Scepheus Socraticus, 608.

Eratothenes Cyrenzus, 838. Alle-
gatus, 1. 2. 7. 14. 15. 16. 18. 22.
23. 24. 25. 26. 27. 38. 44. 47. 48.
seq. 50. 54. 55. 56. 57. 62. 63. 65.
67. 68. 69. 70. 74. 76. 77. 78.
79. 80. 81. 82. 83. 86. 88. 89.
90. 91. 92. 93. 94. 95. 97. 104.
106. 107. 108. 113. 126.
132. 134. 135. 159. 170. 224.
298. 299. 300. 317. 384. 475.

490. 497. 509. 510. 513. 522.
663. 684. 688. 689. 690. 727.
741. 746. 764. 765. 767. 769.
778. 784. 785. 786. 790. 802.
828. 829. 837. πρὸς τῶν ἀγα-
θῶν, 15. μελισταί, ibid. Ejus
ὑπομνημάτων γεωγραφικῶν li-
ber primus, 29. & secundus,
62. tertius, 67. immerito re-
prehenditur ab Hipparcho.
Infra, Hipparchi, Magna Erato-
sthenis Bibliotheca, 69.

Eretriorum Philosophorum Scho-
la à Menedemo instituta,
448.

Eudemus Rhodius Philos. 655.

Eudorus Peripateticus. Ejus liber
de Nilo plagii ab Aristone po-
stulatus, 790.

Eudoxus Cnidius Mathematicus, 1. 378.
390. 413. 465. 510. 550. 562.
582. 656. Ejus Specula Cnidi,
ἐ qua Canopum spectavit, 119.

Eudoxus Cyzicenus tempore Ever-
getis secundi clarus, 98. seq. 103.
Evemerus 101. 104. 299. Messenius

47. βελτίον τῷ Μεσσηνίῳ πιστεύειν
ἢ τῷ τῷ, 104. Quod ibidem legi-
tur Eratothenem τὸν 'Εὐήμερον.
Βεργαῖον καλεῖν, per Βεργαῖον
intelligit fabulosum, ut p. 100.
Βεργαῖον δῆγμα, ab Antipha-
ne Bergzo.

Euphorio 681. 364. 566. ὁ τὰ Πριά-
πια ποιῶν, 382. ubi Eupho-
rio legendum pro Evphro-
nio.

Euri-

- Euripides. 183. 371. 379. 183. 366.
 615. 616. 670. 498. 520. 615.
 Anaxagoræ auditor. 645. in
 Etolo 356. Archelao. 221.
 Bacchis 27. 469. 687 Jone 356.
 Palamede 470. Phaetonte. 33.
 Euthydemus Mylasenus Rhetor.
 659.
 Fabius Historicus. 218. (Q. Fabius
 Pictor.)
 Gabinius ὁ τῶν ῥωμαίων συγγραφεύς.
 829.
 Hecateus Historicus & Philoso-
 phus Milesius, 1. 7. 18. 271.
 299. 316. 321. 341. 633. 644.
 Hecatei Mileſii γῆς περιήγησις, 550.
 nisi nomen corruptum, Xe-
 nocratis enim Philosophi di-
 scipulum eum Strabo ibidem
 appellat.
 Hecateus Tejus Historicus, 644.
 Hegesianax, 594.
 Hegesias, 396. Magnes Rhetor,
 styli princeps Asiatici, 648.
 Hellanicus Lesbius, 43. 366. 426.
 451. 456. 508. 550. 602. 610.
 618.
 Heracles Erythræus, Medicus
 Herophileus, 645.
 Heracles Heracleotes Ponticus
 Philosophus Platonicus, 541.
 604. ἐν τῇ 24^ῃ λέγει, 98.
 Heracles, 100. 384. 645.
 Heraclitus, 3. Ephesius Scotinus;
 642. 784.
 Heraclitus Thurius Poëta Callima-
 chi discipulus, 656.
- Hermeas Evnuchus. 610.
 Hermodorus Ephesius, 642.
 Herodotus, 30. 35. 43. 61. 62. 98.
 100. 141. 282. 428. 448. 473.
 301. 473. 508. 531. 534. 536.
 544. 550. 573. 611. 618. 626.
 627. 668. 823. Thurius, 656.
 Ἡεροφίλειον διδασκαλείον Medicorum
 Symirnz, præs. Zeuxide ac
 deinde Alexandro Philaletha.
 580.
 Herophilei Medici Heraclides
 Erythræus & Apollonius Mys.
 645.
 Hesiodus. 32. 29. 43. 59. 221. 299.
 300. 302. 322. 327. 328. 342.
 364. 370. 385. 393. 409. 413.
 424. 442. 471. 507. 508. 588.
 622. 642. 647. 676.
 in Catalogo. 42.
 γῆς περιήγησις. 676.
 Hestiza Alexandrina Demetrio
 Scepsio laudata ἡ συγγραψά-
 σα περὶ τῆς Ὀμηρ. ἱλιάδος.
 599.
 Hierocles Alabandensis, Meneclis
 frater. 661.
 Hieronymus Rhodius Philos. 655.
 378. 475.
 Hipparchus. 2. 5. 7. 14. 15. 16. 55.
 56. 63. 68. 69. 71. 72. 74. 75. 76.
 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 86. 88.
 89. 90. 91. 92. 93. 94. 106. 113.
 115. 131. 132. 135. 332. Bithy-
 nus Mathematicus. 566.
 Ἀστρονομικός. 131. ἐν τοῖς πρὸς
 Ἐρατοσθένη. 7. 15. 56. ἐν τῇ δέυ-
 τερῇ

τέρω ὑπομνήμαϊ 69. 77. ἐν τῷ
τρίτῳ ὑπομνήμαϊ τῶν πρὸς τὴν
Ἐρατοδίδειν Γεωγραφίαν πε-
ποιημένων, 94.

Hippocrates Medicus, 659.

Hipponax Ephesius Poeta, 340. 633.
636. 642.

Homerus, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12.

16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 25.

26. 27. 28. 29. 30. 31. 33. 34. 35.

36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44.

45. 46. 48. 50. 58. 59. 65. 83.

103. 149. 150. 157. 221. 224.

244. 256. 295. 296. 298. 299.

300. 301. 302. 303. 327. 328.

329. 330. 331. 332. 336. 337.

338. 339. 340. 341. 342. 344. 345.

346. 348. 349. 350. 354. 355.

357. 359. 363. 364. 365.

367. 368. 369. 370. 371. 372.

375. 376. 377. 383. 384. 386.

387. 388. 392. 394. 399. 401.

401. 404. 405. 407. 410. 411.

412. 413. 414. 417. 420. 423.

424. 425. 426. 427. 429. 430.

431. 432. 433. 434. 436. 437.

438. 439. 441. 442. 445. 446.

449. 451. 452. 453. 454. 455.

456. 457. 459. 551. 554. 564.

565. 572. 573. 574. 581. 582.

584. 585. 586. 587. 590. 591.

595. 596. 597. 598. 599. 600.

601. 602. 604. 605. 606. 607.

611. 612. 613. 614. 615. 619.

625. 630. 635. 648. 651. 653.

654. 661. 662. 665. 667. 676.

679. 680. 681. 756. 757. 762.

790. 801. 802. 814. 815. 834.

Geographiz principem esse

docet p. 77. & per totum fere

librum primum, atque passim

alibi. Neque temere omnia

finxisse, ut sensit Eratosthenes.

18. 224. 8c. Οἰχαλίας ἀλλοτρίῃς

Creophylo hospiti dono data,

638.

Homeri editio ἐκ Ἐνάλου, 594.

Vide & supra in Aristarcho, Cra-

te, Callisthene, Apollodoro, He-

stia, Zenodoto &c. ●

Hybreas Mylasenus Diotrophis di-

scipulus ὁ καὶ ἡμᾶς μέγιστος

ἦτορ, 630. 659. 660.

Hypicrates, 311. 504.

Ibycus, 59. 271.

Icen Amisenus Geometra, 548.

Idomeneus Lampscenus Epicuri

amicus, 589.

Inscriptio xreæ hydrix in fano Æ-

sculapii apud Panticapzæum,

74. Columnæ duplicis Eretri-

ensium in templo Dianæ

Amarynthiæ, 448.

Jon Poeta, 645. 364. ἐν Ὀμφάλῃ

Σατυρικῇ, 60.

Iphicrates, 827.

Isocrates Ephori Cumani præce-

ptor, 622.

Leonides Rhodius Stoicus, 655.

Leonteus Lampscenus Epicuri a-

micus, 589.

Lesbocles Mytilenus Strabonis

ætate clarus, 617.

Lycurgus Orator, 601.

AUGUSTO

- Λυσιστοδός, 648.
 Lysis carminis cinzidici auctor, 648
 Μαγιστοδός, 648.
 Megarici, 393.
 Megasthenes, 68. 69. 76. 77. 600.
 668. 689. 702. 703. 705. 706.
 709. 711. 718. Indicorum scri-
 ptor nullius fidei, 70.
 Melager Gadarenfis, 759.
 Menander, 296. 452. 486. 637. 638.
 Menecles Rhetor Apolloniorum,
 Mollis & Molonis præceptor,
 655. 661.
 Menecrates, 650. Elaites, 772. Xe-
 nocratis Philosophi discipu-
 lus, 550. ἐν τῇ Ἑλλησπονητικῇ
 πελώδι, 551.
 Menecrates Nyzæus Aristarchi
 Grammatici discipulus, 650.
 Menippus Gadarenus ὁ ἀπαρογο-
 λιστής, 759.
 Menippus Rhetor Stratonicæus,
 quem audivit Cicero & omni-
 bus Asianis Oratoribus ante-
 posuit, 660.
 Menodorus Trallianus αἰνῆς λόγιος
 καὶ ἄλλων σεμνὸς καὶ βαρεὺς, ἐ-
 χων τὴν ἱεροσύνην & Διὸς & Λα-
 οκρατίας, 649.
 Metrodorus, 609. 642. Scepſius,
 775. 504.
 Metrodorus Lampſacenus Epicuri
 amicus, 589.
 Milo Crotoniates athleta, discipu-
 lus Pythagoræ, 263.
 Mimmermus, 46. 642. ἐν Ναυρί,
 633. 634.
 Mnafalces Sicyonius Platænfis
 Poëta, 412.
 Moschus Sidonius, πρὸς τῶν Τρωϊκῶν
 χρόνων γεγονώς, 757.
 Moses, 760. Μωϋσῆς γὰρ τις τῶν ἀργυ-
 ππίων ἱερέων, &c.
 Myrsilus, 610. 60.
 Neanthes Cyzicenus, 45.
 Nearchus, 69. 77. 525. 686. 689.
 691. 705. 706. 716. 720. 725.
 726. 732. 766. 767. exigua fi-
 dei, 70.
 Neleus Corinſci F. Scepſius, 608.
 609. Vide supra in Apellico-
 ne Tejo.
 Neoptolemus Parius Glossogra-
 phus μνήμης ἀξιόθ., 589.
 Nestor Tarſenfis Stoicus, 674.
 Nestor Tarſenfis Academicus qui
 Marcellum filium Octaviz
 Auguſti filiz instituit, 675.
 Nicias Cous, 657.
 Nicolaus Damascenus, 716. 719.
 Onesicritus, 577. 689. 691. 694. 695.
 696. 710. 726. 730. exigua fi-
 dei, 70. 698.
 Oraculum, 53. 536. (confer Sibyllina
 lib. IV. p. 292. edit. Paris.) 169.
 279. 262. 253. 320. 380. 387.
 398. 404. 449. 608. 643. 647.
 Orpheus, 330. 470. 471. 474. 762.
 Orthagoras, 766.
 Palzphatus, 550. 551. 552.
 Panærius Rhodius Stoicus, 650.
 655.
 Parmenides, 94. Eleates Pythago-
 reus, 252.
 C Patro-

- Patrocles**, qui Alexandri Magni expeditionem in Indiam descripsisse videtur, 508. 509. 510. 689. 70. 76. 77. fide haud indignus, 68. 69.
- Phanias Erefius Philos. Peripateticus**, 618.
- Pherecydes**, 18. 169. 472. 632. 643.
- Philemon Tarsensis, Comicus**, 671.
- Philetas**, 364. ἐν ἐρμηνείᾳ, 168. allegatur ibi distichon elegiacum. Cous, fuit Poeta & Criticus, 657.
- Philippus ὁ τὰ Καρικὰ γράψας**, 662.
- Philo συγγραψας τὸν εἰς Ἀσιοπρίαν πλὴν**, 77.
- Philochorus**, 328. 362. 392. 397.
- Philodemus Gadareus Epicureus**, 759.
- ὁ τὴν Φορωνίδα γράψας, 472.
- Phrynichus Tragicus** ob drama de capta per Darium Mileto ab Atheniensibus multatus, 635.
- Pindarus**, 155. 172. 248. 268. 270. 321. 328. 411. 711. 412. 413. 419. 431. 469. 485. 544. 626. 643. 645. 655. 802.
- Pisander Rhodius ὁ τὴν Ἡρακλείαν γράψας**, 655.
- Plato**, 260. 400. 468. 471. 477. 591. 762. in Phaedro, 295.
- Polemo**, 15. Periegetes, 396. τίτληται βιβλία συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, 16.
- Polybius**, 2. 14. 23. 24. 96. 97. 104. 105. 106. 108. 145. 147. 148. 151. 162. 163. 170. 172. 173. 183. 190. 202. 207. 208. 211. 214. 222. 242. 261. 276. 285. 317. 322. 323. 332. 335. 381. 389. 663. 465. 313. 515. 797. 798.
- Polycletus**, 509. 510. 728. 742.
- Polycritus (de Persarum rebus)** 735.
- Posidonius**, 2. 4. 6. 14. 29. 41. 54. 55. 58. 95. 97. 103. 104. 119. 135. 138. 144. 146. 153. 157. 162. 163. 165. 170. 172. 173. 182. 183. 188. 198. 218. 266. 273. 277. 293. 295. 296. 297. 309. 316. 372. 614. 465. 492. 515. 743. 750. 753. 757. 764. 779. 784. 790. 827. 830. 655. ἐκ τοῦ περὶ ὤκεαν, 94.
- Potamo Mytilenzus, Strabonis** 2. tate clarus, 617.
- Praxiphanes Rhodius Philos.** 655.
- Protarchus Bargyllites Epicureus Demetrii Laconis praeceptor**, 658.
- Ptolemæus Lagi F.** 301.
- Pythagoras Crotone diu versatus;** 263.
- Πυθαγορείων πλὴν Crotone, ibid.
- Pytheas**, 64. 71. 75. 102. 104. Massiliensis, 114. 295. 115. 135. 158. 190. 201. ἰσορῶν τὴν Θύλην, 63. 104.
- Sappho**, 617. 808. Vide & supra *Callias & Charaxu*,

Sar-

Sardanapali Epitaphium, 672. Cyri, 710.

Scepsius, vide supra Demetrius.

Scylax, 658. Caryandensis, 583.

Seleucus, ὁ ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ποσιδονίου allegatus, 174. Babylonius, 6.

Simmias, 364. Rhodius Grammaticus, 655.

Simon Magnesius μελοποιός, 648.

Simonides Ceus Iuletes, 486. 711. 728. 487. 619.

Simus, 648. Cous, Medicus, 657.

Solon, 394.

Sophocles, 687. 295. 364. 370. 372. 399. 433. 438. 470. 473. 608. 638. 675.

ἐν Ἑλίνης ἀπαλήσει, 643. ἰλίῳ πέρσει, 608.

ἐν τῇ Πολυζήνῃ, 470.

Τροίᾳ πολέμῳ, 27.

Soficrates de Creta insula accuratissime scripsit, 474.

Softratus Nyfzus Grammaticus Aristodemi F. 650.

Sotades, ἡρξες πρῶτον καναδοιολογείν, 648.

Stesichorus, 42. 148. 347. 356.

Stesimbrotus Thasius Demetrio Scepsio antiquior, 472.

Strato Physicus, 49. 50. 51.

Stratocles Rhodius Philosophus, 655.

Stratonici Citharedi in Caunios dictum, 651. in Assios, 610.

Svidas τοῖς θεῖοις ἀλλοῖς μυθωδοῖς λόγους προχαρίζομεν, 329.

Terpander Lesbios, 618.

Thales Cretenfis νομωδός, 480. 482.

Thales Milesius ὁ πρῶτος Φυσιολογίας ἀρχᾶς ἐν τοῖς Ἑλλήσι καὶ μαθηματικῆς, 635.

Theocritus Chius Sophista, 645.

Theodectis (Tragici) versus, 695.

Theodorus Gadarenus Rhetor, Strabonis ztate clarus, 759.

Theodorea secta à Theodoro Rhetore, 625.

Theodorus Cronus, Jassius, Dialecticus, 658.

Theodosius Bichynus ejusque filii Mathematici, 566.

Theophanes Historicus, 528. Mytilenzus, 493. Strabonis ztate clarus, 617. Pompeji castra secutus in Albania, 503.

Theophrastus Ereftus Philos. ante Tyrtaum, 618. ἐν τῷ περὶ ἔρωτος λόγῳ, 408. Vide & supra in Apellicone Tejo.

Theopompus, 43. 299. 317. 323. 373. 375. 445. 542. 547. 591. 629. Chius, 645. incredibilia quandoque scribere notat Strabo, p. 299. 317.

Theopompus Cnidius Artemidori pater apud Czfarem gratiofius, 656.

Thrafsyalces Scriptor Aristotele antiquior, 29. 790.

Thucydides, 326. 333. 359. 370. 374. 376. 423. 462. 600. 661.

C 2

Timzus

- Timæus Tauromenites**, 640. 183. 260. 270. 271. 600. de Pithecusis, 248. ob reprehendendi studium *Ἐπιτίμου* cognominatus, 640.
- Timagenes**, 188. 711.
- Timotheus**, 29. 93. 140. 421. 618. 817. *τὸς λιμένας γράψας*, 92.
- Timotheus Patrio Philosophus Sinopenfis**, 546.
- Tyrannio Amisenus Grammaticus**, Strabonis præceptor, 548.
- Tyrtæus Poëta**, 279. 362. 366.
- Versus incerti**, 362. 425. 429. 463. 487. 618. 623. 672. 683. 738.
- Xanthus Lydus**, 49. 50. 680. 681. 572. 579. 628.
- Xenarchus Seleuciensis Cilix peripateticus**, 670.
- Xenocles**, 660. Adramyttenus Rhetor, 614. *Ἐμφ' Ἀσianaὺς χαρακτῆρ' ἀγωνιστὴς εἰς τὴν ἀλλ' Ἑλ' ἡερικῶς ὑπὲρ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς συγκλήτης, καθ' ὃν καιρὸν αἰτίαν εἶχε μὴ δεῖσθαι μὲν, id.*
- Xenocles alius Alexandri M. Gazæ præfectus**, 69.
- Xenocratis Atheniensis discipuli Menecrates & Hecætus**, 550.
- Xenocrates Bithynus Philosophus**, 566.
- Xenophanes Colophonius Physicus** ὁ τὰς στίχους ποιήσας *Ἀλφ' ποιημάτων*, 642.
- Xenophon**, 387. 402.
- Zeno osser**, 41. Philosophus Homeri versum emendans, 41. 299. Citiensis, 15. Stoicorum princeps, 682. Vide & supra in Apollonio Sidonio.
- Zeno Laodicensis**, 660. Rhetor, 578.
- Zeno Eleates Pythagoreus**, 252.
- Zenodotus Grammaticus Homeri poemata emendans**, 413. 543. 553.
- Zoilus** ὁ φήτωρ ὁ τὸν Ὅμηρον ψεύγων *ὡς μυθολογῶν*, in Tenediorum Encomio, 271.

Liber secundus Strabonis incipit p. 67. III. p. 138. IV. p. 176. V. p. 209. VI. p. 252. VII. p. 289. VIII. p. 332. IX. p. 390. X. p. 444. XI. p. 490. XII. p. 533. XIII. p. 581. XIV. p. 632. XV. p. 685. XVI. p. 736. XVII. p. 785. edit. Paris. Ad hunc vero Indicem concinnandum fateor adjutum me esse industria V. C. Jo. Hudsoni, & Joh. Friderici Winckleri, Collegæ mei conjunctissimi.

CAPUT II.

De DIONYSIO Periegete atque aliis Geographis.

Dionysii Patria & ætas. 1. Interpretes veteres. 2. Editiones. 3. Scripta deperdita. 4. Index scriptorum in Eustathii commentariis & Anonymi paraphrasi allegatorum. 5. De Skylaci periplo. 6. Ejus editiones. 7. De Periplo Anonymi cum Skylace editi. id. De Isidoro Characeno. 8. Scymno Chio. 9. Marciano Heracleota qui Artemidori Ephesi libri XI. Geographia in epitomen redegit. 10. De ætate Artemidori Ephesi ac Menippi Pergameni. ibid. De Agathemere. 11. Index scriptorum in Geographis Græci Jo. Hudsoni V. C. allegatorum. 12. De Eusebio de locis Hebraicis. 13. De Stephani Byz. ἐθνικῶς, fragmento eorum Segviciano, & Epitome Hermolai. 14. Index scriptorum in Stephani fragmento & Epitome allegatorum. 15. 16. De expositione totius Mundi quam Græce & Latine edidit Jacobus Gothofredus. 17. De Geographicis scriptis à Leone Allasio editis. 18. De Syntagmate Geographorum Græcorum quod edere voluit Lucas Holstenius. 19. De aliis quibusdam Græci Geographis ineditis ac deperditis. 20.

I.

STraboni jungere juvat DIONYSIUM, ejusdem argumenti & ætatis scriptorem, qui ab erudito & eleganti poemate Heronico quo *περιήγησις οὐκράτειρος* a) sive enarrationem orbis suo tempore cogniti ad Eratosthenis maxime, ut videtur, mentem complexus est, PERIEGETÆ nomen accepit. Patria ei fuit Charax Spalinu b) quam prius Alexandriam dictam esse constat,

C 3

a) *Περιήγησις* dicitur quæ veluti manu deducit lectorem per varias regiones orbis terrarum. Uti *Περιπλῆξ*, qui oram maritimam stylo describit ac quasi circumnavigat. Allegatur Dionysii nostri periegesis à Stephano Byz. sæpiusculæ, & à Jo. Tzetza Chil. XII. l. 450. fallitur etiam doctiss. Vossius qui ex æterius Samii Dionysii periegesi versus illos petitos putat.

b) Vide H. Valegium ad Ammianum XXIII. 6. p. 372. edit. Paris. 1687. fol. & Harduinum ad Plin. VI. 27. Hist.

non illam Ægypti aut Syriz, sed Sufianæ ad finem Arabicum inter Tigrin & Eulzum fluvios. Hinc Dionysium *Characenum* vocant nonnulli, ut magnus H. Valeſius ad Excerpta Peireſciana p. 6. alii plerique *Alexandrinum*. Euſtathius Afrum eſſe affirmat, forte quod ex Alexandria Ægypti ortum Dionysium eſſe exiſtimaret: Sicut apud Luitprandum Ticinenſem cum Dionyſio * Pontifice Rom. inepte confunditur. *Sunt qui putant*, inquit, *Dionysium Papam fuiſſe natione Africum, ſcriptorem libri de ſitu Orbis.* Svidas Byzantinum c) eſt ſuſpicatus, ſive ut Voſſius d) apud Svidam in Διονυſ. legendum eſſe conjicit, Bithynum: ac præterea periegeſin refert etiam inter ſcripta Dionyſii Mileſii & alterius Dionyſii Rhodii vel Samii. Denique doctiſſimus Meurſius ad Helladii Chreſtomathiam & in libro de Dionyſiis auctorem periegeſeos fecit & Svida Dionysium Corinthum. Sed merito illorum ſententiæ ſubſcribimus qui de noſtro Dionyſio accipiunt hæc Plinii VI. 27. Hiſt. *Charax opidum Perſici ſinus ultimum - - - conditum eſt primum ab Alexandro Magno - - - Hoc in loco genitum eſſe Dionysium terrarum orbis ſui recentiſſimum auctorem conſtat, quem ad commentanda omnia in orientem præmiſit Divus Auguſtus, iuro in Armeniam ad Paribicas Arabicasque res majore filio.* e) Sane Auguſti tempora ſignat Periegetes v. 1051. ubi de Parthiis:

ἀλλ' ἔμπης κατὰ δῆρον ἀμαμακέτης πὲρ ἑόντας
 Ἀυſονίῃ βασιλῆϊ ἐπεπρήνεν ἀκακή.

Ubi βασιλεία, vocat Imperatorem Auguſtum: ἀνακλῆς vero Cajum ac Lucium Cæſares f) v. 355. ubi de Roma canit: *Ῥώμην τιμητοῖαν ἐμὸν μέγαλιν οἶκον ἀνάκλων;* ad quæ verba Euſtathius: ἀνάκλων ἢ οἰκὼν ἐδοίξε, φαſιν, ἐναγχεῖς ὅτι ἐκ ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτὸν αὐτὸς ἢ ἀλλ' ἐπὶ τῶν εὐτοκρατορέων ἡμαζε, Νέων ἢ καὶ λυγρῶν κατὰ τινὰς, & μεμῆσθ' λέγεται ἔν τῳ Ἀυſονίῃ βασιλῆϊ ἐπεπρήνεν ἀκακή. Accedit locus veteris Scholiaſtz MS. Voſſio de

* Confer ſi placet Gvil. Cavei Hiſt. litterar. ſcriptorum Eccleſiaſt. part. 2. ad A. C. 259.

c) Voſſ de Hiſt. Græcis lib. II. c. 3. cui Clariff. Neocorus ad Svid. aſſentitur.

d) Hujus Dionyſii Byzantini πρὸς ἑρμηνειαν τῶν βοσπορείων ἀνὰ πλεῖς præter eundem Svidam Stephanus Byz. memorat, de qua dicam infra.

e) Cajo puta, quam cum Lucio Cæſare Auguſtus adoptavit. Confer Antonium Pagi T. 1. Criticæ Baronianæ p. 8. & H. Noris ad Cenotophia Piſan diſſ. 2. p. 193. Chriſtoph. Cellarium V. C. in diſſ. de Poëtis Scholæ Publicæ utilioribus Halæ Sax. A. 1706. §. 18. ſeq.

f) Svidas ex Harpocratiōne: καλῶντα ἢ οἱ καὶ υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τῶν βασιλείων ἀνακλῆς.

de Poëtis Græcis laudatus: Διονύσιος ὁ πῶσιπτος γηγόνος υἱὸς Διονυσίου Ἀλεξανδρέως. Γίγνεται δ' ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων μετὰ Αὐγούστου Καίσαρα ἢ ἐπὶ αὐτοῦ. Miratus tamen sum quod auctor Characis patriz suæ ne quidem facit mentionem, & v. 707. seq. Caspium mare descripturus negat fecit inera maritima fecisse, aut loca illa ipsummet oculis suis lustrasse :

Ῥῆα δ' τοὶ καὶ τήδε καταγράφαιμι θάλασσαν
 οὐ μὲν ἰδὼν ἀπαυθι πόρος ἢ νηὶ περὶ σπας
 οὐ γὰρ μοι βίβω ἐς μελαναῶν ἐπὶ νῆων.
 οὐδὲ μοι ἐμπορίη πατρῴω, ἥδ' ἐπὶ Γάγγη
 ἔρχομαι, οἳα τε πολλοὶ Ἑρυνδραῖα διὰ πόντος
 ψυχῆς κ' ἀλέγοις, ἢ ἀπειτον ὄλβον ἔλονται.
 οὐδὲ μὲν ὑπερῷοις ἐπιμίσγομαι, ἥδ' ἐρεῖνω
 Καυκασίας κημίδας Ἑρυνδραίων τ' Ἀρηνῶν.
 ἀλλὰ με μυσσῶν ψορεῖ νοτῶ αἰτε δυνάται
 νόσφιν ἀλχημοσύνης πολλὰν ἄλα μετρησάσθαι
 οὐρα τ' ἡπειρόν τε καὶ αἰθερὴν ὁδὸν ἄστρων.

Quod autem v. 108. seq. Nasamonum ἀποφθιμένον ἐρημώσαντα μέλατρα memorat, non necesse est respici ab eo cladem, Domitiani ætate Nasamonibus per Romanos illatam, memoratamque Zonaræ : licet hoc vehementer contendit Salmastius p. 411. seq. ad Solinum , qui propterea Dionysium hunc juniorem longe esse Augusti ætate, ac Severi g) temporibus vixisse vel Marci Antonini h) alibi etiam scripsit : at enim antiquiorem de Nasamonibus Romanorum victoriam notant non modo Eusta-

d) p. 628. in Exerc. ad Solin. quas post commentar. in Hist. Augustam edidit secutus Scaligerum, quem vide ad Eusebii num. M M C C X V. p. 228. Vide etiam Jo. Rualdum ad Plutarchum p. 95. & Tillemontii Hist. Imperator. T. 1. p. 212. & 110.

h) Salmast. ad Severum Spartiani c. 15. T. 1. p. 614. à Scaligeri sententia recedens ignoscant, inquit, mihi mane summi Viri, versum Dionysii 1051. seq. retulerim potius ad Verum Marci fratrem, qui de Partibus triumphavit, unde & Paribibus dictus est. Temporibus enim Marci vixisse illum potest multum & validum argumentum alibi adstruimus, quod & ostendit p. 355. ubi ἀνακτες sunt duo Augusti Marcus & Verus. Et Scaliger ἐκ τῶν ἀνακτῶν exponit Severi patris Caracallæ & Geta filiorum. Sed ad ipsum Poëtam hæc pluribus discutimus, quem politiore emendatioremque aliquando, si Deus fuerit, dabimus comparati duobus antiquis interpretationibus Albeni & Prisciani, ubi quid uterque interpreter peccarit, & quoties aperiemus. Etiam Barthius LVIII. §. affirmat Dionysium aureolum suum libellum principantibus Antoninis scripsisse. Cui sententia nuper ad stipulatus est in sua Dionysii editione V. C. Georgius Henricus Usinius.

Eustathius: οἱ ᾧ Φασιν αὐτὸς καὶ ἀπολεμήθηνα σιναγωνιζομένους τῷ Κάτωνι καὶ ᾧ Καίσαρι. Sed & alter Scholiastes Oxonii editus: ὅτοι δὲ μὴ φροντισαῖν Διός, καὶ ᾧ Ῥωμαίων ᾧ στρατεύσαντες καὶ ἡττηθέντες, ὡς καὶ ᾧ βασιλεὺς αὐτῶν ὑπὸ Σκιπίωνι ἀναστρέφοντες, καὶ φέροντες τὴν ἡττάν ἐαυτὸς ἀνείλον. Et Catonem per Nasamones copias duxisse suas ē Plutarcho in ejus vita p. 786. & Lucano IX. 443. seq. observat præclarz doctrix Vir Christophorus Cellarius erudita diatriba, qua inter utiliores publicis scholis poetas Græcos, Dionysium nostrum præ cæteris commendat § XXI. Dionysium Diogenis filium Geographum memorat Marcianus Heracleota, aitque eum perinde ut Eratosthenes terræ ambitum fecisse stadiorum 259200.

II. Interpretes Dionysii periegesis ex antiquis habuit duos, qui ambo illam carmine Latino Hexametro reddiderunt, *Rufum Festum Avienum*, & *Priscianum*, pro quo alii *Rhemnium Fannium* contra Codd. auctoritatem nominant. De utroque dixi in Bibliotheca Latina. Græco commentario copioso illustravit libellorum supplicum minister & Magister Rhetorum, postea Archi-Episcopus Thessalonicensis *Eustathius*, clarus circa A. C. 1160. ut dicere me memini lib. II. cap. III. §. 8. cum ejusdem in Homerum diffusos commentarios recenserem. Lacunam ingentem in Eustathio ad Dionysii v. 889. --- 917. quæ editiones habebant, ē codice Holsteniano in eadem Latina supplevi Bibliotheca A. 1696. Hamburgi excusi, unde in Oxoniensem Dionysii editionem A. 1697. supplementum illud fuit derivatum. Præter Eustathium, qui commentarios suos Joanni Duce Andronici F. dicavit, in eadem editione exhibentur ē Codd. Bodtejanis *Glossæ Græcæ interlineares*, & *paraphrasæ Græcæ Anonymi* scholiastæ nunquam ante vulgata. Paraphrasis ejusmodi manu exarata occurrit etiam in Bibliotheca Vindobonensi. Et If. Casaubonus notis ad Strabonem aliquoties allegat alium ab Eustathio & Græcum ἀνέκδοτον Dionysii Scholiastæ. Plures quoque ante Eustathium in hunc poetam scripsisse ex multis hujus commentariorum locis patet, quibus ad aliorum provocat explicationes, interdum etiam vocans παλαιός, ut quando tradit ab iis Dionysii poema appellari ἱστορικὸν συγκείμενον ἐκ τοπικῆ καὶ πραγματικῆ καὶ χρονικῆ καὶ γενεαλογικῆ. Denique Clariss. Hudfonus tomo tertio Geographorum Græcorum daturum se recepit Dionysii Periegesin cum commentariis Græcis *Nicephori Blemmida* ē Codice Bodlejano, & Avieni versione metrica. Claruit Blemmidas medio sæculo post CHRISTUM natum tertio decimo.

III. *Editiones Dionysii Latinae.*

Avieno interprete Venet. 1488. 4. & Paris. 1590. 8. inter poemata Vetera à P. Pithæo edita & illustrata: atque Madriti A. 1634. 4. inter Avienii poemata, è Bibl. Ramiresii de Prado.

Prisciano interprete, qui è Solino nonnulla hinc inde intertexuit. Venet. 1482. 4. & apud Aldum 1518. 8. Florent. 1519. 8. Lugd. 1550. & Rostoch. 1577. 4. curante Henrico Bruczo, & cum notis Joach. Camerarii, Viennæ 1512. 4. quam editionem in Catalogo Thuano memoratam haud vidi, ut hec Lipsiensem A. 1518. cum scholiis Petri Mosellani.

Interprete *Antonio Bacharia*. Venet. 1477. 4. 1498. 4.

Simone Lemnio, Rheto, qui carmine reddidit. Venet. 1543. ut testatur Simlerus. *Andrea Papio*, qui item, Antwerp. 1576. 8.

Editiones cum Eustathii commentariis latine versis.

Abele Matthæo Carnotensi Jcto interprete, qui Dionysii periegesi carmine versis Eustathii commentarios latine à se translatos adjunxit. Paris. 1556. 4. ad Cardinalem Carolum Lotharingum.

Interprete *Bernardo Bertrando* Rhegiensi, qui similiter Dionysii poema & Eustathii commentarios latine vertit. Basileæ, anno eodem 1556. 8. apud Jo. Oporinum. In hac editione Dionysius ipse Græce exstat & Latine.

Versio Latina commentariorum Eustathii quam à *Vincentio Marinero* Valentino Bibl. Regiz Escorialensis præfecto adornatam refert Nic. Antonius in Bibl. Hispana, non vidit lucem.

Editiones Dionysii Græcæ sine Eustathii commentariis.

Veneta apud Aldum 1513. 8.

Parisienses A. 1556. & 1559. 4. cum notis Gvil. Morelli.

Inter Poëtas principes Heroiei carminis Paris. 1566. fol. editio luculenta H. Stephani, emendata & majoribus descripta typis, una cum Variis Lect.

Cantabrigiensis A. 1533. 8.

Londinensis 1668. 8.

*Editio Dionysii Græca cum Eustathii
commentariis.*

Perquam nitide vulgata à Rob. Stephano Parif. 1547. 4. una cum Variis lectionibus. Hæc cum emendationibus MSS. Xylandri & M. Sladi fuit apud P. Francium V. C.

Editiones Dionysii Græco-Latinæ.

Cum Prisciani Metaphrasi & notis *Calii Calcagnini*. Basil. 1552. 8.

Cum versione prosæria *Jo. Camerti* Monachi Franciscani, & notis *Jo. Ceperini*. Basil. 1523. 8. 1534. 8. 1547. 8. 1561. 8. 1585. 8. additis Procli Sphæra, Cleomede & Arato. In his editionibus *Prisciani* quoque Metaphrasis occurrit.

Coloniz 1530. 8.

Antwerpiz 1553. 8.

Cum Metaphrasi *Andrea Papii* Gaudensis, qui tunc vix duodeviginti annos natus Dionysium versibus reddidit, & *Prisciani* interpretationem ad tres Codd. MSS. Caroli Langii, Gemblacensem & Busli-dianum & duas Venetas editiones recensitam adjunxit. Antwerp. apud Plantin. 1576. 8. una cum Musæi poemate de Heronè & Leandro ejusdem Papii interpretatione illustrato.

Cum H. Stephani versione & Variis Lect. Genev. 1606. fol. in corpore Poëtarum Græcor. curante Jac. Læstio.

Cum notis *Antonii Bassolii* è Soc. Jesu, Mussiponti 1620. 8.

Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis & commentario Grammatico ac Geographico uberrimisque Indicibus Gvilielmi Hill. Lond. 1657. 1679. 8.

Cum H. Stephani versione & notis atque A. Papii metaphrasi, & T. Fabri animadversionibus. Salmur. 1676. 8.

Cum ejusdem Stephani versione hinc inde emendata & notis eruditiss *Georgii Henrici Ursini* Gymnasii Ratisponensis Rectoris. Ratisponæ A. 1705. 8.

Denique V. C. *Eduardus Wells*, Edis Christi Oxoniz alumnus, Dionysii poemata ex suo ingenio ad faciem hodiernæ Geographicæ disciplinæ digessit, emendavit & versibus Græcis supplevit, additis notis & latina versione separatim excusa atque tabellis Geographicis XVI. Oxon. è theatro Sheldon. 1706. 8.

Editio-

Editiones Dionysii Græco-Latinæ cum commentariis Eustathii.

Dionysius cum versione *H. Stephani* profaria, & Eustathii commentariis Græce subjunctis, notisque A. Papii in Priscianum ejus Metaphrasis & ipsa adnectitur, una cum Mela, Solino, Æthico &c. Paris. 1577. 4. In Catalogo Bibl. Grævianæ p. 208. memoratur hæc editio *Collata cum Cod. MS. in quo aliquot versus imediti reperiuntur.*

Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis, Eustathii commentario & notis H. Stephani, Gvil. Morelli, Jo. Ceporini, A. Papii & commentario copioso Grammatico ac Geographico *Gvilielmi Hill*, Gymnasii Dublinensis præfæcti. Lond. 1688. 8.

Cum versione H. Stephani singulis paginis una cum *Glossis interlinearibus Græcæ ac pamphrasi Græcæ* Anonymi Scholiastæ substrata, Eustathii-que Commentario cum brevibus notis, & quinque tabulis Geographicis de novo delineatis ac Dionysio & Eustathio accommodatis. In hac præclara Dionysii editione quam studiosi debere se norint Viro Clariss. (nomen ipse enim suum dissimulavit) *Eduardo Thwaites* Collegii Reginæ Socio, occurrunt præterea Variz lectiones ex editionibus Stephanorum & Codicibus Bodlei. Etonens. & Cantabrigiens. atque ex interpretibus præcis Dionysii diligenter collectæ, tum editoris breves ad Dionysium notæ sive castigationes, Metaphrasis item Prisciani ex A. Papii editione cum ejusdem notis, supplementum lacunæ in commentariis Eustathii, quod ex Codice MS. Bibl. Claramontanæ descripserat Holstenius, ac denique Indicem editionum Dionysii, vocabulorum omnium quæ in Dionysio reperiuntur & scriptorum, quos Eustathius in commentariis suis allegat, Oxoniz A. 1697. 8. è theatro Sheldoniano.

Versio Gallica.

Carmine Gallico donavit *Benignus Salmasius*. Paris. 1597. 12. Hoc politissimum disertissimumque vocat filius Claudius Salmasius præf. ad Tertullianum de pallio.

Editiones promissæ.

1. *Claudii Salmasii*, vide supra notam f.
2. *Luca Holstenii*, Lambec. T. i. de Bibl. Vindob. p. 114.
3. *Nicolai Lloydii*, Confer ejus præf. ad Dictionar. Historico Geograph. Poëticum Caroli Stephani locupletatum.

IV. Dicitur & alia scripsisse hic Dionysius, quæ omnia interciderunt. Eustathius: Διονύσιος ἡ αἴτις μὲν ἰσορεΐται τὸ γενέσθαι, συγγραψαὶ δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, διδασκατε, καὶ ὀρνθιακά καὶ βασιαρχικά (meminit Suid. in Διονύσι. Κορίνθιους) ἐκείνησαν ἰδία Διονυσίου τὰ διδασκαλικά διὰ τὴν ἑχαρὰν ἢ ἐμοιότησιν. τὰ δὲ βασιαρχικά (Stephano Byz., plus simplici vice laudata) διὰ τὴν ἰσχυρίαντα ἐκ αἴτιας τὰς κινήσας εἰς τοὺς Σάμιον ἀνηνέχθησαν Διονυσίου. τὰ δὲ ὀρνθιακά ἐς ἄλλον Ἰωάν. Φιλαδέλφειαν Διονυσίου, ἐν διὰ λόγους ἀκυρολογίαν ἐπικαλῶν διέκρινεν.

V. INDEX SCRIPTORUM ab Eustathio ad Dionysium allegatorum:

Ex editione Oxoniensi A. 1697. 8.

Asteriscus notat epistolam Commentariis præmissam, numerus
versum Dionysii.

Α θήναιος 1134.	479	Αμασεύς Γεωργάφης (Στραβών)*	7	Αλεξάνδρος 14. 66. 140.
Αθηνόδορος	215	Αναξίμανδρος*		221. 270. 322. 378.
Αιλιανός 39. 492.	1134	Απολλόδωρος	384	391. 414. 451. 453.
— ἐν τοῖς περὶ προ- νοίας	453	Απολλώνιος	321	498. 511. 517. 525.
Αισχύλος 31. 69. 92.		— ἐν Λεγοναυτικῷ		530. 548. 558. 647.
414. 739. 767. 792.		1134.		669. 767. 772. 775.
1181.		— ἐπὶ ποιήσε	32	783. 791. 793. 803.
Αλέξανδρος*		Ἰραγός*	288	805. 809. 828. 847.
Αλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος		Αρίσανδρος	747	861. 867. 874. 939.
558.		Αριστοτέλης 76. 226. 262.		976. 1005. 1086.
Αλέξανδρος ὁ καὶ Κύ- ριος	591	298. 373. 557. 867.		1088. 1096. 1139.
Αλκαῖος	306	939. 976.		1143. 1153.
		— ἐν πέμπτῳ περὶ		— ἐν τοῖς περὶ Αλε- ξάνδρου 976. 1097.
				Αρχίας

Ἀρχάς	498	Δημόκριτος *	270. 298. 304. 305.
Ἀρχιλοχ.	531. 767	Δικαιάρχ.	767
Γαργαφός (Στρατών) *		Λύδαιος	375. 467. 689.
7. 11. 38. 04. 88.		772. 791.	
140. 144. 195. 198.		Διονύσιος Σάμιος *	
218. 226. 254. 258.		Διονύσιος Φιλαδέφειος *	
288. 298. 304. 306.		Δίων	209. 350
321. 322. 357. 358.		Δέρκ	828
362. 364. 369. 373.		Ἑλληκὰ [Στεφάνου Βυ-	
378. 409. 414. 419.		ζαντίς]	524. 859
423. 431. 437. 451.		Ἑθνικῶν ἀναγραφεύς	
453. 457. 458. 467.		954.	
476. 479. 498. 513.		Ἑθνικῶν καταγραφή	
525. 533. 540. 558.		382.	
566. 596. 609. 647.		Ἐκαταί.	321
663. 680. 689. 692.		Ἐπίγραμμα	823. 1069
695. 730. 759. 766.		Ἐπιμνήδης ὁ ποιήσας δι	
767. 772. 783. 787.		ἐπὶ καδαρυμῆς	88
805. 815. 820. 828.		Ἐρατοσθένης *	I. 218.
830. 837. 847. 852.		775. 867.	
855. 857. 859. 867.		Ἑρμείας ὁ Πλατωνικός	
874. 918. 936. 970.		423.	
988. 990. 992. 1017.		Ἑρμογένης *	401
1073. 1082. 1086.		Εὐδοξ.	694
1095. 1096. 1134.		Ευριπίδης	80. 229. 347.
1139. 1140. 1141.		403. 820.	
1153. 1166.		— ἐν Ἴωνι	118.
Γράψας τὰ ἔθνη (Στέ-		— ἐν Ῥήσῳ	270
φανος Βυζάντιος)		— ἐν Πιερίῳ	1134
11. 38. 66. 78. 260.		Εὐφορίαν	558
305. 310. 513. 530.		Εὐφρο.	523
625. 694. 787. 815.		Ἡρόδοτος	I. 7. 14. 31.
916. 927. 954.		41. 48. 66. 140. 144.	
Δαβὶδ	666	147. 163. 175. 180.	
Δαμασκηνὸς ὁ γράψας		185. 211. 213. 217.	
τὸ δράμα Σωσάν-		218. 222. 226. 232	
δος	976	242. 260. 252. 267.	
		D 3	
		210. 298. 304. 305.	
		309. 310. 311. 322.	
		323. 347. 364. 378.	
		398. 409. 414. 419.	
		423. 431. 437. 511.	
		513. 517. 520. 525.	
		533. 538. 561. 566.	
		581. 620. 653. 669.	
		689. 694. 721. 739.	
		749. 752. 764. 772.	
		784. 793. 809. 823.	
		830. 854. 857. 874.	
		916. 933. 939. 976.	
		988. 1005. 1056.	
		1069. 1073. 1097.	
		1107. 1143. 1153.	
		Ἡρόδιανός	215. 566
		— ἐν τῇ καθ' αὐτοῦ	
		προσωπῇ	457. 504.
		533. 1140.	
		— ἐν τῷ περὶ παθῶν	
		859.	
		Ἡρόδοτος *	498. 638.
		666. 707. 927. 1181.	
		Θαλῆς *	
		Θαυμάζων (ὁ Ἡρόδοτος)	
		248.	
		Θεία γραφή	195
		Θεοδέκτης	855
		Θεόκριτος	121. 232.
		350. 511. 805. 823.	
		956. 1005. 1055.	
		1134.	
		Ἰδλιανός	976
		— ἐν τινὶ τῶν αὐτῶν	
		λόγων	304
		Ἰππαρχος	473
		Ἰππίας	

Ἰππίας	270	638. 680. 707. 739.	Ὀρφεὺς ἐν τῷ πρῶτῳ Διὶ
Ἰσθρία ἰσθρά	322	749. 767. 809. 830.	καὶ Ηΐας I
Καλλίμαχος	414	857. 867. 927. 994.	οὐρανίῳ 38
Καίμικος (Λεισοφάνης)	1017. 1031. 1153.	1017. 1031. 1153.	Ὀαρθένιῳ ὁ τῆς μετα-
374. 520. 530. 764.	1166.		μορφώσεως γραψαί
809. 1056.			λεγομένη 420
— ἐν βατραχίοις	337	— ὁ ποιητὴς 38. 66.	Παυσανίας 525
— ἐν ὄρεσι	347	112. 135. 157. 347.	Πίνδαρος * I. 64. 66.
— ἐν Λυσιστράτῃ	525	378. 419. 451. 467.	144. 172. 211. 213.
Κωμωδία (Λεισοφάνης)	525.	483. 492. 533. 581.	403. 409. 46. 467.
Λεξικὸν Λατινικὸν	384	508. 511. 530. 805.	508. 511. 530. 805.
Λεάνθιῳ	39. 815	1097. 1107.	809. 820. 1181.
Λυκιανὸς *			— ὁ γλυκεὺς λυρικὸς *.
Λεπτερός	492	— ἐν Ἰλιάδι 135. 248.	— ἡ ἑθελία λύρα *.
Λυκοφρῶν	76. 92. 157.	527. 919. 1107.	Πλάτων *
218. 248. 259. 270.		— ἐν Ὀδυσσεΐ 144.	Πλάταρχος 285. 775
306. 327. 347. 414.		205. 428. 458. 492.	Ποιητὴς τις 476
423. 444. 457. 467.		498. 425. 647. 680.	Πολύβιος 187. 321
483. 508. 511. 524.		739.	Πορφύριος 939
525. 530. 536. 620.		— Ἀ τῆς Ὀδυσσεΐας 66.	Ποσειδώνιος I
692. 767. 809. 854.		179	Πτολεμαῖος 48. 298.
1017. 1143.		— ὁ τῆς Ὀδυσσεΐας	568. 591. 718. 721.
Νικίας	175	492.	Ρητωρ (Ἡλιόδαρος) 180
Ξενοφῶν 242. 322. 766.		— τὰ εἰς τὸν Ὀμηρον	Σέσωστρος ὁ Λυγύπλιος *
772. 787. 976.		(Εὐσταθίῳ παρεκβο-	Σιβύλλα 467
— ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς		λαί) 994	Σιμοκαίου οἰκουμένη
775.		— τὰ εἰς τὴν Ἰλιάδα	ἰσθρία 730
Ὀμηρός * I. 64. 75:		302.	Σοφοκλῆς 145. 148. 419
88. 117. 135. 140.		— τὰ εἰς τὴν Ὀδυσ-	Στρατόνικος 531
144. 185. 239. 260.		σεΐαν 66. 112. 163.	Σωφρόνιος 384
270. 321. 358. 369.		180. 259. 420. 431.	Τιμοθέος ὁ κίβιστος 520
373. 378. 409. 444.		461. 479. 591. 725.	Φίλων 752.
461. 467. 473. 483.	Ὀππιανὸς 270. 272.		Φωκυλίδης 530
520. 524. 525. 530.	803.		Χάραξ 687. 689
533. 566. 599. 620.	— ἐν ἀλευτικοῖς 538.		Χρησμός 473. 525. 591.
	1055.		803. 867.

Auctores citati in Supplemento Eustathii.

Ἀλῖος Διονύσιος ἐν τοῖς πρὸς Ἀττικῶν	Herodotus	904. 907. 911.
λέξεων	912	912.
Ἀρμινός	907	Ομηρ. 916
Γεωγράφος	899. 907. 911.	Οππιανός 916

Auctores citati à Paraphrase.

Εὐκλείδης	175	Ομηρ. 67. 113
Ἡσίοδος	672	— ὁ ποιητής 442. 540. 872.
Καλλίμαχος	464	Πτολεμαῖος 718
Μάραν	113	Χαράξ, qui corrupte vocatur Γα- 687.
Μιανδρος ὁ Βαρυτινήτης	311	ραξ

VI. Jam ceteros deinceps Geographos Græcos paucis persequar, quorum alii antiquiores etiam Dionysio sunt, alios plerosque ante ille antecessit. Antiquior i) est SCYLAX Caryandensis & Caryandis Cariz opido, quem Darius Hytaspis k) misit ad Indum fluvium & oras maritimas lustrandas, ex quo itinere trigesimo mense est reversus, ut auctor est Herodotus IV. 44. Condidit hinc Περὶ πλαν quem eidem inscripsit Dario, ut Ælii Dionysii testimonio l) constat. Mentionem ejus facit Aristoteles VII 14. Politic. & in Cianorum politia apud Scholiasten Apollonii Rhodii lib. 1. ad v. 1177. atque varia ex eo fabulosa legas apud Philostratum III. 14. Vitæ Apollonii, & Jo. Tzetzam Chiliade VII. hist. 144. Huic Scylaci malo tribuere PERI-

i) Antiquiores etiam sunt Flanno, de cujus Periplo dixi lib. I. c. 6. & Dicarchus, de cujus ἀναγραφή ἐλλάδος vide si placet lib. III. cap. 11. p. 296.

k) Darius Hytaspis obiit Olymp. LXXIII. 4. ante CHRISTUM natum 485.

l) Græcus auctor incertus, cujus testimonium periplo Scylacis præfigitur, non dubitans hunc ipsum quem habemus Scylacis libellum esse eundem antiquissimum illius scriptoris, Dario illum dicatum ab auctore suo refert: Ἀλῖος Διονύσιος ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρῶτῳ φησὶν ὅτι Δαρεῖος πρὸς Φάνητος Σκύλαξ τὸ Φερτίσιμα. Darium IF. Vossius Nothum intelligit, sed videtur Ælius Dionysius de eodem potius cogitasse Dario à quo Scylacem ablegatum Herodotus narrat. Atqui ille fuit Darius Hytaspis F. Notho antiquior. Ediro quidem periplo nulla ejusmodi πρὸς Φάνητος ad Darium præfigitur, quæ sane potius temporum injuria perire atque amitti.

PERIPLUM qui hodie existat, quam vel cum viris doctis m) commisi-
nisci sine veterum suffragio Scylacem alterum Caryandensem qui prio-
re sit junior, sed ante Alexandri M. tempora sub Dario Notho vixerit: vel
cum Svida, cujus sententiam sequitur clarissimus Dodwellus n) referre
hunc librum ad Scylacem tertium Polybii æqualem. *En Svidæ verba:
Σκύλαξ Καρυανδῆς (πόλις δὲ ἐστὶ τῆς Καρίας πλησίον Ἀλικαρνασσοῦ τὰ Κα-
ρυάνδα) Μαθηματικὸς καὶ Μυσικὸς ἔγραψε περίπλυν τῶν ἐκτὸς τῆς Ἡρακλείας
ἐπὶ τῶν, τὰ κατὰ Ἡρακλείαν τὸν Μυλασῶν βασιλεία, τῆς περιόδου, ο) Ἀντι-
γραφῆν p) πρὸς τὴν Πολυβίου ἰσορίαν. Valde vereor ne Svidas, in di-
stinguendis Homonymis scriptoribus minime accuratus, confuderit
Scylacem antiquum Caryandensem cum Scylace Halicarnassæ Ma-
themático, de quo Cicero II. de divinât. c. 42. *Scylax Halicarnassensis*
familiaris Panætii, excellens in Astrologia, idemque in regenda sua civitate
princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendû genus repudiavit. Certe vete-
res, ut Strabo, unicum norunt Geographum Scylacem Herodoteum
illum, quem propterea *παλαιὸν συγγραφέα* vocat idem Strabo XIV. p.
658. scriptor Græcus incertus cujus testimonium edito periplo præfigi-
tur

- m) Ita Vossius pater lib. I. de Hist. Græcis cap. 19. & If. Vossius in præfat. ad Scylacem,
Meminit enim nosser, inquit, σκελῶν μακρῶν & Περαγέας quod nomen Themisto-
clæ opus: Meminit & Amphipolos quam condidit Brasidas cum antea ἐννέα, ἐὼς
dicerentur. Cleostrati quoque Astrologi Tenedii & Callistrati Rhetoris Atheniensis
mentionem facit, quos diu post illum Hytaspidem floruisse certissimum. Ex his qua-
dam sunt, ut Cleostrati mentio, quæ non male congruunt scriptori temporum Darii
Hytaspis, nam Cleostrati Octaeteridem primam, qui serius computant, ab Olympiade
LXI. repetunt, alii ab Olymp. LIX. Themistocles paucis post Hytaspidem ebût annis.
Callistratus Atheniensis, Datis conditor, antiquior videtur & diversus à Rhetore de quo
Plutarchus in vita Demosth. Denique Amphipolin à Prasida demum hoc nomen ac-
cepisse ægre mihi persuadeo, & contrarium innuit Diodorus Sic. XII. 68. Quid quod
idem Vossius Epitomen tantum Scylacis nos habere affirmat, in qua multa legantur
contra sententiam Scylacis in quibus epitomator erraverit. Mirum igitur ad hunc
non retulisse potius si quæ offendi vir doctus manifesta recentiorum Darii Hytaspis
ætate temporum testimonia.
- n) H. Dodwellus in diff. de Peripli Scylacis ætate, T. 1. Geographor. Græc. minorum Jo.
Hudsoni V. C.
- o) Ex hac Scylacis Perio do sive descriptione orbis terrarum Clariss. Dodwellus §. 3 hausisse
existimat Strabonem quod lib. XII. pag. 566. è Scylace tradit circa lacum Afcanium
habitasse Phrygas & Mysos. Sed & in periplot Scylacis, qui metitus ad nos perve-
nit, loca mediterranea quandoque perstringuntur. Itaque poterat illa Strabo pe-
tuisse è loco peripli, qui in nostris codicibus desideratur.
- p) Vide si placet quæ de hac ἀντιγραφῇ notavi lib. III. c. 30. §. 6. p. 764.

tur ἀρχαιότατον ἄνδρα, Stephanus Byz. in Καρύανδα, παλαιόν λογογράφον. Jam certo constat periplus quem hodie habemus lectum eidem Straboni, nam in hoc Troadis initium ab Abydo deducitur, quod à Scylace fieri ille notavit XIII, p. 583. Idem quoque lectus à Marciano Heracleota, Avieno in orz maritimz descriptione, aliisque, Quid igitur? num Svidz plus fidei quam Straboni habebimus? aut credemus scriptorem Polybii zqualem Tyrum βασιλείαν νῆσον appellaturum, aut Thebas τῆρχον, aut memoraturum Olynthum, aut q) Lysimachium & Antiochiam Syriæ itemque Theffalonicam. & in Ægyptiæ orz descriptione Alexandriam prætermittiturum? Non sane. Relinquatur igitur per me antiquissimo illi Herodoteo Scylaci, quem unum veteres noverunt, periplus iste, qui non plane integer, ne dicam parum, (etiam post virorum doctissimorum curas) emendatus r) ad nos pervenit. In hoc ab Herculis columnis in Hispania facto initio ultra quas ipsas Carthaginensium emporia (qualia etiam ante primum bellum Punicum habuisse ex Polybii lib. I. c. 10. jam observant viri docti) commemorat, universas deinceps Europæ & Africæ oras persequitur, ad columnas Herculis in Africa denique subsistens. Narrat etiam diaphragmata sive vias quibus è Græcia in Asiam vel ex Asia in Græciam commodè liceat trajicere.

VII. Primus Græce edidit Scylacem David Hasehelius una cum Marciano Heracleota, Artemidoro Ephesio, Dicarcho Messenio & Isidoro Characeno: Augustæ Vindel. 1600. 8. additis brevibus notis sive castigationibus. Edidit autem ex Codice Palatino, in quo hunc reperit titulum: Σκύλακος ἔ Καρυανδίου περὶ πλερ τῆς οἰκουμενης Ευρωπης καὶ Ασίας καὶ λιμνης, καὶ ὅσα καὶ ἰπῶια ἐστὶν ἐκαστα ἐξ ἡς καὶ χῶραι καὶ λιμῆνες καὶ ποταμοί, καὶ ὅσα κλητῶν πλῶν καὶ αἱ νῆσοι αἱ ἐπὶ τὰς αἰ οὐκ ἔμνηται καθότι ἐκάστη κεῖται τῆς ἰπην. Postea lucem vidit Græce & latine cum tralatione & notis eruditis atque castigationibus Isaacii Vossii, tum vix unum & viginti r) nati annos, Amstelod. 1639. 4. subjuncto Anonymi periplo Mzotidis Paludis & Ponti Euxini quem à Salmafio acceperat, cui etiam librum dicavit. Ita enim par erat, inquit, ut

E

primi-

q) Jac. Gronovius præfat. ad Geographica antiqua.

r) Rich. Bentley Apologia diss. de Epistolis Phalaridis p. 327. Scylax one of the most corrupted books in the World.

s) Ad calcem libri non septem tantum sed duodeviginti insulas periplus Scylacis memorat. Confer H. Dodwell. §. 16 diss. de Scylacis ætate.

t) Naxos II. Vossius Lugduni Batavorum 1618. satis concessit Londini 1691.

Hæschelio una cum Scylace & aliis edita est Augustz Vindel. 1600. 8. deinde latino carmine reddita & Græce ac latine vulgata à Fed. Morello Paris. 1606. 8. Hinc cum prosaria versione & notis *Erasmi Vindingii* Paulli F. Hafniz 1662. 8. Verum jam Isaacus Vossius ad Anonymi periplum p. 38. recte monuerat Scymnum Chium esse illius periegeseos auctorem, quod postea confirmavit Lucas Holstenius ad Porphyrum p. 82. & ad Apolloni Rhodii IV. Argonaut. v. 284. ac novissime H. Dodwellus diff. de Scymno Chio §. 7. ita ut nullus dubitandi locus supersit. Igitur doctissimus *Hudsonus* non dubitavit poemati huic verum Scymni Chii nomen præfigere, qui illud non modo recudi fecit in tomo secundæ Geographorum Græcorum cum latina versione Vindingii notisque, & castigationibus: sed etiam subjecit eidem aliud Scymni ex eodem opere *fragmenta*, ex Anonymi maxime periplo quem Is. Vossius ediderat, collecta, quæ cum versione Jambica *Luca Holstenii* ad calcem notarum summi ejus viri ad Stephanum Byz. in lucem protulit Theodorus Ryckius Lugd. Bat. 1692. fol. Mentio Scymni Chii apud Apollonium Dyscolum hist. commentitiz cap. 15. (uti Meursio probe observatum) & Stephanum Byz. variis in locis, & Scholiasten Apollonii IV. 277. ubi ἐν τοῖς παλαιῇς & 284. ubi ἐν τοῖς παλαιῇς Εὐρώπῃς allegatur, ita enim pro ἐν τῇ ἡμετέρῃ legendum docuit idem laudatus Holstenius.

X. MARCIANUS ex Heraclea Ponti oriundus, junior fuit Claudio Ptolemæo, Stephano autem qui eum sæpius laudat antiquior. Incertum idemne Marcianus qui Creticorum scriptor memoratur à Phrynicho apud Photium Cod. CLVIII. vel quem Synefius Epist. CI. ad Pylamenem ἐρμῆς λογίῃς τυπὸν appellat, & quem Valentinus Imp. filias Anastasiam & Carosam Grammatica præcepta docuisse refert Socrates IV. 9. Hist. Scripsit prosa Περίπλυν τῆς ἐξω θαλάσσης ἐὼς τε καὶ εὐερίῃ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων *Periplus maris externi a)* maximarumque quæ in illo sitæ sunt insularum *libris II.* quorum prior integer exstat, de mari orientali & meridionali, posterior qui Oceanum Occidentalem & septentrionalem persequitur, capitibus tribus postremis de Africa, & capite de distantis ab Roma ad insignes Orbis habitabilis urbes mancus ad

- a) Mare externum opponit mari intra Europam, Africam, & Asiam quod satis accurate affirmat descriptisse Artemidorum, Τῆς μὲν γὰρ ἐν τῷ Ἡρακλείῳ σῆλων ἀπέναντος θαλάσσης ἀκριβῆ τὸν περίπλυν πεποιήμεθα ἐν ταῖς ἐπιτομαῖς τῶν ἡγεμονικῶν ἀρτεμιδωρὶ τῇ ἑφεσίᾳ γεωγραφῇ, ἐννομίζομεν τῆς καθήμας θαλάσσης ἐπιμελεσάτον περίπλυν ἐν τοῖς τῆς γεωγραφίας βιβλίοις πεποιέσθαι. Lib. 2. pag. 35,

ad nos pervenit. Ante hos duos libros in quibus Claudii Ptolemæi & Protogoræ Geographia atque ἀναμετρώσει γαδιων usum se fuisse testatur, idem Marcianus composuerat *Epitomen librorum undecim Geographia Artemidori Ephesii*, è qua prologus tantum & Ponti utriusque, Bithyniæ & Paphlagoniæ periplus superest. Neque vero solum in hac Epitome secutus est Artemidorum, quem Olympiade CLXIX. hoc est centum circiter ante natum Christum annis claruisse refert, sed etiam alios, quos laudat his verbis: οἱ γὰρ δὴ δοκῶντες ταῦτα μετὰ λόγων ἐξήτακέναι ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ ὁ ῥοδῖός ἐστιν ἀρχικυβερνήτης ἔκ δευτέρῃ Πιλολεμαίᾳ γεγονώς, καὶ μετ' ἐκείνου ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ ὃν βήτα ἐκάλεσαν οἱ μισοὶ πρὸς αὐτὸς. Πρὶς δὲ τούτοις ΠΥΘΕΑΣ τε ὁ Μαοσαλιώτης καὶ ἸΣΙΔΩΡΟΣ ὁ χαρ ακτός. Καὶ ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ὁ κυβερνήτης τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας. ΣΙΜΜΕΑΣ τε ὁ τῆς οἰκισμένης ἐκείνης τὸν περὶ πλαν, ἐπὶ μὲν ἈΠΕΛΛΑΣ ὁ Κυρηναῖος καὶ ΕΥΘΥΜΑΝΗΣ ὁ Μαοσαλιώτης καὶ ΦΙΛΕΑΣ ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἈΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ ὁ ἰάσιος καὶ ΚΛΕΩΝ ὁ Σικελιώτης, ΕΥΔΟΣΘΟΣ τε ὁ ῥοδῖός καὶ ἌΝΝΩΝ ὁ Καρχηδόνιος - - Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ΣΚΥΤΑΛΕΣ ὁ Καριανδύς καὶ ΒΟΤΘΑΙΟΣ - - Μετὰ δὲ τούτων τῶν πλείους ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ὁ ἐφέσιος γεωγράφος, καὶ ΣΤΡΑΒΩΝ γεωγραφίαν ὅμῃ καὶ περὶ πλαν συνθεήκοτες, ΜΕΝΙΠΠΟΣ τε ὁ Περσικῆς c) ὁ ἀπὸ πλαν γράψας ἀκριβέστεροι δοκῶσι πάντων τῶν πρὸς ἐξηκένων τυγχάνειν - - Ἐγὼ τούτων πάντων τῶν μνημονευθέντων προκρίνας ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ἐφέσιον ἐπιτομὴν τῶν ἐνδεκα βιβλίων ἔκ μνημονευθέντων ἐποίησάμην προδούς καὶ ἐς ἑτέρων ΠΑΛΛΑΙΩΝ τὰ ἐλλείποντα, καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν καὶ βιβλίων φυλάξας, ὡς μετρίαν μὲν γεωγραφίαν, τελειότατον ἢ περὶ πλαν ἀπεργασάσθαι. Primus Marcianum è codice Jo. Georgii Herwarti Græce luci dedit David Haschelius Augusti Vindel. 1600. 8. cum Scylace, Dicarcho & Isidoro Characeno. Latine verit & cum notis edidit in volumine primo Geographorum minorum sæpe jam ex merito mihi laudatus Jo. Hudsonus, Oxoniæ 1698. 8. subjunctis Menippi Pergameni & Artemidori Ephesii elogiis atque fragmentis. Marcianum respiciunt scholia ad Apollonium

E 3

quan-

b) De Timothee & Eratosthene dixi lib. III. c. 18.

c) Idem Marcianus p. 65. Μένιππος ὁ Περσικῆς καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περὶ πλαν ἐν τρισὶν ἡμέραις βιβλίους, ἰσορμῆν τινα καὶ γεωγραφικὴν ἐποίησάτο τὴν ἐπαγγελίαν. Hoc Menippi opus, cujus novam editionem curasse se Marcianus p. 66 testatur, ἰσορ καὶ κλον vocat Crinagoras in Epigrammate quod edidit Salmastius ad Solin. p. 80. edit. primæ. Hinc constat Menippum non demum floruisse sub Imp. Commodò ut conjiciebat doctissimus Dodwellus diss. de ætate Marciani Heracl. §. 7. sed jam ante Augustum, sub quo fuit Philippus Thessalonicensis qui Crinagoræ Epigrammata, cujus meminit & Strabo, corone sue intexuit.

Eustathius: οἱ δὲ Φάσιν αὐτὸς ἀπολεμῆναι συναγωνιζομένους τῷ Κάτωνι κατὰ τὴν Καίσαρος. Sed & alter Scholiastes Oxonii editus: εἶσι δὲ μὴ Φροντισαῖς Διός, κατὰ Ῥωμαίων τὴν εὐσταθίαν καὶ τὴν δεινότητα, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ὑπὸ Σκιπίωνος ἀναγκάσθην, μὴ Φέροντες τὴν ἡττάν ἐαυτοῖς ἀνείλον. Et Catonem per Nasamonēs copias duxisse suas ē Plutarcho in ejus vita p. 786. & Lucano IX. 443. seq. observat præclaræ doctrinæ Vir Christophorus Cellarius erudita diatriba, qua inter utiles publicis scholīs poetas Græcos, Dionysium nostrum præ cæteris commendat § XXI, Dionysium Diogenis filium Geographum memorat Marcianus Heracleota, aitque eum perinde ut Eratosthenes terræ ambitum fecisse stadiorum 259200.

II. Interpretes Dionysii periegesis ex antiquis habuit duos, quī ambo illam carmine Latino Hexametro reddiderunt, *Rufum Feslum Avienum*, & *Priscianum*, pro quo alii *Rhemnium Fannium* contra Codd. auctoritatem nominant. De utroque dixi in Bibliotheca Latina. Græco commentario copioso illustravit libellorum supplicum minister & Magister Rhetorum, postea Archi-Episcopus Thessalonicensis *Eustathius*, clarus circa A. C. 1160. ut dicere me memini lib. II. cap. III. §. 8. cum ejusdem in Homerum diffusos commentarios recenserem. Lacunam ingentem in Eustathio ad Dionysii v. 889. --- 917. quā editiones habebant, ē codice Holsteniano in eadem Latina supplevi Bibliotheca A. 1696. Hamburgi excusū, unde in Oxoniensem Dionysii editionem A. 1697. supplementum illud fuit derivatum. Præter Eustathium, quī commentarios suos Joanni Ducæ Andronici F. dicavit, in eadem editione exhibentur ē Codd. Bodlejani *Glossæ Græcæ interlineares*, & *paraphrasæ Græcæ Anonymi* Scholiastæ nunquam ante vulgata. Paraphrasis ejusmodi manu exarata occurrit etiam in Bibliotheca Vindobonensi. Et If. Casaubonus notis ad Strabonem aliquoties allegat alium ab Eustathio & Græcum ἀνέκδοτον Dionysii Scholiasten. Plures quoque ante Eustathium in hunc poëtam scripsisse ex multis hujus commentariorum locis patet, quibus ad aliorum provocat explicationes, interdum etiam vocans παλαιός, ut quando tradit ab iis Dionysii poëma appellari ἱστορικὸν συγκείμενον ἐκ τοπικῆ καὶ πραγματικῆ καὶ χρονικῆ καὶ γενεαλογικῆ. Denique Clariss. Hudsonus tomo tertio Geographorum Græcorum daturum se recepit Dionysii Periegesin cum commentariis Græcis *Nicephori Blemmidæ* ē Codice Bodlejano, & Avieni versione metrica. Clauit Blemmidas medio sæculo post CHRISTUM natum tertio decimo.

III. Editiones Dionysii Latinae.

Avieno interprete Venet. 1488. 4. & Parisi. 1590. 8. inter poemata Vetera à P. Pithæo edita & illustrata: atque Madriti A. 1634. 4. inter Avienii poemata, è Bibl. Ramiresiæ de Prado.

Prisciano interprete, qui è Solino nonnulla hinc inde intertexuit. Venet. 1482. 4. & apud Aldum 1518. 8. Florent. 1519. 8. Lugd. 1550. & Rostoch. 1577. 4. curante Henrico Bruczo, & cum notis Joach. Camerarii. Viennæ 1512. 4. quam editionem in Catalogo Thuano memoratam haud vidi, ut hec Lipsiensem A. 1518. cum scholiis Petri Mosellani.

Interprete *Antonio Bacharia*. Venet. 1477. 4. 1498. 4.

Simone Lemnio, Rheto, qui carmine reddidit. Venet. 1543. ut testatur *Simlerus*. *Andrea Papio*, qui item, Antwerp. 1576. 8.

Editiones cum Eustathii commentariis latine versis.

Abele Matthæo Carnotensi Jcto interprete, qui Dionysii periegesi carmine versz Eustathii commentarios latine à se translatos adjunxit. Parisi. 1556. 4. ad Cardinalem Carolum Lotharingum.

Interprete *Bernardo Bertrando* Rhegiensi, qui similiter Dionysii poema & Eustathii commentarios latine vertit. Basileæ, anno eodem 1556. 8. apud Jo. Oporinum. In hac editione Dionysius ipse Græce exstat & Latine.

Versio Latina commentariorum Eustathii quam à *Vincenzio Marinero* Valentino Bibl. Regiz Escorialensis præfecto adornatam refert Nic. Antonius in Bibl. Hispana, non vidit lucem.

Editiones Dionysii Græcæ sine Eustathii commentariis.

Veneta apud Aldum 1513. 8.

Parisienses A. 1556. & 1559. 4. cum notis Gvil. Morelli.

Inter Poetas principes Heroiei carminis Parisi. 1566. fol. editio luculenta H. Stephani, emendata & majoribus descripta typis, una cum Variis Lect.

Cantabrigiensis A. 1533. 8.

Londinensis 1668. 8.

*Editio Dionysii Græca cum Eustathii
commentariis.*

Perquam nitide vulgata à Rob. Stephano Paris. 1547. 4. una cum Variis
lectionibus. Hæc cum emendationibus MSS. Xylandri & M. Sla-
di fuit apud P. Francium V. C.

Editiones Dionysii Græco-Latinæ.

- Cum Prisciani Metaphrasi & notis *Culii Calpagnini*. Basil. 1552. 8.
Cum versione propria *Joh. Cameris* Monachi Franciscani, & notis *Joh. Ce-
porini*. Basil. 1523. 8. 1534. 8. 1547. 8. 1561. 8. 1585. 8. additis Procli
Sphæra, Cleomede & Arato. In his editionibus *Prisciani* quoque
Metaphrasis occurrit.
Coloniz 1530. 8.
Antwerpiz 1553. 8.
Cum Metaphrasi *Andreae Papii* Gaudensis, qui tunc vix duodeviginti an-
nos natus Dionysium versibus reddidit, & *Prisciani* interpretatio-
nem ad tres Codd. MSS. Caroli Langii, Gemblacensem & Busli-
dianum & duas Venetas editiones recensitam adjunxit. Antwerp.
apud Plantin. 1576. 8. una cum Musæi poemate de Heronè & Leand-
ro ejusdem Papii interpretatione illustrato.
Cum H. Stephani versione & Variis Lect. Genev. 1606. fol. in corpore
Poëtarum Græcor. curante Jac. Lectio.
Cum notis *Antonii Bassoli* è Soc. Jesu, Mussiponti 1620. 8.
Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis & commentario
Grammatico ac Geographico uberrimisque Indicibus Gvilielmi
Hill. Lond. 1657. 1679. 8.
Cum H. Stephani versione & notis atque A. Papii metaphrasi, & *T. Fabri*
animadversionibus. Salmur. 1676. 8.
Cum ejusdem Stephani versione hinc inde emendata & notis eruditiss
Georgii Henrici Lbsini Gymnasii Ratisponensis Rectoris. Ratisponæ
A. 1705. 8.
Denique V. C. *Edwardus Wells*, Edis Christi Oxoniæ alumnus, Dionysii
poëma ex suo ingenio ad faciem hodiernæ Geographicæ disci-
plinæ digessit, emendavit & versibus Græcis supplevit, additis notis
& latina versione separatim excusa atque tabellis Geographicis XVI.
Oxon. è theatro Sheldon. 1706. 8.

Editio-

Editiones Dionysii Græco-Latinæ cum commentariis Eustathii.

Dionysius cum versione H. Stephani prosaria, & Eustathii commentariis Græce subjunctis, notisque A. Papii in Priscianum cujus Metaphrasis & ipsa adnectitur, una cum Mela, Solino, Æthico &c. Paris. 1577. 4. In Catalogo Bibl. Grævianæ p. 208. memoratur hæc editio *Collata cum Cod. MS. in quo aliquot versus inediti reperiuntur.*

Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis, Eustathii commentario & notis H. Stephani, Gvil. Morelli, Jo. Ceporini, A. Papii & commentario copioso Grammatico ac Geographico *Gvilicmi Hill*, Gymnasii Dublinensis præfæcti, Lond. 1688. 8.

Cum versione H. Stephani singulis paginis una cum *Glossis interlinearibus Græcæ ac paraphrasi Græcæ* Anonymi Scholiastæ subtrata, Eustathii-que Commentario cum brevibus notis, & quinque tabulis Geographicis de novo delineatis ac Dionysio & Eustathio accommodatis. In hac præclara Dionysii editione quam studiosi debere se norint Viro Clariss. (nomen ipse enim suum dissimulavit) *Eduardo Thwaites* Collegii Reginæ Socio, occurrunt præterea Variz lectiones ex editionibus Stephanorum & Codicibus Bodlei, Etonens. & Cantabrigiens. atque ex interpretibus præcis Dionysii diligenter collectæ, tum editoris breves ad Dionysium notæ sive castigationes, Metaphrasis item Prisciani ex A. Papii editione cum ejusdem notis, supplementum lacunæ in commentariis Eustathii, quod ex Codice MS. Bibl. Claramontanæ descripserat Holstenius, ac denique Indicem editionum Dionysii, vocabulorum omnium quæ in Dionysio reperiuntur & scriptorum, quos Eustathius in commentariis suis allegat, Oxoniz A. 1697. 8. è theatro Sheldoniano.

Versio Gallica.

Carminè Gallico donavit *Benignus Salmasius*, Paris. 1597. 12. Hoc politissimum disertissimumque vocat filius Claudius Salmasius præf. ad Tertullianum de pallio.

Editiones promissæ.

1. *Claudio Salmasii*, vide supra notam f.
2. *Luce Holstenii*, Lambec. T. 1. de Bibl. Vindob. p. 114.
3. *Nicolai Lloydii*, Confer ejus præl. ad Dictionar. Historico Geograph. Poeticum Caroli Stephani locupletatum.

IV. Dicitur & alia scripsisse hic Dionysius, quæ omnia intercedere. Eustathius: Διονύσιος ὁ Λίβυς μὲν ἰσορρεῖται τὸ γένος, συγγραψαὶ δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, Λιδιακάτε, καὶ Ὀρνιθιακά καὶ Βασταρικά (meminit Suid. in Διονύσι. Κορίνθιος) ἐκρίθησαν ἰδία Διονυσίου τὰ Λιδικὰ Διὰ τὴν Ἐχαρακτήρεσσιμοιότητά. τὰ δὲ Βασταρικά (Stephano Byz. plus simpliciter vice laudata) Διὰ τὴν ἰσραχυότητα καὶ ἄξια τότε κινεῖται εἰς τὸν Σάμιον ἀνηχέθησαν Διονυσίον. τὰ δὲ Ὀρνιθιακά εἰς ἄλλον Ἰνὰ Φιλαδελεφῆα Διονύσιον, ἐν Διὰ λόγους ἀνυπολόγητον ἐπεκάλει Διόκεον.

V. INDEX SCRIPTORUM ab Eustathio ad
Dionysium allegatorum:

Ex editione Oxoniensi A. 1697. 8.

Asteriscus notat epistolam Commentariis præmissam, numerus
versum Dionysii.

Αθήναιος	479	Αμασεύς Γεωγραφος	Αλεξάνδρος	1140*
1134.		(Στρατών)*	7	Αρριανός 14. 66. 140*
Αθηνοδωρος	115	Αναξίμανδρος *		212. 270. 312. 378*
Κίλιανός 39. 492. 1134		Απολλοδώρος	384	391. 414. 451. 453*
— ἐν τοῖς περὶ πρῶ-		Απολλώνιος	328	498. 511. 517. 525*
νίας 453		384. 803. 1134.		530. 548. 558. 647*
Αίσχυλος 31. 69. 92.		— ἐν Αεγοναυτικῷς		669. 767. 772. 775*
414. 739. 767. 798.		1134.		783. 791. 793. 803*
1181.		— ὁ ποιητής	32	805. 809. 828. 847*
Αλέξανδρος *		Ἄρατος *	288	801. 867. 874. 939*
Αλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος		Αρίστανδρος	747	976. 1005. 1086*
558.		Αριστοτέλης 76. 226. 262.		1088. 1096. 1139*
Αλέξανδρος ὁ καὶ Λύ-		298. 373. 557. 867.		1143. 1153.
χνος	591	939. 976.		— ἐν τοῖς περὶ Αλε-
Αλλοίος	306	— ἐν Πέμπτῳ περὶ		ξάνδρου 976. 1097.
				Αρχίας

Ἀρχίας	498	Δημόκριτος *	270. 298. 304. 305.
Ἀρχίλοχος	533. 767	Δικαιάρχος	767
Γεωγράφος (Στραβόν) *		Λύδωρος	375. 467. 689.
7. 11. 38. 04. 88.		772. 791.	
140. 144. 195. 198.		Διονυσίου Σάμιου *	
218. 226. 254. 258.		Διονυσίου Φιλαδέφειος *	
288. 298. 304. 306.		Δίων	209. 350
321. 322. 357. 358.		Δέριος	828
362. 364. 369. 373.		Εθνικά [Στεφάνου Βυ-	
378. 409. 414. 419.		ζαντίου]	524. 859
423. 431. 437. 451.		Εθνικῶν ἀναγραφῆς	
453. 457. 458. 467.		954.	
476. 479. 498. 513.		Εθνικῶν καταγραφῆ	
525. 533. 546. 558.		382.	
566. 596. 609. 647.		Εκαταί *	321
663. 680. 689. 692.		Επίγραμμα	823. 1069
695. 730. 759. 765.		Επιμνήσθης ὁ ποιήσας δι	
767. 772. 783. 787.		ἐπὶ καὶ θαυμάσιος	88
805. 815. 820. 828.		Ερατοδότης *	1. 218.
830. 837. 847. 852.		775. 867.	
855. 857. 859. 867.		Ερμείας ὁ Πλατωνικός	
874. 918. 936. 970.		423.	
988. 990. 992. 1017.		Ερμολόγος *	401
1073. 1082. 1086.		Εὐδοξί *	694
1095. 1096. 1134.		Εὐριπίδης	80. 229. 347.
1139. 1140. 1141.		403. 820.	
1153. 1166.		— ἐν Ἰωνί	1181
Γράψας τὰ ἔθνη (Στε-		— ἐν Ῥήσῳ	270
φανος Βυζαντίου) *		— ἐν Περσῶν	1134
11. 38. 66. 78. 260.		Εὐφορίων	558
305. 310. 513. 530.		Εφροσύνη	523
625. 694. 787. 815.		Ἡρόδοτος	1. 7. 14. 31.
916. 927. 954.		41. 48. 66. 140. 144.	
Δαβὶδ	666	147. 163. 175. 180.	
Δαμασκηνὸς ὁ γραψάς		185. 211. 213. 217.	
τὸ δῶμα Σωσάνης		218. 222. 226. 132	
δὸς	976	242. 260. 252. 267.	
		D 3	
		270. 298. 304. 305.	
		309. 310. 311. 322.	
		323. 347. 364. 378.	
		398. 409. 414. 419.	
		423. 431. 437. 511.	
		513. 517. 520. 525.	
		533. 538. 561. 566.	
		581. 620. 653. 669.	
		689. 694. 721. 719.	
		749. 752. 764. 772.	
		784. 793. 809. 823.	
		830. 854. 857. 874.	
		916. 933. 939. 976.	
		988. 1005. 1056.	
		1069. 1073. 1097.	
		1107. 1143. 1153.	
		Ἡρόδοτος	215. 566
		— ἐν τῇ καθόλου	
		προσῳδῷ	457. 504.
		533. 1140.	
		— ἐν τῷ περὶ παλαιῶν	
		859.	
		Ἡρόδοτος *	498. 638.
		666. 707. 927. 1181.	
		Θαλῆς *	
		Θαυμάζων (ὁ Ἡρόδοτος)	
		248.	
		Θεῶν γραφῆ	195
		Θεοδέκτης	855
		Θεόκριτος	121. 232.
		350. 511. 805. 823.	
		956. 1005. 1055.	
		1134.	
		Ἰελλίανος	976
		— ἐν τινὶ τῶν αὐτῶν	
		λόγων	304
		Ἰππάρχος	473
		Ἰππίας	

ἰππίας	270	638. 680. 707. 739.	Ορφεύς ἐν τῇ περὶ Διὸς
ἱστορία ἱερά	322	749. 767. 809. 830.	καὶ Ηέας
καλλιμαχία	414	857. 867. 927. 994.	οὐρανίου
καμικός (Λεϊστοφάνης)	1017. 1021. 1153.	1166.	Οαρδένιου ὁ τῆς μετα-
374. 520. 530. 764.			μορφώσεως γραψαί
809. 1056.			λεγομένη
— ἐν βατράχοις	337	— ὁ ποιητής	38. 66.
— ἐν ὄρνισι	347	112. 135. 157. 347.	Πανσανίας
— ἐν λυσιστρατῇ	525	378. 419. 451. 467.	Πίνδαρος *
Καίκοδια (Λεϊστοφάνης)	525.	483. 492. 533. 581.	1. 64. 66.
Λεξικὸν Λατινικὸν	384	769. 809. 994. 1010.	144. 172. 211. 213.
Λιβάνιου	39. 815	1097. 1107.	403. 409. 6. 467.
Λυκαίος *			508. 511. 530. 805.
Λατίρκος	492		809. 820. 1181.
Λυκοφῶν	76. 92. 157.	— ἐν Ἰλιάδι	— ὁ γλυκὺς λυρικός *
218. 248. 259. 270.		135. 248.	— ἡ Θερσαία λυρά *
306. 327. 347. 414.		527. 919. 1107.	Πλάτων *
423. 444. 457. 467.		— ἐν Οδυσσεΐ	Πλάταρχος
483. 508. 511. 524.		144.	285. 775
525. 530. 536. 620.		205. 428. 458. 492.	Ποιητὴς τις
692. 767. 809. 854.		498. 425. 647. 680.	476
1017. 1143.		739.	Πολύβιος
Νίκιαι	175	— Ἀ τῆς Οδυσσεΐας	187. 321
Ἐνοφῶν	242. 322. 766.	66.	Πορφύριος
772. 787. 976.		179	939
— ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς		— ὁ τῆς Οδυσσεΐας	Ποσειδάων
775.		492.	1
Ὀμηρος *	1. 64. 75.	— τα εἰς τὸν Ὀμηρον	Πτολεμαῖος
88. 117. 135. 140.		(Εὐσταθίου παρεκβο-	48. 298.
144. 175. 239. 260.		λαί)	568. 591. 718. 721.
270. 321. 358. 369.		— τα εἰς τὴν Ἰλιάδα	Ρητωρ (Ἡλιόδαρος)
373. 378. 409. 444.		302.	180
461. 467. 473. 483.		— τα εἰς τὴν Ὀδυσ-	Σέσαςμος ὁ Λιγυρῆς *
520. 524. 525. 530.		σίαν	Σιβύλλα
533. 566. 599. 620.		66. 112. 163.	467
		180. 259. 420. 431.	Σιμοκάτου οἰκουμένη
		461. 479. 591. 725.	ἱστορία
		Ὀππιανός	730
		270. 272.	Σοφκλῆς
		803.	145. 148. 419
		— ἐν ἀλιευτικοῖς	Στρατόνικος
		1055.	531
			Σαφρόνιος
			384
			Τιμοθέος ἐκβαρύνους
			520
			Φίλων
			752.
			Φακυλίδης
			530
			Χάραξ
			687. 689
			Χρῆσμος
			473. 525. 591.
			803. 867.

Auctores citati in Supplemento Eustathii.

Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς πρὸς Ἀττικῶν	Ηρόδοτος	904. 907. 911.
Λέξαν	912	912.
Ἀρριανὸς	907	ομηρ.
Γεωγράφος	899. 907. 911.	Οππιανὸς
		916

Auctores citati à Paraphrase.

Εὐκλείδης	175	ομηρ.	67. 113
Ησίοδος	672	— ὁ ποιητής	442. 540. 872.
Καλλίμαχος	464	Πτολεμαῖος	718
Μάρων	113	Χάραξ, qui corrupte vocatur Γα-	
Μένανδρος ὁ Βερνιδένιτης	311	ραξ	687.

VI. Jam ceteros deinceps Geographos Græcos paucis persequar, quorum alii antiquiores etiam Dionysio sunt, alios plerosque postea ille antecessit. Antiquior i) est SCYLAX Caryandensis à Caryandis Cariz opido, quem Darius Hystaspis k) misit ad Indum fluvium & oras maritimas lustrandas, ex quo itinere trigesimo mense est reversus, ut auctor est Herodotus IV. 44. Condidit hinc Περικλῆν quem eidem inscripsit Dario, ut Ælii Dionysii testimonio l) constat. Mentionem ejus facit Aristoteles VII 14 Politic. & in Cianorum politia apud Scholiasten Apollonii Rhodii lib. 1. ad v. 1177. atque varia ex eo fabulosa legas apud Philostratum III. 14. Vitz Apollonii, & Jo. Tzetzam Chiliade VII. hist. 144. Huic Scylaci malo tribuere PERI-

i) Antiquiores etiam sunt *Hanno*, de cujus Periplo dixi lib. I. c. 6. & *Dicaearchus*, de cujus *αναγραφή ἑλλάδος* vide si placet lib. III. cap. 11. p. 296.

k) Darius Hystaspis obiit Olymp. LXXIII. 4. ante CHRISTUM natum 485.

l) Græcus auctor incertus, cujus testimonium periplo Scylacis præfigitur, non dubitans hunc ipsam quem habemus Scylacis libellum esse eundem antiquissimi illius scriptoris, Dario illum dictum ab auctore suo refert: *ἄλιος Διονύσιος ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν ὅτι Δαρεῖω πρὸς Φώνητος Σκυλάξ τὸ Φερντισμα.* Darium if. Vossius Nothum intelligit, sed videtur Ælius Dionysius de eodem potius cogitasse Dario à quo Scylacem ablegatum Herodotus narrat. Atqui ille fuit Darius Hystaspis F. Notho antiquior. Editio quidem periplo nulla ejusmodi *πρὸς Φώνητος* ad Darium præfigitur, quæ sane potius temporum injuria perire atque amitti.

PERIPLUM qui hodie exstat, quam vel cum viris doctis m) commi-
nisci sine veterum suffragio Scylacem alterum Caryandensem qui prio-
re sit junior, sed ante Alexandri M. tempora sub Dario Notho vixerit: vel
cum Svida, cujus sententiam sequitur clarissimus Dodwellus n) referre
hunc librum ad Scylacem tertium Polybii æqualem. *En Svidæ verba:
Σκύλαξ Καρυανδεύς (πόλις δὲ ἐστὶ τῆς Καρίας πλησίον Ἀλικαρνασσοῦ τὰ Κα-
ρυάνδα) Μαθηματικός καὶ Μυσικός ἔγραψε περίπλυν τῶν ἐκτὸς τῆς Ἡρακλείας
σηλῶν, τὰ κατὰ Ἡρακλείδην τὸν Μυλασῶν βασιλέα, τῆς περιόδου, οἱ Ἀντι-
γράφην p) πρὸς τὴν Πολυβίου ἰσορίαν. Valde vereor ne Svidas, in di-
stinguendis Homonymis scriptoribus minime accuratus, confuderit
Scylacem antiquum Caryandensem cum Scylace Halicarnasseo Ma-
thematico, de quo Cicero II. de divinac. c. 42. *Scylax Halicarnassensis*
familiaris Patavii, excellens in Astrologia, idemque in regenda sua civitate
princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit. Certe vete-
res, ut Strabo, unicum norunt Geographum Scylacem Herodotorem
illum, quem propterea *παλαιὸν συγγραφέα* vocat idem Strabo XIV. p.
658. scriptor Græcus incertus cujus testimonium edito periplo præfigi-
tur

- m) Ita Vossius pater lib. I. de Hist. Græcis cap. 19. & II. Vossius in præfat. ad Scylacem.
*Meminit enim noster, inquit, σκελῶν μακρῶν & Περσέως quod tamen Themisto-
cleus opus: Meminit & Amphipolus quam condidit Brasidas cum antea ἐννέα σόδοι
dicerentur. Cleostrati quoque Astrologi Tenedii & Callistrati Rhetoris Atheniensis
mentionem facit, quos diu post illum Hystaspidem floruisse certissimum.* Ex his quæ-
dam sunt, ut Cleostrati mentio, quæ non male congruunt scriptori temporum Darii
Hystaspis, nam Cleostrati Octaeteridem primam, qui serius computant, ab Olympiade
LXI. repetunt, alii ab Olymp. LIX. Themistocles paucis post Hystaspidem obiit annis.
Callistratus Atheniensis, Datis conditor, antiquior videtur & diversus à Rhetore de quo
Plutarchus in vita Demosth. Denique Amphipolin à Prasida demum hoc nomen ac-
cepisse ægre mihi persuadeo, & contrarium innuit Diodorus Sic. XII. 68. Quid quod
idem Vossius Epitomen tantum Scylacis nos habere affirmat, in qua multa legantur
contra sententiam Scylacis in quibus epitomator erraverit. Mirum igitur ad hunc
non retulisse potius si quæ offendet vir doctus manifesta recentiorum Darii Hystaspi-
dis ætate temporum testimonia.
- n) H. Dodwellus in diff. de Peripli Scylacis ætate, T. 1. Geographor. Græc. minorum Jo.
Hudsoni V. C.
- o) Ex hac Scylacis Periodo sive descriptione orbis terrarum Clariss. Dodwellus §. 3. hausisse
existimat Strabonem quod lib. XII. pag. 566. è Scylace tradit circa lacum Ascanium
habitasse Phrygas & Mysos. Sed & in periplot Scylacis, qui mutilus ad nos perve-
nit, loca mediterranea quandoque perstringuntur. Itaque poterat illa Strabo pe-
tuisse è loco peripli, qui in nostris codicibus desideratur.
- p) Vide si placet quæ de hac ἀντιγράφῃ notavi lib. III. c. 30. §. 6. p. 264.

tur ἀρχαῖοτατον ἀνδρα, Stephanus Byz. in Καρίαδα, παλαιον λογογρά-
 φον. Jam certo constat periplus quem hodie habemus lectum eidem
 Straboni, nam in hoc Troadis initium ab Abydo deducitur, quod à
 Scylace fieri ille notavit XIII, p. 583. Idem quoque lectus à Marciano
 Heracleota, Avieno in orz maritimz descriptione, aliisque, Quid igitur?
 num Svidz plus fidei quam Straboni habebimus? aut credemus
 scriptorem Polybii æqualem Tyrum βασιλειαν νῆσον appellaturum, aut
 Thebas τήχθ, aut memoraturum Olynthum, aut q) Lysima-
 chium & Antiochiam Syriæ itemque Theffalonicam. & in Ægyptiæ
 orz descriptione Alexandriam prætermitturum? Non sane. Relin-
 quatur igitur per me antiquissimo illi Herodoteo Scylaci, quem unum
 veteres noverunt, periplus iste, qui non plane integer, ne dicam
 parum, (etiam post virorum doctissimorum curas) emendatus r) ad
 nos pervenit. In hoc ab Herculis columnis in Hispania facto initio ul-
 tra quas ipsas Carthaginensium emporia (qualia etiam ante primum
 bellum Punicum habuisse ex Polybii lib. I. c. 10. jam observant viri do-
 cti) commemorat, universas deinceps Europæ & Africæ oras persequi-
 tur, ad columnas Herculis in Africa denique subsistens. Narrat etiam
 diaphragmata sive vias quibus è Græcia in Asiam vel ex Asia in Græciam
 commodè liceat trajicere.

VII. Primus Græce edidit Scylacem David Haschelius una
 cum Marciano Heracleota, Artemidoro Ephefio, Dicæarcho
 Messenio & Isidoro Characeno: Augustz Vindel. 1600. 8. ad-
 ditis brevis notis sive castigationibus. Edidit autem ex Codice Pa-
 latino, in quo hunc reperit titulum: Σκύλαξ ὁ Καριανδὴς περὶ πλερῆς
 τῆς οἰκουμενῆς Ευρώπης καὶ Ἀσίας καὶ λιμῆς, καὶ ὅσα καὶ ὑποταχθῆναι
 ἐκάστη ἐκαστῇ καὶ χερσὶ καὶ λιμάνι καὶ ποταμῷ, καὶ ὅσα κλητῶν πᾶν καὶ αἱ νῆσοι αἱ ἐπὶ
 τῇ οἰκουμενῇ καὶ ὅτι ἐκάστη καὶ τῆς ἐπὶ αὐτῇ. Postea lucem vidit Græce
 & latine cum tralatione & notis eruditis atque castigationibus Isaaci Vos-
 sii, tum vix unum & viginti t) nati annos, Amstelod. 1639. 4. subjun-
 cto Anonymi periplo Mzotidis Paludis & Ponti Euxini quem à Salma-
 sio acceperat, cui etiam librum dicavit. *Ha enim par erat*, inquit, ut

E

primi-

q) Jac. Gronovius præfat, ad Geographica antiqua.

r) Rich. Bentley Apologia diss. de Epistolis Phalaridis p. 327. *Scylax one of the most corrupted books in the World.*

s) Ad calcem libri non septem tantum sed duodeviginti insulas periplus Scylacis memorat. Confer H. Dodwell. §. 16 diss. de Scylacis ætate.

t) Natalis Vossius Lugduni Batavorum 1618, satis concessit Londini 1691.

Primis iuventa nostra primo, si pateris, virorum cederent. Loca quædam Scylacis ab eo tempore illustravit, ne Phil. Cluverum, Mearsum, Bochartum, Holstemium, Salmasium aliosque paucos, qui hoc obiter in scriptis suis fecerunt, jam memorem, *Jacobus Palmerius* Grentesmenius in Exercitationibus ad optimos auctores Græcos Lugd. Bat. 1648. 4. pag. 268.—282. & sparsim in Græcia antiqua. De hoc Isaacus Vossius ad Catullum p. 297. *Multus est in hoc Scylacis loco vir doctus Jacobus Palmerius, ubi exciuit observationes quas pueri olim edidimus, sed et hoc, ita quoque ceteris in locis feliciter institueret potuisset censuram.* Ab eo tempore *Jacobus Gronovius* V. C. edidit *Geographica antiqua* Lugd. Bat. 1697. 4. in quibus Scylax Vossii, Palmerii & Gronovii ipsius notis illustratus & emendatus præmittitur *Anonymi Periplo*, *Agathemerii Hypotyposi* *Geographiæ & expositioni Mundi à Jacobo Gothofredo editæ.* Denique præstantissimus *Joannes Hudson* Volumine primo *Geographorum Græcorum minorum* quos cum notis, indicibusque locupletissimis, & H. Dodwelli de ætate singulorum scriptorum dissertationibus vulgavit, Scylacem quoque cum castigationibus, notisque integris virorum doctorum exhibuit. Oxoniæ 1698. 8. e theatro Sheldoniano. Reliqui in hoc Volumine sunt periplus Hannonis, Agatharchides de mari rubro u) è Photii Cod. CCL. cum Laur. Rhodomanni versione, Periplus uterque Arriano adscriptus, Nearchi Paraplus ex ejusdem Arriani Indicis, Marciani Heracleotæ periplus cum fragmentis Artemidori ac Menippi, & *Anonymi periplus ponti Euxini ac Maotidis paludis* quem ab Is. Vossio & Jac. Gronovio editum jam dixi, atque è Scymni Chir atque ex Arriani periplis maximam partem ad verbum collectum esse eruditi observant, auctore sive *Alypio* de quo Julianus Epist. 30. sive ut Is. Vossius existimabat juniore aliquo, licet H. Dodwellus vir doctissimus in diss. de hoc scriptore suspicetur nescio quem Diocletiani Imp. temporibus propinquum.

VIII. ISIDORUS Characenus Dionysii, de quo sub initium hujus capituli, civis scripsit post fugam Tiridatis x) quam Anno Tiberii XXII. post CHRISTUM natum XXXV.) contigisse innuit Tacitus VI. Annal. 44. licet Augusti Imp. temporibus illam adscribit Dio lib. LI.

P. 456.

u) De Agatharchide dixi lib. III. cap. 8. p. 207. 208.

x) Meminit ejus isidorus p. 4. ἐν τὰν δὲ γὰρ α ἢ φρατὶς ἔ' ἀποσφάξαντο τὰς παλλακίδας ἢ τηριδατὶς φύγας ἐν τῷ βαλεν. Confer Vossium lib. de Philologia p. 55.

p. 456. Neque diversus videtur ab hoc Isidorus Characenus quem laudat Plinius inter externos scriptores è quibus librum II. Nat. Historiæ digessit & lib. V. c. 31. ut adeo scripsisse videatur ante imperium Flavii Vespasiani. Artaxerxes vero quem Isidori Characeni parentum ætate annos natum XCIII. decessisse è vita narrat Lucianus in Macrobiis T. 2. p. 472. non fuit Artaxerxes Ochus ut aliquando visum Vossio IV. 10. de Hist. Græcis, sed longe Junior Artaxerxes quidam è regibus Persarum qui Parthis Arsacidis subiecti fuerunt, ut pulchre observavit doctiss. Dodwellus in diss. de Isidoro Characeno §. 1. Scripserat hic Isidorus Marciano etiam Heracleotæ laudatus Παρσίας περιήγησιν quem allegat Athenæus III. Deipnosophist. p. 93. Hujus operis deperditi pars esse videntur qui hodie exstant *σαθμοὶ Παρθοῶν* y) *mansiones Parthicae*, quibus distantias locorum in XVIII. regnis Imperio Parthico tum subiectis (non tantum Parthyenes proprie sic dictæ) Isidorus annotavit. Primum Græce cum Scylace & aliis lucem viderunt cura optimi Hæschelii, deinde ad codicem Parisiensem castigatæ cum versione Clariss. Hudsoni & notulis meis in Tomo secundo Geographorum minorum editæ sunt Oxoniæ A. 1703. 8. in quo volumine præterea habentur Dicæarchi βίβλος & montis Pelii descriptio, Scymni Chii quæ supersunt, Plutarchus de fluviis, Agathemer, & Strabonis Epitome, atque de singulis hisce scriptis eorumque ætate dissertationes eruditissimi Dodwelli.

IX. SCYMNUS Chius post Apollodorum, cujus τ) *ἑξονογραφίαν σαχῆσαν ἀχέας* & *τὴν βίαν* compositam verbis Jambicis, & Attalo Philadelpho Pergami Regi inscriptam tacito Apollodori nomine laudat, scripsit ad Regem Bithyniæ Nicomedem (tertium Christum cognomine ut videtur H. Dodwello, Olymp. CLXXII. 3. ante CHRISTUM natum XC.) carmine itidem Jambico Περιήγησιν sive *enarrationem Orbis*, qua Eratosthenis maxime vestigiis insistere se proficitur v. III. seq. Mutila sub falso Marciani Heracleote nomine primum Græce ab

E 2

Hæsche-

- y) De his *σαθμοῖς* sive ut apud Jo. Malalam T. 2. Chron. p. 21. vocantur *μορῆς* earumque varietate præter eas quæ ad Isidorum notavi vide si placet Eduardi Bernhardsi V. C. lib. 3. de mensuris & ponderibus p. 248. seq. Sic Amyntas quidam scripserat *σαθμοὺς Περιήγησιν* & *σαθμοὺς τῆς Ἀσίας*. Laudat Athenæus & Elian. XVII. 17. de animal.
- z) Vide si placet quæ de Apollodori Chronico scripti lib. III. c. 27. Quod vero Stephanus Morinus V. C. p. 42. diss. periegesin Marciani Apollodoro tributam scribit à Salmasio, error est laud dubie, sive Salmasii, sive quod magis mihi persuadetur Morini.

Hæschelio una cum Scylace & aliis edita est Augustæ Vindel. 1600. 8. deinde latino carmine reddita & Græce ac latine vulgata à Fed. Morello Paris. 1606. 8. Hinc cum prosaria versione & notis *Erasmi Vindingii* Pauli F. Hafniz 1662. 8. Verum jam Isaacus Vossius ad Anonymi periplum p. 38. recte monuerat Scymnum Chium esse illius periegeſeos auctorem, quod postea confirmavit Lucas Holstenius ad Porphyrum p. 82. & ad Apolloni Rhodii IV. Argonaut. v. 284. ac novissime H. Dodwellus diff. de Scymno Chio §. 7. ita ut nullus dubitandi locus superſit. Igitur doctissimus *Hudſonus* non dubitavit poemati huic verum Scymni Chii nomen præfigere, qui illud non modo recudi fecit in tomo secundæ Geographorum Græcorum cum latina versione Vindingii notisque, & castigationibus: sed etiam subjecit eidem aliud Scymni ex eodem opere *fragmenta*, ex Anonymi maxime periplo quem Iſ. Vossius ediderat, collecta, quæ cum versione Jambica *Lucæ Holſtenii* ad calcem notarum summi ejus viri ad Stephanum Byz. in lucem protulit Theodorus Ryckius Lugd. Bat. 1692. fol. Mentio Scymni Chii apud Apollonium Dyscolum hist. commentitiz cap. 15. (uti Meursio probe observatum) & Stephanum Byz. variis in locis, & Scholiasten Apollonii IV. 277. ubi ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας & 284. ubi ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης allegatur, ita enim pro ἐν τῇ ἡ' legendum docuit idem laudatus Holstenius.

X. MARCIANUS ex Heraclea Ponti oriundus, junior fuit Claudio Ptolemæo, Stephano autem qui eum sæpius laudat antiquior. Incertum idemne Marcianus qui Creticorum scriptor memoratur à Phrynicho apud Photium Cod. CLVIII. vel quem Syneſius Epist. Cl. ad Pylæmenem ἐμὴς λογίᾳ τυπὸν appellat, & quem Valentis Imp. filias Anastasiam & Carosam Grammatica præcepta docuisse refert Socrates IV. 9. Hist. Scripsit prosa Περὶ πλάνης τῆς ἐξω θαλάσσης ἐὼς τε καὶ ὠκεῖν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων *Periplum maris externi a)* maximarumque quæ in illo sitæ sunt insularum *libris II.* quorum prior integer existat, de mari orientali & meridionali, posterior qui Oceanum Occidentalem & septentrionalem persequitur, capitibus tribus postremis de Africa, & capite de distantis ab Roma ad insignes Orbis habitabilis urbes mancus ad

- a) Mare externum opponit mari intra Europam, Africam, & Asiam quod satis accurate affirmat descripsisse Artemidorum, Τῆς μὲν γὰρ ἐντὸς Ἡρακλείων σελῶν ἀπ' ἀσσης θαλάσσης ἀκριβῆ τὸν περίπλαν πεποιήμεθα ἐν ταῖς ἐπιτομαῖς τῶν ἱαβυλίων ἀρτεμιδώρητι Ἐφέσιᾳ γεωγραφῷ, ὁνομιζομένῃ τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης ἐπιμελεσάτον περίπλαν ἐν τοῖς τῆς γεωγραφίας βιβλίοις πεποιέμεθα. Lib. 2. pag. 35.

ad nos pervenit. Ante hos duos libros in quibus Claudii Ptolemæi & Protagoræ Geographia atque ἀναμετρώσει γαδιῶν usum se fuisse testatur, idem Marcianus composuerat *Epitomen librorum undecim Geographiæ Artemidori Ephesii*, è qua prologus tantum & Ponti utriusque, Bithyniæ & Paphlagoniæ periplus superest. Neque vero solum in hac Epitome secutus est Artemidorum, quem Olympiade CLXIX. hoc est centum circiter ante natum Christum annis claruisse refert, sed etiam alios, quos laudat his verbis: οἱ γὰρ δὴ δοκῶντες ταῦτα μετὰ λόγων ἐξήτακέναι ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ ὁ ῥοδῖός ἐστιν ἀρχικυβερνίτης ὁ δὲ δεύτερ' Πιλολεμαῖα γεγονώς, καὶ μετ' ἐκείνου ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ ὃν βῆτα ἐκάλεσαν οἱ μασσεῖς προσαντες. Πρὶς δὲ τούτων ΠΥΘΕΑΣ τε ὁ Μασσαλιώτης καὶ ἸΣΙΔΩΡΟΣ ὁ χαρκαπός. Καὶ ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ὁ κυβερνήτης τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας. ΣΙΜΜΕΑΣ τε ὁ τῆς οἰκουμενῆς ἐκδύεις τὸν πᾶν πλαν, ἔτι μὲν ΑἰΠΕΛΛᾶΣ ὁ Κυρηναῖος καὶ ΕἴΘΥΜΑΝΗΣ ὁ Μασσαλιώτης καὶ ΦΙΛΕΑΣ ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἈΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ ὁ ἰάσιος καὶ ΚΛΕΩΝ ὁ Σικελιώτης, ΕἸΔΩΘΟΣ τε ὁ ῥοδῖός καὶ ἈΝΝΩΝ ὁ Καρχηδόνιος - - Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ΣΚΥΛΛΑΞ ὁ Καριανδὲς καὶ ΒΟΤΘΑΪΟΣ - - Μετὰ δὲ τούτων τῶς πλείους ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ὁ ἐφέσιος γεωγράφος, καὶ ΣΤΡΑβΩΝ γεωγραφίαν ὅμῃ καὶ πλείων συντεθειμένος, ΜΕΝΙΠΠΟΣ τε ὁ Περραμηνός c) Δισπλὴν γράψας ἀκριβεστέρως δοκῶσι πάντων τῶν πρὸς ἐξημένων τυγχάνειν - - Εγὼ τούτων πάντων τῶν μνημονευθέντων προκρίνας ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ἐφέσιον ἐπιτομὴν τῶν ἐνδεκα βιβλίων ὅς μνημονευθέντος ἐποίησά μιν προδύεις καὶ ἐξ ἑτέρων ΠΑΛΛΑΙΩΝ τὰ ἐλλείποντα, καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν καὶ βιβλίων φυλάξας, ὡς μετρίαν μὲν γεωγραφίαν, τελειοτάτην ἢ πλείων ἀπεργασάσθαι. Primus Marcianum è codice Jo. Georgii Herwarti Græce luci dedit David Haschelius Augusti Vindel. 16co. 8. cum Scylace, Diczarcho & Isidoro Characeno. Latine vertit & cum notis edidit in volumine primo Geographorum minorum sæpe jam ex merito mihi laudatus Jo. Hudſonius, Oxoniæ 1698. 8. subjunctis Menippi Pergameni & Artemidori Ephesii elogiis atque fragmentis. Marcianum respiciunt scholia ad Apollonium

E 3

quan-

b) De Timosthene & Eratosthene dixi lib III. c. 18.

c) Idem Marcianus p. 65. Μένιππος ὁ Περραμηνός καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης πλείων ἐν τρισὶν ἡμέραις βιβλίους, ἰσορμὴν τινα καὶ γεωγραφικὴν ἐποίησεν τὴν ἐπαγγελίαν. Hoc Menippi opus, cujus novam editionem curasse se Marcianus p. 66 testatur, ἰσορὰ κύκλον vocat Crinagoras in Epigrammate quod edidit Salmastius ad Solin. p. 580. edit. primæ. Hinc constat Menippum non demum floruisse sub Imp. Commodō ut conjiciebat doctissimus Dodwellus diff. de ætate Marciani Heracl. §. 7. sed jam ante Augustum, sub quo fuit Philippus Thessalonicensis qui Crinagoræ Epigrammata, cujus meminit & Strabo, coronæ suæ intexuit.

quando III. 558. in illis laudatur Artemidorus ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν γεωγραφικῶν φημένων.

X. AGATHEMER Orthonis (al. Othonis) F. Marciano antiquior esse creditur à viris doctis, d) & ad Septimii Severi tempora propius accedere, licet argumenta quibus utuntur non plane certa atque explorata sunt, & ab aliis (ut à Salmasio) Agathemerus iste sappar habetur Georgio Gemisto Plethoni, qui sæculo XV. post CHRISTUM natum claruit. Equidem Compendiarii ejusmodi scriptores frequenter antiquiorum verba transcribunt, è quibus ætatem illorum colligere valde lubricum est. Claudio Ptolemæo plurimum tribuit Agathemerus, sed quam longe ab ejus fuerit ætate remotus, nullo indubitato docet indicio. Laudat in limine libri prioris etiam alios antiquiores. ἈΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΣ, inquit, ὁ Μιλήσιος Θάλεω πρῶτος ἐτελῆκε τὴν εἰκονὴν ἐν πινάκι * γράψαι. Μεθ' οὗ ΕΚΑΤΑΙΟΣ ὁ Μιλήσιος αὐτῇ πολυπλάνης

d) Godfrid. Wendelinus apud Tenuulium præf. ad Agathemerum, H. Dodwellus diss. de Marciani ætate §. 9. & in diss. de Agathemero.

* Tabulas Geographicas primum è Græcis composuisse Anaximandrum testatur etiam Strabo, Laërtius II. 1. & aliî. Inter Ægyptios *Scythi* hoc tribuit Eustathius ad Dionys. Καὶ Σέσωπρις δὲ Φασιν ὁ Αἰγυπτίος πρῶτος περιεληλυθὲς γῆν πῖνακα· δὲ δέδωκε τὴν περίοδον, καὶ τῆς τῶν πινάκων ἀναγραφῆς ἐκ Αἰγυπτίως μόνον ἀλλὰ καὶ Σκυθίας (Colchis: vide Marsham Can. Chron. Sæc. XIV. p. 368. & Franciscum Bianchinum V. C. in Historia Universali è monumentis antiquis prebata & Italice edita Romæ 1699. 4. cap. 30. p. 477. seq.) εἰς Θάυμα μεταδὲναι ἠξίωσεν. Post Anaximandrum Hecæteus, Democritus & Eudokus similiter docuerunt brevibus intabellis *pictos ediscere mundos*, ut Propertius IV. 3. 37. verbis ad sententiam Græci scriptoris effereendam utar. Idem Eustachius: *πινακογραφίας κατὰρχαι μὲν ἰστέριται Ἀναξίμανδρος, ἑκατάδ' οὖν δὲ μετ' αὐτὸν τῇ ταυτῇ τὸ λῆμ' ἐπιβάλεον. Μετὰ δὲ Δημόκριτος μαθητεύσας μὲν Θάλητι, καὶ τέταρτος Ἐυδόξος*. Meminit etiam tabulæ Geographicæ areæ ab Arilogora Mileti tyranni Cleomeni Lacedæmonio Regi allatæ Herodotus V. 49. Nec deivere qui jam apud sacrum scriptorem libri Josue *XVIII. 8.* seq. tabularum Geographicarum vestigium sibi visi sunt reperire. Conferatur Clariss. Kilonensium JCrus & Mathematicus Samuel Reyherus Mathefæos Mosaicæ capite *XXXII.* Ex scriptorum porro Græcorum latinorumque monumentis varia de mappis Geographicis testimonia collegerunt Marfilus Cagnatus IV. 5. Var. Obsl. Nicolaus Bergierius de publicis & militariis Romani Imperii viis III. 17. Tomo X thesauri Antiqu. Rom. Gerh. Joh. Vossius libro de Philologia p. 61. seq. Matthias Berneggerus Quæst. I. in Tacitum, Menagius ad Laërtii Theophrastum lib. V. sect. 51. Jac. Perizonius V. C. ad Æliani III. 28. Var. Hist. & Cangius in glossario Latino, vocabulo *mappa mundi*. Apud Stephanum Byz. in *Διόν. & Ἀδόνει* per *πινάκας & πινακογράφους* Xylander & Maullæus putant denotari tabulas Geographicas, sed Holstenius & Abr. Berkelius in notis ad illa loca recte observant respici tabulas sive indices doctorum Virorum eorumque scriptorum

της διηγήσασεν ὡς θάυμασται τὸ πρᾶγμα. ΕΛΛΑΝΙΚΟΣ γὰρ λόγιος ἀνὴρ πολὺς τῶν πλάσας παρέθηκε τὴν ἰστορίαν. Ἔτα ΔΑΜΑΣΤΗΣ ὁ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΛΕΣΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ἑκαταῖς μεταγραφῶς πλείων ἔγραψεν. Ἐξὺς ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ καὶ ἘΤΔΘΣΟΣ καὶ ἄλλοι τινές (Timosthenem & Pofidonium Stoicum aliquibus interjectis etiam nominat) τῆς γῆς περιόδους καὶ περὶ πλῆθος ἐπεματίευσαντο. *Libros* ἀνοι hujus Agathemerii *Compendiarium Geographiae expositionem*, ὡς οὐκ ὀλίγων τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ, scriptos ad Philonem e) discipulum suum, lectuque haud indignos & nonnulla tradentes alibi haud obvia in lucem edere voluere viri docti I. Vossius, f) Lucas Holstenius g) & Godfridus Wendelinus: h) Sed primus ē Codice Jo. Jacobi Chiffetii cum versione & notis vulgavit Samuel Tennulius Amstelod. 1671. 8. Deinde Scylaci subjecit Jacobus Gronovius V. C. qui avunculi notis suas addidit & versionem plusculis locis emendavit. Lugd. Batav. 1697. 4. Denique in Volumine secundo Geographorum mino-

rum

rum quales à Callimacho olim compositos dixi lib. III. c. 19. p. 478. seq. quem admodum patrum nostrorum memoria scriptor elegantissimas libro quo vitas doctorum virosum fravissimo stylo descripsit, titulum fecit Pinacothecam. Mirum est quod Jo. Xiphilinus p. 222. ē Dione narrat Metium Pompuarium interdictum à Domitiano, quod imperium affectare videretur τὴν οἰκασμένην ἐν τοῖς ἑκοταῖς τοῖς ἔχον ἔγγεγραμμένην. Utrum vero Diabolus Matth. IV. cum CHRISTO Servatori regna mundi ostendit, hoc fecerit demonstrata mappa Geographica, ut Viro summo Hugoni Grotio in mentem venisse videtur, aliis judicandum relinquo. Mihi quidem vel ideo hoc non videtur verisimile, quod nemini altus mons ascendendus sit, ut tabulam Geographicam vel inspiciat ipse, vel alteri inspiciendam relinquat. Consule etiam si placet Jo. Danielis Majoris Medici Kilon. scrutinium Med. cum Sathanicæ κοσμοδείξεως capite 2. Quales denique fuerint veterum πινάκες Geographici, rudiores praesertim illi ad iuniorum directionem comparati, nullo clariore testimonio constat quam reliquiis Tabulae Theodosianae ē Peutingeri schedis à M. Velfero editae, de qua differui in Bibliotheca latina. De Agathodæmonis Alexandrini tabulis Geographicis dictum à me infra est in capite de Claudio Ptolemaeo. De diaphragmatis sive lineolis quibus marium trajetibus & itinera notabantur, conferendus Dodwellus diss. de Scylacis Periplusi aetate §. 16. Libellus qui καὶ οὗτος portus & intervalla locorum monstrat, apud Graecos vocatur πορτολάν, de quo vocabulo Cangius. Tabulam veterem terrae sanctae vulgavit Jacobus Bongarsius in tomo posteriore praecleari operis quod inscripsit Gesta Dei per Francos. Wechel. 1611. fol.

e) Lib. I. c. 6. τῶν δὲ τὰ τὴν αἰθρῇ καὶ ψεύδῃ ἀπολελεγμένα ἐπισημοτικῶς διορθώμενοι δὲν προσεπονήσαμεν καὶ αὐτοὶ τὴν ἑσπέραν ὡς ἐγγχειρίδιον συνελθὼν πραγματείαν, ὡς ἂν ἐπὶ μνήμης ἔχῃ ὁ φίλων ἀρετῶν, ὅσα καὶ διὰ ζωῆς φωνῆς παρ' ἡμῶν ἀκηκοῦσ.

f) G. Joh. Vossius lib. de Philologia P. 56.

g) Lambec. 1. de Bibl. Vindob. p. 113.

h) Tennulius praef. ad Agathemerum.

rum è Gronovii fere editione repræsentavit recensuitque præstantissimus *Hudsonus* Oxon. 1703. 8. qui Codicis etiam Saviliani mentionem facit. Exstat quoque MStum hoc opusculum in variis Bibliothecis, Vaticana, Cæsarea, Regis Galliz aliisque etiam privatis. In veteribus Inscriptionibus Agathemeri nomen plus simplici vice occurrit, ut notatum Wendelino. *L. Ælius Agathemer, C. Papirius Agathemer, C. Julius Agathemerus & C. Vatronius Agathemer* apud Gruter. & in marmoribus Arundelianis Γ. Αἰλῖος Ἀγαθήμερος Ἐφέστιος & ἐπὶ τῆς Ἀγαθῆς... Denique Epitaphium *Claudii Agathemeri Medici*, Myrtalesque ejus conjugis, quod integrum adscribam exedit *Prideauxii* p. 77.

Κλαύδιος ἡγήτορ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κείμενος
 Παντοίῃς δὲ δαίωσιν κραπνὸν ἀνεσμάνοσσι.
 Ζυγὸν τὲτο δὲ μοι καὶ Μυρτάλη εἰσα συνένω
 Μύρτα μετ' εὐσεβῶν δ' ἴσμεν ἐν Ἡλυσίῳ.

Etiam in vita *Perfii* pro *Claudio Agaterno Medico* *Lacedæmonio*, cujus convictu ille apud *Cornutum* usus esse traditur, *Claudii Agathemeri* nomen esse reponendum haud dubitat *Reinesius* in *Epistolis* ad *Hofmannum* p. 538. & in *syntagmate Inscriptionum* p. 610.

XI. Index Scriptorum in Geographis antiquis Græcis minoribus allegatorum.

Ex editione *Clariff. Hudsoni*, Oxon. 1698. & 1703. 8.

Tomo primo.

Æ schylus, Agatharch. p. 12. in	<i>Basilis</i> , Agatharch. 48.
<i>Prometheo soluto</i> , Arrian. peri-	<i>Borthaus</i> , Marcian. 63.
ripl. ponti Euxin. p. 19. &	<i>Cleon Siciliensis</i> . id. 63.
Anonymus If. Vossii. p. 1.	<i>Cleostratus Astrologus</i> , Scylax p. 35.
<i>Androsthenes Thasius</i> , Marcian. He-	<i>Clinius Historicus</i> , Agatharch. 2.
racl. p. 63.	<i>Demetrius</i> , id. 48.
<i>Antiphanes Bergæus</i> , id. 62.	<i>Demetrius Calatianus</i> , Anonymus
<i>Appellæ Cyrenæus</i> id. 63.	If. Vossii p. 10.
<i>Artemidorus Ephesus</i> , id. p. 1. 6. 35.	<i>Demosthenes</i> , Agatharch. 19. 21.
37. 46. 63. 64. 65. 66. Anony-	<i>Dionysius Diogenis F.</i> , Marcian. p. 6.
mus periplus If. Vossii p. 10.	<i>Diophantus</i> , Agatharch. p. 48.

Epho-

- Ephorus*. Anonymus If. Vossii p. 2.
 3. 4.
Eratosthenes Cyrenæus Marcian. p. 6.
 63. 64.
Euxodus Rhodius. id. p. 63.
Euripides. Agatharch. p. 12.
Eythymenes Massaliota. Marcian. p. 63.
Hanno Carthaginiensis. Marcian. p. 63.
 Nearch. p. 40.
Hecataeus. Agatharch. p. 48.
Hegesias. id. 17.
Hermesianax. id. 19.
Herodotus. Arriani peripl. ponti Eux-
 xin. 16. 18.
Hesiodus. Agatharch. p. 6. 12.
Homerus. id. p. 12. Arrian. peripl.
 ponti Eux. p. 3. 8. 23.
Isidorus Characenus. Marcian. p. 63.
Lycus. Agatharch. 48.
Menippus Pergamenus. Marcian. 63.
 65. 66. 67.
Phileas Atheniensis. Marcian. 63.
Protagoras Geographus. id. p. 2. 35.
 37. 55.
Ptolemaeus Geogr. id. p. 2. 6. 35.
Pytheas Massiliensis. id. 63.
Scylax Caryandenſis. id. 63.
Simneas Geogr. id. 63.
Sofander. id. 63.
Strabo. id. 63.
Timæus. Agatharch. p. 48.
Timosthenes Rhodius Marcian. p. 63.
 64.
Xenophon. Arrian. peripl. ponti Eux-
 p. 1. 3. 11. 13. 14. 15. 17. 24. &
 Anonym. If. Vossii p. 15.

Tomo secundo.

- A** *Agatharchides*. Plutarch. de
 flum. p. 22. *Samius* id. p. 20. de
 rebus Phrygiis id. p. 22. quarto
 de lapidibus. id. p. 20.
Agathocles Mileſius. id. p. 35. de flumi-
 nibus. ibid.
Agathocles Samius in Rep. Pessinuntio-
rum. id. p. 19.
Agatho Samius secundo de fluminibus
id. p. 35. secundo rerum Scythi-
carum. id. p. 29.
Agathonymus in Perside id. p. 37.
Alexander Cornelius tertio rerum Phry-
giarum id. p. 21.
Anaximander Mileſius primus edidit
ἀναξακῆς τῆς οἰκουμένης. Aga-
 them. p. 1. Excerpta è Strab.
 p. 3.
Antimachus. excerpta è Strabone
 p. 119.
Antiphanes id. p. 16. *Bergeus* ὁ γε-
 ψας τὰ ἀπὸ αἰῶνα. Scymnus p. 37.
Antisthenes tertio Μελεῦργιδος Plu-
 tarch. de flum. p. 44.
Apollodori Chronographia Jambis scri-
pta, à temporibus Trojanis ad suam
etatem. Scymnus p. 2.
Aratus. Excerpta è Strab. p. 120.
Archelaus primo de lapidibus. Plu-
 tarch. de flum. p. 20. tertio de
 fluminibus. id. p. 50.
Archilochus. Excerpta è Strab. p. 137.
Aretæzēs ἐν τοῖς Φρυγῶσι. Plut. de
 flum. p. 25.

F

Ari-

- Aristarchus* Scymn. p. 2. Excerpta: è Strab. p. 8.
- Aristobulus* decimo de lapidibus. Plut. de flum. p. 28.
- Aristonymus*, id. p. 48.
- Aristoteles*, Excerpta è Strab. p. 34. 194. quarto de fluminibus Plut. de flum. p. 50.
- Arrianus* (de Alexandro M.) Excerpta è Strab. p. 143.
- Artemidorus* (Epheſius) Agathem. p. 12.
- Athenodorus*, Excerpt. è Strab. p. 31.
- Camaro* primo Ἰνδικῶν, Plut. de flum. p. 9.
- Callias*, Scymnus p. 8.
- Callimachus*, Excerpta è Strab. p. 44.
- Callisthenes* tertio de venatione. Plutarch. de flum. p. 9. Sybarita, decimo tertio Γαλατικῶν. id. p. 13.
- Ceryfermus* Corinthiis Ὀθωνο Ἰνδικῶν. id. p. 3. tertio de fluminibus, id. p. 16. 40. primo Πελοποννησιακῶν, p. 36.
- Cleantes* primo de montibus, id. p. 34. tertio Theomachia, p. 12.
- Cleon Siculus*, Scymn. p. 7.
- Clitonymus* tertio Τραχυτικῶν (ἀπὸ Θρακυτικῶν) Plut. de flum. p. 8.
- Clistophon* id. p. 37. tertio κτίσεων. p. 14. decimo Ἰνδικῶν, p. 39. Rhodius id. p. 50.
- Crates* Excerpta è Strab. p. 8.
- Crates Milesius* Agathem. p. 2.
- Ctesias* primo de fluminibus, Plut. de flum. p. 39.
- Ctesias Cnidius* secundo de montibus id. p. 43.
- Ctesias Ephesus* primo Perſeidos. id. p. 36.
- Ctesiphon* I. de Arboribus id. p. 37. XIII. de arboribus, p. 47. primo Πεστικῶν, id. p. 45.
- Ctesippus* secundo Σκυθικῶν. id. p. 11.
- Damosta* Citiensis periplus. Agath. p. 2.
- Demaratus* tertio de fluminibus. Plut. de flum. p. 20. quarto de Phrygia. id.
- Demetrius Calatianus*, Scymn. p. 7. 41. 46. 51.
- Democriti* γῆς περίοδος, Agathem. p. 2.
- Demodocus* primo Heraclea. Plutarch. de flum. p. 36.
- Demostratus* Apameensis, id. p. 19. secundo de fluminibus, id. p. 25.
- Dercylus* primo de lapidibus, id. p. 39. tertio de montibus, p. 3. 17. tertio Αἰτωλικῶν, Plut. de flum. p. 44. primo Σατυρικῶν p. 22.
- Diogenes Stoicus* Apollodori praeceptor. Scymnus p. 2.
- Dionysius Chalcidensis*, id. p. 7.
- Dorotheus* Chaldaus secundo de lapidibus Plut. de flum. p. 46.
- Empedocles*, Excerpta è Strab. p. 119.
- Epiborus*, Scymn. p. 7. 27. 31. 49. 50. 51.
- Epicharmus*, Excerpta è Strab. p. 119.
- Eratosthenes*, id. p. 5. 19. Scymnus p. 7. 24. Agathem. p. 2.
- Euxodi* γῆς περίοδος, Agathem. ibid.
- Euemerides* Cnidius. Plut. de flum. p. 21.
- Euemerus*, Excerpta è Strab. p. 16.
- Eupho-*

Euphorion, id. p. 119.
Euripides, Diczarch. p. 22.
Hecataeus Milesius, Excerpta è Strab. p. 3. Agathem. p. 2.
Hellanicus Lesbicus, Agathem. p. 2.
Heraclitus Sicyonius secundo de lapidibus, Plut. de flum. p. 27.
Hermesianax Cyprius id. p. 5. 48. secundo rerum Phrygiarum, id. p. 25.
Hermogenes, id. p. 34.
Herodotus, Scymn. p. 8. 32. Excerpta è Strab. p. 8. 84. 150.
Hesiodus, Eadem excerpta p. 119. 186.
Hipparchus, id. p. 16. 23. Agathem. p. 2.
Homerus, Excerpta è Strab. p. 1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 12. 13. 16. 45. 60. 63. 83. 84. 102. 104. 106. 107. 109. 112. 113. 115. 116. 118. 119. 122. 123. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 137. 155. 157. 160. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 178. 181. 214. 221. 228.
Jason Byzantius in Τετραγυαῖς (forte Θρακικαῖς) Plut. de flum. p. 23.
Jon, Excerpta è Strab. p. 119.
Laon Poëta, Diczarch. p. 17.
Leo Byzantius in libris Βουτυμίων, Plut. de flum. p. 5. tertio de fluminibus, id. p. 48.
Lysippus, Diczarch. p. 10.
Menippus (Pergamensis) Agathem. p. 12.
Nicanor Samius secundo de fluminibus, Plut. de flum. p. 33.
Nicias Mallores de lapidibus, id. p. 40.
Pherecrates, Diczarch. p. 19.
Pherecydes, Excerpta è Strab. p. 186.

Phileas Diczarch. p. 3.
Philisus, id. p. 20.
Pindarus Excerpta è Strab. p. 55.
Plato id. p. 12. 135.
Plesimachus δευτέρου Νόσων, Plut. de flum. p. 38.
Polybius, Excerpta è Strab. p. 30. 41. 99.
Posidippus Comicus Diczarch. p. 14. 23.
Posidonius, Excerpta è Strab. p. 31. 35. 75. 176. 208. 214. *Stoicus*, Agathem. p. 2.
Ptolemaus (Geograph.) Agathem. p. 17. Excerpta è Strabone p. 21. 99. 226.
Pytheas Massiliensis, id. p. 13. 16. 39.
Sophocles, Diczarch. p. 16. Excerpta è Strab. p. 119.
Softhenes XIII. ἱβηρικῶν, Plut. de flum. p. 32. *Cnidius*, p. 34.
Softratus de fluminibus, id. p. 4. in primo μυθικῆς ιστορίας συγγραφέας, id. p. 29.
Thales Agathem. p. 1. Excerpta è Strab. p. 3.
Theophilus X. de lapidibus, Plut. de flum. p. 47.
Theopompus, Scymnus p. 22.
Thrasyllus Mendesium in Τετραγυαῖς (forte Θρακικαῖς) (Plut. de flum. p. 24. in Ἀργυρῆσι καὶ καὶ, id. p. 31. tertio de lapidibus, id. p. 24.
Timans, Scymnus p. 13. 24. Excerpta è Strab. p. 55.
Timagenes Syrus, Plut. de flum. p. 13.
 F 2 *Timas*

Timagoras de fluminibus, id. p. 42.

Timotheus ἐν Ἀγρολογικῇ, id. p. 35. XI^a

Timolaus primo Φρυγιστῶν, id. p. 19.

de fluminibus, p. 7.

Timotheus, Scymnus p. 7. Aga-

Xenophon, Excerpta è Strab. p. 148.

them. p. 5. 13.

Zeno, Dicarch. p. 12.

XIII. EUSEBIUS Pamphili, Cæsarensis Episcopus circa annum CHRISTI 340. denatus, præter tot alia doctrinæ atque industriæ singularis monumenta præclara, quæ capite postremo hujus libri perstringam, scripserat ad Paulinum Tyri Episcopum libros duos Περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομασιῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, *de nominibus locorum & urbium in sacra Scriptura*. Horum priorē libro, qui intercidit, nomina illa locorum quæ Hebraica in sacris litteris occurrunt interpretatur in Græcam linguam, subjunxerat *topographiam terre Judææ & distinctas tribuum sortes*, ipsius quoque Hierusalem templique in ea cum brevissima expositione pîlluram: καὶ ἐπὶ ταῦτα ὡς ἐν γραφῇς τυπῶς (ital. leg. pro γραφαῖς) τῆς παλαιᾶς διακρίσεως μητροπόλεως αὐτῆς, λέγω δὴ τὴν ἱερουσαλήμ, τῆτε ἐν αὐτῇ ἱερὰ διακρίσεως μετὰ ἀρχαῖς ἐστὶν τῶν εἰς τὰς τόπους ὑπομενημάτων. Libro posteriore qui adhuc existat, ordine alphabeti eadem nomina persecutus Eusebius, singulorum locorum situm & quomodo sua ætate appellarentur explicavit. Hic diu lectus est latine tantum inter S. Hieronymi opera, qui librum istum Eusebii de locis Hebraicis vertit, atque in Palæstina ipse diu versatus non pauca emendavit & addidit. Pluribus tamen locis Hieronymi liber corruptus ad nos est delatus, unde *mendosissimum* vocat Andreas Masius p. 198. commentarii luculenti in Josuæ historiam, quo inter alia variis eum locis illustravit correxitque. Græce primus edidit Jacobus Bonfrerius è Soc. Jesu, nactus exemplar (mendis scatens & ipsum) in Bibliotheca Regis Christianissimi. Edidit autem præfixum eruditus suis commentariis in Josuam, Judices, & Ruth. Paris. 1631. fol. atque iterum 1659. fol. apud Cramoisiū. Et quemadmodum Eusebium ex Hieronymo, ita hunc ex illo vicissim emendavit, faciliiori omnia ordine digessit, novam suam versionem, notas insignes & supplementa, tabulam item Chorographicam Palæstinæ subjunxit, ut merito habeatur hoc volumen sive Onomasticon urbium & locorum S. Scripturæ ad Geographiam sacram illustrandam ex omnibus quæ hætenus exstant præcipuum atque princeps. Ab eo tempore Joannes Marcianus Monachus Benedictinus in præclara sua Operum Hieronymi editione Tomo secundo Paris. 1699. fol. hunc Eusebii librum Græce ad exemplar MS. denuo recensitum cum versione Hieronymi ad MSS. codices castigata iterum exhibuit, adeoque pluribus locis meliorem dedit, sed omiſſis Bonfrerii notis, quod factum

factum nolle Richardus Simon in Epistolis Criticis Basileæ editis. Denique Bonfrerianam editionem integram, collata Marcanzi industria longe nitidius emendatiusque recudi curavit, & castigationes suas addidit vir doctissimus *Joannes Clericus*, subjuncta Bonaventuræ Brocardi Monachi Ord. Prædicator, qui circa A. C. 1283, in terra sancta versatus est, Palæstina, latine scripta. Amstelodami hoc ipso anno 1707. fol. Confer si placet ejus Bibliothecam selectam Tomo XIII, sub init. Etiam Petrus Bertius pridem Geographiam sacram ad Eusebii librum *περὶ τοπικῶν ὀνομασμάτων* molitus fuit, ut ex ejus digesto novo de aggeribus & pontibus ad mare structis refert Vossius cap. XLIV. §. 35. de scientiis Mathematicis. Bertio defuncto ejus Eusebiana ex Menagii munere ad I. Vossium transmisit Claudius Sarravius, ut constat ex hujus Epistolis p. 267. edit. primæ. Eusebium auctorem esse hujus libri præter rationem dubitarunt nonnulli eruditi uti Petavius ad Epiphan. Laudatur sub Eusebii nomine etiam à Procopio Gazzo ad librum Judicum p. 503.

XIV. STEPHANUS Grammaticus Byzantinus auctor *ἑθνηκῶν* sive Lexici quod eruditorum manibus teritur Geographici, Eugenio in schola, quæ imperatorum auspiciis CPoli florebat, successit, si credimus Thomæ de Pinedo, qui id probat ex his verbis in voce *ἀνακτόρεα*: *Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ χολὰς ἀλεκοσμήσας*. Verum recte observatum à Guil. Xylandro, Theodoro Ryckio & Abr. Berkelio est, hæc non Stephani sed Epitomatoris *Hermolai* verba esse videri, de quo Suidas: *Ἑρμόλαος γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως γράψας τὴν ἐπιτομὴν τῶν ἑθνικῶν Στεφάνου γραμματικῆς προσφωνήσας Ἰουστινιανῷ τῷ βασιλεῖ*. Idem Suidas auctor est Eugenium CPoli docuisse sub Anastasio Imp. qui Justinianum, cui Hermolaum Epitomen suam inscripserit constat, in Imperio antecessit. Ex quibus perspicuum esse videtur, non Stephanum sed Hermolaum Eugenio in schola successisse, licet fuerit etiam antiquior quidam Eugenius Themistii Pater, sed is non Grammaticus verum Philosophus à Constantio celebratur. Non minus ambiguum est, utrum in aliis locis, quæ ad probandam vel inquirendam Stephani ætatem Berkelius allegat, loquatur Hermolaus, an ipse Stephanus. Ex Tzetza autem Stephani opus in Chiliadibus citante ne minimè quidem notæ conjectura de illius ætate peti potest, etsi non minimam posse colligi eidem Berkelio videbatur; qui vero possit, cum Tzetza sexcentis propemodum annis scripserit post Hermolaum, nec hilum addat, ex quo ætatem Stephani discamus. Hæc enim ejus sunt verba Chiliad. 3. hist. 100. agentis de Heraclea, quæ ante dicta Perinthus:

Ὁ Ἀπολλοδώρος φησι ταύτην τὴν ἱστορίαν.
 Τὸ πρὸς τῶν πόλεων καὶ δῆμων βιβλίον.
 Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ὃς γράφει πρὸς ταύτης,
 Περὶ τῆς Ἡρακλείας δὲ γράφει τῆς ἐν τῷ Πόντῳ.

Ubi in transcurso cum doctissimo viro Thoma Galeo cap. 8. diff. de scriptoribus Mythologicis discedere liceat è Celeberrimi Vossii sententia, qui in opere de Historicis Græcis putavit à Tzetza h. l. allegari librum Apollodori πρὸς τῶν πόλεων καὶ δῆμων. Ceterum è fragmento Seguieriano & ex iis, quæ non ex Epitome sed ex Stephani opere ipso supersunt apud Constantinum Porphyrogenetum, patet illum scripsisse non tantum post Athenzum Naucraticum & Grammaticum Herodianum, id est post Marci Antonini & filiorum tempora, sed & post Marcianum Heracleotam, qui Synesii æquales fuit, ut adeo eundem necesse sit vixisse post Arcadium Honoriumque, quæ opinio fuit viri summi & de bonis litteris, Stephano autem cum primis, præclare meriti Lucæ Holstenii Hamburgensis. Itaque minus audiendus Johannes Tristanus argumento leviori ductus, cui ante Gallienum vixisse, longeque quam vulgo antiquior fuisse Stephanus videbatur, T. 2. operis præclari numarii p. 81. Plane autem ratio fugit virum doctum, * qui in Italia antiqua p. 1234. Eustathium Stephano antiquiorem putavit, cum Eustathius tot sæculis illo junior in commentariis ad Dionysium Periegetem & ad Homerum frequentissime Stephanum ejusque ἔθνικα, nec Stephanum modo, sed & Stephani Epitomen, τὸν τὰ ἔθνικα ἐπιτέμνοντα alleget, non quidem quod integro Stephano usus non fuerit Eustathius, ut Thomas de Pinedo suspicatur, cum contrarium pridem ostensum sit à Berkelio ex locis ubi Eustathius ex Stephano profert, quæ in nostro hodie desiderantur: (Confer Clariss. Neocorum ad Svidam in παρθένῳ) sed quia Hermolaus nonnulla adjecerat passim operi, quod Epitomen contraxit. Unde puto etiam minus tuto nos posse cum Holstenio, Berkelio, Theodorio Rycquo affirmare, quod Stephanus religione Christianus fuerit, etsi in vocabulo βητλεὴμ legimus verba Christiani procul dubio scriptoris: ἐν ᾗ γέγονεν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρία ἡμῶν. Ecquis vero nos docebit hæc Stephani esse, non Hermolai? Non miror igitur viro doctissimo Septimio Florenti Christiano in mentem venire potuisse, ut ἔθνικῶν auctorem Ethnicis adscriberet in notis ad Aristophanis Irenemp. 77. Quod etiam facit Richardus Montacutius p. 177.

Appa-

* Vide Berkelii præf. ad Stephanum.

Apparatus, Stephanum in originibus sacris & Hebraicis mire hallucinari observans. Quamvis aliud videtur Eduardo Bernhardo litterarum illarum peritissimo, qui p. 49. ad Josephum non dubitat Stephanum laudare tanquam orientalium originum sedulum indagatorem. Confer Bocharti Chanaan II. 12. Ceterum rectius nos fortassis cum præstantissimo Petro Bælio in Lexico Historico-Critico nihil definimus, & hoc totum de * religione Stephani in medio relinquimus. Quantum vero ii qui veterum scripta in Epitomas redegerunt licere sibi in illa olim putaverint, non uno exemplo norunt viri eruditi, ut minime necessarium sit ea de re hoc quidem in loco plura verba facere.

Stephani opus ab auctore videtur inscriptum fuisse Εθνικά, ita enim Svidas & sæpe Eustathius appellat, & suadet scopus operis haud postremus, qui ad Grammaticam τεχνικήν pertinet, & est nomina gentilia docere, quomodo à gentium, regionum, insularum, urbiumque, pagorum, & fluviorum nominibus recte deduci debeant, quod veterum scriptorum auctoritate plerumque facit, imo semper hoc eum facere, si opus ipsum Stephani exstaret integrum, videremus: etsi ipsum sæpe ex ingenio formare sua Εθνικά notat Is. Vossius ad Melam p. 45. Ita etiam opus suum inscripserat Orus sive Orion Grammaticus, cujus liber secundus περὶ Εθνικῶν Stephano citatur in Ταῦτα. Diversum tamen institutum fuit Damastæ Sigeensis in ἱστορίῳ καὶ πόλεων καταλόγῳ, Diogeniani ἐν πίνακι πᾶσιν ἐν τῇ γῇ πόλεων aliorumque, qui de Regionibus vel urbibus tractarunt Geographorum more vel Historicorum. Neque huc spectant Hippiz Delii vel Callimachi Εθνικά ὀνομασθαί, Hellenici-que & Zenodoti scripta ejusdem argumenti, quibus in scriptis de vocabulis & idiomatis nationalicui peculiaribus agebant, ut alio loco diximus. Ceterum in versione Græca Catalogi Hieronymiani, quæ ad Sophronium vulgo refertur, statim sub initium alio longe sensu οἱ τὰ Εθνικά συντάξαντες sunt scriptores Ethnici sive pagani. Stephani porro Εθνικά in plures libros digesta erant, ita quidem, ut cum litera O jam inciperet liber sextus & trigessimus, ut ex manu exarato Epitomes codice Perusino & Salmasii, qui Palatino MS. usus fuerat observatione docuit Vir Clariss. Jacobus Gronovius. Hinc patet, falli Joh. Rualdum, qui in vita Plutarchi cap. 1. citat Stephanum Byzantinum libro XXII. περὶ πύλων, producens locum ex voce χαλκονεία & capite 6. asserens nonnihil ex voce Τάτα γὰρ laudat librum XIX. Nempe singulis litteris singulos libros

* Fateor tamen me valde inclinare in eorum sententiam, quibus Stephanus videtur fuisse Christianus.

libros à Stephano tributos, perperam putabat vir doctus. Equidem jam cum Xylandro non licet amplius dubitare litterarum ordinem secutum fuisse τὸν Ἑθνικογράφον, ita tamen, ut unica littera plures interdum impleret libros, singulis præmisso indice nominum, de quibus esset dicturus. Utrumque patet ex calce fragmenti, quod ex Bibliotheca Petri Seguerii Franciæ Cancellarii primus in lucem protulit Samuel Tennulius addita Latina versione & notis Amstelod. 1669. 4. Eidem fragmento Theophilus nescio quis, qui illud in membrana descripsit, hoc tristichon adjecerat:

Σφάλματα καλλιγράφων πολυώδυνα μύρια φέγγων
 Χερσὶν αὐτῶν Θεόφιλου ὅλας ἐγράψατο βιβλάς
 τῶν Ἑθνικῶν * Στεφάνοιο σοφὴς εἰζόντα μελίτης.

Titulus autem hic præfigitur: Στεφάνου γραμματικῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς πόλεων νήσαντες καὶ ἑθνῶν δήμεντες καὶ τόπων καὶ ἐμμανυμίας αὐτῶν καὶ μετωνομασίας καὶ τῶν ἐν ἑσέθεν ἑθνικῶν καὶ τοπικῶν καὶ κληρικῶν ἑνοματιῶν, qui titulus plenissime quidem, quæ in Stephani libro continentur exponit, sed librarii potius merces emtori venditantis, quam auctoris esse videtur. Nomina quæ fragmentum istud libri decimi pars postrema persequitur, sunt δύο, usque ad extremum litteræ Δ, nisi quod in vocabulo δῶρον magnā & aliquot paginarum lacuna est. Facile autem patet, si quis vulgatos Stephani codices cum hoc fragmento conferat, quam multa omiserit Hermolaus in sua Ἑθνικῶν ἐπιτομῇ, quæ sola nobis hodie omisso Stephani opere super est, apparetque recte affirmasse If. Vossium, qui idem fragmentum tum adhuc ἀνέκδοτον non semel laudavit in suis ad Melam notis, vix vicesimam partem Ἑθνικῶν descriptam ab Hermolao, unde fuere quibus in mentem venit non Epitomen ipsam sed epitomen epitomes nos duntaxat habere. Confer Bailleti judicia de præstantissimis quibusque scriptoribus T. I. p. 461. Caspar itaque Barthius epitomatori indignatus in Bibliotheca sua sive libro octavo epidordipidon de Stephano ita scripsit:

Cui iste fractus est liber; male incestus
 In orbis ambitum coarctor existit.

Ceterum id, quod dixi integri Stephani fragmentum Segvierianum post Tennulium versione & notis illustravit Abraham Berkellius, Lugd. Bat.

* Ita in MS. legi, non ut editum est ab aliis, τοπικῶν, testis Jac. Gronovius V. C.

Bac. 1674. 8. idemque suæ Stephani editioni postea suo loco p. 312. seqq. inseruit, & iterum ad calcem sui Stephani nova versione & notis locupletatum exhibuit *Thomas de Pinedo*. Partem fragmenti, quæ de Dodone agit, peculiariter (post triumviros illos) Academicis exercitationibus illustrandum sibi sumsit *Jacobus Gronovius* V. C. Lugd. Bat. 1681. 4. adjecta Stephani Lemonii erudita de oraculo Dodonæo Epistola, & notis doctissimis *Eduardi Bernhardi*. Pars illa fragmenti Segvieriani ex Gronovii editione recusa etiam est Tomo septimo thesauri Antiquitatum Græcarum. Equidem fatendum est Stephanum per universum opus non pauca adspargere de urbium populorumque veris & fabulosis originibus, recensere passim viros doctos, qui in civitate vel regione, de qua agit clauerunt, aliaque tradere quam plurima Historici & Geographici argumenti, ita quidem, ut si præcipue ipsum Stephanum non Stephani *ἑπιστολὴν* haberemus, minimam operis partem tributam videremus exponendis nominibus gentilitiis & patronymicis, unde vocem *ἑδονικῶν* paulo laxius à Stephano acceptam suspicabatur acutissimus *Bælius*, cujus verba ex T. 3. Lexici p. 2793. adscribam: *il n'y a nulle apparence que le dessein principal de ce Grammairien ait voulu sur l'explication de ces termes derivatifs: C'étoit apparemment la plus petite partie de son projet, & un accessoire de son ouvrage. J'avoue qu'il est fort soigneux de marquer ces sortes de noms, mais cetin occupe que tres peu de place en comparaison des faits qu'il rapporte, & des temoignages qu'il cite. Et que seroit ce si nous avions tout l'ouvrages nous y verrions une ou deux lignes par article pour l'explication du nom adjectif formé du nom de la ville, & nous verrions quelquefois des pages toutes entieres dans un seul article. Je crâi sans meilieur avis que le titre d'ἑδονικῶν se rapporte à toutes les observations qui se pōuvent faire sur un peuple, sur un lieu, entant qu'on se borne aux origines & à l'histoire Geographique.* Integro Stephani opere præterea usus *Constantinus Porphyrogenetus*, ut patet conferenti caput *XXIII.* & *XXIV.* libri de administrando Imperio cum iis, quæ in vulgata *Hermolai* Epitome de Iberia & Hispania leguntur. Ac jure mireris *Mæursium* virum doctiss. in editione operum Constantini hoc non observasse, qui duo ista capita, quoniam de illis emendandis desperabat, sine interpretatione latina edidit. Sed caput *XXIII.* emendatum & latine versum *Berkelianæ* Stephani editioni p. 408. seq. integrum insertum est. In capite *XXIV.* omnia recte se habent, nisi quod verba *κοινὸς ὁ τῶν Ῥωμαίων πολέμαρχος ἐν ἀμφοτέρωσι λατοῖσιαις* delenda videntur, utpote quæ nihil aliud sunt quam nota ex ore libri in textum recepta: & postremum verbum *Παρυαία* ex *Plutarcho* de fluminibus

& Plinio lib. 3. cap. 1. Hist. mutandum est in *παις*. In libris ejusdem Constantini de thematibus Imperii Orientalis plura ex Stephano, Ioni-ge iis, quæ Hermolai Epitome exhibet, locupletiora occurrunt. IV. de lib. 2. thema 6. 9. 10. 12. &c. et si raro nominatur ipse Stephanus, quod tamen fit themate IX. de Sicilia, ubi Stephani Grammatici nomen diserte extat. Consulenda etiam excerpta Constantini Persefiana ab Henr. Valscio cum versione ac notis vulgata p. 493. Stephanum *ἐν τῷ περὶ κύπρου* laudet magni Etymologici auctor & ex eo Varianus in *ὀψικεία* quod apud Vossium p. 416. de Historicis Græcis redditur libro de *Cypro*. Sed verisimilius est ab Etymologico non respici *ἐθνικά* Stephani in *Κύπρου* (ubi *ὀψικεία* hodieque meminit Epitome) quam singularem de *Cypro* librum. Aut in Etymologico non *Stephanus* legendum sed *Philostephanus*, (Cyrenæus ille fuit Callimachi familiaris) cujus *περὶ Κύπρου* laudat Clemens Alexandrinus in protreptico, atque idem Vossius partem esse putabat operis *περὶ νήσων*, eodem auctore, tot veteribus celebrati. Certe Isacius Tzetza ad Lycophronem, qui Stephani quoque alibi meminit, eadem verba quæ apud Etymologum habentur producit ex Philostephano *ἐν τῷ περὶ Κύπρου*, ut antea nos annotavit Abrahamus Berkelius. Ab eodem observatum est, *ἐθνογενέσθων* laudari præterea à Suida in *Νακύν*, & *Ναῦης*, ut auctorem Scholiorum ad Epigrammata Græca, Bisetum ad *Lyfistram* Aristophanis, aliosque juniores innumeros silentio involvam. Hermolai Epitomatoris mentionem occurrere in Eudocia Macrembolitissa Joniis MSS. testatur Carolus Fraxinetus sive du Fresnoy in Glossario Græco. In edita Stephani Epitome considerantur in littera *κ* nomina quædam incipientia à *κε* tum omnia à *κη*, *κι*, *κα*, *κν*, & non pauca à *κο*. Neque hæcenus repertus est, qui illam lacunam suppleret, et si Josephus Scaliger Epistola ad Janum Gruterum quæ inter editas est 431. testatus est Nicolao * Sophiano præter alios codices Græcos fuisse etiam integrum Stephanum (hoc est integram Epitomen Stephani) cum toto *κ* & *α*. Equidem in *λ* nullam lacunam suspicati sunt vel primus editor Aldus, vel post eum alii: nullam tamen nomen à *λε* incipiens occurrit, & in reliquis hujus litteræ quædamque parciore esse videtur, unde Scaligero venire in mentem potuit etiam litteram *α* imperfectam in vulgatis codicibus circumferi. Præterea Ioh. Passeratius integra Stephani Epitome usus fuisse perhibetur ex eo, quod Stephanum in voce *κῆφια* laudat illustrans Elegiam sextam

secundæ

* Non Nicolaus sed Michael Sophianus illos græcos codices habuit. Vide Pauli Comælii Opuscula p. 57.

secundi libri proprii Poetæ. Quanquam Nicolaus Lloydus, qui locum eundem respiciens hoc de Passeratîo tradiderat ad Caroli Stephani dictionarium historicum in *Argynnis*, postea per litteras à Thoma de Pinedo rogatus rescripsit se de ipsius fide dubitare. Dubitat etiam jure meritoque Berkelius, & productam à Passeratîo fabulam ex Epitome Stephani in voce *Λεγν* & peti potuisse observat.

Primus Stephanî Epitomen Græce in lucem edidit Aldus Manutius Romanus Venetiis A. 1502. fol. dicatam Johanni Taberio Brixiensi. Hinc ex *Juntarum* officina prodiit Florentiz A. 1521. fol. Ab eo tempore Conradus Gesnerus Basil. 1553. 1560. fol. in secunda & tertia editione onomastici nominum propriorum, nomina locorum ex Stephano latine interpretatus adjecit, non paucis etiam castigatis ut ipse in præfatione & Epistola de libris à se editis p. 23. testatur. In Gerhardi Johannis Vossii libro de scientiis Mathematicis p. 410. leges *fatis omnibus liquere, quod Stephanus multum debeat Xysto Betulejo*, quod olim Vossium secutus & ipse in exercitatione de Lexicis A. 1689. Lipsiæ edita scripsit. Sed jam non dubito à Vossio perperam nominatum Xystum pro doctissimo Xysti discipulo Guilielmo Xylandro, qui Basileæ A. 1568. fol. Stephanum innumeris locis emendatum cum suis castigationibus, Græce, subiecto auctorum ab *Επιστολας* laudatorum indice recudendum dedit, & hac editione procul dubio optime de Stephano promeritus est. Sunt, qui latinam versionem etiam simul edidisse affirmat, sed & hos falli constat, quamvis versionem promissit molitusque fuit Xylander, cujus partem Heidelbergæ ab ejus heredibus restemuit & A. 1626. ad Holstenium misit vir summus Claudius Salmasius. Hic & ipse Stephanum cum versione & animadversionibus edendum aliquando in se suscepit, ut patet ex ejus notis ad Inscriptionem Herodis Attici p. 29. verum à latine transferendi labore detertere eum, non dubitavit Josephus Scaliger his verbis epistola CCXLV. scripta A. 1607. 3. Id. Maji. Tamen prius Stephanî *Ενναι*, à te expectamus, siquidem parata habes: in illo auctore melior pars litterarum *κατα* & *λαβ*δα cæst. Et præterea multa sunt suspecta, alia perspicue vitiosa, quibus sine codice moderi ne optima quidem ingenia possunt. Quid est, quod è re litteraria magis facere possis, quam hac publicare. Sed quomodo nulla interpretatio latina è dignitate adjici possit, non video; Est enim merum Lexicon, ut Pollux, cujus, qui versionem latinam dedit, magis sese illo facto traduxit, quam commendavit. Hac est sententia mea, non qui te à sua dimovere possum. Nam si tibi ita viderur, nolim te à proposito tuo deter-

vere. Melius tamen tibi consultum fore credo, si hoc labore supersederis, ex quo tenuissimus ad imperitos, nullus ad doctiores fructus, ad te vero nulla gloria proventura sit. Quæ viri maximi verba respiciens Jac. Gronovius Exercitat. de Dodone p. 12. Vehementer, inquit, mihi placuit sententia Josephi Scaligeri negantis se videre, quomodo è dignitate Stephano aliqua interpretatio possit adjici. Unde quoque Salmasium novimus consilium vertendi hujus Lexici quod antea formatum abjecisse, & plane hunc laborem non dubitavit supervacuum vocare magnus Casaubonus. Forsan igitur memoria fefellit Antonium Clementium, qui in vita Salmasii p. 28. cum retulisset virum hunc, vel juvenempotius supra laudes, (tunc enim vix* viginti annorum fuit) præter alia Stephanum quoque sexcentis amplius locis emendatum ac maxima ex parte ex antiquissimo codice Bibl. Palatinæ auctum ad prælum paratum habuisse, subjungit: Cui, si bene memini, versionem etiam adjecerat, potius temporis fallendi & styli exercendi gratia, quam quod necessarium judicaret. Sed & Leo Allatius p. 147. apud Urbanarum versionem pariter & notas eruditissimas in Stephanum à Salmasio ad prælum paratas fuisse testatur. Quod vero p. 29. scribit idem Clementius, certo sibi constare, non periisse eam thesaurum nec in Bibl. & maxime à multis retro annis exstitisse, sed hæere apud virum quendam eruditissimum, cui usum codicis sui Salmasius concesserit, vix dubitem verba hæc, si non ad H. Vossium, ad Lucam certe Holstenium respicere, cui Salmasius & partem versionis Xylandri, quam forte pro Salmasiana habuit Clementius, & suum Stephanum utendum amice concesserat. Usus Holstenius præterea codice Isaaci Casauboni, quem similiter non mediocrem operam in isto auctore castigando posuisse constat, vel electionibus ejus Theocriteis, in quibus cap. 1. Stephanum sexcentis mendis liberatum edere promittit, neque ob aliam causam illam curam abjecisse videtur, quam quod Salmasio idem cordi esse intellexisset, cujus Stephanus tempore interjecto pervenit in Bibliothecam Isaaci Vossii, qui Berkelio utendum illum dedit. Carolus præterea Sigonius de Stephanum illustrando cogitasse fertur, uti Johannes Hartungus quoque teste Simlero & Aloysius Gradenicus Bibliothecæ Venetæ S. Marci præfectus teste Kœnigio in Bibl. & Colomæsius in Bibl. selecta p. 48. seq. ut omittam Nicolaum Lloydium & viros doctissimos, qui obiter non paucis Stephani

* Antonius Clementius affirmat Salmasium natum esse A. 1596. Ira vix undecim fuisse annorum, cum ista ad eum scripserit Scaliger. Sed verius videtur quod alii ajunt, eum natum fuisse A. 1587. Atque ipse Clementius p. 22. scribit eum A. 1506. egisse annuum ætatis quartum decimum.

phani locis lucem attulere, Philippum Cluverium, Abrahamum Ortelium, Ezechilem Spanhemium, omnisque eruditionis ac veteris præcipue Geographiæ penu Isaacum Vossium: Etiam *Josephi Scaligeri* manu notatus & castigatus Stephanus editionis Xylandrinx comparatus à Seb. Tegnagelio exstat Viennæ in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris. Lubinum quidem hæc addere nolim, nam Tomas de Pinedo cum notasset Mich. Antonium Baudrandum Parisinum ad Philippi Ferrarii *Lexicon Geographicum* T. 2. p. 357. ubi de Stephano agit mox subiungere: *Quod nunc latinum reddidit, restituit & notis illustravit doctissimus P. Augustinus Lubin Augustinianus*, testatur sibi veritatem hujus rei scrutanti per litteras ad amicum scriptas, responsi loco obtigisse, Baudrandum hoc dixisse *in fide parentum*. Ac profecto non valde diligenter Stephanum trivisse videtur Lubinus ille Mercurii Geographici Gallicæ editi auctor, qui integrum ejus nomen esse putavit *E'tinne des Villes*, quasi *Stephanus de Urbibus*, ut Petrus de Natalibus, vel Nicolaus de Passeribus appellatus fuisset, quod non minus lepidum est, quam quod nuper ante aliquot annos Ferdinandus quidam Fabiani in Joh. Ciampini V. C. elogio laudaturus Itinerarium quoddam Gallicæ scriptum & duplici Indice auctum, cum in titulo legisset Verba *enrichi de deux listes*, id scriptoris nomen esse ratus, appellavit *Dominum Henricum de Deux listes*. Latinam quoque Stephani *Εἰκων* versionem adornavit *Benedictus Aegius* Spoletinus, quam è Vaticana Bibl. à Stephano Gradio illius tum præfecto acceptam una cum Græcis edere, Holsternique notis præmittere volebat Theodorus Ryckius, nisi ex Italia in Belgium redux à novis Stephani interpretibus, de quibus jam dicturus sum, præventum se esse sensisset.

A. 1678. Amsterodami fol. lucem adspexit Stephani Epitome illustrata animadversionibus copiosis & latina versione Judæi Lusitani *Thoma de Pinedo*, auctaque indice scriptorum ab *Εὐκρυγέδῳ* allegatorum, in quo quidem Xylandrum secutus est, ut ipse fateatur, ubi de Polo agit: Non pauca tamen addidit & Xylandri hallucinationes interdum correxit, ut cum inter alia sustulit, quod Cornelium Alexandrum Polyhistorum Asclepiadæ discipulum historicum in quinque diversos scriptores Xylander distraherat, notatus eo nomine à Joh. Jonstio p. 11. libri de scriptoribus Historiæ Philosophicæ. Non me fugit alioque Beverlandum p. 87. de Peccato Orig. & Ed. Bernardum p. 49. ad Josephum & alios admodum sinistre de Judæi illius animadversionibus sentire, modestia tamen illius industriaque & rem litterariam juvandi studium ne-

mini cordato improbantur. Hinc non tantum à diligentia eum cor-
mendat. Joh. Daniel Major in diff. de numis græce inscriptis, sed &
Paulus Colomesius notis ad Gyraldi dialogos de Poëtis p. 105. appella-
re non dubitat virum multæ lætionis atque ingenii amœnissimi. Idem
tamen in Bibliotheca selecta p. 46. seq. fatetur se in Stephano Thomæ
de Pinedo non multum eximii deprehendisse. *Il y paroît je l'avoue,
quelque lecture, mais une lecture triviale, & qui ne nous apprend rien de par-
ticulier. Pour les corrections ou les conjectures, outre que ce Juif Portugais
en doit une bonne partie à Jean Hartungus, qu'il n' allègue que fort rarement; il
y en a peu qu'on puisse nommer heureuses & de la force de celles des Leopars,
des Scaligers des Mauffacs, & des Saumaïses. De plus il témoigne n' avoir lu
que fort imparfaitement les ouvrages de ces grands hommes & de plusieurs au-
tres du travail desquels il auroit pu embellir & augmenter le sien. Je ne pous-
se pas plus loin ma censure, parce que j' ay fait ailleurs quelques remarques sur
la Critique de ce Juif.*

A. 1684. Lugduni Batavorum fol. prodire Luce Holstenii notæ
& castigationes postumæ in Stephanum, non sane à viro præstantissi-
mo, quod valde optandum erat, ad editionem paratæ & elaboratæ, sed
quales ad oram Stephani ab Holstenio adscriptas velut sylvam quandam
& apparatus elaborandorum commentariorum in codice Barberinia-
no ex autographo quod Serenissimæ Christianæ Suecorum Reginæ Hol-
stenius legaverat expresso reperit, nec sine magno labore digessit descri-
psitque *Theodorus Ryckius*. Nihilominus vel hæc inter legendum in char-
tam à viro insigni conjectæ nec ultimam manum expertæ notæ, pluri-
mum longe lucis Stephano afferunt, plura loca tum illius tum aliorum
scriptorum felicissime restituant. Ac profecto non tantum MSis duo-
bus Palatinis aliisque subsidii præstantissimis instructus sed & Critices ac
Geographiæ veteris omnisque doctrinæ callentissimus Holstenius fuit,
ut si ipsi commentarium in *Summa* perficere atque edere concessum fuisset,
nihil forte magis egregium in hoc genere potuisset requiri ac deside-
rari. Jam non adeo mirum est in postumo opere nonnullos legentibus
observari errores, quorum multos ex numis præcipue ostendi posse,
Pyrrhique Lægorii auctoritati nimium sæpe Holstenium tribuisse, nota-
tum est ab illustri Ez. Spanhemio Epistola tertia ad Andreæ Morel-
lum, quæ hujus specimini rei numariæ subjungitur. Quantum vero lu-
men quamque haud vulgare Stephano ex numis possit accedere, docuit
idem Spanhemius in incomparabili opere de præstantia numismatum, ut

ut Harduinum aliosque nunc prætermittam. *Francisci Guieri* notas ad Stephanum sed adhuc ineditas laudat *Ægidius Menagius* p. 27. *amœnitatum juris civilis*.

Denique A. 1688. Lugduni Batavorum fol. *Stephani Epitome* cum nova versione & commentario eximio *Abrahami Berkelii* editus est, qui vir eruditus & diligens præter codicem *Salmasianum* cum codd. Palatinis collatam, variis aliis adminiculis & MSto insigni *Vossiano* usus non tantum innumeris locis emendatiorem sed & interdum auctiorem *Stephani Epitomatorum* dedit, ut in ἀγῶς, ἀκυδῆα & plurimis aliis vocibus lector non indiligens facile ex se observabit. Immortuus est huic operi bonus *Berkelius*, adeoque à littera II commentarius ultimam auctoris manum haud expertus, qualiscunque tamen in ejus schedis exstabat cura *Clarissimi Jacobi Gronovii* adjectus fuit. Subjunctæ sunt etiam ipsius *Gronovii* breves notæ quædam cum variantibus lectionibus per eundem virum doctum ex MSto *Perusino* collectis. Sed *Berkelio* tamen si jam pridem defuncto non levem dicam scribit prolegom. ad *Sam. Bocharti Opera* *Stephanus Morinus*, V. C. quod *Bocharti*, *Palmerii* suasque ipsius observationes in *Stephanum* illi. transmissas vel plane neglexerit vel appositas rarissime suis, quibus debebat auctoribus acceptas tulerit. Qua de re lector melius judicabit, si *Bocharti*, *Palmerii* & *Stephani Morini* ad *Stephanum* observationes, quæ T. I. Operum *Bocharti* editionis *Trajectinæ* post paginam 793. leguntur, conferet cum editione *Stephani* à *Berkelio* concinnata, evolvatque *Jani Berkelii* filii pietatem in vindicanda fide paterna ad *Jac. Gronovium*.

XV. INDEX SCRIPTORUM in fragmento

Stephani Seguieriano allegatorum.

Ad paginas editionis Berkeliana p. 313 -- 331.

A Cestodorus p. 321.	μην. p. 314.
Alexander <i>Ἀλέξανδρος</i> p. 315.	Apollonius p. 323; Rhodius <i>Ῥόδος</i> p. 330.
<i>ἐν Εὐρώπῃ</i> , p. 317. <i>ἐν Ἀσίᾳ</i> p. 329.	Archenus p. 330.
Andro p. 327.	Aristides Polemonis descriptor libro secundo (de Dodone) p. 324.
Antimachus p. 314. <i>Ἀντίμαχος</i> c. 315.	Artemidorus <i>Ἀρτεμίδωρος</i> p. 328.
<i>ἐν Β' λυσίς</i> p. 331.	<i>ἐν Θ' γεωγραφικῶν</i> p. 329.
Apollodorus p. 313. <i>Χρονικὸν</i> α. p. 314. δ. p. 329. α. <i>περὶ Θεῶν</i> p. 323.	Ascle-
Apollodorus <i>ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιτεμνόμενων</i>	

- Asclepiadis Medici anditores Titus Homerus p. 323, 326, 327, 331.
 Aufidius, Philonidas & Nicosephus *ἐν δ' καὶ ἐ τῆς Ἰσθμικῆς 150*
 con. p. 318. *είας* p. 328.
βάλαγγ *ἐν Μακεδονικοῖς.* p. 318.
 Callimachus p. 322. *ἐν ἐπιγράμμα-*
σιν p. 313. *ὑμνοῖς* p. 330.
 Charax libro VII. p. 327. libro XI,
 329.
 Cineas p. 320.
 Claudius Julius *ἐν γ' Φοινικικῶν.* p. 328
 Craterus *ἐν τῷ γ' περὶ ψηφισμάτων.*
 p. 329.
 Cratinus *Ἀρχιλόχους* p. 323.
 Ctesias *Περσικῶν.* p. 315.
 Demon qui de proverbiiis scripsit,
 Infra in Menedemon.
 Dexippus *ἐν χρονικῶν.* p. 317.
 Diczarchus *α' & β' τῆς Ἑλλάδος.*
 p. 326.
 Dionysius (periegetes) p. 319.
 Dionysius *ἐν α' Γηγαντιάδος.* p. 331.
ἐν β'. id.
 Epaphroditus *ἐν τῇ π' τῆς Ἰλιάδος.*
 p. 320.
ὑπομονατίζων τὸ β' αἶτιον. (Calli-
 machi forte) p. 320.
 Ephorus libro 2.4. p. 313.
 Eratosthenes *γ' γεωγραφεμένων.* p.
 317.
 Euphorio. p. 314, 317. *ἐν Ἀπώ.* p. 322.
 Hecatzus *Εὐρώπῃ* p. 323. *Ἀσία* p.
 329.
 Herennius Philo *ἐν τοῖς ἱατρικοῖς.* p.
 318.
 Herodianus *ἐν η'.* p. 331. Vide &
infra, τεχνικός.
 Hesiodus p. 331.
 Herodotus p. 326.

- Homerus p. 323, 326, 327, 331.
 Josephus *ἐν δ' καὶ ἐ τῆς Ἰσθμικῆς 150*
είας p. 328.
 Menander *ἀρρηφόρων* p. 325.
 Menedemon (lege *ὡς καὶ ὁ Δῆμων*)
 p. 324.
 Mnaseas p. 321, 330.
 Nico Agrigentinus Asclepiadis au-
 ditor p. 318. *medicinam fecit*
in patria, & libros scripsit
 XLV. id.
 Orus p. 325. *ἐν τοῖς Ἑθνικοῖς.* p. 331.
 Pausanias *ἐν βοιωτικῶς.* p. 313.
 libro I. p. 313. (Achaicis)
 libro VI. (Eliacis posterioribus)
 p. 318.
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κρίσει. p.
 329.
 Philistus *Σικελικῶν α'* p. 314.
 Philo p. 317.
 Philonides Dyrhachenus Ascle-
 piadis auditor. p. 318.
 Philoxenus *ὁ τὴν Ὀδυσσεύαν ὑπομνη-*
ματίζων. p. 319.
 Phlegon Olympiadum descriptio-
 ne. p. 319.
 Pindarus p. 320.
 Polemo periegetes. p. 324.
 Rhianus quarto *Θεσσαλικῶν.* p. 325.
 quarto *Μεσσηνιακῶν.* p. 330.
 Simmias Rhodius. p. 322.
 Sophocles Ulyss *ἀκαὶ ποτλήγῃ.* p.
 321, 323.
λαρισσαίης p. 330.
λημνίας προτέρας. 330.
Πηλεῖ. id.
Τραχυνίας. p. 322.
 Strabo p. 325.

Svidas, p. 320.

Ὁ τεχνικός (Herodianus) ἐν τῷ α' τ' καθόλου, p. 321.

Thamyris, p. 331.

Theopompus libro XL. p. 314. Φιλιππικῶν κ' δ, p. 319.

Thrasibulus, p. 320.

Titus Aufidius Siculus Asclepiadis auditor, p. 319.

Tryphon, p. 329. ἐν παρωνύμοις, p. 319.

Zenodotus, p. 320.

XVI. INDEX SCRIPTORUM in Stephani

Epitome memoratorum, longe, quam est in editione Berkeliana, plenior.

ABRO, πρὶ παρωνύμων, in αἰλία, ἀγαθῇ, γέλα, ἄργος, ἀθήναι, ἰθιεύει.

ὁ Καλλιμαῖος ἐξηγητὴς πρὶ ἐργῶν καὶ θυσιῶν γεγραμῶς, patria Atheniensis, in βατῇ.

Aceftodorus Megalopolitanus περὶ πόλεων γεγραμῶς, in μεγάλῃ πόλει.

Adrastus Philippopolites, Peripateticus, in Φιλιπποῖς.

Adrianus Ἀλεξανδρεῖαδ' α' in ἀσραΐα & ζευσδεμ operis, in σάννα.

Contra eum scripsit Nicanor, in ἀθλιβίς.

Elanus, α' ἰσομεῖς διμλεξέως, in χερρόνησος.

Enefias Megalopolitanus Theophrasti discipulus, in μεγάλη πόλις.

Æschylus, in Ἀγυπτος.

Ejus ἄιτη, in παλίκη.

Εὐρώπη, vide mox, Κάρες.

ἰκτιδὲς, in δημοίς.

Κάρες seu Εὐρώπη, in μύλασσά.

Λεῖων Σατυρικός, in χώρα.

Μυσοί, in οἰοῦ.

Πέσσα, in λυρηντὸς.

Προμηθεὺς δεσμώτης, in βόσπορος, ἰόνισ, in αἰχία.

Προμηθεὺς λυόμενος, in αἰοί.

Agathocles,

α' πρὶ κυζίκου, in βεσβικός.

Agrætas, in ἀμπελος.

Alcman, in αἰγιάλεια, ἄρρυθα, ἀνίχωρον, γαργαρά, γρακοί, κάρυτος, ἰσθηδόνες, πιτυμασται.

ejus β' παρθενην ἁσμάτων, in ἐρυσίκη.

Alexander Cornelius ὁ Ἰ' Ἀσκληπιάδης, Grammaticus πολυμαθίαςτος. Cotyzus, cognomento Polyhistor, in κοτυαίον, ἀμβασον, γάδαρα, θύνη, ἰσδαία & p. 712. 721. 727. 743. 255. 257. 265. 664. 274. 116. 23. 198. 420. 631. 504. 691. 692. 695. 534. 537. 100. 131. 420. 404. 513. 514. 534. 544. 550. 760.

H

Αἰγυ-

Λιγυπριακά, in Φαργάριον.
 α' in Σίς, ευωνυμίζεται, ναπάται, ομο-
 ροι, Χηροβοσκία.
 β' in ΨίναΦΘ.
 γ' in λητὸς πολίς, σέθρον, τενίρις.
 γ' (si non est mendum) in ἀγκυ-
 ρόν.
 Ἀσία, in ὁκατοί, μελιταία.
 περὶ βιθυνίας β', καλλίπολις.
 περὶ δ' ἐν Δελφοῖς χρησθεῖς α'.
 παύνασσο.
 Ευρώπη, in Δυρράχιον, ἐλίμενα, ἐρ-
 κύνιον, τυρακῆαι, ὑλία, car-
 mine.
 περὶ Εὐξείνῃ πόντι, in ἄβιοι & ἰάμοι.
 Καρκινά α' in Ναξία, Καρόπολις.
 β', in ἄμΘ, ἀργίλα, τύμνΘ, μέ-
 ματΘ.
 περὶ Κιλικίας, in ἀφροδισίας.
 περὶ Κύπρου, χυτροί.
 Λιβυκῶν γ' in ἀρσινόη, γάργη, ἀφά-
 κη, κορακόνισσο, ξιλία, σκυθό-
 πολίς, γιλδα, δρακοντος, ζάγυσις,
 λίξα, μάγνα, χερρόνιστος, χαλ-
 κία, εὐφραντα, κυνῶν πόλις.
 Αὐλίας πείσιλω, in δολίχη, μά-
 κρεα, ψείλοξ.
 περὶ Δυκίας α', in μολύνθεα.
 Δυκιακῶς, in δαΐδαλα & μέλαχνα,
 α', γάγα, εὐμναί, λαμός, τυμ-
 νιστος, οὐσανδα, σίδυμα, τίλαν-
 δρος. β', ἀραξα, κράγος, ὑλμοι.
 περὶ Λυκωρίας β', in λυλη.
 πείσιλω, in σέβεδα.
 περὶ πόντι, in ὑλία.
 περὶ παΦλαγονίας, in γάγρεα,
 δαρίδα.

περὶ Φρυγίας. γ', Φαρινακί, γάλ-
 λΘ, ἀκμονία.
 περὶ Συρίας, Ταβα, ὠροπός,
 περὶ παντοδαπῆς ὑ. ης λόγοι, μζ'.
 in κόλυακον.
 Libro III. in αὐτομάλακα, XIII. in
 ἀλλώρια.
 ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπι-
 κῶς εἰρημένων, in ἀραξα, &
 ἀσσός.

Alexander Ephesius, in σέβαςη.
 ἐν Ἀσίῃ Λιβύη, in χαονία.
 Alexandri huius, cognomine
 Lychni, versus in λαπηθΘ &
 ταπροβάνη.
 Anacreon, in τέως.
 Anaximenis μεταλλαγαὶ βασιλείαν,
 in πασσαργάδα.
 Androtio, in αὐτωλία, βολισσός, κρω-
 πία, θυρέα, ἐπαρίτα, ἐνδς.
 Ejus liber tertius in ἀλικαρνασσός,
 quintus in μαλίους, sextus in
 αἰραί, septimus in μεταχιοῖον,
 ἑξήμη, οὐλαῖον in ἀκόντιον.

ἈνθιδόΘ β' in Δελφοί. γ' in κα-
 πα, πάνακτος, παρπάρων, δ' in
 ἀργενῆσσα. ἐ' in μεθηνιάδες, ζ'
 in γερσίνΘ, ἀρκεσίνη, αἰρά, τῇ.
 λΘ. Vide & p. 71. 429. 440.

Anthes, in ἀλικαρνασσός.
 Antibus Afcalonita Stoicus, in Ἀσ-
 κάλων.
 Antigoni πείσιγησις Μακεδονική, in
 ἀβαντίς.

Anti-

Antigonus Caryflius, in γυα-
ρῳ.

Antimachus, in ὑπερβόρῳ, ἀμφι-
γένεια, ἀργῳ, δῆμη.

Ejus Θεβαῖς citatur in αἰα. ἁ Θε-
βαῖδῳ in κύνδῳ & versus
aliquot heroici in τευμησσός.

Ἀρτέμιδῳ β' in κοτύλαιον.

Antiochus, in βρέτῳ, σαμάρεα.

Antiochus Cynus Ascalonita, Phi-
lof. Stoicus, in Ἰσκαλῶν.

Antipater, γ' περὶ πόδῳ, in ἀρμενία.

Antiphanes, Bergzus Comicus, in
Βέργη.

Aphrodisius five Euphemius, ἐν τῷ
περὶ πατριδῳ, in ἀΦόρμιον.

Apio, in ἀπόλλωνῳ, πόλις, καθησ-
σός, κρατός.

▲pollodorus p. 175. 285. 415. 164.
166. 99. 102. 313. 36. 198. 222.
768. 769. 67. 82. 123. 136.
251. 603. 369. 767. 699. 704.
740. 392. 505. 631. 638. 668.
Θαυμασιώτατος, in φίρικός.

Ejus β' περὶ Ἀλεξανδρείας, in ὀρ-
βίται.

Γεωγραφικῶν ἀ in ταυρόεις.

περὶ γῆς ε' in γαυγάμκλα, ἰβη-
ρία, & forte in αὐσης, ubi alii
codices πεσογήσῳ β', & p.
510. 535. 596. 629. 726.

νεῶν καταλόγῳ, in τένεδος, ἁ νεῶν
καταλόγῳ, in ἀργεα & πλα-
ταῖαι. ζ' ejusdem, in καρώνη. ἥ
in ὠλεῖνῳ.

περὶ θεῶν θ' in ἄρειῳ παγῳ. ις'
ἀρκάς.

καρικῶν δ' in ὕδῳ, ζ' in ἀρκόντος
& p. 517. 540. 550. ι, τάρκα-
σος, ις, λαγίνα.

πεσογήσῳ β', in ἄλλοι, αὐγι-
ναςῳ, ψισσοί, τορίται, γ' in
γαυγάμκλα.

χροικῶν ἁ, in ἀσσώριον, ἐλωρός,
μνῆς, χήσιον. β' in Νόαι, ὑκκαρον,
Φαβία, χαυράνεα & χαλκῆτέ-
ριον. γ', in ἀμαξίς, ἀκανθα,
δ', in ἀερία ἀμῆστρας & κανοί.
Allegantur & Apollodori
Chronica, p. 628. 630. 512.
514. 543. 170. 118. 57. 314.
329. 114.

Δευτέρῳ, operis nulla mentione,
in ἀριανία.

Apollodorus Nicænus, in Νικαία.

Apollonides ὁ Νικαεύς, περὶ παροι-
μιῶν, in τέρνα.

Apollonius Historicus Ascalonita,
in Ἰσκαλῶν.

Apollonius Myndius Grammati-
cus, in Μύνδῳ.

Apollonius τεχνικός, in Εὐρυσίχῳ. ἐν
τῷ περὶ γενῶν, in καρία,
περὶ παδῶν, ε' ibid.

Apollonius p. 4. 6. 267. 296. 309.
323. 356. 409. 462. 583.

Apollonius Technius Parius.

ἐν τῷ περὶ παρυνύμων, in πάρος,
ἀεσσηνοί, & forte ἀεσμάται.

Apollonius καρικῶν ἁ in κερσπολις,
δ' in κύον, ὕδῳ. ε, in ὠλλεαλα,
δ' & ις', in βάργασα. ζ' γευστα-
ρίς, ις, in ἀγκυρα & ευρμωος,
ιη, in χολῶν τέχῳ.

- Κνίδης κίσει, in ψυκτήριος.
 ὡς λυκίας β' in κοχλίονα.
 Apollonius ἐν β' in δισία, μάκρωνες.
 β', in τάβα.
 χρενικῶν δ', in χαλκητόριον, ubi
 videtur leg. Apollodorus.
- Apollonius Rhodius, in ἄβαντις, ἐρυ-
 θῖνοι, κρωβίαλος, ὀρχησός, κύλα,
 ἄβαντος, αὐλαί, ακμόνια.
 Argonauticorum quarto, in ὕλ-
 λεις. Secundo, in ἀνδεμῶς.
 ἐν ῥόδῳ κίσει, in δῶριον.
 Κανῶβω, in χώρα. Κανῶβω δευτέρω,
 in κερύνθῳ.
- Apollonius Letopolites ὁ ἀρχιερέως,
 in λητῆς πολις.
 ἐν Ἀπολλωνίῳ. Carmen hoc sine
 auctoris nomine citatur in
 ἡμίκυνης
- Apollonophanes Antiochenus, Stoi-
 cus, in ἀντιόχεια.
- Appianus in δάλμιον, κάσας.
 ἐκτῷ, in ἀσπαίοι.
- Aratus, in Φολέγανδρος. ἐλεγεῖον
 ejus in γάργορι.
- Arcadius Grammaticus, in νηφάτης,
 δασκίλιον, αἰγοδένεια, ζεφύ-
 ριον, μολύκρενα, λυγατιά, χαι-
 ρωνεια.
- Ejus ὁρθογραφία, in ἄκτια.
- Archilochus, in κρητῆ.
 ἐπιδόεις, in πάρος.
 ἰοβάκχοις, in βέχειρ.
- Archippus ἐχθυσί citatur in γα-
 λεῖται.
- Aristanetus ἁ τῶν περὶ Φασηλῶνα,
 in γέλα.
- Aristagoras, in γυναικόπολις, ἐλ-
 ληνικόν.
 ἁ Αἰγυπτιακῶν, in ἐρμωτομυθίῃς δε
 τακομυθός, β' in νικίᾳ κόμῃ. Εἰς
 fine libri numero, in ψευδῶ.
- Aristarchus, in ἀλαλκομένιον, δαλί-
 χιον, ἰλιον, μώμεμφις.
- Alius cujus mentio (ex Aristo-
 phane) in ἐθρία.
- Aristides in ἀραί, τένοδος.
- Aristo Julites Ceus Peripateticus,
 in ἰβλεις.
- Aristo Gerasenus, Rhetor eximius;
 in Γέρασσα.
- Aristocles Κερνῶν in Κέρριον.
- Aristocrates, in ἀβαίη.
- Aristophanes, in μῆλος, κασόριον,
 πνύξ, ἀθήναι, ἀχέρων, ἐξέτης,
 παμπατάδης, ταμιαῖον.
- Ejus Ἀχαρεῖς, in βοικτία, τραγά-
 σαι, φυλή.
- βαβυλώνιοι, in λακεδαίμων.
 ἥρες, in αργός.
- Εκκλησιάζουσαι, in ἀχραδῶς.
 θεομοφορίαζουσαι, in ἀγυαί.
- ἰππείς, in δημόνησος, φυλή, χαλ-
 κίς.
- κόκαλος, in κόρινθος.
- Λουσιρατῆ, in τριχορυστον.
- Νεφέλαι, in πάρις.
- ὀλκάδες, in Φασίς.
- ὄρνιθες, in τριβαλλοί.
- Σφῆκες, in δημόνησος.
- τελμισσοίς, in τελμισσός.
- Arion Methymneus, in Μέθωμνα.

Τρι-

Τριφάλης, in Τριζίας.

Citatur etiam Aristophanes alius
ὁ τῆς Θηβαίων ὄχου γεγραμμένος,
in ἀντικονδυλεῖς. Ejusdem βει-
ωτικῶν β' in χαυρώνεια.

Aristoteles, in ἀνταρξῶν & p. 670.

688. 692. 770. 487.

πολιτείας, in ἀδραμαίντειον.

πολιτεία Ἀμβρακιωτῶν, in δεξα-
μενά.

Ἡπειρωτῶν, ἀμύλη.

Τενεδίων, Τενεδῶν.

πεῖ Θαυμασιῶν ἀκροσμάτων, in
γελωτός & γέριμα, ὅνα, ὅμβρι-
κος, τήνον, Τραπέζης, ταλαίτιοι.

Aristoxenus Musicus Tarentinus,
in Τάρας.

Armenides, in ἀλίαρῶν.

Arrianus Nicomediensis, in Νικο-
μήδεια, ἀλεξανδρεία, ἀλμύνη,
βέρσιππα, ἀρξείνη, ἱστρες, &
p. 702. 720. 689. 232. 41. 272.
93. 474.

Libro XVI. operis nomine ο-
μισσο. in ἄκρα. Libro XI. in Θε-
βαί, X in χωρή.

ἀναβάσεως ἀλεξάνδρου δ' in ἀσπα-
κισί.

βιθυνακῶς, in ἀμαζόνειον, ἄσακος,
τρίηρες, ἀ in Ὀλυμπῶν. ε' in βι-
θυόπολις Μεγαρικόν, Νικομηθεῖον.
ἰνδικούς, in μάσσακα.

παρθικῶν β' in ζηνόδοτιον. ε' in χα-
λοθητήνη ἢ in ἐλένεια. δ' in γά-
ζακα. γγ' in Ἰφαισοί, χαλζήνη,
δολβα. ια' in νάρδα. ιι' in φάλ-

γα. θ' in λιθναί. ιζ' in ἀτραί,
ις, in ὄραθα.

πείπω ευξένου πότν, in ἀψίλα,
ἀθηναί, ἀλμύνη, λαζέι.

Artemidorus Ephesius, in γενόα, γί-
γανος & c. p. 175. 179. 192. 451.
458. 469. 518. 408. 409. 505.
239. 26. 48. 214. 282. 574. 771.
713. 722. 735. 744. 762. 763.
627. 692. 699. 693. 702. 665.
680. 6. 8. 24. 765. 293. 434.
762. 587. 108. 362.

Geographus, in ἄβαστος.

Γεωγραφημένων ἀβωῶς, β' ἀδη-
ρα, τροπίς, καρθαία, ἡμεροσκο-
πῆον, ψαμμαθῆς, ὠρίσια. γ'
βελιτανοί, ζ' in ἐρυθραί, ἐκπόνη-
σος. θ' in ὑσία, δῶρος. ι', ἰξία,
κάση. ιι' in τίβυρις. ιι' in Φαλα-
κρά, ια', χαλκίτις.

ἐπιτομή, in αἰλυρτίδες, Θεμισώνιοι,
ἐπιτομῆς, ἀ in κρύα.

ἐπιτομή τῶν ἐνδεκα, in ἀσαί, δερτών,
κώθων, & p. 497. 509. 514.
524. 540. 391. 600. 611. 697.
296. 328. 700. & in λίγυρος, λαός,
μασραμέλλη, ξύχης, τέγετρα,
Φίλιπποι, Φλάνων.

Libro decimo, sine operis no-
mine, κάση.

Alius Artemidorus Ascalonita,
qui de Bithynia scripsit, ἀσκα-
λῶν.

Asclepiadis Medici auditores, in
διπράχιν.

Asclepiades, in νάξος, Myrleanus,
in Μυρλέα.

Asclepiades Anazarbeus

περί ποταμῶν, in ἀνάγρβα.

Asclepiadis Tragilei

τραγωδῶν βιβλία ἕξ, in τράγιλ.

Asclepiades Nicæus, in Νικαία.

Afinius Quadratus, in γήλως, μεσσην.

Astynomus, in Κόπε.

Athenxi Δηκνοσοφιστῶν β' in γαυτοῖ, τήν, ἱβηρία, γ' in γαυγρ.

Athenodorus Anchialensis de sua patria in ἀγχιάλη.

Axones Legum Solonis, in ἀγνῶς.

Bacchylides Julietes Ceus Simonidis ἀδελφιδῶς, in ἱαλῆς.

Balager Μακεδονικῇ, in ὀλβηλ. β' ejus operis, in ἀμολβ.

Basianus ἄρις, ἤτωρ patria Berthoenfis, in βέρουα.

Blæsus ἀνδογελοῦν ποιητῆς, in καπρίνη.

Bolus Democriteus, in ἄψυνθος.

Callias. Vide supra, *Abtron*.

Callimachus, p. 5, 61. 99. 113. 209. 293. 307. 374. 395. 582. 688. 576. 622. 546. 526. 566. 629.

α' αἰτιῶν, in ἀραχναῖον, ἀσβύσα, μησοπόντι, μαλλός, τρινακρία, τριποδίσκος. β' (forte ejusdem operis) in Κυνέταια. γ' in ἀπέσας, λυκάρεα, δηλ. δ' in διπναις.

Θαυμασίους, in κρέων.

Δαιδαλῶ in αἰδκψ.

ἐκαλή ibidem: & in δίκη, ἱαπίς, λύρκειον, τριμεῖς.

ἐπιγραμματοί, in ἐπείεις.

ἱαμβοίς in ἀπίσας.

Ex hymno in Delum, in ερυμῶν, ὕμνῳ in Dianam, μελιγυγίς.

Callisthenes, γ' ἐλλήνων in τέγνρα.

Callistratus libro VII. de Heraclea. Vide infra, *Domitius Callistratus*.

Capito, in ἀκαρασσός, πιτή.

Ἰσαυρικῶν ἀνκοτραδῆς. β' in ἀλίσματα, ἀρύκανδα, ἐδεθησσοῦς, λάλισανδα, σύβρα, μέκιστος.

γ' ἀρνεαί, μινδῆμιον, σνέδρα.

δ' κανίνδαν.

Ἰσαυρικοίς, in μινβαβαί.

Carneadis successor *Clitomachus* in schola *Cyrenaica*. Καρχηδόν.

Carterus, vide *Craterus*.

Castor, in βοκωλία.

Cato, in Διός πόλις.

Cephalo, in ἀρίσβη, γραυκός.

Cercidas Megalopolitanus ἀριστονομοθέτης καὶ μιμνῶν ποιητῆς, in μεγάλη πόλις.

Cerycus Sophista Gerasenus, in Γέραςα.

Charax p. 11. 19. 43. 54. 90. 131. 161. 204. 120. 372. 419. 730. 743. 726. 740. 719. 766. 332. 425. 171. 584.

Χρῆ-

- χροικῶν α' in παρρασία, β' in αἰγία.
 γ' in λαράνδα, ζ' in αὐταριάται.
 η' in αλαβέριον, ι' in ἀρσα, κ' φαι-
 ςια, σάλυες, ια' in δωρ, ιβ' in
 ψίμαδα, ις', in εἰρεός.
 Ἑλληνικῶν β' in ἀδράστια, & ταί-
 ναρ, δ' in φηγία.
 β', sine operis nomine, in ἄστυ-
 ρα, ι' in κοσίαντα, ιβ' in κήριοι.
 Charondas Catanzus Ἀλγεσμη-
 τῶν Ἀθηνησι νομοθετῶν, in κα-
 τάτη.
 Chorillus Jassenfis, in ἰασσός.
 Chærobofcus, vide Georgius.
 Cineas Rhetor, in ἐφυρα.
 Claudius Julus five Julius (ut in
 λείμπη, legitur) α' Φονικῶν (leg.
 Φοινικῶν) in ἀκη. In ἰσδαία
 vocatur ἰελα.
 Cleo, Syracusanus, περὶ λιμένων, in
 ἀπῶς.
 Cleodamas, de re equestri, in ἄχ-
 ραι.
 Clitomachus Carthaginienfis Dio-
 gnети F. nomine patrio Af-
 drubal &c. Vide in Καρχη-
 δῶν.
 Corinna, in θέσπεια.
 Craterus, περὶ ψηφισμάτων, in λη-
 ψήμανδρ, & χαλκητόρην.
 γ' in κάρηη, τυρέδρα.
 ε' in αρταία, ληψήμανδρ.
 Crates, in ηἰσιον, τέταρθ.
 Cratinus, in ψύρα ἀδραμύτιον.
 Μαλθακῆς, in ἰβηγία.
 Νέμεσις, in ψύρα.
 Σερίφιοι, in δέλων πόλις,

- Crito, Getica scripsit. in γετία.
 Ctesias, in ἀγβάτανα, δελβίικκα.
 περιήγησως γ' in Κοσῦτη.
 περιπλῶν, α' in σίγυνθ, ἐν τῷ
 δευτέρῳ, in τίριζα.
 Περσικῶν α' in χάνων, γ' in Κυρ-
 τῶν.
 Περσικῶν ι' in θυρβαῖοι, χωρα-
 μοναῖοι.
 Cyon Cydathenzensis, in Κυδαθη-
 ναιον.
 Daimachus, λέ πολιορχητικῶν ὑπο-
 μνημάτων, in λακεδαίμων.
 Damagetus, vide Demagetus.
 Damastes ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν, in ὑπερ-
 βόρεοι.
 Damophilus, in ψιτλακή.
 Deilochus Cyzicenus, in λαμψα-
 κός.
 Demagetus five Demaratus, in
 ἀκτῇ.
 Demetrius, in ἀγβάτανα, ἀκτῇ,
 ἀρκαδῆς, ἀδηναι, ἀλθαία, ἀ-
 πία, ἀττάλεια, ἀτάκη.
 συνανύμοις, in ἀλαβῶν.
 Demetrius Antigoni F. in κύρρος.
 Demetrius Salaminus, in καρπα-
 σία.
 Demetrius Callatianus, in ἀντί-
 κυρα.
 Demetrius Odesenus, qui de pa-
 tria sua scripsit, in ὀδησσός.
 Demetrius Scepius ις' τρωϊκῷ Ἀλε-
 κόμεν, in Σιλίνδιον.

Deme-

- Demetrus * Phalereus in Nican-
drum, Κορώνη.
- Demodamas, Milesius, in ἄν-
τιοςα.
- Demosthenes, orator, in δορυλαίον
& ἀπολλωνία.
- Demosthenes, Βιθυνιακῶν libro
secundo in Τάρας & Ταρσός.
tertio in τευμησσός.
quarto ἀλεξανδρεία.
5' in ἀργίακη.
- ἴ in κοσσός & μανσωλοί ubi versus
citantur sicut & in ἡραία ex ἰδ'
et si operis nomen expressum
non habetur: ibique Bithy-
nus appellatur.
- Demosthenes κτίσει, in ὀλιζών.
Idem forte in ἀμαστεις, λαμ-
ψακος, Κοῖσσα, Χαλκεία.
- Demus Delius, in βελίτη.
- Dexippus, ἰ χρονικῶν, σμυχαῖσι.
ιβ', in ἐλαιοι.
- Diagoras Melius, in Μῆλος.
- Dicarchus, in πάτρα.
α' & τῆς ἐλλάδος βίη, in χαλ-
δαίοι.
- Didymus, p. 10. 17. 43. 96. 149.
162. 464. 616. 717. 666.
758.
Decimo συμποσιακῶν, in ἡτία.
secundo, in θίβα.
ἐν συμποσιακῶ, in Μίλητος.
- Dieuchidas, in σκίρφα.
- Dinarchus, κατὰ Πυθέε, ξενίας, in
αἴγιναι.
- Diodorus, in ἐλαίους, χόλαργος,
τρικόρυτον. Grammaticus, ἀγ-
χιάλη, χόλαργος.
- Diogenes Cyzicenus, scripsit VII.
libros de sua patria, in βέσβι-
κος, liber tertius in ξέλεια, primus
in ἀδράσεια.
- Diogenes ὁ λακετιὺς Φιλοσόφῳ ἰσο-
ρία, in δρυΐδαι. Ενετοί, χολλίδα.
- Dionysius, in χόλαργος πάνδα,
ἐλαίους, τρικόρυτον, ἀγύρνα,
αἴτην, σατρεία, σίβα, Φαρμακίαι,
λυκαρία.
- Dionysii Halic. ἑρμακῆς ἀρχαι-
λογίας libri p. 32. 181. 164. bis:
369. 441. 771. 451. 483. 598.
510. 544. 743. 353. 369. 470.
Liber XIII. p. 587. XV. p. 695.
473. 438. Libro XVI. p. 551.
651. 738. 207. 61. 461. XVII.
p. 561. 588. & in Φερεντινῶ.
XVIII. in οὐρίκοιλα, νεγρία XIX.
in κωνσταντία & p. 501. 676.
Ἐπιτομή, in κορίολλα.
Πέμπτῳ ἐπιτομῆς, in ἀρίκεια.
- Dionysius Byzantius ἀνάπλω βο-
σώρη, in χρυσόπολις.
- Dionysius Cyrtus Medicus, in κύρ-
τος.

Diony-

* Phalarei nomen ab alia manu adjectum videtur.

- Dionysii *περίηγησις* p. 14. 32. 212. 222. 244. 265. 297. 352. 409. 417. 418. 451. 587. 590. 752. 144. 151. 169. 178. 468. 482. locupletior, quam hodie exstat. Vide notas ad *ἐμίσσα*.
- Dionysius (Samium hunc facit Eustathius in prolegomenis ad Dionysii *περίηγησιν*) Bassarica carmine Epico scripsit.
- γ' *Βασσαρικῶν*, p. 238. 241. 257. 310. 355. 376. 452. 465. 677. 286. 288. 601. 458. id in *ἄδοις*. 47. in *βύλιγγα*. δ' in *γάνδροι*, *ἑαρες*. α' in *Μαλλοί*.
- Dionysius Thrax, de Rhodo, in *ταρσός*.
- Dionysius Tryphonis, in *μυρμέναις*, *σα*.
- Dionysius Uticensis (an Diocles) *ῥιζοτομικῶν* α' in *ἰτύκη*.
- Dionysius Τρυφαντιάδου α' p. 331. 465. 711. β' in *ὀρέσσαι*. γ' in *νίσσων*, forte Samius.
- Dionysius lib. XXIII. *μουσικῆς ἱσορίας*, in *ὕδρα*.
- Dionysii Epitoma, *καριόλλα*.
- Diophantus, *ἀβισί*, in Politicis, *Λεβυσίνοι*.
- Dioscorides Anazarbeus Medicus clariss. in *ἀναζαρβά*.
- Diotimus Adramyttenus, Gargaris litteras docuit, in quem Arati Epigramma in *γαργα*, α.
- Diotimus, Lib. LXV. *παντοδαπῶν ἀναγνωσμάτων*, in *πασσας γάσαι*.
- Domitius Callistratus, lib. 3. de Heraclea, in *ψίλιον*, *τάφρα* lib. 4. in *ἀγκυρόεσσα*, *μύκασα* lib. 6. in *ὑπιος* & *οδύπολις*. 7. in *Ὀλυμπη*.
- Dositheus, in *δωρίον*.
- Duris, in *ἀκράγαντες*, *ἀνασις*, *γόρυγα*.
- Duridis Elaitz Epigramma, in *ἐφέσθ*.
- Echecratides Methymnaeus Aristotelis discipulus, in *Μέθυμνα*.
- Echephylides, in *σφακτιρία*.
- Emphanes an *Εὐφανῆς*, *πυραυνῶ*, in *πάρης*.
- Ephroditus p. 56. 57. 223. 263. 308. 364. 368. 398. 499. 508. 759. 659. Neronis libertus, in *βιθύνιον*.
- in Homericis, *λαπίθῃ*, *τάρικθ*, *ὀλμιον*.
- Ephorus p. 8. 13. 127. 230. 346. 436. 216. 236. 165. 294. 406. 732. 229. 99. 109. 211. 229. 247. 427. 582. 583. 595. 631. 666. 667. 583. Historicus Cumanus, in *κύμη*.
- ἐν τῷ α' in *δυμῶν*, *χαλυσία*, γ' *Βεφία*, *σκυφία*, *ἀθῆναι*, *λάμψθ*, *μυκαλυσός*, ε' *ἀβαριθ*, *βρυλλιον*, *καρικόν* *ταῖχθ*, *πικαρηλία*, *ὕδρα*, ε' *ἀλιεύς*, ι' *πάρθ* ubi multa ejus verba referuntur. β' in *τύχη*. ις' in *ἐντελλ*. ιθ' in *ἐρμῆ* *πεδίον*, ιθ' *ἀργεῖς*, *ἀτιεύς*, & *Φι*.

Φοινίκαιον, κγ' ἐκφια, χρυσόπο-
λις. κς' in καοτάνωρ, κδ' in
δυμάν. κζ', βύμαξ, ζερανίαι.
κΗ in ἐρεβιά, φάρ, μινδονες,
κθ' ἵστρος, χυτόν. λ, μελιτσαία
& μετάχιον.

Epicharmus Comicus, ἐ Κραστο Si-
ciliz, in Κραστός.
σφρυγί, in χιτώνη.

Epicrates, Balaneotes, Φαλανία,
ejus Encomium in patriam, Βα-
λανία.

Epigramma incerti auctoris, in
διόν, ἀγρία, ἀγχιάλη, Μίλητος,
Φασηλός.

Epitherses Grammaticus Nicænus,
qui scripsit de vocibus Atti-
cis & de comicis ac tragicis,
in νίκαια.

Eratosthenes, p. 27. 61. 185. 254.
255. 96. 113. 198. 430. 696.
698. Agathoclei F. Cyrenzus,
in Κυρήνη.

Ejus Hιργονη, in αςυ.
γαλατικῶν α' in τολιδόβιοι. β',
πάρτακος, δ' διανείς, ε' in ὕρκα-
νία. ζ', βοὺς κεφαλαί. λγ' υ-
δρπλα.
ἐμης, in αἰπία.

**Erranius lege Erennius sive Heren-
nius**, in βαθυλάν.

Erasistratus Medicus Julietes Ceus,
in Ἰαλίδ & Κῶς.

Erennius Philo ἱατρικοῖς, in δυρρά-
χιον, μεντος. Vide, Philo.

Evages Hydreates Comicus, in
ὑδρία.

Eubius Escalonites Stoicus, in Ἀσ-
κάλων.

Euclides Megarensis Socraticus, in
Μέγαρα.

Eudæmon, in δοκίμειον, καπετά-
λιον, ὀρεσία.

Ejus Ortographia, in αἰλία.
Eudæmus, leg. Εὐδαίμων in βασκύν-
λιον.

Eudoxus, in ἀρδῆρα, καταναία, ἀ-
γάθη, πῖνα, πλαταιαί, ασκαλῶν.
α' γῆς πετιόδα, in ἀρμενία &
μοσσύνιοι, συμμάται, χά-
λιβες, β', in ἀσθύνις. δ' πετιό-
δων, in ἀβδηρα. σκυμνιαδά,
συντία, καλή ακτή, χάλκεις, χα-
βαρηνοί ε', γῆς πετιόδα, in α-
ζανία, ζυγαντίς & ἀσίτη, Φέ-
λισσαίοι, αἰγιον, ἐπικοί, σκυλ-
λήτιον, κρημμύων.

Eugenius Stephani aut Hermolai
in Cæsarea schola antecessor,
λέξεων συλλογῇ, in ανακτόρεια.

Euphemius, ἐν τῷ πατρὶ, in
ἀφέρμιον.

Euphoriion, in ἀλῆσι, ἀλπιωνος,
αἰθύρας, νάξος, γάζα, βοιωτία,
δαφνίς, μαριέτις, τεκρόρυτον,
ἰρωπός,
ἡλεξάνδρω, in Σόλοι.

ἀραις ἢ ποτηροκλήπῃ, in ἀλύβη.
ἀρτεμιδώρω (forte Απολλωνδώρω vel
Ἀρτέμιό, ὕμνω) in ἀσσώρων.
διονσω, in ακτή, λυκαῖος, ὠρυχιον.
θρα-

Θρακί, in ἄσβοις, οὐκαὶ,
ἰππομέδοντι, in λυκῶν.

ποτηριοκλέπτη, in ἀλύβη.

χιλιασιν, in ασκανία, χαονία.

Euphrates Epiphanensis Stoicus, in
ἐπιφάνεια.

Eupolis, in ἀγῆα, ἄμυρ, ἄτραξ,
τραγαῖα, γρασίλλ.

Μαρκῶ, in γαδύρα & θισσαλία,
ubi marukā legitur.

Πόλεσι, in μάρδονες.

χρυσῶ γένει, in Μαριανδυνία.

Euripides, in βοκίτια, ὑρία, χερρό-
ησ.

αἰξί, in ἀντρον.

Ἀνδρομάχη, Φθία.

Ἀρχελαῶ, αἰδίωψ.

ἐρεχθεῖ, αἰδίωψ.

Θησεί ευρώπη.

Εὐρυθεῖ σατυρικῶ, τάρταρ.

Λικυμνία, in τευθρανία.

Πλειωδένει, ἀργ.

Eusebius, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡ ιστο-
ρία, in βιέν.

Eustochius, in παντικαπῶων.

Eutropius, in καρχηδόν.

Favorinus, vide Phaborinus.

Georgius, Γεώργι, ὁ χοιροβοσκός,
cognomento subulcus, ὀνομα-
τικῶ, ταμίαθικ.

Glaucus, in ἀνδρῆλα, δευτέρα, ἀτα-
βηνοί.

τταρτη, in Γάδδα.

Ἀραβικῇ ἀρχαιολογία, in γέα,
σαλμηνι.

Ἀραβικῶν β' in δῆμαδα & ἀταφυ-
νοί, ἐρδα, Εὐαληνοί, νέγλα, ὀμα-

να. γ', αἶλανον, βασινοί, δ',
in δῆμαδα, ἡ in Γαζακα.

Glossographi, in ἄλος.

Harmenidas, in ἀλάρτ.

Hecateus Abderita, in ἐλίζοια, κα-
ραμβύκη.

Hecateus Milesius, p. 12. 13. 18.

37. 48. 51. 56. 198. 71. 732.

207. 209. 230. 262. 272. 273.

280. 350. 353. 367. 581. 753.

462. 399. 401. 403. 406. 407.

433. 443. 478. 489. 605. 466.

453. 506. 517. 539. 573. 665.

670.

Περηνήσσει, in θίγγη, δέλων πόλις,
γαυλ. & p. 412. 436. 493.

264. 666. 717. 718. 441. 485.

490. 525. 527. 538. 583.

β' πεσηγῆσως, in ἀδάρραβις.

Ἀσιας πεσηγῆσσει, p. 6. 144. 262.

448. 604. 628. 354. 631. 465.

466. 632. 667. 418. 422. 426.

437. 466. 470. 482. 487. 489.

493. 499. 503. 373. 374. 402.

443. 456. 508. 517. 531. 536.

537. 544. 547. 543. 475. 483.

262. 753. 682. 687. 668. 669.

671. 676. 677. 680. 754. 758.

768. 572. 579. 595. 701. 712.

724. 730. 733. 599. 600. 737.

548. 553. 556. 559. 561. 562.

564. 567. 569. 571.

Ἰολικὸς, in ἀμαζόνων, μελήτ
κίλος.

ἀ γενεαλογιών, in ἀμφαναι, ἀπά-
τρων, μελία

δ' ejusdem operis, in μύγισοι,
τρεμίλη.

Εὐρώπη five Εὐρώπης περιήσεις, in
αἰθάλη, αἰζάκη, ἀμπελῶ,

ἀρίσθη, ἀυσινῶς, μίφης & p. 418.

425. 427. 430. 436. 446. 447.

467. 470. 471. 472. 475. 477.

479. 480. 481. 482. 492. 606.

610. 612. 616. 617. 486. 494.

638. 662. 668. 670. 672. 676.

678. 686. 165. 174. 260. 286.

288. 290. 556. 557. 563. 564.

565. 570. 572. 573. 567. 292.

295. 306. 338. 339. 340. 345.

348. 357. 362. 370. 377.

378. 415. 416. 507. 512.

513. 515. 516. 517. 521. 526.

527. 531. 540. 541. 544. 546.

550. 551. 751. 753. 57. 58. 120.

450. 460. 462. 687. 747. 755.

756. 757. 758. 769. 749. 710.

716. 718. 724. 725. 727. 731.

747. 748. 592. 596. 597. 599.

Περιήσεις λιβύης, in ἐλένης, εὐ-

δαίπη, & οὐραβάτης, p. 577.

475. 680. 736. 742. 764. 554.

Αἰγυπία περιήσεις, p. 515. 683.

690. 730. 756.

ἰσoriών ia, in ὠή & Φάλαννα.

Περσικῶν α', in ἀετῶνα.

Ελλησιώντων, in Τένεδῶ.

Hegemon, Leuctricum bellum

scripsit, in ἀλεξανδρεία.

Hegesianax Grammaticus Troa-

densis πρὶ Δημοκρίτου λέξεως
βιβλίον, in Τρωίαις.

Περὶ ποιητικῶν λέξεων, id.

Hegesippus Mecyberræus, Πάλλη-
νακά scripsit, in μηκυέρων,
παλλήνη.

Heliodorus Πρωτοσίλαω, carmine,
in Φυλάκη.

Helladius, ἐν τῷ ᾧ εὐχεῖται, in ἀγβά-
τανα, βηρυτός.

Hellanicus, p. 102. 106. 508. p. 8. 68.

395. 75. 448. 554. 164. 165.

199. 263. 266. 433. 604. 771.

679. 728.

Δευκαλιωνίας α' in ἀγάθεια, μισ-
γομεναι, ἀπενδοῦ, θηγαῖον, εἰλ-

πων, Φημίαι, Καλλιστῶ, λα-
κέρια. β' in Μιδάσιον, σαλμῶ.

ἰερέων α' in νοαία, σίπυλ, ὧ,
Φαίαξ.

ἰερέων η' in Φοῖκιον, νοαία,
χαρμῶνα, χαλκίς.

ἰερέων γ' in χαονία,
κτίσσειν ἰδῶν καὶ πόλεων, in χα-

ριμάται.

Κυπριακοῖς, in καρπασία.

Λεοδιακῶν α' in μαλκίς, τραγάσαι,
β' in νάπη.

περὶ λυδίας, in ἀξινῶπα.

Περσικῶν α' in αετῶνα, χαλδαίοι,
β' in τυρέδιζα.

Σκυδικά, in ἀμάδοκοι & ἀμύρ-
γων, ubi σκυθαῖς pro eodem

legitur.

Libro secundo, sine operis nomi-
ne, ἀγαμέμνη.

Τρωί-

Τρωϊκῶς, in Φοίτιον, α Τρωϊκῶν,
in Βατίνα.

Heracleo, in βήσα. Glauconis filius vocatur, in ἀγεία. Glau-
ci F. in ἀρείθυσσα, & κροκύ-
λειον.

Heraclides, μακεδνία.

Heraclides Grammaticus Mopsea-
tes, in Μόψα εἰσία.

Heraclides Ponticus lib. I. in μύθο-
πία. πει νήσαν, in ὠλίας.

Herennius, in Βαβυλων. Vide Eren-
nius, & Philo.

Hermieas πωρογήσει, in χαλκίς.

Hermippus Comicus, Θεοῖς, in ταί-
ναρ.

Hermippus Berytius, in βαβυνο.

Hermogenes Tarsensis, in ἀζανό.
Rhetorice scripsit, in ταρσός.

Herodianus, p. 1. 12. 133. 139. 250.
271. 281. 36. 58. 63. 75. 80. 92.
202. 222. 241. 373. 458. 461.
464. 470. 475. 478. 484. 515.
719. 754. 572. 574. 605. 642.
750. 736. 173. 176. 228. 268.
445. 702.

in πρώτη κλίσεως ὀνομάτων, in
βείγες.

in ερσογραφία, in καρία.

παι παδῶν, πνιξ.

in ταῖς καθόλου προσωδίας, in Ἐ-
ρυσίχη.

in τῇ καθόλου (Xylander subintel-
ligit χρῆσει) in καρία.

Libro I. in ἀζανό.

Libro III. in ἀθάρραβις.

IV. ἡ καθόλου, in ἀδανα, Φρῆς &
ἰωπίς.

VI. in Εορδαία, σύναγχο.

VII. in τόξιοι.

VIII. in ἀψαρ, δῶτιον.

XI. in σῶλιμα, & ἀγρη.

XII. in ἀρμινθη & τριποδίσκη.

XIII. πει ὑδτερον, in ἑκακαῖον.

XX. in ἀβα.

ὑπομνηματίζων τὸ πει γενῶν Ἀπολ-
λωνίς, in Καρία.

in τοῖς εἰς λῖς, in ἀδελίς.

Symposium Puteolis scripsit, δι-
καιάρχεια.

παι συνταξε σοιχῶν, in ἀγῶ-
τανα.

Herodorus, in Πευκίτιοι, ἀργ-
& δρυόπη.

Libro decimo, in γλήτης.

Decimo, τῶν καὶ Ηρακλέα, in
ἰβηρίαι & κυνηγτικόν.

Herodotus, p. 5. 9. 19. 121. 38.
50. 58. 87. 90. 101. 105. 121.
128. 129. 133. 134. 141. 159. 195.
184. 192. 198. 199. 692. 739.
206. 235. 430. 438. 262. 405.
417. 436. 443. 450. 359. 365. 403.
388. 384. 423. 373. 381. 458.
423. 425. 448. 529. 718. 745.
273. 281. 296. 275. 283. 89.
293. 300. 337. 440. 165. 184.
174. 176. 326. 477. 479. 481.
485. 493. 759. 765. 552. 553.
568. 577. 595. 240. 245. 248.
437. 446. 450. 729. 759. 764.
746. 705. 706. 670. 674. 681.

- Vita Homeri, in ἥϊον τεύχεσσι,
 Herodoti Epitaphium, in Θυρίσι.
 Herodotus Olophryxius, περὶ νυμ-
 φῶν καὶ θεῶν, in ὁλόφρυξ.
 Hesiodus, in ἀεαντίς, αἰγῶν, αἰσῶν,
 ἁμυρῶν & pag. 182. 331. 383.
 619. 689. 768. 526. 546. 602.
 498. 728. 729.
 ἐν Αἰγυμῖς δευτέρῳ περὶ ἰῶς γε-
 φων, in ἀεαντίς,
 Versus ejus ex καταλόγων α', in
 γερηνία.
 Cumanus, in Κύμη.
 Hierocles, Φιλίτορσιν, in βραχυμᾶνες
 & ταρκυνία.
 Forte idem Hierocles Hyllari-
 menfis, qui ab athleticis Exer-
 citationibus ad Philosophiam
 adductus traditur, in ὕλλα-
 ρημα.
 Hippocrates Cous, in Κῶς.
 Hippius Rheginus, καρπᾶς.
 Histixus, βηρητός.
 Homerus, p. 5. 10. 15. 50. 51.
 52. 60. 67. 68. 69. 97. 98. 99.
 103. 106. 115. 130. 132. 142.
 148. 152. 159. 162. 178. 180.
 185. 187. 227. 353. 433. 447.
 610. 611. 711. 724. 726. 728.
 734. 735. 737. 738. 442. 623.
 630. 641. 678. 681. 691. 692.
 696. 697. 700. 703. 739. 745.
 748. 768. 410. 413. 423. 425.
 426. 430. 431. 364. 368. 372.
 373. 382. 389. 402. 407. 758.
 767. 456. 163. 164. 169. 170.
 195. 197. 209. 227. 235. 239.
 274. 276. 278. 283. 290. 299.
 303. 320. 323. 326. 327. 335.
 340. 341. 342. 344. 345. 347.
 349. 354. 355. 357. 358. 464.
 466. 474. 475. 476. 477. 486.
 489. 491. 492. 499. 500. 502.
 508. 511. 520. 751. 534. 538.
 541. 558. 568. 589. 602. 607.
 731. 753.
 Hymno in Apollinem, τευμησός.
 Horapollus Philosophus Phenebe-
 thites, in Φενεβηθίς,
 Hypsicrates, in Αἰθίοψ.
 Jason, in τῇ λ', scripsit βίον Ἑλλάδος
 quatuor libris, in Ἀλεξάνδρεια,
 Iccus Tarentinus Medicus Olymp.
 77. clarus, in Τάρας.
 Josephi Αρχαιολογίας Ἰουδαϊκῆς li-
 bri, p. 113. 134. 208. 220.
 265. 163. 595. 588. 541. 406.
 663. 252. 253. 259. 261. 696.
 694. 733. 373. 377. 432. 388.
 740. 599.
 ἁ πρὸς τὴν Ῥωμαίων πολέμῳ, in
 Φασαγλίς.
 Ipnus, in ταμείον, si recte legitur;
 Irenaeus Nicænus, in Καπτωτάλιον.
 Isigonus Nicænus, in Νικαία.
 Ister, in αἰρκᾶς, ἀπία.
 ἀποικίας Αἰγυπτῆς, in αἰγυαλὸς &
 ὠλεν.
 ἰλιακῶν (leg. ἡλιακῶν) in φύ-
 τεον.
 Ister, in Κάρονη. Calatianus, librum
 insignem detragedia scripsit,
 καλατίας.

Juba,

Juba, ἰοβας, in ἀρβάνη. Libro I. in λαβίνιον.

αἰ ρωμαϊκῆς ἰστορίας, in ἀβοργίνης & αἰς α.

βῖ ρωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, in νομαντία.

Julianus Imperator, in Τιβερίας.

Justus Tiberiopolita belli Judaici scriptor, in Τιβερίας.

Leander Nicanor, ἐν μετονομοσίαις, in ὕδῃ. Vide infra Nicanor.

Lepidus, in βυθρυτός.

ἐπιτομῆς ἰστορίας sive ἱστορικῆς, α, τεγέα, ἢ in σκόποι.

Lini (vel Clini) patria Apollonia Cretz, in Ἀπολλωνία.

Linus Historicus Oechaliota, in οἰχαλία.

Lucillus *Tarrzus, lib. de Thessalonica, in Θεσσαλονίκη. Λυκίος ibi legitur, at in Κάλαρνα & in τάρρα, λένκιος.

Scripsit 3. libros de proverbiis, de litteris, τεχνικά in τάρρα.

Lupercus, in ἡρμικῷ.

Lufius, Λύσι (forte, λυκίος Lucius, idem cum superiore) in μέλα.

Lycophron, p. 2. 30. 56. 102. 126. 131. 133. 160. 170. 192. 198. 225. 235. 239. 259. 274. 281. 291. 302. 362. 375. 398. 423. 451. 458. 479. 480. 495. 497. 502. 506. 515. 547. 570. 598. 604. 687. 688. 692. 702. 703.

705. 711. 719. 720. 725. 732.

749 753. 761. ἐν δεκάτῃ, in κύφῳ mendose.

Lycus, ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου, ἰν σκίδρῳ.

Lycus Rheginus, in ἀβρότονον,

Lyfippus, ἐν βάρκαῖς, in Θεσσαλία.

Male quidam Codd. Lysis.

Marcellus medicus (forte Sidetes) in ἀντίκυρα.

Marcianus, in χαδραμώτιται, Ναρβών, τίγγις, ἄρωμα, νικόπολις, ἐν τοῖς ἀπὸ Γάμης ἐπὶ τὰς Ἀλεσημυς πόλεις, in ἀμισσα.

ἐν β' τῶν ἐπιτομῶν Ἀρτεμιδώρ, in Μαλάκη. Vide supra, Artemidorus.

περίπλῳ, in αἰεΐσαι, ἀκυτανία, ἀλεΐων, ἀπόκοπα, ἀσκήται, μάργα, & p. 457. 469. 484. 504. 244. 406. 427. 516. 518. 541. 561. 573. 760. 371. 409. 205. 66γ. 614. 615. 668.

περίπλῳ Britanniz, in ἀλεΐων, ἰνδικῆς, βαβαὶ & ἀσκήται, κελτικῆς, in Γαλατίας, ἀκυτανία, Περσικῆς κόλπος, in ἀδάρε πόλις, μεσανίτης, μαλλιάδα.

Σαρματίας, in σιαγαθρυγί. περίπλῳ αἰ in ἀπῆς & μούσουλων.

Marsyas, in αἰθήκία.

Menzchmus, in Τηλέφιῳ.

Menander, comicus, in ἀλαί, ἀραφηνίδες, ἀπῆς, ἰαλῆς, καππώδκία, Ταναγρα, τέμειρον.

Ejus

* Ita vocatur in argumento quod Græcis in Argonautico Apollonii scholiis præmittitur.

Ejus Ἀπίς, in Γερσία.
 Θεττάλη, in Θεσσαλία.
 καταψευδομένοι, in μύλασα.
 Menecrates, in βλαυδό.
 ἁ λυκίων, in ἀρτύνηστο.
 Menelaus, in ἀμφιγενεία, λύκαια &
 εὐρησις.
 ἁ Θηβαῖοι, in τέμμιζ.
 ὁ Θηβαῖκον, in ὑρμίνη.
 Menelaus Anzuz Peripateticus
 Philosophus & magnus Hi-
 storicus, in ἀναία.
 Menemachmus, μενέμαχμ, (forte Menachmus) in τηλε-
 φι.
 Menippus, in καππαδοκία & χι-
 τάνη.
 Περίπλη, in ἀρμείνη.
 Periplo Paphlagonia, in τί.
 περίπλη πόντος, in ψάλλα.
 Duorum pontorum, ἐρμυνασσα,
 χαδίσιοι, χαλδία.
 Metrodorus, ἐν τεγάρτω, in ὕπανις.
 Metrophanes, in εὐκαρπία.
 Mnaseas, in ἄκανθος, δάξαν.
 τρίτη πενηγῆσεων, in ἐγγελάνας.
 Moderatus Gadareus πυθαγορι-
 κῶν σχολῶν libros scripsit quin-
 que, in γάδαρα.
 Μυσῶν βιβλία, in ἀδελίς.
 Myrmex Henetus dialecticus Phi-
 losophus, in ἐντί.
 Myrsinus Historicus Methymna-
 us, in Μήθυμνα.
 Naucrates Erythræus, ὁ τὸν Ὀμηρον
 ὑπομνηματῆσας, in ἐρυθρεά

Neanthes, περὶ ἐνόξαν ἀνδρῶν, in
 κρασός.
 Nearchus Letzus, τῶν Ἀλεξανδρεῶν
 τῷ μεγάλῳ συστρατευομένων ὁ
 διασημωτάτ, in Ἀγη.
 Nestor, primo Alexandriadis, in
 ὑσσάσαι.
 Nicænetus Abderitr, ἁ ἐποποιός, in
 ἀβδηρα.
 Nicander, in ἐπίδαυρο, ἡρδαία,
 Θρηακίς, in κορύπη.
 Grammaticus Thyatirenus five
 Colophonius, * in Θυάτιρα.
 Nicander, ἑτεροειμένων ἁ, in ἀπα-
 λαΐσεια.
 ἐὺρυπείας, in ἄθας.
 δεκάτῳ σικελίας, in ζάγκλη.
 Nicanor, in ἀλάστρα, ὁ δλος, ἰμέ-
 ρα, διοσκυρίης, μίεζα.
 Hermæ F. ἁ περὶ Ἀλεξανδρείας,
 in ἀλεξανδρεία. ὁ ἑρμῆς dicitur
 in & τίθυρις.
 πρὸς Ἀδριανὸν γραφῶν, in ἀδελίς.
 Novus Homerus dictus, patria
 Hierapolitanus, in ιερὰπολις.
 Ejus μετονομασία, in παρ.
 Vide Leander.
 Nicochares Comicus Cyathen-
 ensis, in κυδαθηναίον.
 Nicocrates, in βοιωτία.
 Nicolaus, in λυκοδένη, ὑπερδένιον,
 ἀμοργός.
 ὁ, in θοαναξί, νηρίς, μεσημβρία,
 & τὸ ῥήθ.
 ἐ, in ἀρκας, σίφν, μεσόλα, σκύ-
 ρ, βαταχίδαι.

9' in

* Male interpres Stephani ait Nicandrum hunc Gangrenum esse appellatum.

δ' in ἀγαμήδη. [καρτία.
 δ' ἰσθριῶν, in ασκάλων, ασκανία,
 Nicoftratus, in γαργα. Citharædus,
 in αἰσός.

Nymphis ἡ ἡρακλείας, in ὑπὶ, Φρίξ, Φθία.

Nimphodorus, in ἀδύρας.

Olimpianus, in δῶλαν πολίς.

Oracula, p. II. 54. 92. 170. 249. 389.
 419. 509. 623. 683. 689. 700.

Orus. in αἰθάλη, ἀγκυρα, ἐρεσία,
 ἀθήνη.

ἔθνηκων α, in κρίσι κοίμη.

β in τάνα.

ορθογραφία, in τάναρ.

Palzaphatus ζ τρωϊκῆς, χαρμάται.

Panyasis. Aliquot ejus versus he-
 roicos, in τρεμίλη invenies.

ἡ ἡρακλείας, in βεμβύνα.

ἡ ejusdem operis, in αἰσός.

Parmeniscus, in ἄλ, ἡ Φυρα, Φθία.

Parmeno, Byzantius, πρῶτω ἰάμβων,
 in βεδνῶν, & Φρίξιον.

Parthenius, Phocænsis, in μῦρσα,
 γότθοι, δεκέντιοι. Nicænus, in
 Νικαία.

Parthenius, in μαγνησία, μύρκα, ἐπίδαμν, γενεά, Νεμαῦς, βορυδίνης, Μυτιλήνη, ἐλεφαντί-
 νη, ἀγεν.

Ἀνδρῖππη, in κραιίδης, λάμεια.

Ἀφροδίτη, in ακαμαάντιον.

Δηλῶ, in βηληδόνιοι, & γένιοι &
 forte ὠγεν.

ἐπικηδεῶν εἰς Ἀνξίθεμιν, in γαλ-
 λισιον.

ἡρακλεί, in ἰωσα, οἰνῶν.

ἰφικλῶ, in ἀράφεια.

λευκαδίας, in ἰβηρία.

προπεμπτικῶ, in κωρυκ.

Pausanias, p. 54. 56. 81. 234. 253.

257. 269. 400. 489. 546. 684.

734. 741. 755.

Περὶ γένεως Ἑλλάδος (vide in
 σφακτῆρια, τάμυνα, αἰμονία,
 Ἄδδρα, ἀραιδυρία, ὑνίθιον,
 Φάληρον.)

Libro I. p. II. 351. 372. 733.

II. p. 129. 153. 471. 538. 730.

III. p. 241. 269. 345. 422.

491. 672. 687.

IV. in καλάμα.

V. p. 88. 504.

VI. p. 50. 318. & 536. ubi
 de opido Phœnicum μα-
 ριαμμία.

VII. p. 170. 770.

VIII. p. 64. 72. 118. 212.

214. 244. 258. 288. 376.

405. 445. 520. 596. 607.

617. 674. 700. 714. 730.

732. 754. 765.

IX. p. 168. 183. 433. 495.

602. 603. 610. 614. 709.

759.

X. p. 123. 290. 311. 553. 572.

592. 674. 691.

ἐν τῷ περὶ ἀντιστοχίας, in σελευκό-
 βηλ. Idem forte liber re-
 spicitur in γάββα, γάββα, δῶρος,

ubi Pausanias laudatur testis
 Syriacorum vocabulorum ἐθ-
 νικῶν.

K

Elia-

Eliacis prioribus, in τύπαιον.
Phanides Phalanxus Peripateticus, in Φάλαννα.

Phavorinus, in ἀκτὴ, βισαλία, σφακτηρία, κρημμύων, & αἰθίου, ubi legitur ως Φαβορίνου, πρὶ τ' αἰθιουπίσσε.
ἐπιτομὴ δ' τ' Παμφυλίας, in ῥοπέις.

ἐν τῷ πρὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, in ἀλεξανδρεία.

παντοδαπὰς ἰσορίαις, in ἀργύλῳ, αὐταριατάς, ὡκεαρός.

αἱ παντοδαπῆς ὕλης ἰσορικῆς (idem opus puto) τετραπόλις.

Nota ἐθνικῶν προτεχνολογήματα, in αἰθίοψ memorata, non esse Phavorini, sed Stephani Byz.

Phædimus Poëta elegiacus Bisanthenus, in βισάνθη.

Phanodemus κιακά, in ἱκός.

Pharnuchus Nasibenus, Perficæ historiz scriptor, in ἀντιόχεια.

Pherecrates, in ἀθήνας.

Pherecydes, in ἀκμονία, αἰσων, ἀλόπη, διόπη, Φρίξας.

πρῶτον, in ὑσία.

Phileas, in ἀβυδοί, ἀμβροσία, ἀνθεα.

ἐν πειλοίς, in ἀνδρία.

Philemon, in κραςός.

Ejus πετερίγιον, in ἀθήνας.

ἐφ' ἑαυτοῦ, in κρομμύων.

Philetas, in ἤχνας, Φλιῆς.

Philiadis Megarenis epigramma, in θιάσεια.

Philippus Medmzus ἀξιόλογος ἀνὴρ,

de ventis scripsit, in μέδμη.
At in αἰθάλη, θέρμα &c. hoc nomen male pro Philisto legunt quidam Codices.

Philisti libri Σικελικῶν (quorum XXXIII. laudatur in κραςός.) p. 155. 161. 58. 336. bis. 349. 392. 413. 348. 349. 289. 406. 117. 174. 435. 517. 531. 564. 565. 575. 596. 561. 580. 600. 477. 492. 614.

Philo (Herennius) p. 16. 30. 42. 50. 99. 103. 132. 140. 175. 233. 240. 269. 333. 489. & in αἰθρία, ἀργυρα, βύρα, ἰόπη (ubi Syram vocem interpretatur) λάμπη, μεγάλη πόλις, μελλίτεια, νίσιβις.

πρὶ πόλεων, in ἀμισός & ἀνδανία, Φοινικικοῖς, in Νισίβις, Μαρσύα.

Philo Metropolitans tibicen & Poëta, in Μεταπόντιον.

Philochorus, τρίτω, in θία.

Αἰθίοψ libro β' in ἀρεῖ πάλῳ.

γ' in αἰθαία.

ια, in αῖτυ.

Citatur & Philochorus, in ἐνυπέτη, & σημαχίδα.

Philonides, Mecybernzus, in ἀλόπη, διπράχιον, Μηκίβερνα.

Philostephanus, in αἰθίοι, αἰθάνας, ἀτρήνη.

Philoxenus, in κώμη.

ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγήμενος, in ἀλαβανδα, δαδώνη, μεθύθειον.

Phi-

- Philyllius Ἀργεῖ, in γαλεῶται.
 Phlegon, Olympiadum scriptor,
 p. 304. 337. 319. 512. 527.
 704. 705. 565. 590. 612. 670.
 674. 771. 727. 743. Citatur &
 ἐν Ὀλυμπιαῖς vitiose pro Ὀλυμ-
 πιάσιν, in μαιανδρῆ πόλιν,
 Ejus χρονικὴ ἢ in Κρήμῃ.
 Phocylides Milesius, in Μίλητον.
 Phrynichus, in ἀγνῆς, ἀτήν, ἀθῆ-
 ναι, Θημακοί, κραπία, κυδαν-
 τίδα.
 ἐν σοφιστικῇ ἀρχαί, in Ἰαμῶν.
 Pinaces, & πινακογράφοι, in Ἀθήναι
 & αἰνῶ. Vide, quz dixi su-
 pra p. 38.
 Pindarus, in ἀπίσας & τέλφους.
 Diaphanti F. ἔ Cynos Cepha-
 lis, vico Thebanorum, in κυ-
 νός κεφαλαί.
 Pinytus Bithynensis Epaphroditi
 libertus Grammaticus Romæ,
 in Βιθυνίον.
 Pisander Camirensis ἀποσημειώτατος
 ποιητής, in κάμωτον. Citatur
 & in ἀγαθῶσι.
 Lib. VII. in Νιφάτης.
 X. in ἄσπερον & κυβέλει.
 XIII. in οἰνοτρία & ἀπένιον.
 XIV. in λυκοζία.
 XXVI. in βοάουλει. Carmina
 scripsit.
 Plato, Philosophus, Πρωταγόρα, in
 ἡτία, χην, & τας.
 πρὸ ψυχῆς (Phzdone) in χώρα.
 Plutarchus, in ἀνδανία.
 ὑπομνηματίστας Nicandrum, in
 κερῶν.
 Polemon, in εὐθραῖ, κρατὸς, μυρ-
 μισσος.
 Polybius, p. 17. 20. 28. 54. 58. 167.
 171. 244. 248. 173. 625. 628.
 600. 610. 590. 665. 695. 666.
 667. 690. 691. 342. 415. 466.
 490. 494. 495. 498. 501. 502. •
 506. 507. 518. 534. 540. 544.
 549. 554. 565. 596. 566. 742.
 769. 36. 102. 348. 144. 145.
 205. 289. 163. 259. 191. 204.
 156. 206. 210. 301. 309. 274.
 411. 417. 439. 443. 740. 743.
 750. 752. 434. 735. 354. 448.
 727. 730. 698. 399. 393. 416.
 421. 423. 771. 755. Repre-
 hendit Demosthenem lib. XII.
 in χαλκία. Quadraginta
 libros (Histor.) scripsit, patria
 Megapolitanus, in Μεγάλη
 πόλιν.
 Polycharmus, in Φελλός.
 Λυκακῶς, in ἰλάρει & σέρα.
 Polyhistor. Vide supra, Alexan-
 der.
 Polystratus Letopolites, in Λητὸς
 πόλιν.
 Porphyrius, Φιλοσόφου ἰσορίας, γ'
 in γάδα.
 Posidippus, in Βάρις, ζέλει. Cy-
 nisci filius, patria Casandren-
 sis Macedo, Poëta Comicus,
 in Κασάνδρεια.
 Priscus ἐν ἐκτῷ, in σάλωνα,
 K 2

Promathidas, in γαλλ^Θ.

Protagoras Tejus, in Τέως.

Protarchus, in ὑπερβόραιοι.

Proteas Zevgmatites

Grammaticus, in ζεύγμα.

Proverbium in γενεά.

Proxenus, ἀπὲς πόρων σικελικῶν, in γέλα. Citatur etiam in χαονία.

Ptolemæus, Rex, in ἀγχιάλῃ.

• Ptolemæus, in βρεττία.

τρίτω, in ἀλεξάνδρεια. (Ptolemæum Lagi intelligit Berkelius.)

Claudius Ptolemæus πέμπτῳ γεωγραφικῶν, in χαράμωβα. πέντε πλῶ, λεγόμενα.

Ptolemæus (Ascalonita Grammaticus intelligi videtur) in ἔρυσίχῃ Aristarchi discipulus, in Ἀσκάλων.

Publius Hierapolitanus, Stoicus, in ἱεράπολις.

Pytheas, in ὠσίονες.

Quadratus, in μέση, τὰ πύρροι, πῆλιον, βόγχα, γίνδα, δάλμιον.

Παρδικῶν ἀ in γηλός, μαυρεῖσιν. β in ζωβίδα.

γ in γερμανίεια, τάρσος & ὠτήνη.

δ in Φράσασα.

ε in ὠβαρηνοί.

ζ in Δελαμύζα.

η γάζακα, μαχάνη.

θ σόλυμα, συρβάνη, ττροανόκερδα.

βρωμαϊκῆς χιλιάδ^Θ in αἰνθιον.

δ in ἰβηρία.

ιδ βρωμαϊκῆς χιλιαρχίας, in ὀξύντοιοι, βρωμαϊκῶν εἰς, in θαψίπολις. Vide Asinius.

Rhianus p. 61. 311. 656. 121. 129. 221. 531. 121. 216. 370. 346. 733. Benzus, in βήνη.

Ἀχαικῶν ε, in ἀτλαντές, ἀπία, ἐο- λίνη, γ in Φαιός, δ in σκολίς.

ἡλιακῶν α, p. 510. 515. 546. 598.

Θεοσταλίκων δ in αρκτάνις, κέλαι-

σοι, ἐλινιοι, σολιόνες, ὑπαλάρχιοι,

γενναῖοι & πάραυτι, ubi versus

ejus ponitur: sicut & in χαυ-

ριοι, & ex ὀθανο ejusdem operis

in ἀρτέμια, ὀντύριον, ποπο in

Φυλλίς, δεσπο quatio in θα-

μία, IV. & V. in ἐνέθαι, XV.

in τριπόλισσοι, XVI. in αἰγώ-

τεια.

ἡλιακῶν α in λάπερσα & μέλα- ναῖ bique ejus versus.

γ in λιθισι^Θ.

μεοσηνιακῶν α in ἱερά, δ in δώτιον,

ε in Φιγαλία, ε in τὰ εὐρον.

εν τῇ Φήμῃ, in ἀρακυνθ^Θ.

Rhinton Tarentinus, Φλύαξ, τὰ τραγικά μελοποιῶν μίξων εἰς τὸ λῶιον, in ταράς.

Sallustius, in ἄζλις.

Scepius, in κάλυμνα. Vide Deme- trius.

Scylax Caryandensis, ὁ παλαιὸς λο- γογράφ^Θ, in καρῦαδα.

Scymnus, in ἐρμῶνασσα.

Ἀσία, in ἀρεθ^Θ νησ^Θ.

Εὐρώ-

Εὐράπη, in ἀγάθη.

α. π. ἐρηγήσεως, in παρ. Θ., ubi Chius dicitur.

Scythinus Jamborum Poëta Tejus, in Τεύς.

Selcucus β. γλωσσῶν, in βρεντήσιον.

Semus Delius, in τέγουρα.

Serapio, Hierapolitanus, Stoicus, in ἱεράπολις.

Silenus, lib. II. in παλική.

Sibylla, in Τησακρία.

Simmius, μισίν, in ἀμύκλαι.

Ἀπόλλωνι, in ἡμικύνες.

Simonides, ὁ μελοποιός Julietes Ceus, in Ἰαλίς, ἀκαμάντι, ἀκανθ. Θ.

Socrates, apud Aristophanem, in μήλα. Θ.

Sophaxnetus ἀναβάσει κύρη, in καρδῆχοι, τάοχοι, φύσκει, χαρμανθή.

Sophocles, p. 6. 13. 47. 128. 174. 185. 526. 607. 700. & in γενήτης.

Ejus Αἰγυῖς ἐκλυόμενος, in χώρα.

αἰχμαλωτὶδης, in ἑαμοί, ευρώπη, χρύση.

Idem ἀλεξάνδρῳ, in ἑφεςος & ἄστ.

Ἐρμῶν, in ἀγγά.

Ἡρακλῆς, in χώρα.

Ἰππῶν, in ὠλεῖ. Θ.

λημνίαις, in χρύση.

Ναυπλίῳ Καταπλεόνῳ, in ἀσπίς.

Πηλεῖ, in κυκίτις.

ποιμέσι, in γεακίς, κυκίτις.

Τευκρῶν, in κυχρεῖ. Θ.

Τυμπανισαῖς, in χαλδαῖον.

Φινί, in βοσπος. Θ.

Φρίξῳ, in ἄστ.

Sophocles, Apollonii Argonauticorum interpres in ἀδαν. Θ., ἄξροι, καναξρον. Lasissus, in Κραναῖα.

Softratus, Phanagorita, in μυκάλη.

Sofus Ascalonites, Stoicus, in Λοκάλων.

Soterichus, Poëta Oasites, ὁ τὰ πάτρια γεγραφώς, in ὕασις.

Stephanus vel Hermolaus sua βυζαντικά citat in γοῖθοι. Etiam προτεχνολογήματα τῶν ἱθικῶν Stephani in ἰδιόψ.

Stefichorus Euphemi F. Mataurinus μελῶν ποιητής, in Μάταυρος.

Strabo, p. 12. 13. 21. 40. 27. 30. 52. 53. 57. 65. 66. 79. 125. 139. 141. 144. 108. 114. 115. 116. 120. 438. 439. 666. 667. 669. 677. 684. 687. 689. 691. 692. 698. 701. 705. 15. 50. 100. 115. 123. 128. 130. 160. 161. 175. 176. 189. 217. 240. 252. 272. 286. 359. 460. 477. 503. 311. 325. 450. 458. 155. 171. 174. 184. 434. 459. 377. 195. 208. 715. 738. 383. 761. 764. 770. 440. 375. 739. 627. 684. 738. 376. 444. ter. 377. 390. 391. 400. 186. 361. 372. 375. 386. 732. 574. 581. 583. 586. 592. 593. 594. 603. 612. 614. 263. 432. 443. 771. 309. 310. 769. 434. 283. 293. 395. 472. 473. 475. K 3 477.

477. 485. 494. 503. 504. 512.
516. 519. 531. 541. 543. 536.
544. 538. 549. 550. 461. 547.
554. 560. 563. 566. 569. 572.
574. 579. 556. 596. 710. 712.
340. 353. 749. 751. 755. 740.
743. 744. 712. 454. 718. 764.
Stratonicus citharædus, in αὐτῷ
& καὶ αὐτῷ.
Svidas γενεαλογίας, in ἄμυν.
Sunius, in καὶ ἄνα.
δ' ἀραβικῶν, in ἐδμαῖοι.
Synefius, ἐπιστολῇ, in εὐκαρπία.
Teucer Cyzicenus, in βιβλίου.
Teupalus, qui Ἡλιακὰ scripsit, in
ἀνδρία.
Technicus, ὁ Τεχνικός, in ἀκίλη,
ἀλλοθρογες.
Liber XII. in ἄφθαλα. Vide
supra Apollonius & Hero-
dianus.
Thales Milefius, Examii F. in Μί-
λητῷ.
Theagenes, in ὠκεσάμεναί, τίρσαι.
Μακεδονία, in ἀλτὸς, βαλλὰ, ἐλευ-
θερίσκῳ & λητῇ, ubi laudatur
Theagenes ἐν Μακεδονικαῖς, uti
in μισητὸς, Φυσκῳ, παρθε-
νόπολις, σκυδρα, κυδνα, παλ-
λῆνη, μέλα & οὐόβαγρε, liber
V. in ὀρεσαι.
Καρκίς, in Κασαλία.
Theo, in ἀλτῷ, ἀργύρινοι, ὑπερ-
σία.
in Licophronem, αἶνια, κύτινα.
ὕπομνηματῆσας Nicandrum, in
Κοράπη.
- Theodectes** Phaselites Aristandri
F. scripsit Tragœdias L. Rhe-
torica & Orationes, in Φασηλῆς.
Theodoridas, in κάρυς.
Theogiton Trageates, Aristotelis
discipulus, in τραγῶια.
Theognis ὁ τὰς ἀσπασίσεις γρά-
ψας, in Μέγαρεα.
Theophanes Heracleopolites Phy-
sicus, in Ἡρακλεῖα πολις.
Theophrastus, in χάλκη. nono de
plantis in ἀψυνδες, Eresius fuit,
Aristotelis discipulus, antea
Tyrtamus dictus, in Ἐρεσος.
Theophilus ἰατρικῆς Σικελίας,
in παλική.
Theopompus, p. 28. 81. 150. 36. 56.
81. 100. 547. 85. 548. 359. 373.
728. 714. 353. 771. 674. 225.
235. 584. 417. 673. 672. 671.
613. 612. 609. 605. 600. 595.
236. 202. 477.
Ἑλληνικῶν libri p. 496. 503. 344.
760. 717. 182. 664. δ', in ἄσ-
πενδος. ἢ in ἐμβάτων & καλπη.
Φιλιππικῶν libri p. 39. 59. 68.
101. 130. 430. 452. 453. 497.
503. 530. 540. 479. 547. 548.
552. 553. 558. 560. 562. 563.
243. 264. 599. 388. 390. 734.
750. 711. 716. 725. 286. 319.
306. 311. 339. 685. 691. α, in
ἀλλάντη. ε, in ἀμφοναί. κβ' in
χυτρίπολις. κδ' in ἀρεῖς, ἀσπ-
σῳ. λθ' in ἀσπῶ.
- Multi etiam ejus libri, sup-
presso nomine passim ci-
tan-

- tantur: ut κ' in θέσμε^Θ.
 κδ' in βραίτιον, ἀοσησός & ἀσ-
 σμε^Θ λ' in μαυσός. μγ' in
 Δοιλών^Θ. με' in ἥπα^Θ. μζ'
 in ἀσακ^Θ. ν' in παρὸς νά, in
 κράνεια. νβ', in βαρήτιον. νς' in
 αἰγίεσσα ἀλῖα, λύναια. νζ'
 in μεσσαιέα.
- Thucydides p. 3. 27. 38. 504. 124.
 710. 127. 128. 236. 147. 157.
 190. 201. 229. 303. 309. 230.
 515. 563. 572. 569. 577. 260.
 576. 568. 566. 392. 427. 725.
 697. 678. 679. 723. 742. 603.
 606. 607. 611. 770. 771. 748.
 730. 731. 733. 758. 497. 481.
 83. 231. 280. 295. 312. 334.
 343. 348. 378. 390. 470. 471.
 706.
- Timzus, in ἀργύρεοι, ἀτάβυρον, ἐν-
 καρπία, μασσαλία.
- Timagenes ἀβασιλίων, in μυλῶα.
- Timagoras, in παρῆτη.
- Timo, Σίλλοις, in Φλύς.
- Timocrates Adramyttenus, in
 βέρεξ.
- Timosthenes, in ἀλεξάνδρεια, ἀπία,
 ἀρτάκη.
 ἐν τῷ σταδιασμῷ, in ἀγάθῃ.
- Timotheus Citharædus Milefius;
 in Macedonia mortuus, qui
 scripsit νόμον κιθαρωδικῶν li-
 bros XVIII. ἐπὶ 8000. & προ-
 νόμια αὐτῶν 1000. Ejus Epi-
 taphium, in Μίλητ^Θ.
- Tryphon, in ἀλαί, αὐλῖς, ἡλῖς.
- παρνούμοις, in ἀγμά, ἀπολλωνία,
 λητωεύς, μυκαλή, χροινῆς.
 Ulpianus, ἀραβικοῖς, in ταῖνοι.
 Uranius, in βεραχία, μάννως, Νίσσιβις.
 ἀραβικῶν α' in σέινορες, σήγγα-
 ρα, ἀναθα.
 β' in ἐρυθρά, πάλμυρα, ταῖνοι,
 αιαμνη, αἰαντίς, χατραμωτί-
 τῆς, Μάβα, Μήδαβα.
 γ', in ἀεσσηνοί, ἀδανα, ἄχομαι,
 ζάβιδα, θαμνῶ, κερανίτα,
 ατραμίται, ὀδοδα, σῆρες, & τάς-
 φαρα.
 τεταρτη, in ἀκχηνοί.
 Excidit numerus in νόσορα.
- Xanthus Lydus, in ἀρεα, ἀρτύμνητες,
 λοκοζ^Θ.
 λυδιακῶν α' in λυκοδίη, ε' in ἀρ-
 δύνιον, ερῶγῶλα. γ' in λυδία &
 εὐπάτρια. δ' in ἀσκάλων, σιδήνη.
 ἀσερία, & ἀσελέθ. Male λυκία-
 κῆς quidam Codd. in μελάμ-
 πεια, ἐλγ^Θ, σιδήνη.
- Xenagoras, in ἀκόντιον, καρπασία,
 χυτροί.
- Xenion, in ἄαξος, εἰναῖος, Φαλάσσανα.
 Ejus κρηνικά, in ἀρχάδες, δραγμῆς,
 λαμπη, κύνανος, καμαρα, ὠλε-
 ρ^Θ, ὀλῆς, & ὕδραμία.
- Xenophantus, in ἀλαί, ἀραφηνίδες.
- Xenophon, in ἀρμενία, Συμβρασια,
 Επαρίτα,
 ἀναβάσει Κυρς, p. 548. 562. 573.
 675. 169. 311. 459. 448.

Εἰλη·

Ἑλληνικῶν α', in χεῖμερα, αὐτοῦρια.

ἀναμετρήσεσιν in ἀντρώπεις,

γ' in σκηψίς. 5' in εὐταΐα, 6' in Zeno Myndius Grammaticus. in
ὀλυσσ.

Μύνδα.

ἰπποαρχικῶ, in Φάληρα.

Alius videtur, qui ἐκκαίδεκάτῃ in Zenodotus, in ἀντρῶν, δωδάνη.

ὀλυσσ. citatur.

Zopyrus, in ἀφροδισίας.

Ad hunc Indicem supplendum profuit mihi Clariss. Hudfoni in-
dustria, qui suas mihi schedas Oxoniā humanissime transmisit.

XVII. EXPOSITIO TOTIUS MUNDI ET GENTIUM,
cujus latinam versionem antiquam initio mutilam ē Juretiano Codice
Salmasius Jacobo Gothofredo edendam concessit, auctorem videtur
habuisse Ethnicum a) Sophistam, patria forte Antiochenum, b) cla-
rum circa A. C. 347. c) unde nonnullis viris doctis d) in mentem
venit hunc ipsum libellum esse illam Geographiam, quam ad Julianam
Imp. e) misit Alypius Cæsarii frater, addita tabula Geographica quam
jambis adscriptis exornaverat. Equidem auctor hujus expositionis negat
se in Britannia fuisse, in extremo libri: *deinde alia quæ sic vocatur Britan-
nia Insula, sicut qui sacrum narrant, valde maxima & præcipua in omnibus.*
De Alypio autem Ammianus XXXIII. 1. *Negotiumque (restaurandi
templi Hierosolymitani, Julianus) maturandum Alypio dederat Antiocheni,
qui OLIM Britannias curaverat pro præfectis.* Unde non absurde Petrus
Bælius f) colligebat alium quemcunque quam Alypium ejus scripti
esse auctorem. Possit tamen dici Alypium ad Julianum misisse
Geographiam, quam non ipse scripsisset, sed alius: neque
enim Julianus diserte affirmat illam Geographiam ab Alypio fuisse
compositam, quemadmodum nec πινάκιον sive Geographicam tabu-
lam, cui tantum versus adscripserat. Dionysio Petavio notis ad Juliani
Orat. 1. g) appellatur *veteris mundi descriptionis auctor latinus is quidem
non Græcus.* Sed fortasse nihil aliud his verbis voluit vir eruditus, quam
latina quæ habemus antiqua esse, non Græca: licet latina illa ē Græcis
conversa esse tot Græcismi ab ineptito & barbaro interprete relictī
mani-

a) Vide Jac. Gothofredi prolegomena & notas p. 21. ad c. XVIII.

b) Id. p. 20. Jac. Palmerius Exerc. ad auctores Græcos p. 233.

c) Gothofred. p. 12.

d) Vosf. de scientiis Mathemat. 248.

e) Julian. Epistola XXX.

f) T. 1. Lexici, in Alypio, nota B.

g) p. 72. edit. Lips. Similiter Phil. Brietius parallel. Geograph. T. 1, p. 10. cujus verba
Gronovius editioni suæ præfixit.

manifesto produnt. Confer Salmasium ad Hist. Augustam p. 456. & Steph. Le Moyne notas ad Varia sacra p. 1033. Edidit hanc latinam veterem versionem rustico sermone h) ut ait Barthius, compositam addita Græca sua interpretatione novaque ejus translatione latina & commentario *Jacobus Gothofredus*, dicavitque Salmasio Genev. 1628. 4. Institutum suum ipse exponit his verbis: *Græci scriptoris ἐπίστασις isthac est, quæ ab insulso licerione Græca latineque lingue juxta ignaro in latinam linguam transfusa fuit; tam inepte, ut jacuisse tamdiu non mirer; potius enataste. Ea barbaries ubique hanc interpretationem obsidet, ut in tam conciso præsertim opere non putes quicquam latere quod erui publice interfit. Et tamen contra est: Nempe quod in baluça auri argentique adsolet, diligentius excutienti purioris metalli ramenta quam plurima hic intermicant. Quinimo, (quis putet) & hac ipsa versionis barbaries in bonum vertit. Nam quia interpres verbum verbo curavit reddere, Græcica etiam ubique constructione servata, quæ vitium latinis auribus sonaret, facile fuit, Græca saltem mediocria ex latinis FACERE non bonis. Sane velle ex his verbis (ut latinissimos in Græca hæc *ἐκφρασις* à Laur. Normanno τὰ μακαρίτη observatos omittam) constat falli eos qui Græca à Gothofredo edita putant esse antiquum & originarium contextum, quod videtur etiam sensisse Jacobus Palmerius Grentesmenilius qui locis nonnullis veteris hujus Orbis descriptionis lucem affert in Exercitationibus ad Optimos auctores Græcos p. 283. -- 286. Quamobrem non plane videtur improbandum *Jacobi Gronovii*, V. C. institutum, qui quando hanc expositionem Mundi cum Scylace, Anonymo Vossiano & AgatHEME recudi curavit Lugd. Bat. 1697. 4. latinum tantum exemplar antiquum expressit, Gothofredi Græcis omisiss. Notas etiam eruditas & prolegomena omisisse alii noluerint, at loca quædam in præfatione sua non infelicitè emendavit.*

XVIII. In *Leonis Allatii* *συμμίκτοις* Bartholdo Neuhusio curante excusis Amstelodami (licet titulus falso Coloniam Agrippinam præfert) A. 1653. 8. leguntur quædam Geographica. Sunt autem hæc:

1.) *Joanis Phocæ* Cretensis Monachi qui sub Emanuele Comneno militaverat & Palæstinam invisit A. C. clv cLXXXV. *Ἐκφρασις ἐν συνόψει τῶν ἀπ' Ἀντιοχείας μέχρις Ἱεροσολύμων καὶ τῶν ἐκ τῶν χωρῶν Συρίας, Φοινίκης, καὶ τῶν κατὰ Παλαιστίνην ἁγίων τόπων. Compendiaria descriptio castrorum & urbium ab urbe Antiochia usque Hierosolymam, cum versione Allatii.*

L

2.) *Epi-*

h) Barthius ad Zach. Mytilenæum p. 150. & 245.

2.) *Epiphanii Monachi ac presbyteri Hagopolitæ διήγησις εἰς τύπον ποσειδηῶν περὶ τῆς ἀγίας πόλεως ἡ τῶν ἐν αὐτῇ ἁγίων τόπων.* Enarratio Geographica Syriæ, urbium sanctarum & sacrarum ibi locorum cum versione Fed. Morelli (qui è MS Vaticano prior sed minus emendate Parisiis à Jac. Sirmondo acceptam ediderat) per Allatium interpolata. Auctor singula quæ scripsit oculis se suis vidisse testatur p. 63. τὴν γὰρ πᾶσαν ἀλήθειαν ἐγράψα κατὰ τὴν ὁμιλίαν, καὶ εἶδον οἰκείους ὁφθαλμοῖς. Quando scripserit, non docet. Ejusdem de S. Apostolo Andrea & de S. Maria memorat Allatius de Simeonum scriptis p. 90. & 106.

3.) *Perdicce Protonatorii Ephefina ἑκφρασις περὶ τῶν ἐν ἱεροσολύμοις κυριακῶν θαυμάτων (al. θαυμάτων καὶ θαυμάτων)* Expositio thematicum Dominicorum & memorabilium quæ Hierosolymis sunt, versibus Politicis, cum versione Fed. Morelli, Jambico carmine, qui sine auctoris nomine è codice in quo Maximi Planudæ carmina præcedebant vulgaverat. Perdiccæ nomen restituit Allatius è codice Viennensi. Confer Lambecium lib. I. de Bibl. Vindobonensi p. 105. Cangio hic idem videtur Perdiccas de quo Pachymeres VI. 24. Hist. & pseudo Synodus Palamitar. A. C. 1347. habita p. 171.

4.) *Ἀνώνυμὴ ἀπόδειξις περὶ τῶν ἱεροσολύμων, locorum Hierosolymitanorum enarratio*, lingua Græca vulgari, cum Allatii versione.

5.) Tractatus de distantis locorum terræ sanctæ scriptus ab Eugesippo quodam A. C. MXL. latine, è Codice Caroli Moroni.

6.) Willebrandi ab Oldenborg Canonici Hildeshæmensis qui A. C. ch. ccXI. Palæstinam lustravit, Itinerarium terræ sanctæ, latine ex MS to Codice Branensis Monasterii prope Sveffionem, unde habuit Bibliotheca Puteana, ex hac Holstenius, ab isto Allatius.

XIX. Idem Holstenius Syntagma Geographorum Græcorum edere constituerat duabus distinctam partibus, quarum delineationem refert propinquæ ejus Lambecius lib. I. de Bibl. Vindob. p. 113. seq. In parte priorē debebant comparere:

Mieb. Pselli de terræ situ, figura & magnitudine opusculum, quod fuit etiam in Bibliothecis Jac. Sirmondi & Patricii Junii, teste Vossio.

Anonymus de terra describenda in plano.

Isaacus Argyrus de terra describenda in plano.

Agathemerii Orthonis Hypotyposis Geographiæ, de qua dixi supra §. XI.

Incerti auctoris compendium Geographiæ.

Marciani Heracleotæ de ambitu orbis terrarum libri II. de quibus supra §. X.

Arte-

Artemidori Ephesii Epitomes fragmentum, de quo ibid.

Hannonis circumnavigatio Africae, de qua differuilib. I. cap. VI.

Scylacis Caryandeni descriptio maris interni, de quo §. VI. seq. hujus captis.

Scymni Chii de situ orbis poema, id. §. IX.

Dicæarchi descriptio Græciæ, de qua lib. III. cap. XI. p. 296.

Dionysii Byzantii ἀναπλῆσις five i) descriptio Bospori Thracii, cujus editionem jam à celeberrimo Hudsono expectamus, ut dixi Lib. III. c. XXXII. p. 769.

Petri Gyllii k.) qui diu in Oriente versatus est, & A. C. 1555. Romæ obiit, commentariorum de Bosporo Thracio libri III. ad Dionysium illustrandum jam tot annos in cæcis tenebris jacentem, qui licet hominum, inquit Gyllius, in magna luce versaretur, tamen crassa

L 2

adco

- i) Scriptis Dionysius Byz. Stephano ac Svidæ laudatus, ante Imp. Severi tempora, qui A. C. 197. Byzantium & loca Bosporica ruinis involvit. Exordium ejus Anapli à Cango in CPoli Christiana editum, quia breve est, h. l. integrum adscripsi. Εἰ μὲν συνελθαι τοῖς ἀναπλεσῶν εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον καὶ τὸ καλῶμενον αὐτῷ εἶμα, τεργνὴν αἶμα καὶ θαυμαστὴν εἶναι τὴν ὄψιν, δυσχερὲς ἂν αἰσθῆται τοῖς οὐκ ἐμπειρομένοις ὁ λόγος. ἀπείρονα γὰρ τὸ σύμπαν ὑπὸ τῷ ὄψεως ἀξιοθαύμαστον εἶναι παρεχομένης κατατρεγνύμεται καὶ σφοδρὰ χωρίαν τῷ πορθμῷ, κατὰ τὴν δι' ὀλίγα τῆς θαλάττης πρὸς ἀμφοτέρων τὴν ἡπειρόν ἐπιμύζαν, ἐν ἡβασθῇ κολπῶν καὶ λιμένων ἀνάχυσιν, ὥστε ὡς ἐκ ἡττον εὐθὺς ἐστὶν ἡ σκεπὰν, καὶ τὸ ρεύματος τὸ μὲν πλεονεκτήειν τῷ, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ ἐπικράτειαν ἀνατρέφοντες, εἰσιόντων δὲ τῶν ἀκρωτηρίων τὴν περιαγωγὴν παρ' ἀλλήλων ἀναπνεύοντων, καὶ ἐκ τῆς κατὰ εὐθυπορίας ἀναλυόντων τὸ ρεύμα τὴν βίαν. Ἐπεὶ δὲ ἐκ ἐλαττω παρέχεται τῷ ὄψεως τὴν ἀκρόασιν, ἀναγκαῖον ἔδοξε μοι συγγράψαι περὶ τῶν, ὡς τοῖς μὲν ἰδοῖσι μηδὲν ἐνδοεὶ τὸ ὁλοκλήρως καὶ τελειοτάτης ἰσορίας, εἰ δὲ μὴ θαυμάσειεν, τὸ γὰρ ἀκηκόναι περὶ αὐτῶν ἔχειν. Λέξη δὲ αὐτῇ τῆς λέξης καὶ τῆς χωρίων φύσεως πέλαγός ἐστιν ὁ Πόντος ὁ Εὐξείνου, μεγάλῃ τῶν ἄλλων πλείον, ὅσα μὴ πρὸς τὴν ἐξω θαλάσσαν ἰσάσασθαι. Μόνη δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀνακεχῦται λίμνη Μακρονίς, ἢ μητέρα καὶ τροφὸν τῷ πόντῳ κατεφύμισεν λόγῳ ἐκ παλαιᾶς μνήμης ἀσπασσομένη. Ταύτης τὸ περικείμενον ἐστὶ διχελίαν σάδιον, τὸ δὲ πέρας Τανναίς, ὅπου τῶν δυσὶν ἡμερῶν.

- k) Scriptis idem Gyllius quoque librum de urbe CPoli accuratissimum, in quo nihil aliud carpit Tho. Smithus V. C. in notitia CPoleos p. 66. seq. quam quod pæne nimia diligentia alius narrationem paulo obscuriorem & nunus gratam videatur reddidisse.

adeo caligine circumfusus est, ut non videretur, nisi quis simili studio, quo uti conatus sum, ejus caliginem discuteret.

Arriani descriptio Ponti Euxini, de qua dicam infra capite de Arriani scriptis.

Anonymi descriptio Ponti collecta ex Scymno, Arriano & Marciano.
Hanc à nobilissimo Godefrido Christiano Gæzio acceptam ad præstantissimum Hudsonum transmissi, qui illi in volumine tertio Geographorum Græcorum locum dabit.

Arriani, vel potius incerti circumnavigatio maris Erythraei. De hac quoque infra in capite de Arriani scriptis dicturus sum.

Isidori Characeni mansiones Parthicarum, de quibus supra §. VIII.

Palladius de Indis & Brachmannis, de quo vide si placet lib. I. c. XI. §. VI.

Strabonis Epitome, de qua capite, I. hujus libri IV. §. 4.

Gemisti Ptolemonis emendatio aliquot errorum Strabonis: Descriptio Græciæ à Strabone excerpta, & descriptio Peloponnesi (è Ptolemæo.) De Gemisti, uti Pselli quoque & Isaaci Argyri scriptis dicendi locus erit infra libro V. Gemisti Geographia Thessaliæ MSta in Bibl. Vindob. & Regia Londinensi.

Varia excerpta Geographica collecta è variis MSS.

In parte altera Syntagmatis Holsteniani, sive uti apud Lambecium lib. VI. p. 268. vocatur Corpore Byzantino, exstare debebant: Hesychii Viri illustres Origines CPolitanæ, quas Jo. Meursius primus cum latina versione & notis edidit.

Georgii Codini Origines & antiquitates CPolitanæ, quas illustravit idem Meursius & Lambecius, ut libro V. dicam.

Anonymi Excerpta de Antiquitatibus CPolitanis, illa ni fallor quæ primo loco in Combessii manipulo Originum rerumque CPolitanarum leguntur, & à Lambecio, illustrata sunt.

Pauli Silentarii descriptio templi Sophiæ & descriptio ambitus ejusdem templi, carmine Jambico: quod à Cangio deinceps editum atque illustratum versione & notis est ad Jo. Cinnami calcem.

Petri Gyllii descriptio Urbis CPolitanæ.

De XIV. regionibus Urbis CPolitanæ libellus Anonymi latini, qui Theodosio imperante scripsit. Confer Cangii CPolin Christianam lib. I. p. 62. Præfationem ex Codice Vindobonensi edidit Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindobonensi c. 8. p. 950. seq. Librum ipsum habes ad calcem Notitiæ utriusque Imperii.

Ema-

Emanuelis Chrysolora comparatio veteris & novæ Romæ.

Constantini Porphyrogeniti thematum Imperii CPolitani libri II. quorum priorem vertit atque illustravit Bonav. Vulcanius, posteriorem Federicus Morellus.

Hieroclis Grammatici Synecdemus (Comes peregrinationis) sive Notitia Provinciarum Imperii Orientalis, quam postea una cum supplemento quod è Farnesiano Codice Holstenius descripserat, in tomo secundo 1) Antiquitatis Ecclesiæ illustratæ edidit Emanuel à Schellstrate Romæ 1697. fol. Meminit hujus libri Constantinus Porphyrogen. lib. 2. them. c. 1. p. 81. *μαστορεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικὸς ὁ γράψας τὸν συνεκδημιον.*

Notitia m) Episcopatum sedis Antiochenæ & Hierosolymitanæ.

L 3

Appen-

1) In hujus tomæ secundi Appendice præter Hieroclis synecdemum exstat & Itinerarium quod fertur sub nomine Antonini Augulli, tum Nili Doxopatrii commentarius de quinque thronis Patriarchalibus, atque aliæ hujuscemodi notitiæ veteres Patriarchatum, Metropoleon & Episcopatum antiqui Orbis Christiani. Quod vero multis in hoc opere agit Schellstratenus, ut dispositionem dioceseon Ecclesiasticarum juxta dispositionem provinciarum Imperii, de quarum ratione sollicitus dissert, factam olim fuisse demonstrat, hoc impugnavit non ita pridem Benedictus Bacchinus erudito volumine in tres distincto libros de Ecclesiasticæ Hierarchiæ origine Murinæ A. 1704. 4. Qui tamen accurate vetera monumenta pensitaverit, neque semper ante Constantinum M. neque nusquam Ecclesiasticas dioceses eum provinciarum divisione conspirare inveniet

m) Plures ejusmodi Notitiæ Episcopatum Veterum Orientis & Occidentis Græce & latine in lucem dedit Carolus à S. Paulo Episcopus Abrincensis Parisi 1641. fol. ad calcem Geographiæ sacræ, Animadversiones posthumæ Luca Hoffenii in hoc opus, cum ejusdem observationibus in Phil. Cluverii (cujus itineris focus fuit, vide p. 263. & Lambecium VI. p. 273. & 358.) Italiam antiquam & Thesaurum Geographicum Abrahami Ortelii prodierunt Romæ 1666. 8. Denique Caroli à S. Paulo Geographiæ Sacrae additis Hoffenii animadversionibus nitide recusa est Amstelodami A. 1703. fol. Similem notitiam à *Basilio Falimbanensi* A. C. 883. compositam Græce & latine vulgavit Gvil. Beveregius in notis ad Synodum Trullanam p. 135. seq. ubi notat Carolum non optima semper fide egisse, sed Romanorum præsulum ambitioni hinc inde litasse, Præterea Eutychii, medio fere sæculo X. clari, notitiam sedium metropoliticarum Alexandriæ ab eodem Beveregio p. 148. seq. alias item hujuscemodi à Jac. Goar ad calcem Codini, & Em. Schellstrateni parte 2. Antiquitatis Ecclesiæ editas. *Nici Doxopatrii* qui sæculo XII. post CHRISTUM natum scripsit Notitiam Ecclesiæ à Patriarcha CPolitano dependentium, ante Schellstratenum etiam dedere Allatius lib. 1. de utriusque Ecclesiæ consensu c. 24. Stephanus le Moyné T. 1. Var. sacrar. p. 211. seq. & Richardus Simon ad calcem Historiæ Criticæ de religio-

no

Appendicis loco subjiciendi erant:

Philonis Sophista liber de septem miraculis mundi, de quo dictum est lib. III. c. XXIV. §. 4.

Sotionis excerpta de Miraculis aquarum, de quibus videtur placet ejusdem libri c. VI. §. 38. & Vossium II. 7. de Hist. Græcis.

Pauli Silentarii carmen de miraculis aquarum, de quo lib. III. c. XXVII. p. 722. seq.

Anonymus de incremento Nili, ille ni fallor qui latine inter Aristotelis scripta legitur, ut dixi ejusdem libri cap. VI. §. 37. vel potius brevior alter, quem Græce & latine ad Herodoti calcem dedere H. Stephanus G. Jungermannus & Tho. Galeus.

Scorsim ab Holstenio edendi:

Stephanus de Urbibus, Dionysius de situ Orbis, & Geographica sacra Eusebii, Hieronymi, Eucherii & aliorum.

XX. Superfunt & alia Geographica scripta Græca manu exarata in variis Bibliothecis, ut in Augusta Vindoboenfi, *Androcta* Tenedii (cujus periplum propontidis laudat Scholiastes Apollonii II. 159.)

15061-

ne & ritibus Orientalium Gallicè editæ, ubi & alia quedam hujus argumenti è Tho. Smithi libro de statu præsentis Ecclesiæ Græcæ. His addes Leonis Sapientis *ἱστορίαι*, & expositionem novam Andronici Palæologi Imp. quam Georgii Cyprii Chronico Ecclesiæ Græcæ Lips. 8. 1687. latine subjecit Rev. D. Jo. Olearius. De Episcopatibus Africæ observata multa sunt Joh. Fello Episcopo Oxoniensi ad Cyprianum, & præstantissimo Eliæ du Pin ad Optatum. Notitiam veterem provinciarum Africæ vulgavit Jac. Sirmondus T. 1. Var. Opusc. recusam T. 1. ejus operum atque in tomo priorè historię persecutionis Vandaliæ Victoris Vitenfis, curante Theodorico Ruinarto: cui addenda quæ ad Sexti Rufi breviarium c. 4. viri docti. Notitias provinciarum Gallię tum idem Sirmondus T. 1. Concilior Gallię & A. du Chesne T. 1. scriptor, Francor. Reliquarum provinciarum dispositio qualis saltem ultra Honorii & Arcadii tempora exstitit, peti potest è Notitiā utriusque Imperii, quam illustravit Pancirollus, & Grævius T. VII. thesauri Romani inseruit. Notitiā Patriarchatuum Antiocheni & Hierosolymitani, nescio an eandem quam in syntagmate Geographico edere Holstenius voluit, Gvil. Tyrio subjectam exhibet Jac. Bongarsius T. 1. gestorum Dai per Francos p. 1044. seq. Notitiā Ecclesiarum Romæ Baronius T. XI. ad A. 1057. n. 20. E recentioribus Geographiam Ecclesiasticam summam tradidere 1) Aubertus Miræus libris V. de notitiā Episcopatum orbis Christiani Antwerp. 1613. 8. & in Chronico Chronicorum Jani Gruteri. 1) Frid. Spanhemius Theologus Leidensis T. 1. Opp. qui etiam chartas Geographicas habet adjunctas, & 3) Commamillius libro Gallicè Rothomagi A. 1700. 8. edito & magno industria composito, cui titulus; *tables Geographiques & Chronologiques de tous les Archevêchez & Evêchez de l'Univers, ou l'on voit l'état ancien & present &c.*

ἰσορὺν πᾶσι τὴ γῆς αὐτῆ πατρίδος, teste Lambecio T. I. p. 148. *Mich. Pelli* quod rotunda sit terra. *Nicephori Blemmida* brevis Geographia, *Georgii Chrysococca* Medici tabulæ Astronomicæ & Geographicæ, quarum meminit Labbeus p. 121. 124. Bibl. nov. MSS. *Gemisti Plerbonis* varia Geographica de quibus Allatius libro de Georgiis p. 386. *Anonymi* fragmentum Historico Geographicum de divisione orbis terrarum inter tres filios Noæ, n) eorumque posteros, quod itidem exstat in Vindobonensi Bibliotheca teste Nesselho part. I. p. 140. 230.

Doctissimus vir Jo. *Hudsonus* in tertio Volumine Geographorum Græcorum, quod sub prælo sudat, daturum se promisit:

Ephori fragmentum o) è Topographia Christiana Cosmæ, vulgatum in Appendice ad Geographica antiqua Jacobi Gronovii V. C.

Dionysii periegesin cum commentariis Græcis Niceph. Blemmidæ è Codice Bodlejano, & Metaphrasi Avieni;

Topographiæ Christianæ elegantissimam partem, & monumentum Ptolemæi Aduliticum ex Apographo Bigotiano.

Dionysium Byzantinum de Thracio Bosporo.*

Anonymum à Jacobo Gothofredo editum.

Cladii Ptolemæi (de cujus scriptis infra dicam capite peculiari) longitudines & latitudines urbium ex Theonis Alex. codice, in Bibl. Bodlejana.

Gemisti Plethonis ἀνένδοξα ex eadem Bibliotheca.

Descriptionem Arabiæ Arabice & latine ex Abulpheda per Joannem Gravium, p) & Arabiæ descriptionem Ptolemaicam Græce & latine per eundem Gravium innumeris in locis emendatam.

Periplum Ponti Euxini & locorum utriusque continentis, videlicet Bithyniæ Ponto adjacentis, Paphlagoniæ &c. Græce, auctore Anonymo.

Fragmentum de Urbium & regionum nominibus in aliâ atque aliâ mutatis, ex notis Leonis Allatii ad Georgium Acropolitam p. 244.

Sotionis libellum de fluminibus, fontibus &c.

Deperditos Geographos Græcos persequi nihil attinet, quorum præcipuos ex solis Strabonis, Eustathii, Stephani Byz. aliisque

quos

m) Confer de hoc argumento Genes. X. & Josephum lib. 1. Antiqu. cap. VI. cum F. D. Bernhardt notis. Cosmæ Indoplevsten Lib. II. Topographiæ Christianæ p. 131. 132. & Samuelis Bocharti *Maaleg.*

o) Vide supra lib. III. c. 14. p. 60.

p) Confer Gravii vitam à Smitho editam p. 30.

quos paulo antededi indicibus colligere cuius facile est. Sed plerisque etiam notatos memini à Vossio in præclaro de Historicis Græcis opere, & in libro de Philologia cap. XI, ac de scientiis Mathematicis cap. XLIII. & LXIX.

E recentioribus Græciam tabula descripsit *Nicolaus Sophianus* Corcyreus circa A. C. 1480. Romæ clarus, quam commentario illustravit *Nicolaus Gerbelius* Basil. 1545. recuso T. IV. thesauri Gronoviani. Quam vero & hanc & reliquas Geographiæ veteris partes illustrarunt multi, nemo tamen plenius hoc accuratiusque fecit. Viro egregio *Christophoro Cellario*, cujus notitia orbis antiqui, sive Geographiæ plenior ab ortu Rerump. ad Constantinorum tempora prodiit Lipsiæ & Cantabrig. 1701. 1706. 4. duobus Vol. Hic septuagenario propior nuper hoc ipso A. 1707. Halæ Saxonum excessitè vivis, die quarta Junii, cum non hoc tantum sed quam plurimis aliis insignibus ingenii sui monumentis rem litterariam pariter & gloriam nominis sui insigniter locupletasset. Singularem præterea lucem Geographiæ præcæ affundit Joannis Harduini è Soc. Jesu opus eruditissimum, cui titulus *Nymi antiqui populorum & urbium illustrati*, Paris, 1684. 4.

CAPUT III.

De Dioscoride, Aretæo, & Rufo.

Dioscoridis Anazarbei nomen & ætas. 1. Alii Dioscorides. 2. Dioscoridis Anazarbei scripta. 3. Interpolatores. 4. Editiones & MSSæ quædam 5. Alii scriptores de herbis. 6. De Aretæo. 7. De Rufo Epheso. 8.

I.

PEDACIUS DIOSCORIDES vulgo appellatur, quem à Pedania gente Romana *Pedanum* potius appellandum esse ex antiquissimo Codice MS. Vindobonensi pulchre observat *Lambecius* II. de Bibl. Vindob. p. 591. Atque ita vocatur etiam in *Phocii* Cod. 178. & in aliis MSS. quos *Janus Lascaris* & *Salmasius* inspexerunt *Seëta* Empiricus fuit, patria Anazarbeus Cilix, civis a) *Asclepiadæ*.

- a) Steph: Byz. in *AvazapBa*. Svidæ vero errorem qui Anazarbi nomen ante Nervæ Imperium inauditum scribit, refellit *Valesius* ad *Ammian.* XIV. 8. & *Harduinus* ad *Plinii* lib. V. 27. ubi Anazarbenorum mentio. *Emendatione* LX. *Salmasio* quoque qui

piadz. Neque dubito eum prius scripsisse quam Plinius Historiam Naturalem conderet, quanquam ætatem ipsius attigisse Plinium pariter mihi persuadeo. At quod Plinius eum non nominat b) multa tamen refert quorum similia etiam apud Dioscoridem leguntur, inde videtur accidisse, quod ambo ex iisdem hauserunt fontibus, neque Dioscoridis librum Plinius viderit. Sic multa eadem habet quoque Scribonius Largus, ut Joanni Rhodio observatum: neque is tamen Dioscoridis meminit. At meminit sapius Plinius Valerianus, si modo ullus unquam fuit scriptor hujus nominis. & non libri quinque qui sub illo nomine exstant ideo quia de Plinii Hist. natur. li. excerpti sunt, Plinio alicui tribuuntur. Semel allegat Dioscoridem Apulejus de herbis c. CIX. sapius Galenus, qui non diu post Plinium fuit. Dioscorides ipse opus suum, de quo jam dicturus sum, inscripsit *Areo* alicui (*Φίλατος Ἀρεῖ*) quem Torrentius ad Sveton. August. c. 89. & Lambecius lib. II. commentar. p. 559. eundem esse putat cum Areo Philosopho Alexandrino, quo familiariter usus est Augustus Imperator. Sed miror Lambecio hunc ipsum Areum eundem haberi cum Areo quem Asclepiadeum vocat Galenus V. ult. de compos. medicamentorum secundum genera. T. I. Paris. p. 801. *ὡς δὲ Διοσκουρίδης ὁ Ταραντῖς* (Lambecius p. 561. legit *Ἀναζαρβεὺς*) *ἔδωκεν Ἀρεῖ τῷ Ἀσκληπιάδῃ Θανμαστῶς κατέχων τὰς αἰμορραγίας* (confer Dioscoridem V. 115. *περιχαλκίτειος*.) Hunc Asclepiadeum sive Asclepiadis Anazarbei Medici sectatorem Areum esse, cui Dioscorides libros suos dicavit, certum mihi videtur. Lecanium Areum vocat Galenus V. 13. p. 795. & ejus iterum meminit p. 791. 799. &c. Sed eundem hunc esse cum Areo Philosopho Alexandrino non facile crediderim. Igitur Dioscoridis ætatem potius cum viris doctis colligamus ex Licinnio sive ut apud Tacitum XV. 33. vocatur Lecanio Basso, qui Consul fuit anno CHRISTI 64. Neronis XI. Hujus Dioscorides in præfatione ad

M

Areum

qui in prolegomenis ad Exerc. de Homonymis hyles iatricæ p. 10. Dioscoridem Pedanium dictum esse putat à patre Pedanio, perinde ut Herodem Atticum & Apollonium Molonem, ægre assentior, quia Pedanii nomen in MSS. præmitti non vero subjici video. Pedanii plures referuntur à Jo. Glandorpio in Onomastico p. 667.

- b) Confer Jac. Thomasi *Ἐμπαρίτης* librum de plagio litterario §. 657. & 683. seq. ubi refert Plinium à Nic. Leonicensio in libris IV. de Plinii & Medicorum erroribus; Bilibaldo Pirckhaimero, Georgio Agricola aliisque velut Dioscoridis qui scripta expilasset reprehendi, ac vicissim defensitari à Fandolpho Collenutio in descriptione contra Leonicensem Pliniomalligem, Marfilio Cagnato II. 28. Variar. Obs. & Paulo Cigalino in lectione posteriore de Plinii fide atque auctoritate.

Areum meminit his verbis: δέγμα δὲ εὐσμικρόν τῆς ἐν σοῖκαλοκαγαθίας καὶ ἡ κραιτίς c) Λικυνίης βάσις διὰ δεσ. Etiam ex hoc loco clarissime apparet alium esse Areum quem affatur Dioscorides, quam Philosphum illum Alexandrinum. Non enim tam plumbeus fuisset, ut pro Licio Bassio non potius nominasset Augustum Imp. apud quem adeo gratiosus erat ille Areus. At Lecanius ille carbunculo jam perierat, cum scriberet Plinius XXVI. 1. quo duo consulares obicere, condentibus hac nobis eodem anno, Julius Rufus & Q. Lecanius Bassus, ille Medicorum inscientia scissus, hic vero pollice lava manus evulso acu ab semet ipso, tam parvo vulnere ut vix cerni posset.

II. Fuere & alii Dioscorides, quos diligenter recenset Jonstius II. 6. de scriptoribus Hist. Philosphicæ, cujus observatis mea adjungam.

1) Dioscorides Medicus, ob lentes quas in facie habebat, cognominatus Φανας, teste Svida, qui eum apud Cleopatram sub Antonio vixisse, & libros XXIV. Medici omnes argumenti scripsisse affirmat. Sed male eum confundit cum nostro Anazarbeo, à quo disterte distinguit Galenus, Alexandrinum fuisse testatus expositione glossarum Hippocratis in Ἰνδικόν, & Herophilæ additum scētæ, in præf. ad eandem expositionem. Idem Galenus loco prior eum accenset Menestheo, Andree Chrysarî, & Xenocrati (Aphrodisiensi: alius apud Erotianum Xenocritus Cons Grammaticus) qui ὀνομασίας Φαρμάκων composuerunt, & Erotianus sive Herodianus præfat. ad glossarium suum Hippocraticum notat Dioscoridem Phacam septem libris castigasse quæ interpretandis Hippocratis vocibus difficilioribus scripserant ante ipsum alii, Xenocritus Cons, Callimachus Herophileus, Bacchæus Tanagraeus, Philinus Empiricus & qui hunc in compendium misere Epicles Cretensis & Apollonius Ophis. Ordine Alphabetico hos libros compositos fuisse, atque idem opus à Galeno respici suspicatur Lambecius lib. II. p. 565. Dioscoridem Alexandrinum laudat etiam Paulus Ægineta IV. 24.

2) Dioscorides Alexandrino & Anazarbeo junior, quem patrum suorum memoria, hoc est sub Trajano & Hadriano floruisse refert Galenus præf.

*) Solennis hic titulus virorum in dignitate constitutorum. Ita Paulus Apostolus κραιτίς ἡγεμόνι Φίλιππ. Act. XXIII. 25. adde XXVI. 25. Hinc patet quoque Theophilum cui Lucas Evangelium & Acta inscripsit, magistratum gessisse, quia & ipsum ita adatur, κραιτίς Θεόφιλε.

præf. glossarum Hippocraticarum, & γλωσσονογραφον vocat in Ἰνδίκων, sed in præf. addit eum in pluribus libris (hujus forte fuere libri XXIV. Svidz memorati) vix tertiam partem aut quartam vocum Hippocratis interpretatum, & plura è Dioscoride Anazarbeo, Nigro, Pamphiloque & qui hos ætate antecesserunt Crateva, Theophrastro, Heraclide Tarentio & aliis descripsisse. Hic ipse videtur Dioscorides qui perinde ut Artemidorus Capito, cognatus ipsius, Scripta Hippocratis recensuit & obelis dispunxit, in mutandis antiquis lectionibus audacissimus, ut Galenus passim queritur, atque ego infra in indice scriptorum à Galeno laudatorum notavi. *Tarsensem* à Galeno vocari (quod affirmat Tiraquellus de Nobilitate p. 355.) non reperi, nam in loco V. 15. de medicamentis secundum genera male excusum *Ταρύς* vel *Ταρύς* pro *Αναζαρέυς*, ut jam è Lambecio notavi. Salmasius in prolegomenis ad Homonymia hyles iatricæ p. 10. ubi tres hosce Dioscorides recte distinguit, tertium istum non putat fuisse Medicum, sed Grammaticum duntaxat, quod in medio relinquo.

- 3) Dioscorides Epigrammatum Poëta Meleagro Gadareno qui 100. circiter annis ante CHRISTUM vixit, antiquior, de quò ita Dan. Heinsius p. 106. ad hæc Horatii in arte v. 279. *modicis instravit pulvis signis: Persuasum est nobis, versus Dioscoridis respexisse Flaccum* --- Fuit autem iste Dioscorides antiquissimus Poëta, cujus tredecim in *Græca Anthologia Epigrammatica* leguntur, jam edita: nos non pauciora ἀνεκδότα habemus. Eum sane cum Callimacho, Theocrito, Apollonio & aliis, circa ἐβι- ladelphæ tempora vixisse existimamus. Aliquot enim eis τὰ Ἀδωνια conscripse, quæ potissimum ab Arsinoë tum colebantur, ut è decimo & quinto Theocriti Idyllio scimus, & ejusdem, nisi fallor, alibi meminisse. Vide supra lib. 3. c. 28. p. 685.

- 4) Dioscorides Dionisii F. Atheniensis, Epicephisus, tribus Oeneidis, curator testamenti Theophrastei. Laërt. V. 57.

- 5) Dioscorides Isocratis * discipulus ab Athenæo lib. I. p. 11. laudatur versus Homericis Iliad. 6. 119. interpolans. Hunc igitur crediderim, quem ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρου νόμοις allegat Svidas in Ὀμηρος. Ex eodem petita quæ Athenæus p. 8. seq. disputat περὶ τῶν Ἡρώων κατ' Ὀμηρον βίη, ut probe è Svida notavit. Casaubonus p. 27. Respicit & Eustathius ad Iliad. 6. p. 1270. ὡς δὲ καὶ Ἀγαμέμνων ἀδίστατο

M 2

οἶκῳ

* Tiraquellus p. 355. de nobilitate in Catalogo Medicorum pro Ἰσοκράτῃ, aliud agens legit Ἰπποκράτῃ.

ὄντω μεθύων κατὰ τὸν Διοσκόριδην. Ejusdem νόμιμα citat Schol. Aristoph. ad aves v. 1283. Svidas in σκυτάλη Idem forte Dioscorides qui in Schol. Appollonii I. 741. refertur tradidisse lyram datam Amphioni ab Apolline.

- 6) Dioscorides Stoicus, Zenonis qui Chrysippo successit pater, ad quem plures libros scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 190. 193. 198. 200. 202. Huic Jonsius tribuit ἀπομνημονεύματα Laërtio I. 63. & Athenæo XI. p. 507. memorata, licet Casaubonus malit ea referre ad superiorem, Isocrateum. Eundem Jonsius exemplo Zenonis, Persæi ac Sphæri Stoicorum putat scripsisse πολιτεῖαν λακεδαιμονίαν quam allegat Plutarchus in Lycurgo p. 46. & Athenæus IV. p. 140. librum laudans secundum. Respicit & Plutarchus Dioscoridem citans in Agesilaop. 616.
- 7) Dioscorides Cyprius oculus discipulus Timonis Pyrrhonii qui temporibus Ptolemæi Philadelphi vixit. Laërt. IX. 114. 115.
- 8) Dioscorides Byzantinus Grammaticus, frater Hipparchi & Nicolai Byzantini Sophistæ, qui cum Eustephio & Asterio Lacharem Heraclæonis Sophistæ, discipulum Athenis audivit sub Imp. Marciano & Leone. Svid. in Νικόλαῳ.
- 9) Dioscorides Astrologus. Cenforin. c. 17. *Præterea fieri potest quod refert Varro, quodque Dioscorides Astrologus scripsit, Alexandria inter eos qui mortuos solent conservare, constare, hominem plus centum annis vivere non posse.*
- 10) Nescio sitne idem cum superiore, an quod verisimilius dixerim junior Dioscorides Ægyptus, quem cum Damide & Menippo Apollonii Tyanensis in itinere comites celebrat Philostratus IV. 12. p. 169.
- Omitto 11) Dioscoridem Antigoni Regis fratris filium. Diodor. Sic. XIX. p. 704. 709. tum 12) Dioscoridem Ptolemæi Romam legatum, qui cum Serapione interfectus est ab Achilla teste Cæsare III. 109. de bello civili.
- 13) Dioscoridem præterea Apollonii Neapolitani patrem in Vet. Inscriptione apud Gruterum p. 86. 14) Dioscoridem sculptorem cujus mentio apud Svetonium Augusto c. 50. Plin. XXXVII. 1. Spon. Miscell. p. 122. Solonis faciem in Amethyſto ab hoc Dioscoride caſatam Bagartius Peireskio ostendit teste Gassendo in hujus vita lib. 2. ad A. 1605. p. 115 Denique 15.) Dioscoridem à quo dicta Insula Διοσκορίδα, Plinio Ptolemæo, Stephano & aucto-

auſtori peripli maris Erythraei memorata, hodie Zocotara, de qua Baſilius T. I. Lexici.

Videtur etiam Dioſcori interdum nomen expreſſum pro Dioſcoride, ut apud Oribiſium præf. *εὐπορίων*, ubi Dioſcorum de herbis laudat, & forte apud Galenum VIII. 7. de medicamentis ſec. locos p. 587. T. 13. edit. Pariſ. ubi *ἡπατική & Διοσκόρυ* memoratur: licet ſuit etiam Medicus quidam Dioſcorus Tralleniſis, ſed longe junior, frater Anthemii Mechanici, diu poſt Galenum, Juſtiniani Imp. ætate clarus, cujus mentio apud Agathiam lib. V. p. 144. Neq; Dioſcorides quem *ἐν ſαδμοῖς & μέτροις* laudat Tzetzes Chil. XIII. v. 307. diverſus eſt à poſtmo Anazarbeo, de cujus ſcriptis deinceps mihi eſt paucis differendum.

III. Exſtant igitur ejus *περί ὕλης ἱατρικῆς*, ſive ut Erotianus *καμάρων* vocat *ὕλικῶν*, de materia medica libri V. ad Areum, quem ſupra dixi Aſclepiadeum illum Medicum mihi videri, & Dioſcorides ipſe *ὁμότεχον* appellat. Hos libros ita laudat Galenus præfat. libri ſexti de ſimplicibus Medicamentis, ut omnibus ejusdem argumenti præſerat. T. 2. edit. Baſil. p. 68. ὃ ἂν *ἀναρβέως Διοſκορίδης ἐν πέντε βιβλίοις τὴν χηρίμον ἀπαſαν ὕλην ἐγραψεν, & βοτανῶν μόνον, ἀλλὰ & δένδρων καὶ καρπῶν καὶ χυλῶν καὶ ὅπων, εἰτε τῶν μεταλλευμένων ἀπάντων, καὶ γὰρ ἐν τοῖς ζωοῖς μορίων μνημονεύſας. Καί μοι δοκεῖ τελεῶſτα πάντων εἶναι τὴν περὶ τ' ὕλης τῶν φαρμακῶν πραγματείαν ποιήſασθαι. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ τοῖς ἐμπροδεν ὑπὲρ αὐτῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἀπάντων ὅτως ἔδεν, πολλὴν εἰ ταὶ Νίγρος τις ἐπαίνει & Ἀσκληπιάδης. Et quibusdam interjeclis τίς ἔτως & ἄθλιος, ὡς παρελθὲν τὰ Διοſκορίδης καὶ Νίγρος & Ηρακλείδης, καὶ Κρατεῦς & ἄλλων μυρίων ἐν τῇ τέχνῃ καταγεγραſαντων &c. Et lib. 1. de antidotis T. 2. p. 433. γέγραπται ὃ αὐτάρκως περὶ πάσης τῆς κατ' ἱατρικὴν ὕλης ἐν ἑβιβλίοις Διοſκορίδης. Idem præfat. Libri IV. de compoſit. medicamentorum ſecundum genera p. 359. & ὁ Διοſκορίδης ὃν ἔδενός ἀν τις ἐποίο δευτερον ἐν αὐτῶν περὶ ταύτα πυνδαſαντων. Pater etiam ex his Galeni locis, libros quinque tantum Dioſcoridis ipſi fuiſſe inſpectos, neque plures uſquam vel à Galeno vel ab aliis veteribus allegantur: quid quod Dioſcorides ipſe ad quintum præfatus, ἐν τῷ τῷ, inquit, τελευταίῳ ὑπάρχοντι τῆς ἑλγς πραγματείας, ἀναξόμεθα περὶ ὧν καὶ τῶν καλεμένων τῶν μεταλλικῶν. Et præfat. libri primi: οἷſτα δὲ ἡμῖν ἐρατικῶν τὸν βίον, ſυναγωγῶχαμεν τὴν πραγματείαν ἐν ἑπαραδεδομένη βιβλίοις, ſὲ προτρεψάμενα, ὧ καὶ τὴν σύνταξιν ἀνωπιδεῖν &c. Uſum ſe priorum quos antea ſe in hoc argumento verſatos noverat ſcriptis, ipſe profitetur, Jolai Bithyni, Heraclidæ Tarentini, Cratevæ herbarii ſive *μυροτόμος* & Andreæ Medici, ac recentiorum Aſclepiadeorum*

Nigri in primis, tum Tullii Bassi, Nicerati, Petronii & Diodoti : ad majorem simul cum experientia docet se attulisse industriam, multas terras obivisse, ut omnia oculis ipse suis lustraret : & vires singulorum scrutatum plurima observata de suo addidisse, eorum qui prius scripserant emendasse errores, & suo singula ordini atque propriæ classi assignasse. Itaque paullo iniquius de nostro videtur sensitse Salmasius in judicio de Plinio p. 19. *Qui post Dioscoridem universam rei Medicæ materiam herbarumque vires & naturas à Græcis memoria prædiderunt, in verba ejus ita videntur jurasse, ut ab his latum unguem non discedant. Magni tamen illi Viri, & Medicinæ apud Græcos principes, * Galenus, Oribasius, Aëcius, Paulus Aegineta, Alexander & alii. Dioscoridem quoque ipsum omnia fere ab anterioribus accepisse certa apud me fides, ut Sextio Nigro, Tullio Basso & aliis plerisque. Quamvis enim multam operam huic studio dedisse se jactet, & Sextium Nigrum in quibusdam reprehendat, quod ex aliorum relatione, non ex propria experientia & autoptia herbas cognosset, infinita tamen ex eodem mutuatum esse video. Quod ex Plinio facile conjectare est, qui cum in omnibus ferme Sextii Nigri scrinia compilavit, in plerisque Plantarum descriptionibus quas à Sextio hausit, paves eas omnino cum his habet, quæ apud Dioscoridem habentur ; earundem herbarum historiæ, iisdem verbis descriptæ. Ceterum quæ in Dioscoride desiderant Medicæ artis periti, & quantum vicissim ei debere se fateantur, videat lector ubi lubebit in Danielis Clerici idonei harum rerum arbitri Historia Medica partis tertix lib. II. cap. 2. Aliis quandoque nominibus appellare herbas Dioscoridem, quam quibus alias illa veniunt, docuit idem Salmasius in Homonymis Hyles latricæ. Et jam olim Galenus XI. de simplic. medicam. T. 2. p. 154 notaverat μάλλον ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσφάλλται τὰς ἀνδρας τὰς ἀγθεῖς ἐλλὰ δὲ Φωτῆς, οἷος ἦεν ὁ Ἀναξαρθεὺς διοσκουρίδης, πολλά μὲν καλῶς εἰσπεν πρὶ τῆς ἱατρικῆς ὕλης ἰσορρομῶν, ἀγνοῶν δὲ σηµαινόμενα τῶν ἐλληνικῶν ὀνομάτων.*

2. Super sunt præterea Libri duo, à Photio etiam sub Dioscoridis nomine tanquam sextus & septimus liber, de alexipharmacis & theriacis lecti, sextius quidem περὶ Φαρμακῶν ὅσα τέ ἦσι τῶν δηλητηρίων, & ὅσα τῶν ἀλεξιφάρµακων, & septimius περὶ τῶν ἰσθόλων ζώων, & τῆς τῶν ἀπ' αὐτῶν πωληγῶν τῶν σηµειώσεως καὶ θεραπειᾶς. Hi in quibusdam editionis discrepti sunt in libros quatuor, unde novem libros Dioscoridis numerant. Verum an genuini Dioscoridis sint, dubitari potest, quia Galenus etiam libro de antidotis, ubi optime erat occasio, horum non meminit sed tantum libros quinque commemorat. Itaque præfatio ad Areum libro

sex.

* Idem notat Photius Cod. 178.

sexto præmissa videtur esse conficta, iisdem verbis fere quibus libri quinti prologus constans, & ad eum, ut videtur, ab alio quodam, simplici imitatione expressa. Neque forte lecta Photio, quia Photius librum septimum ait esse τελευταίον τῆς ὅλης προθέσεως, cum tamen in libri sexti præfatione legas: ἐν τῇ τελευτῇ αὐτῇ ὑπάρχοντι τῆς ὅλης πραγµατείας καὶ ἀληξόµεθα περὶ τῶν ὠφελῶν ἡµᾶς ἢ βλαπτῶν δυναµένων φαρµάκων ἐνεργείας.

3. Exstant denique περὶ εὐπορίαν ἀπλῶν τε καὶ συνθέτων φαρµάκων, de facile parabilibus simplicibus & compositis medicamentis ad Andromachum, libri duo, in editionibus antiquioribus omissi, & separatim primum è MS. Augustano in lucem editi Argentorat. 1565. 8. cum versione Jo. Moibani Medici Augustani, & cum his operi immortuus esset, Conradi Gesneri, qui & notas addidit, & Galeni aliorumque συμφωνίας. Uti reliqua ita præsentēs etiā libros de integro recensuit & versionem novam adjunxit Saracenus in sua Dioscoridis editione. Sed & hi libri utrum Dioscoridis sint, dubitatur, licet sub ejus nomine ab Aëtio lecta videantur esse. Andromachi duo celebres Medici fuerunt, verum Dioscoridis æqualis fuit Andromachus senior, Neronis Archiater.

4. Dioscoridis περὶ μέτρων καὶ σαθρῶν refertur à Galeno in libro ejusdem argumenti, T. 4. edit. Basil. p. 468. Meminit & Jo. Tzetzes Chil. XIII. hist. 479.

Ἐν τοῖς σαθροῖς καὶ μέτροις ἡ Δυσκυρίδης λέγει
Κοτύλας ἦτ' ἡμῖνας τρεῖς τὸν χοῖνικα ὑπάρχον
Ἦγαν δύο καὶ ἡμισο σαθρὸν λιτρῶν τυγχάνειν.

5. περὶ ἀντεμθαλλομένων sive de succidaneis medicamentis scripsisse Dioscoridem, (nescio an nostrum) testatur Galenus libro ejusdem argumenti T. 13. edit. Paris. p. 965.

IV. Jam olim observatum à Simone Januensi est, tum à Remberto Dodonzo, Jo. Antonio Saraceno, aliisque, Thoma etiam Reinesio p. 154. defensionis Var. lect. varios in Bibliothecis occurrere Codices Dioscoridis, recentiore manu corruptos, & alienorum ex Pamphilo Alex, aliisq; junioribus accessione interpolatos & confusos, relato ob claritatem nominis ad Dioscoridem, quicquid herbaris etiam inferioribus visum fuerat. Hisce interpolatoribus tribuenda sunt quæ ex MSS. Codicibus excerpfit Hieronymus Roscius, exhibita ad calcem editionis Aldinæ A. 1518. 4. p. 214. seq. & quæ tanquam spuria separatim edidit in Dioscoride suo Græco-latino Saracenus p. 441. Alphabetum item Empiri-

Empirium sive de medicamentis experientia probatis, Dioscoridis & Stephani Atheniensis, quod in MSS. Vindobonensibus offendit Lambecius lib. 2. p. 59. lib. 6. p. 124. 145. & quale Caspar Wolfius latine à se versum edidit Tiguri 1581. 8. Pseudo Dioscoridis inediti locum è Bibl. Medicea Græce affert Jac. Tollius ad Longinum p. 6. Forte ex brevi tractatu qui inscribitur *Διοσκορίδης περί ἀντιφασμακίων*, atque Francisco Redi iudice in observationibus de Viperis p. 199. auctorem habet Eutecnium Sophistam, Nicandri & Oppiani Paraphrasten. Interpolator Dioscoridis plus simplice vice etiam allegatur à Cangio in glossario Græcobarbaro.

V. Dioscoridis * Editiones.

Græcæ: prima Aldi, quam Hieronymo Donato, Patricio Veneto inscriptit, Venet. 1499. fol. adjunctum habens Nicandrum.

Altera Aldina A. 1518. 4. ex Hieronymi Roscii Patavini recensione, qui codice Nicolai Leonicensi usus est. Huic Roscio Franciscus Asulanus præsentem editionem inscripsit, quæ Poëtam veterem Anonymum de viribus herbarum adjunctum habet, exhibitum à me supra libro III. cap. XXVI.

Basilensis ap. Jo. Bebelium, non contemnenda industria Jani Cornarii, A. 1529. 4.

Latine.

Vetus interpretatio Dioscoridis A. 1478. edita, fuit in Bibl. Bigotiana. Ex hac versione multa transcripta sunt in Matthæi Sylvatici pandectis Medicinæ, & Jo. Scrapionis F. libro de simplicibus. Exstat & editio veteris illius translationis Lugd. 1512. cum additionibus Petri Paduani.

Ex versione *Hermolai Barbari*, qui eleganter, sed dum Plinio nimis insistit parum fideliter reddidit, additis ejusdem Hermolai notis sive Corollariis, & Jo. Baptista Egnatii in Dioscoridem annotamentis. Venet. 1516. fol.

Ex versione Jo. Ruellii Sveffionensis (cujus præclari libri tres de naturâ stirpium exstant) anno eodem Paris. fol. apud H. Stephanum avum 1516. & Venet. 1527. 8. hinc cum Herm. Barbari in Dioscoridem Corollariis

&

* Nonnullarum fateor me notitiâ debere Lambecio l. 2. de Bibl. Vindob. p. 599. seq. & Conrado Gesnero, cujus indicem eorum qui Dioscoridem illustrarunt, annotationibus Val. Cordi præmissum, integrum Lambecius p. 603. seq. exhibuit.

& commentariis Marcelli Virgilii per Ottonem Brunsfeldium contractis. Argent. 1519. fol. præterea Basil. 1593. 8. Lugd. 1543. 12. & 1550. 8. cum brevibus H. B. P. annotationibus : & Marpurgi 1543. fol. cum annotationibus Gualteri Rivii, Argentoratensis Medici & Chirurgi ac Jo. Loniceri scholiis, & Francof. 1545. fol. cum notis G. Rivii, Val. Cordi, nomenclaturisque herbarum, vario idiomate, per Conradum Gesnerum. Denique Lugd. 1554. 12.

Ex versione Marcelli Virgilii Florentini, cum ejus commentariis. Florent. 1518. fol. apud heredes Philippi Juntæ : & secunda recognitio ibid. A. 1523. fol. Hanc versionem castigat Jo. Manardus libro VIII. Epistolarum Medicinalium, Lugd. 1549. 8.

Ex Petri Andrea Matthioli, Medici Senensis, restitutione. Lugd. 1554. 12. cum ejus commentariis. Venet. 1565. fol. Nonnulla in Matthioli commentariis reprehendit Melchior Gvilandinus Borussus, & Amatus Lusitanus. Jo. Ruellii versio & Matthioli Commentarius in Dioscoridem ex recensione Casp. Bauhini, cum Apologia Matthioli adversus Amatam Lusitanum, Epistolis Medicinalibus & dialogo de morbo Gallico. Basil. A. 1598. fol.

Ex interpretatione Jani Cornarii, Basil. 1557. fol.

Ex versione meliori Jo. Antonii Saraceni, Francof. 1598. 12.

Matthioli commentarii, Venet. 1554. 1565. 1583. fol. cum variis plantarum & animalium imaginibus. Prodierunt etiam Venet. 1571. 4. ad-dita Francisci Calceolarij descriptio itineris sui à Verona in Baldum montem plantis refertissimum. Exstat & ejusdem Matthioli opusculum de simplicium medicamentorum facultatibus secundum locos & genera, Venet. 1569. 12.

Jo. Roderici Castelli, sive **Amati Lusitani** enarrationes. Argentorat. 1554. 4. Venet. 1557. 4. & Lugd. 1558. 8. cum lemmatibus & annotationibus Rob. Constantini.

Annotationes Valerii Cordi, cum ejus historia stirpium & aliis quibusdam, edente Conr. Gesnero, Tiguri 1561. fol.

Andrea Lacuna, qui Julii III. Pontificis Max. Medicus fuit, notæ, quibus adhibito codice Græco optimo MS. Ruellii versio 700. & pluribus locis emendatur. Lugd. 1554. 12.

Contenti Pharmacopæ commentarium in Dioscoridem accepisse se scribit Jos. Scaliger, ejusque doctrinam, industriam, atque acumen se laudare, Epistola XVII.

Ineditam Hieronymi Bagolini versionem memorat Jo. Rhodius ad Scribonium Largum p. 191. Idem MStum suum Codicem Græcum suum hinc inde laudat, & Plinium Dioscoride juniorem fatetur p. 193. quæ & Bodzi à Stapel sententia est p. 592. seq. ad Theophrastum, & Salmasii p. 408. ad Solin. edit. Paris. & Lambecii, aliorumque. Hic Bodæus commentariis ejusmodi quibus Theophrastum etiam Dioscoridem illustrare aggressus fuerat, sed conatibus ejus fata interceperunt. Quamplurima Dioscoridis loca illustrat idem Salmasius ad Solin. & in Homonymis hyles iatricæ.

Græco-Latinæ.

Cum *Marcelli Virgilio*, Florentini, versione & commentariis, atque *Hermolai Barbari* Corollariis. Colon. 1529. fol.

Cum versione *Jo. Ruellii* Svesionensis & notis. Paris. 1549. 8. ex recensione accurata & cum castigationibus *Jacobi Goupyli* Prof. Paris. Hac editione cum sex MSS. à Jo. Sambuco collata usus est Saracenus; quod ipsum exemplar hodie exstat in Bibl. Vindobonensi. Vide Lambecium lib. 2. p. 599.

Deuique editionem optimam & plenissimam Dioscoridis debemus *Jo. Antonii Saraceno*, Lugdunensi Medico, paullo post defuncto, qui Græca ad Codices MSS. recensuit, latinam versionem novam meliorem adjunxit & scholia erudita addidit, Joannis quoque Sambuci castigationibus in eade voluminis subiectis. Francofurti apud A. Wecheli Heredes. A. 1598. fol. Laudant ex merito H. Stephanus de bene instituendis Græcæ linguæ studiis p. 80. & If. Casaubonus Græco Epigrammate, quod operi præmittitur.

Vernaculæ.

Italice ex versione Fausti Longiani. Deinde cum auctioribus Petri Andreæ Matthioli commentariis. Mantuz 1549. 4. Venet. 1555. 1568. 1604. fol. & ibid. 1548. 1550. 4.

Antonii Pasini annotationes & emendationes In Italicam Matthioli versionem. Bergomi 1591. 4.

Hispanice cum notis Andreæ de Lacuna Antwerp. 1555. fol. Salmanticæ 1566. 1570. fol.

Gallice cum Matthioli commentariis, interprete Antonio du Pinet, Lugd. fol. apud Gabr. Coterium, 1566. atque inde 1627. & 1642.

Ger.

Germanice per Jo. Dantzen von Aft, Francof. ad Mœnum, 1546. fol.

Bobemicam quoque Dioscoridis versionem cum iconibus prælo subijciendam A. 1561. memoravit Gesnerus.

De *Arabica* Dioscoridis interpretatione, qua usus Avicenna, Serapio, Ibn Beithar, &c. consules Salmasium præf. ad Cebetem, & in homonymis hyles iatricæ: ac Bibliothecam Orientalem Barthol. Herbeloti. De ætate Dioscoridis certe Arabes falluntur, qui ut apud Abulpharagium legas, putant eum floruisse sub Ptolemæo Physcone.

Codices quidam Dioscoridis MSS.

In Bibliotheca Regis Christianissimi luculentum codicem Græcum exstare cum appellationibus Arabicis omnis ὕλης ἱατρικῆς testatur Jos. Scaliger in Epistolis p. 235. 241. 247.

Alium Codicem ante octingentos annos ad minimum scriptum (ejusdem Bibliothecæ) in quo omnes fere paucis exceptis plantarum figuræ manu antiquarii, qui librum scripsit graphice expressæ sunt, laudat Salmasius, & ex eo plantæ siphii imaginem descriptam exhibet ad Solin. p. 359. edit. Paris.

Alium antiquiorem, qui asservatur Neapoli in Bibl. Patrum Augustinianorum S. Johannis de Carbonaria V. C. Bernhardus Montfaucon in Diario Italico p. 309. refert his verbis: *Codex Dioscoridis eleganter descriptus, membranaceus, characteribus uncialibus quadris, sine accentibus, adpositis plantarum florumque figuris minio depictis à perita manu. Hujus auctoris nullum puto pari vetustate & elegantia exemplar exstare: nam Regium quod antiquitatis causa suspicatur, huic multum concedit ætate & pulchritudine. Initio mutilum, his verbis incipit: ΑΜΒΡΟΣΙΑ ΟΙ ΔΕ ΒΟΤΡΥΣ, estque quinti ut puto seculi.*

Cum hoc antiquitate & elegantia saltem certabit, si non eum vincet Codex præstantissimus in Bibl. Augustam Vindobonensem illatus à Busbequio, quem à drogomanno sive Interprete Sultani CPoli redemptum Matthiolo utendum dederat. Hunc prolixè describit, specimine etiam characterum, atque iconibus quibusdam veterum Medicorum * ex eodem prolatis Lambecius lib. 2. de Bibl.

N 2

Vin-

* Medici illi sunt Machaon, Chiron, Heraclides Tarentinus, Pamphilus Alex. Xenocrates Aphrodisiensis, Mantias Herophileus, Sextius Niger, Cræteas, Apollonius, Memphites, Andreas, Nicander, Rufus Ephesius, Galenus & ipse denique Dioscorides, cujus

Vindob. capite 7. p. 519. seq. docens eum iussu Iulianæ Anicii Imp. Flavii Anicii Olybrii filiz scriptum ante annos 1200. Vide eundem p. 489 & lib. I. p. 36. seq. Mentio ejusdem Codicis apud Busbequium Epist. Turcica IV. Reinesium p. 208. Var. lect. & Colomesium in Opusculis p. 108. Alios præterea quatuor Dioscoridis Codices in eadem Bibl. Cæsarea obvios recenset Lambecius lib. 2. p. 597. seq. & quintum lib. 3. p. 344.

VI. Plures de herbis medicinalibus scriptores * memorat Epiphanius lib. 1. adversus hæreses p. 3. καὶ Νικάνδρος μὲν ὁ συγγραφεὺς ** δηρῶντε καὶ ἐρπετῶν ἐποιήσατο τῶν Φυσεων τὴν γνῶσιν, Ἄλλοι ᾧ συγγραφεὺς ριζῶντε καὶ βοτάνων τὰς ὕλας, Διοσκυρίδης μὲν ὁ ὑλοτόμος, Πάμφιλος τε καὶ Βασίλειος ὁ Τύλιος, Νικήρατος καὶ Πετρώνιος, Νίγες καὶ Διδότος καὶ ἄλλοι τινες. Plerosque horum laudat etiam Dioscorides & Plinius, qui diligentissime è latinis de usu herbarum in Medicina scripsit, & Galenus in præfat. libri sexti de simplic. medicamentis, qui addit præterea Mantiam, aliosque. Nos missis hisce, utpote pridem deperditis, alios duos Medicos Græcos, quorum scripta quædam adhuc exstant, Dioscoridi subijciemus, Aretæum ac Rufum.

VII. ARETÆUS Cappadox diversus fuit ab Aretæo Corinthio (de quo Lucianus in Toxari.) Sabinum enim Hippocratis commentatorem veterem Gellio III. 16. & Galeno memoratur, quo auctore Tiraquellus & ex eo Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, Aretæum Sabinum appeller, haud comperi. Antiquissimus scriptor & diu ante Cæsarum tempora clarus visus est doctissimo Vossio de vitiiis sermon. p. 419. 782. & lib. de Philosophia p. 96. & 107. Sed argumentum quo hoc evincere conatur, quod nimirum Jonice scribat, atque Jonismus & Dorismus ante Cæsarum tempora usurpari desierint, abunde confutatur ex Arriani Indicis, quæ Jonica dialecto exarata sunt, & exemplo Cephalionis atque Dionysii Milefii, quos Jonice scripsisse Svidas testatur.

cujus imago editioni etiam Saraceni præmittitur. De singulis hisce prolixis ibidem Lambecius differit. Imagines è Lambecio dedit etiam Jo. Petrus Bellerius ad calcem illustrium Philosophorum, Poëtarum Rhetorum Rom. 1685. fol. Singulas separatim exhibuit Gronovius, Machaonem & Chironem quidem T. 1. yyy seq. Cræteam T. 2. 70. & reliquos T. 3. thesauri Antiqu. Græc. dd -- ll. ecce. kkkk. & Dioscoridem 000.

* Nota, quod συγγραφεὺς dicitur etiam de Poëta, uti apud Phædrum Menander scriptor.

** De singulis hisce Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindob. loco laudato, Petavius ad Epiphani. Harduinus ad Plin. & Tiraquellus in Catalogo Medicorum, quem libro quinto longe locupletiolem & sexcentis locis emendatum dare institui.

flatur. Unde à Vossii sententia recte discedit Ægidius Menagius in a-mœnitatibus juris p. 223. In Lindemio renovato G. Abr. Merklini p. 87. legas Aretzum Strabonis & Gregorii Nazianzeni esse coxtaneum, quz perspicue inter se pugnant, cum trecennis amplius annis Strabone junior fuerit Gregorius. Igitur hanc librarii vel typographi hallucinationem mittamus. Sed neque illud quod additur, Aretzum sub Augusto Cæsare vixisse, ferri facile potest. Sane Aretzum pneumaticæ sectæ addictum esse observavit Daniel Clericus V. C. parte 2. Hist. Medicinæ lib. IV. sect. 2. c. 3. Atqui hujus sectæ auctor Athenæus Attalensis non multo antiquior fuit Plinio, vel ad summum sub Nerone scripsit, ut eidem viro docto observatum. Nusquam quoque Aretzi meminere vel Plinius vel Galenus, vel auctores ejus ætatis alii, verum à Paulo Ægineta semel atque ab Aëtio aliquoties, laudatur. Quin Aretæus ipse meminit antidoti ab Andromacho Neronis archiatro inventi, Symphonis quoque ac Philonis & Vestini (Βησίνας) antidotum commemorat II. 5. Θεραπευτ. χρονίων νόσων p. 265. edit. Henischii. Laudari Aretzum à Dioscoride Kœnigius in Bibl. annotavit. Et sane Aretzi mentio in lib. 2. εὐνοπίων quz sub Dioscoridis nomine leguntur p. 112. Sed illa junioris esse scriptoris, & supposita Dioscoridi jam supra monui.

Exstant hujus Aretzi *ὡς αἰτίων καὶ σημάτων ὀξέων καὶ χρονίων πα-
θῶν* de acutorum & Chronicorum sive diuturnorum morborum causis & signis libro IV. initio manci.

ὀξέων καὶ χρονίων νόσων Θεραπευτικά, de acutorum ac Chronicorum morborum curatione libri totidem, è quibus duo posteriores mutili ad nos pervenerunt. Latine hos libros vertit Junius Paulus Crassus, Medicus Patavinus, non optimis Codicibus usus Venet. 1552. 4. Deinde Græca vulgata sunt à Jacobo Goupylo Medico Paris. 1554. 8. apud Adr. Turnebum typographum Regium, quz editio è codice Regio auctior est capitibus quinque II. - VI. in libro postremo, licet ea genuina esse ambigit Henischius, quoniam in capite de diabete non leguntur ea, quz ex Aretzo Aëtius de illo morbo agens repetit. Eandem editionem habeo locis variis manu viri docti emendatam. Mox Crassi versio recusa est forma minori Paris. apud Guil. Morellium & Jacobum Puteanum, passim castigata & additis à Goupylo capitibus, quz Crassus non vertebat. Hinc suam iterum interpretationem sub incudem revocavit ipse Crassus, atque ex Regia Græca editione plurimis emendavit locis, & capita illa quinque ipse quoque addidit A. 1555. De Goupylo autem con-

queritur his verbis: Cum id opus ego jam moliri constituissem, à Medico quodam Gallo, viro ut conjicere licuit non inerudito, dudum factum fuisse cognovimus, quod ipse non detrahendi nobis studio se fecisse testatur, sed ut admoneret & ad inchoatum opus eliminandum absolvendumque incitaret. Me præterea bonum interpretem appellare non recusavit, & à nostra versione, quam ipse doctam meditationem vocat, se in edenda Græcia non mediocriter fuisse adjutum conficitur. Hisce quidem verbis amicum erga nos animum præ se tulit, sed amici operam nequaquam exhibuit. Quapropter ipsi ego ob bona verba gratias agere non debeo, cum opus verbis repugnare cognoverim, ut in Æsopi apologo lignatori vulpecula respondit. Nam si amico in me animo fuisset, me per litteras commonefacere, & nonnulla errata mihi detegere, neque ea prius quam à me responsum acciperet, vulgo patefacere debuit. Ego enim aut me purgassem, ac errorum mihi obsectorum rationem attulissem: aut si excusari non potuissem, eos ingenue, qui mensus est animi candor, amico fassus essem, meque ad castigationem paravissem. Sed illud profecto quod plerisque hominibus accidere consuevit, hominem impulit, ut in alienam sigetem falcem immitteret; studium videlicet caprandæ gloriolæ & alienus detegendæ vitii, (quo nihil facilius ac jucundius esse potest) ostentandi ingenii affectatio. Recusa est Crassi versio è Goupyli illa quam dixi recognitione, initio Collectionis Medicæ artis principum quam Henr. Stephanus latine dedit Paris. 1567. fol. Eadem versio ab ipso Crasso recognita iterum prodit una cum Rufo, Theophilo protospathario & Stephano Atheniensi Basil. 1581. 4. Denique Georgius Henischius Medicus Augustanus adhibitis Codicibus Veneto, Bavario & Augustano Aretæum de integro recensuit, quæ deerant è Galeno & Aretæo diversis litterarum typis expressa supplevit, atque adjuncta Crassi interpretatione & novo Commentario suo, quo morborum maxime natura explicatur, edidit August. Vindel. 1603. fol. Petri Petiti Medici Paris. in Aretæum observationes brevi proditura sibi quæ inscriptas testatus est Menagius ad Laërtium 1692. editum p. 253. Sed necdum prodisse illas intellexi, neque usquam exstare puto editionem Parisiensem Aretæi Græcolatinam in 4. quam auctam P. Petiti annotationibus memorat Merklini Lindenius renovatus A. 1686. editus.

IX. RUFUS Ephesius Cleopatæ Reginz Medicus fuit, si credimus Jo. Tzerzæ Chil. VI. hist. 44. v. 300. at plerique Svidam secuti, longe juniorem faciunt & ad Trajani tempora referunt. Exstant ejus De appellationibus partium corporis humani libri III. & libri primi quidem binæ, ut videtur Rufi, *ἐκδοτός*. His libris Kœnigio videtur usus esse Pollux libro secundo Onomastici, licet nusquam Rufum nomine

tenus

tenus laudat Pollux, Græce edidit Jacobus Goupylus Paris. 1554. 8. typis Regiis ex officina A. Turnebi. Latine verterat *Junius Paulus Crassus* cum Aretzo, Venet. 1552. 4. reculos deinde Paris. 1554. forma minore ex recensione ejusdem Goupyli, & inter Medicos Principes H. Stephani A. 1567. fol. atque iterum ex secunda Crassi recognitione A. 1555. & Basil. 1581. 4.

De vesica renumque affectibus, liber extrema parte mutilus.

De medicamentis purgantibus fragmentum. Hæc Græce una cum superioribus Rufi libris & *Somno* de utero ac muliebri pudendo idem Goupylus ex officina Turnebi edidit Paris. 1554. 8. atque eodem anno latine, forma minore. Postea inter artis Medicæ principes recudit latine H. Stephanus A. 1567. fol.

Novam editionem Græco-latinam Rufi ad MS. Bernense recensitam molitus est Martinus Bogdanus teste Bartholihio Centur. IV. Medic. Epist. p. 37.

Rufi *de Veneriâ & de ossibus* memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 126.

Ruso etiam tribuit Rasis libros *πεὶ ὑγίας*, qui inter Galeni scripta leguntur, ut suo loco dicam.

Perditi sunt libri V. *πεὶ ἀγαθῆς* Svidæ memorati, quorum secundum allegat Oribasius,

Περὶ βοτανῶν libri IV. carmine Hexametro. Galen. præf. libri VI. de simplic. medic. T. 2. edit. Basil. p. 68. è quo opere nonnulla videtur adducere p. 160. Et forte ex hoc ipso petita sunt, quæ de herbis Deo alicui sacratis edidit Aldus cum Dioscoride, atque ego exhibui supra lib. III. c. 26. Sane nihil habeo, quod verisimili huic Simleri conjecturæ opponam. Respicit & hos libros Galenus Rufum laudans lib. 1. de antidotis c. 2.

Θεραπευτικά βιβλία Galen. præf. lib. VI. de simplic. Medicamentis. Ex his videntur hausta fragmenta Rufi pleraque quæ apud Aëtium exstant.

Περὶ μελαγχολίας Galen. T. 3. edit. Basil. p. 357. τῶν ὑνεωτέρων ἀριστὰ γέγραπται *πεὶ μελαγχολίας* τῷ Εἰσεσίῳ Ῥύθῳ,

Svidas præterea memorat Rufi hujus *πεὶ ἀγαθῆς* πλεόντων ἁ.

Περὶ τραυματικῶν φαρμάκων, ἁ.

Περὶ σῦκων (de ficosis tumoribus five excrecentiis) ἁ

Περὶ ἀρχαίας ἰατρικῆς, ἁ.

Περὶ γαλακτοῦ, *πεὶ οὐκ*, *πεὶ μέλιτος*.

In

In Hippocratis quoque scripta quædam commentatus videtur ut colligo è Galeno de libris propriis T. 4. p. 370. & T. 5. p. 450. ubi Sabinum & Rufum vocat, ἀνδρας τοῖς ἰπποκράτους γραμμασιν ὠμιληκότας & παρῖγους. Alius fuit Menius Rufus cujus meminit Galenus VII. de compos. medicamentor. secundum genera T. 2. p. 416. Rufum vero Hieracem Thebanum quem refert Tiraquellus, nullum reperio, licet Hierax Thebanus laudatur à Galeno V. de compos. medicam. secundum genera T. 2. p. 387.

CAPUT IV. DE PHILONE JUDEO.

Philonis genus & ætas. 1. Scriptorum editorum & deperditorum Catalogus & ordo: suppositorum quoque, cum variis Observationibus. 2. Editiones. 3. Philones varii. 4.

I.

PHILO, gente ac religione Judæus, Patria Alexandrinus, αἰνῆς τὰ πάντα ἔρδοξεν a) è nobili inter suos ac sacerdotali familia fuit, Alexandri Lyfimachi Alabarchæ b) Alexandrini h. e. scripturæ ac vectigalium Magistri, qui inter præcipuos ibi Magistratus erat, frater. Ætate provectus c) circa A. C. XL. caput legationis fuit popularium suorum nomine ad Cajum Imp. apud quem Alexandrini per Apionem graviter calumniati Judæos fuerant. Et quanquam irrita fuit legatio, tamen scripta ipsa & memoriz, quas de ea reliquit, prudentiæ, virtuti, ingenio ac constantiæ ejus testimonium reddunt luculentissimum. Cum secunda vice venisset ad Claudium Imp. Romæ locutum fuisse cum Petro Apostolo ejusque habuisse amicitias scribit post Eusebium Hieron. in Catalogo c. XI. Sed
Petrum

- a) Joseph. XVIII. 10. Antiq. Euseb. II. 5. Hist. Nicephorus II. 9.
- b) De hoc vocabulo vide laudatos à Grangæo ad Juvenal. I. 130. & Ciceronem II. ad Attic.
- c) Confer de hac Philonis legatione Tillemont. T. 2. Hist. Imperator. p. 763 seq. & Martinum Hankium de Scriptoribus rerum Byzant. lib. I. cap. VIII. Schismaticum non fuisse Philonem contra Bernhardi Lamy sententiam probat idem Tillemontius T. 2. Menor. Ecclæs. parte 3. p. 228 seq.

Petrum ante Claudii fata Romam venisse incredibile videtur Sam. Basnagio T. 1. Annal. p. 499. Magis etiam incredibile mihi videtur in illo vetustiorum silentio, quod Photius Cod. CV. refert eum Christo nomen dedisse, sed postea ex indignatione quadam & tædio iterum ad suos rediisse. In Philosophia atque eloquentia ita profecit, ut vulgo etiam ferretur de eo proverbium ἡ Φίλων Πλατωνίζει, ἡ Πλάτων Φιλωνίζει: neque enim Judaicam tantum sed externam quoque gentium Philosophiam, Pythagoricam præcipue ac Platoniam calluit & cum Judaica conjunxit, unde Nicephorus II. 15. Philonem περιβόητον ἐπ' ἀμφοτέρους Φιλοσοφίας appellat, quod contra viri docti Joannis Jonsii sententiam (qui lib. III. c. 4. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, Philonem Platoniam fuisse multis negat) confirmatum à me alias singulari dissertatione Lipsiæ A. 1693, edita de Platonismo Philonis Judæi, & à Jo. Clerico V. C. demonstratum in Epistolis Criticis est adversus Joannem Van der Weyen Theologum Franequeranum, Epistola VIII. Credat interim qui volet audaciori magni Scaligeri effato, *Hebraismi & Syriaismi imperitiorum fuisse Philonem, quam ullus Gallus vel Scythæ, & hoc omnia ejus scripta loqui*; c. XVIII. elench. tribzref. Mihi quemadmodum constat quod non satis est Judæum natum esse, ut idem statim Hebraice vel Syriace doctus sit, ita doctorem tam celebrem legis à Judæis illa ætate, propter leves quasdam & minus congruentes neque ad Grammaticam formulam satis exactas quæ in Philone fortassis observantur etymologias, statim de ponte deicere, atque Hebraismi omnis & Chaldaismi rudem pronunciare, videtur haud æquum. Miror etiam virorum doctorem judicium, qui è recentioribus Rabbiniis Philonem Hebraicorum rituum ignorantissimum d) fuisse concludunt. In expositione librorum Mosaiscorum Allegoris nimis indulsit, fateor, atque idem ut in sacris scriptis facerent auctor fuit Christianis, præcipue Origene exemplum ejus auctoritate sua commendante, sed vel eo nomine charus esse Philo debet, quod tam amplum & locuples de ratione illius ætatis ἀλληγορημενὰ tractandi testimonium præbet Judæus. Unde vero habet Vir incomparabilis, in acerrima illa sua Philonis censura e) eum nomenclaturis solis contri-
bulum suorum Hebræo Græcis instructum protulisse ea quæ de nominibus

O

Hebrai-

d) R. Cudworth libro qui inscribitur: true notion of the Lord's supper p. 17. *Philo Alexandrinus though Jew of nation, yet very ignorant of Jewish customs.* Hugo Grotius ad Matth. XXVI. 18. *In moribus Hebræis Philo ipse Alexandrinus non satis certus est auctor.*

e) Ed. Bernhardus apud Caveum V. C. in parte 2. Hist. litterar. ad. A. C. 40.

Hebraicis interdum argutatur. Quis enim non malit adfentiri Orogeni, Eusebio & Hieronymo diserte affirmantibus Philonem ipsum nomenclaturam ejusmodi composuisse & librum de nominibus Hebraicis eorumque etymologiis condidisse.

II. Scripta * Philonis complura exstant *digna meliore cum editione tum interpretatione*, ut recte ait Cotelierius ad T. 2 monumentor. Ecclesiæ Græcz p. 540. Addo etiam, ordine meliori, nam qui in editionibus occurrit, est admodum perturbatus. Sed universis his, ut spero, defectibus occurret & eruditorum expectationi abunde satisfaciet doctissimus Vir *Ericus Benzeli*us Erici Archi Episcopi dignissimi F. Præfectus doctissimus Bibliothecz Upsalienfis, qui apparatu non contemnendo instructus jam ab aliquot annis novam Philonis editionem & uno alteroque opusculo auctiorem molitur. Philo ipse in limine libri *περί ὁραλῶν ἢ ἐπιτιμῶν* Oracula Moysis, quæ plerisque scriptis suis illustravit, in tres ideas five tria distinguit genera : Τὴν μὲν περί Κοσμοποιίας, τὴν ἢ ἱστορικὴν, τὴν ἢ τρίτην νομοθετικὴν. Hanc distinctionem secuti sunt, qui scripta Philonis pleraque digesserunt in *κοσμοποιητικά, ἱστορικά & νομοθετικά*. Sed contra Philonis mentem ac minus commode ea sunt usi. Mihi quidem, salvaliorum judicio ita videntur Philonis scripta digerenda esse:

1. *Περὶ τῆς Μονοθεῶς κοσμοποιίας. De mundi officio five in Hexæmeron* p. 1. edit. Paris. Ex hoc libro locum proferens Eusebius VIII. 13. præparat, *Πάλιν ὅν, inquit, τὸν Φίλωνα παρτίον ἀπὸ 8 πρώτων τῶν ἐκ τὸν νόμον*. Laudat idem XI. 24. Latine convertit Joh. Christophorus.

2. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον πρώτη* ad Genes. II. vers. 1. seq. *Allegoria sacrarum legum post Hexæmeron lib. 1. p. 46* Philonis *Allegoriam sacrarum legum legisse se testatur Photius* Cod. 103.

3. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον δευτέρα* ad Gen. II. 81. seq. *Allegoria lib. 2. p. 1085*. Hic liber ab Hæschelio primum Græce editus cum notis, & male in Genevensi ac Parisiensi liber tertius inscribitur & à reliquis longe distrahitur.

4. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον τρίτη* ad Gen. III. 8. sequ. *Allegoria liber 3. p. 60* Hic male in editionibus inscribitur liber secundus.

Librum

* Sociniani cujusdam hominis putidam conjecturam, qui scripta Philonis composita esse existimat ab aliquo hujus nominis Christiano qui circa extremum seculi secundi post CHRISTUM natum claruerit, confutavit Petrus Allixius V. C. in judicio Ecclesiæ Judaicæ adversus Unitarios capite VI.

Librum quartum Allegoriarum Philonis allegat Leontius apud Turrianum IV. 2. Apologiz pro Epistolis Pontificum.

5. Περὶ τῶν χειρῶν καὶ Φλογίνης ῥομφαίας, καὶ ἡ κλιθεὶς πρὸς τὰ ἐξ ἀνδρῶν καὶ. ad Gen. III. 24. seq. *De Cberabim & flammeo gladio, de Caino qui primus ex homine procreatus est* p. 108.

6. Περὶ ὧν ἰσχυρῶς ἄβελ τε καὶ καὶν ad Gen. IV. 2. seq. *De sacrificiis Abelis & Caini* p. 130.

7. Περὶ ἡ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι φιλεῖν ἐπιτιθεσθαι ad Gen. IV. 7. seq. *De eo, quod deterius potiori insidiari soleat* p. 155. Laudat Eusebius XI. 15. pręparat. & ante eum Origenes in Matth. p. 369. Φίλων ἡ ἐν πολλοῖς τοῖς εἰς τὸν Μωϋσέως νόμον συντάξων αὐτῷ εὐδοκίμων καὶ τῷ ὁσσηνέοις ἀνδράσι φησὶ ἐν βιβλίῳ ἐπὶ ἡ τὸ χεῖρον. &c.

8. Περὶ Γιγάντων ad Gen. VI. 1. *De Gigantibus* p. 284.

9. Περὶ ἡ ὅτι ἀτρεπὸν τὸ θεῖον ad Gen. VI. *De eo, quod Deus sit immutabilis* p. 293. Eusebius II. 8. Hist. forte non male utriusque libri, huius ac pręcedentis, communem tradit fuisse titulum, περὶ γιγάντων ἡ περὶ ἡ μὴ τρέπεσθαι τὸ θεῖον. Sane libro priore, qui de gigantibus inscribitur, agitur etiam de divinę virtutis immobilitate.

10. Περὶ Γεωργίας Νῶε ad Gen. IX. 20. liber I. *De agricultura Noë*. p. 187.

11. Περὶ Φυτεργίας Νῶε sive περὶ γεωργίας liber 2. ad Gen. IX. 20. *De plantatione vineę a Noë factę* p. 214 Libros duos περὶ γεωργίας scripsisse Philonem testatur idem Eusebius, & hunc pro secundo agnovit etiam in versione sua Lilius Tiphernas.

12. Περὶ μέθης ad Gen. XI. 21. *De ebrietate* p. 240. Hic liber videtur olim divisus fuisse in duos. Nam duos περὶ μέθης scripsisse Philonem, idem Eusebius testatum reliquit.

13. Περὶ ἡ ἐξένηψε Νῶε Gen. IX. 24. *De verbis, evigilavit Noë* p. 273. Hunc ipsum librum puto intelligi ab Eusebio, cum memoratur εἰς ὁ περὶ ὧν νῆψας ὁ νῆς εὐχεται καὶ καταράται. Neque opus est, ut pro νῆς legamus νῶε. nam ad νῶν applicat Philo, quę de Noë dicuntur.

14. Περὶ συγχύσεως ἀλαλέτων ad Gen. XI. 1. seq. *De confusione linguarum* p. 319. Huius libri Eusebius facit mentionem & Hieronymus.

15. Βίος σοφῆς κατὰ διδασκαλίαν (Eusebius male δικαιοσύνην, licet videatur respici ad Gen. XV. 6.) τελευτῶν ἡ περὶ νόμων ἀγράφων *Vita Sapientis per doctrinam perfecti, sive de legibus non scriptis* p. 349. Totus hic titulus

tulus in Eusebio exstat. Vulgo autem inscribitur *de Abrahamo*: Et sane majorem partem de hoc agit, prius tamen de aliis ante Abrahamum piis hominibus Enofo, Enocho, Noë, quos vocat *πρωτέραν τριάδα τῶν ἀρετῆν ἐπινοησάντων*, tum paucis de Isaac & Jacobo & Sara: singula κατὰ τὰς ῥητὰς γραφὰς primum, deinde κατὰ τὰς ἀλληγορίας ut loquitur νόμος persequens. Porro in limine hujus libri, Philo ait, se, postquam de mundi opificio differuit, jam etiam de legibus agere velle, ac primo de universalioribus illis atque antiquioribus non scriptis, sed scriptarum archetypis, ad quarum normam Abraam & alii amici Dei vitam suam exegerunt. Ὅν μὲν ἂν τρόπον ἡ Κοσμοποιία διὰτέτακται, διὰ τῆς πρωτέρας σαυτάξεως ὡς οἰόντε ἦν κρηβάσαι μῦ. Ἐπεὶ ὃ τὸς νόμος &c. Non puto autem à Philone alium librum hoc de argumento præmissum, quam unicum, quem numero primo retuli περὶ κοσμοποιίας. Eundem respicit, cum de tetrade loquens δι' αὐτῆς αἰτίας, inquit, ἀγινῶ ἐλίχθη, διὰ τῆς πρωτέρας συντάξεως εἴρεται. Neque syntaxin vocat collectionem plurimorum librorum, sed unicum librum. περὶ Φιλανθρωπίας p. 697. δεδουλευται πρότερον ἐν δυοῖ (lege τρισὶ) συντάξιν αὐτὴν ἀνέγραψα περὶ βίβης Μωϋσεως. Reliquos separatim editos, interim hodie Ordinem sacrarum litterarum, quas interpretatur, sequi tuto nos posse existimo.

Βίβλος τοῦ αὐτομαθῆς ἡ κατὰ Φύσιν, *Vita Isaaci*. Et Βίβλος τοῦ ἀσκητικῆς five ἐξ ἀσκήσεως *Vita Jacobi*, periit. Vide, quæ dixi infra num. 21.

16. Περὶ ἀποικίας ad Gen. XII. 1. seq. *De migratione Abraami* p. 388. Meminit Eusebius.

περὶ μισθῶν liber *de mercede proborum* ad Gen. XV. 1. intercidit. Memorat Philop. 424. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ περὶ μισθῶν ὡς ἐν ἑπ' ἀκριβείας διεξήλθομεν.

17. περὶ τῆς οὐρανίου θεῶν πραγμάτων κληρονομίας ad Gen. XV. 2. p. 424. *De eo, quis rerum divinarum heres sit*. Eusebius alteram quoque partem tituli servabit περὶ τῆς οὐρανίου θεῶν ἐστὶν κληρονομία, καὶ περὶ τῆς εἰς τὰ ἴσα καὶ ἐναντία τομῆς. Agitur enim in hoc libro etiam de scindere Gen. XV. 10. quo Deus jussit Abrahamum dividere vaccam & cetera animalia & partes ex adverso sibi invicem ponere.

18. περὶ τῆς εἰς τὰ προπαιδευματὰ σωφροσύνης ad Gen. XVI. 1. seq. *De congressu comparanda liberalis eruditionis causa* p. 450. Nimirum humaniores artes ac disciplinas Philosophiæ famulantes Philo confert cum Hagare ancilla Abrahami. apud Eusebium non προπαιδευματὰ legitur, sed παιδευματὰ. Sed προπαιδευματα magis probro. Et Philo ipse libro proxi-

proximo p. 428. εἰρηκότες ἐν τῷ προτέρῳ περὶ τῶν προπαιδεμάτων καὶ περὶ κακώσεως &c.

19. περὶ Φυγάδων ad Gen XVI. sequ. *De profugis* p. 428. Apud Eusebium hic liber recte inscribitur περὶ Φυγῆς καὶ εὐρέσεως *de fuga Hagariis eaque per angelum inventa*: atque ita legit Hieron. in Catalogo, Sophronius, Suidas. In quibusdam Eusebii codicibus fuit, περὶ Φύσεως καὶ εὐρέσεως, ut patet ex Rufini vers. In aliis Valesius invenit περὶ Φύσεως καὶ αἰρέσεως. Nicephorus utramque lectionem conjunxit περὶ Φυγῆς καὶ αἰρέσεως, περὶ Φύσεως καὶ εὐρέσεως. Male, ut opinor, licet in MS. Eusebii Nortfolchiensis accepi quoque legi περὶ Φυγῆς καὶ αἰρέσεως, περὶ Φυγῆς καὶ εὐρέσεως.

περὶ Βιβλίων *De testamentis* five *passis Dei* libro duo interciderunt. Meminit Philo libro proximo: τὸν ὃ περὶ Βιβλίων συμπαντα λόγον ἐν δυσὶν ἀναγέγραφα πράξεσι. Memorat ex hoc ipso loco, atque ita, ut non vidisse se illos innuat Eusebius & ex eo Hieron. Male itaque apud Eusebium legitur περὶ Βιβλίων πρώτης καὶ δευτέρας. Scripsit Eusebius α καὶ β quod exprimi debet πρώτον καὶ δεύτερον scilicet βιβλίον.

20. περὶ τῶν μετονομαζομένων, ἃ ὧν ἐνεκα μετονομάζονται, ad Gen. XVII. 1. seq. *De iis, quorum nomina in Scripturis mutata memorantur*, & quare illud factum sit, p. 1044. Hunc librum primus Græce ex codice Augustano edidit & notis illustravit David Hæschelius Francof. apud Wechel. 1587. 8. Latine vertit Fed. Morellus Paris. 1593. 8 memorat Eusebius.

12. Βίβλ. Πολιτικῇ (Photius c. 103. πρὶ βίβλ. πολιτικῇ) ὅπερ ἐστὶ πρὶ Ἰωσήφ. *Vita viri civilis, sive de Josepho*, p. 526. In limine hujus libri testatur se scripsisse vitas trium virorum Abrahami, Isaaci & Jacobi, de quibus libro de Abrahamo: ὁ μὲν γὰρ πρῶτος ἐπέκλησιν Ἀβραάμ σύμβολον διδασκαλικῆς ἀρετῆς ἐστίν, ὁ δὲ μέσος Ἰσαάκ Φυσικῆς, ὁ δὲ τρίτος Ἰακώβ ἀσκητικῆς. Sed Isaaci & Jacobi vita intercudit, ut dixi supra post num. 15. Josephi vitam latine vertit præter Gelenium Franciscus Zinus Venet. 1575. 8.

22. περὶ τῆς κατὰ τὸν Μωϋσέα Θεοπέμπτως εἶναι οὐείρας. *Quod a Deo mittitur in somnia*. Libros quinque hujus argumenti scripsisse Philonem, Eusebius, Nicepporus & Svidas testantur. Sed primus intercudit, secundus legitur p. 565. edit. Paris. in cujus limine primus allegatur: ἡ μὲν ἐν πρῶτῃ ταύτης γραφῇ πρῶτος τῶν κατὰ τὸν Μωϋσέα εἶδος ἀποστολῆς τῶν θεοπέμπτων οὐνείρων, ἐφ' ὃ τὸ θεῖον ἐλέγξιμι κατὰ τὴν ἰδίαν ἐπισκοπὴν τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις ἐπιπέμπτων

Φαντασίας. Tertiū habes p. 1108. ab Hæschelio primum vulgatum Græce ex codice Augustano, & illustratum notis Francof. apud Joh. Wechelū 1587. 8. *Quartus* & *Quintus* non exstant.

Τὸν ἐν Γενεσεὶ ζητημάτων καὶ λύσεων. *Quæstionum & solutionum in Genesim libri VI.* præter ea, quæ exstant latine in Micropresbytico p. 340-360. Basil. 1550. fol. post editionem Paris. 1520. fol. interciderunt. Memorantur apud Euseb. & in titulo Codicis Cæsarei.

Haësenus, quæ ad Genesios Librum illustrandum faciunt.

23. περὶ βίης Μωϋσεως, ὅπερ ἐστὶ περὶ Θεολογίας καὶ προφητείας. *De Vita Moysis, sive de Theologia ac Prophetia Liber I* p. 602. II. p. 654. III. 664. Allegat Clemens 1. Strom. p. 342. latine vertit præter Gelenium Franciscus Philadelphus (vide Vossium de Hist. lat. p. 591.) Adrianus Turnebus Paris. & Franciscus Zinus Venet. 1575. 8.

Libri quinque ζητημάτων καὶ λύσεων sive quæstionum & solutionum in Exodum Eusebio & in titulo Codicis Cæsarei memorati non exstant.

24. περὶ τῶν δέκα λογίων ἀ κεφάλαια νέμων εἰσί. *De decalogo* p. 744. Latine vertit Joh. Vetus Paris. 1544. 8. Job. Christophorus Antwerp. 1533. 4.

25. περὶ τῶν ἀναφερομένων ἐν εἰδει νόμων εἰς τὰ σωματεῖον α κεφάλαια τῶν δέκα λογίων βιβλία *Libri quinque de legibus decalogi specialibus* Eusebio memorantur. Ex his primus intercidit, quo bina præcepta exposuerat (1) περὶ ὃ μὴ νομίζειν Θεὸς ἀυτοκράτης ἑτέρος & (2) περὶ ὃ μὴ δὲν Θεοπλάσειν χρεώκεται. Hæc enim duo accurate in illo se tractasse testatur Philo ipse libro proximo, unde patet binos libellos ejus περὶ μοναρχίας huc non spectare, licet in illis quoque agat de cultu unius summi Dei.

Libri secundi pars prima qua illustratur præceptum (3) περὶ ἐνορκίας καὶ σπασμαῶς de jurejurando & religione legitur p. 769. edit. Paris. & quamquam titulus promittit etiam agere περὶ τῆς ἱερᾶς ἐβδόμης καὶ γονεῶν τιμῆς, in libro ipso hæc desiderantur. Occurrit tamen altera pars præceptum (4) illustrans περὶ τῆς ἱερᾶς ἐβδόμης καὶ τῶν ἑρτῶν de sancto sabbato & diebus festis p. 1173. seq. edit. Paris. Primus hanc Græce edidit David Hæschelius e codice MS. Augustæ Vindelicor. 1614. 4. Latine vertit Fed. Morellus Paris. 1614. 8. Sed tertia ad præceptum (5) περὶ γονεῶν τιμῆς non exstat.

Liber tertius ad præceptum (6) τὸ κατὰ μοιχῶν καὶ παντὸς ἀκολασίας & ad præceptum (7) τὸ κατὰ ἀνδρόφονον καὶ πάσης βίας. *Contra machos, omnesque libidinosos, & contra homicidas omnemque violentiam habetur* p. 776. In quibusdam codicibus argumenta hujus libri ita designantur: περὶ φθοράς, περὶ

περί ὑπογαμίας, περί ἀνδροφονίας, περί ἐπιτιθεμένων, περί ἀκυσίας Φόνων περί ἔμῃ ἀναισχυντῶν γυναϊκάς. In hoc libro, ut in illo de Decalogo praeceptum de non occidendo postponit Philo praecepto de non committendo adulterio, secutus Codices Graecos Exodi XX, Sic & Lucas XVIII. 20. Marcus X. 19. Paulus Rom. XIII. 9. Syrus interpres Matth. XV. 19. Tertullianus de pudicitia cap. 5. Clemens VI. Strom. p. 685. Julianus Parabates apud Cyrillum Alexander. V. p. 152. Syncellus p. 131. Chronographiz.

Liber *quartus* ad praeceptum (8. 9. 10.) τὸ περί ἔμῃ κλέπτεω καὶ ψευδομαρτυρεῖν καὶ μὴ ἐπιθυμῆν, καὶ περί τῶν εἰς ἕκαστον ἀναφερομένων καὶ περί δικαιοσύνης, ἡ πᾶσι τοῖς δέκα λόγοις ἐφαρμοζει. De furto non faciendo, de non dicendo falso testimonio & de non concupiscendo, tum de iis, quae ad singula haec referuntur. Denique de iustitia praeceptis universis congruente. Hic liber lucem nondum vidit excepta particula περί ψευδομαρτυριῶν ad praeceptum nonum quae exstat sub titulo, τὰ περί δικαιοσύνης de Iudice p. 718. Latine translata à Joh. Christophorsono, tum à Rolando Petrejo Francos. 1662. 8. cujus versio una cum ipsius notis subiecta editioni Paris. Prodiit & seorsim Graece & latine, cum versione L. Humfredi Basil. 1559. 8. Integrum vero ex MS. codice Seldeniano descripsit, & edendum in se recepit Praestantissimus Benzelius. Confer, quae de eodem codice Seldenus lib. 2. de Synedriis c. XIII. p. 353. seq.

26. Τὰ ἐν μέρει Μετατάγματα. De praeceptis specialibus varios commentarios deinceps scripsit Philo, ex quibus extant: περί περιτομῆς de circumcisione five quare Deus Judaeis injunxerit circumcisionem p. 810. Causas, quas affert Philo, ait se accepisse ἀρχαιολογημένας ἀπὸ θεοπιστοῦς ἀνδράσιν, οἱ τὰ Μωυσέως ἐπαρέργως διηγεμένους. Alias afferunt Justinus qu. 102. ad Orthodoxos. Photius Epist. 248.

27. περί Μοναρχίας λόγος α', β'. De Monarchia five de colendo uno Deo & templo ac cultu ejus liber 1. p. 812. & II. p. 820. Vocabulo Μοναρχίας eodem sensu in libro similis argumenti usus est Justinus Martyr.

Liber περί τῆς σκηνῆς. De tabernaculo apud Eusebium memoratus intercidit.

28. περί ἑτάνα γέρα ἱερῶν de premiis sacerdotum & honoribus p. 830.

29. περί ζῶων τῶν εἰς θυσιᾶς καὶ τίνα τῶν θυσιῶν τὰ εἶδη. De animalibus idoneis sacrificio, deque villimarum generibus p. 835. Eusebius vocat περί τῶν εἰς τὰς ἱερουργίας ζῶων καὶ τίνα τῶν θυσιῶν εἶδη.

30. περί θυόντων. De iis, qui villimas offerunt p. 841.

31. περί ἑμυδάμα πόντης εἰς τὸ ἱερὸν μὴ προσδέχεσθαι. Ad Deut. XXIII.

XXIII 19. *De mercede meretricis non accipienda in sacrarium* p. 860. Græce cum notis edidit Hæschelius è codice Augustano A. 1612. 8.

32. περὶ τῶν προκειμένων ἐν τῷ νόμῳ τοῖς μὴ ἀγαθοῖς ἀθλῶν, τοῖς ἡ πονηροῖς ἐπιτιμῶν καὶ ἀρῶν. *De præmiis & pænis excreationibusque in Legge propofitis* p. 910, Meminit Eusebius, neque assentior Gvil. Cantero, qui VIII. 7. novar. lect. à libro περὶ ἀθλῶν καὶ ἐπιτιμῶν diversum facit alterum περὶ εὐχῶν καὶ ἀρῶν. Recte porro existimat Canterus illa περὶ ἀρῶν p. 930: cum superiore libro esse connectenda.

33. περὶ καταστάσεως ἀρχόντων. ad Deut. XVII. 15. seq. *De creatione Principis* (non per sortem sed suffragia) p. 722. In extrema parte hujus libri multis commendat justitiam. Latine convertit Joh. Christophorus.

34. περὶ τῶν τριῶν ἀρετῶν. *De tribus virtutibus περὶ ἀνδρίας de fortitudine* p. 736. περὶ Φιλανθρωπίας *de charitate* p. 697. & (de qua in hujus libri extrema parte agitur) περὶ μετανόιας *de resipiscencia*. Philonem scripsisse de tribus virtutibus Eusebius testatur, περὶ τῶν τριῶν ἀρετῶν ὡς σὺν ἄλλαις συνέγραψε Μωϋσῆς. Male Sophronius Hieronymi interpres pro ἀρετῶν posuit δυνάμεων. Porro titulus iste diserte tribuitur libellis, quos dixi in codice Bodlejano, ut mihi affirmavit eruditissimus Renzelius. Ejusmodi codicem memorans etiam Gesnerus in Bibl. Invenio præterea inquit, librum Philonis Græcam haberi de virtutibus, fortitudine, pietate, humanitate, pœnitentia. Vide & Steph. le Moyne *Varia sacra* T. 1. p. 520.

35. περὶ εὐγενείας. *De nobilitate* p. 903. Prodiit separatim cum versione Laur. bunsfredi ap. Oporin. 8. & cum interpretatione atque Analyfi Hermanni Nebemii Basil. 1581. 8. & Gallice Daniele d' Auge Professore Græcæ linguæ Regio interprete Paris. 1550. 8. cum Synesii Oratione de regno in eandem linguam translata.

36. Liber Philonis, quo probavit πάντα δὲ ἄλλοι εἶναι Φαῦλον malum & insipientem, quemlibet esse servum, intercidit. Memorat Eusebius & Hieron. & Philo ipse in proximi initio. At exstat alter ejus ad Theodotum scriptus περὶ πάντα παρὰ δαῖον εἶναι ἐλεύθερον. *Quod omnis probus sit liber* p. 865. In hoc libro inter alia agit de Essæis, qui activam vitam ducebant, quorum ad quatuor millia ait suo tempore in Palæstina ac Syria versatos esse. Non plane certum est, an hoc sit proprium volumen quod de Essæorum vita edidisse Philonem ait Hieronymus II. contra Jovinian.

37. περὶ βίης θεωρητικῆς ἢ ἱκετῶν ἀρετῶν. *De Vita contemplativa vel sup-*
pli-

placuit virtutibus sive de hominibus utriusque sexus, contemplativam & solitariam vitam ducentibus; quos Therapevtas ac Therapevtridas vocatos innuit, quod animæ quandam medicinam & Deicum singulare profiterentur. Edit. Paris. p. 889. Pro *ἱκετῶν* Sandius mavult *ασκητῶν*: sed *ἱκετῶν* apud Eusebium legerunt etiam Rufinus, Hieronymus, Svidas, Nicephorus &c. Porro idem Eusebius & alii veteres Epiphanius XXIX. 5. Hieron. in Catalogo. Sozom. l. 1. c. 12. Hist. Cassianus II. 5. Inst. Monastic. Nicephorus II. 16. Hist. Svidas in *Φίλων* Pachymeres ad Dionys. Ep. 1. existimant Philonem hoc libro agere de Christianis. Ita & titulus MS. apud Lambecium III. p. 69. *Φίλων* Θεὸς τῶν ἐκ πειτομῆς πιστευσάντων ἐν λιγύπῳ χριστιανῶν ἀμα καὶ μοναχῶν. Scholion MS. apud eundem p. 71. μερμητῆται τῶν καὶ εὐσεβείῳ ὁ Παμφίλῳ (II. 17. Hist.) τινὲς ᾗ φασὶ ταῦτα τὸν Φίλωνα περὶ τῶν κοινῶν ἰδαιῶν εἰπεῖν. Ἄλλοι περὶ Ναζαραίων ἰδαιῶν (adde Josephum IV. 4. Antiq.) ἄλλοι περὶ τῶν ἐκ πειτομῆς πιστῶν καὶ πεπιστευκότων εἰς Χριστὸν καὶ φυλαττόντων τὸν νόμον Μωϋσεως τυτικῶς. Ἄλλοι περὶ πλείων χριστιανῶν. Οἷος ᾗ ἦσαν αἰρέσεις, μοναχικὸν ζῶντες βίον θεραπευταὶ εἰκότως ὀνομάζοντο. Καὶ ὁ μακάριος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ὁ μαθητὴς τῆς ἁγίας Παύλας, ὁ γενομένος Ἀθηναίων ἐπίσκοπος ἐν τῷ περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας (cap. 6.) τῆς μοναχῆς εἶπεν τὸ παλαιὸν καὶ θεραπεύτας ὀνομάζεσθαι. De Christianis agere Philonem è Judaismo transgressis persuasere sibi quoque viri docti Tillemontius T. 2. Mem. Eccles. parte 1. p. 167. seq. Gvil. Beveregius in Codice Canonum vindicato p. 374. seq. If. Vossius p. 46. seq. Var. Obs. & Thomas Bruno in diatriba de Therapevtis Philonis à Colomesio post Epistolam Clementis Romani edita. Sed verius ubique est Judæorum genus ab eo describi, non Christianos, idque agnovit Potius cod. CIV. & ostenderunt Scaliger c. 19. trihæresii, tum lib. 6. de emendat. temp. p. 539. & ad Eusebii Chron. p. 14. H. Valesius ad Eusebii Hist. p. 34. (qui in eo dissentit à Scaligero, quod Therapevtas Philonis negat fuisse Essenos, ad stipulante Antonio Pagi ad A. C. 62. n. 3.) Gvil. Caveus in Vita Marci Evangelistæ, Anglice edita num. 3. Blondellus lib. 1. de Sibyllis c. 7. Hankius lib. 2. de rerum Rom. scriptoribus p. 86. seq.

38. Libri περὶ προνοίας de providentia epitomen exhibet Eusebius VIII. 14. pręparat. & fragmentum lib. VII. c. 21. Fragmenta duo ex Michaelis Apostolii *ἱωνᾶ* MS. edidit Hæschelius una cum libro περὶ τῆς εὐδαιμονίας de quo supra num. 25. Nisi liber in Flaccum simpliciter etiam inscriptus fuit de providentia (ut infra dicam) ex Gefnero colligo, hunc

ipsum integrum latine ex Lili Tiphernatis versione exstare in Bibl. Vaticana. Meminit etiam Svidas.

De judaica Apologeticum liber, Eusebio II. 18. Hist. memoratus intercedit. Locum ex illo allaturus idem Eusebius VIII. 6. παραρ. Πρῶτα γὰρ, inquit, ἴδωμεν Φίλωνος τὰ περὶ τῆς αἰγυπτιακῆς πορείας τῶν Ἰσδαίων ἢ περὶ αὐτῶν Μωυσέως ἡγούμενων, ἀπὸ τῆς πρώτης συγγραμμάτων, ἃν ἐπέγραψεν ὑποθετικῶν, ἐνθα τὸν ὑπὲρ Ἰσδαίων, ὡς πρὸς κατηγόρους αὐτῶν, ποιῶμεν λόγον, τὰντα φησὶν &c. Incertum est, quid sibi velit illud ὑποθετικῶν vel ut in alio MS. legitur ὑποθετικῶς, neque satisfacit conjectura Vigeri viri doctissimi. Idem Eusebius VIII. 10. alium ejusdem operis locum locum producit: τῶν δ' ἀπὸ τῆς ὑπὲρ Ἰσδαίων Ἀπολογίας λαβὼν σύγγραμματα τὰντα. Quamobrem apud Svidam quoque in Φίλων pro περὶ Ἰσδαίων **Clariss.** Neocorus malit rescribere ὑπὲρ Ἰσδαίων.

39. Εἰς Φλάκκων p. 965. edit. Paris. sive ut Syncellus p. 331. & Photius cod. 105. titulum refert Φλάκκωνος ἢ Φλάκκων ψευδόμενος. *Adversus Avili-
lium Flaccum*, Egypti sub Tiberio & Cajo praefectum (adhuc A. C. 38.) qui Judaeos male tractaverat, sed non diu post poenam dedit, dignitatibus à Cajo dejectus, in exilium pulsus ac denique interfectus. Unde colligit Philo Deum adhuc curam agere gentis suae. Hinc in versione Lili Tiphernatis hic liber inscribitur in *Flaccum de providentia*, teste Gesnero. Ceterum rectè in MSS. & editionibus praefigitur legationi ad Cajum, quae post Flaccitempora demum accidit. Equidem Photius postposit, & Vallesius postponendum esse contendit ex eo, quia Eusebius hunc librum in Flaccum respiciens II. 6. Histor. allegat Philonem ἐν δευτέρῳ συγγραμμάτων συνέγραψε περὶ ἀρετῶν. Sed non plane certum est, an Eusebius per librum secundum περὶ ἀρετῶν respexerit librum adversus Flaccum, nec Photii institutionem est, librose eo, quo scripti sunt, ordine recensere.

40. Περὶ ἀρετῶν καὶ προσηθείας πρὸς Γαίον p. 992. edit. Paris. *De virtutibus* (per isoniam hunc titulum fecit Philo teste Eusebio II. 18. Hist.) & *legatione ad Cajum liber*, à Philone jam senex; successu nullo fascepta Judaeorum Alexandrinorum nomine anno Christi XL. pro jure civitatis & proseucharum quo per accusationes Apionis propter negatam imaginum Imperatoris cultum erant carituri. Photius cod. 105. hujus scripti titulum refert Γαίονος ψευδόμενος. Deest autem in Codicibus nostris pars postrema, qua alteram ut videtur, admissionem ad Cajum, sed similiter irritam descripserat. Haec enim postrema sunt libri, qualis hodie exstat, verba: Εἰρηται μὲν ἐν καφαλαίοδερον ἡ αἰτία τῆς πρὸς

πρὸς πάντων Ἰουδαίων ἐθνη ἀπεχθείας γαῖα. *Λεκτίον ἢ καὶ τὴν παλινω-
διαν πρὸς γαῖαν.* Miror Valefium, qui per hanc Palinodiam intelligit li-
brum in Flaccum. Eusebius II. 5. Hist. testatur Philonem quinque li-
bris descripsisse τὰ κατὰ γαῖαν Ἰουδαίους συμβαίντα. Horum primus, ut vide-
tur, fuit liber Apologeticus, qui peritit, & de quo dixi ante num. 39. Alter
similiter perditus, de iis, quæ sub Tiberio per Sejanum mala Judæis acci-
derunt. Syncellus p. 328. Σημανὸς ἐπαρχὸς Τιβερίου Καίσαρος πρὸς τελεί-
ας ἀπωλείας ἔδινος τῶν Ἰουδαίων πολλὰ συνεβέλευσεν τῷ Καίσαρι, ὡς φίλον
ὁ Ἰουδαῖος ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀφ' ὧν ἰσχυρὴ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔπερι αὐτὸν πρεσε-
βείας. *Tertius liber adversus Flaccum*, qui adhuc inter Philonis scripta,
ut jam dixi, legitur. *Quartus & quintus περὶ ἀρετῶν*, de virtutibus *Cajæ
Cæsaris*, quorum solus prior superest. De legatione * ipsa vide Jose-
phum XVIII. 10. & è recentioribus Joh. Henrici Boedleri schediaſma ad
hunc Philonis librum Diss. Academic. X. p. 380. seq. & Tillemontium in
Imperatorum historia T. I. p. 674. seq. qui inter alia p. 771. *Joseph semble
marquer une autre audience dans laquelle Apion ayant fort investi des Juifs
&c.* Hæc latius forte descripserat Philo in palinodia. Narrat Eusebius II.
18. hist. ferri Philonem Claudio imperante libros adversus Cajum, quos per
cavillationem de virtutibus inscripserat, coram universo Senatu recitasse;
illosque dignos fuisse viſos, qui in Bibliothecis asservarentur, cujus rei fi-
dem apud auctorem esse libenter jubeo.

41. *Περὶ ἀφθαρσίας κόσμου. Quod mundus sit incorruptibilis* p. 938. edit.
Paris. In calce mutilum esse, vel alterum hujus argumenti librum deside-
rari, patet ex clausula: *ἀλλ' ἂν πρὸς ἀφθαρσίας κόσμου περιληφαιμὲν, εἴ-
ρηται κατὰ δύναμιν. Τὰς ἢ πρὸς ἑκάστον ἐναντιώσεις ἐν τοῖς ἑπτα ὁηλωτέων.*
In verbis *εἴρηται κατὰ δύναμιν* definit liber πρὸς κόσμον de mundo, qui in edit.
Paris. p. 1050. legitur, & excepto exordio totus est ad verbum ex hoc de
mundi incorruptibilitate expressus à verbis p. 939. c, ad 1158. a. *Τετάρτῳ
τοῦτον δόξα &c.* nisi quod varia hinc inde sunt omissa. Nescio, an Philo
duas ejusdem libri vulgaverit editiones, an alius è Philone ista sic diges-
serit. Librum de mundo sub Philonis nomine video Græce subijci Ope-
ribus Aristotelis & Theophrasti, editionis Aldinæ 1495. fol. & 1552. 8.
Latine A. 1526. vertit & Jacobo Tusano dicavit Guil. Budæus cum cujus
versione edidit Simon Grynzus, additum Aristotelis libro de Mundo &
Cleomedis libris duobus à Georgio Valla latine versis Basil. 1533. 8. ex-
stat & in Micropresbytico p. 389. Basil. 1550. fol. Prodiit illa versio

P 2

etiam

* Legationis illius meminit etiam R. Azarias in Imbre Binah c. 8. narrans ante eam susce-
ptam jejuniū solenne Philonem indixisse,

etiam Paris. 1545. 8. & inter opuscula Philonis à Sichardo edita Basil. 1527. fol. & 1583. 4.

42. ΕΒΡΑΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ. Interpretatio nominum Hebraicorum in Lege ac Prophetis. Meminit Origenes ad Johannem p. 79. sed sine Philonis nomine. Philonem autorem laudat Eusebius II. 18. Hist. & qui latine nomina Hebraicà convertit Hieronymus: *Philo, vir doctissimus Judæorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologias juxta ordinem litterarum è latere copulasse* - Origenes vero inter cetera ingenii sui præclara monumenta etiam in hoc elaboravit, ut quod Philo quasi Judæus omiserat (nomina Hebraica Novi Testamenti) hic ut Christianus impleret. Hic liber inter Philonis opera hæcenus non est ineditus, sed latine occurrit in Micropresbyterico Basil. 1550. fol. p. 361. tum inter scripta Hieronymi Tomo III. & nuper Græca ejus fragmenta non pauca è MSS. restituit ac cum duplici versione latina, Hieronymi veteri & sua ipsius recenti vulgavit Joannes Marcianus Tomo secundo Operum Hieronymi p. 109. seq. Idem ex Philonis scriptis reliquis nominum Hebraicorum interpretationem laudabili studio collegit & litterarum ordine digestam exhibuit p. 95. seq. Paris. 1699. fol. Nemo negaverit mirificas passim occurrere in hoc libro interpretationes atque longius petitas annominationes & etymologias, sed quas tamen scire refert ad intelligenda multa veterum loca & allegoricas, quibus passim utuntur Sacre Scripturæ expositiones.

Liber de Bibliis Antiquitatibus ab Adamo ad Saulis Regis mortem, latine tantum exstat & Philoni suppositus esse videtur. Prodiit inter Philonis opuscula latine edita à Jo. Sichardo Basil. 1527. fol. In Micropresbyterico ibid. 1550. fol. p. 295. Inter scriptores antiquæ historię quos Juda Bonutius edidit, Heidelbergæ apud Commelin. 1599. 8. Vide Martinum Hankium de Romanar. rerum scriptoribus lib. 2. p. 90. & p. 99. seq. Huic libro Trithemius, Gesnero notante, titulum tribuit de *generationis successu*.

Cum Bibliis hæc Antiquitatibus non confundendum *Breviarium temporum* in tres libellos divisum, quorum primus tempora ab Adamo percurrit, usq; ad captivitatem Babylonicam: secundus usq; ad Maccabæos, tertius usque ad Agrippam, tertium Judæorum Regem, quem ait auctor nugivendus regnasse annis XXX, neque ad hunc ultimum annum ætatis mee decrepita: Hoc breviarium Philoni à Johanne Annio Viterbiensi suppositum, editum & commentario illustratum cum ceteris ejus commentis sæpe prodiit post editionem primam Romanam A. 1498. fol. Vide Han-

Hanckium libro laudato p. 90. & 96. seq. Tantum addam in præfenti, quod R. Azarias in Meor Enajim c. XXXII. idem breviarium Pseudo-Philonis, sive ut ipse Hebraice vocat, *Jedidai Alexandrini*, sed hinc inde interpolatum retulit Hebraice, è quo latine conversum exhibet Gvil. Henricus Vorstius in Commentario ad Chronologiam Davidis Ganz, p. 308-312. Neque aliud puto esse scriptum, quam hoc Pseudo-Philonis breviarium, quod in Catalogo Bibl. Bodlejanz memoratur inter Philonis scripta liber *de Genealogia Christi* latine cum commentario Joh. Annii Parisi, 1612.

Liber, in quo *Reges Judæorum* recensuit Philo, intercidit. Mentio est apud Clementem Alex. 1. Strom. p. 337. *Φίλων ὃ καὶ αὐτὸς ἀνέγραψε τὰς βασιλεῖας τῶν Ἰσραηλίων διὰ Φρώνας τῷ Δημητρίῳ*. Demetrium intelligo Judæum quendam, qui scripserat librum de Regibus Judæorum sub nomine fortassis Demetrii Phalerei. Ac Philo & ipse hic fortassis alius.

III. Editiones Philonis.

Latine. Ne de Philonis scriptis à *Lilio Egidio Libellio*, Tiphernate in latinam linguam conversis dicam, quæ Sixto IV. & Innocentio VIII. ille inscripsit, & (Gesnero teste) servat Bibliotheca Vaticana.

Opuscula pauca Philonis edita sunt à *Job. Sichardo* Basil. 1527. fol. & 1538. 4. & in Micropresbytico A. 1550. fol. sunt autem hæc: Antiquitatum Biblicarum lib. 1. incerto interprete. *Quæstionum & solutionum* in Genesin lib. 1. De statu Essæorum, i. e. Monachorum, qui temporibus Agrippæ Regis Monasteria sibi fecerunt lib. 1. De nominibus Hebraicis, Hieronymo interprete: & Liber de Mundo, interprete Gvil. Budzo.

De Mundi fabricatione, de decem præceptis decalogi, de Magistratu seu Principe diligendo & de officio Judicis, *Job. Christophorsono* interprete Antw. 1553. 4to.

Philonis scripta (quæ in Græca Turnebi editione exstant) latine versa à *Sigismundo Gelenio* Basil. 1554. fol. Lugd. 1561. 8.

Græca luculentis typis, & castigata ab *Adriano Turnebo* Parisi, 1552. fol. In calce Voluminis adjecit variz lectiones.

Errata fere quadringenta in hac editione perquam nitida ex MSS. Codd. castigavit Jo. Christophorsonus Anglus ad calcem versionis suæ librorum Philonis de mundi fabricatione, de decem præceptis, de magistratu diligendo & de officio judicis, Antw. 1553. 4.

Græco-Latina tres hætenus prodierunt: *Prima* Genev. 1613. fol. cum *Gelenii* versione, in qua accesserunt opuscula quatuor ab *Hæschelio* primum edita cum versione *Fed. Morelli* &c. & liber de Mundo cum versione *Guil. Budai*.

*Alter*a Paris. 1640. fol. in qua adjunctus liber *ὁ ἐπὶ τῶν ἑβραίων* ab eodem *Hæschelio* vulgatus & à *Fed. Morello* versus, qui in prioribus editionibus desiderabatur.

Tertia Witeberg. 1690. fol. Parisiensem ad verbum exprimens.

Gallica per *Petrum Rellier*. Paris. 1575. fol. & ex recognitione *Fed. Morelli* Paris. 1612. 8.

Hæc de Philone dicta sufficiant, cui *librum Sapientie* quidam parum verisimili conjectura tribuerunt, ut notavi lib. III. c. 29. §. 3. Non desunt etiam viri docti, qui Philonis scripta lecta esse suspicantur. S. Paulo Apostolo in Epistola ad Hebræos a) nec minus S. Johanni b) Evangelistæ: ne de Flavio Josepho dicam, ad cujus lib. IV. Antiquitatum p. 320. ita commentatur *Eduardus Bernhardus* vir eruditissimus, sed nimis usque acerbis Philonis reprehensor: *Nunc itaque Archaeologum fortean seduxit ars Philonis, cujus sub calamo grandæscunt omnia* c) *colliculi in magnos assurgunt montes. Quippe ex tota vita legislatoris præter alia argumenta utrique usurpata facile intelligas quantum à Josepho distet Philo, à scriptore prudenti ac docto Sophista Alexandrinus, qui eloquentia florentis, & Philosophia Peripatetica ignorantiam suam sermonis ritumque reliquæque plurimum Hebræica Judæus licet passim redimere contendit.*

Philones alii.

Cum *Trithemius* illant diatribis de Philonibus nunquam viderit lucem, & præter eos, quos colligit *Jonsius* III. 4. de scriptoribus Hist. Philosoph. alios quosdam mihi observatos videam, juvat eorum brevem catalogum hoc loco subungere.

Philo Academicus, *Clitomachi* discipulus, quem *Romam* *Mithridatico* bello *Athenis* *Romam* profugum *Cicero* audivit. Vide *Cic. IV. Academ.* & *Plutarchum* *Cicerone* p. 861. & quæ dixi lib. III. c. 3.

Male

a) *Hugo Grotius* ad *Hebr. IV. 15.*

b) *Joh. Clericus* in *Epistolis Criticis* p. 316.

c) *Idem* *Clericus* V. C. ad *Exodi XXIX. 20.* *Hujus ritus symbolici significationem optime interpretari videtur Philo, qui aliqui plurumque fidelibus ad negotium suum quicquid videtur trahit.*

Male hunc Aldobrandinus confundit cum longe antiquiore Philone dialectico, quo familiariter usus Zeno Citieus. Laërt. VII. 16. Forte autem idem est cum Philone Academico, quem Larisszum vocat Stobæus in Eclog. Phys.

Philones duo inter Ægypti Episcopos, qui Sardicensi Synodo A. C. 347. subscribere apud Athanas. Apologia 2. T. 1. p. 768.

Philo Episcopus Alogorum adversarius. Auctor prædestinati c. 30. nisi hic auctor pro Philone Judæo, apud quem frequens λόγος mentio, Philonem Episcopum nobis effinxit.

Philo Aristotelis servus. Laërt. V. 15. Idem forte qui ab Athenæo XIII. p. 610. Aristotelis γωρίμα & sive familiaris dicitur, & contra Sophoclis Archontis decretum Philosophos, quos ille Attica ejecerat, scripto defensavit, impugnatus vicissim à Demochare. Vide Jonsium lib. 1. c. 17.

Philo Athenienfis, in quem Lysiz Oratio XXX. laudata Polluci IX. 5. Alius Scepticus, de quo infra.

Philo Athenienfis Architectus, Ciceroni, Straboni, Vitruvio, Plutarcho, Plinio & Aufonio memoratus, de quo dixi lib. III. c. 24. p. 590. seq. Vide & Meursii fortunam Attic. p. 59.

Philo Batonis pater apud Gruterum in Vet. inscript. p. 327.

Philo Byblius. Infra in Herennio Philone.

Philo Byzantinus Mechanicus, cujus scripta lib. III. c. 24. recensui.

Philo, Carpathius vulgo, etiam apud Svidam: sed rectius Carpasius, Carpasiz urbis in Cypro (vide Holsten. p. 162. ad Steph. Byz.) Episcopus Epiphaniï familiaris, clarus circa A. C. 400. Sub ejus nomine commentarius in Canticum Canticorum ad Eustathium presb. & Eusebium diaconum exstat è latina versione Stephani Salutati Paris. 1537. 8. apud Rob. Steph. atque inde in Bibl. Patrum. Fragmenta hujus Philonis occurrunt Græce in expositione, quam Eusebii Pamphili nomine ad Canticum Canticor. edidit Jo. Meursius. Lugd. Bat. 1617. 4. Genuinum Philonis commentarium è codice Bigotiano dicitur editurus Anselmus Bandurius, Monachus Benedictinus.

C. Cessenius Philo, qui Clodium accusavit damnavitque teste Afconio.

C. Curtius Philo, qui Consul fuit A. U. C. CCCX.

Philo Diaconus ἀπὸ Κιλίκίας, quem laudat S. Ignatius Epistola ad Philadelph. c. XI. Vide infra, Philo Tarsensis.

Phi-

- Philo Dialecticus Carneadis Magister, discipulus Diodori Croni. De hoc supra lib. III. c. 33. §. 7. Idem forte contra quem *πρὸς σημασιῶν* scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 191. & qui laudatur à Simplicio ad Categor. Philonis Dialectici *Μωξένον* citat Clemens Alex. IV. Strom. p. 523.
- Philo Dyrrhachiorum præfectus. Apud Clariss. Begerum T. I. thesauri Brandenb. p. 457. 460.
- Philonis nescio cujus Epigramma in stolidi hominis canos legitur lib. I. Anthologiz p. 33.
- Philo Gadareus. Eutoc. ad Archimed. p. 55.
- Philo Geographus, qui ante Eratosthenem & Hipparchum scripserat τὸν εἰς Αἰθιοπίαν, πλ. δ. teste Strabone II. p. 77. Eundem Philonem respici ab Antigono Carystio c. 160. Philonis Αἰθιοπικὰ laudante, probe observavit Vossius p. 403 de Hist. Græcis.
- Philo Heracleotes, quem ἐν τῷ πρὸς Νύμφην πρὸς Σαυμασίαν allegat Porphyrius apud Stobæum Eclog. Physic. p. 130. Fortasse huic tribuendus liber, qui existat de septem orbis spectaculis.
- Herennius Philo, Byblius Grammaticus, Domitiano imperante ac deinceps quamplurimis scriptis inclaruit, præcipue 1) libris οὐκ ὀνόματι, quos è Sanchoniathone interpretatum se esse ferebat. Vide si placet supra lib. I. c. 28. & Antonium Vandalen V. C. in diss. de Sanchoniathone, quem libro de Aristeia subiecit. 2) libro πρὸς Ἰουδαίων, quem veluti nonum Φοινικικὸν habuit Eusebius. 3) libris XXX. πρὸς πόλεων καὶ ὅς ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξως ἦνεγκε, cujus operis eximii epitomam tribus libris scripserat Ælius Serenus, teste Svida. 4) libris XII. πρὸς κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, cujus operis pars forte fuit πρὸς χρησμοδείας. Etymol. in γέρας. 5) πρὸς τὴν βασιλείαν Ἀδριανῆ. Vide Meursium ad Hesychium illustr. p. 217. Vossium, Jonsumque.
- Philo ὁ ἰστοριογράφος apud Theodoritum VII. Therapevt. p. 109. haud diversus mihi videtur à Byblio, de quo jam dixi.
- Philo Larissæus, Philosophus Academicus. Vide supra Academicus.
- Philo libertus Pompeji. Cic. ad Attic. XVI. 4. & ad famil. VIII. 8.
- Philo Medicus Plutarchi æqualis II. 6. & VIII. 9, sympof. forte Philo Tarsensis, de quo infra.
- Philo Metapontinus tibicen & Poëta. Stephanus Byz. in μεταπόντιον.
- Philo, nescio quis, ἐν τῷ μεταλλικῷ laudatus ab Athenæo VII. p. 322. Philo-

Philonis Monachi Græci meditatio ascetica adversus pulchritudinem mulierum. MS. in Bibl. Vindob. incipit: *εἶδον καὶ ἄλλοι ἰουδαῖοι βασανίζον με τὴν ἀλγίστην.*

Philo, pater Nymphodori; Historici Syracusani, in Vet. inscript. apud Gruterum p. 401.

Philo poëta, Alexandro Polyhistore antiquior, e cujus libro primo τῶν περὶ τὰ ἱεροσόλυμα versus decem Hexametros profert Eusebius IX. 20. præparat. & alios quinque è libro ejus decimo quarto, IX. 24. Sane, si Josepho fides, 1. contra Apion. p. 1051. Ethnicus hic scriptor fuit, idem ut videtur Philo, quem cum Demetrio laudat Clemens 1. Strom. p. 337. Sed viri eruditi Josepho haud credentes non dubitant eum fuisse Judzum. Vide Illustris Huetii demonstrat. Evangel. p. 102. seq.

Philo procurator Aufonii Epist. XXII.

Philo Ptolemæzi Philopatoris assentator. Athen. VI. p. 251.

Philo Pythagoreus. Clemens Alex. 1. Strom. p. 305. & Sozom. lib. 1. c. 12.

Q. Publius Philo Consul Anno U. C. 415. 427. 435. 440.

Philo Rhetor & Philosophus cujus historiam Ecclesiasticam laudant Anastasius Sinaita & Glycas, Gvil. Caveo in diss. de scriptoribus Eccles. incertæ ætatis videtur idem esse cum Philone Carpathæ Episcopo, qui in Epiphaniæ vita κληρικός ἀπὸ ρητορῶν appellatur. Præclara ibidem vir eruditissimus observat de Rhetoribus veteris Ecclesiæ eorumque officio sacras litteras & Hist. Ecclesiasticam tradendi.

Philo Timonis Sceptici Pyrrhonii discipulus, Atheniensis. Laërt. IX. 67. 69.

Philo Sabbathius (sive uno vocabulo potius Φιλοσαββατίου) Judzus qui præter Celsum ac Porphyrium Evangelia scripto oppugnavit, teste Epiphanio LI. 8. T. 1. p. 429.

Philo Sophista, cujus liber de VII. orbis spectaculis exstat. Vide quæ de eodixi lib. III. c. XXIV. §. 4. & supra, in Philone Heracleote.

Philo Tarsensis Diaconus, qui cum Agathopode & Gajo S. Ignatium è Syria Romam comitatus esse, & martyrii ejus acta concinnasse traditur. Vide Epistolam Ignatio adscriptam ad Tarsenses c. X. ad Antiochenos c. XIII.

Philo Tarsensis Medicus, cujus apud Galenum mentio. Incertum idemne Medicus hujus nominis, cujus apud Celsum & alios artis salutaris scriptores mentio, etiam apud Plutarchum.

Q

Phi-

Philo Thebanus. Plutarch. Alexandro p. 691. Respicitur idem forte à Stephano Byz. in ἀριστο.

Philo Tyanensis Geometra, cujus mentio apud Pappum Alex. lib. IV; proposit. 30.

L. Veturius Philo. Liv. XXVI, 33. Consul A. U. C. 547.

CAPUT V.

De Sacris Libris Novi Foederis.

Scriptores octo, & tabula librorum N. T. Chronologica, 1. S. Matthæi Evangelium. 2. Evangelium Marci. 3. Lucæ Evangelium. 4. Et Alia. 5. Johannis Evangelium. 6. Epistola tres. 7. Et Apocalypsis. 8. Pauli Epistola XIV. 9. Petri Epistola dua. 10. Jacobi Epistola. 11. Epistola Jude. 12. Evangelium secundum Egyptios & Hebraeos. 13. Scripta supposita CHRISTO, Maria & Apostolis. ibid. De scriptis S. Barnabæ & Clementis Romani. 14. De Canone & Ordine librorum Novi Testamenti. 15. Codices MSti celeberrimi. 16. Editiones præcipuæ. 17. Versiones. 18. Commentarii. 19. Harmonia Evangelica. 20. Distinctio in capita & σκευς. 21. De lingua Hellenistica & stylo N. T. 22.

L

Temporis ratio me monet sacros hoc loco referre scriptores, quorum stylo DEUS doctrinam cælestem Evangelii de CHRISTO in humani generis salutem condi jussit. Neque enim fas erat τὸς αὐτὰς ἰησοῦ γνωρίμους καὶ ἀκερατὰς χωρὶς γραφῆς τῶν εὐαγγελίων παρὰ δὲ δωδεκάτην διδασκαλίαν, καὶ καταλιπεῖν τὴν μαθητὰς χωρὶς τῶν πρὸς ἰησοῦ ἐν γραμμασίᾳ ὑπομνημάτων, ut ait Origenes lib. 2. contra Celsum p. 69. Sunt autem ut notissimum est hi octo, Apostoli quidem sex, Matthæus, Joannes, Paulus, Petrus, Jacobus & Judas: Apostolorum discipuli duo, Marcus & Lucas. Hi omnes excepto Johanne & Juda scripsere ante eversam à Tito Hierosolymam, stante adhuc tempore; nullus vero ex his scripsisse videtur ante annum XII. Claudii Imper.

Patebit hoc è brevi tabula Chronologi-

ca

ca a) librorum N. T. secundum sententiam Jo. Pearsonii maxime in Animalibus Paulinis, & D. Jo. Millii prolegom. ad N. T. concinnata.

A. C. 52. Claudii XII. scripta *utrumque ad Thessalonicenses*, non Athenis, ut habet subscriptio, sed Corinthi Aët. XVIII. 5. cum Timotheus & Silas reversi essent, 2. Thess. III. 16. Respicit Petrus Apostolus 2. Epist. III. 16.

57. Neronis III, ante festum Paschale 1. Cor. V. 8. scripta *prior ad Corinthios*, cum Ephesum cogitaret Paulus, antequam Hierosolymam ascendisset, & ante iter in Macedoniam. 1. Cor. XVI. 3. 4. 5. Missa est per Stephanum, Fortunatum, Achaicum & Timotheum, à quibus litteras Corinthiorum acceperat. Meminit hujus Epistolæ Clemens Romanus Epist. I ad Corinthios. Subscriptio vetus exarata esse refert Philippi. Confer Salmas. p. 239. de Episcopis & Presb.

sub extremum anni, *posterior ad Corinthios*, Philippi, per Titum & Lucam, uti habet subscriptio.

58. Neronis IV, initio Martii, *Epistola ad Romanos*, scripta Corinthi, cum mox Hierosolymam petiturus esset Apostolus. Rom. XV. 25. Missa per Phœben, Diaconissam Eccles. in Cenchreis.

Epistola ad Galatas, in itinere Hierosolymam versus, fortassis Troade, licet subscriptio b) vetus habet, *ἀπὸ τῶν μαρτ.*

Q

60. Ne-

a) Ab hac Chronologia in plerisque dissentiunt Baronius in Annal. Lud. Capellus in tabella Historiæ Apostolicæ præmissa, Lud. Elias du Pin in dissertationibus Biblicis, Tillemontius in Memoriis Hist. Eccles. Huertius, Frassenius, H. Dodwellus, Sandhagenius aliique. Neque plane audeo præstare accuratissimam singulorum librorum atque Epistolarum N. T. quæ singulæ scriptæ sunt temporis notationem. Verisimilem tamen exhibere me confido.

b) Subscriptionum harum, utæunque antiquarum non tanta est apud eruditos auctoritas, ut ab illa non quandoque discedendum sibi esse arbitrentur, quod Bezzæ & multis aliorum testimonio facile possit demonstrari. Neque enim ab ipsis sacris scriptoribus scriptæ adpositæ, sed ab Euthalio aliquo vel alio docto interprete ex conjectura adjectæ. Idem statuendum de clausulis vel inscriptionibus in versione Syriaca atque Arabica obviis.

A. C. 60. Neronis VI. *Jacobi minoris Epistola* Encyclica scripta Hierosolymis ante urbis excidium V. 1. tempore persecutionis II. 6. uno vel altero anno ante Jacobi martyrium, quod circa A. C. 62. pertulit.

61. Neronis VII. *Epistola prior Petri*, Romæ scripta ad Judæos in Asia maxima *Ἀσισίαν*, antequam Paulus in urbem Romam veniret.

— — — *Evangelium Matthæi*, cum Paulus prima vice Romam venisset.

62. Neronis VIII. *Epistola ad Philippenses*, Romæ sub finem primæ captivitatis Pauli, missa per Epaphroditum, qui subsidium pecuniarium Paulo à Philippensibus attulerat, & IV. 3. videtur denotari Millio per *ὀκτώ-
κον ἑκατόν*.

— — — *Epistola ad Ephesios*, Romæ, per Tychicum.

— — — *Epistola ad Colossenses*, per Tychicum & Onesimum, statim priore obsignata. Romæ.

— — — *Epistola ad Philemonem* Colossensem, Romæ per Onesimum.

63. Neronis IX. *Epistola Pauli ad Hebræos* Hierosolymitanos XIII. 19. post Jacobum martyrio A. C. 62. affectum, quod respici videtur XIII. 7. uti per *ἡγούμενος* presbyterium Hierosolymitanum. Scripta ex Italia, per Timotheum, cum Roma è carcere dimissus esset Paulus.

— — — *Marci Evangelium* post Petri & Pauli *ἐξόδον* sive discessum ex urbe Roma, scriptum Romæ, ut testantur Epiphanius LI. 6. Theophylactus & veteres *ὑπογραφαί*.

64. Neronis X. *Lucæ Evangelium* & *Acta Apostolorum*, quæ in primo Pauli in urbem Romam adventu desinunt. Videtur scripsisse Lucas Alexandriæ vel Thebis Ægypti.

— — — ante hiemem, *Epistola ad Titum*, scripta Colossis post iter per Italiæ oras susceptum. Quanquam *ὑπογραφαί* habent è Nicopoli Macedoniæ.

65. Neronis XI. *Epistola prior ad Timotheum*, quæ missa videtur Philippis, licet veteres *ὑπογραφαί* ajunt Laodiceæ.

67. Ne

A. C. 67. Neronis XIII. ante hiemem, *Epistola posterior ad Timotheum*, Romæ, in posterioribus vinculis post Apologiam primam IV. 16. cum jam tempus mortis instaret IV. 6.

— — — *Posterior Epistola Petri*, paulo ante martyrium I. 14. quod accidit Romæ A. C. 68.

90. Domitiani IX. *Epistola Jude*, sive illa citius scripta A. C. 71. vel 72. Vespasiani 3. vel 4. ut visum Dodwello p. 25. ad Irenæum; tamen post secundam Petri, quam respicit,

91. vel 92. Domitiani X. vel XI. *Tres Epistole Joannis*, Ephesi scriptæ.

96. Domitiani XV. sive ultimo, *Joannis Apocalypsis*, in Patmo.

97. Nervæ I. *Joannis Evangelium*, Ephesi, cum à Nerva ab exilio revertendi copia facta esset, vide Irenæum III. 1.

Totum divinum horum librorum corpus jampridem venit nomine *καινῆς Διαθήκης* c) *novi fœderis*, sive ut non male quoque redditur, *Novi Testamenti* d): quoniam eodem veluti authentico instrumento clare continetur Voluntas DEI de salute nostra, confirmata sanguine ac morte CHRISTI Servatoris: quemadmodum *Testamentum vetus* προ-

κευ-
Q3
e) Διαθήκη dialecto Alexandrina dicitur pro συνθήκη, ut διαβέλιον pro συμβέλιον, quemadmodum notavit Salmasius: licet Isidorus Pelus. II. Epist. 196. Διαθήκην putat notare pactum sive promissum firmitus quam συνθήκη. Συνθήκην etiam de lege dixit Aristoteles (observante Grotio) III. 6. politic. & Demosthenes 1. adversus Aristogiton, cujus verba laudat Papinianus lib. 1. D. tit. 3. lege 1. Similiter Διατίθεσθαι de lege, pacto ac testamenti legatione poni notavit Budæus. Ita πλακες Διαθήκης *tabule legu*, Hebr. IX. 4. & apud Sirach, XIV. 18. ἡ Διαθήκη ἀπ' αἰώνων *vetus lex*. Philonis liber, de quo capite superiore, περὶ Διαθήκης πρώτης & δευτέρας *de utroque fœdere* quod Deus cum Moysē icit in monte Horeb & in agro Moabitarum. Nisi potius legendum apud Euseb. πρώτων & δεύτερον (βιβλίων; Barnabæ Epist. c. IX. ἀρα ἂν καὶ οἱ ἐκ τῶν Διαθηκῶν αὐτῶν εἰσιν; Vet. interpres: ergo & hi de testamento sunt?

d) Testamenti vocabulo laxius interdum usi sunt veteres scriptores, ut cum interpres S. Irenæi II. 19. dixit *Cynicos cum Gnosticos ejusdem esse testamenti*. Ad quem locum vide, si placet, Clarissimi Grabii notas p. 142. Ceterum Διαθήκης vocabulum vetustissimi quique Christiani in latina Ecclesia interpretari consueverunt *testamentum*. Ita quod Paulus Apostolus vocat Διακονεὶς καινῆς Διαθήκης, 2. Cor. III. 6. Tertullianus c. 39. De resurrectione dicit Apostolorum negotium nullum fuisse aliud, quam *veteris testamenti resignandi*, & potius jam DEI in CHRISTO concionandi. Qua ratione autem *novum* appellatur hoc testamentum, cum etiam fidelibus V. T. salus in CHRISTO propolita fuerit, dicit Eusebius libro 1. demonstrationis Evangel. Vocabulum quidem *Verbis* in V. T. vix unquam pro testamento ponitur.

Epist. ad Philadelph. c. V. προφουγὼν τῷ εὐαγγελίῳ ὡς σαρκὶ Ἰησοῦ, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις ὡς πρεσβυτερίῳ Ἐκκλησίας, καὶ τὰς προφῆτας ἀγαπῶμεν. Disertius alterum Iustini Martyris Apologia I. p. 98. à multis viris doctis jam laudatum: οἱ γὰρ Ἀπόστολοι ἐν τοῖς γενεομένοις ὑπ' αὐτῶν ἀπομνημονεύμασιν ἡ) ἀ καλεῖται εὐαγγέλια, ἔως τῶδε δέδωκαν. Eodem loco lecta fuisse jam tum in Ecclesiis ἱ) illa ἀπομνημονεύματα, perinde ut propheticas Scripturas testatur Iustinus. Numerum quaternarium Evangeliorum celebrat Irenæus III. i. & ii. At in Epistola ad Galatas cap. I. v. 7. per μετατρέψαντας τὸ εὐαγγέλιον ἔχρισεν Paulus non notavit pseudapostolorum veritatem Evangeliorum editorum (illa enim tum nondum scripta erant) interpolantes, unde sint nostra digesta, sive nostri codices, ut illum locum videtur accepisse Marcionem apud Tertull. IV. 3. sed eos qui doctrinam Evangelicam non recte docendo perverterent.

Matthæi Evangelium, ut ad illa nostra redeat oratio, rejce runt Cerdoniani & Marcion, qui solum Lucam recipiebant. Vide de Cerdonianis appendicem ad Tertull. de præscript. c. 51. & de Marcione Irenæum lib. I. c. 29. Epiphanium XLII. 9. Origenem in Philocalia c. 5. & 2. contra Cels. p. 77. Theodorum lib. I. de hæreticis fabulis c. 24. At de Valentinianis nolim cum Bellarmino, k) Jansenio, aliisque affirmare solum Johannis Evangelium ab iis receptum, licet Irenæus III. c. 11. p. 220. ait eos qui à Valentino sunt eo quod est secundum Joannem plenissime uti ad ostensionem conjugationum suarum. Sane in Valentinianis commentis quæ Græce existant ad calem Clementis Alexandrini, loca è Matthæo & Luca proferuntur, & Tertullianus c. 38. de præscript. diserte testatur Valentinum integro Instrumento usum, & Scripturis perpercisse, nec machra usum psalm, licet sensum pervertendo plus abstulerit. Est tamen Origenis locus p. 77. lib. 2. contra Celsum, qui Tertulliano videtur contradicere: μεταχαράξαντας ἡ) τὸ εὐαγγέλιον ἀλλὰς

b) Sic ἀπομνημονευμάτων libros inscripserat Xenophon, quos de dictis & factis Socratis composuit, ut dixi lib. III. cap. 4. Hijs adde Diofcoridis Stoici ἀπομνημονεύματα, quibus variorum Philosophorum & virorum celebrium dicta & facta persecutus fuisse videtur, ut è Lærtio colliges atque Athenæo.

i) De more Evangelia & alios libros Biblicos in Ecclesia legendi. consulenda Clariss. Wihl. Ernesti Tenzelii Exercitatio Witebergæ 1685. edita, de ritu lectionum sacrum, Jo. Steph. Durantus II. 23. de ritibus Ecclesie Catholice, Leo Allatius de libris Ecclesiasticis Græcor. p. 33. seq. Joh. Baptista Ferrarius de ritu sacrar. Concionum lib. I. c. 15. seq. Evangelia stantes audiebant, Epistolas sedentes, ut præter Allatium p. 37. 49. notat Steph. de Moyne notis ad Varia sacra p. 987. seq.

k) Lib. I. de Verbo Dei cap. 6.

καὶ οὐδὲ ἡ τῆς ἀπὸ Μαρκίου, καὶ τῆς ἀπὸ ΟΥΔΑΕΜΤΙΝΟΥ, οἱμαί ὃ καὶ τῆς ἀπὸ Λυκανῆ. Itaque Origenis tempore fortassis Valentiniani quidam faciebant, quod Valentinum facere Tertullianus vere negavit. Manichei vero & Matthæo & omnibus N. T. scriptis (vetus enim plane respuebant) ita detrahebant fidem, ut saltem interpolata esse caussarentur. *Solent dicere, inquit Augustinus contra Adimantum c. 15. cum Scripturarum eorum urget auctoritas, hoc capitulum à corruptoribus Scripturarum insertum esse Evangelio.* Confer quæ singillatim de Matthæo Faustus Manichæus apud Augustinum lib. XVII. c. 1. ac de Evangelii XXXII. 3. & quæ plura ex Augustino loca collegit Sixtus Senensis libro VII. Bibliothecæ Sanctæ.

Solum Matthæi Evangelium receperunt *Cerinthiani* teste Philastrio c. XXXVI. neque integrum illud sed ἀπὸ μέσης, Genealogiam potissimum & illa amplectentes è quibus hominem nudum CHRISTUM videbantur sibi posse contendere, ut refert Epiphanius XXVIII. 5. adde XXX. 14. Itaque de aliis quam Cerinthianis capiendus Irenæus III. 11. licet alioqui descriptio tota non male in Cerinthianos quadret, *Qui autem Jesum separant à Christo, & impassibilem perseverasse Christum, passum vero Jesum dicunt, id quod secundum Marcum est præferentes Evangelium, cum amore veritatis legentes illud corrigi possunt.* Eodem loco testatur Ebionæos Evangelio solo Matthæi usos, quod monuerat etiam lib. I. c. 26. sed Genealogiam reseculisse (quod etiam in Monotestaro suo fecit *Tatianus* teste Theodorito lib. I. de hæret. fab. c. 20.) atque adulterato & truncato Evangelio usos scribit Epiphanius XXX. 14. Eusebius autem videtur falli qui III. 27. Hist. Evangelium quod solum recepere Ebionæi confudit cum Evangelio secundam Hebræos, quæ diversa fuisse probavit præstantissimus Grabe ad Irenæum p. 220 & monui in Codice Apocrypho N. T. p. 360. ubi Marium quoque notavi Mercatorem qui T. 2. edit. Garnerianæ p. 128. Ebionem Matthæi, Marci & Lucæ auctoritatem secutum scribit. Neque in viri summi H. Valesii interpretatione Eusebii VI. Hist. 17. facile acquieveris, ubi legas *Symmachum Ebionæum adversus Evangelium Matthæi acriter disputare in commentariis suis.* Nam Græca Eusebii nihil aliud sonant, quam quod Symmachus in scripto quodam suo (an commentariis in Matthæum, ut accepit Hieronymus, non satis certum esse puo) πρὸς τὸ κατὰ Ματθαῖον ἀποτερόμερος Εὐαγγέλιον Ματθαίου prolixius insistenti Evangelio, ex eo hæresin suam confirmare voluerit. Etiam in locis Basilii & Chrysostomi quæ H. Stephanus in thesauro ad-

etiam Paris. 1545. 8. & inter opuscula Philonis à Sichardo edita Basil. 1527. fol. & 1583. 4.

42. Εἰσαγωγὴ ὀνομάτων ἑβραϊκῶν. Interpretatio nominum Hebraicorum in Lege ac Prophetis. Meminit Origenes ad Johannem p. 79. sed sine Philonis nomine. Philonem auctorem laudat Eusebius II. 18. Hist. & qui latine nomina Hebraica convertit Hieronymus: *Philo, vir disertissimus Judaeorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologias juxta ordinem litterarum è latere copulasse* - Origenes vero inter cetera ingenii sui praeclara monumenta etiam in hoc elaboravit, ut quod Philo quasi Judaeus omiserat (nomina Hebraica Novi Testamenti) hic ut Christianus impletes. Hic liber inter Philonis opera haecenus non est ineditus, sed latine occurrit in Micropresbytico Basil. 1550. fol. p. 361. tum inter scripta Hieronymi Tomo III. & nuper Græca ejus fragmenta non pauca è MSS. restituit ac cum duplici versione latina, Hieronymi veteri & sua ipsius recenti vulgavit Joannes Marcianus Tomo secundo Operum Hieronymi p. 109. seq. Idem ex Philonis scriptis reliquis nominum Hebraicorum interpretationem laudabili studio collegit & literarum ordine digestam exhibuit p. 95. seq. Paris. 1699. fol. Nemo negaverit mirificas passim occurrere in hoc libro interpretationes atque longius petitas annominationes & etymologias; sed quas tamen scire refert ad intelligenda multa veterum loca & allegoricas, quibus passim utuntur Sacrae Scripturae expositiones.

Liber de Biblicis Antiquitatibus ab Adamo ad Saulis Regis mortem, latine tantum exstat & Philoni suppositus esse videtur. Prodiit inter Philonis opuscula latine edita à Jo. Sichardo Basil. 1527. fol. In Micropresbytico ibid. 1550. fol. p. 195. Inter scriptores antiquæ historiz quos Juda Bonurius edidit, Heidelbergæ apud Commelin. 1599. 8. Vide Martinum Hankium de Romanar. rerum scriptoribus lib. 2. p. 90. & p. 99. seq. Huic libro Trithemius, Gesnero notante, titulum tribuit *de generationis successu*.

Cum Biblicis hisce Antiquitatibus non confundendum *Breviarium temporum in tres libellos* divisum, quorum primus tempora ab Adamo percurrit, usq; ad captivitatem Babylonicam; secundus usq; ad Maccabzos, tertius usque ad Agrippam, tertium Judæorum Regem, quem ait auctor nugivendulus regnasse annis XXX. usque ad hunc ultimum annum ætatis meæ decrepita. Hoc breviarium Philoni à Johanne Annio Viterbiensi suppositum, editum & commentario illustratum cum ceteris ejus commentis sæpe prodiit post editionem primam Romanam A. 1498. fol. Vide Han-

Hanckium libro laudato p. 90. & 96. seq. Tantum addam in presenti, quod R. Azarias in Meor Enajim c. XXXII, idem breviarium Pseudo-Philonis, sive ut ipse Hebraice vocat, *Jedidai* Alexandrini, sed hinc inde interpolatum retulit Hebraice, è quo latine conversum exhibet Gvil, Henricus Vorstius in Commentario ad Chronologiam Davidis Ganz, p. 308-312. Neque aliud puto esse scriptum, quam hoc Pseudo-Philonis breviarium, quod in Catalogo Bibl. Bodlejanæ memoratur inter Philonis scripta liber *de Genealogia Christi* latine cum commentario Joh. Annii Parisi, 1612.

Liber, in quo *Reges Judæorum* recensuit Philo, intercidit. Mentio est apud Clementem Alex. 1. Strom. p. 337. *Φίλων ὃ καὶ αὐτὸς ἀνέγραψε τὰς βασιλεῖς τῶν Ἰσραήλιν διαφώνως τῷ Δημοτερίῳ*. Demetrium intelligo Judæum quendam, qui scripserat librum de Regibus Judæorum sub nomine fortassis Demetrii Phalerei. Ac Philo & ipse hic fortassis alius.

III. Editiones Philonis.

Latine. Ne de Philonis scriptis à Lilio Egidio Libellio, Tiphernate in latinam linguam conversis dicam, quæ Sixto IV. & Innocentio VIII. ille inscripsit, (& Gesnero teste) servat Bibliotheca Vaticana.

Opuscula pauca Philonis edita sunt à *Joh. Sichardo* Basil. 1527. fol. & 1538. 4. & in Micropresbytico A. 1550. fol. sunt autem hæc: Antiquitatum Biblicarum lib. 1. incerto interprete. *Quæstionum & solutionum* in Genesin lib. 1. De statu Essæorum, i. e. Monachorum, qui temporibus Agrippæ Regis Monasteria sibi fecerunt lib. 1. De nominibus Hebraicis, Hieronymo interprete: & Liber de Mundo, interprete Gvil. Budæo.

De Mundi fabricatione, de decem præceptis decalogi, de Magistratu seu Principe diligendo & de officio Judicis, *Joh. Christophorono* interprete Antw. 1553. 4to.

Philonis scripta (quæ in Græca Turnebi editione exstant) latine versa à *Sigismundo Gelenio* Basil. 1554. fol. Lugd. 1561. 8.

Græca luculentis typis, & castigata ab *Adriano Turnebo* Parisi. 1552. fol.

In calce Voluminis adjetæ variz lectiones.

Errata fere quadringenta in hac editione perquam nitidâ ex MSS. Codd. castigavit Jo. Christophoronus Anglus ad calcem versionis suæ librorum Philonis de mundi fabricatione, de decem præceptis, de magistratu diligendo & de officio judicis, Antw. 1553. 4.

Græco-Latina tres hætenus prodierunt: *Prima* Genev. 1613. fol. cum *Gelenii* versione, in qua accesserunt opuscula quatuor ab *Hæschelio* primum edita cum versione *Fed. Morelli* &c. & liber de *Mundo* cum versione *Guil. Budai*.

Altera Paris. 1640. fol. in qua adjunctus liber *ἡ ἐκείνη ἐξέδοται* ab eodem *Hæschelio* vulgatus & à *Fed. Morello* versus, qui in prioribus editionibus desiderabatur.

Tertia Witeberg. 1690. fol. *Parisiensem* ad verbum exprimens.

Gallica per *Petrum Rellier*, Paris. 1775. fol. & ex recognitione *Fed. Morelli* Paris. 1612. 8.

Hæc de Philone dicta sufficiant, cui *librum Sapientie* quidam parum verisimili conjectura tribuerunt, ut notavi lib. III. c. 29. §. 3. Non desunt etiam viri docti, qui Philonis scripta lecta esse suspicantur S. Paulo Apostolo in Epistola ad Hebræos a) nec minus S. Johanni b) Evangelistæ: ne de Flavio Josepho dicam, ad cujus lib. IV. Antiquitatum p. 320. ita commentatur *Eduardus Bernardus* vir eruditissimus, sed nimis usque acerbis Philonis reprehensor: *Hunc itaque Archaeologum fortean seduxit ars Philonis, ejus sub calamo grande sunt omnia c) colliculique in magnos assurgunt montes. Quippe ex tota vita legislatoris præter alia argumenta utrisque usurpata facile intelligas quantum à Josepho distet Philo, à scriptore prudenti ac docto Sophista Alexandrinus, qui eloquentia florentis & Philosophia Peripatetica ignorantiam suam sermonis rituum relique quæ plurimum Hebraica Judæus licet passim redimere contendit.*

Philones alii.

Cum *Terthius Allatius* diatriba de Philonibus nunquam viderit lucem, & præter eos, quos colligit *Jonsius* III. 4. de scriptoribus Hist. Philosoph. alios quosdam mihi observatos videam, juvat eorum brevem catalogum hoc loco subungere.

Philo Academicus, *Clitomachi* discipulus, quem *Romam* *Mithridatico* bello *Athenis* *Romam* profugum *Cicero* audit. Vide *Cic. IV. Atadem.* & *Plutarchum* *Cicerone* p. 361. & quæ dixi lib. III. c. 3. Male

a) *Hugo Grotius* ad *Hebr. IV. 13.*

b) *Joh. Clericus* in *Epistolis Criticis* p. 316.

c) *Idem Clericus* V. C. ad *Exodi XXIX 20.* *Hujus ritus symbolici significationem optime interpretari videtur Philo, qui ali. qui plurumque fideles ad ergosium suum quisquid videtur trahit.*

Male hunc Aldobrandinus confundit cum longe antiquiore Philone dialectico, quo familiariter usus Zeno Citieus. Laërt. VII. 16. Forte autem idem est cum Philone Academico, quem Larisszum vocat Stobzus in Eclog. Phys.

Philones duo inter Ægypti Episcopos, qui Sardicensi Synodo A. C. 347. subscripsere apud Athanas. Apologia 2. T. I. p. 768.

Philo Episcopus Alogorum adversarius. Auctor prædestinati c. 30. nisi hic auctor pro Philone Judæo, apud quem frequens λόγος mentio, Philonem Episcopum nobis effinxit.

Philo Aristotelis servus. Laërt. V. 15. Idem forte qui ab Athenæo XIII. p. 610. Aristoteles γυνώσκω sive familiaris dicitur, & contra Sophoclis Archontis decretum Philosophos, quos ille Attica ejecerat, scripto defensitavit, impugnatus vicissim à Demochare. Vide Jonsium lib. I. c. 17.

Philo Atheniensis, in quem Lyfiz Oratio XXX. laudata Polluci IX. 5. Alius Scepticus, de quo infra.

Philo Atheniensis Architectus, Ciceroni, Straboni, Vitruvio, Plutarcho, Plinio & Aufonio memoratus, de quo dixi lib. III. c. 24. p. 590. seq. Vide & Meursii fortunam Attic. p. 59.

Philo Batonis pater apud Gruterum in Vet. inscript. p. 327.

Philo Byblius. Infra in Herennio Philone.

Philo Byzantinus Mechanicus, cujus scripta lib. III. c. 24. recensui.

Philo, Carpathius vulgo, etiam apud Svidam: sed rectius Carpasius, Carpasius urbis in Cypro (vide Holsten. p. 162. ad Steph. Byz.) Episcopus Epiphaniï familiaris, clarus circa A. C. 400. Sub ejus nomine commentarius in Canticum Canticorum ad Eustathium presb. & Eusebium diaconum exstat è latina versione Stephani Salutati Paris. 1537. 8. apud Rob. Steph. atque inde in Bibl. Patrum. Fragmenta hujus Philonis occurrunt Græce in expositione, quam Eusebiï Pamphili nomine ad Canticum Canticor. edidit Jo. Meursius. Lugd. Bar. 1617. 4. Genuinum Philonis commentarium è codice Rigoriano dicitur editurus Anselmus Bandurius, Monachus Benedictinus.

C. Cessenius Philo, qui Clodium accusavit damnavitque teste A. Sconio.

C. Curtius Philo, qui Consul fuit A. U. C. CCCX.

Philo Diaconus ἀπὸ Κιλικίας, quem laudat S. Ignatius Epistola ad Philadelph. c. XI. Vide infra, Philo Tarsensis,

Phi-

Philo Dialecticus Carneadis Magister, discipulus Diodori Croni. De hoc supra lib. III. c. 33. §. 7. Idem forte contra quem *πρὸς ἡμαρτίαν* scripsit Chrysippus. Laert. VII. 191. & qui laudatur à Simplicio ad Categor. Philonis Dialectici *Μετὰ τὸν* citat Clemens Alex. IV. Strom. p. 523.

Philo Dyrrhachiorum præfectus. Apud Clariss. Begerum T. I. thesauri Brandenb. p. 457. 460.

Philonis nescio cujus Epigramma in stolidi hominis canos legitur lib. I. Anthologiz p. 33.

Philo Gadarenius. Eutoc. ad Archimed. p. 55.

Philo Geographus, qui ante Eratosthenem & Hipparchum scripserat τὸν εἰς Αἰθιοπίαν, ἥλων. teste Strabone II. p. 77. Eundem Philonem respici ab Antigono Carystio c. 160. Philonis Αἰθιοπικὰ laudante, probe observavit Vossius p. 403 de Hist. Græcis.

Philo Heracleotes, quem ἐν τῷ πρὸς Νύμφην πρὸς θαυμασίων allegat Porphyrius apud Stobzum Eclog. Physic. p. 130. Fortasse huic tribuendus liber, qui exstat de septem orbis spectaculis.

Herennius Philo, Byblius Grammaticus, Domitiano imperante ac deinceps quamplurimis scriptis inclaruit, præcipue 1) libris οὐκ ὀνόμαζον, quos è Sanchoniathone interpretatum se esse ferebat. Vide si placet supra lib. I. c. 28. & Antonium Vandalen V. C. in diss. de Sanchoniathone, quem libro de Aristeia subjecit. 2) libro πρὸς Ἰουδαίων, quem veluti nonum Φοινικικὸν habuit Eusebius. 3) libris XXX. πρὸς πόλιν καὶ ὅς ἐκάστη αὐτῶν ἐδόξας ἦεν, ejus operis eximii epitomen tribus libris scripserat Ælius Serenus, teste Svida. 4) libris XII. πρὸς κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, ejus operis pars forte fuit πρὸς χρησμοδείας. Etymol. in γέραν. 5) πρὸς τὴν βασιλείαν Ἀδριανῶ. Vide Meursium ad Hesychium illustr. p. 217. Vossium, Jonsiumque.

Philo ὁ ἱστοριογράφος apud Theodorum VII. Therapevt. p. 109. haud diversus mihi videtur à Byblio, de quo jam dixi.

Philo Larissus, Philosophus Academicus. Vide supra Academicus.

Philo libertus Pompeji. Cic. ad Attic. XVI. 4. & ad famil. VIII. 8.

Philo Medicus Plutarchi æqualis II. 6. & VIII. 9. sympot. forte Philo Tarsensis, de quo infra.

Philo Metapontinus tibicen & Poëta. Stephanus Byz. ἐν μεταπόντιον.

Philo, nescio quis, ἐν τῷ μεταλλικῷ laudatus ab Athenæo VII. p. 322.

Philo-

Philonis Monachi Græci. meditariorum aſcetica adverſus pulchritudinem mulierum. MS. in Bibl. Vindob. incipit: εἶδον κάλλος γυναικὸς βασιλῆος μετὰ τὴν ἀλγύοναν.

Philo, pater Nymphodori; Hiſtorici Syracuſani, in Vet. inſcript. apud Gruterum p. 401.

Philo poëta, Alexandro Polyhiſtore antiquior, e cujus libro primo τὰ περὶ τὰ ἱεροσόλυμα verſus decem Hexametros proferit Eufebius IX. 20. præparat. & alios quinque è libro ejus decimo quarto, IX. 24. Sane, ſi Joſephus fides, I. contra Apion. p. 1051. Ethnicus hic ſcriptor fuit, idem ut videtur Philo, quem cum Demetrio laudat Clemens I. Strom. p. 337. Sed viri eruditi Joſephus haud credentes non dubitant eum fuiſſe Judzum. Vide Illuſtris Huetii demonſtrat. Evangel. p. 102. ſeq.

Philo procurator Auſonii Epiſt. XXII.

Philo Ptolemæi Philopatoris aſſentator. Athen. VI. p. 251.

Philo Pythagoreus. Clemens Alex. I. Strom. p. 305. & Sozom. lib. I. c. 12.

Q. Publius Philo Conſul Anno U. C. 415. 427. 435. 440.

Philo Rhetor & Philoſophus cujus hiſtoriam Eccleſiaſticam laudant Anaſtaſius Sinaïta & Glycas, Gvil. Caveo in diſſ. de ſcriptoribus Eccleſ. incertæ ætatis videtur idem eſſe cum Philone Carpaſiz Epiſcopo, qui in Epiphania vita κληρικὸς ἀποφροσων appellatur. Præclara ibidem vir eruditiffimus obſervat de Rhetoribus veteris Eccleſiz eorumque officio ſacras litteras & Hiſt. Eccleſiaſticam tradendi.

Philo Timonis Sceptici Pyrrhonii diſcipulus, Athenienſis, Laert. IX. 67. 69.

Philo Sabbathius (ſive uno vocabulo potius φιλοσαββατίος) Judæus qui præter Celſum ac Porphyrium Evangelia ſcripto oppugnavit, teſte Epiphania LI. 8. T. I. p. 429.

Philo Sophiſta, cujus liber de VII. orbis ſpectaculis exſtat. Vide quæ de eodixi lib. III. c. XXIV. §. 4. & ſupra, in Philone Heracleote.

Philo Tarſenſis Diaconus, qui cum Agathopode & Gajo S. Ignatium è Syria Romam comitatus eſſe, & martyrii ejus æcta concinnâſſe traditur. Vide Epiſtolam Ignatio adſcriptam ad Tarſenſes c. X. ad Antiochenos c. XIII.

Philo Tarſenſis Medicus, cujus apud Galenum mentio. Incertum idemne Medicus hujus nominis, cujus apud Celſum & alios artis ſalutaris ſcriptores mentio, etiam apud Plutarchum.

Q

Phi-

Philo Thebanus. Plutarch. Alexandro p. 691. Respicitur idem forte à Stephano Byz. in ἀριστοα.

Philo Tyanensis Geometra, cujus mentio apud Pappum Alex. lib. IV, proposit. 30.

L. Veturius Philo. Liv. XXVI, 33. Consul A. U. C. 547.

CAPUT V.

De Sacris Libris Novi Foederis.

Scriptores octo, & tabula librorum N. T. Chronologica, 1. S. Matthæi Evangelium, 2. Evangelium Marci, 3. Luca Evangelium, 4. Et Alia, 5. Johannis Evangelium, 6. Epistola tres, 7. Et Apocalypsis, 8. Pauli Epistola XIV, 9. Petri Epistola dua, 10. Jacobi Epistola, 11. Epistola Jude, 12. Evangelium secundum Ægyptios & Hebraeos, 13. Scripta supposita CHRISTO, Maria & Apostolis, ibid. De scriptis S. Barnaba & Clementis Romani, 14. De Canone & Ordine librorum Novi Testamenti, 15. Codices MSi celeberrimos, 16. Editiones præcipuas, 17. Versiones, 18. Commentarii, 19. Harmonia Evangelica, 20. Distinctio in capita & σίχτες, 21. De lingua Hellenistica & stylo N. T, 22.

I.

Temporis ratio me monet sacros hoc loco referre scriptores, quorum stylo DEUS doctrinam cœlestem Evangelii de CHRISTO in humani generis salutem condiussit. Neque enim fas erat τὰς αὐτὰς ἰησοῦ γνωρίμους καὶ ἀνεκτάτας χάρις γραφῆς τῶν τῶν εὐαγγελίων ἀποδοθέντων διδασκαλίαν, καὶ καταλίπειν τὴν μαθητὰς χάρις τῶν αὐτῶν ἰησοῦ ἐν γραμμασὶν ὑπομνημάτων, ut ait Origenes lib. 2. contra Celsum p. 69. Sunt autem ut notissimum est hi octo, Apostoli quidem sex, Matthæus, Joannes, Paulus, Petrus, Jacobus & Judas: Apostolorum discipuli duo, Marcus & Lucas. Hi omnes excepto Johanne & Juda scripsere ante everfam à Tito Hierosolymam, stante adhuc tempore; nullus vero ex his scripsisse videtur ante annum XII. Claudii Imper. Patebit hoc è brevi tabula Chronologi-

ca a) librorum N. T. secundum sententiam Jo. Pearsonii maxime in Animalibus Paulinis, & D. Jo. Millii prolegom. ad N. T. concinnata.

A. C. 52. Claudii XII. scripta *utrumque ad Thessalonicenses*, non Athenis, ut habet subscriptio, sed Corinthi Aët. XVIII. 5. cum Timotheus & Silas reverfi essent. 2. Theff. III. 16. Respicit Petrus Apostolus 2. Epist. III. 16.

57. Neronis III, ante festum Paschale 1. Cor. V. 8. scripta *prior ad Corinthios*, cum Ephesum cogitaret Paulus, antequam Hierosolymam ascendisset, & ante iter in Macedoniam. 1. Cor. XVI. 3. 4. 5. Missa est per Stephanum, Fortunatum, Achaicum & Timotheum, à quibus litteras Corinthiorum acceperat. Meminit hujus Epistolæ Clemens Romanus Epist. I ad Corinthios. Subscriptio vetus exaratam esse refert Philippis. Confer Salmas. p. 239. de Episcopis & Presb.

————— sub extremum anni, *posterior ad Corinthios*, Philippis, per Titum & Lucam, uti habet subscriptio.

58. Neronis IV. initio Martii, *Epistola ad Romanos*, scripta Corinthi, cum mox Hierosolymam petiturus esset Apostolus. Rom. XV. 25. Missa per Phæben, Diaconissam Eccles. in Cenchreis.

————— *Epistola ad Galatas*, in itinere Hierosolymam versus, fortassis Troade, licet subscriptio b) vetus habet, ἀπὸ τῶν μαρτ.

Q

60. Ne-

a) Ab hac Chronologia in plerisque dissentiunt Baronius in Annal. Lud. Capellus in tabella Historiæ Apostolicæ præmissa, Lud. Elias du Pin in dissertationibus Bibliicis, Tillemontius in Memoris Hist. Eccles. Huetius, Frassenius, H. Dodwellus, Sandhagenius aliique. Neque plane audeo præstare accuratissimam singulorum librorum atque Epistolarum N. T. quo singulæ scriptæ sunt temporis notationem. Verisimilem tamen exhibere me confido.

b) Subscriptionum harum, utunque antiquarum non tanta est apud eruditos auctoritas, ut ab illa non quandoque discedendum sibi esse arbitrentur, quod Bezae & multis aliorum testimonio facile possit demonstrari. Neque enim ab ipsis sacris scriptoribus sunt adpositæ, sed ab Euthalio aliquo vel alio docto interprete ex conjectura adjectæ. Idem statuendum de clausulis vel inscriptionibus in versione Syriaca atque Arabica obviis.

- A. C. 60. Neronis VI. *Jacobi minoris Epistola* Encyclica scripta Hierosolymis ante urbis excidium V. 1. tempore persecutionis II. 6. uno vel altero anno ante Jacobi martyrium, quod circa A. C. 62. pertulit.
61. Neronis VII. *Epistola prior Petri*, Romæ scripta ad Judæos in Asia maxima *Ἀσιστιανῶν*, antequam Paulus in urbem Romam veniret.
- — — *Evangelium Matthæi*, cum Paulus prima vice Romam venisset.
62. Neronis VIII. *Epistola ad Philippenses*, Romæ sub finem primæ captivitatis Pauli, missa per Epaphroditum, qui subsidium pecuniarium Paulo à Philippensibus attulerat, & IV. 3. videtur denotari Millio per *σὺν ἑκατομμύριον*.
- — — *Epistola ad Ephesios*, Romæ, per Tychicum.
- — — *Epistola ad Colossenses*, per Tychicum & Onesimum, statim priore obsignata. Romæ.
- — — *Epistola ad Philemonem* Colossensem, Romæ per Onesimum.
63. Neronis IX. *Epistola Pauli ad Hebræos* Hierosolymitanos XIII. 19. post Jacobum martyrio A. C. 62. affectum, quod respici videtur XIII. 7. uti per *ἡγούμενος* presbyterium Hierosolymitanum. Scripta ex Italia, per Timotheum, cum Roma è carcere dimissus esset Paulus.
- — — *Marci Evangelium* post Petri & Pauli *ἐξόδον* sive discessum ex urbe Roma, scriptum Romæ, ut testatur Epiphanius LI. 6. Theophylactus & veteres *ὑπογραφαί*.
64. Neronis X. *Lucæ Evangelium* & *Acta Apostolorum*, quæ in primo Pauli in urbem Romam adventu desinunt. Videtur scripsisse Lucas Alexandriæ vel Thebis Ægypti.
- — — ante hiemem, *Epistola ad Titum*, scripta Colossis post iter per Italiæ oras susceptum. Quæquam *ὑπογραφαί* habent è Nicopoli Macedoniæ.
65. Neronis XI. *Epistola prior ad Timotheum*, quæ missa videtur Philippis, licet veteres *ὑπογραφαί* ajunt Laodiceæ.
67. Ne

A. C. 67. Neronis XIII. ante hiemem, *Epistola posterior ad Timotheum*, Romæ, in posterioribus vinculis post Apologiam primam IV. 16. cum jam tempus mortis instaret IV. 6.

— — — *Posterior Epistola Petri*, paulo ante martyrium I. 14. quod accidit Romæ A. C. 68.

90. Domitiani IX. *Epistola Jude*, sive illa citius scripta A. C. 71. vel 72. Vespasiani 3. vel 4. ut visum Dodwello p. 25. ad Irenæum; tamen post secundam Petri, quam respicit.

91. vel 92. Domitiani X. vel XI. *Tres Epistolæ Joannis*, Ephesi scriptæ.

96. Domitiani XV. sive ultimo, *Joannis Apocalypsis*, in Patmo.

97. Nervæ I. *Joannis Evangelium*, Ephesi, cum à Nerva ab exilio revertendi copia facta esset, vide Irenæum III. 1.

Totum divinum horum librorum corpus jampridem venit nomine *καινῆς Διαθήκης* c) *novi fœderis*, sive ut non male quoque redditur, *Novi Testamenti* d): quoniam eodem veluti authentico instrumeto clare continetur Voluntas DEI de salute nostra, confirmata sanguine ac morte CHRISTI Servatoris: quemadmodum *Testamentum vetus* προ-

κευ-
Q3
e) Διαθήκη dialecto Alexandrina dicitur pro συνθήκη, ut διαβέλιον pro συμβέλιον, quemadmodum notavit Salmasius: licet Isidorus Pelus. II. Epist. 196. Διαθήκην putat notare pactum sive promissum firmitus quam συνθήκη. Συνθήκην etiam de lege dixit Aristoteles (observante Gronio) III. 6. politic. & Demosthenes 1. adversus Aristogiton, cujus verba laudat Papinianus lib. 1. D. tit. 3. lege 1. Similiter Διατίθεσθαι de lege, pacto ac testamenti legatione poni notavit Budæus. Ita πλάκες Διαθήκης *tabula legis*, Hebr. IX. 4. & apud Sirach. XIV. 18. ἡ Διαθήκη ἀπ' αἰῶνος *tuus lex*. Philonis liber, de quo capite superiore, περί Διαθήκης πρώτης & δευτέρας *de utroque fœdere* quod Deus cum Moysē icit in monte Horeb & in agro Moabitarum. Nisi potius legendum apud Euseb. πρώτον & δεύτερον (Βιβλίον; Barnabæ Epist. c. IX. ἀρα ἂν καὶ οἱ ἐκ τῶν Διαθηκῶν αὐτῶν εἰσιν; Vet. interpres: ergo & hi de testamento sunt?)

d) Testamenti vocabulo laxius interdum usi sunt veteres scriptores, ut cum interpres S. Irenæi II. 19. dixit *Cynicos cum Gnosticos ejusdem esse testamenti*. Ad quem locum vide, si placet, Clarissimi Grabii notas p. 142. Ceterum Διαθήκης vocabulum vetustissimi quique Christiani in latina Ecclesia interpretari consueverunt *testamentum*. Ita quod Paulus Apostolus vocat Διακονῆς καινῆς Διαθήκης, 2. Cor. III. 6. Tertullianus c. 39. De resurrectione dicit Apostolorum negotium nullum fuisse aliud, quam *veteri testamenti resignandi*, & potius jam DEI in CHRISTO concionandi. Qua ratione autem nobis appellatur hoc testamentum, cum etiam fidelibus V. T. fides in CHRISTO propolita fuerit, dicit Eusebius libro 1. demonstrationis Evangel. Vocabulum quidem *Veritatis* in V. T. vix unquam pro testamento ponitur.

κεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς χριστὸν Gal. III. 17. tantisper sancitum erat sanguine ac morte typica animalium Exod. XXIV. 8. Hebr. IX. 18.

II. S. MATTHÆUS, qui & *Levi* e) Marc. II. 14. & Luc. V. 27. dicitur, omnium consensu primus *Evangelium* litteris consignavit, Græce ut mihi persuadeo, non Chaldaice, vel Hebraice, ut post Papiam f) qui *Evangelium Nazaræorum* g) cum hoc confudisse videtur, multi veteres de Græco interprete S. Jacobo vel Paulo vel denique Luca & Joanne mirum in modum diversa inter se tradentes, affirmarunt. De tempore, quando scripserit, cui potius fidem habeamus quam S. Ireneo temporibus illis proximo, qui III. 1. (apud Euseb. V. 8. Hist.) tradit eum edidisse *Evangelium* & Πέτρος καὶ Παῦλος ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελιζομένων καὶ θεμελιωτῶν τὴν Ἐκκλησίαν. Confer, si placet, egregii Doctoris Martini Chemnitii examen Concilii Tridentini pag. 16. seq. & eruditissimi Samuelis Basnagii *Annales* ad A. C. LXIV. sect. 12. Longe prius scripserit alii referunt, at paullo juniores testes, ut auctor vitæ Arabicæ edi-

c) Levin à Matthæo distinguit Heracleon apud Clementem IV. Strom. p. 302. & Origenes I. contra Celsum p. 48. quorum testimonii vulgarem sententiam impugnat vir summus Hugo Grotius. Huic vide quæ præter Calovium τὸν μακαρίτην respondet Cotelæus in notis ad Constitut. Apostol. VIII. 22. & præclarus Doëwellus diss. 1. in Ireneum § 34.

f) Apud Euseb. III. 39. Hist. Eccles. Adfinitur Papia etiam Jo. Millius in prolegomenis ad N. T. p. 8. & conjicit Matthæum scripsisse *Evangelium* suum in gratiam Hebræorum fidelium qui antea parum accurata διηγήσεις sive *Evangelio* secundum Hebræos usi fuissent. Non diu post, Jacobum minorem curasse, ut Græca etiam versio legeretur.

g) Vide, si juvat, quæ scripsi in Codice Apocrypho N. T. p. 356, 368, 668. & Erasmi Apologiam adversus Stunicam. Nota etiam Syriacam veterem Matthæi versionem de Græco videri translata non de Hebræo, & Marco ac Clementi Græcum Matthæum lectum, cujus etiam verbis quandoque utuntur. Hebræicæ vero quæ exstant Matthæi editiones recens à Judæis vel Christianis elaboratæ sunt, & absurdissime pro Matthæo authenticæ haberentur, sive *Munsteriana* illa Basil. 1537. fol. Henrico VIII. Angliæ Regi inscripta & versione atque commentario adversus Judæos instructa; sive *Tiliana*, quam ex Italia attulit Jo. Tilius & Joh. Mercerus latine transtulit Paris. 1555. 12. Munsteriana recusa est Basilæ 1557. 8. addita Epistola ad Hebræos Hebræice versa cum latina translatione & Basil. 1582. 8. etiam Parisiis 1551. 8. cum præfatione Jo. Quinquarborci Aurillacensis Aruerni. Tilianæ stylum tersiorem esse observant viri docti, & Matth. XVI. 17. Romano adulari Pontifici, Vide Lud. de Dieu ad Matth. p. 529. seq. Wagenstelli Sotam p. 597. 1122. Rich. Simonis Hist. Criticam lib. 2. p. 231. seq. & lib. 3. p. 789. Millii prolegomena ad N. T. p. 116. 127. Utramque à Judæis & latina versione veteri expressam esse conjicit Huetius de claris interpretibus p. 181. Exstat & Matthæi *Evangelium* Hebræice in Novo testamento polyglotto Eliæ Hutteri. Aham MStam versionem Hebræicam se in manibus habere testatus est vir eruditissimus Rich. Simon.

editus à Kirstenio , * Menologium ab Ughello T. 6. Italiæ S. vulgatum 16. Nov. Auctor Operis imperf. in Matthæum, Theophylactus, Euhymius & alii, ne de subscriptione, quæ in variis Codicibus legitur, dicam. Hos, si audias, jam anno post CHRISTI adscensionem octavo vel nono Evangelium ediderit Matthæus, quæ sententia probatur etiam Seldeno VII. 12. de jure Nat. & gentium, & ex antiquis Cosmæ Indoplevstæ lib. V. Cosmographiæ Christianæ p. 245. Ita enim ille de Matthæo : ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων ἑαυτοῦ διωγμῶν γενομένων ἐν ἱεροσολύμοις ὅτε, τὸν Στέφανον ἐλθόντα, μέλλων καὶ αὐτὸς τὰ ἱεροσόλυμα καταλιπεῖν, αἰτησάντων αὐτὸν τινῶν τῶν πρὸς αὐτὸν ἑαυτοῦ διδασκαλίαν καταλιπεῖν, δοκιμάσας τὴν ἐν σαρκὶ μάλλον ἐπὶ γῆς διὰ τὴν ἑαυτοῦ κυρίως, αὐτοῖς ἀνεγράψατο. Verisimilior Chronici Alex. & Nicephori II. 45. sententia, qui decimo quinto post adscensionem Christi anno scripsisse Matthæum affirmant. Anticipationibus abundare Matthæi Evangelium, nec Chronologia æque ac Lucam vel Joannem esse observantem, notavit Basnagius ad A. C. XXX. sect. 56. Titulum *Evangelii* an ipse præfixerit Matthæus, dubitari possit, quia incipit ejus liber his verbis : βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Et qui monent ipsum notanter præfixisse titulum, *Ἐυαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον* non ἔμαρται, haud cogitant unum idemque hæc duo significare, ut recte animadversum Joanni Drufo est in præteritis, & lib. I. quæst. Hebr. cap. 23. Primis vero Christianis omnis doctrina de Christo Evangelium appellabatur, *Ἐυαγγέλιον* ἔχον, ut Marci I. 14. unde Paulus plus simpliciter ad Evangelium suum provocat, atque Evangelistæ dicuntur, quæque Philippus & illi quorum nulla proprie dicta exstabant Evangelia. Etiam Angelus Lucæ II. 10. Evangelistam gerit, *ἑυαγγελίζομαι* χάραν παρτορίβ, & Joannes Baptista penitentibus præco *ἑυαγγελίετο* τὸν λαόν Luc. III. 18. Neque enim semper hoc verbum læti ac jucundi nuntii significatio est, quemadmodum patet ex hoc loco Epistolæ primæ earum quæ Phalaridi tribuuntur : καὶ ἀγνοῶ ἢ λύπας ἑυαγγελίζομαι σοὶ καὶ δάμνα. Vocabulum *ἑυαγγέλιον* triplici notione apud scriptores reperitur, vel profausto nuncio, ut apud Plutarchum Pompejo p. 640. γεμμάτη φέροι προσήλανον ἐκ Πόντος καμίσαντες ἑυαγγέλια. Vel pro primum boni nuntii, ut apud Ciceronem II. 3. & 12. ad Atticum : vel pro sacrificio quod accepto læto nuncio offerebant, ut in ejusdem Plutarchi Phocione p. 749. φιλιππὸς ἢ ἀποθανόντων ἑυαγγέλια θύει τὸν δῆμον ἐκ εἰα. Antiquissimum vero de Evangeliiis, quatenus hoc vocabulo commentarii Apostolici de vita ac scriptis JESU CHRISTI denotantur, testimonium est Ignatii Epist.

* Rev. D. Tho. Ittigius præf. MSS. de Matthæo § 3.

Epist. ad Philadelph. c. V. προφυγὼν τῷ εὐαγγελίῳ ὡς σαρκὶ ἰησοῦ, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις ὡς πρεσβυτερίῳ ἐκκλησίας, καὶ τῶν προφῆτας ἀγαπῶν. Disertius alterum Justini Martyris Apologia I. p. 98. à multis viris doctis jam laudatum : οἱ γὰρ Ἀπόστολοι ἐν τοῖς γεννημένοις ὑπ' αὐτῶν ἀπομνημονεύμασιν ἢ ἀ καλεῖται εὐαγγέλια, ἢ τὼς πορθεῖσθαι. Eodem locolecta fuisse jam tum in Ecclesiis ?) illa ἀπομνημονεύματα, perinde ut propheticas Scripturas testatur Iustinus. Numerum quaternarium Evangeliorum celebrat Irenæus III. 1. & 11. At in Epistola ad Galatas cap. I. v. 7. per μεταφράσαντας τὸ εὐαγγέλιον ὁ χριστὸς Paulus non notavit *pseudapostolorum* veritatem Evangeliorum editorum (illa enim tum nondum scripta erant) *interpolantes* : unde sint nostra digesta, sive nostri codices, ut illum locum videtur accepisse Marcion apud Tertull. IV. 3. sed eos qui doctrinam Evangelicam non recte docendo perverterent.

Matthæi Evangelium, ut ad illa nostra redeat oratio, rejecerunt *Cerdoniani* & *Marcion*, qui solum Lucam recipiebant. Vide de Cerdonianis appendicem ad Tertull. de præscript. c. 51. & de Marcione Irenæum lib. 1. c. 29. Epiphanium XLII. 9. Origenem in Philocalia c. 5. & 2. contra Cels. p. 77. Theodoricum lib. I. de hæreticis fabulis c. 24. At de Valentinianis nolim cum Bellarmino, k) Jansenio, aliisque affirmare solum Johannis Evangelium ab iis receptum, licet Irenæus III. c. 11. p. 120. ait eos qui à Valentino sunt eo quod est secundum Joannem plenissime uti ad ostensionem conjugationum suarum. Sane in Valentinianis commentis quæ Græce exstant ad calem Clementis Alexandrini, loca è Matthæo & Luca proferuntur, & Tertullianus c. 38. de præscript. disertè testatur Valentinum *integro Instrumento* usum, & Scripturis *percepisse*, nec *maschera usurpsam*, licet sensum pervertendo plus abstulerit. Est tamen Origenis locus p. 77. lib. 2. contra Celsum, qui Tertulliano videtur contradicere : μεταχαράζοντας ὃ τὸ εὐαγγέλιον ἄλλως

h) Sic ἀπομνημονευμάτων libros inscripserat Xenophon, quos de dictis & factis Socratis composuit, ut dixi lib. III. cap. 4. His adde Dioscoridis Stoici ἀπομνημονεύματα, quibus variorum Philosophorum & virorum celebrium dicta & facta persecutus fuisse videtur, ut è Latræo colliges atque Athenæo.

i) De more Evangelia & alios libros Biblicos in Ecclesia legendi consulenda Clariss. Wilh. Ernesti Tenzelii Exercitatio Witebergæ 1685. edita, de ritu lectionum sacramentum, Jo. Steph. Durantus II. 23. de ritibus Ecclesiæ Catholicæ, Leo Allatius de libris Ecclesiasticis Grecor. p. 33. seq. Joh. Baptista Ferrarius de ritu sacrar. Concionum lib. I. c. 15. seq. Evangelia stantes audiebant, Epistolas sedentes, ut præter Allatium p. 31. 49. notat Steph. de Moyné notis ad Varia sacra p. 987. seq.

k) Lib. I. de Verbo Dei cap. 6.

αὐτὰ οὐδ' ἡ τῆς ἀπὸ Μαρτίαν, καὶ τῆς ἀπὸ ΟΥΑΕΜΤΙΝΟΤ, οἷμας δ' καὶ τῆς ἀπὸ Λυκανῆ. Itaque Origenis tempore fortassis Valentiniani quidam faciebant, quod Valentinum facere Tertullianus vere negavit. Manichæi vero & Matthæo & omnibus N. T. scriptis (vetus enim plane respuebant) ita detrahebant fidem, ut saltem interpolata esse caussarentur. Solent dicere, inquit Augustinus contra Adimantum c. 15. cum Scripturarum eos urget auctoritas, hoc capitulum à corruptoribus Scripturarum insertum esse Evangelio. Confer quæ singillatim de Matthæo Faustus Manichæus apud Augustinum lib. XVII. c. 1. ac de Evangeliiis XXXII. 3. & quæ plura ex Augustino loca collegit Sixtus Senensis libro VII. Bibliothecæ Sanctæ.

Solum Matthæi Evangelium receperunt Cerinthiani teste Philastrio c. XXXVI. neque integrum illud sed ἀπὸ μέγους, Genealogiam potissimum & illa amplectentes è quibus hominem nudum CHRISTUM videbantur sibi posse contendere, ut refert Epiphanius XXVIII. 5. adde XXX. 14. Itaque de aliis quam Cerinthianis capiendus Irenæus III. 11. licet alioqui descriptio tota non male in Cerinthianos quadret, Qui autem Jesum separant à Christo, & impassibilem perseverasse Christum, passum vero Jesum dicunt, id quod secundum Marcum est præferentes Evangelium, cum amore veritatis legentes illud corrigi possunt. Eodem loco testatur Ebionæos Evangelio solo Matthæi usos, quod monuerat etiam lib. I. c. 26. sed Genealogiam rescuuisse (quod etiam in Monotesfaro suo fecit Tassianus teste Theodorito lib. 1. de hæret. fab. c. 20.) atque adulterato & truncato Evangelio usos scribit Epiphanius XXX. 14. Eusebius autem videtur falli qui III. 27. Hist. Evangelium quod solum recepere Ebionæi confudit cum Evangelio secundam Hebræos, quæ diversa fuisse probavit præstantissimus Grabe ad Irenæum p. 220 & monui in Codice Apocrypho N. T. p. 360. ubi Marium quoque notavi Mercatorem qui T. 2. edit. Garnerianæ p. 128. Ebionem Matthæi, Marci & Lucæ auctoritatem secutum scribit. Neque in viri summi H. Valefii interpretatione Eusebii VI. Hist. 17. facile acquieveris, ubi legas Symmachum Ebionæum adversus Evangelium Matthæi acriter disputare in commentariis suis. Nam Græca Eusebii nihil aliud sonant, quam quod Symmachus in scripto quodam suo (an commentariis in Matthæum, ut accepit Hieronymus, non satis certum esse puo) πρὸς τὸ κατὰ Ματθαῖον ἀποτενώμην Εὐαγγέλιον Ματθαίου prolixius insistenti Evangelio, ex eo hæresin suam confirmare voluerit. Etiam in locis Basilii & Chrysostomi quæ H. Stephanus in thesauro ad-

R

duxit,

duxit, & quæ Valesio anſam interpretationis ſuæ dediffe videntur, ἀποτί-
νεται πρὸς τινὰ commodè exponi poteſt diutius alicui inbarere, non ut ex-
ponit Stephanus, in aliquem inveni. Miror quoq; quales fuerint Ebionē,
qui Methodio teſte in Convivio decem virginum p. 133. Scripturas à Spiri-
tu S. inſpiratas negabant, ἐξ ἰδίας κινήσεως τὰς προφῆτας λαλαλέκοντες φιλο-
νεκῶντες. De Tychio Meſſaliano Euthymius apud Lambecium III. p. 171.
καὶ ἐτέρας μὲν θείας γραφὰς διέφθεξε καὶ παρερμήνευσε, κατ' ἐξαιρέτων δ' ἀπαν-
τὴ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον, καὶ πάσας τὰς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἐστὶ καὶ περὶ
τοῦ ἁγίου πνεύματος ῥήσεις εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα παρερμήνευσε. Ex
his verbis ſatis patet Matthæi Evangelium à Tychio non reſectum, nec
corruptum, ſed tantum falſis interpretationibus perverſum fuiſſe. Re-
centiore ætate non memini exſtituiſſe Chriſtianorum quenquam ea im-
pudentia, qui Matthæi auctoritati divinæ derogare voluerit præter Ana-
baptiſtas nonnullos, à quibus capita quædam temere vocata in dubium
notarunt Sixtus Senenſis lib. VII. Bibl. Fraſſenius diſquiſit Bibl. p. 665.
ſeq. & Rich. Simon libri I. Hiſt. Criticæ N. T. p. 100. Hiſce addi poteſt
Natalis Albertus de Verſe auctor recens libri qui inſcribitur tombeau du
Socinianisme, cujus hæc ſunt verba p. 167. il eſt certain que ce que nous ap-
pelons preſentement l' Evangile de S. Matthieu n' eſt qu' une traduction fort ſur-
preſſe, S. Hierome nous apprenant que l' Evangile Hebreu de S. Matthieu étoit
fort different du Grec. Ibidem initia Evangeliorum Matthæi, Lucæ & Jo-
annis ſollicitat & pro additiis habet ſatis abſurde.

III. MARCUS Evangelista utrum à Joanne Marco S. Barna-
bæ conſobrinode quo Act. XII. 12. XV. 37. Coloſſ. IV. 10. & 2. Tim. IV.
11. & Philem. 23. diſtingui a) debeat, non plane videtur explora-
tum. Filius h. e. diſcipulus appellatur à Petro 1. Epist. V. 13. Confer
Euſeb. II. 15. Hiſt. Patria Cyreneus fuiſſe traditur in Actis de vita Mar-
ci quæ græcè & latine edidit Henſchenius ad 25. April. & ſæculo quar-
to vel quinto ſcripta eſſe conjicit Tillemontius; ſeptimo vel octa-
vo, Elias du Pin. Genere ſacerdotali fuiſſe Marcum pseudo-
Hieronymus & Beda ſcripſit, primum Alexandriæ Episcopum
multi b) prodiderunt licet οὐκ ἐπίσκοπος potius pro more Apoſtoli-
co, non τοπικὸν ἐγιſſe contendit Salmaſius ſive Walo Meſſalinus p. 204.
211. 261. Judæum ἐβραϊζούοντα magis quam ἐλληνίζοντα Grotius conjicit
è fre-

- a) Diſtinguunt præter alios quam plurimos Cotelierus ad Conſt. Apoſt. II. 57. p. 262. & Tillemont. T. 2. Memor. Eccleſ. p. 159. ſeq. At diverſos eſſe negant Sam. Baſnage ad A. C. 66.
n. 15. ſeq. & Jo. Georg. Dorsheus ὁ μακαρίτης prolegom. commentarii ad Marcum.
b) Petav. dogm. Theol. T. 3. p. 697. ſeq. 711.

et frequentioribus Hebraïsmis ad Marc. V. 25. VI. 14. IX. 42. X. 26. &c. Evangelium suum scripsit Romæ c) ut videtur, non latine d) sed Græce, post Petri & Pauli ἐξόδον sive discessum e) ex urbe Roma circa A. C. LXIII. f) Πέτρος ἐν ἱερῇ ἰντιλακμὲν αὐτῷ, ut præter alios affirmat Cosmas Indopleustes lib. V. Topographiæ Christianæ p. 246. Nam, & Papiæ apud Euseb. III. ult. & Irenzo III. II. atque inde aliis pluribus veteribus Marcus interpret g) ὁ ἑρμῆναια Petri dicitur, atque ὑπαγορευθῆναι

R 2

ὡς

- c) Epiphân. LI. 6. Theophilact. & Veteres ὑπογραφαί. Gvil. Cave in vita Marci §. V. v. 7.
- d) Latine scripsisse Marcum nusquam affirmant tot veteres pro hac sententia laudati, à Melchiorè Inchofero lib. V. Historiæ sacræ latinæ cap. 8. nequidem Nazianzenus, licet ait cum scripsisse Ἰταλίῃ h. e. in Christianorum usum in Italia. At in pseudo Damasci Pontificali fateor illud satis aperte innui nam in vita Petri; Hic inquit, scripsit duas Epistolas quæ Catholicæ nominantur, & Evangelium Marci quia Marcus auditor ejus fuit & filius de baptismo, quæ post omnem quatuor Evangeliorum fontem, quæ ad interrogationem & testimonio ejus hoc est Petri formata sunt, dum alius (Marcus) latine aliusque (Lucas) Græce, & alius (Matthæus) Hebræice consonant, tamen ejus testimonio sunt firmata. Sed neque ejus scriptoris, neque Petri de Natalibus qui IV. 86. Catalogi ab ipso Marco Græcè versum Aquilejæ refert, neque Orientalium recentiorum vel deceptorum vel male intellectorum (nam per Romanam linguam etiam ab illis Græcam quandoque intelligi observavit Seldenus) tanta est auctoritas, ut illis assentiendum sit contra silentium & contraria Veterum testimonia Hieronymi, Chrysostomi, Augustini. Etiam αὐτογράφον quod jactatur S. Marci Venetum, Græcia literis exaratum esse testantur Baronius ad A. C. 45. n. 41. Honoratus Nicquetus de titulo S. Crucis Christi p. 93. & Maximilianus Mißon in Itinerario. Sed licet illum Codicem Latinum esse demus Genebrardo, Gretsero, Ciacconio, Montsaucono, tamen vi quisquam est nostræ ætate inter viros eruditos Romanæ etiam Ecclesiæ, qui Marcum latine scripsisse sibi persuadent, ut patet evolventi scripta Rich. Simonis, Eliæ du Pin, Tillemontii, Fraffenii, aliorumque. Confer Seldenum ad Eurythii Origenes Alexandrinæ p. 152. & Kortholti & μακαρίτην librum de Variis Bibliorum editionibus p. 71. seq. Ernesti Christiani Schroederi Exerc. de lingua Marci authentica Witeberg. 1702.
- e) Ita potius cum viris doctis intellexerim verba Irenæi III. 1. quæ laudat Eusebius V. 8. Hist. Similiter Chrysostomi locum exponit Halloisius T. 1. vitarum Scriptior. Oriental. p. 384. b.
- f) Alii longe prius scripsisse malunt, anno quarto Claudii Cæsaris Vide Selden. de jure Nat. p. 887.
- g) Sic Titum Pauli interpretem vocat Hieronymus, Glauciam Petri interpretem Clemens VII. Strom. p. 549. quod non aliter intelligendum puto, quam Apostolos his usos esse veluti discipulis ad mandata sua dogmataque absentibus perferenda. Vide interim si placet quæ de hoc ἐρμηνείῃ Apostolicorum munere tradit Rich. Simon lib. 1. Hist. Crit. N. T. cap. 10. & p. 332. seq. & in novis observationibus p. 119. seq. Sam. Basnage T. 1. Annal. p. 750. seq. ad A. C. 66. n. 13. seq. & Dan. Heinsius prolegom. ad Exerc. in N. T. p. 23.

ὡς Πίτερς Evangelium suum edidisse. Multa eadem quæ Matthæus & iisdem quandoque verbis sed brevius tradit, unde *pedisequum & brevitatorem Matthæi* vocat Augustinus lib. I. de consensu Evangelistarum c. 2. Quamquam vero negare nolim Matthæi librum ab eo visum, tamen pater eum Matthæi abbreviatorem h) non esse, qui non modo Genealogiæ & aliorum haud paucorum quæ persequitur Matthæus, ne verbo quidem meminit, sed & alia plenius alioque ordine, alia denique refert quæ in Matthæo plane frustra quæras. Petri quoque Apostoli abnegationem disertius describit XIV. 66. seq. quod à Petro didicisse Marcum notat Chrysostomus homil. LXXXVI. in Matth. p. 889. & ex hoc integritatem ejus fidemque jubet cognoscere, ὅτι ἂν μόνον ἐν ἐκέρσει τὸ ἐλάττωμα τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων σαφέστερον ἀπήγγειλεν. Idem Chrysostomus Homil. IV. in Matth. p. 34. observat quod Marcus imitatus sit succinctam Petri brevitatem, uti Lucas Pauli copiam: καὶ ἕκαστος τῶν ἐμολὼς τὸν διδάσκαλον ἐμιμήσατο, ὁ μὲν τὸν Παῦλον ὑπὲρ τὰς ποταμὸν ῥοῆς, ὁ δὲ τὸν Πέτρον βραχυλογίας ἐπιμελόμενον.

Marci Evangelium rejecerunt olim Cerinthiani, Cerdoniani, Marcion & Ebionitz, de quibus paullo ante in Matthæo dixi. De duodecim versibus postremis capitis ultimi quæ in nonnullis codicibus omissa, Marco quidam male abjudicant, vide sis disputata à me in Codice Apocrypho N. T. p. 326. seq. & V. C. Eliz du Pin prolegomena Biblica part. 2. p. 35. seq.

IV. LUCAS sive Lucius, i) Antiöchenus, incertum num idem cum Luca Medico Coloss. IV. 14. k) quin Judæus fuerit, at antequam

b) Confer Fabrum Stapulensem in initio commentarii in Marcum, Grotium ad Matth. XXIV. 36. Casp. Hermannum Sandhagenium τὸν μακαρίτην Decade prima Epistola Theolog. J. Rich. Simonem lib. I. Hist. Crit. N. T. p. 108. & Jo. Millium prolegom. ad N. T. p. 12. seq.

i) Λῦκος dicitur S. Nazianzeno: Ματθαῖος μὲν ἔγραψεν ἐβραϊοῖς διαμνησάμενος, Μάρκος δ' Ἰταλῶν, Λῦκος Ἀχαιοῖ. Fuerunt enim jam olim qui teste Origene Lucam eundem putarunt cum Lucio quem Paulus inter συγγενεῖς suos refert Rom. XVI. 21. Neq. verisimilitudine destituitur hæc sententia, licet Grotius hunc Lucium putat esse Λῦκιον illum Cyrenæum Act. XIII. 1. & Lucæ nomen suspiciatur potius esse decuratum pro Lucillio. In calce codicis Cottoniani atque in aliis apud Jo. Mabillonium p. 111. T. 1. musei Ital. legitur: *Explicit liber Evangelii secundum Lucanum*. Nimirum illa ætate pro Beda dicebant Bedanum, pro Ossa Oflanum & similia, ut observavit Hickesius lib. 2. thesauri septentrional. p. 251.

k) Paulinus Natali IX. Felicis: *Hic Medicus Lucas, primæ artis, deinde loquela: Bis Medicus Lucas*. Confer Muratorii V. C. ἀνέκδοτα T. 1. p. 8. Sed Lucam Medicum à Luca Evangel.

quam CHRISTO nomen daret, ne dubito quidem, præcipue si verum est quod legas in Origenes sive Adamantii cujusdam dialogis adversus Marcionitas p. 8. & Epiphaniæ LI. II. eum fuisse è numero LXX. discipulorum. Neque adeo repugnat & Lucam & Marcum ex illis fuisse, licet veteres miro consensu ut Marcum Petri, ita Lucam tradunt Pauli fuisse interpretem, & sectatorem. Haud dubie enim Apostolorum etiam præ LXX. illis magna prærogativa erat. Neque obstat porro quod Lucas affirmat se ea scribere quæ acceperit ab illis qui fuissent οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῖς. Nam non de omnibus LXX. dici hoc poterat quod Act. I. 21. seq. ad Apostolum requiritur, ut CHRISTO semper adfuerint à tempore baptismatis Joannis, usque dum in cælos sublati esset. Ex eo ipso loco constat, non à Paulo solo Evangelium Lucæ esse suppeditatum, ut legitur apud Irenæum III. 1. & in Synopsi Athanasii junioris: ὑπηγορεύθη μὲν ὑπὸ Παύλου & Ἀποστόλου, συνεγέρθη δὲ καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ Λουκᾶ & μακαρίου Ἀποστόλου 1) καὶ ἱατρῶ. Sed si à Paulo forte quædam hausit, ut Tertull. IV. 2. & 5. ad Marcionem quoque confirmat, ea fuisse paucissima, pleraque autem omnia ab αὐτοῖς reliquis Apostolis accepisse. Neque enim Paulus fuerat αὐτοῖς. Itaque & Eusebius III. 24. affirmat Lucam ex Pauli contubernio, & τῆς τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων ὁμιλίας ἀφελμένον, & reliquorum Apostolorum sermonibus (Petri maxime, ut habet pseudo Dorotheus) adjutum scripsisse: è quo tamen neutiquam sequi arbitror, Lucam nullis plane rebus interfuisse ipsum, aut nunquam adfuisse Domino in his terris versanti, quemadmodum illi sentiunt qui ipsum credunt fuisse ex Hellenistis A. C. XLI. Antiochiæ conversis Act. XI. 20. Ut vero alte & à capite omnia posset accurate repetere, παρακολούθησαι πᾶσιν ἀκριβῶς atque ad finem plene deducere, quoniam haud semper neque maximam partem adfuisset, non sufficiebat ipsi sua αὐτοψία, sed uti Spiritu S. adspirante, ita

R 3

& Apo-

Evangelista distinguit Sam. Basnagius quem vide ad A. C. 60. num. 33. Idem num. 32. de Sila sive Silvano intelligit verba 2. Cor. VIII. 19. *cujus laus magna est in Evangelio*, quæ de Luca interpretati rectius ni fallor sunt interpolator Epistolæ Ignatii ad Ephes. §. 15. Origenes, Hieronymus & alii veteres, In Bibl. Renati Moreau fuit *Epistola Luca ad Medicum Claudium Galenum* teste Labbeo Bibl. nova MSS. p. 217. Sed non minus conficta fuit hæc Epistola, quam imagines quas à Luca pictas referunt Jo. Phocas apud Allatium in *συμμίκτοις* p. 36. & alii scriptores exigua fide digni, quos explodit Jo. Reiskius in erudito tractatu de imaginibus JESU CHRISTI p. 129. seq.

- 1) Proprie non Apostolus erat sed Apostolicus, non Magister sed discipulus, ut ait Tertullianus IV. 2. contra Marcion. Nonnunquam tamen viri etiam Apostolici veteribus veniunt nomine Apostolorum, ut multis exemplis docuit Frid. Spanhemius lib. III. Misc. sacr. diss. de Apostolatu T. 2. Opp. p. 295. Sic Lucas Apostolus dicitur etiam Idacio in fallis.

& Apostolorum qui rebus interfuerant testimonio opus erat. Alexandriæ Evangelium protulisse Lucam, Syrus interpres annotavit. Alexandriam intelligi Troadis m) ubi Pauli se comitem factam testatur Lucas Act. XVI, 11. Græce scripsit non Syriace n) licet Antiochenus, atque *inter omnes Evangelistas græci sermonis, eruditissimus*, agnoscitur ab Hieronymo Epist. 145. ad Damasum, & ad VI. Euseb. Hebraïsmos equidem in Luca quoque non paucos observasse sibi visus est vir eruditus Jo. Vorstius, sed nimis illum liberalem fuisse in anumerandis sacrorum N. T. scriptorum Hebraïsmis, jam spirantem adhuc monuerat amicus Tho. Reinesius in Epistolis ad eum scriptis, & pluribus exemplis docuit egregius juvenis Horatius Vitringa in flore ætatis nuper extinctus. Certe *audacius quam verius hoc contendit* à Vorstio recte affirmat Rev. D. Jo. Henn. Majus in Examine Hist. Criticæ Simonianæ p. 375. *Lucam plus Hebraïsmorum quam ceteros scriptores sacros usurpassse.* Post Matthæum & Marcum scripsisse videtur Lucas, plerorumq; omnium judicio recentium veterumque, Irenæi III. I. Tertulliani IV. 5. contra Marcion. Eusebii III. 24. Hist. Augustini II. 2. de consensu Evangelist. &c. Etiam Marci o) vestigiis insistentem observasse sibi visus est Grotius ad Marci I. 4. & 23. II. 12, 21. IV. 20, 21. VI. 14. XII. 40. &c. Unus Clemens Alex. in Hypotyposeon libris Lucam Marco præponere videtur, apud Euseb. VI. 14. Hist. dum ait prima scripta esse Evangelia in quibus genealogia textitur. *πρωτόγεννηται τῶν εὐαγγελίων τὰ τὰς περιέχοντα γενεαλογίας.* Deniq; Samuel Basnagius p) non dubitavit affirmare quod ipso Matthæo prior, adeoq; omnium Evangelistarum primus Lucas scripserit. Sed pace viri eruditissimi licebit verba prima Evangelii Lucæ ita intelligere, ut Matthæo & Marco illa neutiquam detrahant, licet & hos respexerit Lucas inter illos πολλὰς. Neque enim ἐπιχείρησαν ἀνατάξασθαι aliud est quam ἀντάξαντο ut Casaubono notis ad Lucam probe observatam. Sic Diodorus Sic. in præfat. Histor. οἱ λίγοὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἀρξάμενοι τὰς κοινὰς πράξεις ἐπιχείρησαν ἀναγράψαι μέχρι τῶν καθ' αὐτὴς καιρῶν. Hippocrates de veteri Medicina: οἷοσσι ἐπεχείρησαν εἰς ἡττηκῆς λέγειν ἢ γράψαι. Quid igitur injurii est in sacros illos scriptores, quando Lucas ait alios quidem, neque unum sed plures, scripsisse ante se de rebus JESU CHRISTI, (utrum simul respexerit Evangelium secundum Hebræos, Evangelium se-

cun-

m) vide Sam. Petitii Varias lect. lib. I. cap. 12.

n) Conf. Fulleri Sac. Misc. IV. 1.

o) Idem notat Millius prolegom. in N. T. p. 14.

p) Sam. Basnage Annal. ad A. C. LX. n. 31. T. I. p. 712.

cundum Ægyptios, *ἡ ἀποστολὴ* Matthiæ &c. docti judicent) quorum laudatissimo exemplo incitatus ipse quoq; voluerit hoc aggredi, omnibus usque ab stirpe diligenter inquisitis, ut Theophilus haberet scripto etiam consignata illa quæ è Lucæ sermonibus coram perceperat. Hic enim sensus verborum *ἵνα ἐπιγνῶς ὡς εἰς ὃν κατηχήθης* q) *λέγων τὴν ἀσ-
Θάλειαν*. Theophilum illum virum fuisse in dignitate constitutum jam suprà p. 90. observavi ex elogio *κρατίστου* quod Lucas ei tribuit, quod possit etiam confirmari è recognitionibus pseudo Clementis X. 71. si fides scripto nullius fidei, ubi inter conversa Antiochiæ à Petro plus quam decem millia hominum refertur Theophilus, *ἐκκλησίᾳ potentibus in civitate
sublimiter, qui domus sue ingentem Basilicam Ecclesia nomine consecravit, in qua
Petro Apostolo constituta est ab omni populo cathedra.*

Lucæ Evangelium rejecerunt Cerinthiani, & Ebionitz: solum illud recipientibus Cerdonianis & Marcione, sed qui mirifice interpolatum r) & primis capitibus truncum variisque locis mutilatum habuit atque ut videtur s) sine Lucæ nomine præfixo, & præmissis vicissim t) Marcionis antithesibus. Non omnia tamen quæ aliter legisse referunt Tertullianus & Epiphanius, totidem Marcionis corruptiones fuisse videntur, cum nonnulla forte ita repperit in suis codicibus, ut recte viri docti annotarunt. Quemadmodum locus de eo qui sabbatho opus famulum faciebat, qui in quibusdam Codd. legitur post Luc. VI. 5. non à Marcionitis ut volebant Grotius & Arnaldus, sed ex Evangelio Ægyptiorum adjectus esse videtur Millio p. 30. prolegom. ad N. T. Joannem vero Bodinum qui Marcionem secutus prima Lucæ capita indubium vocavit, confutat illustri Huetius demonstrat. Evangel. IX. 9. 7. p. 776. seq.

V. Evangelio etiam alterum *λόγον* sive librum, *πράξεις* nimirum *Ἀποστόλων* Lucas subjecit, cui ACTA APOSTOLORUM diserte tribuunt etiam veteres, ut Irenæus III. 15. & 19. Tertullianus de jejuniis c. 10. *commentarium Luca* appellans, ut alios juniores omittam. In codicibus quibusdam nomen auctoris non fuit adscriptum, forte quod tanquam *δεύτερος λόγος* Evangelio statim subjunctus fuit hic liber, ut suspicatur Clariss. u) Dodwellus. Plerique tamen Codi-

q) Vide Salmas. de Hellenisticis p. 103. & Sviceri thesaurum in *κατηχέω*.

r) Irenæus lib. I. cap. 29. lib. 3. c. 11. Tertull. IV. contra Marcion. & Epiphani. hæres. XLII. 10. seq. T. I. p. 310. seq.

s) Confer Rich. Simonis lib. 1. Hist. Crit. N. T. p. 135.

t) Tertull. IV. 4. contra Marcion.

u) Dodwell. diss. I. ad Irenæum p. 69.

Codices hunc titulum præfixum habent : x) Ληκᾶ Ἐναγγελιστῶ πράξεις Ἀποστόλων, vel πράξεις τῶν ἀγίων Ἀποστόλων 2) Ληκᾶ Ἀποστόλων. A Lambecio y) etiam affertur imago Lucæ in genibus sribentis Auctorum librum, quam Codici vetusto in Bibl. Vindobonensi præmissam reperit. Græce scriptum esse nemo quod sciam ambigit, atque Rich. Montacutium z) quidem si audimus *luculento & purissimo sermone, ut ne ipse quidem Athenæ magis Attice loquantur*. Quanquam Epiphanius XXX. 6. & 12. Aetorum Apostolicorum librum à Josepho Tiberiensi Hebraice reperlum memorat. Non diu post Evangelium, aliquo tamen tempore interjecto à Luca videtur compositus, & quanquam universe *Apostolorum* Acta titulus pollicetur, aliorum tamen res vix attingit liber quam Petri & Pauli, Pauli autem maxime, cujus conversionem, itinera & labores persequitur usque ad primam in urbe Roma commorationem biennii Act. XXIII. 30. & defensionem apud Neronem quarto hujus Imperii anno, A. C. LVIII. Utrum Romæ propterea scriptum librum necesse sit, ut colligit Hieronymus, alii videant, qui malunt Alexandriæ a) hoc factum sive illa Troadis, sive Ægypti; vel in altera Ægypti urbe Thebis: mihi enim hoc totum videtur esse perquam incertum. Neque omnia Pauli, etiam illis quæ tangit temporibus, ne dum Petri gesta Lucam attigisse, pulchre observat Hieronymus in secundam ad Galatas. Quærentibus cur Paulo superstes historiam non ulterius pertexuerit, respondet Chrysostomus homil. I. in Acta, quod ad scopum præcipuum jam hæc quæ scripsit sufficerent, & de cetero sanctis illis viris magis curæ esset Ecclesias doctrina Evangelii replere, quam λογογραφῆν. Quænam vero in synopsi Athanasiana legas Petrum Acta ὑπαγογεῖσθαι sive eorum materiam præbuisse Lucæ, tamen verius est quod Euthalius à Clariss. Zacagnio editus p. 421. affirmat Lucam quibus ipse interfuisset & quæ ipse vidisset conscripsisse. σιωπῶμεν γὰρ, inquit, τοῖς τε ἄλλοις Ἀποστόλοις, καὶ μάλιστα τῷ Πάυλῳ, καὶ εἰδὼς ἀκριβῶς γράφει, Hieronymus in Catalogo S. E. *Lucas Evangelium sicut audierat scripsit, Acta vero Apostolorum sicut viderat ipse composuit.*

Pro-

x) Rich. Simon 1. Hist. Crit. N. T. p. 19. seq.

y) Lambec. lib. 2. Bibl. Vindob. p. 571.

z) Montacutius præf. ad Analecta Orig. Eccles.

a) Etiam Theophilum cui Acta Lucas inscripsit, inter primos credentium & nobilissimos Alexandria: fuisse scribit Bar. Babiul, auctor Syrus Lexici apud Castellum, Alexander vero Morus parum verisimiliter illi Theophilo inscripsisse libros suos Lucam suspicatur, quem judicio Areopagitico falsi damnatum Athenienses precibus Pisonis concedere noluerit, ut refert Tacitus II. 55. Hist.

Probe ex Varrone notavit Scaliger *actum* latine dici, quod alii barbare *tractatum* appellant, sed græca inscriptio præsentis libri manifestum facit *Acta* vel *Actus* hoc loco eo sensu esse accipienda uti quæ veteribus memoratur acta urbis, acta Pompeji, acta publica & diurna populi Rom. acta Cæsaris, acta temporum Augusti, acta Tiberii, Caji &c. acta diurna Senatus, acta Antonii, acta Pilati, de quibus superfluum est hic plura afferre post doctorum hominum diligentiam. Erant quidem illa commentarii, in quos res non quælibet sed eximie, magnæ, graves, notatuque dignissimæ referebantur, & ad posterorum memoriam transmittabantur. Ac qui magni aliquid gefisset, is dictus est fecisse quod dignum esset exire in acta, neque quicquam magis desiderabant & non factum querebantur, qui res dignas memoria patraissent. Fiant istæ palam, cupiunt & in acta referri. Præter hanc rationem aliam insuper inscriptionis causam reddit Chrysostomus T. 5, edit. Frontonis Ducai p. 155. *Ἀὐτὸς τὸν ἐπὶ τὰ ἑκκατὰ ἀποστόλων κ. τ. λ.* Cur non dixit *Miracula Apostolorum*? Cur non inscripsit *Signa Apostolorum*, virtutes ac prodigia Apostolorum, sed tantum *Acta Apostolorum*? Non enim idem sunt acta & prodigia & virtutes, sed multum inter utriusque discrimen est, -- *Actum* ex utroque contextitur, ex nostra diligentia & ex gratia divina. Miraculum solum exhibet celestem gratiam, neque sudoribus nostris indiget. *Actum* est, probis moribus esse, castum, modestum, iræ imperare, cupiditates subigere, largiri elemosynas, benignitatem exhibere, omnem virtutem exercere -- Miraculum est daemones abigere, excæcos oculos aperire &c. Majus quidem est miraculum, alio verò & conversatio res quidem est signis minor, sed utilior & fructuosior. -- Idcirco etiam beatus hic & generosus ac mirabilis Lucas ita librum inscripsit *Acta Apostolorum*, non *miracula Apostolorum*, tametsi fecerant & ipsi miracula. Verum illa quidem certo tempore facta sunt & præterierunt, hæc autem quovis tempore ab illis exhiberi opus est qui salutem sunt adepturi. Quando igitur non miracula, sed acta vobis emulanda proponuntur Apostolorum, propterea librum sic inscripsit. Neque tamen miracula etiam annotare prætermisit Lucas, quæ per Apostolos operatus est Dominus, postquam receptus in cælos Spiritu Sancto eorum pectora replevit. Sed vix pauca attigit ex innumeris, quæque sufficere putavit ad veritatem promissi à CHRISTO facti demonstrandam. Eorum præcipuum est admirationeque dignissimum & cujus causa reliqua facta sunt omnia, incredibilis ille doctrinæ Evangelicæ mundo & carni adeo adversæ per ministerium hominum tam paucorum illite-

b) Ad Plinium, Sueton. &c.

ratorum atque imbellium, etiam inter hostes vafros & potentes progressus, factus sola prædicationis efficacia, sine vi, sine fascino, ingenii vel fucata eruditionis præstigiis, sine honorum opumve expectatione. Hoc cum in Apollonio suo ostendere non potuerit Philostratus, frustra sane Hierocles impendit operam quo illum CHRISTO non inferiorem esse, imo præstare ostenderet, non iis tantum miraculis quæ de Christo memoriz præbunt Evangelistæ; sed illis quoque quæ de Apostolis in Luca produntur, plerisque fere impudenter translatis in Apollonium, variisque ineptis & inanibus ex Damide similibus, que nugivendulorum grege adtextis, in quibus non erat profusus Apollonius suam facultatem res miras patrandi, siquidem habuisset, tantaque ut visum Philostrato sapientiæ magnitudine præditus fuisset.

Acta Lucæ rejecerunt olim præter *Cerinthum*, de quo Philastrius hæresi 36. *Ebionita* Epiphani. XXX. 16. *Tatianus* & *Severiani*; Euseb. IV. 29. Hist. *Marcionita* Tertull. V. 2. contra Marcion, & *Manichæi*; Augustin. contra Adimantum c. 17. & de utilitate credendi c. 3. Et contra Epistolam fundamenti cap. 5. Ineptam Wolfgangi Lazii, Jo. Fabri & Materni Cholini dubitationem, qui ambiguos se hærese professi sunt, utrum Lucas Acta sua ex Abdia, an hic Luca descripserit, alibi, in prolegomenis ad Pseudo-Abdiam, explosi. Quod vero Chrysostomus homil. I. in Acta queritur illa ætate multis librum hunc ignotissimum fuisse, potius mihi supinam ac privatam quorundam socordiam & toporem, quam publicam Ecclesiæ negligentiam castigare videtur. Πολλοῖς, inquit, τὰ τὸ βιβλίον ὅδ' ὅτι ἐνὶ γινώσκον ἐστίν, ὅτε αὐτὸ ὅτε ὁ γραφὴς αὐτὸ καὶ σωθῆναι. Idem certe Chrysostomus hom. LXVI. de diversis locis N. T. testatur sua ætate prælegi solita in Ecclesiis post Paschatos festum, (T. 5. edit. Duczi p. 842.) quod confirmat Euthalius à Clariss. Zacagnio editus p. 443. & Augustinus tractat. VI. in Joannem, c) præterea lex Theodosii de Festis lib. XV. Cod. Theodos. tit. 5. lege 5. Recentium quoque Græcorum eundem morem observarunt Cangius, glossario Græco in παραποροῦσιν, & Lambecius lib. V. de Bibl. Vindob. p. 287.

De altercatione *Papisci* & *Jasonis* quam ab Aristone Pellæo scriptam ad Lucam veluti auctorem male retulit Clemens Alex. sexto Hypotyposeon, teste Maximo ad Dionysium de Mystica Theol. c. 1. vide Gvil. Spencersi notas ad Origenem IV. contra Celsum p. 57. J. E. Græbii

*) Confer Sam. Basnagii Annales I. p. 305. & quæ scripti in præf. ad partem posteriorem Codicis Apocryphi N. T.

bii prolegom, ad Irenæum p. 15. & T. 2. spicilegii Patrum pag. 127. seq. Gvil. Cavei Hist. literariam S. E. ad A. C. 136. & Rev. Doctoris mei Thoi Ittigii diff. de Patribus Apostolicis p. 91. seq.

VI. S. JOANNES Zebedæi Bethsaidensis piscatoris & Salomes F. Jacobi frater *ἑμόνος ἰδῶτης ἀλλὰ καὶ ἀγράμματος* d) sed qui in JESU amore quo unice sese effert e) abunde hausit eruditionis divinæ ac cælestis, tantam quoque vim eloquendi divina, ut esset Boanerges quidam sive tonitru filius Marc. III. 17. Versatus deinde major natu in Asia, *ἐν τὰ το παλαιὸν ἐφιλοσόφον οἱ Ἕλληνας συμμορίας ἅπαντες* f) EVANGELIUM Græce condidit Ephefi g) omnium postremus h) jam nonagenario major i) cum Epatmo reversurus esset post Domitiani necem quæ A. C. 96. contigit. Nam Syriace primum scriptum à Joanne, & Græce deinde à Græcis ad fidem conversis vel à nescio quibus aliis conversum esse, Salmasii k) parum verisimilis conjectura est, omni veterum consensu destituta, licet apud Epiphanium XXX. 6. & 12. mentio Evangelii Joannis Hebraice reperti à Josepho Tiberienfi, sed *ἀπὸ Ἑλλάδος εἰς Ἑβραῖα φωνὴ μεταλφθῆναι*. Ad Avtographum Græcum Joannis provocat Petrus Antiochenus apud auctorem Chronici Alex. p. 521. nescio qua fide: at Chrysostomus homil. 1. in Joann. p. 13. testatur Syros, Ægyptios, Indos, Persas, Æthiops & infinitas alias nationes usas Evangelio Joannis in suam translato linguam. Imaginem Prochori ex Joannis dicantis ore Evangelium excipientis & Græce scriben-

S 2

tis

- d) Chrysost. 2. in Joann. p. 10. ex Act. IV. 13.
- e) Jo. XIII. 23. XIX. 26. XX. 2. XXI. 7. 20. Grotius observat Petrum maxime fuisse *φιλόχριστον*, Joannem *φιλιθῶν*, ut Alexander de amicis suis dicebat Hephæstionem esse *φιλαλέξανδρον*. Craterum *φιλοβασιλέας*. Diodor. Sic. XVII. 114. Plutarch. Alexandro p. 671.
- f) Chrysost. loco laudato.
- g) Irenæus III. 1. apud Euseb. V. 8. Hist. & Epiphani. LI. 12. licet alii in Patmo scripserint affirmant, Hippolytus, Dorotheus &c. Vide Sam. Basnage ad. A. C. 97. n. 11.
- h) Clemens Alex. in libris Hypotypot. apud Eusebium VI. 14. & III. 24. Hist. consentiente Irenæo, Epiphanio LI. 19. & aliis veteribus.
- i) Epiphani. T. 1. p. 434. *διὸ ὕστερον ἀναγκάζει τὸ ἅγιον πνεῦμα τὸν ἰωάννην παραιτῆμενον εὐαγγελισαοταὶ δι' εὐλαβείαν καὶ ταπεινοφροσύνην, ἐπὶ τῇ γηραλέα αὐτοῦ ηλικίᾳ μετὰ ἐτη ἐνενήκοντα τῆς αὐτοῦ ζωῆς μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Πατρὸς ἐπάνοδον.* Conf. Svidam in *ἰωάννης*. Jo. Dalleum lib. 1. c. 16. de scriptis Dionysii Areopag. & Stephanum le Moyne ad Varia sacra p. 1020. seq.
- k) Refellitur à Rich. Simone 1. Hist. Crit. N. T. p. 333. qui p. 41. seq. etiam Petri Antiochei ad Joannis Avtographum provocantis fidem vocat in dubium.

tis refert è veteri Codice Lambecius II, de Bibl. Vindob. p. 571. A Ver-
fione Græca LXX. Interpretum quandoque difceffiffe Joannem & He-
braicis verbis inftitiffe obferuat Eufebius in Pſalmos à præftantiſſimo
Montfaucono nuper editus p. 171. ὁθεν καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὡς ἀν-
Ἑβραῖ· ἐξ Ἑβραίων τὸν Σωτῆρα ἔπαινον μὴν ἀλλὰ καὶ πέναν (Jo. XIII. 18.)
ἀνομακέναι ἐμνημόνευεν. Confer exempla plura apud Chriftianum Scho-
tanum de auctoritate verſionis LXX. Interpretum p. 67. Julianus para-
bates apud Cyrillum X. p. 327. vitio vertit Joanni quod JESUM DEUM
eſſe docuerit, aliis hoc Apoſtoliſ non auſis facere. τὸν Ἰησοῦν ὅτε Παῦλ·
ἐτόλμησεν εἰπεῖν Θεόν, ὅτε Ματθαῖ·, ὅτε Λυκάς, ὅτε Μάρκ·, ἀλλ' ὁ χρε-
στὸς Ἰωάννης. Saltem in hoc acutius vidit Julianus Socinianis, quod JE-
SUM à Joanne DEUM eſſe pronunciatum non negavit. Si voluiſſet
aciem intendere, idem etiam ab aliis factum Apoſtoliſ intelligere po-
tuiſſet. Quod vero Joannes JESU divinitatem diligentius ceteris ex-
poſuit, ideo jampridem aquilæ inſigne & Theologi titulum tulit, unde
& Evangelium ejus Θεολογίαν appellat Svidas in Ἰωάννης. Scilicet
hanc fidem inculcavit Joannes Domini diſcipulus, volens per Evangelii annun-
tiationem auferre eum qui à Cerinto inſeminatus erat hominibus errorem, &
multo prius ab hiſ qui dicuntur Nicolaitæ, qui ſunt vulſio ejus quæ falſo cognominatur
ſcientia &c. ut locuples teſtis Irenæus III. II. p. 218. Utrum voluerit ſim-
mul Platonicas περὶ λόγου argutationes, quales nuper ediderat Philo Ju-
dzus, emendare, doctiores judicent. Temporis rationem per Paſchata
unus reliquis videtur diſtinctius deſignafſe. Tam ſublimis porro divinita-
tis JESU præco pauca ejus miracula I) & in hiſ duo tantum apud reliquos
memorata Evangeliftas retulit: ſermones Domini velut in ſupplemen-
tum ceterorum Evangeliftarum compleres adnotavit. Nam ut Theo-
doro Mopſeſtino apud auctorem Catenæ traditum, Joannes laudata
& confirmata trium qui ante ſe Evangelium ſcripſiſſent fide, ea quæ illi
omiſiſſent pauca adjuncturum ſe ſpondit. ὁ γὰρ ἐπῆνσε μὴ τ' ἀληθείας
τῆς γεγραφέναι, ἐφασκε γὰρ βραχέα μὴ αὐτοῖς περιλειφθαι καὶ τὰν μάλιστα
ἀναγκαίων λεχθῆναι θαύματων τὰ διδασκαλικά πάντα μικρὰ. Εἴτα καὶ ὅτι
ἐφασκε τὸς περὶ τὸν ἰν σαρκὶ παρροσίας & χρις & ἀλεγομένης, μηδὲ τὸς περὶ
τὸ θεότητος λόγους περιλιπεῖν, ὥς μὴ & χρις προβαίνοντος τῶτοις ἐνεδι-
δέντας τοῖς λόγοις τὸς ἀνθρώπους εἶτο μὲν αὐτὸν νομῖ' ἐν ὅπῃ ἐφάνετο. Ἐπὶ
τῶτοις περιλήψεις τὰν ἀδελφῶν ἐγένετο, ταῦτα ἅ μάλιστα ἀναγκαῖα μὴ περι-
λειφθῆναι

- I) Nazianzenus de Joannis Evangelio: πάντα δ' Ἰωάννης γράψαι περὶ ἐν βίβλῳ
θαύματα, ἀλλὰ λόγοι πολλοὶ χρις αἰε λέγονται.

τη πρὸς διδασκαλίαν ὡς ἀλειμμένα ἢ ὅρα τοῖς λοιποῖς, γράψαι μετὰ ἀν-
 δης, ὃ ἢ καὶ πεποίηκε. Confer Topographiam Christianam Cosmæ Indo-
 plevitz Lib. V. p. 248. Si fides auctori Martyrii S. Timothei apud Photium
 cod. CCLIII. p. 762. Joannes etiam priorum trium Evangelistarum
 scripta recensuit. τὸς τοῦτοις οἱ ἀνέγραψαν ἀποφόροις γλώσσας τὰ σωτήρια &
 ἀειπότες πάθη τε καὶ θαύματα καὶ διδάγματα, τίνες ὡς τῶν κομμένων
 δεξιμένων Ἰωάννης διέταξε τε καὶ συνδιήδραυσεν, καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν
 Ευαγγελιστῶν τὸ ὄνομα ἐνημέσατο.

Evangelium Joannis rejecerunt præter Cerinthianos, Ebionæos,
 Cerdonianos, & Marcionem de quibus supra in Matthæo, Theodotus Byzan-
 tinus auctor Theodotianorum, de quo Epiphanius LIV. 1. tam Alogi, de
 quibus idem Epiphanius LI. 3. 18. 22. quanquam Ebionæos & Cerin-
 thianos videtur per Alogos denotasse, nam LI. 12. etiam nominatenus
 illos compellat: ποῖ πλανᾷτε Κηρύττε καὶ Ἐβίων καὶ οἱ ἄλλοι; & Theodo-
 tum p. 462. ἀπόσπασμα ἐκ τ' ἀλόγου αἵρεσεως appellat. Vide & Phila-
 strum c. LX. ἡρησιότητα & auctoritatem hujus Evangelii adversus Alogos
 asseruit novissime, ut alios in præfenti omittam, Jo. Clericus V. C.
 commentario in prima Evangelii Joannis. At Grotium qui ad XX. 30.
 & XXI. 24. contendit caput ultimum Evangelii non ab ipso Joanne, sed
 ab Ecclesia Ephesina additum esse, refellunt Calovius, Noldiusque ad
 Joannem, Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 44. Huetius demonstra-
 tione Evangelica p. 35. seq. & Jo. Millius prolegom. in N. T. p. 29. qui
 tamen p. 30. locum Jo. V. 4. de angelo ad κολυμβήθραν descendente
 m) ex Evangelio ad Hebræos vel alio ejusmodi Apocrypho scripto in-
 fertum esse, incerta prorsus suspicione auguratur. Omitto superstitio-
 sos Evangelii Joannis & primorum ejus verborum abusus, de quibus
 Delrio disquis. Mag. lib. I. c. IV. qu. 54. & lib. VI. c. II. sect. 3. p. 1021.
 Quanquam neque alii Evangelii perperit maleferiata hominum πε-
 ριέργια, ut sortes n) ex iis lectæ, & suspensione illorum vel lectione si-
 sti incendia & vis averruncari existimata morborum, furumque & alio-
 rum maleficorum crimina prodi posse credita, satis demonstrant. Nec

S 3

minor

- m) In variis quidem antiquis ille codicibus desideratur. Vide Bernardi Lamy Concordiam
 Evangel. Tom. 2. p. 656. seq. & Rich. Simonis diss. de MSS. N. T. p. 69. Non tamen
 certum hoc argumentum statim νενείκας, quia veteres quidam Christiani quandoque
 nonnulla ē metu præpostero scandali in Codicibus quos publice legebant omiserunt.
 Vide, si placet, quæ de loco Joh. VIII. 1. seq. ubi de adultera fermo, disservi in Codice
 Apocrypho N. T. p. 357. seq.
- n) Ant. van Dalen de Oraculis p. 315. seq. edit. 2. Obs. Hallens IV. 13.

minor cultus Evangeliorum codicibus exhibitus o) qui literis descripti aureis & argenteis, ornati gemmis, in loco editori & in tribunalibus repositi, prælati in supplicationibus, in processionibus sollennibus: lecti à Regibus publice, posita tantisper Regis veste ac persona, suspensi de collo, p) adoratione, q) de osculatione r) & obfignatione honorati, per eos juratum s) & innocentiz fides facta, illis ostensis depositz inimicitiz, t) ordinandorum impositi capitibus, u) à stantibus cum prælegerentur auditi, & quod in Polonia jussu Micislai Regis factum, strictis velut in defensionis tesseram equitum auscultantium gladiis. Utinam vero à multis genuinum illud atque unicum cultus genus non negligatur, quod CHRISTO auctore jubet facere pœnitentiam & credere Evangelio Matth. I. 15.

VII. Præter Evangelium habemus etiam ejusdem Joannis EPISTOLAS tres, licet nomen suum iis Joannem præfixisse negat Dionysius

Alex. apud Euseb. VII. 25. Hist. De harum *prima* qua nulla ardentior est ad commendandam charitatem, nemo dubitavit quin Apostoli esset, exceptis hæreticis quibusdam à quibus Evangelium quoq; respui jam dixi, vel qui omnes Epistolas Catholicas, ut Marcion, rejecerunt. Eusebius III. 24. Hist. τῶν ἱωάννου συγγραμμάτων πρὸς τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν ὅτι τε τοῖς νῦν καὶ τοῖς ἐν ἀρχαίοις ἀναμφίλεκται ὁμολογῆται. Dionysius Alex. apud eundem VII. 25. p. 275. συναΐδουσι μὲν γὰρ ἀλλήλοις τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἡ ἐπιστολή, ὁμοίως τε ἀρχοῦνται. Chrysostomus homilia in Matth. XXI. 23. edita à Corelerio III. monument. Eccles. Græcæ p. 148. αὐτὸς ἐκεῖ ὁ κήρυξ ὁ ταῦτα κηρύξας (Jo. XVII. 3.) αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ ἐαυτοῦ γράφων, τῶν ἡ ἐκκλησιαζομένων καὶ τῶν ἀποκεύφων μὲν ἡ πρώτη τῇ ἐπιστολῇ. Τὴν γὰρ δευτέραν καὶ τρίτην οἱ πατέρες ἀποκαλονίσκωσι, τὴν μὲν τοι πρώτην ἐπιστολὴν ἅπαντες εἶναι ἱωάννου συμφωνῶν ἀπεφάνησαν. Augustinus tractatu VII. in hanc Epist. Si nos diceremus, DEUS dilectio est, scandalizaretur aliquis ex vobis, & diceret, quis dixit? - - Nunc ecce habetis, fratres, Scripturas DEI, Canonica est ista Epistola, per omnes gentes recitatur, orbis terra auctoritate tenetur, orbem terrarum ipsa edificavit. Audis hic ab Spiritu DEI,

o) Vide Jo. Ciampinum part. 1. Vett. monument. Musiv. cap. XVI. & Rev. Jo. Andrea Schmidii trigam diss. Historico-Theol. 3. de cultu Evangeliorum, Jenæ 1692. 8.

p) Chrysost. & Hieron. ad Matth. XXIII. 5.

q) Rich. Simon Obs. Nov. in N. T. p. 121.

r) Pagi ad A. C. 825. n. 23.

s) Niceph. Gregoras XII. 5.

t) Socrates VII. 13. Hist. p. 351. A.

u) Jac. Goar ad Eucholog. p. 312.

DEI, DEUS dilectio est. Jam si audes, fac contra DEUM, & noli diligere fratrem tuum. Ne Sociniani quidem quod sciam aliud profiteri ausi sunt, quanquam illis hoc à Menochio & Cornelio à Lapide impingitur. Joannem ἐν τῇ μέλει ἐπιστολῇ laudat Clemens ALEX. 2. Strom. p. 389. agnoscens adeo alias quoque ejus Epistolas breviores, neque peculiarem titulum ad quos exarata fuerit sciens producere, quem Possidius in Indiculo scriptorum Augustini, & Augustinus II. 39. quæst. Evangel. & Pseudo-Hyginus Epist. 1. p. 190. habent, *Epistolam Joannis ad Parthos*, x) i. e. inquit Grotius, *ad Judæos* y) *Christum professor, qui non sub Romanorum sed sub Parthorum vivebant imperio in locis trans Euphratem, ubi ingens erat Judæorum multitudo, ut Nearde, Nisibi, & aliis in locis*. Saltem verisimilius hoc est quam quod Lightfootus Hor. Talmud. in 1. Cor. I. 14. eam à Joanne suspicatus est ad *Corinthios* directam esse, quod nemo veterum scripsit. De tempore nihil certi reperi annotatum, nisi quod conjectura plerorumque est ab ætate provento scriptam esse & Docetarum z). errores in illa perstringi. Locum celeberrimum V. 7. de tribus in cælo testibus a) quem vel interpolare quosdam vel tollere aulos Codicum varietas demonstrat, tanto minus mirabimur, quod Socrates etiam VII. 32. Hist. de loco altero b) IV. 3. hujus Epistolæ disserens notat, quod οἱ πάσαι ἐκκλησίαι αὐτοῦ τὸ τοῦ ἐπιστημηναισῶ, ὡς τινες εἶεν παρὰ τὴν ἰσχυρίαν τὴν ἐπιστολὴν, λυοὺν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνθρώπον θέλοντες. Et Beda ad 1. Joann. IV. 3. *In tantum nāpōq ex Deo non sunt, ut quidam eorum, qui pravo dogmate separare volebant ab hominibus dispensationem divinitatem CHRISTI, hunc quoque versiculum ex hac Epistola eraserint, ne scilicet per auctoritatem B. Joannis convinceretur error eorum.*

Epistola secunda scripta est ad quandam Babyloniam, *Ecclesiam* oomine, ut legas in adumbrationibus ad hanc Epistolam quæ feruntur sub nomine Clementis Alexandrini. Nomen enim proprium sceminæ esse Electam, recte observarunt viri doctissimi, c) perinde ut ἐκλεκ-

705

x) Vide Franciscum Combesii. T. 1. auctar. noviss. Bibl. Patrum p. 483.

y) Confer Jo. Braunii V. C. librum I. select. sacrorum c. 14.

z) Petav. lib. 1. de incarnat. c. 4.

a) Hujus loci vindicias singulari libro nuper edidit Rev. Frid. Ernestus Kettnerus Lips. 1696. 4. Ad eundem locum vide & mirare industriam clarissimi Millii.

b) Ad hunc locum conferendus Rev. Tho. Ittigius c. X. de hæresiarchis pag. 185. seq. & Rich. Simon 1. Hist. Critic. p. 357.

c) Crocius ad Epist. 2. Joannis & Colomescii pag. 62. Obs. Sacr. Quanquam alii nomen proprium suppressi existimant, atque ἐκλεκτὴν vocari hanc quocunque alioqui nomi-

¶ *¶* viri nomen est apud Herodian. lib. I. & Jo. Tzetzan Chil. VI. hist. 55, Eandem Joannes Κυρία vocat, quemadmodum latini sœminis honestas vocabant *dominas* sive *domnas* & Nazianzenus Epist. IV. Κυρία τῇ μητρί. d) Hanc Epistolam diserte Joanni Domini discipulo tribuit Irenæus lib. I. c. 13. & lib. 3. c. 18. Allegant Tertullianus, Cyprianus. &c.

Epistola tertia ad Cajum e) quem Joannes ἀγαπήσθον vocat, & Beda, pseudo Dexter atque alii eundem putant esse cum illo de quo Rom. XVI. 23. & 1. Cor. I. 14. aut qui in Actis XIX. 29. XX. 4. Quam vero v. 4. τέκνον à Joanne appellatur, non necesse est ideo à Joanne fuisse è gentibus conversum. Quod si fuisset, ejus quoque in jam dictis locis mentio fieri potuit, haud obstante ætate, quæ de his pariter Epistolis haud est explorata, utut Epheso scriptas & post primam plerique existimant. Ex hac prolatura nonnihil Hieronymus Epist. LXXXV. *Clangas*, inquit, *iuba Evangelica, filius tonitru, quem JEsus amavit plurimum*, Presbyter Electæ Dominæ. *Et in alia Epistola*: Presbyter Cajo charissimo. Quare omisso Apostoli titulo Presbyterum se appellet Joannes, ad secundæ Epistolæ initium multis disputatum est ab Oecumenio.

Hanc utramque Epistolam Joanni Evangelistæ vindicat nectarei similitudo sermonis, & jampridem adscribunt Canones Apostolicis tributi, Canones Laodicensi & Carthag. Chrysostomus teste etiam Svida in Ἰωάννης, Athanasius junior in synopsi, & qui in eas scripsere Beda & Oecumenius & alii juniores infiniti, ex quibus Anonymus f) quidam Græcus, cujus hi sunt versus:

Ἐπιστολὴν ἰάκωβος μίαν πλέκει,
διτὰς ὁ Πέτρος ταύτας ὑφαίνει πάλιν,
ὁ Θεολόγος βροντὰ τρεῖς ἰωάννης,
καὶ μίαν ἀνδρὶς σωτίδῃσιν ἰάδας,
ἐπὶ τὰ πέλῃσι καθολικαὶ σύμπτασι.
Θεολογικὴ δ' ἀποκαλύψις πάλιν
Τῷ φράγῃ περικυκλῆς τῆς βίβλης πάσης.

Dubius

nōmine sœminam, uti Rufus ἐκλεκτός ἐν Κυρίῳ Rom. XVI. 13. Ita Christophorus Henricus Ritmeier in diatriba de Electa Domina. Helmst. 1706. 4.

d) Alia exempla vide apud Rittershus. ad Plip. lib. X. Epist. & ad Salvia. p. 82. Zimmermannum p. 815. Florileg. & Cotelerium ad Patres Apostolicos p. 75.

e) Confer Jo. Henr. Heideggeri Enchiridion Biblicum III. 27. & Jo. Eraunii selecta sacra pag. 161.

f) Apud Allatium diss. 1. de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 48.

Dubius hzret Origenes apud Euseb. VI. 17. Hist. p. 227. καταλειοιπε ἡ ἐπιστολὴν πᾶν ὄλγων εἶχων, ἔσω ἢ ἡ δευτέρα καὶ τρίτη. Idem Eusebius III. 25. καὶ ἡ ὀνομαζομένη δευτέρα καὶ τρίτη ἰωάννης, ἐπεὶ ἔ' Εὐαγγελιστῶν τυγχάνουσα εἴτε καὶ ἑτέρω ὀνομαζομένη ἐκείνη. Illius scilicet Joannis presbyteri eadem ætate clari, de quo Papias apud Euseb. III. 39. & Dionysius Alex. apud eundem VII. 25. ubi & Joannis cognomento Marci mentio, quem à Joanne presbytero Ephesino g) distinguit, haud alienus alioqui ab eorum sententia qui tres Epistolas Joanni Evangelistæ tribuunt. Hieronymus. c. IX. de S. E. *Reliquæ autem duæ Epistolæ Joannis h) presbyteri asseruntur, cujus & hodie alterum sepulchrum apud Ephesum ostenditur.* Cosmas Indoplevites VII. p. 292. σωπῶμεν ὅτι τὰς καθολικὰς ἀνέκαθεν ἡ ἐκκλησία ἀμφιβαλλομένης ἔχει, καὶ πάντες ὅι οὐπονηματίσαντες τὰς θείας γραφάς ὅτε εἰς αὐτῶν λόγον ἐκρίνατο τῶν καθολικῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ καινοίσαντες τὰς ἐνδιαδέχτας βίβλους τ' θείας γραφάς, πάντες ὡς ἀμφιβολίας αὐτὰς ἔθηκαν, λέγων ὅτι Εἰρηναῖος ὁ Λαγυθενὺν ἐπίσκοπος, ἀπὸ ἐπίσημο καὶ λαμπροῦ βίου, μετ' ἐπὶ πολλῶν ἀποστόλων γενόμενος. Καὶ Εὐσεβίος ὁ Παμφίλος, καὶ Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος, καὶ Ἀμφιλόχιος ἐπίσκοπος γενόμενος, & Ἰκωνίης, Φίλων καὶ κοινωνικὸς & μακαρίων βασιλεὺς, καὶ αὐτοὶ ἐν τοῖς πρὸς Σέλευκον αὐτῶν γραφεῖσιν ἱάμβους ἀμφιβαλλομένης αὐτὰς ἐξέκρινον. Ομοίως καὶ Σαυηνιανὸς ὁ Γαβάλων εἰς τὸν κατὰ Ἰσθαίων λόγον αὐτὰς ἀπεκήρυξεν. Οὐ γὰρ τῶν ἀποστόλων φασὶν αὐτὰς οἱ πλείους, ἀλλ' ἑτέρων τινῶν πρεσβυτέρων ἀφελείρων. Ὅθεν ὁ Παμφίλος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν λέγει, ὅτι ἐν Εφῶν δύο μνήματα ἦσαν, ἐν ἰωάννῃ & Εὐαγγελιστῇ, καὶ ἐν ἑτέρῳ ἰωάννῃ πρεσβυτέρῳ & γραψάντῃ τὰς δύο ἐπιστολάς τῶν καθολικῶν, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην. - - - Εἰ μὴ γὰρ τὴν πρώτην Πέτρος καὶ τὴν πρώτην ἰωάννης ὡς λέγει αὐτοὺς καὶ Εἰρηναῖος εἶναι τῶν ἀποστόλων, ἑτέροι ὅτε αὐτὰς λέγασιν εἶναι τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ τῶν πρεσβυτέρων. Πρῶτη γὰρ καὶ δευτέρα καὶ τρίτη ἰωάννης γεγραπταί, ὡς ὁλον ἐνὸς προσώπου εἶναι τὰς τρεῖς. Ἑτέροι ὅ καὶ τὴν ἱακώβου συνταῖς δυσὶ ταύταις δέχονται. Ἑτέροι ὅ πάσας δέχονται. Παρὰ Συρίους ὅ εἰ μὴ αἱ τρεῖς μοναὶ αἱ προγεγραμμέναι καὶ εὐρίσκονται, λέγων δὲ ἱακώβου, Πέτρος καὶ ἰωάννης. Sane in antiquis Codicibus & primis editionibus versionis Syriacæ N. T. Epistola secunda & tertia Joannis & posterior Petri, & Judæ illa etiamnum desideratur.

VIII. Denique exstat inter libros sacros, ejusdem Joannis T Evan-

g) Non distinguendum esse suspicatur Clariss. Dodællus ad Irenæum p. 10.

h) Probata hæc sententia etiam Bucero, Grotio & paucis quibusdam aliis.

Evangelistæ, ita enim persuasi sumus, APOCALYPSIS, i) quam postquam Romæ in oleum igneum demersus nihil passus k) atque inde in insulam relegatus est in exilio l) in insula Ægzi maris Patmo m) vidisse se & ad septem Afiz Ecclesias n) scripsisse auctor ipse testatur. De tempore diversa tradunt veteres. Nam Epiphanius Ll. 33. sub Claudio (Nerone) hoc factum affirmat, ut adeo ante eversum templum Hierosolymitanum o) scriptus liber sit, quod svident quoque loca Apoc. VI. 16. XI. 1. &c. Etiam apud Hieronymum r. in Jovinianum legebatur, quod à Nerone missus in ferventis olei dolium, antequam Marianus Victorius pro à Nerone scriberet Romæ. Et in recentiore versione Syriaca adscriptum exstat: *Revelatio qua facta fuit Joanni Evangelistæ in Insula Patmo, cum in illam injectus fuisset à Nerone p) Cesare.* Sed plerosque movit Irenzi auctoritas qui V. 30. de Apocalypsi verba faciens, neque enim, inquit, ante multum temporis visum est, sed pene sub nostro saculo, ad finem Domitiani Imperii. Quæ verba laudant Eusebius III. 18. & V. 8. Hist. Maximus in Dionysii Epist. X. Nicephorus & alii. Hieronymus de S. E. c. X. *Quartodecimo anno secundam post Neronem persecutionem movente Domitiano Joannes in Patmos insulam relegatus scripsit Apocalypsin.* Eandem sententiam secutus quoque fuerat Eusebius in Chronico, cui suffragantur Arethas, Syncel-

lus

- i) De Vocabulo ἀποκαλύψω & duodecim Apocalypsis Apocryphis vide si placet quæ scripti in Codice Apocrypho N. T. p. 935. seq.
- k) Tertull. de præscript. c. 36. atque ex eo Hieron. lib. I. contra Jovinian. c. 14. Pseudo Prochorus, Pseudo Abdias &c.
- l) Maimonidem & alios Judæos qui negant Prophetiam locum habere in exsule, consutat Jo. d'Espagne in examine XVII. pronunciatorum Judaicorum p. 12. seq.
- m) Apoc. I. 9. Εγώ Ιωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ Ἰησοῦ χριστοῦ ἐν τῇ νῆσῳ τῇ καλεσμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ χριστοῦ. Ex hoc loco non certo constat scriptam etiam Apocalypsin in Batmo, quod tradit Abdias & Dorotheus. Imo non amplius in illa fuisse cum scriberet Joannes, conjicias è verbo ἐγενόμην. Ephesi forte scripserit.
- n) Confer Christoph. Cellarii ἑ μακαρίτης Exercitationem de septem Ecclesiis Asiæ & exsilio Joannis Apostoli. Halæ Magdeburg 1701. Ex de præfenti statu septem illarum Ecclesiarum librum singularem Thomæ Smithi. V. C.
- o) Hæc sententia probatur Hentenio præf. ad Aretham in Apoc. Hugonî Grotio ad Apocalypf. I. 9. & de AntiChristo, T. 3. Opp. p. 492. 499. Hammond, Pegano ad Apocalypsin p. 40. Lightfooto T. 1. Opp. p. 799 T. 2. p. 118. seq. & 563. Joanni Lomiero diœ. genial. decade 2. diss. 3. & Heumanno ab Hardt V. C. conjectura de millenario.
- p) Confer Stephani le Moyné notas ad Varia Sacra p. 1019.

lus & omnis fere turba Chronologorum ut pseudo-Abdiam V. 2. & Mariyologorum ac Menzorum scriptores præteream. Pro eadem sententia disputat Blondellus II. 2. - 4. de Sybillis & Apocalypseos interpretes plerique, etiam novissime Rossvetus p. 9. seq. sed & Sam. Basnage ad A. C. XCVI. 12. Jussus est scribere Joannes quæ vidit præsentia & futura & brevi futura. *ἡρᾶσαν δ' ὁδὸς, καὶ ἂν εἰσι, καὶ ἂν μετὰ γίνεσθαι μετὰ ταῦτα.* Apoc. I. 19. ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς. I. 3. & XXII. 10. Plenum sensum horum vaticiniorum vix quisquam perspexit, licet innumerabiles illum videre sibi visi sunt, qui se mutuo refellunt. Recte Cajetanus: *exponat cui Deus dederit.* De Calvino Scaliger: *scipit, quod in Apocalypsin non scripsit.* At vero qui obscuritatem Apocalypseos Joanneæ contra auctoritatem Scripturæ objicit, idem agit ac si quis quadraturam circuli objiceret certitudini Mathematicæ, ut ait Stillingfleetus in Epistola ad Deistam. Joanni Evangelistæ Apocalypsin tanquam auctori constanter tribuunt, atque adeo divinam ejus auctoritatem amplectuntur non modo Tertullianus, Cyprianus & latinæ Ecclesiæ doctores universi teste Hieronymo: sed & Græci antiquissimi, Justinus Martyr, q) Irenæus, Origenes & qui commentariis illustrarunt Arethas & Andreas aliique quam plurimi. Vide Sam. Basnagium T. I. Annal. p. 811. seq. Jac. Basnagium T. I. Hist. Eccles. Gallicæ editæ lib. VIII. c. 7. p. 435. 436. Bezam, Grotium & Calovium ad Apocalypsin, Baronium ad A. C. 97. Rich. Simonis Hist. Criticam N. T. D. Jo. Henr. Majum in ejus examine cap. XIX. & Rev. Gustavum Schrøterum in asserta Canonica auctoritate Apocalypseos, Rostoch. 1697. 4.

Libri hujus auctorem esse *Cerinthum* hæreticum, præscripto Joannis nomine auctoritatem commentis suis mutare conantem, veteres quidam crediderunt non modo hæretici *Alogi* r) sed & Catho-

T 2

lici

g) Justinum & Irenæum etiam Apocalypsin interpretatum esse, siue commentario illustrasse, scribit Hieronymus. Sed videtur Eusebii verba male accepisse, ut probe observavit Huetius p. 38. demonstrat, Evangel. & Clariss. W. E. Tentzelius in florum sparsione ad Hieron. de S. E. p. 25. Nicephorus quidem IV. 6. Hist. aperte respicit locum Justinii in dialog. cum Tryphon. p. 308. In laterculo marmoreo, scriptorum Hippolyti Portuensis inter alia memoratur *ὑπὲρ & κατὰ ἰωάννην Εὐαγγέλιον & Αποκαλύψεως*. Vide Scaligerum VII. de emendat. temp. p. 728. Andreas quoque Cæsarensis testes *γνηστῆς* & hujus libri laudat Papiam, Irenæum, Methodium Cyrillum Alex. Gregorium Naz. Hippolytum.

r) Philastrius hæresi LXIX. & Epiphanius Li. 3. T. 1. p. 424. qui *Hogonum* adversus Apocalypsin objectiones refellit num. 32. seq. p. 454. seq.

lici s) Dionysio Alexandrino antiquiores. Neque tamen adfentitur illis Dionysius, sed potius aliorum multorum à fratribus accedens sententiz, quos ait amplecti eam & magni facere, librum etiam haud intellectum sibi veneratur, & arcanam quandam planeque admirabilem singularum rerum intelligentiam in eo latere existimat. Ut autem Cerintho à quibusdam Apocalypsis Joannis tribueretur, factum esse videtur duplici de causa. Nam primum quidem in ea leguntur quædam quæ à Nepote apud Euseb. VII. 24. Hist. & aliis nonnullis Judaizantibus tam crasse explicabantur, ut Cerinthianis fabulis viderentur frigidam suffundere. Deinde Cerinthus & ipse crepabat Apocalypsin in plerisque eandem cum Joanne, sed locis quibusdam à se interpolatam, quod colligo ex verbis t) Caji presbyteri apud Eusebium III. 28. Hist. & Theodoriti II. 3. hæret. fab. Hinc jam minus mirum est quod Apocalypsin Joannem non modo rejecerunt *Cerdoniani*, u) *Marcionite* x) & *Theodotiani*: y) Sed & inter Catholicos Scriptores, Orientales z) præsertim, alii eandem in Catalogo scriptorum N. T. prætermiserunt, ut sit in Canone Apostolico & Canone a) Laodiceno postremo, qui in Codice Canonum Ecclesiæ universæ est CLXIII. à Cyrillo Hierosol. Catechesi IV. 22. Greg. Nazianzeno poemate 33. de libris utriusque Test. T.

z. Opp.

- s) Dionysius Alex. apud Euseb. VII. 25. *τινὲς μὲν ἔν τῶν πρὸ ἡμῶν* &c. Eundem Dionysii locum sed non integrum produxerat Eusebius III. 28. Hist.
- t) Ea additis observationibus quibusdam descripsi in Codice Apocrypho N. T. p. 956. seq.
- u) Tertull. de præscript. c. LI. Epiphanius hæresi XLI. p. 299. seq.
- x) Tertull. IV. 5. contra Marcion. Epiphanius hæresi XLII. p. 309.
- y) Epiphanius hæresi LIV. p. 462. seq. testatus Theodotianos esse *ἀπόστασμα* hæreseos Alogorum, à quibus Apocalypsin rejici monuit præter Epiphanium: LI. 3. Augustinus & auctor prædestinati hæresi XXX.
- z) Hieronymus Epistola CXXIX. ad Dardanum: *Neque Græcorum quidam Ecclesia Apocalypsin Joannis eadem libertate* (nemine contradicente) *suscipiunt.* Junilius Asper: *De Joannis Apocalypsi apud Orientales admodum dubitatur.* In Occidente etiam nonnullos fuisse qui eam non reciperent, colligas ex his Sulpicii Severi lib. 2. Hist. *Librum S. Apocalypsis quæ à plerisque aut fuisse aut impie non recipitur.* Concil. Toletan. IV. can. 16. A. C. 633. *Quia plurimi sunt qui Apocalypseos auctoritatem non recipiunt, eamque in Ecclesia Dei prædicare contemnunt, si quis eam deinceps aut non receperit, aut à Pascha usque ad Pentecosten missarum temere in Ecclesia non prædicaverit, excommunicationis sententiam habebit.*
- a) Recte hoc factum, ad illum Canonem annotat Lucas Osiander. In Arabica autem versione ejusdem Canonis, observante Jo. Gregorio, Apocalypsis Joannis N. T. memoratur. Quænamodum etiam Nazianzenum aliis in locis Apocalypsin pro divina agnoscere notavit Claudius Frassenius p. 753. seq. disquisitionum Biblicarum.

2. Opp. p. 98. Et in codicibus quibusdam Syriacis & Arabicis b) Novi fœderis. Alii inter Apocrypha retulere, ut illi de quibus Eusebius III. 24. & 25. Hist. & Amphiloehius in carmine de Sacra Scripturæ libris ad Seleucum; c) tum Gregorius Nyssenus d) & auctor veteris Sticho- metriz. e) Alii Joannem presbyterum, Virum Apostolicum sus- picati sunt auctorem esse, ut Dionysius Alex. f) apud Eusebium VII. 25. & Eusebius III. 39. Hist. Stylum quoque carpit Dionysius his verbis p. 267. *Μελέκτον μόντοι ἡ γλῶσσαν ἡκ ἀκριβῶς ἐκλήρισαν αὐτὸς βλέπων, ἀλλ' ἰδόν- ρασι μὲν βαρβαρικῶς (Hebraïsmis) χρωμένον, καὶ περ καὶ ἡ* σολοικίζον- *τα.* Recentiores Erasmus. D. Lutherum, Zwinglium, Calvinum, Jo- Scaligerum, Lucam Ofiandrum, Joh. Rodinum aliosque qui utrum Jo- annis Evangelistæ esset, aliquando subdubitarunt, prætereo.

IX. S. PAULUS qui & *Saulus*, h) Judæus de tribu Benja-

T 3

b) Vide Jo. Gregorii præf. ad Observationes in quædam S. Scripture loca T. IX. Criticæ sacror. Angl.

c) Amphiloeh. τὴν δ' Ἀποκάλυψιν τὴν Ἰωάννη παλαιοὶ τινὲς μὲν ἔγκριναν, οἱ πλεί- οντες δὲ ἔχειν νότον λόγον.

d) Homilia eis τὴν αὐτὴν χειροτονίαν T. 2. p. 44. *Ἡμεῖς τῷ Ευαγγελιστῇ Ἰωάννῃ ἔΝ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙΣ πρὸς τοὺς ταῦτες δι' αἰνύματος λεγόντος. ὡς δὲ ὁ ἀκριβῶς μὲν ζῶν τῷ πνεύματι, κατεφύχαι δὲ τῇ αἰμαρτίᾳ ὅφελον γὰρ ποτα, φησι, ψυχρὸς ἢ ζεεός.* Apoc. III. 15. Videndum tamen an in hoc Nysseni loco Ἀπόκρυφα sint, quod vult Heinſius, ab *Ecclesiis non recepta*, num potius *ar- cana* *εἰς* *ἡμῶν* uti Pseudo-Dionysio c. 3. de Ecclef. Hierarchia Apocalypſis vocatur *κρυφία* ἢ *μυσικὴ ἐποψία* & τῶν μαθητῶν ἀγαπητῶν & θεοπεσιῶν. Ita certe Nysseni locum intellexit Sverius T. 1. theſauri p. 446. Sic Commodianus Inſtruct. XLII. 17. *Opera Joannis*, ex Rigaltii emendatione. Eodem ſenſu Juvenalis dixit *arcana* *folia* *moysi* XIV. 102. *Φοινίκαν ἀπόκρυφα βιβλία* apud Heſychium illuſtrem in Pherecyde. Vet. gloſſ. *operum, ἀπόκρυφον.* Tertullianus c. 3. de pallio referens quedam de protoplaſtis ē Genefi, *ſed arcana iſta*, inquit, *non omnium uſſe*,

e) In quibusdam Codicibus *εἰς* *χομεστρίας* poſt verba *καὶ ὅσα τῆς νίας εἰς αὐτὸν φά-* *φαι*, ſequitur *Αποκάλυψις Ἰωάννη εἰς ὅσα αὐ-*

f) Rationes huius reſellit Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 68. 69. & Jo. Lightfoot Opp. poſthum. p. 145.

g) Conſer Balthaſt Stollbergium de ſolœciſmīs & barbariſmīs N. T. diſſert. falſo tribu- tis p. 10.

h) Saulus nomen mali ominis, non tantum propter Regem impium hoc nomine, ſed & propter ſignificationem. Nam ut in ſcholis ad Veſpas Ariſtophanis p. 353. legas, *ſαῦλον καλεῖται τὸ Φαῦλον καὶ διαρρηκός.* Itaque ē Saulo Paulum factum aſſignant veteres, ut Auguſtinus; Aluſinus, Bernardus, Petrus Bleſenſis. Vide Novari-

min ex oppido Judæz Gischalis fuit, i) quo à Romanis capto, cum parentibus suis qui jus sibi civitatis Romanæ comparaverant k) Tarsum Ciliciz commigravit : ab his ob studia legis missus Hierosolymam, à Gamalie 1) viro doctissimo eruditus est. Etiam ex more Judæorum qui cum studio legis opificium aliquod conjungere m) solebant, simulentoria n) in usum militarem è pellibus conficere didicerat, unde *σκηνοποιός* vocat Lucas, nonnulli veteres *σχυροτόμος*. E persecutore Phariseo adscitus inter Apostolos, sed extra numerum illorum duodecim, qui CHRISTO interris versanti adfuerant, à Domino tamen ipso, non ab hominibus neque per homines o) cooptatus, nulli jure cedebat Apostolorum, omnibus plura etiam tulisse & majora laborasse professus p) atq; ita non Apostolus gentium, q) ut inter Judæos quoq; longe maximum numerum CHRISTO fuerit lucratus, ut vel scripta ejus testantur. De vi ejus præter Lucam in Actis Apostolorum ejusque interpretes, videnti sunt scriptores sed longe minore fide digni qui *vitas Apostolorum* succincto stylo scripserunt, *Græce* quidem Sophronius Hieronymi interpretes : Dorrotheus à Caveo in Historia litteraria Script. Eccles. ad A. C. 303. & à Cangio editus ad calcem Chronici Paschalis p. 434. qui p. 437. etiam

Græce

num in limine adagior. Ecclesiasticor. & Sannazarium ad Damasi carmen, 1. Pauli nomen à Proconsule Cypri Paulo ad CHRISTI fidem converso tulisse scribit Hieron. Sed vide Frid. Spanhem. T. 2. Opp. p. 327. Augustinus serm. 25. de Sanctis : *qui fuit ex Saulo Paulum, fecit ex Simone Petrum.*

i) Hieron. de S. E. c. 15.

k) Schol. Græc. ad Act. XXII. 28. Vide etiam illustris Ez. Spanhemii Orbem Romanum p. 140. seq. edit. secunde.

l) De hoc Gamalie præter Pearsonium & alios interpretes Actorum & Vitæ Pauli scriptores ad J. G. Dorschei semest. Tiburtio Dionisianum p. 237. seq. D. Carpozovium ad Schikardi jus Regium Hebr. p. 101. & 425. seq. Wagenfeliium in Sota. p. 991. seq. & Casp. Henr. Graunii historiam Gamalielis cognominis Senis Witib. 1687. 4. Gamalielcm ipsum deinde Christianum & baptizatum fuisse refert Eustratius apud Phot. Cod. 171.

m) Vide Grotium ad Matth. XIII. 55. Act. XVIII. 3. Lightfooti Horas Talmud. ad Marcj VI. 3. Buxtorfii Lex. Talmud. in מַלְלָא, & Hottingerum nepotem ad Gemaram Chagigah. p. 122.

n) Cotelæ ad Constitut. Apostol. II. 63. Erasmus & Stunica ad Act. XVIII. 3. Conr. Sam. Schurzleisch V. C. in diss. de Paulo *σκηνοποιός*, & in altera quam inscripsit animadversiones ad insigniores Ciliciz antiquitates, ubi inter alia è Dione Chrysoft. & Libanio observat magnum eorum numerum olim in Cilicia fuisse qui corio operarentur, quo spectant & udones Cilicii apud Martial. XIV. 114. Nam & hodie tapetia Tarsi confecta è Cicilia exportari, recentiores navigationum libri testantur. Etiam à scenofactoria dictiones petere Paulum observatum fuit, ut 2. Cor. V. 1. XII. 9.

o) Galat. cap. 1. v. 1. Act. IX. 5.

p) 2. Cor. XI. 23.

q) Rom. XI. 13. 1. Tim. II. 7.

Græce & latine exhibet Anonymum de patria & Parentibus Apostolorum, Hippolytus à Combesio auctar. novi T. 2. sive in Historia Monothelitarum p. 831. vulgatus, & eadem fere tradens Epiphanius in Codice Regis Christianissimi signato IIMDCCCCLI. fol. 233. & anonymus cum Oecumenio in Epistolas Pauli pridem editus: *latine* Abdias, in Codice N. T. Apocrypho cum notis à me vulgatus, & Abdix insilens vestigiis Ordericus Vitalis, tum pseudo Linus de passione Petri & Pauli, Isidorus Hisp. sive quisquis auctor de vita & morte sanctorum utriusque Test. & auctor indiculi Apostolorum à Florentinio illustrati & cum Martyrologio Hieronymiano editi: ut omittam poemata de duodecim Apostolis, Venantii, Walafridi Strabi, &c. S. Damasus carmine 1. in Paulum Apost. His accedunt Menza & Acta Sanctor. 29. Junii. Tum Nicetas ap. Combesium T. 1. Auctar. noviss. Euthalius in prologo ad Epistolas Pauli Græce scripto, & partem in Complutensibus & ab Erasmo, Rob. Stephano, Christoph. Pelargo, & cum Oecumenii commentariis, sed integre in Novo Test. edit. Bæclerianæ, & emendatus denique cum latina versione vulgato in collectaneis monumentorum veterum doctissimi & humanissimi Laur. alexandrini Zacagnii. Inter recentiores celebrandus inprimis Jo. Pearsonius in Analibus Paulinis & Analium scriptores Baronius, Jac. Capellus ac Sam. Basnage: tum Antonius Godellus, Claudius Dausquejus, Barthol. Gavantus, Tho. Massutius & Joannes Brant in vita Pauli, Hermannus Witsius in meletematis Leidensibus, Jan. Bircherodius in serie Chronolog. Actorum S. Petri & Pauli, Lud. Capellus in Historia Apostolica illustrata, & qui vitas ceterorum quoque Apostolorum diligentissime scripsere Gvil. Caveus & Tillemonius: ut omittam Joachimum Perionium, Joach. Camerarium, G. Majorem aliosque, & Andream Wilckium in posteriore parte *ιστορική* *Πίναξ*, qua recentium Poëtarum carmina in Apostolos collecta exhibentur. His addere licebit forte V. C. Joannem Schedium, quem à pluribus annis vitam Pauli molitum discis ex Actis Erud. T. 1. supplementi p. 336. Sed missis hisce & quæ de itinere Paulino singulari diatriba non ita pridem commentatus est V. C. Christoph. Cellarius, tantum noto in præsentem me eorum sequi rationes, qui Paulum r) conversum esse existimant anno quarto sive ultimo Caji, A. C. XLII. & capite truncatum A. C. LXVIII. s) Neronis XIV. Intra istud tempus scriptæ ab eo sunt divinæ quas

r) Frid. Spanhem. in diff. de Conversionis Paulinæ Epocha T. 2. Opp. p. 323.

s) Vide interim quæ disputat Pagi T. 1. Criticæ Baron. p. 51. seq. ut probet Petrum ac Paulum morti addictos anno Neronis duodecimo, Neryæ & Vespasiano COSS.

quas Ecclesia jam pridem legit *Epistola quatuordecim*, illo ut est credibile ordine quo sub initium hujus capituli demonstravi, licet in sacro Bibliorum volumine t) nescio quo auctore dispositæ potius videntur (maximam certe partem) pro dignitate eorum ad quos scriptæ fuerunt. Nonnullis Epistolis præter Pauli nomen etiam *Timothei* vel *Sosibeni* vel *Silvani* præfigitur. Cur id? Respondet Salvianus Epist. IV. primum credo, ut simul agnoscerentur qui simul scriberent. Deinde ut ii qui separatim ab unoquoque eorum edocti fuerant, scirent omnium non discrepare sententiam. Postremo, ut quos singulorum non movebat auctoritas, omnium saltem moveret assensus. Priori ad Corinthios quidem Pauli & Sosibeni, Epistolis ad Philippenses, Colossenses & Philemonem Pauli & Timothei, utriq; vero ad Thessalonicenses Pauli, Silvani ac Timothei præmittitur. Nec propterea de auctore Paulo dubitatum est, uti nec de Epistola Clementis ad Corinthios scripta sub nomine Ecclesie Romanæ, Locuples in primis testimonium Pauli Epistolis præbet Apostolus Petrus 2. III. 15. seq. ubi adjungit in illis u) quæ de adventu CHRISTI ad iudicium Paulus scripsit, esse *δυσνόητα* quædam, à levibus & imperitis hominibus male accepta atq; ut ceteras divinas scripturas in perversum & exitiosum sensum detorta. De rationibus vero quæ Epistolas hasce interpretibus difficiliore reddunt, expendi merentur quæ nuper è Jo. Lockii postumo libro qui inscribitur *an essay for the understanding of St. Pauls Epistles by consulting St. Paul himself*, notavit Joh. Clericus V. C. Tom. 13. Bibl. selectæ p. 38. seq. Hyperbata x) in iisdem Epistolis jam olim observavit Irenæus III. 7. & Tertull. c. 43. de resurrex. Photius Epist. CLXIV. *καὶ γὰρ πολλὰ τῆς τοιαύτης ἡμεῶν τοῦ μεγάλου Πάυλου ἡ χρήσις, ὥστε καὶ τῆς ἐκείνου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν καὶ ἀπὸ κοινῆς, καὶ κατὰ πάντων ἰδέαν ἡ μεταχείρησις*. Eloquentiam tamen Pauli multis merito celebrat Chrysostomus, tum alibi tum in homiliis de ejus

t) Epistolas non magis quam Prophetas ac Psalmos ordine Chronologico digestas in sacris Codicibus exhiberi, recte observant Chrysol. & Theodorus prolegom. in Epist. ad Rom. Sententiam vero Epiphani qui T. 1. p. 350. videtur credidisse ordinem illum ab ipso esse Apostolo Paulo, reitellit Rich. Simon lib. 1. Hist. Crit. N. T. p. 158. seq.

u) *ἐν οἷς* legunt plerique Codices, licet nonnulli habent *ἐν αὐτῆς* ut notant R. Steph. & Oxonienses & in Alexandrino reperisse se Grotius testatur.

x) Hæc figura ab affectu vehementi proficiscitur notante Longino c. 18. vide & Hesychium Hierosol. à Corelerio editum T. 3. monument. Eccles. Græcæ p. 2. Marcellinus in vita & Theo p. 36. progymnasium, etiam in Thucydide hyperbata frequentiora observant.

ejus laudibus, Photius Epist. CLXV. Hieronymus item, ne de alijs dicam, & Eusebius III. 24. Hist. eam vocans πάντων ἐν ᾧ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων νοημασὶ τὴν ἰκανώτατον γεγονότα. Quibus veterum testimonijs juvat subjungerē hęc Bucerī c. XII. prolegom. in Epist. ad Rom. *Ex Spiritu S. Apostolus scripsit, imo hæc ipse omnia scripsit Paulo usui tanquam organo.* Nihil ergo hic frustra dicitur, nihil non rei congruens eoque apposite. Sunt alicubi, ut videtur carni; anapodata; sunt hyperbata, sunt miſes, tautologia, macrologia, pleonasmī, ἀνωκόνομα & alia quæ inter vitia orationis numerantur. At si tu probe consideres, ut soleant loqui ii, qui vehementer sunt affecti, maxime, qui trahant divina: quid decet Evangelium CHRISTI, & illo quidem tempore, in quo omnia trahari debuerunt virtute CHRISTI, nullis humanis præsidij &c. Cum suas mitteret Paulus Epistolas, usus est quandoque amanuensis, qui vel ex dictantis exciperet orē, vel ex Autographo illas describeret, quibus ipse deinde manu sua aliquid subscripsit. Amanuensis ejusmodi fuit Tertius Rom. XVI. 22. ἀπᾶξομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος, ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐκ Κυρίου. Subscriptiones occurrunt i. Cor. XVI. 21, ὁ ἀπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, εἰ τις ἐφίλει τὸν Κύριον ἡσθῆν χριστὸν, ἦτω ἀνάθεμα Μαρὰν ἀθά. 2. Theff. III. 17. ὁ ἀπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, ὁ ἐστὶ σημεῖον γ) ἐν πάτῃ ἐπιστολῇ, ἕτω γράψω.

1. Epistola ad Romanos sive ad Christianos ex Judæis

2) & gentibus Romæ versantes, græce scripta est non latine, etsi Scholiastes Syrus notat scriptam esse *Romane* Ῥωμαίων, quò vocabulo Græcam linguam significari. Romæ tunc & in omni fere Romano imperio vulgatissimam, Seldenus ad Eutychium observavit. Igitur non magis fide dignum est quod Cornelius à Lapide Tertium Pauli amanuensem suspicatur Epistolam hanc latine versam misisse ad Romanos, quam quod à Melchiorre Inchofero lib. V. histor. sacræ latinis cap. 6. traditur Paulus latine interdum & prædicasse & scripsisse. Epistola ad Romanos missa est è Corintho, cum nondum Romæ Apostolus fuisset, ut recte monet Eurhalius pag. 570. De anno in diversa abeunt viri docti, alijs annum CHRISTI 52. a) vel 54. b) alijs annum 60. c) assignantibus. Ego eis subscripsi qui mediā amplexi sententiam, referunt eandem ad A. C. 58.

U

2. Prior

y) Velut nota impressa signumque. Vide Aufonium TOLLII p. 670.

2) Vide Jo. Braunii *Selecta sacra* lib. I. cap. 2.

a) Lud. Cappellus in *Hist. Apostol. illustrata*.

b) Salmaf. *apparatu de primatu Papæ* p. 46. H. Dodwellus de *jure Laicor.* circa sacra p. 232.

c) Ita D. Sandhagenius. ὁ μακάριος.

2. *Prior ad Corinthios*, siue eos qui è Judæis d) & gentibus Evangelio crediderant Corinthi & in tota Achaja. e) De hac Epistola Clemens vir Apostolicus in Epistola ad eosdem Corinthios scripta c. XLVII. ἀναλάβετε τὴν ἐπιστολὴν ἣν μακαρίων Παύλος ἔγραψε ὑμῖν ἐν ἀρχῇ εὐαγγελίου· ἐπ' ἀληθείας πνευματικῶς ἐπέσειλε ὑμῖν περὶ αὐτῶν τε καὶ κηφᾶ καὶ ἀπόλλω, διὰ τὸ καὶ τότε προσκλήσεις ὑμᾶς πεποισᾶν. Hanc Epheso missam à Paulo, cum jam Corinthios vidisset & docuisset, scribit Euthalius p. 589. Alii Philippis vel in itinere cum Ephesum tenderet ablegatarum malunt, ut supra § 1. dixi, ubi quoque de tempore quod missa videatur A. C. 57. quæ sententia placuit etiam Eliz du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 48. seq. & scrutatori sacrarum literarum, quoad viveret, sedulo D. Casp. Hermann. Sandhagenio τῷ μακαρίτῃ.

Verba 1. Cor. V. 9. Ἐγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ reddenda esse: scripsi vobis in hac Epistola, neque aliam quandam Epistolam quam ante priorem ad Corinthios Paulus scripserit, sed hanc ipsam respicere ostendi in Codice Apocrypho N. T. p. 919. Possunt etiam verba ἔγραψα ὑμῖν reddi, scribo vobis. Sic in Epistola Philippi ad Athenienses apud Demosthenem Orat. de Corona: γεγραφα ὑμῖν ἵνα μὴ πλείον ἐνοχλήσῃ περὶ τούτων. Scribo vobis ne amplius de his laboretis. Epistola VIII. earum, quæ Phalaridi tribuuntur: γεγραφα σοι συνίσταμαι, summam tibi scribo. Quod vero nullam Epistolam ad Corinthios Paulus ante hanc miserit, declarat etiam signum & nota manus suæ, quam veluti antea incognitam Corinthiis in extrema Epistolæ adscribit. Confer Grotium ad 2. Thess. III. 17.

3. *Posterior ad Corinthios*, eodem ut videtur anno, mensibus aliquot interjectis ad eosdem scripta, licet B. D. Sandhagenius integrum interponat biennium. Missa è Philippis Macedoniz, per Titum & Lucam, ut notant ὑπογεγραφαί. Euthalius p. 611. ταύτην ἐπιστολὴν ἀπὸ Μακεδονίας. Confer Jo. Braunii selecta sacra lib. I. cap. IV. & Gvil. Cave in vita Pauli sect. V. num. 1.

4. Epi-

d) Confer Braunii V. C. selecta sacra lib. I. cap. 3. Cosmas Indoplestes VII. pag. 279. πρὸς τῆς ἐκ τῶν ἐλλήνων πιστεύσαντας, λέγων ὅτι Κορινθίους, αὐτῶν τῶν φιλοσόφων οἷας καὶ φιλοσόφους.

e) Jo. Fellus Episcopus Oxoniensis in limine notarum ad Epistolam priorem Clementis: Epistola D. Pauli quæ ad Corinthios inscribitur, omnibus totius Achaia Ecclesiis esse missa. Αρρεβόλα μεταβαλεῖν; πᾶσι τῶν ἁγίων τοῖς ὅσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ 2. Cor. I. 17/6.

4. *Epistola ad Galatas* five Judæos f) & Gentiles ad CHRISTUM conversos in Gallogræcia g) quibus Evangelium prædicaverat circa A. C. LI. Argumentum Epistolæ est Galatas dehortari, ne iugo Legis Mosaicæ h) iterum collum animosque supponerent. Idem dissuaserat Romanis, sed ad illos quos nondum præsens ipse docuerat & scribit minus familiariter, & prolixius iis capita Christianæ fidei exponit. Ad Galatas vero & brevius omnia, & tanquam Doctor ipsorum, ita ut nec à gravi increpatione sibi temperet. Scripsisse hanc Epistolam adhuc Neophytum & in gratia rudem, adeoque inter primas, non dubitat affirmare Tertullianus lib. I. c. 20. contra Marcion. Prius ad Galatas quam ad Corinthios scripsisse, & scripsisse Epheso circa extremum Anni 56. vel initium 57, cum nonnullis viris doctis sentit Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 49. seq. Sed longe ferius scripserit, si fides habenda veteri subscriptioni & Euthalio p. 624. Codicibus idem Syriacis & Arabicis, qui etiam per Timotheum missam adjungunt. His assentiens Salmasius p. 19. Appar. Roma erat, inquit, Paulus, cum Epistolam ad Galatas dedit. Romam non venit ante annum 61. Non possum tamen improbare eorum sententiam, qui non diu post Epistolam ad Romanos in itinere Hierosolymam versus A. C. 58. exaratam hanc Epistolam arbitrantur.

5. *Epistola ad Ephesios* Gentiles præcipue, i) tum etiam illis permixtos Judæos ad Evangelium conversos, qui tunc Ephesi atque in minore Asia degebant, cum nondum eos Paulus vidisset, ut Euthalio notatum p. 633. seq. De eo quod hanc Epistolam Marcion inscriptam legit ad Laodicenses, vide, si juvat, disputata à me in Codice Apocrypho N. T. p. 858. & Jo: Millium prolegom. in N. T. Romæ scriptam in primis vinculis omnes fere consentiunt, missamque per Tychicum. Jac. Usserius in diss. de Epistola ad Laodicenses p. 301. Est Epistola ad Colossenses quasi Epitome Epistolæ ad Ephesios, ut Epistola ad Ephesios, Epistola ad Romanos.

U 2

Eos

Insuper collecta Hierosolyma mittenda 1. Cor. XVI. 1. & 2. Cor. VIII. 6. ad totam Achaïam pertinuit, quod constare poterit ex Rom. XV. 26. 2. Cor. IX. 2. Qui demum Corinthios irrigasse (Apollo) 1. Cor. III. 6. totam Achaïam perlustrasse ferunt, Act. XVIII. 27.

f) Γαλατία Ἑλλάδος hæc dicitur Themistio Orat. XXIII. p. 299. Mentio Γαλατῶν pro Gallogræcis in Callimachi hymno in Delum v. 184. ad quem locum consules illustris Ez. Spanhemii notas p. 439.

g) Hinc Tertullianus c. 14. de jejuniis Galaticari dixit de supersticiosa observatione Judæicarum ceremoniarum.

h) Braunius lib. I. select. sacr. cap. 5.

i) id. cap. 6.

Eos vero qui ex Eph. III. argumentum prioris cujusdam ad Ephesios scriptæ Epistolæ petere instituerunt, confutavi in Cod. Apocr. N. T. p. 915. seq.

6. Epistola ad Philippenses k) sive Judæos & gentiles Philippis in præcipua illa urbe & in tota Macedonia à Paulo, qui bis ibi præsens fuerat Aët. XVI. 12. XX. 6. de Evangelio edoctos, missa ex urbe Roma, non diu ante finem primæ suæ captivitatis, per Epaphroditum quem ab Epaphra de quo Coloss. I. 7. & IV. 12. male, ut existimo, distinguit Frassenius disquisit. Bibl. p. 707. Post annum Neronis quartum scriptam esse recte annotavit Blondellus libro de Episcopis p. 2.

7. Epistola ad Colossenses Christianos, qui in urbe erant Phrygiæ Pacatianæ Colossis. Scripta antequam eos vidisset Paulus, & transmissa statim, ut videtur, post obsignatam ad Ephesios Epistolam. Vide Euthalium p. 648. Quoniam vicina erat Laodicea, igitur jubet hanc Epistolam etiam in Laodicensium Ecclesia legi IV. 16. quemadmodum τὴν ἐκ Λαοδικείας sive Laodicensium Epistolam ad Paulum, quam suis videtur litteris adjunxisse, legi à Colossensibus.

8. Prior ad Thessalonicenses scripta post eam quæ hodie posterior legitur, si credimus Grotio de Antichristo & in limine ad 1. Thess. & ad 2. Thess. III. 17. Quod vero 2. Thess. III. 15. provocata de ea, quæ edocti fuerint per Epistolam, potest id de illa ipsa accipi, vel certe de hac priore quam post scriptam esse minus certa conjectura Grotius contendit. De altero loco 2. Thess. II. 2. ubi falsam sub Apostoli nomine ab impostoribus jactatam Epistolam memorari nonnulli existimant, dixi in Codice Apocrypho N. T. p. 916. seq. Priorem ad Thessalonicenses Athenis missam esse à Paulo, qui eos jam vidisset, notat Euthalius p. 656. Sed viri docti malunt scriptam esse Corinthi, eodem quo posterior anno, ut si non prima hæc (quemadmodum Chrysostomo, Theodorito, Anselmo aliisq. persuasum) saltem secunda omnium Pauli, quas habemus Epistolarum scripta fuerit etiam ex Grotii sententia. Sed adversus illam vide, quæ erudite disputat Sam. Basnagius ad A. C. LI. n. 74.

9. Po-

k) Qui plures Philippensium Epistolas à Paulo missas contendunt, nituntur loco Polycarpi Epist. c. 3. ὅς καὶ ἅπαν ὑμῶν ἔγραψεν ἐπιστολάς. Sed certum est ἐπιστολάς etiam in plurali numero interdum de unica dici Epistola, ut demonstravi in Codice Apocrypho N. T. p. 914. seq. Ita latini quoque scriptores ut Plinius XXXIII. 3. M. Bruti in Philippis campis Epistolæ repertiuntur frementes fibulas tribunitias ex aure gest. Julianus XI. 12. tertias Epistolas & per Epistolam Alexandrum deprecatur: atque XI. 8. acceperit poculo Epistolam (Panmenionis Epistolam superiore die redditam) Medico tradidit.

9. *Posterior ad Thessalonicenses* scripta, non Romæ, ut habet Euthalius p. 663. sed Corinthi eodem A. C. 52. Claudii 12. Notant autem veteres Theophylactus aliique, Ecclesiæ Thessalonicensium hanc inscriptam esse, licet pauci adhuc ibi essent qui fidem haberent Evangelio, Jason forte Judæus Silæ sive Silvani ac Timothei cognatus, & nonnulli alii. Confer Braunium lib. I. c. 9. select. sacr.

10. *Prior ad Timotheum* 1) Ephesi jam versantem & multarum Ecclesiarum urbiumque totarum & gentium curam creditum ut notat Chrysostomus, Scripta est, si Euthalio p. 686. & subscriptionibus antiquis fides, ex Laodicea Phrygiæ Pacatianæ Metropoli. Sed viri docti malunt ex Philippis Macedoniæ, m) neque assentiuntur iis, qui per Epistolam *ἐκ Λαοδικίας* Coloss. IV. 23. hanc ipsam intelligunt. Tempus autem ab Usserio n) & aliis non absurde refertur ad A. C. LXV.

11. *Posterior ad Timotheum* scripta Romæ ab Apostolo omnium, ut videtur, postrema. Romæ in vinculis scriptam esse omnes consentiunt, at non in prioribus, ut Baronio ad A. C. 59. n. 10. seq. Lightfoot & aliis persuasum, sed in posterioribus, ut affirmant veteres *ὑπογραφαί* apud Zacagnium, tum Athanasius, Eusebius, alique; & ex loco 2. Tim. IV. 6. atque aliis argumentis colligit Sam. Bafnage T. 1. Annal. p. 726.

Epistolas ad Timotheum à quibusdam hæreticis rejectas testatur Clemens 2. Strom. p. 383. De Marcionitis certe hoc constat è Tertulliano, Hieronymo & Epiphano, ne dicam de illis, quos infra notabo omnes Pauli Epistolas repudiasse.

12. *Epistola ad Titum* o) quem in Creta ad Evangelium prædicandum & Ecclesias constituendas reliquerat, scripta non Nicopoli, ut habent *ὑπογραφαί*, & ubi se hiematurum scribit (*ἐν τῷ χειμῶνι τῷ χειμῶνι* III. 12.) sed vel Colossis, ut malunt viri docti, vel alio vicino loco. Tempus non longe remotum ab eo, quo scripta prior ad Timotheum.

U 3

Epi-

1.) De Timotheo vide Bollandum in Actis Sanctorum 24. Januar. & quæ in ejus vita Caveus, Tillemontius &c.

m) Salmas. p. 38. de primatu Papæ. Jo. Claudii opera posthum. T. 5. p. 318.

n) Usserius T. 2. Annal. ad A. C. 65. Heideggeri Enchirid. Bibl. p. 90.

o) De Tito vide Acta Sanctor. IV. Januar.

Epistolam ad Titum rejecit Marcion, teste Tertull. V. 21. & Hieronymo in commentar. atque Epiphānio, itaque apud Philastrium error est c. 45. scribentem de Marcione: *secundum Lucam autem Evangelium solum accipit, non Evangelia: nec Epistolas Pauli, nisi ad Timotheum & Titum.* At recte Augustinus IV. 16. de doctrina Christiana. *Has, inquit, tres Apostolicas Epistolas ante oculos habere debet, cui est in Ecclesia doctoris persona imposita.*

13. *Epistola ad Philemonem* p) suum *παιδεύον*, qui curam Colossensis Ecclesiae tum gerebat, ejusque uxorem q) Appiam scripta Romae in prioribus vinculis circa A. C. 62. pro Onesimo r) Philemonis fugitivo servo, sed jam ad CHRISTI perdueto sacra & ad frugem reverso. Subscriptio hujus Epistolae in MS. Cryptoferratenſi apud Zacagnium p. 708. *προς Φιλημονα καὶ Ἀπφίαν δευτέρας Οησίμου καὶ πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον Δαφνιαν τὸν ἐν Κολοσσαῖς Ἐκκλησίας ἑγγραφὴ ἀπὸ Γάμου Ἀδ. Οησίμου οἰκέτη.* Mentio ejusdem Onesimi Colossi IV. 9. quem Episcopum Berthöensem vocat auctor Constit. Apost. VII. 46. & sub Domitiano passum tradunt Nicephorus & Menza 15. Febr. Euthalius p. 707. *Ἰστέον ὅτι ἐστὶ ὁ Οησίμου καὶ μαρτυρεῖς ἤχων ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, Τερτυλλῆς & τρικαύτα τὴν ἐπαρχὸν ἔχουσαν διέποντο, τῇ τῶν σκελῶν κλάσει τὴν ψῆφον ὑπομνήνας & μαρτυρεῖς.* Sed alius omnino de quo in Ignatii ad Ephesios Epistola c. 1. Onesimus Ephesi Episcopus, ut recte magno Pearsonio observatum in Vindic. Ignatii p. 379. Alium etiam Onesimum Byzantii Episcopum memorant Nicephorus CPol. & Philippus Cyprius in Chronico Ecclesiae Græcz. Ceterum chirographum Pauli quod in hac Epistola v. 18. Philemoni pro Onesimo liberaliter offertur, non obligationem constitutoriam, sed veram solidamque continere expromissionem, erudite disputat Zacharias Huberus V. C. diff. Juridico Philologica 2. seq.

Epi-

p) Philemonis memoriam celebrant Græci, & Latinorum Martyrologia 23. Nov. Gazæ Episcopum fuisse tradit Pseudo-Dorotheus.

q) Vide Muratorum ad hæc Paulini Natali XIII. Felicis v. 64. *Appia qualis erat foror illa Philemonis olim.*

r) Onesimus servi nomen etiam apud Sueton. Galba c. 13. è Mureti emendatione XV. 11. Var. Lect. & Onesimus Plutarchi servus apud Galen. de optimo docendi genere. Plures in antiquis inscriptionibus apud Gruterum p. 900. 13. 987. 8. &c. & Sponium p. 73. Misc. Sic Onesiphorus l. 59. D. de Manumissis testamento & *Utilius* apud Capitolinum in Marco c. 29. *Chrisimus* libertus Augusti apud Gruterum p. 485. 2. *Utilia* & *Χρυσή* vel *Χρησίμην*, nomina ancillarum. Vide Menagii c. 31. amenitatum Juris, & Val. Chimentellum de honore bifellii cap. 8. Ad nomen Onesimi vero quod *utilem* sonat, alludit Apostolus v. 10. *τὸν ποτὲ σοὶ ἄχρηστον, νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὐχρηστον.*

Epistolæ ad Philemonem breviter suam profuisse, ut Marcione falsarias manus effugeret, testatur Tertull. V. 21. & Hieron. præf. commentarii ad hanc Epist. postquam dixisset quosdam nolle eam inter Epistolas Pauli recipere, causatos non semper Apostolum nec omnia CHRISTO in se loquente dixisse, subjungit: *Pauli esse Epistolam ad Philemonem, saltem Marcione auctore doceantur, qui cum ceteras Epistolas ejusdem vel non suscepit, vel quædam in his mutaverit atque corruerit, in hanc solam manus non est ausus mittere, quia suam illa brevis defendebat.* Igitur forte apud Epiphanium T. 1. p. 373. legendum *ἂν το ὁλοκρῶς αὐτῇ, ἢ ἀλασσεύως παρ' αὐτῷ κῆρ.* Quod vero Theologus insignis Jo. Gerhardus in exegetici loci de S. Scriptura §. 269. notat *Anomæos quoque hanc Epistolam ut more humano scriptam contempsisse, referente Epiphanio hæresi LXXVI.* apud Epiphanium non inveni, licet LXXVI. 6. p. 991. seq. de Anomæis tradit, quod Prophetarum & Apostolorum nomina contumelias incesse non dubitaverint, & quando urgeri rationum vi ac constringi se viderent, data fuga dicere consueverint, *τὸτο ἀπόστολος ὡς ἄνθρωπος ἔφη*, hac Apostolus tanquam homo dixit, abusi, ut existimo, loco 1. Cor. VII. 12. quo tamen non hominis erroribus obnoxii opinionem Paulus opponit præcepto DEI, sed Apostolicam sententiam deserto *Κυρίῳ*, hoc est, CHRISTI versantis in terris mandato subjungit.

14. Epistolæ ad Hebræos Hierosolymitanos s) post

Jacobum minorem A. 62. martyrio affectum, sed ante excisam Hierosolymam scripta ex Italia t) (ut habet vetus inscriptio & Euthalius p. 668.) missa per Timotheum, postquam Roma è primis vinculis dimissus Paulus esset. u) Huic enim Epistolam tribuere videtur Petrus posteriore Epistola III. 15. & variis argumentis atque testimoniis Paulo vindicare aggressi sunt tum alii, tum qui instar omnium esse potest Frid. Spanhemius libro de auctore Epistolæ ad Hebræos. x) Hebraice scripsisse Paulum

a) Lud. Cappellus in Hist. Apostol. Jo. Braunius lib. I. select. sacr. c. 11. Beza &c.

b) Hebr. XII. 24. *ἀπὸ ἀνθ' ἡμῶν οἱ ἀπὸ Ἰταλίας*, 23. *Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολαλόμενον μεθ' ἐμὲ ἐν ταχίῳ ἐρχέσθαι, οἰσόμενος ὑμᾶς.*

c) Conf. Frid. Spanhem. F. 2. Opp. p. 226. seq.

d) Prodiit separatim primum A. 1658. 8. deinde cum Lud. de Tena & aliorum Viror. doctor. ad eandem Epistolam lubricationibus Lond. 1661. fol. Denique T. 2. Operum Spanhemii libro secundo Misc. sacr. p. 171. seq.

Ium Clemens Alex. apud Euseb. VI. 14. Hist. & unius illius fide quasi Hebraeus ad Hebræos non aliter quam ea lingua scribere potuerit, Euseb. y) ipse III. 23. Euthalius p. 670. Cosmas Indoplestes V. p. 255. Theodoritus, Theophylactus, & in catalogo Hieronymus affirmant. Græcam versionem Clemens Alex. Luca, Eusebius III. 38. Clementi Romano tribuit, quod nonnullis placuisse refert etiam Gobarus apud Photium Cod. CCXXII. atque ob dictionis similitudinem magis probatur Theophylacto. Sed Græca quæ hodie habemus originarium esse auctoris sacri contextum, argumentis non contemnendis post Calvinum probat laudatus Spanhemius part. 3. cap. 2. Millius præf. ad N. T. p. 11. seq. Blondellus prolegom. ad Pseudo-Isidorum p. 44. seq. Heideggerus in Enchiridio Biblico p. 943. & Jac. Capellus Obs. ad N. T. p. 109. 112. seq. neque audiendi qui cum Widmanstadio Syriacam versionem huius Epistolæ pro fonte venditant, aut cum Halensibus T. 7. Observat. select. p. 268. contendunt *indubitatis & inuictis argumentis probari posse, quod Hebraice primum scripta fuerit, cum ex tota antiquitate ne unus quidem possit proferri testis qui Hebraicam viderit. In Oriente usque quaque à primis usque temporibus receptam constat, sed in Occidente 2)* quidem à nonnullis de ea dubitatum, ut testatur Eusebius III. 3. VI. 11. & 14. Hist. & Hieronymus ad Ef. VI. & VIII. ad Math. XXVI. & Epist. 129. ad Dardanum. Inter primos fuit *Cajus* adversus Montanistas disputans, de quo Eusebius VI. 14. Hieronymus in Catalogo, & Photius cod. 48. qui ab *Hippolyto* quoque eam rejectam testatur cod. 21. Amphilochius sive Nazianzenus carmine ad Seleucum:

Τινὲς ἢ Φασὶ τὴν πρὸς Εβραῖους νοθὸν,
Οὐκ εὖ λέγοντες, γνησίᾳ τὸ ἡ χάρις.

Neque Philastrius prætereundus, qui hæresi LXXXVIII. Non tamen, inquit, in Ecclesia leguntur populo nisi credimus Epistola Pauli, & ad Hebræos interdum. Et in ea quia rhetorice scripsit sermone plausibili (confer Origenem apud Euseb. VI. 25. p. 227. Hist.) inde non putans esse ejusdem Apostoli. Et quia & factum CHRISTUM dicit in ea, unde non legitur, de penitentia autem propter Novatianos aque. Novatianos quidem ad hanc Epistolam provocasse, præter Epi-

y) At Eusebius in Psalmos à Clariss. Montfaucono editis p. 15. observat Paulum in hac Epistola versione LXX. Interpretum usum, uti Hieronymus quoque in Ef. VI. quo ipso eam Græce primitus scriptam agnoscunt. οὗ ἡ Απόστολος νομομαθὴς υπάδειχων ἐν τῇ πρὸς Εβραῖους τῇ τῶν οὐκ ἐχρήσατο.

2) Confer Rich. Simonem lib. 1. Hist. Crit. N. T. c. 16. lib. 2. p. 95. & Jac. Basnage Hist. de l'Eglise T. 1. lib. VIII. c. 6.

Epiphanium hæresi LIX. testatur Eulogius apud Photium cod. CCXXX. Sed Arianos voluisse sollicitare hujus auctoritatem Epistolæ docet Theodoritus in limine commentarii, cui congruit quod Epiphanius LXIX. 37. illam ab Arianis rejici affirmat, & Epistolam ad Hebræos ἡ ἐκκλησία ἡ ἐσθλα objicit Anomæus Athanasio I. de Trinitate, cui respondens, αὐτὸς δ', inquit, κατηγγέλητο εὐαγγέλιον χριστοῦ, Παῦλος ἐναι περὶ σευταὶ ἡ ἐπιστολὴ, καὶ μετ' αὐτῆς εἰσὶν ἐπιστολαὶ ἰδία πᾶσα αὐτῶν & Παῦλος.

S. Barnabæ à nonnullis tributam esse tradit. Philastrius hæresi 88. Hieron. in Catalogo ubi de Paulo Apostolo disserit, & respicit ad Tertulliani cap. 20. de pudicitia. Placuit hæc sententia etiam viro docto Jo. Cameroni. Sed Barnabæ qui nunquam fuit in Italia esse non posse probat Frid. Spanheimius part. 2. cap. 8. & Rev. Thomas Ittigius diff. de Patribus Apostolicis pag. 172. seq. & 182. B. Luthero in XXVIII. Genes. auctor visus est Apollo a) ille Alexandrinus, cujus Auctor XVIII. 24. & in priore ad Corinthios I. 12. III. 4. &c. Tit. III. 13. & in Epistola Clementis Romani cap. 47. mentio. Quamquam vero hanc sententiam, si à Paulo discesseris, verisimillimam Spanhemius esse fatetur, probatam quoque Joanni Clerico T. IV. Bibl. selectæ p. 410. tamen refellitur ab eodem Spanhemio part. 2. cap. 9. neque parvi ponderis est quo inter alia utitur argumentum, quod ne unus quidem veterum hoc tradidit. Lucam esse auctorem, post alios non ita pridem scripsit Elias Boherellus V. C. in notis ad eruditam suam versionem Gallicam librorum Origenis contra Celsum pag. 143. Epistolam ad Hebræos Pauli esse vetus est & communis opinio. Ego præter cetera animum inducere non possum ut credam Paulum qui nihil se à quoquam accepisse aut doctum fuisse asserit Galat. I. v. 12. velle de se ipso tanquam Apostolorum auditore loqui, quod facit b) auctor Epistolæ ad Hebræos cap. 2. vers. 2. At sic Lucas Evangel. cap. I. vers. 2. Multaque sunt cur hæc Epistolam Lucæ adscribendam putem. Nam ut omittam ipsum cum Timotheo Pauli comitem fuisse, Act. XVI. 3. & 10. XXVII. 37. & Hebr. XIII. 23. ne reliquis immover

X

mover

- a) De hoc Appolline Alexandrino quem Corinthiorum Episcopus vocat Hieronymus ad Tit. 3. videndus Jo. Prideaux p. 463. seq. Opp. & Clarisf. Vitringa III. 21 Obf.
- b) Hoc argumentum movit D. Lutherum, Lucam Osiandrum aliosque de quibus B. Gerhardus in exegesi Locis de S. Scriptura. §. 274. ut Paulum auctorem esse negarent. Sed per communicationem Paulus ait εἰς ἡμᾶς, respiciendo magis ad Hebræos quibus scribit, quam ad se. Confer. que ad eum locum respondet Seb. Schmidius ο μακαρίτης p. 168. seq. & Spanhemius de auctore Epist. ab Hebræos part. 3. o. 3.

moner quæ aliunde duci possunt argumentis, monere debite contentus ero de quibusdam vocibus Lucæ particularibus quæ in Epistola ad Hebræos occurrunt, ut est ἐπιστάδην proscribere Epistolam, Aët. XV. 20. & XXI. 5. Hebr. XIII. 22. ἡγούμενος pro Verbi ministris, Aët. XIV. 12. & XV. 22. Hebr. XIII. 7. 17. & 24. item vox ἀρχηγός Aët. III. 15. & V. 31. Hebr. II. 10. & XII. 2. quæ nescio an aliis observata fuerint, certe non memini. Sed non sunt hæc pauca ita Lucæ particularia, ut non ab aliis illius ætatis scriptore sacro usurpari potuerint eodem sensu. Et longe plures Paulinas locutiones in Epistola ad Hebræos demonstravit Spanhemius part. 2. cap. 1. seq. qui Lucam auctorem non esse multis disputat cap. 7. cui adde si placet Eliam du Pin. T. 2. prolegom. Bibl. p. 56. Eodem loco docet Spanhemius scriptorem non esse c) *Clementem Romanum* qui Hebræos nunquam docuit, & ipse testimoniis ex Epistola ad Hebræos utitur, de quo vide etiam sis Rev. D. Ittigii diss. de Patribus Apostolicis p. 231. seq. Nam illud quidem omitto quod c. 9. ab eodem Spanhemio docetur auctorem non posse esse *Marcum*, neq. *Tertullianum* denique, si tamen cuiquam tam absurda opinio in mentem venire potuit, ut testatur Sixtus Senensis.

A Marcione rejectam Epistolam ad Hebræos (& forte à *Basilide*, quem cum Marcione Hieronymus conjungit) auctor est Epiphanius LXII. 9. Idem de Marcione licet ex Tertulliano colligere, & diserte scribit Hieronymus præfat. in Epist. ad Titum. Latinorum quorundam quam dixi opinionem Paulo hanc Epistolam adjudicantium à Marcione descendere existimavit Sandius in Hist. Eccles. p. 148. Sed parum credibile est hæretici hominis ὡροδόξος suæ servientis auctoritatem Catholicos scriptores sequi voluisse. Arianis à quibus similiter in dubium vocatam Epistolam ab Hebræos jam retuli. succenturiantur recentiores Sociniani quidam, atque ex his Gregorius Enjedinus, contra cujus objectiones illam vindicatam videre est in Fewrbornii Theologi egregii Giessensis anti Enjedino, & Hoornbeckii Socinismo profligato T. 1. p. 23. seq. Cajetanus quoque præfat. ad Epist. ad Hebræos, *quoniam*, inquit, *Hieronymum sortiti sumus regulam ne erremus in discretionem librorum Canonico- rum, nam quos ille Canonicos tradidit, canonicos habemus, & quos ille à Canonicis discrevit, extra Canonem habemus, ideo dubio apud Hieronymum auctore hujus Epistolæ existente, dubia quoque redditur Epistola, quam nisi sit Pauli, non perspicuum est Canonicam esse. Quo sit, ut ex sola hujus Epistolæ auctoritate non possit, si quod dubium in fide accideret, determinari. Sed Categanum socii Ecclesiæ suæ vel*

c) Clementem pro auctore habuit Patricius Junius, cui Clementis Epistolam debemus.

deferunt vel refellunt. D. Lutherum quoque nostrum de hac Epistola durius aliquando locutum esse non diffiteor, veritum ne per illam Novatiani vel Montanistici errores stabilirentur, atque auctoritate veterum quorundam Catholicorum latinorum Doctorum abreptum.

Epistolas Pauli vel omnes vel plerasque rejecerunt *Ebionites* utriusque generis, & *Encratite*, teste Origene libro quinto adversus Celsum extremo. Idem de *Helcesaitis* tradit Origenes in Ps. 82. sed. ex Epiphanio XXX. 3. constat affines hos Ebionitis fuisse, quorum in Paulum calumnias tangunt idem Epiphanius XXX. 16. & 25. Eusebius III. 27. Hist. & Theodorus lib. 2. hæret. fab. c. 1. De Encratitis sive Severianis quoque idem Eusebius IV. 29. βλασφημῆσαι τὸν Παῦλον τὸν Ἀποστόλου ἀδελφόν αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς μητε πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀδελφόμενοι. Hieronymus præf. ad Titum: *Sed Tatianus Encratarum Patriarches, qui & ipse nonnullas Pauli Epistolas repudiavit, hanc vel maxime, hoc est ad Titum Apostoli pronuntiandam credidit, parvipendens Marcionis & aliorum (Basilidem eodem loco nominaverat) qui cum eo hac in parte consentiunt, assertionem.* De eodem Tatiano Eusebius: τὸν Ἀποστόλου Φασὶ τολμήσαν τινὰς αὐτὸν μετὰ Φράσαι Φωνὰς ὡς ἐπιδιορθώμενον d) αὐτῶν τὴν τῆς Φράσεως σύνταξιν Victor Capuanus de Tatiano: *Sed & diſſis Apostolicis manſu profana emendationis, vel ut dicam verius corruptionis dicitur intuliſſe.* Marcioni vero recepit Pauli Epistolas tantum decem, alioque ordine, & passim interpolatas ac truncas, 1. ad Galatas, 2. & 3. utramque ad Corinthios, 4. ad Romanos, 5. & 6. utramque ad Theſſalonicenſes, 7. ad Ephesios quam ipſe inſcripſit ad Laodiceſenſes, 8. ad Coloſſenſes, 9. ad Philemonem, & 10. ad Philippenſes. Vide ſi placet Clariffimi Jo. Rodolphi Wetſtenii notæ in Adamantii dialogos contra Marcionitas p. 18. ſeq. De *Manicheis* patet ex Auguſtini lib. IX. contra Fauſtum, quod Pauli Epistolas ita admiferunt, ut dicerent vel Apoſtolum cum videtur ſibi contradicere, ſententiam ſuam retractaſſe, vel ab aliis inſerta quædam illi eſſe aliena. *Verumamenſeius eſt & prior illa ſententia, nunc emendata eſt: ſin ſas non eſt Paulum in emendatum dixiſſe aliquid unquam, ipſius non eſt.*

X. Simon Bethſaidenſis, Bar Jóna five filius Joannis, cognomento PETRUS, Andreæ frater, ἡ ἀπαρχὴ τῆς Κυρίας ἡμῶν, e) ὁ τὸν Ἀποστόλων

d) Conf. Rich. Simonis Hiſt. Crit. N. T. lib. I. p. 367. ſeq.

e) Vide Blondellum in Pſeudo Iſidoro pag. 45. ſeq. ac de reliquis Petri prærogativis Chamicrum T. 2. panſtratæ Cathol. T. 2. lib. XI. c. 14. ſeq. ad 19. & M. Antonium de Dominis IV. 1. Dreicri Controyerſ. cum Pontifice, diſſ. IX. & X.

ἐσλὼν πρῶτος, ὃ πρῶτῳ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ἀπεκάλυψεν. ὃν ὁ χριστὸς εὐλόγως ἐμακάρισεν, ὁ κλητὸς καὶ ἐκλεκτός, καὶ συνδοκίμος καὶ συναποστόλος, ὁ καλὸς καὶ δοκίμος μαθητὴς, ut celebratur in Epistola ad Jacobum. Judæis maxime f) ad Evangelium convertendis à Domino missus Galat. II. 7. post Apostolatium atque ἐναγγέλιον πειτομῆς per plures annos gestum denique crucifixus capite ad terram verso g) CHRISTUM suum martyrio honoravit Romæ Anno Neronis XIV. CHRISTI LXVIII. De Vita & martyrio Petri præter eos quos supra in Paulo memoravi, consules Acta Sanctorum XXIX. Januar.

Epistola prior Petri, quam *majestuosam* Jos. Scaliger appellabat, scripta est Judæis h) CHRISTI nomen professis ἐκκλησίᾳ παρρησίᾳ αἰσχροπαῶς Πόντῃς (hinc Epistola ad Ponticos dicitur Tertulliano & Cypriano) Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας. Confer Salmas. Appar. de primatu Pontificis p. 19. & 45. seq. Græce utique, non Hebraice ut Baronio ad A. C. 45. n. 29. visum, quasi Marcus Græce vertisset. Nam quod Hieronymus Epist. 150. ad Hedibiam ait *duas Epistolas que dicuntur Petri, stylo & charactere discrepare, structuraque verborum, non linguarum diversitatem intelligit, sed rationes dicendi.* Jam sub Claudio datam putat Grotius ad II. 13. sed A. C. 54. atque adeo Neronis anno primo H. Dodwellus diss. 1. Cyprianic. §. 5. Ligtfootus plane reducit ad A. C. 65. sed præplacet mihi media sententia quæ Epistolam hanc refert ad A. C. 61. Neronis VII. Romæ scriptam tradunt ὑπογραφαί, ex V. 13. Salutat vos ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή, i) per Babylonem. enim Roma ab Eusebio & aliis veteribus k) intelligitur, etiam à recentioribus non paucis ut Valesio p. 33. ad Euseb. Grotio ad Epist. Petri & appendice de Antichristo T. 3. Opp. Theol. p. 488. Sed forsitan uti simplicius ita rectius sentiant ii qui de Babylone Seleucienfi Asiatica accipiunt, 'ut præter Scaligerum, Salmasium aliosq; Petrus de Marca VI. 1. operis de Concordia Sacerdotii & Imperii. Syncellus p. 332. de hac Petri loquens Epistola: *μνηταὶ καὶ ἐν αἰτίῃ Μάρκου (ἡ Εὐαγγελιστὴς p. 331.) καὶ τῆς πόλεως Βαβυλῶν* αἱ τοὶ ἡ ἰσπῶης γεγραφθαί φασιν. *Petri phrasin multo esse perplexiorem quam Pauli.*

f) Confer Frid. Spanhemium T. 2. Opp. p. 342. seq.

g) Hieron. cap. 1. Catalogi. Ceterum è crucifixione Petri patet Petrum non fuisse civem Romanum. Paulus enim quod civitate Romana gauderet, decollatus fuit.

h) Jos. Braunius lib. 1. select. sacr. c. 13.

i) Alludit ad Eleche nomen, cui Epistolam secundam inscripsit S. Joannes.

k) Vide B. Gerhardum in exegesi Loci de S. Scriptura §. 271. Martinum Haneckium V. C. lib. 2. de Rom. rer. scriptoribus p. 54.

Paulinam, Erasmi iudicium est in præfat. ad suam Paraphrasin. Idem in loco 1. Petri V. 12. suspicatur priorem aliquam Epistolam 1) hujus Apostoli memorari, quod visum etiam Grotio & in Observatt. sacris Paulo Colomefie. Verum rectius alii de hac ipsa Epistola sua loqui contendunt Petrum, ut notavi in Codice Apocrypho N. T. p. 906.

Posterior Petri ad eosdem scripta est & eodem auctore ut III. 1. ipse testatur: ταύτην ἤδη ἀγαπήσει, δευτέραν ὑμῶν γραφῶν ἐπιστολὴν. Et initio Epistolæ: Σίμων Πέτρος δὲ καὶ Ἀπόστολος Ἰησοῦ χριστοῦ. adde I. 18. Sed scripta longe serius, paulo ante quam martyrium Romæ A. C. 68. Apostolus subiret. Videl. 14. Priorem ab omnibus receptam, at posteriorem ab Antiquioribus ἐν διαθήκῃν haud fuisse habitam, scribit Eusebius III. 3. Hist quem alii sequuntur. Petro eam vindicat adversus Grotium Calovius, Hammondus, Rich. Simon 1. Hist. Crit. N. T. p. 197. seq. Campegius Vitringa IV. Obs. S. p. 937. Gvil. Caveus in vita Petri sect. X, num. VI. Diversum à priore Epistola stylum alii diverso interpreti tribuunt, qui in priore fuerit Marcus vel Silas, in posteriore Glaucias: Sed alii verisimilium hoc ni fallor à diverso repetunt tempore m) & ætate scriptoris. Sane nonnulla n) ex ea transiit Judas in suam, palamque testimonio illius usus est. Hanc itaque in sacrorum librorum serie inter Catholicas posuit Clemens Alex. in libris ὑποτύπωσεων, & Athanasius postmodum Synopsis, & Gregorius Naz. carmini in quo sacri percensentur libri, inseri merita est.

IX. JACOBUS minor Alpei F. frater o) DOMINI, circa A. C. LX Hierosolymis scripsit Epistolam Catholicam sive ἐγκύκλιον,

X 3.

sive

- 1) Erasmi verba hæc sunt: Cum in priore Petrus testetur se scripsisse per Silvanum, & in posteriore aperte testetur eam esse secundam, non video qui res possit explicari, nisi aut posterior Petri non sit, aut Silvanus eam scripserit jussu Petri. Quod si hæc ab ipso Petro scripta sit, videtur tres scripsisse, quarum prima intercidit.
- m) Jac. Bafnage Hist. del' Eglise T. 2. p. 435. Mais pourquoy ne dit on pas plutôt que St. Pierre étoit fort âgé lors qu'il écrivit cette seconde lettre. Il alloit mourir, & le Saint Esprit qui anime les hommes ne change point leur style ni leur caractère: au contraire il s'accommode à leur tempérament & leur âge. Le style des Auteurs sçez est peutêtre différent comme celui des autres hommes.
- n) Huertius demonstrat. Evangel. P. 41.
- o) Vide Combefis T. 1. Auctar. noviss. Bibl. PP. p. 543. D. J. Georgii Dorstheii sanctæ Tiburtio Dionysianum pag. 210. seq. ubi refellit etiam pseudo Dexter qui Jacobum Majorem Zebedei F. ad Judæos per Hispaniam dispersos Epistolam scripsisse asseruit. Frater CHRISTI porro vocatur Jacobus, quia ex matris ejus sorore genitus.

five ut nonnulli p) vocant Canonicam, ad Judæos maxime q) Christianisimum amplexos qui usque quaque dispersi debebant. *Ταῖς δαδὲ-
κα Φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ Διαπορᾷ.* r) Cæsius quæst. 78. *ἐπισέλλων τῇ ὑφ'
ἡλίῳ ὁ Θεὸς Ἰάκωβον.* Syncellus ad A. C. 37. p. 329. *τῷ τῷ ἡγε-
μῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας γνομένην, πολλοὶ μὲν τῶν πιστῶν διαπαρήσαν, πρὸς ὅς
πρῶτον ἐγράψεν καθολικὴν ἐπιστολὴν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῖς ἐν Διαπορᾷ
τῷ ἐπὶ γράψας.* Grotium vero & Rich. Simonium l. Hist. Crit. N. T. p. 191. seq. qui non Jacobum Zebedei neque Jacobum Alphei, sed diver-
sum ab utroque Apostolo Jacobum Justum Hierosolymorum Episco-
pum auctorem hujus Epistolæ faciunt, confutant Coulanus & Majus
in libris Simonio oppositis. Veteres nonnulli Eusebio II. 23. Hist. teste
eam pro spuria habuerunt, neque Origenes apud Euseb. VI. 25. inter
libros sacros commemoravit. *Et ipsa ab alio quodam sub Jacobi nomine asseri-
tur, licet paulatim procedente tempore obtinuerit auctoritatem,* ut ait Hieron.
in Catalogo. Hinc Erasmus dicere ausus est eam non redolere Aposto-
licam gravitatem, & D. Lutherus s) cum eandem præcipue Paulo
contradicere existimaret, non dubitavit paulo contemptius de illa loqui,
sequentibus ejus exemplum Magdeburgensibus & Althamero. t) Sed &
ipse hoc postea retractavit Lutherus, & post ejus tempora vix quicum-
que est inter Christianos repertus qui Apostolicæ ejus auctoritati fidem detra-
heret. Quod vero scopum præcipuum hujus Epistolæ u) nonnulli es-
se contendunt confutationem hæreseos Simonis Magi, quæ in fide sola
sine operibus spem salutis docuerit esse repositam, procul est pro-
fecto à veritate repulsum. Nam fides Simonis Magi x) in ipsum ejusque
Helenam, nihil profecto ad fidem de qua Jacobus. Quomodo autem
Jacobus cum Paulo conspiret, varie disceptarunt à Reformatis quidem
præ-

p) Prologus Hieronymo tributus in Epistolas Cathol. Cassiodorus e. 8. divin. lect. &
Canon Laodicens & Athanasius Epist. 39. festivali.

q) Braunius lib. I. c. 12. select. sacr.

r) Confer Scalig. ab Euseb. Lightfooti Opera postuma p. 103. seq. Ant. Vandale lib. de
Aristea p. 105. seq. Sam. Basnage ad A. C. 37. n. 23. & Jo. Marckii Exerc. textual.
pag. 436.

s) Confer Raithii Vindic. versionis Lutheri pag. 642. Gerhardi exegesein Loci de S. Scri-
ptura §. 27. Jo. Muffel contra Erbermann, p. 110. seq. Rev. D. Mayeri respenden-
Lutheraner p. 397. seq. D. Majum examine Criticæ N. T. p. 205. & Bælii Lexicon
in *Luther*, nota (N) seq.

t) Grot. T. 3. Opp. p. 722.

u) Frassenius disquisit. Bibl. p. 739.

x) Vide Rev. D. Tho. Itigii de hæresiarchis p. 37.

præter interpretes utriusque Epistolarum Coccejus contra Masenium T. 7. p. 22. Jac. Altingius T. 5. Opp. heptade 2. diff. 4. Turretinus, & Jo. Vorstius singularibus diatribis, Georgius Bullus in Harmonia Apostolica ejusque Apologia adversus Tho. Tullium, Gvil. Cave in vita Pauli sect. IX. Herm. Witsius in diff. adversus Caveum, Franciscus Burmannus p. 116. seq. Exerc. David. Huygenius in diff. de fide, Jac. Goussetus, &c. è nostratibus videndi D. Jo. Hulsēmannus in Harmonia Apostolica adversus Grotium, D. Niemannus in diff. de fide incarnata, & Christoph. Frankius ὁ μακαρίτης Exerc. anti Limborch. p. 337. seq. Equidem si verum volumus, tota res videtur componi posse tribus verbis, cum luce clarius sit merum esse fidei cadaver, (neutiquam vero fidem illam actuosam ac salutis compotem Paulo celebratam) quam veluti ineptam sterilemque Jacobus explodit.

XII. JUDAS Apostolus, Jacobi de quo jam dictum est frater y) Epistolam scripsit postquam secunda jam à Petro edita fuisset, cujus z) nonnulla ad verbum repetit & interpretatur & v. 17. eam videtur singillatim innuere quando ait, *ὑμῖς ὁ ἀγαπητοὶ μνησθε τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων* & *Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ*. Ad eosdem adeo scripta est, & iisdem opposita erroribus Gnosticorum a) in quorum Hæresi XXVI. II. Epiphanius, *ὡς καὶ περὶ τούτων*, inquit, *ἐκινήθη τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῷ Ἀποστόλῳ Ἰούδᾳ, λέγων δὲ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένῃ καθολικῇ ἐπιστολῇ*. *Ἰούδας δὲ ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου καὶ Κυρίου λεγόμενος*. Quamquam vero tanquam Apostolica Epistola testimonium habet ab antiquissimis scriptoribus Tertulliano, Clemente & aliis, tamen de ea dubitatum esse à quibusdam, propter Henochi maxime testimonium, Eusebii & Hieronymus referunt: nec lecta est à Syris. Hinc recentiores etiam nonnulli b) vix ausi sunt eam Apostolicis scriptis accensere, & Gro-

y) De hoc Juda Thaddæo qui ex modestia forte se Jacobi potius quam DOMINI fratrem appellat, & à Juda Ischariote diversus est, videnda Menologia & Menææ 19. Jan. Martyrologia 28. Octobr. singillatim Florentinius ad Martyrolog. Hieronymi p. 170. seq.

z) Erasmus de Judæ Epistola: *Cum Epistola Petri posteriore non solum stylo ac sententiis, sed & verbis mire congruit, quodam illius velut interpretans, quale illud de judicio blasphemia.*

a) Confer Hammondum ad 2. Petri 2. & Epist. Judæ, & Campegium Vitringam V. C. Observat. sacr. IV. 9. p. 937. seq. Josue Gianvili serm. 2. de charitate Catholica.

b) In his D. Lutherus quoque noster, Confer Sam. Pomarii prolegomena ad Epist. Judæ p. 11. seq.

Grotio plane in mentem venit auctorem hujus Epistolæ statuere non Judam Apostolum, sed Judam Episcopum XV. Hierosolymitanum qui fuit Hadriani temporibus, paulo ante Barchochebam, & Carpocratianorum maxime errores perstringere voluerit. Grotium confutant Rich. Simon I. Hist. Crit. N. T. p. 201. seq. Campegius Vitringa Obs. sacr. p. 973. seq. & Gvil. Caveus in vita Judæ Apostoli, tum Calovius, Hammon-
dus, Coccejus, Gomarus.

XIII. Hætenus de libris N. T. ἐνδιαθήκαι breviter dictum esto, quibus multa Apocrypha jam olim (ab hæreticis maxime) adjuncta fuisse constat. Eximiam quandam præ illis & antiquitatem & auctoritatem à viris quibusdam doctis, H. Dodwello, J. Ernesto Grabio & nuper à Jo. Millio tribui video *Evangelio* duplici, quorum alterum *secundum Egyptios* dictum fuit, sive quod Apostolorum discipuli & Christiani Catholici in Ægypto illius essent auctores, sive quod Ægyptii illi uterentur c): alterum *secundum Hebræos*, scriptum Hebraice, quod legērunt Nazaræi qui ex Hebræis sive Hebræistis nomen CHRISTO dederant, legis Mosaicæ simul observantes. Sane perantiqua hæc scripta esse (licet ante Lucæ Evangelium composita, cum viris doctis præstare nolim) satis demonstrant testimonia ex illis petita ab utroque Clemente, Ignatio, Papia & aliis. Fragmenta Evangelii secundum Ægyptios exhibui in Codice Apocrypho N. T. p. 335. seq. Evangelii secundum Hebræos p. 355. seq. quod posterius in Græcum latinumque sermonem ex Hebraico vertisse se testatur Hieronymus in Catalogo, ubi de S. Jacobo, unde sub *Arami d*) nomine (quoniam in *Aram* sive Syria versabatur Doctor Stridonensis) perstringitur à Theodoro Mopsvesteno apud Photium Cod. CLXXXVII τῶτον καὶ πέμπτον Εὐαγγέλιον προσαναπλάσαι λέγει, ἐν ταῖς Εὐσεβίου & Παλαμίνου βιβλιοθήκαις υποπλαττομένον εὐρείῃ.

XIV. Scripta Varia Apocrypha sub CHRISTI, Mariæ & Apostolorum nominibus variotempore jactata, digessi ac recensui in singulari opere quod jam sæpe memoravi sub titulo *Codicis Apocryphi N. T.* Hamb. 1703. 8. Igitur in præfenti titulos tantum plerosq; perstringam addito quodam observationum veluti spicilegio. Cum illum librum ederem, nondum in manus inciderat meas libellus germanice editus eodem A. 1703. sine loci notatione 8. sub titulo Σύνεσις καὶ ἀπὸ κρείττους Ἰησοῦ, *sapientia*

c) Hæc ratio magis probatur Clariss. Godofredo Oleario in eruditis Observationibus ad novi fœderis loca, Lipsiæ nuper editis.

d) Vide si placet dicta à me lib. III. c. 13. §. 15. p. 359.

tia JESU duodecennis in questionibus & responsionibus quas admirati fuerunt Judaei, à Rabino qui praesens interfuit, Hebræico idiomate descripta, postea à quodam Christiano in Græcam translata linguam & è Græco MSto Budensî Germanice versa. Sed quicumque librum legerit, facile intelliget recens haud dubie compositum, neque ex Hebraico vel Græco conversum aut è Bibl. Budensî vetusto Codice Græco depromptum, sed à Germano quodam vernacula lingua compositum, quod hujuscemodi armis aut defensoribus istis indigerent sacra de DEO Triuno & CHRISTO Θεανθρώπου dogmata. Scripta CHRISTI præter Ethnicos apud Augustinum e) requirunt etiam Muhamedani, ut patet ex his verbis Ahmet ben Abdala in Epist. ad Emanueleem Portugalliae Regem & Mauritium Principem Auriacum quam cum confutatione sua nuper edidit Rev. D. Zacharias Grapius Rostoch, 1705. 4. p. 116. Dicant jam Christiani, si CHRISTUS est DEUS, & venit ut Magister hominum, ubi sunt libri, scripta vel praecepta quae reliquit? Feruntur etiam apud Mahumedanos dicta quædam Sospitatoris nostri, quæ in Evangeliiis nostris haud leguntur. Ex his sunt quæ colligit Levinus Warnerus in notis ad centuriam proverbiorum Perficorum proverb. LXI, p. 30. seq. Dixit JESUS filius Mariae, super quo pax sit: Qui opibus inhiat, similis est ei qui aquam maris potat: is quo plus bibit, sitim plus provocat, nec bibere desistit donec pereat.

Dixit JESUS filius Mariae Joanni filio Zachariae: Cum quispiam aliquid de te commemorans vera loquitur, Deum lauda: Si mendacia profert, magis Deum lauda, augetur enim opus tuum (bonum) in catalogo operum tuorum, idque sine omni tuo labore, hoc est illius bona opera in catalogum tuum referuntur.

JESU beata memoria aliquando Mundus visus est instar annui decrepita esse, cui ille, quot, inquit, maritos habuisti? Ipsa adeo multos se habuisse respondet, ut numerari non possent. Mortui igitur illi, inquit JESUS, te reliquerunt? Imo vero, illa ait, ego occidi & sustulicos. Tum JESUS, mirum, inquit, est, adeo insipientes esse alios, ut cum viderent quomodo reliquos tractaris, tui tamen amore flagrent, & de aliis exemplum non capiant.

Tempore JESU tres aliquando iter faciebant, qui thesaurum invenientes, esurimus, inquirunt, ideoque unus ex nobis abibit & cibum coëmet. Ille ille qui ibat allatum cibum, consultum, inquit, erit, ut cibum veneno inficiam, quo vescentes moriantur, egoque solus thesaurum potiar. Quod fecit & cibo venenum admiscuit. Sed & duo illi viri inter se convenerant, ut cum cibum apportaret, eum interficeret.

Y

e) Vide Cod. Apocryph. N. T. p. 304.

terficerent, quo soli thesauro fruerentur. Cum igitur cibum veneno mixtum afferret eum occiderunt. Et ipsi cibum illum venenatum comedentes, statim sunt mortui. Eum ecce JESUS transiens cum Apostolis suis dicebat: Hæc est conditio Mundi! Videte quomodo ternos hosce tractaverit, & ipse tamen post eos in statu suo perseveret. Væ illi qui petit Mundum ex Mundo.

Macarius Alexandrinus sub extremum homiliz XII. videtur dictum aliquod CHRISTI proferre quod in Evangelistis frustra quæsieris. Διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίη, ἡγάπησεν (οἱ Ἀπόστολοι) τὸν Κύριον. Λοιπὸν ὁ Κύριος ἔλεγεν αὐτοῖς. Τί θαυμάζετε τὰ σημεῖα; Κληρονομίαν μεγάλην δίδωμι ὑμῖν, ἢ οὐ ἔχει ὁ κόσμος ὅλος. Propter signa quæ (tum ipse tum per illos) faciebat, Dominus ab Apostolis diligebatur. Ceterum hic ad eos, quid minimini, inquit, signa hæc? Hereditatem magnam do vobis, quam universus mundus non habet. Non dubito tamen Macarium respexisse ad Luc. X. 17--20. atque aliis verbis expressisse quæ apud illum Evangelistam legerat. Idem homilia XXXVII. sub init. Ἀλλ' ἀκούω Ἐκ Κυρίου λέγοντος ἐπιμελεῖσθαι πίστεως καὶ ἐλπίδος δι' ὧν γινώσκται ἡ φιλόδοξος καὶ φιλάνθρωπος ἀγάπη, ἡ τὴν αἰώνιον ζωὴν παρέρχουσα. Sed audiens Dominum jubentem studere fidei ac spei per quæ generatur Caritas erga DEUM hominesque, quæ operatur in Vitam æternam. In hoc loco Macarius non unum aliquem locum Evangelistæ, aut singulare CHRISTI dictum, sed universam Evangelii summam suis verbis complexus esse videtur. Idem de plurimis aliis veterum locis dici poterit.

In eodem Codice Apocrypho præter integra descripta à me & testimoniis, censuris atque animadversionibus illustrata, Latine quidem Evangelium Nativitatis Mariz, Evangelium Infantiz (à Clariss. H. Siskio versum ex Arabico) & Evangelium Nicodemi, additis Pilati Lentulique Epistolis, Abdiz Acta Apostolorum, Mariz Epistolas tres & Paulinas ad Senecam, Joannis item litteras breves ad quendam hydropicum: Græcè Latine vero Protevangelium Jacobi, Evangelium Thomæ extrema parte mutilum, Pilati relationem ad Tiberium, hæctenus ineditam: Epistolam CHRISTI ad Abgarum, Epistolam Pauli ad Laodicenses & Perri ad Jacobum: habes de Evangelis Apocryphis circiter quinquaginta, 1) Evangelio secundum Ægyptios, 2) Evangelio æterno, 3) S. Andreæ, 4) Apellis, 5) Duodecim Apostolorum, 6) S. Barnabæ, 7) S. Bartholomæi, 8) Basilidis, 9) Cerinthi, 10) Despopynorum narratione de genere CHRISTI, 11) de Ebionitarum Evangelio. 12) De Evangelio Encratitarum, 13) Evæ, 14) Gnosticonum εἰς ὄνομα τῶν μαθητῶν. 15) De Evangelio secundum Hebræos. 16)

De

De Evangeliiis quæ falsavit Hefychius. 17) Jacobi utriusque Evangeliiis. 18) De libro Infantia Salvatoris. 19) S. Joannis de transitu B. Mariz. 20) Evangelio Judæ Thaddæi, 21) Judæ Iſchariotæ, 22) Leucii, 23) De Evangeliiis quæ falsavit Lucianus, f) 24-26) De tribus Manichæorum Evangeliiis. 27) De Evangelio Marcionis, 28) libro de S. Maria & obſtetricæ, 29-30) De S. Mariz interrogationibus majoribus & minoribus. 31) libro de Nativitate Salvatoris. 32-34) libro triplici de nativitate & libro de transitu S. Mariz. 35) Evangelio Matthæi Hebraico quo uſi Nazaræi g) 36) S. Matthiæ Evangelio. 37) De narratione ſub Juſtiniano Imp. reperta h) de genere CHRISTI. 38) De Evangelio Nicodemi. 39) S. Pauli Evangelio. 40) Evangelio perfectionis. 41) De Evangelio S. Petri, 42) S. Philippi, 43) Simonianorum, 44) Evangelio ſecundum Syros, 45) Tatiani, 46) Thaddæi, 47) S. Thomæ, 48) Valentini, 49) De Evangelio vivo & 50) Hieron. Xavierii Hiſtoria CHRISTI Perſæ ſcripta. Timotheo quoque Evangelium tribuunt in Menſis ſuis Græci die XXII. Januarii.

Perſecutus præterea ſum in eodem volumine præter Abdiam Acta Apoſtolorum Apocrypha quæcunque, Achazæ præbyterorum & Diaconorum Epistolam de paſſione S. Andreæ. Andreæ ejusdem prædæſus, Acta Apoſtolorum quibus uſi ſunt Apoſtoli ſive Apotaſtici, Clementis Romani recognitiones, Cratonis libros X. de geſtis & paſſionibus Apoſtolorum, Acta Apoſtolorum quibus uſi ſunt Ebionitæ, & Encratitæ: Acta i) Joannis: Leonidæ & Neocharidis ſive Xenocharidis Acta ſub nomine S. Andreæ Apoſtoli edita: Leucii Charini Manichæi Acta ſub SS. Joannis, Petri, Thomæ, Andreæ &c. vulgata nominibus, Linum de paſſione Petri & Pauli, Acta Apoſtolorum quibus uſi ſunt Manichæi, Marcellum de conflictu S. Petri & Simonis Magi, Anonymi

Y 2

Hiſto-

- f) Leucium non diverſum eſſe ab hoc Luciano contendit Mællius prolegom. ad N. T. p. 37.
 g) Fragmentis ex hoc Evangelio allatis p. 368. * adde hæc Hieronymi Epist. CXLIX. ad Hedibiam quaſt. VIII. *In Evangelio autem quod Hebraicis litteris ſcriptum eſt, legitur non ſolum templi ſiſſum, ſed ſuperliminare templi mira magnitudinis corruſſe.*
 h) Hæc à Challaſſaneo in catalogo gloriæ mundi parte IV. male tribuitur Lactantio, quam ad calcem vetuſtarum quarundam Lactantii editionum Latine exiſtat.
 i) Allatis à me p. 765. ſeq. veterum locis adde hæc Clementis Alex. in adumbrationibus ad 1. Epist. Joannis: *Fertur in traditionibus, quoniam Joannes Evangelista ipſum corpus (CHRISTI) quod erat extrinſecus tangens, manum ſuam in profunda miſit, & ei duvilia carnis nullo modo reſuſcitata eſt, ſed ſolum manui præbuit,*

Historiam S. Marci Evangelistæ : Joannem Marcum de passione S. Barnabæ, Anonymi Acta S. Matthiæ k) versâ ex Hebræo. S. Matthiæ traditiones Clementi Alex. & aliis memoratas. Mellitum de passione S. Joannis Evangelistæ, Memoriam Apostolorum qua usi sunt Priscillianistæ, qui liber blasphemissimas dicitur à Turibio, Laudem & Passiones Apostolorum, Acta Apostolica quibus usi Origeniani, πράξεις S. Pauli, Acta Pauli & Theclæ, Pauli prædicationem, Acta S. Petri, Philaethen Eusebium de passionibus Apostolorum, Acta l) S. Philippi, Prædicationes & διδασκαίαι, διδασκαλίας, ὡς ἐδόσαν, Διδασκαίαι Apostolorum. Policratem de vita S. Timothei, Prochori Historiam de S. Joanne Evangelista, Acta Apostolorum quibus usi sunt Quartadecimani : Sortes Apostolorum. Petiodos five Acta S. Thomæ, Historiam Petri Perfice scriptam auctore Hieron. Xaverio & Zenam Legisperitum de Vita & Actis Titi, fragmenta Apostolorum à Steph. Prætorio Hamb. 1595. 4. in lucem edita : præcepta Petri & Pauli, & Canones atque Symbolum m) Apostolorum.

Denique referuntur à me *Apocalypses* Apocryphæ, liber IV. Esdræ, Revelationes Patriarcharum & Prophetarum, Apocalypsis S. Petri, S. Pauli ἀναστατικόν, Apocalypsis & Visiones : Apocalypsis S. Joanni tributa & diversâ à Canonica, Apocalypsis Cerinthis, Apocalypsis miraculosis Cæciliï illustrata commentariis, Apocalypsis S. Thomæ, S. Stephani

proto-

k) Non melioris furtivis est, quæ Ethiopico idiomate exstat Vindobonæ in Bibl. Imperatoris *Historia Apocrypha de liberatione Matthiæ Apostoli Beryti à carcere & exitus ferreis, per orationem quandam beatissimæ Virginis Deiparæ Mariæ : simul etiam colloquium CHRISTI* Servatoris nostri cum jam memorata beatissima *Matre sua* de multis superstitiosis & absurdis nominibus, quibus virtus singularis adscribitur. Vide Lambecium VIII. p. 643. seq. & Nesselii Catalogum Codicum linguar. Oriental. num. 243.

l) Periodum & Martyrium MS. S. Philippi Apostoli allegat Cangius in glossario Græco, vocabulo ποσμοκράτωρ & alibi.

m) Petrus King (diversus ab illustri Kingio Archi-Episcopo Dublinsi) in eruditò libro Anglice nuper duplici jam vice, atque inde Belgice apud Batavos, & Latine Lipsiæ edito, qui inscribitur *Historia Symboli Apostolici*, observat symbolum dictum non à cæteris militaribus vel militari Zona, quam σύμβολον στρατιᾶς vocat Cæsarius qv. 78. pag. 214. nequæ à collatione in convivio quæ potius est συμβολή, sed à signis arcanis, quæ habebant initiati in Mysteriis gentium, & ab Apulejo ac Firmico *signa*, à Clemente Alexandro *σημεία*, τεκμήρια, σύμβολα & ἀπέρρητα σύμβολα appellatur, Arnobio & Firmico *symbola profana religionis*, Plutarcho consolat. ad uxor. p. 611. & Proclo ad Politiam Platonis p. 370. 372. *μυστικά σύμβολα & συνθήματα*. Hujusmodi fuisse verisimile est σύμβολα quæ restitui jussit Julianus parabates teste Sozomeno lib. V. 3. p. 597. licet in alia abeunt viri doctissimi H. Valesius & Steph. le Moyne ad Varia sacra p. 325.

protomartyris & Hermæ Pastor. Sunt etiam qui jaçant Apocalypsin S. Mariæ Virginis de penis inferorum, quemadmodum & Gregorii Thaumaturgi Apocalypsis qua per Joannem Evangelistam mediante Maria Virgine veram fidem edoctus est, laudatur à Jo. Vello, Georgio Metochista &c. Vide Lebnis Allatii Græciam Orthodoxam T. 2. p. 484. 735. 952. 986 & 1056. Liturgias sive Missas CHRISTI, Petri, Jacobi, Matthæi perstringo p. 314. præter quas à Leontio Scholastico CPol. contra Nestorium & Eutychen memoratur etiam Missa Apostolorum.

In quibusdam Codicibus librorum Novi Fœderis scripta etiam virorum Apostolicorum Barnabæ n) & Clementis Romani o) juncta fuisse constat, quamobrem præsentii loco utriusque horum monumenta paucis juvat attingere. Qui plura de illis volet, doctissimorum virorum Tho. Ittigii de Patribus Apostolicis dissertationem p. 170. seq. Gvil. Cavei Hist. litterariam S. E. I. Baptistæ Cotelerii Patres Apostolicos, & W. E. Tentzelii dissertationes selectas consulat.

Epistolam Catholicam p) quæ sub S. Barnabæ nomine fertur, Judaizantibus in primis oppositam Christianis, Clemens Alexandrinus & post eum alii Apostolo sive viro Apostolico q) tribuere non dubitant, quam inter libros sacros recipi à paucis meruit, unde ἀσφαλτομένους accenset & ῥῶδους r) Euseb. III. 25. Hist. & Hieron. in Catalogo. Post Hierosolymitanum templum eversum scriptam esse, probe observavit Stephanus le Moyne s) & fatetur etiam Jo. Millius t) qui eam refert ad A. C. LXX. Ceterum Clariss. W. E. Tentzelio u) non audeo assentiri, qui ob non-

Y 3

nullas

n) In Nicephori CPol. *ἑξήκοντα τρία*, quam Anastasius Bibl. latine vertit, scripta N. T. quibus contradicitur hæc referuntur. *Apocalypsis Joannis versuum 4000. Apocalypsis Petri versuum 5800. Barnabæ Epistola versuum 1306. Evangelii secundum Hebræos versuum 2200.*

o) Vide veterem Indicem librorum N. T. apud Gvil. Everegium lib. 2. Codicis Canonum vindicati c. 9. ubi Epistolæ Clementis ad Corinthios libris sacris accensentur. Ad priorem quidem etiam Eusebius sua & superiore memoria in plurimis Ecclesiis frequentatam scribit III. 16. Hist. Utraque in Codice Alexandrino libris Apostolicis subjicitur.

p) Origenes I. contra Celsum p. 49. *ἡ γράμμαται ἐν τῇ βασιλείᾳ καθολικῇ ἐπιστολῇ. ὅθεν ὁ Κέλσος ταχὺ λαβὼν &c.*

q) Christianus Schotanus qui in libro de auctoritate LXX. Interpretum p. 118. duos Barnabas distinguit, refellitur ab Is. Vossio de LXX. Interpretibus p. 147.

r) Confer Sam. Basnage T. 1. Annal. p. 617. seq.

s) Notis ad Varia sacra p. 119.

t) Prolegom. ad N. T. §. 3. & 12.

u) Tentzelius in florum sparsione ad Hieron. de Viris illustribus p. 32. seq. & in dialogis membris Germanice editis A. 1696. p. 104. seq.

nullas conjecturas haud plane invictas hanc Epistolam suppositam esse contendit ab Alexandrino quodam ex Judæo Alexandrino Catecheta. Longe minus eam Polycarpi esse, le Moynio crediderim, licet Polycarpi & Barnabæ Epistolas in MS^{to} Codice confusas reperit, cujus generis plures librariorum errores notavit H. Dodwellus diff. 1. ad Irenæum §. 30. Pars vero posterior Epistolæ Barnabæ parænetica, quæ adfuit in Codice Corbejensi, incipitque à verbis: *μετὰ βῶλον ἡ εἰς ἐρεβαν γυνῶν κ) εἰς διδασκίαν*, videtur esse aliud plane scriptum, nescio cujus vetusti scriptoris, sive quale *judicium de duabus viis*, inter Petri Apostoli Apocrypha veteres γ) quidam memorant, sive quale ex veteri quadam *διδασκ* occurrit de eodem argumento lib. VII. Constituit. Apostol. capitibus primis viginti.

Editiones 2) Epistolæ S. Barnabæ.

Primus cum veteri versione latina vulgare instituit *Jacobus Usserius*, sed nondum perfecta editio perijt in gravi incendio Oxoniensi A. 1643.

Hugo Menardus, sive ipso jam defuncto *Lucas Dacherius* cum veteri versione & Menardi notis vulgavit Paris. 1645. 4.

Cum notis *J. Vossii*, ad Epistolam Ignatii calcem prodijt Amst. 1646. 4. Recusa hzc editio Lond. 1680. 4. *Joachimus* quoque *Joannes Maderus* Barnabæ Epistolam cum Vossii notis imprimi curavit Helmst. 1655. 4.

Cum notis *J. Baptiste Cotelerii*, inter Patres Apostolicos Paris. 1672. fol.

Cum *Hermæ Pastore*, additis ad calcem brevibus *Ed. Bernardi* in Barnabæ Epist. notis. Oxon. 1685. 12. è theatro Sheldoniano, curante Episcopo Ox. *Joanne Fello*, qui laciniam præmonitionis Usserianæ ex incendio servatam prælationi inferuit, & in Epistola ipsa notis brevibus adpersis illustrata lacunas Græci textus ex latina veteri versione & hujus vicissim è Græco suppletas minio distinxit.

Epistola Barnabæ cum Epistola Polycarpi ex fide MS. Codicis confusa in Variis sacris Viri doctiss. *Stephani le Moynes*, cum uberri-
mis

*) De eo utrum ad Gnosticos respexerit Barnabas, ut visum Hammondo, confer D. Th. Ittigium de hæresarchis p. 180. seq.

γ) Vide sis Codicem Apocryphum N T. p. 802.

2) Plerasque ante me notavit idem Rev. Ittigius de Patribus Apostol. p. 174.

mis ejus observationibus & annotationibus. Lugd. Bat. 1685.
& 1694. 4.

Cum notis Menardi, If. Vossii Cotelerii, Jo. Felli & Ed. Bernhardi, in nova editione Patrum Cotelerii Apostolicorum, cura V. C. Joannis Clerici recusorum Amst. 1698. fol.

Latine in Bibliotheca Patrum Lugdunensi, Tomo I.

Anglice cum Epistolis Clementis, Polycarpi & Ignatii ac Hermæ Pastore, Guilelmo Wakeo interprete. Lond. 1693. 8.

Germanice, cum Epistola Clementis Rom. interprete Godofredo Arnoldo A. 1696. 12.

In Actis Eruditorum A. 1697. p. 198. inter nova litteraria primo loco relatum est Jo. Millium Oxoniæ in colligendis primorum Ecclesiæ doctorum monumentis strenue pergere, proximeque S. Barnabæ Epistolam cum omnium quotquot in eam exstant commentariis & amplissima H. Dodwelli dissertatione ejusque paraphrasi esse editurum. Sed necdum quod sciam ista *ἔκδοσις* lucem vidit, licet Millio jam ante paucos menses, post vix absolutam incomparabilem Novi Testamenti editionem Oxoniæ extincto. Neque prodierunt quæ ibidem in Actis Eruditorum tanquam ad prelum parata laudantur Clementis Romani scripta, Millii notis illustrata.

S. Clementis a) *Romani* Epistola ad Corinthios, pulcherrimum, haud dubie post sacras litteras Apostolicæ doctrinæ monumentum, scriptum videtur esse paulo ante templum eversum A. C. LXIX. aliquor annis post missam ad eosdem S. Pauli priorem, cujus meminit Epistolam. Neque lectu indigna est Epistola Clementis posterior, quanquam de illa veteres dubitasse constat.

Editiones ^{b)} *Epistolarum Clementis Romani.*

Prima egregii Viri *Patricii Junii* ex Codice antiquissimo sacrorum Voluminum Græco Alexandrino, quibus has Epistolas invenit subjunctas, & priorem cum latina sua versione notisque eruditiss. posterioris extrema parte mutilam Græce tantum edidit. Lacunas vocabulorum, quæ in MSto legi non poterant (una enim cap. 57. integræ unius vel duarum paginarum lacuna restitui haud potuit) ex inge-

a) Meminit hujus comitis sua atque *συνεργῶν* Paulus Apostolus Philipp. IV. 3.

b) Confer laudat. D. Ittigii *diff. de Patribus Apostolicis* p. 233. seq.

- ingenio c) suppletas distinxit d) minio. Oxon. 1633. 4. Mirifice hoc monumento cum illud vidit delectatus est vir summus Hugo Grotius, ut patet ex ejus Epistola 347. Recusa est præclara Juniana editio *Joach. Jo. Madero* curante præmissis nonnullis quibus *γνησι-της* & antiquitas harum Epistolarum adstruitur Helmstad. 1654. 4.
- Epistola prior cum versione & notis Junii, posterior cum versione *Gothofredi Wendelini* & ejusdem de Clementis atque ejus Epistolarum (nam posteriore quoque genuinam esse contendit) divinatione. Paris. 1672. fol. in Tomo primo Collectionis Conciliorum Labbeanz.
- Epistola utraque cum versione & notis *J. Baptista Cotelerii*, qui in capita five sectiones utili instituto distinxit & fragmentum Epistolæ secundæ è Parallelis MSS. Damasceni addidit, in Tomo priore Patrum ejus Apostolicorum Paris. anno eodem 1672. fol.
- Cum versione Junii hinc inde interpolata & notis brevibus *Joannis Felli* Oxoniensis Episcopi, Oxon. 1669. 12. & 1677. 12. in qua posteriore editione capitum distinctio Coteleriana est adhibita.
- Cum versione Cotelerii, & divinatione Godfr. Wendelini atque *Pauli Colomesii* notarum spicilegio, Lond. 1687. 8. addita Tho Brunonis dissertatione de Therapevtis Philonis, & fasciculo Epistolarum singularium à variis recentibus viris doctis scriptarum.
- Cum versione & notis Cotelerii, notisque Junii, Felli, & Colomesii: divinatione Wendelini, & additamentis Maderianis: in nova editione Patrum Apostolicorum Cotelerii, *Jo. Clerico* V. C. curante Amstelod. 1698. fol.
- Cum versione Cotelerii & spicilegio notarum Pauli Colomesii, in Bibliotheca Patrum Apostolicorum Græco-Latina, qua Clementis, Ignatii & Polycarpi scripta genuina complexus est, præmissa eru-
- e) Felicius quædam postea supplenda conjecerunt Pearsonius, Fells, Cotelerius, Colomesius. Vide & Jo. Clericum T. 2. Artis Criticæ p. 322. Quod vero doctissimus Junius sibi persuasit Epistolam 1. Clementis ab *Hieronymo* olim Latine versam fuisse, & illam versionem adhuc in Bibliothecis latere è quodam fratribus Lobensium Catalogo suspicatus est, in utroque sefellit cum ratio, ut Rev. Itigius probe observavit. Loca quamplurima quæ è sacris litteris Clemens laudat, cum editione LXX. Interpretum contulit Christianus Schotanus lib. de auctoritate LXX. Interpretum p. 108 --- 117.
- d) In aliis editionibus vel minoribus typis excusa sunt, ut in Maderiana, vel uncinulis inclusa.

erudita sua de Patribus Apostolicis dissertatione Theologus præstantissimus D. Thomas Ittigius Lipsi. 1699. 8.

Gallice interprete Antonio Teisserio, Avenione A. 1684. *Audio & virum illustrem* (ita Colomæsius A. 1687.) *ac eruditum delictum Ezechielem Spanhemium, quem & alloqui & mirari nobis contigit in adibus Lambethanis, primam S. Clementis Epistolam in Gallicum sermonem olim transtulisse, quam Reip. litteraria, spero, non inuidebit vir doctissimus.*

Anglice per Guil. Burtonum Londinensem (eundem qui Historiam Græcæ linguæ scripsit) cum notis copiosis, & judicio Clarissimi Cavei haud ineruditis Lond. 1647. 4. atque iterum *Wilhelmo Wakao* interprete, una cum Barnabæ, Ignatii & Polycarpi Epistolis atque Herma Pastore. Lond. 1693.

Germanice ex versione *Godofridi Arnoldi*, una cum Epistola Barnabæ A. 1696. 12.

Belgicè nescio quo auctore Amstelod. 1646. 12. 1656. 4.

Feruntur & aliæ Epistolæ sub Clementis hujus nomine latine, quæ *decretales* vulgo appellantur, & nulla fide dignæ sunt, ne quidem ullo modo conferendæ antiquitate cum aliis, quanquam itidem suppositis Clementino nomini monumentis, ut sunt: *Canones Apostolorum* LXXXV. *Constitutionum Apostolicarum* libri VIII. (quorum libro septimo videtur etiam comprehendi quæ à quibusdam vocatur *Liturgia Clementis*) *Recognitionum* libri X. qui è sola Rufini versione latine exstant, *Homilia Clementina* XIX. *Epitome* è Petri periodis & *κρυπταρι*, & *Epistola ad Jacobum fratrem Domini*, quæ omnia in Patribus Apostolicis Cotelerii recensita & illustrata habentur. Verum missis hisce, de Canone atque ordine librorum sacrorum Novi fœderis adhuc pauca mihi dicenda veniunt.

XV. Historiam Canonis librorum N. T. quorum auctoritas vel statim à quo scripti sunt, in Ecclesiis omnibus obtinuit, ita ut qui eos rejicerent pro hæreticis haberentur; vel non statim ita innotuit omnibus, sed interjecto tempore tamen ab universa recepti sunt Ecclesia: exhibuerunt è veteribus quidem Eusebius in Hist. Ecclesiastica & Eusebium fere secutus Hieronymus in Catalogo: Inter recentiores, Theologi nostri laudatissimi Christianus Kortholtus libro de Canone & Jo. Gerhardus in exegesi Loci de Scriptura sacra cap. IX. & X. Philippus præterea Jacobus Hardtmannus de gestis Christianorum sub Apostolis cap. XII. & Jo. Henr. Majus in examine Hist. Criticæ N. T. Tum è Romanæ sociis Ecclesiæ Sixtus Senensis in Bibl. sancta, Possévinus in Appa-

raturu, Baronius in Annal. Huerius in demonstratione Evangelica, Rich-
Simon in Hist. Critica N. T. & Lud. Elias du Pin in Prolegom. Biblicis &
Bibliothecz scriptor. Eccles. Tomo I. atque in responso ad Petitdidierim
quod tomo VI. adjungitur: Natalis Alex. in Hist. Eccles. Claudius Fras-
senius in disquisitionibus Biblicis & Gvilelmus Bonjour e) Tolofanus in
triduana de Canone librorum sacrorum concertatione, Rom. 1704. 4.
dialogo tertio. E Reformatis aliisque Protestantibus Jac. Basnage Histo-
riz Controversiarum Theolog. Gallicę editarum libro octavo, & in prę-
fat, ad Historiam V. & N. T. imaginibus in 25 incisus observationibusque
Criticis & moralibus itidem Gallico idiomate illustratam, & in diss. Apo-
logetica adversus Richardsonum: f) Sam. Basnage Tomo primo Anna-
lium Ecclesiasticorum, Jo. Henricus Heideggerus in Enchiridio Biblico,
Jo. Leusdenius in Philologo Gręco, Tho. Milles ad Cyrilli Hierosolymę
Cateches. IV. 22, Daniel Whitby Prolegom. 3. ad Commentaria Angli-
ce edita in N. T. Nehemias Grew in Cosmologia sacra lib. V. cap. I. Ri-
chardsonus & Stephanus Nye in historica recensione & Apologia Cano-
nis N. T. adversus Amyntorem Jo. Tolandı (qui tamen ipse Tolandus
quoque disertis verbis negat se ullum N. T. librum vocare in dubium)
Simon Episcopus libro. IV. Instit. Theolog. & Jo. Clericus diss. 3. ad Har-
moniam Evangelicam, & qui omnium denique industriam vicit Joannes
Millius in prolegomenis eruditissimis ad Novum Testamentum.

Quod ad *Ordinem* librorum N. T. attinet, ex veterum monu-
mentis & Codicibus antiquis abunde constat valde diversum illum fuis-
se, nam & Evangelistę g) quandoque aliter atque hodie fieri solet jun-
cti deprehenduntur, & Acta Apostolica h) jam pręmissa Epistolis Ca-
tholicis, jam Apocalypsi: neque Epistolę Pauli, vel Catholicę etiam ea-
dem semper ratione collocatz. Vulgatum tamen ordinem fere probari
video ab Eusebio H. 15. Hist. Canone Apostolico LXXXV. Carthági-
niensi XXVII. à Nazianzeno carmine XXXIII. aliisque compluribus &
scriptoribus & Codicibus. Sed quęcunque de diversis illa collocacione

com-

e) Confer Acta Erud. A. 1706. p. 502. seq.

f) Hist. des Ouvrages des Sçavans A. 1704. p. 18. seq.

g) Chrilianus Druthmarus in cap. 1. Matthęi: *Vidi librum Evangelii Gręce scriptum
qui dicebatur S. Hilarii fuisse. in quo primi erant Matthęus & Joannes, & post-
eriores alii duo. Interrogavi Eusebium Gręcum, cur hoc ita esset? dixit mihi, in se-
militudinem boni agricola, quos fortiores habet boves, primo jungit.*

b) Vide si placet quę notavi in Codice Apocrypho N. T. p. 750.

computationeque librorum Biblicorum, non Novi solum sed antiqui quoque fœderis apud veteres observantur, diligentissime annotavit Vir doctiss. hoc ipso anno 1707. Oxoniæ cum magna litterarum jactura denatus Humfredus Hody, parte postrema operis egregii de Bibliorum textibus Originalibus. Oxon. 1705. fol.

XVI. Autographis sacrorum scriptorum pridem deperditis, multi supersunt MSi Codices vario tempore variisque locis exarati, non Græci modo sed & latini, ne de aliis linguis in præsentî dicam, quibus cum si veterum Ecclesiæ doctorum commentarii ac monumenta per omnium à CHRISTO nato sæculorum decursum, & versiones antiquæ quælibet conferantur, clarissime apparebit, non obstante variarum lectionum vi, eadem tamen scripta Apostolica nos hodie legere quæ lectarunt veteres etiam primi Christiani, neque quicquam esse ita mutatum, detractum, interpolatum, vel etiam temporum injuria alterationem passum, ut hodie non eadem credenda, speranda, facienda, colenda & observanda nobis proponantur, quæ Apostolis ipsis superstitibus, in eorum scriptis cœtus fidelium agnovit. Interim haud inutile est varias Codicum lectiones, si sobrie fiat, consulere, non modo ut quantum fieri licet, adhibito judicio Critico, genuinas ab alienis separemus, sed etiam ut rationes quibus interpretes librorum sacrorum plerique sive veteres sive recentes, passim usi sunt intelligamus, ad eos vel tuendos aut excusandos vel explicandos vel denique redarguendos. Infinitum esset Codices MSs librorum novi fœderis à viris doctis consultos percensere, nec minus ineptum hoc loco recoquere ea quæ de MSS. disseruit Richardus Simon lib. 1. Hist. Crit. N. T. cap. 29. seq. & in dissertatione Critica libro tertio subiecta, atque Antonio i) Arnaldo opposita, tum novissime Jo. Millius in doctis illis suis & laboriosis ad N. T. prolegomenis. At præcipua quædam attingere, & virorum doctorum qui in codicibus N. T. Græcis maxime & latinis conferendis laudatam posuere industriam, non erit spero ingratum lectori.

Inter antiquissimos Codices Græcos est Vaticanus ille Veteris & Novi Testamenti, litteris scriptus majusculis. Alter Codex quem Alexandrinum k) vocant, ejusdem litteris majoribus, universos libros sacri

2 2

Codi-

i) Arnaldus A. 1691. 12. ediderat librum, hoc titulo: *dissertation Critique touchant les Exemplaires sur lesquels Mr. Simon pretend que l'ancien Vulgate a été faite. Et sur le jugement que l'on doit faire de fameux Manuscrits de Beze.*

k) De hoc ita Jo. Millius prolegom. p. 143. *Ut est exemplar N. T. omnium toto orbe longe pretiosissimum, ita certe jam ab ipsis sermo Cæsaribus incunabilis fixi existisse censeo qui archetypam & angelicarum & Apostolorum scripturam in ipso fideliter expresserit.*

Codicis complexus è dono Cyrilli Lucaris in Bibl. Regia Londinensi. Specimen litterarum illius codicis exstat in Briani Waltoni prolegom. Bibl. 2. inter *Græcolatinos* antiquissimus facile est celebris ille codex l) Evangeliorum & Actorum, latinam versionem ante Hieronymianam habens adjunctam, quem Theod. Beza A. 1581. Cantabrigienſi Academiæ donavit, m) & cujus pars altera esse videtur n) similis omnino codex Epistolarum Paulinarum qui est in Bibl. Regis Christianissimi. Etiam in Bibliotheca S. Germani similis Epistolarum Pauli codex per antiquus græcolatinus occurrit, membranis purpureis, o) litteris aureis descriptus, cujus characterum specimen dat V. C. Jo. Mabillonius Opere de re diplomatica pag. 347. testatus accentus quibus Græca instructa sunt & primam manu adjunctos esse. Aliud specimen characterum Codicis Græci valde antiqui N. T. cujus fugienti scripturæ recentior manus homilias Ephrazmi Syri superilleverat, è doctissimi Joannis Boivinii observatione exhibet Bernardus Lamy Oratori D. J. Presbyter in appendice ad commentar. Harmoniæ Evangel. p. 656. & post illum præstantissimus Ludolphus Neocorus sive Kusterus in Bibliotheca novorum librorum A. 1698. p. 454. Claromontanum Codicem antiquissimum Græcolatinum Epistolarum Pauli quo usus est Beza, diversum esse ab illo quem jam dixi exstare in Bibl. Regis Galliz, variis argumentis disputat Eduardus Stillingfleet Vindicatione doctrinæ de S. Trinitate, Anglice A. 1697. edita p. 157. seq.

E veteribus Ecclesiæ Doctoribus Origenes & Hieronymus & pauci quidam alii, Codices N. T. varios consulere & ex iis libros sacros recensere instituerant. Inter recentiores signum quasi ad hoc studium sustulit *Laurentius Valla*, qui ad notas suas in N. T. concinnandas tribus Codicibus Græcis & totidem latinis est usus. Eas circa A. C. 1440. elucubratas diu post *Erasmus* in lucem protulit, qui & ipse ad suam Novi Test. editionem sæpius deinde repetitam & emendatam usus est tum

aliis

- l) Cum hoc MSco. convenire Codices quibus olim usus Lucifer Calaritanus, tum in Actorum librum Bedæ, præterea MS. β Rob. Stephani, & MS. Bodlejanum, docet Rich. Simon Obs. novis in N. T. cap. 2.
- m) Confer Beza Epistolam ad Incolytam Academiam Cantabrigienſem, quæ illum Codicem servat in Bibl. S. Trinitatis. Arnaldum quidem fugit ratio, qui à falsario sæculi VI. vel VII. illum existimavit esse exaratum. Beza Epistolam habes etiam in Epistolis selectis à Paulo Colomæſio editis pag. 250. & in Rev. Benthemii libro de statu Ecclesiæ Anglicanæ p. 354.
- n) Vide eundem Simonium II. 26. Epist. select.
- o) Sic codex Evangeliorum ex versione Gothica-Ulfphilæ, membranis purpureis, litteris aureis scriptus est, quem videre & mirari mihi contigit Upsaliæ in Bibliotheca Illustris Academiæ.

aliis MStis, tum uno Græco Evangeliorum Codice exarato ante mille annos, qui hodie dicitur esse in Bibl. publica Basileensi. Dum vero Codices Græcos qui cum latino vulgato frequentius conspirant suspectos habet, ac si à Concilio Florentini tempore ad Latinos libros essent interpolati, non semper contigit optimas illi deligere lectiones, ut à Sepulveda in Epistolis, à Leo & maxime à Stunica satis quidem acerbè non tamen semper citra rationem ipsi fuit objectatum. Eodem tempore viri docti qui Card. Ximenii auspiciis *Complutense* opus Biblicum concinnarunt, ad Novum Test. usi sunt Codicibus Vaticanis & uno inprimis venerandæ vetustatis à Rhodo Insula. Inde præ ceteris operæ pretium fecit Rob. Stephanus, qui non modo Latinos Codices quam plurimos & Correctoria quæ vocantur Biblica consuluit, atque inde egregias editiones Latinas Bibliorum variis lect. & notis criticis obelisque & asteriscis instructas adornavit, sed & in editione Græca luculenta A. 1550. fol. Novum Test. dedit collatum cum Codicibus MSS. p) sedecim. Hujus editionis exemplo usus Beza, cui H. Stephanus lectiones aliorum Codicum decem, & præcedentium editionum varietates adscripserat, *Marcbio* quoque *Vesius* q) *Petrus Emser* Hisp. Evangelia quatuor contulit cum aliis XVI. MSS. quorum octo fuere in Bibl. Laurentiana Regis Hisp. Varias lectiones ex istis Codicibus edidit Jo. Melchior de la Cerda in Adversariis sacris cap. XCI, acceperat enim illas à Joanne Mariana, qui passim illas in notis suis ad N. T. memorat. Ceterum non semper tuto hisce licere uti, quoniam nonnulli ex Codicibus illis ad vulgatam Latinam castigati esse videantur, non uno loco Rich. Simon observat, & Vulgatæ tuendæ r) totum illum laborem esse insuñtum indicat Mariana, *Joannes Matheus Caryophilus* editionem N. T. Complutensem contulit cum MSS. Codd. XXII. decem quidem exemplaribus Evangeliorum, octo Actorum & Epistolarum, ac denique quatuor Apocalypseos: Collationes illas interjecto tempore edidit Petrus Possinus Romæ A. 1673. fol. cum Catena Græcorum Patrum in Marcum *H. Ernestus* de studiis diebus festis convenientibus c. 2. p. 29. ait se Novum Testamentum cum omnibus fere editis & non paucis MSS. Codd. Patrumque Græcorum commentariis summo studio contulisse & ad editionem parasse. Sane in Bibl. Gudiana exstat editio Novi Testamenti Genevensis A. 1620. 4. ab Ernesto collata cum viginti Codd. editis vel MSS.

Z 3

Joan-

p) Confer de illis MSS. prolegomena Millii p. 117. seq.

q) Male Marcus Vellerus appellatur in Latina versione commentarii Jo. Pearsonii in Symbolum Apostolicum p. 335.

r) Vide Stillingtonem in Vindicatione doctrinæ de S. Trinitate p. 165.

Joannes Hentenius Commentario Euthymii in quatuor Evangelistas latine à se reddito præmittit Varias lectiones ex codice illo Græco Euthymii collectas Paris. 1547. 8. *Lucas Brugensis* non modo latinis Bibliorum Codices manu exaratos diligentissime ruspando, post Sixti V. & Clementis VIII. curam multas vulgatz versioni maculas absterfit, sed & A. 1606. ad calcem commentarii in Evangelia notas publicavit in varias lectiones editionis Græcz Evangeliorum. Inter inedita *Guil. Coddai Jo. Meursius* in Athenis Batavis memorat *allegationes textuum è N. T. Græcorum ex Patribus & auctoribus aliis Græcis, quatenus aut ab editis vulgatorum Codicum textibus & variis circa eos lectionibus adhuc discrepant, aut diversitates lectionum quæ constant, firmant & fulciunt.* Sed ille quidem Coddai labor quod sciam, non vidit lucem. Porro è Roberto Stephano maxime selectz, sive potius ex editione minore A. 1569. (ut Millio observatum) excerptz sunt Variz lectiones in editione luculenta Bibliorum Græcorum Wechelianæ 1597. fol. quam Francisco Junio plerique (alii Frid. Sylburgio) deberi opinantur. In Tomo sexto Polyglotton Londinensium habentur Variz lectiones non modo quas à Rob. Stephano, & Marchione Velefio collectas, tum quas in Wechelianis Bibliis extare dixi, sed etiam excerptas ex Cantabrigienfi Bezz. & Claramontano fratrum Puteanorum Codice quo idem Beza usus est, & ex aliis MSS. undecim quos in Angliæ Bibliothecis invenerunt. Varias lectiones Codicis Alexandrini in Opere ipso Biblico Græco Novi fœderis contextui subjecerunt, uti ad eundem Codicem passim in suis commentariis provocat Hugo Grotius, qui ejus lectiones à Patricio Junio acceperat. Hujus antiquissimi Codicis editionem aliquando parasse Joannem Millium, testatur illustris Bentlejus in Epistola ad eum scripta p. 95. *Servantur etiam Oxonii Acta Apostolorum, vetustate quidem pari (cum codice Cantabrig.) sed versione multum diversa;* Et in Gallia denique Epistola S. Pauli, qui codex & antiquitate & latina versione, atque adeo scriptura & voluminis forma Cantabrigienfi nostro simillimus est & germanissimus. Atque hæc quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus ubivis gentium, quod sciamus, longe longeque & dignitate & tempore antecedant neque quidquam bodie superfit simile aut secundum, cum tinea (pro dolor) atque muribus luctantur, & utut iis incendia pepercerint, ipso senio intra annos paucos non dabit peritura sunt. Tu vero, Attili doctissime, qui omnium mortalium maxime in eo studio versatus es, non patieris hanc laudem tibi præcipi, sed maturabis veneranda illa pignora & monumenta vetustatis à se & interitu vindicare. Scimus enim te horum omnium editionem institueres, quæ una pagina & in uno conspectu Codicem Alexandrinum, qui familiam ducet, & Can-

tabri-

abrigiensē cum versione sua, atque ubi hio- deficit Oxoniensē deinceps atque Gallicorum repræsentet: quæ singulas litteras atque apices exemplarium, etiam ubi à librariis peccatum est, accurate & religiose subsequatur. Nihil illi purpure affuēt discolor aut diversum: nulla interpunctiones, nulla nota accentuum, quorum omnis hodie ratiopropostera est atque perversa: adeo ut qui tuam editionem sibi comparaverit, ipsa illa propemodum Archetypa versare manibus atque oculis usurpare videatur. Eares olim, ut certum est augurium, & Britannia nostræ splendidi erit, & Ecclesiæ præsidio, tuos vero labores amplissimis præmiis atque immortalis gloria compensabit. Macte ista pietate & diligentia esto. In te omnes ora atque Oculos convertimus, te unum in hoc curriculum vocamus: ipsi codices celerem tuam opem implorant & flagitant: quid cessas per medias laudes & faventium plausus secundorum ingredi? Tu vero ut polliceri de te possum, facies id sedulo, simulac exhibe Novum tuum Testamentum fere ad umbilicum usque perductum: quo in opere, nisi veretere coram in os te laudare, dicerem quam longo intervallo aliorum omnium in eogenerē labores post te reliqueris. Eatyorum elegantia est & magnificentia, ea in annotationibus eruditio elucet, in Variis lectionibus industria: quippe etenim ad eam copiam comparandam omnia S. Patrum scripta, omnes antiquas versiones, & infinitam vim Codd. MSS. curiose excussisti. Has quamvis magnificas laudes etiam vincit opus ipsum & editio N. T. luculenta Milliana quæ hoc Anno 1707. Londini in folio lucem vidit cum uberioribus & eruditissimis prolegomenis, contententibus non modo Historiam Criticam Canonis sacri, quem diligenter confirmant, sed etiam per singula sæcula progrediendi censuram continentibus Codicum quibus Patres Græci & Latini fuerunt usi, denique recentium virorum doctorum industriam qui N. T. ediderunt vel varias lectiones collegerunt celebrantibus. At enim codicis Alexandrini eo quo Benteleus notat modo edendi consilium jam pridem videtur Millius abjecisse, sumptuum fortassis magnitudine deterritus. In iisdem prolegomenis p. 152. queritur se *Joannis Sauberti* quem perperam duobus vicibus *Sarbertum* vocat, Varias lectiones in Mathæum, licet summo studio quæsit, haud vidisse. Uinam vero innotuisset mihi optimi viri desiderium, nihil enim libentius fecissem quam ut librum illum eximium Helmstadii 1672. 4. editum & singulari plane industria in hoc genere versantem, fatisque apud nostros obvium ei transmississem. In calce hujus voluminis Saubertus etiam Varias lectiones Matthæi enotavit è Codice MSto Chrysostomi in Mathæum qui perantiquus sine accentuum apicibus exstat in Bibliotheca Helmstadiensi. Novum Test. præterea cum Variis lect. edidit, ut notum etiam pueris est, *Stephanus Gurcellanus*, usus non modo illis quas Rob. Stepha-

Stephanus notaverat, sed etiam adhibitis codicibus Thuano, Mazariniano aliisque Amst. 1658. 8. recusum 1675. 1685. 8. Hanc editionem secutus Felbingerus qui Socini dogmatis subscribebat s) in Germanica sua versione N. T. At Curcellæi industriam longe vicerunt *Oxonienſes* in N. T. Græce vulgato cum variis lect. è theatro Scheldoniano Anno eodem 1675. 8. quæ editio recusa est Halæ A. 1702. 8. cum præfatione D. Augusti Hermanni Franckii, quanquam in hac quoque ut à Curcellæo plures magni monumenti *diviſas γερὰς* prætermiſſas monuit Rich. Simonius in responsione ad judicium Theologorum Hollandiz de Hist. Crit. V. T. p. 48. seq. Non omnes sed selectas varias lectiones è priore illa Oxoniensi A. 1675. notatas videre est in editione majori atque insigni Lond. 1703. fol. quæ Græca scholia selecta è Patribus à Jo. Gregorio adjuncta habet. Præcipuas quoque editioni suæ Græcæ N. T. non ineleganti adtexuit Rev. Jo. Georgius Pritius Lips. 1703. 12. Quemadmodum minor illa Oxoniensis cum integris Var. lect. recusa est in Bibliis Græcis editionis Lipsiensis 1697. 8. Jampridem porro Joannes Morinus Oratorii Parisiensis presbyter lib. 1. Exerc. Bibl. 2. c. 3. seq. varias quasdam lectiones è codice Claramontano aliisque expendit, eo maxime studio, ut vulgatam versionem tueretur. Idem consilium fuit Jo. Boissi Ecclesiz Eliensis Canonici, in erudito libro cujus est titulus: *Veteris interpretis cum Beza aliisque recentioribus collatio in quatuor Evangelis & Apostolorum Actis in qua, annon sapius absque jasta satis causa bi ab illo disceſſerint, disquiritur* Lond. 1655. 8. De Varietatibus passim quoque monent eruditi auctores commentariorum in N. T. ut Jacobus Faber & Guil. Estius, qui latini & Syriaci interpretis diversas lectiones annotavit, Ludovicus de Dieu qui Syriaci, Arabici, Persici: Thomas Mareſchallus qui Coptici, Gothici Angloſaxonici, Joannes etiam Maldonatus longe plures Varias lectiones Græcas suis in Evangelistas commentariis inseruerat, sed earum bonam partem editores ex ipsius societate omiserunt, ut à Valvassore accepisse se refert Rich. Simonius III. Hist. Crit. N. T. 619. seq. Fuere insuper qui versionibus suis in linguas vernaculas adderent notationem variarum lectionum, saltem selectarum, uti in Gallica N. T. interpretatione fecit idem Simonius, & ante eum, minus accurate quidem Amelotus: in Germanica Offenbaci 1703. 8. vulgata Joannes Henricus Reitze. Nonnullas aliis plerisque neglectas varias lectiones N. T. persequitur Jo. Lomeierus dierum genialium

par-
s) Curcellæo quoque ipsi à nonnullis datum vitio, quod in quibusdam locis visus sit Socinianis frigidam susciundere. Vide Jo. Gotlieb Molleri dissertationem que inscribitur: Curcellæus in editione N. T. Socinians, Rostoch. 1696. 4.

parte I. diff. IV. Daventrix 1694. 8. Denique *Laurentinus Zacagnius* Bibliothecæ dignissimus custos Vaticanæ in collectione monumentorum veterum inter alia præclara edidit Euthalii Episcopi Sulcensis qui sub extremum sæculi post natum CHRISTUM quinti claruit, recensionem Epistolarum Pauli & Actuum Apostolorum & Epistolarum Catholicarum. Testatur Euthalius p. 513. contulisse se ἀκριβῆ ἀντίγραφα τῆς ἐν Κασσαρίᾳ Βιβλιοθήκῃς ἑστέλης Ἰ. Παμφίλου Doctissimus vero Zacagnius cum Euthalianis etiam aliorum codicum MSS. lectiones passim contulit. Rom. 1698. 4.

XVII. Editiones præcipuæ Novi Testamenti.

Prima Complutensis. Græcum textum sine accentibus expressum habens, addita præter veterem vulgatam versione nova latina interlinari. Occurrit in magno Opere Biblico Ximeniano in sex distincto Voluminibus, ex officina Arnaldi Gvilelmi de Brocario; Compluti 1515. fol. Sed per sex vel septem annos postquam excusum fuisset, suppressum constat, ita ut ante A. 1523. à paucis visum sit.

Secunda Desiderii Erasmi, cum ejus latina versione & commentariis. Basil. 1516. fol. apud Jo. Frobenium, præmissa Epistola ad Leonem X. Pontificem data Calendis Februariis ejusdem anni, in qua Gvilelmum Archi Episcopum Cantuariensem Mæcenatem suam prædicat. Sæpius deinde hoc opus suum Erasmus recognovit, atque ex inimicorum etiam quandoque monitu Sutoris, Lei, Saunicæ, Beddæ, Sepulvedæ quædam mutavit emendavitque, commentarios etiam auxit in posterioribus editionibus A. * 1519. 1522. 1527. (in qua editione quarta primum Complutensem se inspexisse indicat) & 1535. Hinc inter opera Erasmi recusum Novum Testamentum cum ejus commentariis est Basil. 1540. fol. atque nuper demum Lugd. Bat. 1705. fol. tomo sexto: in qua nova & luculenta editione commentarii (quæ exstant quoque in Criticis Sacris Anglicanis) non ut in superioribus separatim excusa, sed utilissimo instituto singulis statim paginis N. T. sunt subjuncta. Omitto Novum Testamentum cum Erasmi versione sine commentariis recusum sæpissime variis in locis ut Basil. 1553. 8. & 1558. 8. apud Nic. Bryling. Paris. 1543. 8. apud Carolum Gvillard Lipf. 1582. 8. Giesz 1669. 4.

Tertia Græca Aldina in editione eleganti Bibliorum Græcorum, quam dedit Aldus Venet. 1518. fol.

A a

Ab

* Huic editioni præmissa Leonis X. approbatio.

Ab eotempore secutz editiones *Græca* Hagenoensis A. 1521. 8.

Argentoratenfis per Wolsium Cephaleum 1524. 8.

Argentoratenfis altera, in Bibliis Græcis A. 1524. 8. | ad Aldinam expressis,

Basilicenfes 1531. 8. per Jo. Bebelium, & 1533. 8. apud Nic. Brylingerum, ad tertiam Erasmi editionem.

Simonis t) Colinei Paris. 1534. 8. perquam nitida editio.

Basilicenfis apud Jo. Frobenium & Nicolaum Episcopium, Basil. 1545. 4. typis Græcis majoribus atque luculentis.

Hervagiana ejusdem anni, in Bibliis Græcis Basil. 1545. fol. ex Aldina edit.

Parisienses *Rob. Stephani* Patris 1546. 12. & 1549. 12. emendatissima, in qua nullum dicitur vitium typographicum exstare: denique tertia major illa luculentissima cum veterum *καταχρηστικῆς* notatione Variisque lect. è XVI. Codicibus MSS. A. 1550. fol. typis Regiis.

Benedicti Prævotii, Paris. 1549. 12.

Parisiensis Roberti Stephani filii 1569. 12. è typographia Regia, cum variis lectionibus selectis atq; insignioribus, editio nitida & emendatissima.

Jo. Crispini itidem perquam elegans. Genèv. 1553. 12.

Tigurina, nec ipsa contemnenda, apud Froschoverum A. 1559. 8. additis Græce summariis rerum & sententiarum quæ singulis capitibus continentur, variisque lectionibus.

Antwerpiensis apud Plantinum 1574. 16. cum Privilegio Philippi II. Regis Hispaniæ.

Henr. Stephani A. 1576. 12. cum ejus dissertatione de stylo N. T. & lectionibus atque interpunctionibus sacri textus ex Bezz editione.

Genevensis A. 1587. 12. apud Eustathium Vignon, cum Variis Lect. & II. Casauboni notis in loca quædam quatuor Evangelistarum Actorumque. Nam quæ idem vir doctus in Epistolas Apostol. scripsit, quærenda sunt in Criticis sacris Anglis.

Frân-

*) Editio Colineæ in locis quibusdā è cōjectura videtur esse emendata. Colomesius in Bibl. selecta p. 97. de hac editione: *Cette édition a ceci de particulier, qu'elle est conforme à la Vulgate en plusieurs endroits, même ou l'écrit de la Vulgate est vicieux, comme en S. Jacques chapitre 3. verset 5. Cassation dans la défense de sa traduction de la Bible recommande cette édition; Beze au contraire dans sa réponse à Cassation n'en fait pas grand cas. Colinæi exemplar, dit il p. 222. non magni facio, quoniam recevi multa fuisse in eo à quodam aliqui Græce lingue doctissimo ex solis conjecturis emendata. Il l'a faite pourtant dans ses notes sur le verset 18. du 2. chapitre de S. Jacques.* Videbis etiam Rich. Simonem lib. 2. Hist. Crit. N. T. p. 284.

Frankfurtensis, in Bibliis Græcis Wecheliani 1597. fol. typoluculento, cum Frid. Sylburgii, vel ut plerisque video esse persuasum Francisci Junii, qui varias lect. ex editione Rob. Stephani filii A. 1569. 12. addidit. Recusa hzc Francofurtensis editio Venet. 1687. fol. apud Nicolaum Dultem.

Genevensis apud Petrum de la Roviére A. 1620. 4. typis majoribus, cum notis brevibus Josephi Scaligeri in locos aliquot difficiliore.

Lugdunensis apud Batavos A. 1624. 12. apud Elzevir. nitidissima editio. **Amstelodamenses**, satis itidem nitidz A. 1633. 12. apud Blavium, & 1641. 1656. 12. apud Elzevir. tum novissime apud Wetsten.

Roterodamensis A. 1654. 12. apud Arnoldum Leers.

Londinensis A. 1635. 8. cum notis Rob. Stephani, Jos. Scaligeri, & If. Casauboni, atque Variis lect. selectis ad voluminis calcem. Post editionem 1622. 8. ex officina Jo. Billii.

Parisiensis è Typographia Regia. A. 1642. fol. typis majoribus elegantissimis, cum Variis lect. ex editione Roberti Steph.

Argentoratenses curante Jo. Henrico Bœclero, qui præter meliores editiones, etiam antiquis membranarum usum se fuisse testatur, è quibus & Euthalii prologum in Epistolas Pauli Græcè addidit. A. 1645. ex officina Jo. Phil. Mulbii 12. & 1660. 12.

Steph. Curcellæi, cum locis Parallelis & Variis lect. Amst. 1658. 8. & 1675. 1685. 8. Vide supra p. 183. seq.

Frankfurtensis per Rudolphum Leusdenium. A. 1692. forma majore octava. Noti quoque Parentis ejus Jo. Leusdenii, viri de sacrar. litterarum studio præclare meriti editiones cum notatione 1900. versiculorum in quibus solis ex 7959. versiculis totius N. T. vocabula omnia universi N. T. reperiuntur.

Londinensis A. 1700. 8. cum vocabulorum primitivorum notatione in ora libri.

Oxonienfis cum locis parallelis & Variis lect. longe pluribus, & per centum amplius Codices conquisitis. A. 1675. 8. è theatro Sheldoniano. Recusa hzc editio in Bibliis Græcis Lipsiensibus A. 1697. forma majore octava, & separatim Halæ Sax. 1702. 8.

Oxonienfis major cum locis parallelis, Variis lect. selectis & scholiis Græcis quæ Jo. Gregorius è SS. Patribus & aliis scriptoribus Græcis collegit, & ipso defuncto edidit ac recensuit V. C. Jo. Ernestus Græbe. A. 1703. fol. è theatro Sheldoniano. Nitida & insignis editio.

Lipsienses variz, ut quæ minori forma ad Leusdenianam recusa est cum

præfatione Rev. D. Adami Rechenbergii, tum illa quam summariis locis parallelis locupletioribus, præcipuis Variis lect. & chartis denique Geographicis ornata dedit civis atque amicus noster D. Jo. Georgius Pritius Lipsiæ 1703. 12. vulgata sub idem tempus etiam erudita introductione in N. T. in qua pleraque quæ ad rem Criticam, Historiam, Chronologiam & Geographiam pertinent, breviter & perspicue exposuit.

Denique iterum celebranda Jo. Millii editio, ad illam Rob. Stephani quæ A. 1550. fol. prodiiit conformata, typis etiam majoribus & luculentioribus, locis vero parallelis & Variis lectionibus tanta industria sex fere lustrorum labore, conquisitis & annotatis, ut nihil hætenus simile Christianus orbis viderit. Hoc opus instigante potissimum viro summo Eduardo Bernhardo susceptum cum jam ante annos fere sedecim typis exscriptum esset, interim tamen per tantum temporis apud auctorem jacuit, destitutum prolegomenis, eruditorumque desideria etiamnum forte moraretur, nisi benefico jussu gloriosissimæ Reginæ ANNÆ, urgente potissimum Illustri Joanne Eboracensi Episcopo auctor impulsus fuisset ad opus maturandum, quod uberrimis & doctissimis prolegomenis & subjuncto magno Variarum lectionum supplemento feliciter effecit, opere vix absoluto paucis diebus post extinctus. Oxoniensem editionem luculentissimam auspiciis primum Joannis Felli Episcopi, sed illo cum vix ad caput XXIV. Matthæi processum esset defuncto, auctoris excusam sumtibus, & hoc anno 1707. fol. absolutam, jam in Belgio minoribus typis itidem in folio recidunt Batavi, curam operis gerente Clarissimo Ludolpho Kuster, qui pro sua eruditione atque ingenio daturus est operam, ut quantum magnificentia hæc forte priori cederet, tantum præstet aliis commodis & accessionibus. Unicuique libro sacro Millius complura veterum testimonia præfixit.

Editiones Novi Testamenti cum Versione una vel pluribus.

Quas hætenus recensui editiones Novi fœderis, eas omnes Græcas fuisse lector intelligit, exceptis Complutensi, & iis quas Erasmus dedit, hæc enim quoniam omnium primæ fuerunt, primo etiam loco à me fuerunt commemorandæ. Nunc alias referre placet, quæ versio- nem vel unam vel plures sive latinas sive alias cujusque linguæ habent adjunctas.

Pari-

Parisiensis Græcolatina Roberti Stephani A. 1551. 12. prima fuit quæ capita in minutas sectiones five versiculos u) distincta habuit.

Cum versione duplici, vulgata Veteri & nova Theodori Beza hujusque commentario, apud Rob. Stephanum. A. 1556: fol. atque inde 1580. 8. duobus Vol. & 1582. 1589. fol. in quibus editionibus plura retractavit, plurima etiam in novissima quinta A. 1598. fol. quæ deinde addito Joach. Camerarii commentario recusa est Cantabrigiæ 1642. fol. Dedicavit opus Beza Elisabethæ Angliæ Reginæ, ut Millius suum ANNÆ, quæ nostro sæculo Elisabetham feliciter reddidit suis Britannis. Reprehenditur Beza à Drusio, Heinsio, Grotio, Pricæo, Boissio, Camerone, Lud. de Dieu, Erasmo Schmidio & aliis non uno in loco. A. Richi. Simone quoque lib. II. Hist. Crit. N. T. cap. 25. 26. & III. 50. Nec immerito variis in locis, ut existimo, reprehenditur. At plurima vicissim præclare cum observasse, atque eruditè illustrasse, iniquus sit qui non fateatur. Etiam eodem Simonio teste lib. III. Epist. 31. select. p. 216. doctissimi quique sacrarum litterarum interpretes Romani Bezam non infrequenter describunt. *Les plus habiles Commentateurs Catholiques Maldonæ, Elsius, Luc de Bruges & quelques autres, ont copié Beze en plusieurs endroits. Sed*

A a 3

u) Inventi illius his verbis meminit filius H. Stephanus præfatione ad Concordantias Græcas Novi Testamenti. *Ultimum quod in litteras sacras vel potius in earum lectores parens meus Robertus contulit beneficium, minus aliis non fuisse quæ judicant, non insagat esse judicio videntur. Id cuius honorificam mentionem facio beneficium illud est, quod quidem Testamenti nobis libri in emendatâ quæ capitulis & versiculis distincti essent, ipsæ horum emendatum unum quodque in emendatâ distixit, vel potius subdivisit: quæ appellatione ab aliis magis quam ab ipso probata versiculi vocata fuerunt. Nam ipsi vel gratia illa voce emendatâ, vel latine quæ illi respondet, sectionibus nominare magis placebat. Illam enim veterem commatum in oratione appellationem (Cicroni incisorum) ad alium restringi usum fidebat. Verum ut his paucis de nomine contentus sim, at de re ipsa plura dicam, initium à duobus sumam, quorum utrum magis mirari debeas dubitabis. Unum est quod Lutetia Lugdunum petenti hanc quæ de agitur Capitulis ejusque capitæ consecit, & quidem magnam ejus, inter equitandum partem; alterum quod illum paulo ante de hac cogitantem plerique omnes incogitantem esse aiebant: perinde ac si in re profus inutili futura, ideoque non tantum nullam laudem consecuturâ sed in derisum etiam Ventura ponere tempus atque operam vellet. At ecce contra eorum damnatricem instituti patris mei opinionem, inventum illud simul in lucem simul in omnium gratiam venit: simulque in tantam auctoritatem, ut quasi ex auctoritate alia Testamenti Nobis sive Græcâ, sive Latine, sive Gallicâ, sive Germanicâ, sive in alia vernacula singula editiones, quæ inventum id sequuta non essent,*

in hoc humani aliquid passus Beza est, quod acerbè nimis insectatus fuit alterum sacrarum litterarum interpretem non minus eruditum Castellionem. Erasmo quoque iniquior fuit, unde Heinſius in Apologia contra Crojum, p. 5. *Josephus Scaliger Beza amicissimus qui eum fratris instar coluit, neque bilarior unquam fuit quam cum Beza sui meminisset, interim frequentius eum quam vellet ab Erasmo discessisse judicabat; quod & acerbius subinde ab eo factum vidi qui nollem, ut cum ineptire eum dixit non semel, de quo tamen ad invidiam prope alibi;*

Erasmus ille, quo fatentur plurimi

Nihil fuisse, nec futurum doctius.

In versione Bezae præcipue carpi solet, quod nimis superstitiose versetur in exprimendis articulis & verborum compositorum etymologia, etiam ubi nulla ἑμφασία apparet.

Cum versione latina Bezae, & Syriacâ, veteri Hebraicis descripta litteris, addita Immanuelis Tremellii latina interpretatione. Apud H. Steph. 1569. fol.

Cum versione Erasmi per Matthium Flacium emendata, & ejusdem Flacii commentariis. A. 1570. fol.

Cum versione latina & D. Lutheri Germanica. In Bibliis quadrilingvibus Davidis Wolderi. Hamb. 1596. fol.

Cum versione interlineari *Aria Montani*. Ex officina Commelini 1599. 8. & Genevæ 1522. 12. & ad calcem Hebr. Bibliorum ab eodem Aria cum versione interlineari adornatorum. Antwerp. 1571. fol. recursorumque Lipsiæ non ineleganter 1657. fol.

Cum versionibus undecim, Syriacâ, Hebraicâ, latinâ, Germanicâ, Bobemica, Italica, Hispanica, Gallica, Anglicâ, Danicâ, Polonicâ, curante *Elia Huttero*. Norimb. 1599. fol. duobus Volum. Idem Hutterus etiam lectiones Evangeliorum & Epistolarum anniversarias vulgavit Græce, Hebraice, latine & Germanice id. 1601. 8.

Cum versione latina & Germanica, edente *Eilhardo Lubino*. Rostoch. 1614. 4.

Cum versione Erasmi interpolata per *Matthiam Hasenrefferum* Francof. 1618. 4.

Cum versione *Græco Barbra Maximi Margunii* Calliopolitani Genev. 1638. 4. duobus Vol. typis majoribus nitidisque. Græco Barbaram hanc N. T. versionem nuper recensuit atque separatim minori forma edidit cum in Angliâ versaretur *Seraphim Hieromonachus*

chus Mytilenzus, Lond. 1703. 12. cujus eruditi & humanissimi Viri dono utor, Recusa eadem versio Halz Saxonum.

Cum versione latina Veteri, & interlineari nova Ariz Montani: *Syriaca* item & *Arabica*, atque *Ethiopica*, quibus singulis latina versio adjuncta est. Tomo quinto Bibliorum polyglotton Londinensium Briani Waltoni. 1657. fol. Syriaca & Arabica occurrunt etiam in Polyglottis Parisiensibus 1645. fol. Syriaca litteris Syriacis & Hebraicis descripta in Polyglottis Regiis Antverpiensibus A. 1581. fol.

Græcè cum versione D. Lutheri Germanica & Præfat. Jo. Winkleri & *μακαρίης*. Luneburg. A. 1702. 8.

Prætereo editiones Græcolatinas librorum N. T. haud omnium, ut Evangeliorum & Actuum cum versione Vulg. & Bezz commentariisque selectis à Balduino Walxo Lugd. Bat. 1653. 4.

Matthzi, Lucz, capitum X. XI. Joannis, Actuum, Capitum XII. prioris ad Corinthios, & Epistolarum 1. & 2. ad Timotheum ad Titum & Philem. Jacobi item trium Joannis & Judæ cum notis eruditiss. Jo. Priczi, Lond. 1660. fol. inter Criticos sacros.

XVIII. *Versiones Novi Testamenti.*

Pleniorum versionum Biblicarum atque adeo librorum novi fœderis quoque notitiam haurire licebit lectori è Christiani Kortholti & *μακαρίης* libro erudito de variis Scripturæ editionibus Kil. 1686. 4. Jacobi Usserii Historia dogmatica de Scripturis & sacris vernaculis cum auctario viri doctiss. H. Warthoni Lond. 1689. 4. & è Rich. Simonis Historia Critica N. T. libro secundo ac novis ejusdem in Hist. N. T. Observationibus. Jam olim scripta Apostolica in omnes fere omnium gentium linguas translata esse testantur Eusebius Orat. de laudibus Constantini p. 662. Chrysostomus homil. LXXXI. in Matth. XXVI. p. 845. (ubi Persas, Indos, Scythas, Thraces, Sauromatas, Mauros & Britannicorum memorat incolas insularum) & Homil. I. in Joannem p. 13. Theodoritus V. Therapevt. p. 81. (ubi mentio linguæ Romanæ, Ægypticæ, Persicæ, Indicæ Armenicæque, Scythicæ atque Sauromaticæ) & Anastasius Sinaita in Hodego c. XXII. p. 339. Sed in præsentem suffecerit mihi brevem quandam versionum N. T. quæ exstant velati indicem subijcere, ordine litterarum.

Ægyptiaca five *Coptica* MStæ exstat in Bibl. Vaticana, in Parisiensi Regis Gallicæ & in Bodlejana, è qua loca quædam produxit qui editionem ejus moliebatur Tho. Mareschallus in notis ad vers. Gothicam. Vide

Vide Kircheri prodromum Coptum c. VIII. qui ante annos mille & trecentos conditam existimavit, Simonii Hist. Crit. N. T. lib. 2. p. 190. seq. Hottingeri fasciculum p. 188. sq. Epistolas Huntingdonianas p. 16. sq. Capita quædam hujus versionis descripsit & ad editionem cum versione & notis paravit redux nuper ex Anglia Clariss. vir Jo. Adolphus Hofmannus Plœnensis.

Æthiopica * prodiit Romæ Ao. 1548. seq. præmissa Eusebii Epistola ad Carpianum & Canonibus Evangel. apud Valer. & Ludovicum Doricum Fratres Brixianos. Ex mutilo facta exemplari, cujus lacunas Petrus Tesfa Tziionus Æthiops è Græcis & latinis exemplaribus explere coactus fuit. Hanc editionem recuderunt Londinenses in opere Polyglotto, retentis mendis veteribus & novis superadditis, judice Jobo Ludolpho comment. ad Hist. Æthiop. p. 298. Idem Ludolfus præf. ad Lexicon Æthiop. *Æthiops meus in multis versionem editam differre ajebat ab exemplaribus MSis patriæ suæ.* Joannem Postkenium præpositum Ecclesiæ S. Georgii Coloniz curatorem editionis Romanæ male facit Imbognatus Bibl. latino Hebraica p. 417. Recenti ætate Ludovicus Caldeira & Ludovicus de Azevedo Lusitani è Soc. Jesu Novum testamentum Amarana lingua verterunt teste Philippo Alegambe & Nic. Antonio.

Anglicæ versiones Bibliorum quam plurimæ exstant, de quibus Matthæus Polius in prolegomenis ad novissimam Jacobi I. Regis jussu & auspiciis adornatam & A. 1612. primum editam, quam cum commentariis suis vernaculo idiomate edidit Lond. 1688. fol. operi nondum absoluto immortalis. Vide etiam, si placet, de illa versione Jo. Durellum in historia rituum Angliæ p. 215. & documenta ad Gvil. Burneti Historiam Reformationis Angliæ p. 213. seq. edit. Francos. Galteri Delzni, Henrici VIII. biblioscopi versionem N. T. allegat Tho. Gatakerus p. 447. Adversar. edit. Lond. Omitto antiquiores, quas memorari non proferri in lucem videas Bedæ, Alfredi & quæ in Bibliothecis Angliæ adhuc MSS. occurrunt sub x) nomine Wiclefi &c.

Anglo Saxonica versio antiqua quatuor Evangeliorum characterè Anglo Saxonico excusa Londini A. 1671. 4. cura Matthæi Parkeri Archi Ep. Cantuariensis & Jo. Foxi. Deinde emendatius, ad latus versionis prisce Gothicæ, cum animadversionibus eruditissimis Tho. Mareschalli. Dordraci 1665. Amst. 1684. 4.

* Hanc & plures alias rariores N. T. editiones versionesque evolvere mihi licuit in Bibliotheca collegæ mei honoratiss. conjunctissimique Jo. Frid. Winckleri, Alexandrini Codicis lectionibus congruere Æthiopica observat Millius in prolegom. ad N. T. p. 121.

x) Wiclefi non esse, contendit Warthonus ad Usser. de Scripturis vernac. p. 426. licet à Wiclefo Anglice translata esse S. Scripturas neutiquam dubitat.

Arabice tres diversæ N. T. versiones exstant, una quæ reliquis præstat, à Tho. Erpenio ex MSto *Leidenſi* edita Ao. 1616. 4. Altera è *Gabr. Sionitz* recensione legitur in *Polyglottis Parisienſibus*, atque inde in *Londinenſibus*. Tertia ab hac parum distans, vulgataque omnium prima Romæ A. 1591. fol. Addi potest etiam quarta in Bibliis *Arabice* jussu congregationis de propaganda fide editis ibid. 1671. fol. 3. Vol. quam subinde ad *Vulgatæ* versionis lectiones interpolatam esse indignatur *Simonius*.

Armenica quam *Ulcianus* Episcopus *Vusehvaanchæ*, jussu *Jacobi* *Caractri* Patriarchæ *Armenorum* & Concilii ab ipso A. 1662. congregati separatim *Amstelodam*. 1668. 8. & in Bibliis integris *Armenicæ* 1666. 4. excudi curavit, cum sacrorum librorum codices in *Armenia* rarissimi essent & jam 500. *Joachimicis* venderentur, nec parum inter se discrepant. Confer *Rich. Simonis* *Hist. Criticam religionis Orientalium* p. 137. seq. & lib. 2. *Hist. Crit. N. T.* p. 196. seq. Antiquam versionem *Armenam* non à *Chrysoſtomo* ut vulgo tradunt vel *Gregorio* primo Patriarcha, sed *Chrysoſtomi* tempore à discipulis *Isaaci* Patriarchæ *Armeni* *Mose* *Grammatico*, *Davide* *Philosopho* & *Mampræo* concinnatam tradit *Clemens Galanus* lib. I. c. VII. p. 63. seq.

Belgica versiones variz exstant, sed reliquis facile præfertur quæ à viris doctissimis jussu potentissimorum Ordinum composita, notisque insignibus illustrata prodiiit primum A. 1637. fol. De hac aliisque interpretationibus *Belgicis* sacrorum librorum vide sis *Jo. Leusdenii* *Philologum Hebræo mixtum* p. 70. seq. & *Rev. Henricum Rudolfum Benthemium* in libro de statu Ecclesiarum & Scholarum *Belgarum* capite VII.

Bohemica exstat in Novo Testamento *Polyglotto* *Elizæ Hutteri* & in Bibliis *Bohemicis* Ao. 1596. 1613. excusis. *Joannis Hussi* versio *Bohemica* perstringitur à *Melch. Inchofero* in *Historia sacræ latininitatis* p. 264.

Danica versiones duplices exstant: vel quæ è fontibus * à *Joanne Paulo Resenio* *Selandiz* Episcopo fuit composita, ac deinde à *Jo. Svaningio* emendata; vel quæ è *Germanica* *D. Lutheri* interpretatione profluxerunt. De utrisque consules *Theologos* insignes *Kortholtum* lib. de variis Biblior. edit. capite XXVIII. & *Jo. Wandalinum* in Epistola ad *Magnificum* *D. Mayerum* quam hic versionis *Lutheri* *Historiz* p. 68. seq.

B b

inſe-

* De *Jo. Stenbuchii* examine versionis *Danicæ* *N. T.* adi *Nova litteraria maris Baltici* A. 1705. p. 178. & *Acta Erud.* 1706. p. 342.

inseruit. De Reseniana vide sis etiam Jo. Mollerum V. C. in Hypomnematis ad Albertum Bartholinum de scriptis Danorum p. 297.

Esthonica habetur interprete Gofekemio. Quin imo duplici lingua Esthonica atque Lettica quæ in Livonia obtinent, Novum Testamentum, sed & universus sacer codex prodiit auspiciis Regis Sveciæ gloriosæ memoriz Caroli XI. & curâ D. Jo. Fischeri & maxagiz Livoniz tum Superintendentis Generalis. Rigæ, 1685. & 1686. 4.

Finnica five *Finnonica* N. T. versio interprete Mich. Agricola Rectore Scholz Aboënsis prodiit Holmiz 1548. teste Baazio & Messenio apud Scheferum. Integer deinde Bibliorum Codex illa lingua translatus curante *Æschillo Petro* Holmiz 1642. fol. apud Henr. Kayser, cum præfat. Petri & aliorum trium Professorum Academiz Aboënsis.

Gallias versiones N. T. enumerare difficile est. Itaque de antiquioribus à sæculo usque XIII. videat lector quæ Simonius, Elias du Pin, alique observarunt. Recentiores sunt 1) *Francisci Veroni* qui Lovaniensium interpretationem interpolavit. A. 1646. 2) *Michaëlis de Marolles*, Erasmus potissime secuti A. 1649. 1653. 1655. 3) *Dionysii Amelot* x) Oratorii D. J. presbyteri, cum notis Criticis. A. 1666. & 1688. 4) *Isaaci le Maître de Sacy*, ejusque sociorum & hyperaspistarum *Fossi* & *Arnaldi* A. 1667. quæ vulgo venit nomine versionis Jansenistarum vel Montensis, ac sæpiissime recusa est, & gravissime impugnata, y) nec trepide defenſitata. 5) *Antonii Godelli* A. 1668. quæ paraphrasis potius est sive ut ab auctore ipso vocatur versio explicata. 6) *Dominici Boburii* S. I. A. 1693. & 1703. 7) *Caroli Hurei* Professoris emeriti Paris. cum notis A. 1702. 12. quatuor Volum. 8) *Eiab. Simonis* z) cum notis Criticis. Trivultii 1702. 8. duobus Vol. 9) *Joannis Clerici*, una cum commentario. Amst. 1703. 4. 10) *Davidis Martini* qui Genevensem Bibliorum versionem emendavit notasq. addidit. Amst. 1706. fol.

Germanica vel ante D. Lutherum nostrum prodierunt, vel eum sunt subsecutz. Antiquissimis interpretibus N. T. accensendus venit

Oisfr-

- x) Animadversiones in hanc versionem à Claudio Bruffono editæ sunt Delphis Batavor. 1697. 12.

- y) Vide Acta Er. A. 1686. p. 201. seq. & Rev. D. Jo. Frid. Mayeri Ecclesiam Papæam Lutheranz Reformationis Patronam & clientem p. 90. seq. Paschasius vero Quesnellus versionem illam Montensem fere est secutus in præclara sua edit. N. T. observationibus Moralibus illustrata.

- z) Condemnata est Simonii versio à Cardinali Noalſio Archi-Ep. Paris. & Bossueto Episcopo Meldensi. Defensavit se auctor in remonstratione adversus Cardinalem, & lib. III. Epist. select. p. 260. seq. Vide etiam sis quæ in versione illa reprehenduntur in *Memoriis literar.* Trivult. 1702. part. 1. p. 383. seq. edit. Amst.

Ostfridus qui sub *Lothario Imp.* Evangelia versibus Theoticis reddidit, editus sed mendose admodum a) à *Flacio Basil.* 1541. 8. Tum qui *Tatiani* Harmoniam veteri lingua Theotisca convertit, Ostfrido non valde ur videtur junior, vulgatam cum perspicua versione & eruditis notis à *Clarissimo Jo. Philippo Palthenio, Gryphiswaldiz* 1706. 4. De Bibliis Germanicis ante *Lutherum* impressis tum etiam de MSS. quibusdam & de versione ipsa laudatissima *Lutheri*, ejusque variis editionibus, translationibusque adire operæ pretium est Historiam ejus versionis scriptam à *Rev. atque Magnifico D. Jo. Frid. Mayero. Hamb.* 1701. 4. Neque aliud habeo quod in *Præfenti* addam ejus observatis, quam *Novum Testamentum* è *Lutheri* versione in *Judæorum* gratiam laudabili instituto litteris editum esse *Hebraicis* à *M. Christiano Mollero Pastore Ecclesiæ Sandoviensis. Francofurti ad Oderam* 1700. 4. Post *Lutherum* Germanice vertit libros *Novi fœderis*, (ne de *Johannis Evangelium* per *Nic. Crumbachium* Germanice A. 1522. *Lipsiæ* vulgato, aut *Epistolis & Evangeliiis* annuis *Æo.* 1641. à *Georgio Holzajo S. I.* illustratis dicam) *Hieronymus Emserus* *Dresd.* 1527. *Tubing.* 1534. 8. & in Bibliis Germanicis *Jo. Eccii* 1537. 1558. 1602. fol. Tota quoque *Biblia Germanica Jo. Diembergius*, transtulit A. 1534. fol. qui & ipse in *N. T.* insitit vestigiis b) *Emseri*. Postea A. 1582. *Caspar Ulenbergius*, & denique A. 1662. *Theologi Moguntini*, E. *Reformatis* præter *Bibliorum* interpretes *Tigurinos* A. 1525. & *Jo. Piscatorem* *Herbonensem* A. 1604. 4. *Novum Testamentum* Germanice transtulit *Amandus Polanus* *Basil.* 1603. 8. & non ita pridem *Jo. Henricus Reitze*, *Offenbaci* 1703. atque iterum 1706. 8. E nostris quoque nuper *Caspar Ernestus Triller* novam versionem dedit *Græcis* etymologiis, constructionibus, temporibusque contentiosius inhzrentem, quam propterea splendido titulo inscripsit eine mit dem Grundtext genauer übereintreffende Übersetzung des Neuen Testaments. *Amst.* 1703. 8. Germanicis versibus totum *N. T. A.* 1675. 8. Stendalitz expressit *Daniel Bernhardi*, *Superintendens* vet. *Marchiz* *Generalis* hoc ipso anno 1707. nonagenario propior defunctus, *Notum* denique est à *Socinianis* duplicem versionem *N. T. Germanicam* editam esse, unam quidem plerisque ex illorum cœtu probatam, *Racoviensem* A. 1630. 8. auctoribus *Christoph. Ostorodo*, *Joach. Stegmanno*, *Jo. Crellio* &c., alteram privato ausu compositam à *Jeremia Felbingero* *Amst.* 1660. 8.

B b 2

Critic-

a) Meliorem editionem quam à *Frehero Lambecio* & nuper à *Jo. Schiltero* rû *maximè* incallum expectavimus, utinam publico tandem imperiant qui bene possint nobilissimi *Viri Frid. Rostgaardus* vel *Theodoricus von Stade*.

b) Vide *D. Mayeri Ecclesiæ, Papæam* &c. p. 82.

Gothicam versionem quatuor Evangeliorum auctore ut creditur c) *Ulfhila* (licet aliud nuper visum præstantissimo Hickesio) ex antiquo codice qui in Bibl. Upsaliensi asservatur descripsit & glossario notisque illustravit Franciscus Junius fil. In lucem edita est litteris Gothicis, addita versione Anglo Sax. & notis Tho. Marefchalli Dordrac. 1665. Amst. 1684. 4. Deinde latino typorum caractere excudi curavit & versionem Islandicam notasque addidit Georgius Stiernhelmius Holmiz 1671. 4.

Græcobarbaram Maximi Margunii Calliopolitæ versionem N. T. jam memoravi supra p. 190. Recordor etiam me legere latinam vulgatam N. T. interpretationem exstare redditam Græce, perinde ut olim versionem latinam V. T. quam ex Hebræo concinnaverat S. Hieronymus sua jam ætate Græcæ translata à Sophronio refert in Catalogo c. 134. & lib. 2. in Rufin. Referri etiam in hoc loco possunt qui Paraphrasi Græcæ poetica libros Novi Testamenti reddiderunt, ut Evangelium Joannis Nonnus qui sæculo quinto Christiano scripsit, & lectiones Evangelicas atque Epistolicas avorum nostrorum memoria J. Posselius.

Hebraica versio exstat in N. T. polyglotto Eliaz Hutteri. Ut omitram MStas quas viri docti laudant N. T. interpretationes & duplicem versionem Hebraicam Matthæi de quibus supra pag. 126. & versionem Hebraicam Epistolæ ad Hebræos à Münstero editam, aliamque recens elaboratam à Frid. Alberto Christiano ex Judæo editamque Lipsi. A. 1676. 4. cum præfatione Theologi insignis Jo. Benedicti Carpzovii, qui Münsterianam in Codice suo non reperit, itaq; parum abest quin neget editam esse. Sed est mihi editio Matthæi Hebraici Munsteriana Basil. 1557. 8. in cujus calce Epistola ad Hebræos latine & Hebraice legitur. Lectiones Epistolarum & Evangeliorum Hebraice editæ sunt ab eodem Elia Huttero, sed dictionem in illa versione haud satis castigatam observat Imbonatus Bibl. Hebræolat. p. 38. Ibidem lego Erhardum Schiggium Stekboræum Helvetium Evangelia Joannis & Lucæ Hebraice versione donasse. Memorat & p. 50. Friderici Petri Evangelia anniversaria Hebraice conversa Antwerp. 1581. 8. Georgii Mayeri è Soc. Jesu Novum Test. Hebraice versum cujus mentionem facit Ribadeneira, editum esse haud existimo. At D. Lutheri versionem Germanicam N. T. litteris Hebraicis excusam nuper prodidisse, dixi paulo ante in versionibus Germanicis. Lectiones quoq; anniversarias Evangeliorum Hebraice edidit Gvil. Robertsonus. Lond. 1661. 8.

Hebræ-

c) Vide Baazii inventar. Ecclæs. Sveo Gothor. p. 36. & Georgii Frid. Heupelii eruditam diss. de Ulfhila Witteb. 1693. 4.

Hibernica N. T. versio interprete Gvil. Daniele lucem vidit auspiciis Wilhelmi Usserii equitis aurati, Lond. 1602. 4. recusa ibid. 1681. 4. Confer Arnaldi Bootti indicem auctorum animadversionibus sacris præmissum, vocabulo *vernacula*, & de Hibernica versione V. T. quam à Kingo adornari curavit Gvil. Bedellus Kilomorienfis Episcopus, Gvil. Burnetum in Bedelli vita p. 120. seq & Simonium lib 2. Hist. Crit. N. T. p. 516. seq.

Hispanica quæ Eliz Hutteri N. T. polyglotto inserta est auctorem habet Cassiodorum de Reyna, qui tota Biblia transtulit Basil. 1569. 4. Novum Test. ex eadem versione paululum mutata recusum A. 1596. ut Cypriani de Valere Biblia Hispan. Amst. 1602. & Novum Test. separatim A. 1625. Exstat & versio Hispanica N. T. interprete Francisco Dryandro sive de Enzinas (de Aquifolio) A. 1542. & Joannis Peresii Venet. 1556. De antiquioribus versionibus Biblicis Hispanicis videri possunt Nicolaus Antonius in Bibliotheca Hispana veteri T. 2. p. 57. 259. &c. & Rev. Caspar Lindenbergius in erudita Epistola d) de non contemnendis ex lingua Hispanica utilitatibus Theologicis.

Hungarica N. T. interpretatio prodiit Oppenheim. 1612. 8. Amst. 1646. 12. & universorum Bibliorum, Casparo Carolo interprete Herborn. 1686. 8. Exstat & versio Georgii Kaldi Soc. Jesu, Viennæ 1626. fol. Idem Kaldus A. 1629. etiam Evangelia & missas per annum legi solitas Hungarice vulgavit.

Islandica versio Evangeliorum edita est à Clariss. Stiernhielmio una cum Gothica versione, de qua supra dixi, Svecica item ac latina Ceterum de Islandica duplici totius S. Scripturæ editione Ao. 1584. & 1644. excusa videndus Jo. Mollerus V. C. in Hypomnematis ad Albertum Bartholinum de scriptis Danorum p. 227.

Italica versiones N. T. quæ hodie legi solent vel Antonio Bruciolo debentur ex edit. Bibliorum Veneta 1538. 4. vel Joanni Diodato Genev. 1607. 1641. fol. vel alterutram harum interpolatam referunt, ut Bruciolanam quidem editio N. T. Veneta 1542. 1552. 1562. Lugd. 1596. &c. Antiquior est Nicolai Malermi Abbatis Benedictini, paucis visa, quam excuderunt Veneti A. 1471. 1477. 1507. 1541. Ne dicam de Bibliis Italice excusis jussu Sixti V. A. 1589. sed mox iterum suppressis, de quibus Gregorius Leti in vita Sixti V. parte 3. libro IV. p. 385. seq.

B b 3

Eap.

d) Legitur in Novis litterariis maris Baltici A. 1702. mense Octobri p. 302. seq.

Lapponica lingua vidi Evangelia atque Epistolas Dominicales excusas in manuali Lapponico Jo. Tornzi Holm. 1648. forma octava majore, sumtu Regio.

Latine versiones Bibliorum atque adeo N. T. vel antiquæ sunt vel novæ. Antiquæ fuerunt innumeræ, ut ex Hieronymo & Augustino multi annotarunt. Præ ceteris probata fuit quæ vetus *Italica* e) appellata est, ut verborum tenacior cum perspicuitate sententiæ. Hujus specimen Evangelium Matthæi edidit Jo. Marcianæus Parisi, 1695. 12. Et totius fere Novi Test. versio ante Hieronymianam restitui posset à Codice antiquissimo Bezz & altero Regio Parisi. vel Claromontano. Equidem quæ veteres illas secuta est *Hieronymiana*, omnium fere priorum usum sensim abolevit, itaque hac uti non dubitarunt, si non Augustinus ipse, f) certe Salvianus, Eucherius, Prosper, Fulgentius, Junilius, Petrus Chrysologus, Gregorius M. g) &c. Eadem hodie venit nomine versionis vulgatæ, cujus editio antiquissima est A. 1462. ** quam deinde secutæ sunt Moguntina A. 1472. Norimbergensis 1475. Antw. 1487. Colonienfis 1479. Veneta 1497. alizque innumeræ. In emendando latino interprete post Vallam & Erasum suis in N. T. annotationibus, diligenter versati sunt quorum præ ceteris probandæ editiones Rob. Stephanus, Lucas Brugensis, Lovaniensis Theologi, & Sixtus V. ac Clemens VIII. Pontifices. h) Luculenta quoque editio Regia Parisi. 1642. fol. typorum charactere majore octo voluminibus. Veterem versionem interpolaverunt Isidorus Clarius 1542. Renatus Benedictus, 1558. Lucas & Andreas Osiandri 1592, 1600. & Paulus Eberus 1574.

Inter

** Hanc editionem Joannes Faustus & Petrus Schefer paraverunt Moguntiz & tanquam scripta manu essent vendiderunt ejus exempla Parisiis pretio 60. coronatorum. Hinc ex multitudine illorum in suspensionem artis Magicæ venerunt, donec comperto typographiæ artificio, sententia Parlamenti fuerunt absoluti. Vide Serarium rerum Moguntinar. lib. 1. & Chevillierum in originibus typographiæ Parisi. part. 1. c. 1.

- e) Vide P. Pithæum de latinis sacror. Biblior. interpretibus p. 5. seq. Opp. Parisi, 1609. 4.
- f) Augustinum Hieronymi versione usum in speculo & alibi notat Jo. Morinus Exere. Bibl. p. 481. seq. & Marcianæus prolegom. ad Bibl. divinam Hieronymi §. 4. Sed Augustini speculum interpolatum esse contendit Rich. Simon in Critica sive Censura Bibl. Hieronymianæ p. 26. seq.
- g) Gregorius M. præf. in Moralia: *Sedes Apostolica cui præsidet utraque editio nititur, (veteri Italica & Hieronymiana.)*
- h) Perquam nitidæ sunt sed non minus raræ hæc editiones (prima Sixti præcipue) excusæ in urbe Roma typis majoribus. 4. & fol. Quoniam autem in posteriore Clementis editione missa emendata atque aliter posita fuerunt quam in Bibliis Sixtinis, hinc Tho. Jamesius libellum quo utraque inter se contulit inscripsit bellum Papale, Lond. 1600. 4.

Inter recentiores *Lauremius Valla* Novi Test. versionem edidisset teste *Erasmo*, nō à Pontifice fuisset prohibitus. *Jacobus Faber Stapulensis* non modo vulgatam IV. Evangeliorum versionem asteriscis & obeliscis distinctam ad Græcā exegit, sed & Epistolas Pauli dedit ex duplici versione, veteri & sua recens elaborata, additis commentariis. Eodem tempore Novum Test. vertit præter *Complutensis* curatores editionis *Erasmus* A. 1516. Hic suam versionem sæpius, ut supra notare me memini emendavit & *Matthiam Flacium* A. 1570. ac *Matthiam Hafenrefferum* Ao. 1614. interpolatores est nactus. Biblia universa transtulit *Santes Pagninus* Lugd. 1528. Pagninum interpolavit *Arias Montanus* concinnata versione interlineari A. 1571. Ante Montanum *Tigurini* A. 1543. & *Seb. Castellio* A. 1550. tota Biblia transtulerunt cujus posterioris versio emendatio recusa est A. 1573. & cum defensione versionis N. T. contra *Bezam*, Lipsiæ 1698. fol. De *Beza* interpretatione supra dixi, præter quam memorandus etiam *Erasmus Schmidius* qui A. 1658. N. T. à se translatum cum commentariis dedit in lucem, & qui libros sacros universos de integro latine reddidit operi immortuus præclarus doctor *Sebastianus Schmidius* Argent. 1694. 4.

Paraphrasin latinam N. T. *Erasmo* debemus, & qui *Hammondi* paraphrasin ex Anglico latine vertit, atque *Harmoniz* suæ *Evangelicæ* paraphrasin & ipse subjecit, Joanni Clerico V. C.

Metaphrasin Poeticam Evangeliorum, ne de *Sedulio* & *Probo* *Faltoniæ* centonibus dicam, versibus latinis jam olim dedit *Juvenus*, Actorum Apostolicorum Arator: at Epistolarum Paulinarum *Metaphrasin* *Elegiacam* *Eranciscus Bonadus* Augeriæ presbyter *Basil.* 1537. 8.

Lettica & *Livonica*. Vide supra in *Esstbonica*.

Lituanica Biblia interprete *Samuele Boguslao Chyliniski* *Lituano* lucem viderunt Lond. 1660. Quod vero *Micrazius* in *Hist. Eccles.* p. 778. *Nicolaum* quoque *Radzivilium* *Olicæ* Ducem qui A. 1565. obiit Biblia in *Lituanicam* linguam transferenda curasse scribit, de *Polonica* videretur esse accipiendum, de qua infra. Differt autem *Lituanica* dialectus à *Polonica*, *Servica*, *Bohemica*, *Croatica* &c. ut *Gallica* ab *Italica* & *Hispanica*, vel uti *Esstbonica* differt à *Finnonica* & *Lapponica*.

Lusitanica versio N. T. jussu Illustris & præpotentis Societatis *Belgicæ* commerciorum quæ in *Indiam Orientalem* exercentur edita est *Amsterod.* 1681. 4. recensita à *Bartholomæo Heynen* & *Joanne de Vooght*.

Malai-

Malaica lingua Novum Testamentum reddidit Daniel Brouwerius A. 1668. 4. Evangelium quoque Matthæi à Joanne van Hæfel Malaice versum memoratur in versionibus centum Orationis Domini-
cz junctim editis.

Moscovitica. Vide infra *Russica*.

Persica Evangeliorum versio duplex typis exscripta exstat, una è Græco composita circa A. C. 1341, & è tribus MSS. cum versione *Abrahami Wheloci* Prof. Cantabrig. & notis ob fatum auctoris non ultra caput XVII. Matthæi deductis Lond. 1657. fol. Altera facta è Syriaco & cum versione *Davidis Clerici* & *Thome Gravii* notis vulgatum tomo quinto operis Bibliici polyglotti Waltoniani. Confer de hac versione Simonium 2. Hist. Crit. N. T. p. 7. & 205. & Hottingeri fasciculum p. 112-227. De Historia JESU CHRISTI & Historia Petri quam in gratiam Echebaris magni Mogoris Persice condidit *Hieronymus Xaverius*, dixi in Codice Apocrypho N. T. p. 381. & 828. seq.

Polonice libros S. Scripturæ primus reddidit Jo. Leopoliensis teste Staravolschio de scriptoribus Polon. p. 79. Hieronymi Leopolitani circa A. C. 1536. clari versionem celebrat Sixtus Senensis. Sed celeberrima sunt Biblia auspiciis Nicolai Radzivillii i) Ducis Olicensis edita Brestiz in Lituania. 1663. fol. Recusa Dantisci 1632. Amst. 1660. 8. Novum Testamentum quoque Thorun. 1585. Amst. 1686. 8. Simonis Budnzi anti Trinitarii versio Bibliorum Polonica prodiit in Lituania A. 1572. 4. Novum Test. è versione Martini Czedrovii Ao. 1577. 4. & Valentini Smalcii Racov. 1620. 12. Denique Biblia è versione Jacobi Wieci è Soc. Jesu, Cracov. 1599. Idem Wicus teste p. 392. Sorwello, Harmoniam quoque Evangelicam Jansenii, Evangelia & Epistolas anniverfarias, præterea N. T. cum argumentis capitum notisque Polonice versa prælo dedit. Eodem tempore Justum Rabum ex eadem societate Polonicam Bibliorum translationem concinnasse Sorwellus memorat.

Russica sive *Moscovitica* versio Bibliorum prodiit Ostroblz A. 1581. fol. Exstat quoque Novum Testamentum separatim typis exscriptum. Codicem ante 400. annos manu exaratum memorat Stephanus notis ad Saxonem Grammaticum p. 11. Vide & de hac versione Simonium lib. 2. Hist. Crit. N. T. p. 223. seq. & Jo. Sauberti prolegomena ad Varias lectiones Evangelii Matthæi p. 46. seq. Novam versionem

i) Confer Bælii Lexicon in *Radzivil*, nota C.

nem è linguis originariis ab aliquo tempore pararunt k) Ernestus Glück & Elias Kopyewitz.

Slavonica versio Bibliorum, dialecto Vandalica sive Illyrica (à qua Russica illa differt) interprete Georgio Dalmatino vidit lucem Witebergæ A. 1584. fol. præfixa Germanica præfatione. Quæ vero de antiqua Slavonica Sacrorum librorum interpretatione ad Methodium vel Cyrillum aut falso etiam ad Hieronymum auctorem relata plerique narant, de industria prætereo.

De *Specie* Bibliorum versionibus accuratam notitiam petere licet è prolegomenis præmissis novissimæ editioni jussu potentissimi Regis CAROLI XII. editæ Holmiæ A. 1703. fol. Cui hæc editio non est ad manus, is consulat *Acta Eruditorum* A. 1704. p. 342. seq.

De *Syriacæ* versione N. T. qua nulla facile antiquior exstare existimatur, dissertationem perquam eruditam edidit Andreas Mullerus Greiffenbadius Berolini 1673. 4. qua inter alia pag. 27. negat se plane persuasum hanc quam ex Antiochenis exemplaribus descriptam habemus, eandem ipsam esse in quam Jacobus Nisibensis & Ephraim Syrus commentati sunt. Post editionem primam nitidam Viennensem A. 1562. 4. quam è duobus MSS. dedit Jo. Albertus Widmanstadius, Syriacis litteris vulgata est Cothenis à Martino Trofio A. 1621. 4. subiecta singulis paginis versione Emanuelis Tremellii, & subnexis volumini quinque præcedentium editionum Variis lect. Deinde exstat in Bibliis Regiis Antwerpiensibus A. 1571. Parisiensibus A. 1645. Gabriele Sionita potissimum curante (confer ejus Epist. ad Neuhusium in Allatii *supplementis* pag. 297. & 300. seq.) & Londinensibus 1657. Denique punctis tam diacriticis quam vocalibus ornatam caractere nitido recudi fecit separatim *Egidius Gurbierus* noster ὁ μακασίτης, addita versione latina Evangelii Matthæi, lexico brevi & Variis lect. Hamb. 1663. 8. In hac editione & in polyglottis habentur etiam Epistola posterior Petri, & secunda ac tertia Joannis, & Judæ Epistola quas edidit Pocokius 1) Lugd. Bat. 1630. 4.

C c

& Apo-

k) Nova litterar. maris Baltici A. 1698. p. 94. *Acta Eruditor.* A. 1705. p. 240. aufgefangne Briefe Tomo III. p. 257

l) Pocokius in præf. *A quo aut quando in linguam Syriacam translata sint hæ Epistolæ, supra Fires meos disquisito est. Unum tamen monere liceat, Dionysium quendam qui commentarius Syriæ hæc una cum ceteris Canonicis & Actis Apost. nec non Apocalypsi illustravit, in præfat. ad secundam Petri monere, Epistolam secundam Petri non fuisse versam in linguam Syriacam cum libris qui diebus antiquis redditus sunt, ideoque non in-*
veni.

& Apocalypsis m) quam è MS. Scaligerano quod est in Bibl. Leidenſi vult gavit cum verſione Ludovicus de Dieu A. 1627. 4. reculaſam poſt ejus Opera Amſt. 1693. fol. Hæc enim in plerisque MSS. Syriacis n) & imprimis editionibus deſunt. *Hebræicis* litteris verſio N. Syriaca deſcripta prodiit Heidelbergæ A. 1568. fol. & Genevæ 1569. fol. cum verſione Tremellii, & Græco N. T. cum Bezzæ translatione. Deinde minori forma Antwerpiz à Plantino A. 1575. ſine punctis. Hinc *Guidonis Fabricii* Boderiani cura Paris 1584. 4. cum verſione interlineari, N. T. Græco & vulgata. Præterea in N. T. polyglotto *Elic Hutteri* Norimb. 1599. fol. Denique ante paucos annos in Germania, edente *Chriſtiano Knorrio* L. Barone de Roſenroth.

Turcica verſio Novi Teſt. auctore *Guil. Seamanno* prodiit Oxonj 1666. 4. Præterea Albertus Bobovius ſive Bobowsky Polonus in gratiam Levini Warneri totam Sacram Scripturam Turcice vertit, quæ hodie in Bibl. publica Leidenſi MSta aſſervatur. Conſer de hoc Bobovio Thomam Hyde in appendice ad *Cosmographiam* Adami Peritſol. Hic ipſe eſt Ali-Beigh Muhammedis IV. interpres quam Biblia vertiſſe Turcice, lego in præſatione ad Catecheſin Lutheri Virgimiana & Svecica lingua juſſu Caroli XI. Regis vulgatam Holmiæ 1696. 8. Andreas vero Mollerus in notis ad Azizi Neſephzi Tartari fragmentum lingua Turcica ſcriptum de cognitione Dei & hominis, ubi allegat verba CHRISTI Joann. III. 3. *Iſta*, inquit, *auctor Arabicè citat, nescio unde.* Namque *Erpeniana verſio & Parisina quam Londinenſis ſequitur aliter habent. Turcicam S. Scriptura ſive integre ſive ex parte factam verſionem non credam auctorem legiſſe, Quam Jo. Ungnadio ſeri curaviſſe Thuanus o) lib. XXX. teſte, recentior procul dubio*

ſeriri niſi in translatione Thomæ Episcopi Heracleenſis. Hujus Thomæ Heracleenſis verſionem MS. Novi Teſt. ea quam nos legimus meliorem accuratioremque manu ſua eleganter deſcriptam habuit Prockius teſte Rev. Hochſtetero Theologo Tubingenſi Orat. inaugural. p. 29.

m) Interpretem Ludovicus de Dieu vocat *Lucam* quendam, ut ipſi quidem videtur Maxonitam, At Rich. Simonio lib. 2. Hiſt. Crit. N. T. videtur potius Europæus.

n) Conſer Coſmæ Indoplevitæ locum à me allatum ſupra p. 145.

o) Thuanus ad A. 1565. qui Ungnadio emortualis fuit, teſtatur eum incredibili propagandæ religionis deſiderio ardentem immenſis ſumptibus Biblia ſacra & Theologorum aliquot ſcripta in linguam Turcicam & Croaticam converti, & ad gentes illarum ſingularum peritas transferri curaviſſe. Andreas Mollerus in Annalibus Freibergenſibus p. 284 de eodem Ungnadio: *Er hat mit groſſen Unkoſten das Neue Teſtament/ die Augſpurgische Confession und andre Chriſtliche Bücher in Croatiſche*

bio est hoc MS. quod CPoli A. 1559. erutum est. Vetus quidem Testamentum Judei Taurici Turcice legere dicuntur, sed qui in Turcia sunt Christiani, vel Syriace vel Arabicè vel Græce vel Iberice vel aliâ Scripturam legunt.

Vandalica. Vide supra, *Slavonica.*

Virginiana versio Bibliorum auctore Jo. Elioto lucem vidit Cantabrigiz in Nova Anglia 1663. & 1685. 4. Sed alia plane est lingua Americanorum Virginiana qua Catechismus Lutheri editus esse paulo ante memorabam.

Wallica sive Cambro-Britannica Novi Test. versio excusa est Lond. 1567. 4. Bibliorum integrorum 1588. 1620. & 1689. 8.

Hæc de versionibus Novi Test. dicta sufficiant, in quarum multitudine cum videmus nullam plane repertam esse hæcenus omnibus numeris absolutam, minus mirabimur Matthiam Flacium diligentem illum sacrarum litterarum scrutatorem jam olim scribere non dubitasse in parte 2. Clavis S. Scripturæ tractatu VI. *Verissimum sane est, nullam sacrorum Codicum versionem prorsus vel jam factam esse vel dinceps fieri posse, etiamsi ab aliquo angelo sentiretur, in qua plane nullus sit lapsus.*

XIX. Commentaria Veterum quotquot edita sunt Græce vel Latine in libros Novi Testamenti.

Ex antiquis Ecclesiæ doctoribus Græcis in *Mattheum* exstat Origenes sed non p) integer : tum Jo. Chrysostomus : & longe junior auctor operis q) Imperfecti.

In *Marcum* Victor Antiochenus & commentarius Latine editus in editionibus Latinis Chrysostomi.

In *Lucam* Titus Bostrensis, sive junior aliquis sub illo nomine.

In *Joannem* Origenes (iterum r) truncus) & Chrysostomus ac Cyrillus Alex. (iterum s) haud integer.)

C c 2

In

sche Sprache transferiren und mit cerulischen und glagolischen Buchstaben zu drucken lassen. Cyriacus Spangenbergius in Chronico Sax. ad A. C. 1564. notat hoc instituto fideliter eum adjectum esse à Primo Trubero Croato, Stephano Consule Austriaco, & Antonio Dalnata.

p) Græce à cap. XIII. 36. tantum ad XXII. 33. Sed Latine ex veteri (Bellatoris ut videtur) versione usque ad XXVII. 66.

q) Desunt homilie in tria postrema Matthei capita, & opus ipsum Latine tantum exstat, sicut quoque Euthymius nondum Græce prodit.

r) Desunt in Joann. XIII. 33.

s) Desunt quæ Cyrillus scripserat à cap. X. 17. ad XII. 49. quod non observantes quidam Jo. docti Clichtovei supplementa pro Cyrilli verbis laudaverunt.

In *universos Evangelistas* Catenæ Patrum à Corderio & Possino editæ, tum latina commentariorum Theophili Antiocheni * versio, Theophylactus & Euthymius Zigabenus.

E latinis veteribus in *Matthæum*, Hilarius Pictaviensis, Hieronymus, Chromatii t) quædam: Augustini quæstiones, Christianus Druthmarus Grammaticus, Paschasius Ratbertus, Rabanus Maurus. Anselmus Cantuar. (sive ut alii Gvil. Parisiensis) & Rupertus Tuitiensis, ne de inedita Hildebrandi (postea Gregorii VII) expositione dicam.

In *Marcum* Hieronymus & fragmenta sub Jo. Hierosolymitani nomine vulgata.

In *Lucam* Ambrosius & qui editus est sub nomine Jo. Hierosolymitani.

In *Joannem* Augustinus, Alcuinus, Rupertus Tuitiensis.

In *Evangelistas universos* Augustini quæstiones & Arnobii junioris annotationes in loca quædam & scriptores Harmoniarum quos infra separatim recenseo. Tum Bedæ, Hugo de S. Victore, & Tho. Aquinas in Catena aurea è Patribus collecta.

In *Acta Apostolorum* Græci Chrysostomus, Oecumenius, Theophylactus. E latinis Bedæ.

In *Epistolas Pauli* è Græcis Chrysostomus, Theodoritus, Jo. Damascenus, Oecumenius, Theophylactus; ne de Euthalii prologis dicam, Phoritiique Commentariis MSS. Sola enim edita hoc loco referre mihi animus est. In Epistolam ad Romanos Origenes exstat è versione Rufini sub falso nomine Hieronymi. Prodiit etiam Basileæ 1537. 4. apud Robertum Winter Veteris Theologi Græci succincta in Epistolam ad Romanos exegetis, Jo. Lonicero interprete. Sed eadem illa cum Oecumenio.

E latinis Hieronymus u), Pelagius sive potius Pelagianus quidam inter Hieronymi editus opera, alius item qui legitur inter opera Ambrosii x) & Hilarius Diaconus à multis incerta conjectura existimatur:

* Utrum Theophilus sit auctor, vide disquirentem Clariss. Tenzelium diss. select. p. 214. seq.

t) In caput V. & VI.

u) Hieronymi non in omnes Epistolas habemus, sed tantum ad Galatas, Ephesios, Titum ac Philemonem. Alter vero commentarius inter Hieronymi opera editus sive Pelagii ipsius, ut Vossio in Hist. Pelag. p. 11. seq. & Garnerio ad Mercatorem p. 367. perflusum, sive Pelagiani cujusdam, ut malebat Cotelærius ad Patres Apostol. T. 1. p. 89. seq. prætermisit Epistolam ad Hebræos.

x) Commentarius in Epistolam ad Hebræos alterius esse auctoris à reliquis & è Chrysostomo collectus videtur, cujus homilias in hanc Epistolam ex ore Magistri sui digestas esse traditur Constantinus presbyter Antiochenus.

tur : Sedulius item Scotus & Remigius (non Remensis nec Lugd.) sed Antissiodorensis sive Haymo Halberstad. Primasius, Beda sive Florus Lugdunensis, Rabanus Maurus, Lanfrancus Cantuariensis, Anselmus sive Herveus Cenomanensis, Petrus Lombardus & Jo. Sarisberienfis.

In *Epistolam ad Romanos* Petrus Abeilardus & Guilelmus Remensis y) ad *Galatas* Claudius Taurinensis, (quæ enim in Matthæum & reliquas Pauli Epistolas scripsit, nondum sunt edita.)

In *Epistolas Catholicas* à Græcis Oecumenius, ut breves adumbrationes sive explicationes omittam quæ in loca quædam harum Epistolarum leguntur Latine sub nominibus Clementis & Didymi Alexandrinorum. Et Victoris Antiocheni Commentarium MS.

E latinis in primam Joannis Augustinus in Epistolas Catholicas Beda.

In *Apocalypsen* Arethas & Andreas Græci : Latini Victorinus, Tychonius inter Augustini Opera, Baringvedus sive Berengarius * Anglus sub specioso Ambrosii nomine editus, Primasius, Beda, Ambrosius, Anthbertus, Haymo, Anselmus Laudunensis, Bruno Casinensis, Richardus de S. Victore.

In Evangelia & Epistolas anniversarias Commentarius habetur à Patribus collectus à Smaragdo, & Homiliarum Pauli Diaconi, Rabani item Mauri Homiliz & Radulfi Ardentis, Honorique Augustodunensis. E Græcis Homiliz Theophanis Ceramei.

Commentarii ²⁾ præcipui recentium in N. T. latine editi.

In *universam Sacram Scripturam*, Glossæ Ordinariæ & interlinearis auctores Walafridus Strabus Fuldensis & Anselmus Laudunensis, adjunctis commentariis Nicolai Lyræ & Pauli de Carthagera ad illa annotationibus, Antwerp. 1634. fol. sex Volum.

C c 3

Hugo-

y) T. 4. Bibl. Cisterc. p. 174.

* Vide Warthon, Auctar. ad Usser. de Scripturis vernaculis p. 392.

2) Pleniorem horum recensitionem expectabit lector à R. P. Longo Oratorii Parisiensis præbytero in Bibliotheca sacra Scripture quam incredibili studio jampridem instruit. Nam Gvil. Crowei quidem Elenchus scriptorum in Sacram Scripturam Lond. 1672. 8. quem fere sequi se proficitur Clariss. Lipenius in Bibl. Theologica, & Bern. Lamy in calce Harmoniæ Evangelicæ, tum Jo. Caroli Postii Bibl. exegetico Biblica Lips. 1703. 8. non sunt usque quaque accurata, Et summe Rev. D. Mayeri Bibliothecæ Biblicæ pars tantum prima lucem vidit, dum per ardua negotia prohibitus est Vir Magnus reliquas absolovere.

Hugonis Cardinalis Commentaria. Venet, 1600, fol. octo voluminibus,

Dionysii Carthusiani. Lugd. 1573. fol. septem voluminibus.

Tho. de Vio Cajetani commentarii in totam S. Scripturam exceptis Cantico Canticor, Prophetis & Apocalypsi. Lugd. 1639. fol. quinque voluminibus.

Jo. Marianæ scholia Madrit. 1619. fol. & cum supplementis Petri Lanfeli & notis Biblicis Emanuelis Sa. Antw. 1624. fol.

Biblia magna Joannis de la Haye Paris, 1643. fol. quinque Vol. in quo opere hrbes commentarios Jac. Tirini, Steph. Menochii, Emanuelis Sa & Jo. Gagneum atque Gvil. Estium in loca difficiliora. In ejusdem Bibliis maximis occurrunt præterea uberiora prolegomena, variz versiones Latinæ earumque concordia & commentaria Nicolai de Lyra, ibid. 1660. fol. tomis XIX.

Cornelii à Lapide commentaria in universam Scripturam excepto Jobo & Psalmis. Antw. 1671. fol. decem Volum.

Francisci Junii & Imman. Tremellii Biblia cum brevibus notis. Editio optima Wecheliana 1603. fol. cum Pauli Tossani indice.

Jo. Piscatoris in utrumque Testamentum. A. 1646. fol. duobus Volum.

Critici sacri excusi Londini fol. tomis IX. in quorum VI. & VII. habes ad N. T. notas Vallæ & in Vallam Jac. Revii, tum Erasmi, H. Stephani, Francisci Vatabli, Seb. Castellionis, Isidori Clarii, Nic. Zegeri, Jo. Drusii, Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, Jo. Cameronis, Ottonis Gualperii, Jac. & Ludovici Capellorum, Jo. Priczi & viri summi Hugonis Grotii. Abrahami item Sculteti exercitationes Evangelicas. Recusi deinde sunt Critici in Belgio & Francofurti quoque 1701. cum duobus Voluminibus supplementorum, sed ad N. T. nihil quicquam accessit præter Nortoni Knatchbulli animadversiones & Andreæ Massii quædam.

Matthæi Poli Synopsis Criticorum & aliorum S. Scripturæ interpretum. Lond. 1669 -- 1676. fol. quinque Vol. recusa Francofurti 1679. hinc Ultrajecti Jo. Leusdenio curante A. 1686. Denique iterum Francofurti minoribus typis A. 1694. 4.

Ludovici de Dieu notæ in utrumque Test. Amst. 1693. fol.

Jo. Dougæi Analecta sacra in V. & N. T. Lond. & Amst. 1693. 8.

Daniel Brenius in utrumque Test, ibid. 1664. fol.

Lucz

Lucæ Ofiandri Biblia cum notis. Francof. 3. Volum. 1608. fol.

D. Abrahami Calovii Biblia illustrata. Francof. 1672. fol. quinque Volum. Præterea Jac. Raupium, aliosque.

In totum Novum Testamentum Nicolaus Gorram, Antwerp. 1617. 1620. duobus Volum. fol. Benedictus Arias Montanus. Antwerp. 1575. 1588. 4. Alphonsus Salmeron. Madrit. 1597--1602. sedecim Voluminibus & Brixiz 1601. denique Colon. 1602. 1604. Natalis Bedda, Ed. Leus, Stunica &c. in loca varia N. T. contra Erasmus, è quibus Stunica ceteris eruditior legitur etiam in Criticis Anglis.

Jo. Calvinus in totum N. T. excepta Apocalypsi. Theod. Beza, Rudolphus Gualtherus, Bened. Aretius, Augustinus Marloratus, Dan. Toffanus, Joannes Coccejus &c. ne dicam de Anti-Trinitariis Socino, Crellio, Schlichtingio, Wolzogenio, & Georgio Enjedino, cujus detorſiones confutavit Haberkornius, ac nuper in Germanico opere de divinitate CHRISTI Philippus Jacobus Spenerus *ὁ μακρότης*.

Henr. Hammondi Paraphrasis & commentarius ad N. T. ex Anglico Latine translatus à Jo. Clerico V. C. qui suas & ipse notas addidit. Amst. 1698. fol.

His adde notas Criticas ad N. T. scriptas à Joach. Camerario, Dan. Heinsio, Alexandro Moro, Nortono Knatchbull, ac nuper à Clariss. Viro Lamberto Bos. Et commentaria Victorini Strigelii, Matthiæ Flacii atque Erasmi Schmidii in N. T. notasque haud contemnendas Jo. Michaëlis, Theologi Gryphiswaldensis, editas nuper cum præf. Rev. D. Jo. Fechtii, Rostoch. 1706. 4.

In quatuor Evangelia Jacobus Faber, Jo. Maldonatus, Adamus Contzen, Aloysius Novarinus, Franciscus Lucas Brugenſis, Joannes de Sylveira Lugd. 1681. fol. tribus Volum. quinta editio, Petrus Possinus in spicilegio Evangelico.

Jo. Lightfootus, Balduinus Walæus, Jo. Boissius, Petrus Keuchenius, Henr. Bullingerus.

Martinus Bucerus, Erasmus Sarcenius, & Jo. Georgius Dorscheus nuper admodum vulgatus cum erudita præfatione Theologi insignis Jo. Fechtii. Hamburg 1706. 4.

De Harmoniis Evangelicis dixi inferius separatim.

In *Mattbaum* Thomas Aquinas, Alphonsus Toſtatus hujusque Epitomator Petrus Ximenes, Jacobus Alphonsus de Avendano, Jo. Ferrus,

rus, Paulus Palladius de Salaza, Franciscus Titelmannus, Matthias Honcamp. Mogunt. 1690. 8. tribus Vol.

Frid. Spanhemii patris dubia Evangelica, & Frid. Spanhemii filii Vindiciæ Evangelicæ T. 3. Opp. Jo. Pricæus, Carolus Maria de Veiel. Et in loca selecta Franciscus Gomarus, Christoph. Pelargus, Wolfgangus Musculus. Simon Episcopus in capita priora XXIV.

Petrus Kirstenius, Jo. Gerhardus, cum Jo. Ernesti Gerhardi fil. Analectis: Jo. Brentius, Egidius Hunnius, Dav. Chytræus, Melancthon &c. Petri Winstropii pandectæ in prima X. capita, duobus Vol. in folio. Auctor speciminis Antiquitatum abstrusiorum in Matthæo Ao. 1657. 4. Gotfridus Olearius.

In *Marcum* lectiones II. Joannis Gersonis, Commentarius Angeli del Paz, Stanislaus Socolovius, Joannes Soarez Episcopus Conimbricensis.

Carolus Maria de Veiel, Lamb. Dancæus.

Christophorus Hegendorfinus, Jo. Winckelmannus.

In *Lucam* Bonaventura, Angelus del Paz, Didacus Stella, Socolovius, Soarez, Franciscus Toletus.

Jo. Pricæus, & in loca quædam cap. 1. & 2. Franciscus Gomarus, Christoph. Pelargus.

Jo. Brentius, Jo. Winckelmannus, Franciscus Lambertus.

In *Joannem* Thomas Aquinas, Bonaventura, Claudius Gvillandus, Benedictus Pererius, Franciscus Titelmannus, Franciscus Ribera, Jo. Ferus, Franciscus Toletus.

Jo. Oecolampadius, Wolsf. Musculus & in loca selecta Gomarus, in caput X. & XI. Pricæus, Christoph. Pelargus.

Jo. Brentius, Phil. Melancthon, Alexander Alefius Scotus professor Lipsiensis, Caspar Cruciger, Cassiodorus Renius, David Chytræus, Jo. Wigandus, Nicolaus Selneccerus, Egidius Hunnius, Georgius Mylius, Paulus Tarnovius, Wilh. Lyserus & Christianus Nifanius. Francof. 1684. 4. denique Analysis ac paraphrasis D. Seb. Schmidii. Argent. 1684. 4.

In *Acta Apostolorum* Jo. Ferus, Caspar Sanctius, Aloysius Novarinus, Bened. Pererius, Arturus Pitseus, Jo. Lorinus, Libertus Fromondus, Nicolaus du Bois, Jo. de Sylveira Lugd. 1678. fol.

David Pareus, Henr. Bullingerus, Jo. Pricæus, Jo. Lightfootus, Balduinus Walæus, Jo. Boisius, Jo. Pearsonii Annales Paulini & prælectiones

Etiones in prima capita Actor. Caspar Streso, & Carolus Maria de Veiel. Multis Actorum locis afferunt quoque lucem Sam. Basnage V. C. tom. I. Annalium & Lud. Cappellus in Historia Apostolica illustrata. Tum viri S. Pauli scriptores de quibus supra p. 151. Gerbrandum vero van Leewen, qui paraphrasi & notis eruditis hunc librum Belgico sermone explicuit Amst. 1704. 8. duobus Vol. aliosq. qui Anglico, Germanico, Gallico idiomate illum sunt interpretati, de industria prætereo, quoniam eos tantum referre constitui qui Latina lingua editi sunt.

Neque omittendi qui Acta illustrarunt è nostris, Justus Jonas, Jo. Brentius, Dan. Arcularius à Balth. Menzero editus, Nic. Selnecerus, Ægid. Hunnius, Christoph. Pelargus, Georgius Calixtus, Jo. Tobias Major, Jo. Georgius Dorscheus & Jo. Gerhardus cum analectis Jo. Ernesti Gerhardi filii.

In *Epistolas Pauli* Tho. Aquinas, Jac. Faber, Benedictus Justinianus, Jo. Gagnejus, Franciscus Titelmannus, Petrus Stazvartius, Gvil. Estius, Jac. Natlantus, Petrus Launzus, Aloyfius Novarinus, Isaacus Habertus, Bernardi Pionii Minoritz Capucini Analysis paraphrasis & Commentarius. Paris. 1703. fol.

Wolfgangus Musculus, Dav. Pareus, A. Hyperius, A. Schultetus.

Conradus Vorstius in omnes, exceptis posteriore ad Tim. ad Titum, Philem. & Hebræos.

Ægidius Hunnius, Frid. Balduinus, Til. Heshusius, G. Major, Christianus Chemnitius, Jo. Quistorpius, Eilhardus Lubinus, Nic. Selnecerus (excerpta ad Hebræos) & Georgius Calixtus.

In *Epist. ad Romanos* Dominicus à Soto, Jo. Ferus, Cornelius Mussus.

Jac. Altingius tom. III. IV. Opp. Caspar Streso, Stephanus Derbais, Christoph. Wittichius, Wilh. Momma, Simon Episcopus in Capp. VIII. - XI. Jacobus Arminius in caput IX.

Jo. Brentius, Jac. Wellerus, Dav. Rungius, Augustus Varenius, Seb. Schmidii in prima sex capita commentarius, & paraphrasis capitum XII. Philippi Jacobi Speneri paraphrasis è Germanico Latine versa. 8.

In *Epist. I. & 2. ad Corinthios* Libertus Fromondus, Antonius Peregius, Adamus Contzen.

Robertus Rollocus.

David Rungius, ac D. Speneri paraphrasis.

In *priorem* Tho. Mortonus & Jo. Lightfootus & in caput XII. Jo. Priczus: Paraphrasis Seb. Schmidii.

In *Epist. ad Galatas* Adamus Contzen, Marinus Grimannus, & Hieron. Seripandus.

Johannis van der Weyen Analysis, in Variis sacris: & Wilh. Mommx meditationes posthumæ. Franciscus Gomarus.

D. Lutherus, Jo. Brentius, Andreas Kunadus, Barthol. Battus, Hieron. Kromayerus, Dan. Lagus, Justus Fewerbornius, Frid. Weisius Helmst. 1705. 4. Seb. Schmidii Analysis & commentarius. Exstat quoque commentarius locuples D. Speneri, sed Germanice, & Jo. Lockii paraphrasis notis illustrata, Anglice.

In *Epist. ad Ephesios* Gabriel Vasquez, Augustinus de Quiros.

Anonymus à Bibl. Joannis Archi-Ep. Eboracensis cum notis in V. T. editus Cantabrig. 1653. 8. & Clariss. Rhenferdi cura recusus Amst. 1703. 8. Ludov. Crocius.

Hieron. Wellerus, Meno Hannekenius, Barthol. Battus, Dan. Lagus, Jo. Tarnovius: D. Speneri commentarius postumus in *Epist. ad Ephes.* & *Coloss.* Germanice editus. Sermones Petri Bosc. Gallicè.

In *Epist. ad Philippenfes* Jo. Antonius Velasquez, Antwerp. 1637. fol. 2. Volum.

Franciscus Gomarus & Jo. Dallzi sermones Gallicè editi.

Barthol. Battus, Jo. Tarnovius.

In *Epist. ad Colossenses* Augustinus de Quiros,

Franciscus Gomarus, Jac. Altingii Analysis exegetica tom. 4. Opp. ne de iis dicam qui Anglice hanc Epistolam explicarunt ut Tho. Cartwrightus, vel qui Belgice & quorum etiam Germanice versio fertur, ut David Knibbe & Jo. d' Outrein.

Analysis & commentarius Seb. Schmidii, Frid. Rappoltus, Jo. Tarnovius.

In *Epist. 1. & 2. ad Thessalonicenses* Gabr. Vasquez,

Franciscus Gomarus,

Seb. Schmidii paraphrasis, Jo. Tarnovius, Hieron. Wellerus,

In 1. & 2. *ad Timotheum* Claudius Espenczus,

Jo. Priczus.

Jo. Gerhardus.

Prioris paraphrasis auctore Seb. Schmidio,

In

In *Epist. ad Titum*, Espencæus, Jo. Gopyli paraphrasis.

Jo. Pricæus, Jo. Wallisius tomo III, Opp.

Frid. Rappoltus, Jodocus Willichius, Jo. Henr. Wildhagen
præfide D. Jo. Fechtio, Rostoch. 1692. 4.

In *Epist. ad Philemonem* Franciscus Fevardentius,

Jo. Pricæus, Lamb. Danæus, Franciscus Gomarus.

Scipio Gentilis, Christianus Fridericus Frankenstein Lips.
1665. 12. Paraphrasis Seb. Schmidii.

In *Epistolam ad Hebræos* Franciscus Ribera, Lud. de Tena.

Jo. Braunius, Christoph. Wittichius, Petrus van Hœke, Caspar
Streso & in priora IX. capita Jac. Altingius tom IV. Opp. Exstat & com-
mentarius eruditus & copiosus Anglice editus à Jo. Oweno, fol.

Sebast. Schmidius, Jo. Henricus Majus, Justus Christophorus
Schomerus, Casp. Erasmi Brochmanni commentarius postumus, Hafs.
1706. 4. & MS. Jo. Schultze Rectoris Hamb. & *ἑρμηνεία*.

In *Epistolas Catholicas* Tho. Aquinas sive alius junior, (allegat e-
nim Lyranum) Jo. Lorinus, Nic. Serarius.

Franciscus Gomarus, Conradus Vorstius.

Eilhardus Lubinus, Conradus Hornejeus.

In *Epistolam Jacobi*.

Petrus Stæzvarius, Augustinus de Quiros, Franciscus Fevar-
dentius.

Jacobus Laurentius.

Caspar Erasmus Brochmannus; Christoph. Samuel Martini,
Seb. Schmidii Analysis ac paraphrasis.

In *Petri utramque* Franciscus Fevardentius & Jo. Baptista Foleng-
gius, ut alios quamplurimos omittam quos videas licet apud Ludo-
vicum Jacobum à S. Carolo in Bibliotheca Pontificia p. 180. seq.

Gvit. Amefius in utramque, & in posteriorem Thomas Smith,

Jo. Gerhardus, Hieron. Wellerus, Nic. Selneccerus.

In *Epistolam primam Joannis* Jo. Ferus, Petrus Maldonatus, Jo.
Baptista Folengius.

Jo. Pricæus, Simon Episcopius.

Seb. Schmidius, Ægidius Hunnius, Frid. Rappoltus, & *ἑρμηνεία*
postuma Jo. Georg. Dorschei in primam Joannis & secundam Rostoch.
1697. 4.

In *Joannis secundam & tertiam*.

Jo. Pricæus.

Jo. Benedictus Carpozovius, Fil. cujus commentarius legitur inter Opp. Theologica D. Rappolti.

In *Epistolam Jude* Augustinus de Quiros, Franciscus Fevardentius, Nic. du Bois, Jac. Bolducius.

Hermannus Witsius in *Meletematis Leidenfibus*, Jo. Priczus, Antonius Grelletius.

Samuel Pomarius, Jo. Gerhardus, Jo. Georgius Dorscheus & Brandanus Henricus Gebhardi, Francof. 1700. 4. Christoph. Samuel Martini. Petrus Kirstenius.

In *Apocalypsin* Tho. Aquinas, Joannes Hussus (sine nomine auctoris Witeb. 1528.) Bernardinus Senensis, Franciscus Ribera, Jo. de Sylveira, Lud. ab Alcazar (quem in multis secutus est Bossivetus a) in commentario ad *Apocalypsin* Gallice edito Paris, 1689. 8.) Lib. Fromondus, Dan. Herveus.

Jo. Priczus, H. Morus, Josephus Medus, Antonius Grelletius, Jo. Marckius, & qui Bossiveti hypothesin ad examen revocavit Campegius Vitringa. Exstat & Anglice ac Germanice Peganii dilucidatio propria visionum *Apocalypseos*.

Jo. Gerhardus, Jo. Cluverus, Matthias Hoë, Hieron. Kromayerus, Jo. Winkelmannus, Mattheus Hofmannus b) & Caspar Heunischius, Brandani Henrici Gebhardi Isagoge & paraphrasis.

XX. *Harmonia Evangelicæ Scriptores Veteres.*

De harmonia Evangelica in quam sæculo XII. Latine commentatus est *Zacharias Chrysopolitanus* tom. XIX. Bibl. Patrum edit. Lugd. obvius; quamque vetus latinus interpres *Victor Capuanus* c) venditavit sub falso nomine *Tatiani*: & de altera quam latine vertit & sub *Ammonii Alex.* nomine edidit Ottomarus Luscinius Augustz Vindel. 1523. sed quæ & ipsa Tatiano d) tribuitur in versione antiqua Theotisca per Clariss. Palthenium nuper vulgata, non repetam ea quæ dixi in Codice Apocrypho N. T. pag. 378. seq. Utraque latine, in *Orthodoxographis* & in *Biblio-*

a) Rich. Simon III. 31. Epist. select.

b) Vide *Acta Erud.* 1688. p. 590. seq.

c) Hujus Victoris Capuani Catenam MS. in Evangelia habuit Fevardentius, & ex eadem Fragmenta quædam Polycarpi produxit ad Irenæi III. 3. laudata etiam Grotio ad Jo. XVII. 4.

d) Tatiano adscribit quoque Baronius. Sed ab ejus sententia discedunt non sine causa Viri doctissimi. Vide Antonium Pagi ad A. C. 172. n. 3.

bibliothecis Patrum plus simplici vice edita est. Posterior è Luscinii versione & recognitione Casparis Bruschii prodiiit etiam Erfurti 1544. 8. & in Micropresbytico Basil. A. 1550. fol.

Theophili Antiocheni perinde ut genuina Tatiani Harmonia Evangelica periit: si modo ulla unquam exstitit Theophili Harmonia, & non Hieronymus Theophili commentarios in Evangelia, quos cum reliquorum ejus scriptorum elegantia congruere negat in Catalogo c. 25. & quorum latinam versionem hodie habere e) nos sunt qui existiment, cum Tatiani Monotessaro confundens scripsit Epistola CLI. ad Algasiam: *Theophilus Antiochena Ecclesie septimus post Petrum Apostolum Episcopus quatuor Evangelistarum in unum opus dicta compingens ingenii sui nobis monumenta reliquit.* Conf. Zacharias Chryfopolitanus p. 742. ex Hieronymi Homilia de villico iniquitatis.

Fragmentum Epistolæ *Julii Africani* ad Aristidem quo conciliatur genealogia Christi in Matthæo & Luca, servavit Eusebius lib. I. Hist. cap. 7.

Eusebii libri περὶ Διαφωκίας Ευαγγελίων quos memorat Hieron. Catalogo c. 81. & ad Matthæi I. interciderunt. Exstant vero ejus *Canones Evangelici* quibus secutus Ammonium Alex. f) per X. columnas capitula Evangelistarum (qualia è veteri computatione etiam in melioribus N. T. editionibus & in vet. MSS. ad marginem notantur) ita inter se comparavit, ut statim appareat quotnam & quibus in pericopis Evangelistæ eandem rem referant. Hi Canones jam omiſſa jam præmissa Epistola Eusebii ad Carpianum præfiguntur Græce quibusdam N. T. editionibus ut Erasmi, Rob. Stephani A. 1550. & Polyglottis: Latine ex Hieronymi versione occurrunt in editionibus Doctores illius Stridor nensis, & in Orthodoxographis. Sed & Æthiopice in editione N. T. Æthiopica. Similiter Arabice, Syriace, Coptice, Anglo-Saxonice exstant in Codicibus Novi Test. illarum linguarum MSS. Præterea in veteri scholio ad Marcum quod è Codice Bibl. Regiæ produxit Rich. Simon lib. III. Hist. Crit. N. T. p. 89. allegantur Eusebius ἐν τῷ πρὸς Μαρίνον περὶ δοκείας ἐν τοῖς Ευαγγελίοις περὶ τῆς ἀναστάσεως Διαφωκίας.

Eriphanium à viris quibusdam doctis inter scriptores Harmoniz Evangelicæ referri video, proter ea nī fallor quæ disputat hæresi LL. Alogorum.

D d 3

e) Theophili esse negant Cotelierus ad Patres Apostol. T. 2. p. 16. Tillamontius, Albertus & alii.

f) Hieron. præf. in Evangelia ad Damasum, & Isidorus Hisp. VI. 14. Orig.

Augustini libri IV. de Consensu Evangelistarum leguntur in parte posteriore tomi tertii editionis luculentæ Operum Doctoris Hipponensis quam Monachis Benedictinis Francisco Delfau, Thomæ Blampino & aliis viris doctis congregationis S. Mauri Christianus orbis debet.

De *Hieronymo* vetus scriptor à Jo. Mabillonio tom. IV. Analect. editus: *Evangelii Historiam ita conciliatoris g) dissertationibus declaravit, ut unicam fore arbitretur.* Videlicet in commentariis suis ad Matthæum & in aliis scriptis, subinde speciem *Συναγωγῶν* in Evangelii conatur tollere, licet nullum ejus opus peculiare sub titulo Harmoniæ Evangelicæ exstat.

Juvenii Metaphrasis Poëtica Latina Historiæ Evangelicæ merito huc refertur, perinde ut Theotisca illa vetus *Osfredi*.

Utrum *Constantini M.* Imperatoris *τρεῖς αὐτῶν* & *τρεῖς αὐτῶν* huc spectent, quæ memorat Eusebius in ejus vita III. 37. exuditus Lector judicet. Sane ita visum Joanni Lightfooto, Hor. Hebraic. ad Joannis VIII.

Ex *Helychii* Hierosolymitani h) *Εὐαγγελικῇ συμφωνίᾳ* præstantissimus Cotelierius tomo III. monumentorum Ecclesiæ Græcæ edidit cum versione sua & notis *συναγωγῶν ἀποριῶν καὶ λύσεων*, quibus loca nonnulla Evangelistarum inter se conciliantur.

Anonymi Monoglossarum jussu Ludovici Pii compositum quod evolvit olim D. Lutherus, servatur in Bibliotheca Paulina Lipsiensi & celebratur à Joachimo Fellerio τῷ μακαρίῳ, in præfat. ad Catalogum MSS. illius Bibliothecæ. Andreas quoque Osiander testatus est usum se esse *Anonymi* veteris harmonia à Monasterio ad fontem salutis.

Clementis presbyteri Lanthoniensis (circa A. C. 1170. clari) Harmoniam à Latino Anglice versam à Jo. Wickleso servant Angli MS. in suis Bibliothecis.

Prætereo alios sequioris ætatis scriptores Harmoniarum Evangelicarum Guidonem de Perpiniano, Ludolphum Saxonem, Petrum Lombardum & Jo. Gersonem: Petrum Comestorem in Historia Scholastica; Simonem Carfulanum sive de Cassia cognomento Fidatum (qui Florentiæ A. 1348. obiit) libris XV. de gestis Salvatoris. Colon. 1545. fol. atque *ἀντικειμένων* utriusque Testamenti scriptorem Julianum Pomerium.

Har.

g) Ita forte legendum pro *consolatoris*. Cotelierius legit *conciliatoris*.

h) Solenne est huic Helychio gesta & dicta CHRISTI, quo facilius difficultates etiam perleves solvat, multiplicare, uti faciunt è recentioribus A. Osiander, Carolus Molinæus, Codomannus, Jo. Olivetus, Abr. Calovius, Casp. Hermannus Sandhagenius.

*Harmonie Evangelicæ scriptores recentiores
ordine litterarum recensiti.*

- Joannes Aleſius, Lichz 1605. 8.
 Natalis Alexander in expoſitione litterali & morali Evangelii JESU
 CHRISTI ſecundum IV. Evangeliſtas, Pariſ. 1703. fol.
 Chriſtophorus Alchoferus, Jen. 1653. 1658. 4.
 Anonymi Concordia Evangelica, Pariſ. 1653, edita, & Tillemontio atque
 aliis ſæpe laudata.
 Anonymi alterius Concordia edita Gallice ſub titulo : Meditations ſur
 l' Hiſtoire & la Concorde des Evangiles. Bruxellis 1676. 12. duo-
 bus Vol.
 Anonymi Angli Harmonia in Bibl. Uſſerii reperta & ex Anglico Germa-
 nice translata Francof. 1672. 8. & cum præfat. Auguſti Hermanni
 Franckii, Halz Sax. 1700. 8.
 Jo. Avenarius, Baſil. 1588. 12.
 Jacobus de Aufoles, Pariſ. 1610.
 Jo. Banzius, Colon. 1624. 4.
 Cæſar Baroniſus & Sam. Baſnage tomo primo Annalium.
 Sebaſt. Barradii Luſitani Commentaria in Concordiam Evangelicam,
 Mogunt. 1601. fol. quatuor Volum.
 Benjamin Beauport Franciſcanus. Pariſ. 1552. 8. Gallice.
 Thomæ Beauxamis Carmelitz Commentarii in Harmoniam Evangelicam
 ex antiquis Patribus congeſti. Pariſ. 1590. 2. Vol.
 Balthaſaris Bebelii Antiquitates Evangelicz. Argent. 1673. 4.
 Cæſaris Becilli Urbinatis connexio Evangeliorum, in qua textus ordine
 ſervato rerum geſtarum ſeries indicatur. Rom. 1623. Pariſ. 1631.
 & 1651. 12.
 Detlevi Becmanni vita CHRISTI Meditationibus ducentis illuſtrata.
 Hamb. 1684. 8. Germanice.
 Jani Bircherodii Series Chronologica Annorum JESU CHRISTI.
 Hafniz 1679. 4.
 Joannis Bourgherii Profeſſoris Duaceniſis Historia & Harmonia Evan-
 gelica tabulis & quæſtionibus explicata. Montibus Hannoniz
 1644. fol.
 Jo. du Buiſſon, Duaci 1575. Janſenium Gandaveniſem ſecutus, Rom.
 1576. 8. Colon. 1604. 12.

Anto-

Antonius Brockevius. Colon. 1539.

Jo. Bugenhagenii Pomerani Concordia Evangelica Historix passî Christi & glorificati. Witeb. 1524. 8.

Florentii de Bruin. Dordraci 1690. 8. Belgicè.

Henrici Buntingii, Magdeb. 1589. fol. cum septem annorum Christi (1. 2. 30. -- 34.) Calendariis Historicis,

G. Calixti Concordia Evangelistarum ex ejus dictatis infcio auctore edita Halberstadii 1624. 4. & deinde sæpius alibi.

Abr. Calovii Harmonia Germanicè, Witeb. 1680. 8. & Latine in Bibliis illustratis tomo primo N. T. 1676. fol.

Centuriatores Magdeburgenses tomo I. capite X.

Jo. Calvinii i) Harmonia ex Matthæo, Marco, Luca (nam in Joannem separatim scripsit) Genev. 1555. fol. ex officina Rob. Steph. & sæpius deinde alibi, & inter opera. Etiam Gallicè & Germanicè.

Tho. Cartwrighti Harmonia Evangelica per Analysin Logicam & Metaphrasin historicam illustrata. Amst. 1630. 4.

Matthæi à Castro epitome Concordiæ Jansenianæ. Antw. 1593. 8.

Martini Chemnitii Harmonia Evangelica à Polycarpo Lysero k) & Jo. Gerardo continuata atque ad umbilicum perducta. Francof. 1593. 1608. 4. Jenæ 1617. 1626. 1627. 4. & Francof. 1615. fol. Genev. 1628. 1645. Roterd. 1646. Hamb. 1647. Francof. 1657. Hamb. 1704. fol. duobus Volum.

Joannis Christiani speculum Harmonicum præcipuarum harmoniarum, Bernæ 1642. 4. & Germanicè A. 1643. teste Lipenio, ipse enim librum haud vidi.

Joannis Clerici Harmonia Evangelica, in qua uno conspectu quatuor columnis verba Græca Evangelistarum integra conferuntur, addita latina versione vulgata, & editoris paraphrasi. Amst. 1699. fol. & latine tantum Aldorf (titulus præfert Lugdunum) 1700. 4. Anglice quoque prodiit Lond. 1700. 4. Fatetur Clericus in ordine præ ceteris instituisse se vestigiis Jo. Richardsoni, de quo infra. Etiam
notas

i) Calvinus Andreas Osiandro veluti è diametro adversatur, & dum temporis ordinem sepiissime ab Evangelistis neglectum supponit, etiam ubi diversa narrare videntur Evangelistæ, unam eandemque rem ab illis referri arbitrat. Dicam & hic cum Livio XXVI. 49. *Si aliquibus assentiri necesse est, media simillima vera sunt*, nam ambæ sententiæ & Osiandro illa & hæc Calvinii excedere aliquando modum videtur, ut magno Chemnitio probe observatum.

k) Lyserus incepit à capite 52. Gerhardus à capite 141. Ex merito commendatur hoc opus in Consiliis Witebergens. Theolog. part. 1. tit. 1. num. 4. In tabulas illud redegit David Klugius
ὁ μακρίτης.

notas in hanc Harmoniam suam pollicetur in memoriis litterariis Trivultinis A. 1702. parte I. p. 157.

Jo. Cluverii Harmonia Evangelistarum digesta secundum paschata & itinera CHRISTI, edente filio Mich. Cluvero. Rostoch. 1628. 4. paucis constans foliis.

Harmonia Brunonis Cognati Carthusiani, quem de nonnullis monet Petavius II. 12. Epist.

Laur. Codomannus. Norimb. 1568. 4. Germanicè.

Alanus Copus, Lovan. 1572. Duac. 1603.

Bernh. Copus, una cum Jo. Alezio de quo supra. Lichz 1605. 8.

Simonis Corroyi, Ord. Cœlestinorum, Consonantia Evangelica. Lugd. 1547. Antw. 1591.

Pauli Crellii, Witeb. 1566. 8. Germanice, è Bugenhagio fere.

Adriani Crommii è Soc. Jesu. Lovan. 1633.

Jacobi Dornkrellii ab Eberhertz patris & filii, in Harmonia Biblica Lüneburg. 1686. fol. Germanicè, & novis curis filii de integro ibid. 1688. 8. separatim sub titulo : der Evangelischen Vergleichung zweyte Arbeit.

Tho. Draxi Harmonia, Calvinum potissime oppugnans, ut Lipenio notatum.

Laurentius Echard in Historia Ecclesiastica generali trium priorum seculorum Lond. 1702. fol. Anglicè.

Laurentius Edingerus in delineatione Harmonica ἀκολουθίας Evangelii de CHRISTO. Hafn. 1670. 8.

Ruperti Erythrophili Pastoris Hanoverani Catena aurea in Harmoniam Evangelistarum. Magdeb. 1604. 4. & Germanice 1608. 4.

Andrez Fabri syntagmata Hist. Evangelicæ Harmonicum, Germanicè. Ulmz 1652. 4.

Christophori Fischeri. Ulsenz 1575. 1579. 1583. fol. Concionibus Germanice habitis.

Laur. Forerus in vita JESU CHRISTI. Dillingz 1640. 8.

Michael Fouqué. A. 1574. Gallicè. Confer Rich. Simonis Epistolas selectas lib. 2. p. 101.

Paulus Frisius de tempore ministerii CHRISTI. Witeb. 1604. 4.

Henr. Gartwaithi Harmonia Evangelica Lond. 1630. 4. Anglicè.

Jo. Gerhardi. Vide supra in Chemnitio.

Roberti Gouleti. Paris. 1535. 8.

Sam. Gradockii. Lond. 1668. fol. Anglice.

Frid. Greiffenii. Germanicè.

Jo. de la Haye Historix Evangelicæ dispositio ipsius Evangelistarum ver-
bis ordinata serie distributa. Duaci 1607. 4. Ej. Triumphus veri-
tatis ordinati Evangelii quadriga invecsta SS. Patrum exercitu stipa-
ta, ibid. 1609. fol.

Jo. Henricus Heideggerus libro. III. Enchiridii Biblici cap. VI.

Protasius Henriettus. Paris. 1667. 4. Gallicè.

Joannes Hiud. Lond. 1632. 8. Anglice.

Jo. Hufsi Collectio gestorum CHRISTI secundum tres annos prædica-
tionis ejus digesta. Inter ejus opera Norimb. 1558. fol.

Cornelii Jansenii Gandavenfis Episcopi Commentaria in Concordiam
Evangel. Lugd. 1571. fol. & 1582. 1594. & sæpius aliis in locis,

Cornelii Jansenii Iprensis Tetrateuchus. Lovan. 1639. 4.

Petri de Iruosqui, Navarri Dominicanis series Evangelii &c. Stellæ Na-
varrorum 1557. fol.

Davidis Klugii Harmonia Evangelistarum Chemnitio-Lysero-Gerhar-
diana in tabulas redacta. Jen. 1670. 4.

Antonii à Koninckstein Enarratio in Monotesaron Evangelicum, Co-
lon. 1539. 8.

Jo. Kromayeri, Superintend. Vinariensis A. 1636. 8. Germanicè.

Bernardi Lamy Presbyteri Oratorii Paris. Harmonia sive Concordia
IV. Evangelistarum. Paris. 1689. 12. Ejusd. Commentarius in Har-
moniam cum Apparatu Chronologico & Geographico & præfa-
tione in qua demonstratur veritas Evangelii, ibid. 1699. 4.

Jo. Lightfoot Harmonia Evangelistarum inter se & cum V. T. tom. I. Opp.
De Polycarpi Lyseri Patris (qui A. 1610. Dresdæ obiit) Harmonia Evan-
gelica: Vide supra in Chemnitio.

D. Val. Ernesti Lœfcheri tentamen accuratæ Harmoniæ, In relationi-
bus novantiquis Germanice editis A. 1701. p. 164. seq.

Eilhardi Lubini Harmonia Græcolatino Germanica, Rostoch. 1616. 4;

Severini Lubomlii Poloni Ord. Prædicatorum. Cracov. A. 1607. fol.

Reinardi Lutz. Basil. 1561. fol.

Jo. Henrici Maji Theologi Giesfensis Harmonia Evangelica I) omnium
dictorum & factorum Domini nostri JESU CHRISTI usque ad
Pascha-

1) Auctor ipse in præf. Compendium non tantum basi operis Chemnitio Lyseriani, Light-
footiani aliorumque exhibeo; sed & occasionem suppedito plura additandi.

Pascha *εαυρησμων*, perpetua paraphrasi & commentario ex singulis commatibus cognitionem veritatis & praxin pietatis com-
monstrante illustrata. Giesz 1707. 4.

Jo. Mathesii Historia JESU CHRISTI è IV. Evangelistis Norimb. 1568. Germanice.

Gerhardi Mercatoris Harmonia Duisburgi, 1592. 1603. 4.

Gortwaldi Mefchini tabula novæ Harmoniæ Evangelicæ edita Spira, teste Lipenio.

Theobaldi Meuschii Harmonia Evang. Hanov. 1604. 4.

Caroli Molinzi Collatio & unio Evangelistarum Hanov. 1565. 4.

Rich. Montacutius in *Θεωρητικῇ* sive Originibus Ecclesiasticis. Lond. 1636. 1640. fol. duobus Volum.

G. Oenopolz Harmonia. Francof. 1607. fol.

Jo. Godfridi Olearii Vita CHRISTI. Halis Sax. 1669. 12. Germanice.

Andrez Osiandri Harmonia Græce & latine libris IV. in quibus Evangelica historia è quatuor Evangelistis ita in unum est contexta, ut nullius verbum ullum omissum, nullum alienum immixtum, nullus ordo turbatus, nihil non suo loco positum : omnia vero litteris & notis ita distincta sunt, ut quid cujusque Evangelistæ proprium quid cum aliis & cum quibus commune sit, primo statim adpectu deprehendere queas, addito libro annotationum & Elencho sive Indice per tabulas argumentorum. Græce & Latine Basil. 1537. fol. & Germanice per Jo. Schweinzerum, A. 1540. 8.

Pauli de Palatio. Constatiz 1605. 4.

Joach. Perionii. Paris. 1553. fol.

Potensteineri. Amst. 1653. 4. Germanice edita & Lipenio memorata.

Dionysius Petavius XII. 18. Doctrinæ temporum.

Paulus Pezron in Historia Evangelica per Judaicam & Romanam confirmata. Paris. 1696. 12.

Jo. Georgius Pritius in tabula Chronologica cap. XXXVI. Introduct. in lectionem N. T. Lips. 1704. 12.

Barthol. Radmannus de Vita CHRISTI. Francof. 1600. fol.

Vincentii Regii è Soc. Jesu dilucidatio Concordiæ & Historiæ Evangelicæ libris VIII. Colon. 1615. fol.

Joannis Pauli Resenii Apparatus Evangelicus sive Harmonia IV. Evangelistarum, nescio an edita.

Jo. Richardsoni Ardachadenfis in Hibernia Episcopi Harmonia exhibitæ à Jacobo Usserio ad calcem Annalium V. T.

Joannis Roberti Arduennatis è Soc. JESU Mysticæ Ezechielis Quadrigæ hoc est Sancta Evangelia Historiarum & temporum serie vinculata Græce & latine, Mogunt. 1615. fol.

Francisci de Roxas Toletani Commenraria in Concordiam Evangeliorum secundum ordinem Evangeliorum totius anni. Madrit, 1621. fol.

S. le Roux Concordia IV. Evangelistarum, Paris, 1701. 8.

Jo. Rubi Hannonii, Colon. 1572. 8.

Dan. Sachsi Concordia Evangelistarum Concionibus 300. explicata Francof. 1651. 1658. 1662. fol. tribus Volum. Germanicè.

Casp. Sagittarii Harmonia Evangelica Passionis m) JESU CHRISTI. Jen. 1684. 4.

Casp. Hermannii Sandhagenii Harmonia Evangelicæ Luneb. 1684. 1688. 8. Germanicè.

Josephus Scaliger à CHRISTI baptismo ad mortem usque computat Paschata quinque p. 86. ad Euseb. & libro VI. de emendar. temporum p. 552. seq. Paulo aliter Paschata quinque colligit Wilh. Langius de Annis CHRISTI lib. II. cap. 10. seq. Fuere è veteribus qui unico tantum anno baptismum Domini & prædicationem passionemque conclusèrunt, ut pater è Philastrio hæresi 105. aliisque apud Blondellum prolegom. ad lib. de Episcopis p. 27. seq. & Grotium ad Luc. IV. 19. Eidem sententiæ ad stipulatus nuper est Franciscus Burmannus parte 2. Exerc. diss. 2. de intervallo τῆς πολιτείας five functionis CHRISTI p. 257. Aliis placet tria tantum Paschata admittere, ut post Irenæum II. 38. Petavio XII. 17. doctrin. temp. & Norisio Cenotaph. Pisan. c. XVI. Sed libenter accedo eorum sententiæ qui Joannis Evangelistæ testimoniis congruentius Paschata quatuor à Sospitatore nostro post baptismum celebrata esse docent.

Justi Georgii Schottelii Harmonia Evangelica. Brunsvic. 1675. 8. Germanicè.

Andræ Seelmatteri, Helvetii. Basil. 1612. 4. itidem Germanicè.

Nicolai Selnecceri Explicationes Harmoniæ Evangel. Lipsi. 1604. 8.

Casparis Serrano Lusitani Compendium Concordiæ Evangel. Janfenii Gandavensis. Colon. 1593. 8.

Georgii Sigelii Historia JESU CHRISTI. Norimb. 1585. fol.

Bar-

m) Idem argumentum docte persecutus est & Evangelistarum narrationes diligenter inter se contulit Antonius Bynæus in libris III. de CHRISTO crucifixo. Amst. 1691. 1696. 1698.

4. Ejusdem Bynæi de CHRISTI circumcissione liber vidit lucem A. 1690. 4.

- Barthol. Siultati Diarium humanitatis CHRISTI. Francof. ad Viadrum 1600. 4. Germanice.
- Georgii Steinhardi Evangelistarum. Lips. 1593.
- Rob. Stephani Harmonia Evangel. Paris. 1553. fol.
- Jo. Stineri. Colon. 1629. fol.
- Taylori vita CHRISTI. Lond. 1657. fol. Anglice.
- Salamonis Van Till. Harmonia Evangelica commentario in Mattheum adjuncta, Dordraci 1687. 4. Belgicè.
- Sebast. Nanus Tillemontius parte 1. memoriarum ad Hist. Ecclesiasticam spectantium, Paris. 4. & Bruxellis 1694. 12. Gallicè.
- Jo. Mariz Verrati, Carmelitæ Harmonia Evangelica. Venet. 1571.
- Didaci Villalobos, Pintiz 1555. fol.
- Abrahami Coueti de Vivier Historia Evangelica Ordine naturali digesta ita ut ratio habeatur potissime locorum in quibus Dominus est versatus. Prodiit Hagæ Comm. 1705. 4. Gallice.
- Pauli Voëtii, Amstelod. 1654. 4.
- G. Joannis Vossi Harmoniæ Evangelicæ de passione, morte, resurrectione ac ascensione JESU CHRISTI Servatoris nostri, libri III. Amst. 1656. 4. Ejusdem liber de Genealogia n) CHRISTI, ibid. 1643. 4. & inter Opera VI. Vol. in fol. edita.
- Jac. Usserius. Vide supra Anonymus, & Richardson.
- Mich. Waltherus (pater) in Harmonia Biblica. Argentor. 1627. 4. Norimb. 1654. & 1696. fol. quæ auctior est editio.
- Gvilelmi Whiston brevis Consideratio Chronologiæ V. T. & Harmoniæ Evangelistarum. Cantabrig. 1702. 4. Anglicè.
- Georgii Wirth Professoris Lips. Hortulus è IV. Evangelistis, Francof. 1610. 4.
- Dan. Witby in Indice Chronologico post commentarium in N. T. Lond. 1703. fol. Anglice.
- Philippi Ziegleri Concordia Evangel. Francof. 1620. fol. Germanicè.

XXI. *Distinctio librorum N. T. in capita & versiculos.*

Antiquissimi Codices scriptorum sacrorum Novi fœderis quemadmodum nullis accentibus atque interpunctionibus, sic nulla

E e 3

stinctio-

n) De hoc argumento consulendum Petri Possini diallaicon Theogenealographicum cum Catena Patrum Græcorum in Mattheum editum Romæ 1646. fol.

quoque capitum notatione distincta fuerunt. Primus capitulorum distinctiōnem (quemadmodum V. T. libris Parafcharum & Haphtararum) videtur libris Evangelicis & Apostolicis intulisse usus lectionum publicarum in Christianorum cœtibus, unde pericoparum & capitulorum jam apud Justinum Martyrem & Tertullianum mentio occurrit. De illorum ἀναγνώσματων ratione consulenda Clarissimi Viri W. E. Tentzelii erudita diatriba de ritu lectionum sacrarum. Witeb. 1685. 4. Deinde ob alias etiam causas in capita dividi cœperunt, vel ad Evangelistas inter se conferendos, vel ad verba scriptorum alleganda & tanto facilius rependienda, quem usum omnium postremo loco, & multo demum tempore interjecto veteres respexisse est credibile. Ad conferendos inter se Evangelistas primus capitum distinctiōnem (quæ forte nec in Tatiani Monotessaro nulla fuit) scriptis Evangelicis applicuisse videtur Ammonius Alex. quem in Canonibus Evangelicis, de quibus supra dixi, Eusebius fuit secutus. Qualis illa fuerit, Canones Eusebiani qui adhuc exstant Ammonii Harmonia, & κεφαλαίων illorum sive capitulorum numeri in marginibus plerorumque Codicum N. T. & in Hieronymo adnotati ignorare nos non sinunt. Præterea apud Euthymium Mattheus dispecitur in pericopas majores LXVIII. Marcus* in XLVIII. Lucas in LXXXIII Joannes in XVIII. Singularum pericoparum inscriptiones Græcæ sive argumenta paucis verbis comprehensa leguntur in quibusdam editionibus N. T. ut Rob. Stephani, & ante commentaria Theophylacti in IV. Evangelia, atque in reliquos N. T. libros (excepta Apocalypsi) ante Commentaria Occumenii, unde illa depromsit, atque in Exercitationibus suis ad N. T. Græcæ descripsit Daniel Heinsius, qui & editioni N. T. Elzevirianæ A. 1633. 12. jussit adnecti. Ex Heinsio dedit illa etiam Rev. D. Georgius Pritius introductione in lectionem N. T. cap. XXV. Apud Latinos alii videntur obtinuisse distinctiōnes, nam Hilarius in commentariis suis Mattheum dividit in Canones XXXIII. Alii eundem distinctiōnem in capita XCIV. Lucam in CVII. Denique in latinis atque inde in universis per occidentem Ecclesiis obtinuit distinctiō capitum quæ Hugoni Cardinali vulgo tanquam auctori tribuitur, quæ Mattheus v. g. dispecitur in capita XXVIII. Marcus in XVI. &c. Sic capita etiam majora videmus Græcis in usu fuisse præter minora illa κεφάλαια sive sectiones, ut patet è Svida, in τίτλος & κεφάλαιον, qui ait Mattheum habere τίτλος sive capita majores LXVIII. at κεφάλαια sive capitula minora 355. Marcum titulos XLVIII. capitula 236. (nam

σλς'

* Ita & in Catona ad Marcum Possiniana.

ελες legendum pro λες ut Simonius & alii monuere) Lucas titulos LXXXIII. capitula 348. Joannes denique titulos XVIII. capitula 232. Sic Apocalypsin in λεγες XXIV. capitula 72. dividit Andreas Cæsareensis. Sic latini in Bibliis suis ante versiculorum rationem receptam capita singula diviserunt per litteras A. B. C. &c. quarum notationem etiam sequuntur antiquiores editiones Concordantiarum.

Denique fuit distinctio librorum sacrorum in ελες, quæ in diversis codicibus perquam extitit diversa ut patet ex antiquis *ελες* *αλες*, qualem habes ad calcem Chronographiæ Nicephori CPol. editionis Scaligeri, & in Operibus posthumis Petri Pirthoei, adjuncta versione latina Anastasii Bibliothecarii, unde recudi eam curavit in Criticis sacris Anglis Joannes Pearsonus, Jacobus Goar ad calcem Syncelli & Fabrotus ad calcem Historiæ Ecclesiasticæ Anastasii. Alias *ελες* & indiculos librorum sacrorum è MSS. codicibus vulgaverunt Cotelerius ad Patres Apostolicos T. I. pag. 117. Jo. Morinus in Exerc. Bibl. Richardus Simon lib. I. Hist. Crit. cap. ultimo: Josephus Maria Thomafius sive Carus, & Laurentius Alexander Zaccagnius. Ceterum de tota illa ratione *ελες* apud veteres consulendi præter jam laudatos Salmasius in prolegomenis ad Solinum, Dan. Heinsius in Aristarcho sacro cap. XIII. Jo. Crojus Obs. in N. T. cap. X. seq. Balthasar Stolbergius Exerc. VII. & XI. earum quæ libro de solæcismis & barbarismis Novi Test. dictioni falso imputatis subjiçuntur, Joannes Henricus Majus in examine Hist. Crit. N. T. cap. XXXIII. Jo. Georgius Pritius introductione in N. T. cap. XXIV. seq. & Humfredus Hody de Bibliorum textibus originalibus IV. 4. p. 644. seq. Ut autem de proportionem *ελες* ad κεφάλαια & τίτλους aliquomodo constet, quatuor Evangelistæ v. g. divisi erant in majores sectiones CCXVII. capitula minora MCLXII. ut computant etiam Epiphanius & Cæsarius, sed *ελες* sive versiculos 9900. Hodiernam librorum N. T. in versus distinctionem jam supra p. 189. notavi nos debere Roberto Stephano. Quemadmodum & hoc jam observatum à multis est, distinctionem illam tam capitum quam versuum quali hodiè utimur, licet ad loca evolvenda utilissimam & propterea aliquomodo necessariam non tamen semper ita esse comparatam, ut lectori ad sensum sacrorum scriptorum rectius intelligendum sit subsidio, atque ubi vel argumentum vel sententia definit, jubeat paulisper veluti subsistere, sed non raro divellat conjugenda, & quæ divelli oportebat conjungat.

XXII.

XXII. *De stylo Novi Testamenti & lingua Hellenistica.*

Quoniam sancti homines DEI scripserunt impulsu SPIRITUS SANCTI το πῶς καὶ τι illis suggerente, hic afflatus divinus ita moderatus est naturalem vel studio acquisitam quæ in ipsis erat scribendi facultatem, ut procul ab omni errore, salutaria humano generi traderent: linguæ vero illorum idioma neutiquam immutavit, sed quemadmodum voluit DEUS voluntatem suam nobis exponi lingua hominum, ita non magis captavit Hebraismos quam Græcismos, sed usus est scribentium consuetudine loquendi, quæ in diversis etiam ejusdem linguæ non plane eadem fuit. Hebraismi vero qui in libris Novi Test. obvii sunt, partim ab usu versionis LXX. Interpretum, partim à scribentium consuetudine profluxere, qui Hebræo Chaldaicogeneri loquendi adfveti, etiam cum græce scriberent ducebant aliquem idiomatis illius colorem. Si tamen probe advertas, pauciores in Novi fœderis libris deprehendas Hebraismos quam volunt præclari viri, solæcismos vero nullos, ac ne barbarismos quidem, cum nusquam promittant Apostoli Attice scribere, & tam sit Hebræis barbarus Atticismus, quam Hebraismus Atheniensibus. Qui porro novum veluti linguæ genus effinxerunt viri doctissimi quod vocarunt Hellenisticum, nimum dixerè illi quidem & minus commode usi sunt vocabulo: quocunque tamen nomine appelles, certum est singularem quendam & ab alijs scriptoribus Græcis differentem non linguam nec dialectum, sed colorem dictionis Græcæ stylicæ in libris Novi fœderis exstare, cui nihil usquam similis aut propius eo nomine accedens reperitur, quam Græca LXX. Interpretum versio Veteris Testamenti. Hanc igitur diligenter qui evolvit, non male tempus suum collocaverit ad scripta Apostolica familiarius intelligenda. Qui vero eruditorum hominum varias de stylo librorum sacrorum disceptationes & in his observationes quoque varias neutiquam contemnendas cognoscere desideraverit, ab eo consuli poterunt hæc scripta:

Dissertationum Philologicarum de Stylo N. T. Syntagma à Jacobo Rhenferdo V. C. collectum addita ipsius diss. de sæculo futuro. In isto habes 1) Rev. D. Jo. Olearii diss. inauguralem de stylo N. T. Lipsiz A. 1668. 4. editam atque inde sæpius recusam: 2) Jo. Henrici Bacleri

Bæcleri diff. ejusd. argumenti vulgatam Argentorat. 1642. 3) *Sebaſt. Pfochenii* diatriben de linguæ Græcæ N. T. puritate Amſt. 1629. 8. atque inde ſæpius excuſam. 4) *Jo. Cocceji* ſtriſcturas eouſque ineditas pro *Pfochenio* adverſus *Gatækerum*. 5) *Baltb. Bebelii* Exerc. de phraſi N. T. Witeb. 1659. 6) *Moſi Solani* diff. ſub *Rhenferdii* præſidio contra *Pfochenium* habita. 7) *Martini Petri Cbeitomei* Græcobarbara N. T. quæ Orienti originem debent. Amſt. 1649. 12. 8) *Jo. Henrici Hottingeri* de uſu ſcriptorum Hebraicorum in N. T. 9) *Jo. Leusdenii* diff. X. ſeq. Philologi Hebræo Græc. in quibus ſuccincte agitur de dialectis & XXXI. generibus Hebraiſmorum N. T. & Caſp. Wyſſi dialectologia ſacra, Tiguri 1650. 8. & *Jo. Vorſtii* libris duobus de Hebraiſmis o) N. T. Lugd. Bat. 1648. 10) *Jo. Vorſtii* de Adagiis N. T. 11) *A. Keſleri* Superintend. Eiſfeldenſis de dictorum N. T. allegatione in Novo. 12) De ſtylo ſacrarum litterarum & præſertim N. T. Græci, nec non de Helleniſti & Helleniſtica dialecto doctiſſimorum quorundam tam veteris quam recentioris ævi ſcriptorum ſententiæ, à *Joachimo Jungio* p) collectæ & editæ Hamb. 1639. 4. occasione litis quæ ipſi cum nonnullis interceſſit, de qua vide ſi placet *Jo. Mølleri* V. C. ſagogen in hiſt. Cherſonneſi Cimbricæ p. 586. ſeq.

Syntagma diſſertationum de ſtylo N. T. Græco, quas collegit *Taco Hojo van den Honer* Eccleſiæ Amſtel. Paſtor, Amſt. 1702. 4. In hoc exhibentur. 1) *H. Stephani* diſſertatio hujus argumenti quam editio- ni N. T. A. 1576. præfixit, pollicitus librum integrum de puritate di- ctionis N. T. qui non vidit lucem. 2) *Theod. Beza* de dono linguarum & Apoſtolicæ ſermone diff. è commentario ad Act. X. 46. & fra- gmentum Epistolæ ad Elifabetham Reg. commentario in N. T. præfixæ. 3) *G. Paſoris* Ideam dialectorum N. T. 4) *Jo. Georgii*
F f

STRAN-

o) Nimis à Vorſtio Hebræiſmos multiplicari monuit ipſum *Reineſius* Episto- la ad eum XIV.

p) Huic collectioni *Jacobus Groſſius* Paſtor Hamb. ad S. Catharinæ oppoſuit triadem propoſi- tionum Theologicarum, ſtylum N. T. Græcum à barbaris criminationibus vindican- tum & ſententiæ Criticorum qui Helleniſmum propugnant nihil illius rectitudini de- rogare offendentium. Jenæ 1640. 12. Groſſio *Daniel Wulſerus* Norimbergensis oppo- ſuit Innocentiam Helleniſtarum vindicatam (ſine auctoris & loci notatione) in 12. Reſ- pondit Groſſius in obſervationibus pro triade propoſitionum Apologeticis. Cumque *Jo. Muſæus*, Theologus poſtea celeberrimus A. 1641. edidiſſet diſquitionem de ſtylo N. T. in qua Groſſii trias propoſitionum & obſervationum Apologeticarum modeſte examinatur, reſpondit Groſſius in tertia deſenſione, & judiciis diſquitionis Muſæ- næ A. 1642. editis, in deſenſione quarta.

Straube disp. philologicam de emphasi Græcæ linguæ N. T. 5) *Honerti* ipsius Epistolam ad Abrahamum Boddens de styli N. T. puritate.

Elia Benoiffi Delfensis Ecclesiæ V. D. Ministri adversus Honerti Epistolam amica Expositulatio. Delfis 1703. 4. Honerti responsio &c.

Matthias Flacius parte II. Clavis S. Scripturæ tractatu V.

Salomo Glasius in philologia sacralib. I. tractatu III. &c.

Jo. Henricus Majus in Examine Hist. Criticæ N. T. cap. XXVI. & XXVII.

Glaudii Salmasii de Hellenistica Commentarius, controversiam de lingua Hellenistica decidens & plenissime pertractans Originem & dialectos Græcæ linguæ. Lugd. Bat. 1643. 8.

Dan. Heinsii Exercitatio de lingua Hellenistica & q) Hellenistis. Lugd. Bat. 1643. 8.

Glaud. Salmasii funus r) linguæ Hellenisticæ, sive confutatio Exercitationis de Hellenistis & lingua Hellenistica. Cui libet exequias ire Hellenistica, i, lices. Ecce illa jam effertur.

Ejus-

q) De Hellenistis Actor. VI. 1. IX. 39. & XI. 20. memoratis, septem sententias eruditorum reperio, è quibus perplacet mihi *prima* Lud. Cappelli Opp. posthum. p. 394. cui Hellenistæ sunt Ethnici. *Secunda* est If. Vossii c. ult. de Sibyllinis, atque intelligit Judæos Ethnicorum Romanorum partes secutos, aut qui in eorum stipendio vixerunt. *Tertia* Erasmi, qui nomen Hellenistarum factionem etiam innuere existimat, non tantum nationem aut linguam. *Quarta* Petri de Marca VI. de concordia Sacerdotii & Imperii c. 1. p. 59. è cuius sententia Hellenistæ sunt Judæi dispersionis secundæ in provinciis Græcorum sive gentilium dispersi. *Quinta* Jo. Lightfooti, qui Hellenistas fuisse existimavit Judæos habitantes in gentibus neque gnâros Linguae Hebraicæ, sed quamvis aliam illius in qua versarentur gentis linguam solitos loqui. *Sexta* Hellenistas accipit de proselytis iustitiæ è Græcis. Ita Joach. Camerarius, Beza, Salmasius, Crojus, Pearsonius lectionibus ad Acta Apostolor. p. 52. seq. Matthæus Cottierius, Gvil. Caveus, & Sam. Basnage ad A. C. 35. n. 7. *Septima* denique Hellenistas contendit fuisse Judæos Græcenses *Ἰλλυνοὶ διαλεγομένους* (ita Syrus, Chrysost. Theophylact. Occumen, & in versione Græcobarbara Maximus Margunius) verbis Græcis, phrasibus uti solitos Hebraicis & extra Judæam habitantes. Ita Josephus Scaliger ad Eusebii num. 1731. Dan. Heinsius in Exere. ad N. T. & in aliis quæ memoravi scriptis, Drusus, Hugo Grotius, Hammondus, Rich. Simon, Coccejus præf. ad Cod. Sanhedrin. Jo. Seldenus, Dionys. Petavius, Constantinus l'Empereur, Barthol. Maierus in Philologia sacra aliique.

r) Hugo Grotius Epistola 694. notat ex ipsius Salmasii concessis facile posse componi librum de lingua Hellenistica rediviva. Conser Rich. Simonis Hist. Criticam N. T. cap. 27. seq. & novas observationes cap. 5.

Ejusdem ossilegium Hellenisticæ, sive appendix ad confutationem Exercitationis de Hellenistica. ibid. 1643. 8.

Martini Schoockii de Hellenisticis & lingua Hellenistica diss. ad Heinsum & Salmaſium. Ultraj. 8.

Jo. Crojus in Observationibus ad N. T. contra Heinsum cap. XXX - XXXIV. Genev. 1645. 4.

Dan. Heinſius in Apologia ad verſus Crojum. 12.

M. Jacobi Böhlii juſta & moderata abſentiz ab exſequiis & juſtis funeribus funerilinguæ Helleniſticæ paratis excuſatio & venia. Regiomont. 1647. 4.

Matthæi Cotterii de Helleniſtis & lingua Helleniſtica exercitationes ſecundariæ Argentorat. 1646. forma minore.

Ybo. Gatakeri de ſtylo N. T. adverſus Pſochenium. Lond. 1648. 4. & una cum ejus Cinno, Adverſariis & aliis Operibus Criticis, Trajeſti ad Rhen. 1698. fol.

Horatii Viringæ Campegii F. animadverſionum ad Jo. Vorſtium de Hebraſmis N. T. ſpecimen. Ad calcem obſervationum Miſcellaneorum Lamberti Roſ, Franequ. 1707. 8.

Rob. Boyle de ſtylo ſacræ Scripturæ. Oxon. 1665. Genev. &c. 4.

Balthaſaris Stolbergii Prof. Witebergenſis liber de ſolæciſmis & barbariſmis Græcæ novi ſæderis diſtioni falſo tributis, ut & de Ciliciſmis aliisque à D. Paulo nove uſurpatis, cum Exercitationibus XII. Philologicis. Witeb. 1685. 4. præmiſſa præſatione C. S. Schurzſchii.

Pauli Antonii de N. T. Philoſophiſmis ſive diſtinctionibus Philoſophicis Exercitatio. Lipſ. 1686. 4.

Nic. Agardi Prof. Eloquentiæ Sorani de ſtylo N. T. diſſ. Sorz 1655. 4.

Hæc de Novi ſæderis libris dicta ſufficiant, quibus tunc deum recte & ſalutariter utemur, non quando iſta de quibus hætenus diſſerui, quantumvis ſubtiliter diſcuſſerimus, aut totum etiam ſæcrum Codicem teneamus ad ungveſ, ſed quando illis tanquam voce (quæ proſeſto eſt) divina, ad fidem, atque amorem DEI hominumque patiemur nos adduci, ut per fidem vita beata ac ſempiterna in nomine JESU

CHRISTI perfrui poſſimus,

CAPUT VI. DE FLAVIO JOSEPHO.

Josephi nomen, etas, vita. 1. Libri de bello Judaico. Josephus, Hegefippus. Judai barbari à Josepho dicti. Josephus hebraice lingua non ignarus. 2. Antiquitatum Judaicarum libri. 3. Num scripti primum Hebraicè, ibid. Quanta fide dignus Josephus. 4. Ejus de CHRISTO testimonium. 5. Libri duo contra Apionem. 6. De Maccabaïs. 7. Scripta deperdita. 8. Josephi lectione Comes quidam ab irreligiositate conversus. 9. Josephi editiones Græca, 10. Latina. 11. Græca latina. 12. Versiones in linguas vernaculas. 13. Editiones promissæ. 14. De Josepho pseudo Gorionide. 15. Ejus editiones. 16. Alii Josephi, qui Græcè scripserunt. 17. Alii quidam scriptores de rebus Judaorum. 18. Index scriptorum à Josepho allegatorum. 19.

I.

JOSEPHUS prænomen *Flavii* a) accepit à Flavio Vespasiano manu-
miffore ac Patrono suo, à quo etiam civitate Romana donatus est, gente
Judæus, secta Pharisæus, filius Matthæi, sive Matthiæ potius, è
genere b) sacerdotali & regio Asmonzorum, natus Hierosolymis an-
no primo Caji Caligulæ Cæsaris, qui fuit post natum CHRISTUM trigesi-
mus septimus. In litteris unacum fratre germano Matthia institutus ita
profecit, ut quatuordecim annorum cum esset jam à sacerdotibus & primori-
bus civitatis quærendo de lege c) exerceretur, & anno ætatis sexto decimo
trium apud Judæos sectarum placita cognoscere inciperet. Hinc *Bannui*
eremitæ se addixit, ejusque austerum vivendi genus per triennium imi-
tatus

- a) Flavius vocatur non tantum in editionibus & codicibus MSS. sed etiam apud Clementem 1, & röm p. 341. Origenem; Minucium Felicem, Photium aliosque conf. Tillemonti T. 1, Hist. des Empereurs p. 967. De Matthiæ nomine vide, si placet Vales. ad Euseb. p. 47.
- b) Genus suum ipse recenset Josephus in vita, è publicis tabulis (*δημοσίαις δέλτοις*) p. 998. Conf. de his Clariss. Perizonium in triade diss. 1. Tales fuere *δημόσιαι κύβεις*, è quibus genus suum refert Synes. Epist. 57.
- c) Ita accipio verba Josephi: *συνιόντων δὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρῶ-
των ὑπὲρ ἡμῶν περὶ τῶν νομίμων ἀμφιβέβητον δι' ἡμῶν.* Confer, quæ
de JESU quodæcenni Luc. II. 46.

tatus rediit Hierosolymam & vitam civilem ac Pharizorum hæresin amplexus est, quam testatur leges patrias d) diligentius reliquis coluisse, & vitæ instituto proxime ad Græcorum Stoicos e) accessisse. Anno ætatis vicesimo sexto CHRISTI LXIII. f) Romam accessit, & per mimum quendam Judæum Neroni carum insinuans se in favorem Poppeæ libertatem impetravit amicis quibusdam suis, quos Felix procurator captivos illuc miserat. Reversus domum omnia tumultu plenareperit, & frustra civibus suis graves injurias ulcisci cupientibus & qualicunque successu elatis fuisse, ut pacem cum Romanis colerent. Missus deinde anno ætatis tricesimo, CHRISTI LXVII. cum potestate in Galilæam, ut rebus turbidis prospiceret, utriusque Galilææ rector (II. 25. de bello Judaico p. 822.) multa fortiter & prudenter gessit, ducis functus munere, è multis periculis feliciter evasit, adversus æmulos, inimicos & perfidos magna moderatione usus est. Interalia Judæos nolentes ferre inter se, nisi qui circumcidi se paterentur, prohibuit, professus g) oportere suo quemque consilio Deum colere, non ab aliis coactum. Tandem capta à Vespasiano Jotapata anno eodem LXVII. Neronis XIII. Kalendis Julii post aliquot dies, quibus deliruerat, vivus venit in Victoris h) potestatem, ab eoque cum mox ipsi & Tito filio prælagisset imperium i) in vinculis habitus est, donec biennio interjecto eventus veritatem vaticinii comprobasset. Tum enim à Vespasiano solutus, catenæque ejus securi contractæ k) ut mos erat facere in illis, qui præter fas vincti fuerant. Ex Alexandria profectus Tito adfuit in obsequio Hierosolymæ l) Anno Christi LXX, ætatis Josephi XXXIII, ubi singula diligenter annotavit, & postea Romæ otium nactus græcæ linguæ dedit operam m) & ad concinnandam historiam animum appulit. Vespasiani, Titi & Domitiani gratiam constanter expertus non obstantibus in-

F f 3

vido-

d) Josephus in vita. p. 1023.

e) Id. p. 999.

f) Male in Clariss. Cavei Hist. litteraria excusum 93.

g) pag. 1007. *ὅτι ἕκαστα βιασθήσεται, φάσκων δὲν ἕκαστον ἀνθρώπων, κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ κατὰ βίαν.*

h) Josephus III. de bello Judaico c. 14. (in Græco 24. seq.)

i) ib. III. 14. & V. 12. VII. 12. p. 854. 901. 961. Sueton. Vespas. c. 5. Xiphilinus p. 203. Evid. in *ἰώσηφ* ☉. De hoc vaticinio Josephi lectu digna & erudita exstat Gottfridi Olearii dissertatio edita Lipsiæ A. 1699. qua hoc totum callide prudentius tribuit.

l) Lib. I. contra Apion. p. 1037.

m) XX. ult. Antiqu.

vidorum accusationibus. n) Vixit ultra tertium decimum Domitiani annum, in quo Antiquitatum libri desinunt: fuit autem ille ætatis Josephi LVI. CHRISTI XCIII. Et post hoc opus etiam nunc composuit libros contra Apionem. Forte tamen haud diu superfuit Patrono suo Epaphrodito, cujus casum, (interfectus hic est anno Christi XCV, à Domitiano) in ipsius etiam Josephi perniciem ab inimicis versum suspicatur H. Dodwellus diss. 6. ad Irenæum p. 468.

II. Scripsit ἸΟΥΔΑΪΚΗΣ ἹΣΤΟΡΙΑΣ ο) *περί αλώσεως* De bello Judaico & eversa Hierosolyma libros VII. quod opus ante libros viginti Antiquitatum compositum est imperante adhuc Vespasiano, & in illis subinde allegatur. Compositum est à Josepho Hebræo patria lingua p) primum, in civium suorum usus, deinde Græce oblatum Vespasiano, non certe ante annum ejus septimum, q) CHRISTI LXXV. Magna fide versatum se in hac historia, cui ipse interfuit, describenda testatur Josephus tum alibi tum in vita sua pag. 1026. ubi *ἡμεῖς* commentariis de eodem argumento compositis fidem detrahit, suum autem opus demon-

strat

c n) In vita p. 1031. 1032.

o) Eusebius III. 9. Hist. Eccles. Ἱστορίαν δὲ κατ' αὐτὸν Ἰουδαίῳ πολέμῳ τῶν κατὰ τὸν Ἰουδαίον Ἰωσήφῳ (ἀνδρὲς Ἰουδαίῳ μὲν, Φιλαλήθῳ δὲ) *περί τῆς αλώσεως Ἱστορίαν*. In Codice Bodlejano: *περί αλώσεως Ἰουδαίας καὶ τῆς μεγάλης πόλεως*.

p) Josephus proœmio: Πρὸς ἑμὴν ἐγὼ τοῖς κατὰ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν Ἑλλὰς διγλώσση μεταβαλὼν, ἃ τοῖς ἀνω βαρβάρῳις τῇ πατρίῳ συντάξας, ἀνέπεμψα πρότερον, ἀφ' ἡγεσάδα. Qui nam sint illi ei ἀνω βάρβαροι docet idem paucis interjectis, Παρθῶν μὲν καὶ Βαβυλωνίων, κἀβαν τῶν τῶν πόρων τὰν καὶ τὸ ὑπὲρ εὐφρατὴν ὁμόφυλον ἡμῶν, Ἀδιαβήνης τῶν γυναικῶν διὰ τῆς ἐμῆς ἐπιμελείας ἀκροῶς &c. Nec mirum Judæos à Judæo homine barbaros appellari, cum Christiani etiam hoc nomine appellent quandoque Christianos diversa lingua utentes. Vide Cotelerium ad homiliam IV. Clementin. T. I. Patrum Apostol. p. 663. Quenam vero sit lingua Josephi patria, non æque perspicuo testimonio ejus constat. Itaque alii Syro-Chaldaice Josephum prius libros de bello Judaico scripsisse affirmant. Vid. Sam. Basnagii Exerc. ad Baronium p. 388. ubi Josephum Hebraice caluisse negat, quod mihi de Judæo legis studiosissimo, & qui ex Hebraicis libris Antiquitates Hebraicas condidit, nullo modo credibile videtur, licet puro Hebraismo usum in scribenda historia nolum contendere. Argumentis plerisque, quibus Hebraismi imperitum nonnulli auctoriter faciunt ob violentiores aliquas Hebraicorum nominum interpretationes (quas è Josepho collegit Jo. Marciæus T. 2. Hieronymi p. 170 - 175.), respondit If. Vossius libro de LXX. Interpretibus. Confer. Pauli Pezronii antiquitatem temporum refutatum p. 49. & Humfredum Hody de Bibliis Originali p. 223. seq.

q) Tillæmont, Hist. des Empereurs T. 1. p. 971. edit. Bruxell.

strat & Tito Imp. probatum fuisse, qui illud subscripto manu sua decreto. r) jussit vulgari, & Regi Agrippæ, qui LXII. scriptis ad Josephum, Epistolis suam illi benevolentiam testatam fecerit. In libro 1. contra Apionem pag. 107. non tantum Vespasiano ac Tito, Regique Agrippæ, sed Julio Archelao quoque & Herodi & aliis à se monstratam refert, fideique tulisse testimonium. Statua donatum in urbe Roma narrat Eusebius III. 9. Hist. Eccles. Hieronymus c. 13. Catalogi: *Josephus Romam veniens semper libros Judaice captivitatis Imperatoribus Patri filioque obtulit, qui & Bibliotheca publica traditi sunt, & ob ingenii gloriam statuatam quoque meruit Roma.* Lactine transtulit Rufinus Aquilejensis, cujus versio exstat, quemadmodum & altera liberior audaciorque Ambrosii sive alterius, nescio cujus, quæ ambulat sub nomine *Hegeippi*. Nam Benedictini quidem in præclara sua Ambrosii operum editione affirmant illam se prætermisisse, quod in ea nihil Ambrosiani styli atque ingenii esse censerent: quod visum etiam Latino Latinio est in Epist. ad Masium tom. 2. lucubration. p. 119. Quamquam Johannes Frid. Gronovius in Monobiblo Observat. sacrarum c. 1. & 21. variis argumentis probat vel Ambrosium vel Ambrosii æqualem auctorem esse, cui accedit, quod Jo. Mabillonius in Codice antiquissimo Bibl. Ambrosianæ reperit tributum Ambrosio Episcopo tom. 1. Musei Italici p. 14. *Hegeippi* vero nomen ex Josephi sive Josippi nomine corruptum notavit If. Vossius in appendice de LXX. Interpretibus p. 127. Frequens autem latinis scriptoribus antiquis Josephum potius dicere, quam Josephum: vide Valesium ad Euseb. p. 19. perinde, ut Græcis *Ἰωσήφον*, licet in quibusdam etiam occurrit *Ἰωσήφ* ut apud Pseud Aristeam inter LXX. interpretum nomina, & 1. Maccab. V. 18. (ad quem locum, si placet, vide notas Johannis Drusii) & in Svida, atque alibi passim. Porro libros de bello Judaico cum laude memorat Photius codice XLVII. Hieronymus Epist. XXII. ad Eustochium de custodia Virginitatis: *tales Josephus Græcus Livius in secunda Judaica captivitatis historia Essenos refert.*

III. ἸΟΥΔΑΪΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ * *Antiquitatum Judaicarum libri*

- r) Ita intelligend verba: *ὡς ἡ χάρις τῇ ἰαυτῇ χειρὶ τὰ βιβλία δημοσιεύσας προσέταξεν.* Neque aliud sonant latina Rufini interpretis, nec Nicephori II. 28. Hist. Ut fallantur, qui sibi persuaferunt Titum manu sua libros Josephi descripsisse. Confer laudatam G. Olearii diatribam §. 1. & Tillermontium p. 971.

- * Justinus Martyr cohortat. ad Græcos p. 9. *ὁ γὰρ Ἰωσήφ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ παλαιὸν τῆς ἱστορίας διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν βιβλίων σημειῖναι βυλομεῖται, ἀρχαῖον τῆς ἱστορίας ὅτι γέγραφε. Φλαβίῳ Ἰωσήφῳ ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.*

libri XX. inscripti Epaphrodito s)quem sub extremum alloquitur & κατ'ἑσθιν appellat, & in proœmio ingenti mactat encomio. Clausulæ autem loco Josephus operi Antiquitatum *vitam suam* subjunxit t) licet in editionibus vita Josephi ab Antiquitatibus divulsa legatur, post libros de bello Judaico. Titulum ἀρχαιολογίας & librorum numerum videtur mutuatus à Dionysio Halicarnassensi, de cuius viginti libris ἀρχαιολογίας παλαιῶν dixi libri III. c. XXXII. Perducit autem Josephus historiam ab origine mundi, usq; ad duodecimum Neronis annum, quo rebellare Judæi adversus Romanos cœperunt: & finē operi imposuisse se testatur A. tertio decimo Domitiani, qui fuit CHRISTI XCIII. ætatis Josephi LVI. In MSS. Codicibus singuli libri præmissum habent numerum annorum, quorum historiam complectuntur.

Liber I. annos 3833 - - - - A. Mundi 3833

(If. Vossius p. 154. de LXX. interpretibus 3733)

Gesnerus in Bibl. p. 243. b. male 1833.

Liber II. annos 220

III.	2 (Gesnerus perperam 52)	4053
IV.	38	4093
V.	476	4569
VI.	32	4601
VII.	40	4641
VIII.	163	4804
IX.	177 menses 7 (Gesnerus 157)	4981
X.	182 menses 6. dies 10. (Gesn. 82.)	5164
XI.	253 menses 5. (Gesn. 243)	5417
XII.	170	5587
XIII.	82	5669
XIV.	32	5701
XV.	18	5719
XVI.	12	5731
XVII.	14	5745
XVIII.	32	5777
XIX.	3 menses 6. dies 19	5781
XX.	22	5803

In

a) Videtur intelligi *Epaphroditus* libertus Neronis, quem memorat Arrianus libro primo Epistetarum diff. c. 1. & 26. Interfectum à Domitiano (anno CHRISTI 95.) tradidit Dio lib. 67. p. 766. Conf. Jo. Pearsonii Opera posthuma p. 172. Alius Epaphroditus Chæronensis Grammaticus librorum helluorum, quorum ultra 30000. collegerat, clarus circa eadem tempora & sub Nerva Imp. hydrope extinctus, de quo Svidas.

t) Clarissime hoc testatur Josephus XX. 9. p. 703. & p. 1032. Conf. Rev. Thomæ Inguig prole-

In libris ipsis Josephi passim tempora supputantur, & numeri annorum traduntur; sed ita fere, ut nec inter se satis, nec cum Græca LXX. Interpretum versione, nec cum externis scriptoribus conveniant, ut pluribus exemplis nuper admodum ostendit Petrus Brinch Danus in Chronologia Josephi examine, edito Hafniæ A. 1701. 4. & Fridericus Spanhemius in Chronologia sacra parte 2. c. 3. T. 1. Opp. p. 151. seq. Non dubium est in multis depravatos codices esse in culpa, ut Is. Vossio, Bonjourio aliisque observatum; in nonnullis forte Josephi quoque negligentiam. Capitulum distinctio in Græcis alia, alia est in latinis: & in latinis quoque ipsi editionibus varia ac diversa, nulla à Josepho: incertum itidem, num ipse sit indicis ante singulos libros præmissi auctor, an alius aliquis junior. Ceterum MSSorum Josephi Codicum in Antiquitatum libris tanta est discrepantia, ut Emericus Rigotius non dubitaverit, Josephum binas illius operis editiones adornasse. Ita enim ille in litteris u) datis Rhotomago 21. Febr. 1669. *Libros decem priores Antiquitatum contulicū MSSo codice præstantissimo Bibliotheca Regia, cujus meminit in exercitationibus adversus Baronium Casaubonus. Posteriorum decem librorum nullum potui reperire MSSum codicem bone nota, universi enim, quos inspexi, ita differunt ab impressis, ut conferri plane non possint. Jampridem credidi, atque etiam nunc mihi persuasum Josephum duplici vice antiquitates suas vulgasse. Prima editio continebat contextum primum decem librorum, qualis exstat in impressis, posteriorum autem qualis occurrit in Codicibus MSS, quos consului. In secunda editione priores decem libri ita legebantur, ut occurrunt in MSSo Regio, posteriores vero quales sunt in editis. Nec leviter hoc, quod conjecio de duabus editionibus confirmatur à Josepho ipso affirmante, quod scripsit sua x) Græcis emendanda permisisset. Etiam Hebraice Antiquitatum libros primum scripsisse legas in Bibliotheca Sixti Senensis lib. IV. p. 273. sed hoc recte refellit Rev. Thomas Ittigius in eruditiss ad Josephum prolegomenis, confutata etiam alterius viri docti opinione, qui Antiquitates Hebraice primum stante adhuc templo scriptas colligebat à loco libris VII. c. 11. p. 249. quo affirmat Josephus fortitionem familiarum, sacerdotalium obtinere ἀρχὴς Ἰσραὴλ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἱερεσὶν. Longe minus probanda audacissima Jo. Harduini y) conjectura, qui Josephi*

G g

scri-

goinea ad Josephum b. 3. Valef. ad Eusebii III. 10. Hist. Eccles. & Tillemont. Historia Imperatorum T. 1. p. 978. Le Moine ad Varia sacra. p. 339.

u) Latina feci ex Gallicis, quæ leguntur ad calcem Epistolarum Reinesii ad Bosium. p. 381.

x) L. i. contra Apionem p. 1037.

y) Vignolius Marvillius T. 1. Miscell. Histor. & litterar. p. 78. *Mr. l' Abbé de la Chambre sur ce que le Pere Hardouin prétendoit, que le Joseph tel que nous l'avons aujourd'hui est un ouvrage de quelques Moines du treizieme Siecle: nous le croirons, me disoit il, quand il nous aura prouvé que les Juifs, sont les auteurs des lettres provinciales.*

scripta, qualia hodie habemus non antiquo illi scriptori nobilissimo Judæo, sed nescio, quibus impostoribus tertii decimi à CHRISTO nato sæculi tribuit. De Hebraica Josephi versione, quæ dicitur servari in Bibl. Vaticana, dixi nonnihil infra §. V. notab. ut de Josepho Gorionide §. XV. hujus capituli.

IV. Fidem Josephi plerique veteres & recentes celebrant, quibus velut proprio nomine appellatur Φιλαλήτης. Theodorus Melitenota in præmio Astronomiz: Καὶ μέντοι καὶ Ἰώσηφ. Φιλαλήτης ἀνὴρ ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ ἀρχαιολογία συγγράφεται. Svidas: Ἰώσηφ. Ἰσδαῖος Φιλαλήτης λέγων περὶ τῆς προδρομῆς &c. Isidorus Pelusiota IV. Epist. 75. Ἰώσηφ. ἀνδρὸς Ἰσδαίου μὲν, Φιλαλήτης δὲ. Sozomenus Historiz libro & capite primo Ἰώσηφ. -- ἀξιώχεως ἀνὴρ μαρτυρῶν τῆς περὶ Θεοῦ ἀληθείας. Jomandes de rebus Geticis c. 4. Josephus quoque Annalium relator verissimus, dum ubique veritatis conservat regulam, & origines causarum à principio revolvit. Josepho Scaligero diligentissimus & Φιλαλήτης αὐτοῦ omnium scriptorum præf. ad opus de emendatione temporum. Sane Josephus ipse optime intellexit nihil in Historico magis esse necessarium, quam studium veritatis. Τῷ γὰρ ἵστορίαν ἀναγράφοντι τοῦ μὲν ἀληθοῦς ἀναγκάζον. p. 1024. vitz suz. Testatus etiam est, se ea, quæ de gentis suæ antiquitatibus tradit, non aliunde quam ex sacris libris Moysis ac Prophetarum & ex Hebraicis litteris diligenter transtulisse. Μέλλω γὰρ περιέχειν ἅπασαν τὴν παρ' ἡμῶν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν ἀξίαξιν & πολιτεύματ. ἐκ τῶν ἑβραϊκῶν μετεμνησκούμενη γραμμάτων p. 1. præf. & p. 3. Ταῦ μὲν ἐν ἀκριβὲς τῶν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς προκίον ὁ λόγ. κατὰ τὴν ἰδίαν γὰρ ὁμολογίαν, ὅτο γὰρ ἀξίαξιν αὐτῆς ποιῶν τῆς πραγματικῆς ἐπηγγελία μιν, εἰδὼν προοδεῖ εἰς αὐτὸν ὡς ἀκριβῆς. p. 4. Ταῦτα δὲ ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις εὖ εἰς ἀναγγραμμένα, ἔχει δὲ ὅτως. & lib. X. cap. 11. pag. 349. clarissime ait se tantum Metaphrastem agere librorum sacrorum, neque addere illis quippiam de suo, nec detraxere: καὶ γὰρ εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας περὶ τοῦ ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἐβραίων μεταφράζων ἡ μεμνησκούμενης ἢ Φαλισία μόνον μεταφράζων τὰς ἑβραίων βίβλους ἔπειτα εἰς τὴν ἑλληνίδα γλῶσσαν, καὶ ταῦτα δηλώσω μὴ προστιθεῖς ἢ τοῖς πράγμασι αὐτοῖς ἰδίον, μὴ ἀφαιρὼν ὑπερχμειν. At quis Josephi Antiquitates cum sacris litteris non indiligenter conferat, magna passim & hinc inde vix ferenda libertate vel negligentia usum deprehender, nam non modo omittit complura & adjungit vel secus interpretatur, deterique narrando, (miraculi præcipue, quo fidem apud Ethnicos invenirent: Conf. Jo. Gregorii diff. Anglice editam de LXX Interpretibus p. 33. seq.) sed & aliter non pauca commemorat, ut adversa fronte cum Moy-

Moysæ ac Prophetis in narratione rerum quarundam concurrat. Hoc non Jacobo Saliano tantum in Annalibus V. T. qui Josepho iniquiorem (fateor) aliquando se præbet, & Antonio Possevino in Apparatu sacro, sed innumeris præterea aliis viris doctis observatum, è quibus Jacobus Usserius in Epistola ad Lud. Cappellum p. 42. *De ipso quoque Josepho, inquit, non est prætereandus, quod ex sacris Hebræorum litteris Origines suas translaturum se est pollicitus, neque subtrahendo quicquam neque addendo, id eum pari fide non præstitisse. Eodem consilio, quo Persis nuper Hieronymus Xaverius Jesuita interpolatam à se Evangelicam dedit Historiam, etiam Græcis ille rerum in V. Testamento gestarum transmisit memoriam: nonnulla, quæ erant in Canone, suppressit; alia (ut quum Salomoni verbi gratia pro XL. regni annis 2) LXXX. tribuit, & in numero talentorum argenti ad templi usum à Davide restitit 1. Chron. XXII. 14. Centum millia pro mille millibus substituit) immutans, atque ex scriptis Apocryphis non pauca adjiciens, uti in ejus de Moysæ trienni, de eodem juvene cum Æthiopiis belum gerente, de Tharbi regis Æthiopum filia connubium ejus expetente & aliis ejusdem farina narrationibus licet perspicere. Plura exempla Historiarum sacrarum à Josepho non optima fide relatarum collegit nuper Clarissimus Vir Antonius Vandalen libro adversus historiam Aristeæ cap. X. & XI. & p. 500. tum in libro de origine ac progressu idololatriæ c. VII. Petrus Baylius Tomo primo dictionarii, ubi de Abimelecho agit: *Il y a long temps que je suis indigné contre Joseph & contre ceux qui l'épargnent sur ce sujet. Un homme qui faisoit profession ouverte du Judaïsme dont la foi étoit fondée sur la divinité de l'Écriture, ose raconter les choses autrement qu'il ne les lit dans la Genèse, il change, il ajoute, il supprime des circonstances, en un mot il se met en opposition avec Moïse de telle sorte, qu'il fait que l'un de deux soit un faux Historien. Cela est-il supportable, & n'en faut-il pas conclure ou qu'il ne s'est gueres soucié de scandaliser sa nation, ou qu'il a cru que le sentiment particulier qu'il avoit sur la faillibilité 2) & par conséquent sur la non inspiration de Moïse étoit commun parmi les Juifs? Je croy, que tous les anciens**

G g 2

Histo.

2) Similia librariis forte rectius imputantur, quam Josepho.

3) Hoc nullo pacto verisimile est de Josepho, & perspicuis ejus testimoniis revincitur. Potius dixerim Josephum Phariseum non putasse contradicere se sacris scriptoribus, cum maxime eos interpolavit secundum traditiones gentis suæ, vel etiam pugnancia scripsit. Quot sunt inter Christianos, qui libros sacros tractando secundum suas opiniones præconcepas idem fecerunt, faciuntque, nec tamen de Sacrorum scriptorum *Θεωρίας* dubitant. Neque Petrum Comestorem auctorem historiæ Scholasticæ, nec Xaverium Evangeliorum interpolatorem crediderim de fide divinorum scriptorum debuisse, aut ex suis hinc scriptis de illa sententia posse convinci, qui tamen neutiquam sunt Josepho in referenda Historia sacra accuratiores.

Historiens ont pris la même licence à l'égard des vieux memoires qu'ils consultoient. Ils y ont confu des suppléments, & n'y trouvant pas les faits developpez & embellis à leur fantaisie, ils les ont étendus & babillez comme il leur à plu, & aujourd'hui nous prenons cela pour bistoire. Cotelierus in Chrysoft. ad Danielelem p. 225. *Idem Josephus in fine libri decimi refert hoc visum (Dan. VIII.) sed confuse ac, uti solet, parum accurate.* Sunt & alia, quæ in Josepho reprehendunt viri docti, nam in his etiam, quæ ex Ethnicis scriptoribus produxit testimoniis fidem ejus desiderant, ut Antonius Vandalen lib. de Ariftea pag. 211. præterea multorum parachronismorum reum & in narratione rerum suæ ætatis vel affectu vel errore abreptum arguunt. Vide Petri Possini diss. de genere Herodis p. 34. seq. Harduini Chronolog. V. T. p. 259. Papebrochii apparatus ad propylæum Actis Sanctorum Maji præmissum p. 18. Jobo Ludolfo commentar. ad Historiam Æthiop. p. 230. Josephus dicitur *Antiquitatum Judaicarum fabulator sæpius quam historicus.* Etiam Richardus Simonius Tomo 3. Epist. selectarum Epistola octava notat Josephum non dubitasse Judæorum subinde *Agadab* five fabulosas narrationes, v. g. de Moyse victoria ab Æthiopibus reportata historiz suæ adspargere. Adde eundem Simonium T. 2. Epist. 1. p. 6. seq. Alii hallucinationes in Josepho castigant Geographicas, ut Bochartus T. 1. Opp. pag. 1197. sequ. Errores quosdam morales & Theologicos notat Rev. Ittigius in laudatis prolegomenis c. 5. seq. Historicos alios errores Petrus Brinch in Historiz Josephi examine, Hafniz 1701. 4.

V. Utcunque autem ista se habeant, nihilominus in rebus, quæ circa ipsius tempora atque jam inde gesta sunt, ubi Historia Biblica definit, & universe de rebus gentis suæ, ne de aliis in præsentem dicam, plurima annotavit scitu dignissima: & quis cordatus propter ætatem, eruditionem, judiciumque non libenter ei plus quam multorum Rabbiorum testimoniis tribueret? Errores autem, ut non admisit nullos (homo enim fuit) attamen totantique illi non sunt, ut velut instabilis, propterea de ponte sit deiciendus. Nullam occasionem (verba Casauboni sunt Exerc. XII. num. 2) prætermittit Baronius five justam five injustam deirabendi Josepho, historico nobilissimo, quicquid ingrati Josephomastiges muginentur. - - Si omnes Josephi errores hallucinationes aut ablepsæ (de iis non loquor, in quibus discedit à Bibliis, in quo excusari non potest) in unam summam contrabantur, vix centesima ea pars fuerit culparum ab uno Eusebio admissarum five in Chronico five in aliis scriptis. Cur igitur tanta cura & tanta cum iniquitate Josepho insultabimus? cujus libros nisi providentia Dei singularis ad nostra servasset tempora, in quantis rerum Judaicarum tenebris hodie versaremur? Quot fabulas, quot mendacia jubar Historia Josephi discutit? Evangelicam quoque & Apostolicam Historiam Josephus confirmat

firmat in multis, etiam si vel maxime ponamus dubitandum esse de γρη-
σιότητι locorum de CHRISTO Servatore b) lib. XVIII. Antiq. cap. 4.

G g 3

pag.

b) Hoc Josephi loco non utuntur Justinus, Tertullianus, Chrysostomus; alique complures, quando contra Judeos disputant. Non produxit Origenes alia Josephi laudans in libris contra Celsum, Ne Photius quidem tanto junior meminit in cuius Bibl. Antiquitates Josephi his recensentur cod. 76. & 238. Ante Eusebium tamen lib. 1. c. 11. Hist. Eccles. & Lib. 3. demonstrat, c. 5. allegaverit illum Macarius quidam cubiculi imperatorii praefectus, siquidem genuinus sit hujus ad Diocletinum sermo, qui refertur in Actis Sanctorum Maji T. 5. pag. 149. Locum Macarii à Clariss. Viro W. E. Tenizelio primum in dialogis mensuris Germanice editis A. 1697. pag. 556. observatum hic adscribere integrum non dubitavi: ἰωσήφⓄ ὁ ἐξ ἱεροσολύμων ἱερεύς, γυνόμεⓄ καὶ ἰσθρὸν μετ' ἀληθείας ἵα κατὰ ἰσδαίμς μαρτυρεῖ τὸν χριστὸν τὸν ἀληθινὸν θεὸν γενοῦσα ἐνανθρωπήσαντα ἵε καὶ σαυρωθέντα καὶ ἡ ἡμετέρα ἡμετέρα ἡμετέρα, ὃ ἵα συγγράμματα ἐν ἡ δημοσίᾳ ἀπικεκαται βιβλιοθήκη. λέγει δὲ ὅτως. Γίνεται δὲ κατὰ τὸν τὸν καιρὸν ἡσθς σοφὸς ἀνὴρ εἶπε ἀνδρὰ αὐτὸν λέγειν χρῆ, ἡ γὰρ παραδόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλⓄ ἀνθρώπων τὸν ἡδὸν ἀληθῆ δεχομένων. Καὶ πολλὰς μὲν ἱσθμῶν, πολλὰς δὲ ὃ ἑλλήνων, ἐπέλεγτο. Ὁ χριστὸς ἐστⓄ ἡ. Καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τὸν πρῶτον ἀνδρῶν παρ' ἡμῶν σαυρῶ ἐπιτετιμημένος Πιλάτῳ ἐκ ἐπ' αὐτοῦ οἱ τὸ πρῶτον ἀγαπήσαντες. Εἶπεν γὰρ αὐτοῖς τῆστιν ἔχων ἡμέραν πάλιν ζῶν, τὸν θεὸν προφῆται ταῦτα καὶ ἄλλα μυρία ταύμασθα πρὶ αὐτῶν ἐπρήκτοαν; καὶ ἐκείνῳ τὸν χριστιανὸν ἀπὸ τοῦδε ὀνομασμένον ἐκ ἐπ' ἐλπίε φύλον. Ταῦτα ἐν τῷ τὸν εἰσβαλὼν γραμματεῖⓄ πάλαι ταῖς ἡαυτῶ βίβλοις ἐγχαράξαντⓄ πρὶ τῶ δέσποτος καὶ σωτῆρος ἡμῶν, πῶτα ἀρα ἀπολογία τοῖς ἀπίστοις ὑποληφθῆσται; plane notandum haec Acta martyrii Macariani, si non longe post Diocletianum plane confecta, saltem interpolata atque locum Josephi insertum à recentiore manu esse. Post Eusebium laudatur Josephi testimonium ab Isidoro Pelus. IV. Epist. 225. Sozomeno L. Hist. c. 1, Sophronio interprete Catalogi Hieronymiani, Georgio Hamartolo, Cedreno, Zonara & Glyca, quem sub Theodori Metochitae nomine Meursius edidit, in Chronicis: Svida in ἰωσήφⓄ & Nicephoro I. Hist. Eccles. c. 39. è quibus varias lectiones notavit Jo. Andreas Bosius in Exercitatione ad Periocham Josephi de JESU CHRISTO c. 2. (Jonn. 1673. 4.) Laune præter Josephi interpretem Cassiodori æqualem & Hegesippum L. 2. de exilio Hierosol. c. 12. atque in anaephehærofi p. 685. citat Hieronymus Catalogo scriptorum Eccles. c. 13. & Joh. Sarisberienfis L. 2. Policratici c. 9. ac Chronographi & Historici recentiores bene multi, Haymo L. c. 11. Hist. Eccles. Anonymus Bambergensis MS. in Academia Jensoni & Bosio inspectus, Conradus Urspergensis, Freculfus, Albertus Stadenfis &c. His testimoniis accedit consensus, non modo editorum codicum, sed etiam manu exaratorum grecorum latinorumque, quos evolverunt Bosius, Bigotius & Lambecius, quem vide in Epistola ad Augustum Luneburgensem Ducem de VII. MSS. codicibus Josephi, qui exstant in Bibl. Cæsarea (editam Vindobonæ A. 1666. 4.) & libro VIII. Comment. de eadem Bibl. pag. 3. seqq. Sed & in Hebraica Josephi versione fuisse

pag. 611. de Johanne Baptista c) lib. XVIII. c. 7. p. 626. De Jacobo lib. XX. c. 8. & quæ de dirutis propter Jacobi necem injustam Hierosolymis de Joanne Baptista Propheta & de Christo cum sacerdotibus adolente in templo ex iisdem Josephi libris laudant Origenes I. contra Celsum p. 35. l. 2. p. 69 & in Matthæi XIII. p. 223. Eusebius II. 23. Hist. Hieronymus Catalogo Script. Eccles. c. 2. & 13. Svidas Ἰωσήφ & Ἰησοῦς hodie vero in Josephi libris non d) reperiuntur.

VI. ΠΕΡΙ

fuisse istud testimonium in pervetusto codice MS. Vaticanæ Bibl. sed abraham à Judæis testatur Baronius ad A. Christi XXXIV. num. 226, quod licet aliena fide narratum Casaubono videatur p. 677. Exerc. tamen confirmatur ab Huetio demonstrat. Evangel. propof. 3. §. 13. & Theophilo Comite de Windischgrætz, qui codicem illum Romæ sibi demonstratum Wagenfello affirmavit, ut legas in Chrysof. Arnoldi collectione Epistolarum de testimonio Josephi p. 249. seq. (Nörimb. 1661. 12.) Cui addendum, quod ex inedito Gyraldi Cambrensis libro de institutione principis affert præstantissimus Caveus; Robertus (Canutus qui circa A. C. 1170. claruit) Prior s. Fridislide apud Oxoniæ Hebraice doctus in duobus exemplaribus Josephi Hebraice scriptis inveniit testimonium de Christo in aliis nuper erasum, quod & Judæis Oxoniæ argutibus ostensum fuit. Omitto quæ contra Tanaq. Fabrum (lib. 1. Epist. 45.) pro fide hujus loci disputant M. Valesius p. 16. & 20. ad Euseb. Huetius propofit. 3. §. 11. seqq. Antonis Pagi ad A. C. XXXII. num. 17. Gvil. Bonjour dialogo tertio triduæ de Canone sacrorum librorum concertationis (Rom. 1704. 4.) Caveus parte 2. Hist. literariæ ad A. C. 67. Franciscus de Roze, & quem amicitie causa nomino Contr. Daniel Frick Ulmenis ο μακαρίτης singulari diff. Lipf. 1698. 4. Natalis Alex. Tom. 6. Hist. Eccles. V. T. diff. 10. Estrangius in prolegom. ad Anglican Josephi versionem, & novissime Cherubinus de S. Josepho, Carmelita, T. 3. Bibliothecæ Crit. S. diff. 1. parte 3. & Carolus Daubusiis libris duobus de hoc testimonio editis Lond. 1706. 8. Nec Lambecii probo sententiam, qui verba hujus testimonii ita explicat, ut in ignominiam CHRISTI scripta sint à Josepho; nec illis assentior, qui plane intrusum esse ajunt à Christianis, cum mihi non videatur Josephus potuisse mentionem CHRISTI Christianorumque in historia illius ætatis prorsus prætermittere, sed interpolatum suspicior cum viris doctissimis Stephano Lamoigne notis ad varia sacra p. 931. Clariss. Wagenfello IV. peræ libr. juvenil. p. 189. & Rev. Itigio Prolegom. ad Josephum. Paravit de hoc argumento peculiarem exercitationem quoque Fridericus Spanhemius fil. at quia imperfecta ab auctore relicta est, lucem non vidit, sed in tomo secundo ejus operum desideratur.

c) Chrysofomus in Johannis c. 1. homil. 12. p. 82. Καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἰωσήφ (Ἰωάννης) ἡλεωτὴ τὸν πώλεμον λογιέται, δι' αὐτὸν τε δεικνύει καὶ πόλιν εἶναι τὴν πρὸς τὴν Μητρόπολιν ἵσαν, καὶ μακρὸς συνείκει πρὸς αὐτὸς λόγος ἐγκυμίων. Herodis exercitum deletum, non Hierosolymam ob Joannis cædem everfam scribit illo loco Josephus.

d) Huetius propof. 3. §. 10. contendit illa à Judæis fuisse erasa, at Blondellus lib. 1. de Sibyllis cap. 7. eadem à Christianis in libros Josephi inserta. Neutrum crediderim. Sed videmus passim abis, qui scriptores laudant, sententias illorum malo exemplo mutari & interpolari. Etiam Orofius VII. 6. ex Josepho refert expollos Roma à Claudio Imp.

VI. ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΙΟΥΔΑΙΩΝ *de Antiquitate gentis Judaicae libri II.* adversus Manethonem & Apollonium Molonem, Lyfimachum, Posidonium & alios Apionem (f) præcipue, qui nationi Judæorum detraxerat libro tertio & quarto rerum Ægyptiacarum. Singulari præterea scripto Judæis Apionem insultasse affirmant Justinus Martyr, Clemens, Julianus Africanus, Eusebius & Hieronymus cujus hæc sunt verba c. 13. de scriptoribus Eccles. *Scripti & Josephus duos ἀρχαίους* *adversus Apionem Grammaticum Alexandrinum*, qui sub Caligula legatus missus ex parte gentilium contra Phtonem etiam librum vituperationem gentis Judaica continentem scripserat. At hujus non meminit Josephus, qui hos quoque binos libros Epaphrodito suo *κατὰ τὸν καὶ τῶν ἱμνητῶν* inscripsit, unde ante annum Christi XCV. editos fuisse oportet, quo Epaphroditum Domitianus interfecit. Sed & Apio ipse, ut Manethio & reliqui jam mortuus erat, cum Josephus eum confutaret, ut constat è lib. 2. pag. 1071. Laudat Hieronymus his verbis Epist. 84. ad Magnum Oratorem: *Josephus antiquitatem approbans Judaici populi, duos libros scripsit contra Apionem Alexandrinum Grammaticum, & tanta secularium proferri testimonia, ut mihi miraculum subeat quomodo vir Hebraus & ab infantia sacris literis eruditus cum illam Græcorum Bibliothecam evolveret.* In libro secundo p. 1064: seq. est magna in græcis lacuna, quam forte supplete aliquando dabitur alicui è MSto codice.

VII. ΕΙΣ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΥΣ ΛΟΓΟΣ ἢ ΠΕΡΙ Αὐτοκράτορος *λογισμὸς* *sermo*

Imp. universos Christianos, quod in editis frustra quæres. Sed & H. Vossius libro de LXX. interpretibus hinc inde quædam proferit è Syncello vel è codicibus Josephi MSS. quæ in editis haud exstant.

o) In editionibus quibusdam ut latina Paris. 1514. fol. minore per Albertum Goulet Prof. Theol. emendata, liber prior inscribitur *de Antiquitate contra Manethonem & Apionem*, liber posterior *de antiquitate contra Apionem & fautores*. Labbeus p. 275. Bibl. novæ MSS. testatur in codice MS. 349. Regis Christianissimi exstare *Josephum contra Manethonem & alios Stoicos* (Cheremionem puta) *latine*. Sane magna pars libri prioris occupatur in confutandis iis, quæ Manethio de Judæis tradiderat. Vide pag. 1039 seq. 1042. & 1052. seq. & sub initium libri secundi ait se respondisse priorè libro Manethioni, Cheremoni, & aliis quibusdam. Auctor autem ipse in titulo libri nullum nomen adversarii posuerat, sed tantum inscripserat *περί τῆς τῶν Ἰουδαίων ἀρχαίτης*, ut ab Origene, Eusebio, & aliis veteribus allegatur.

n) De Appione isto Plistonice Posidonii fil. Oasitano, qui ob civitatis jus acceptum malebat audire Alexandrinus, consiliis poterunt Cotelerius ad Patres Apostolicos Tomo 1.

sermo difertissimus de Imperio rationis, in laudem septem Maccabæorum qui una cum patre Eleazaro & matre: g) sub persecutione Antiochi Epiphanis Martyrium pro lege alacriter subierunt, Josepho nostro diferte tribuitur ab Eusebio III, 10 Hist. Eccles. πεπόνηται ἡ ἄλλα ἐκ ἀγνῆς ἀσθενοῦς ἡ ἀνδρὶ περὶ αὐτοκράτορος λογισμῶν ὁ ἴσως Μακκαβαίων ἐπιγράψας. Hieron. Alius quoque liber ejus qui inscribitur περὶ αὐτοκράτορος λογισμῶν (de potentia rationis, vertit Honorius Augustod. lib. 1. de luminaribus Ecclesiz c. 13) valde elegans habetur, in quo & Maccabæorum digesta sunt martyria Idem l. 2. adversus Pelagianos: Unde & Josephus Maccabæorum scriptor Historia, frangi & regi dici perturbationes animi, non eradicari. Photius ē Philostorgii l. 1. Hist. Eccles. post enumeratos tres Maccabæorum libros: τὸ μάλιστα ἵστατον ὑπὸ Ἰωσήφου γεγραμμένον, αὐτὸς συνυμολογῶν ἐκ ἱστορίας πολλῶν ἢ ἐγκλημάτων συναφῆς τὸ περὶ τὸν ἑλπίδαρον ἡ δὲ πᾶσιν ἡ Μακκαβαίῳς διηγούμενοι. Laudat hunc librum etiam Nazianzenus Orat. XXXII. sed Josephi nomen reticet. Ita & Syncellus p. 293. & 279. ὡς ἐν ἱστορίᾳ βιβλῶν τῶν μακκαβαίων. Idem pag. 24. laudat Josephum ἐν τοῖς Μακκαβαίοις: confer græcum Scholion in margine p. 273. Hugo Gronius vero ad Lucæ XVI. 19. præsentis libri auctorem vocat Josephum, sed ab eo, de quo in præsentis agimus, diversum. Josephum virum sane difertum quisquis ille fuit; Historiarum enim scriptorem hunc esse non puto. MSti codices hujus libri plurimum inter se differunt, ut patet, si conferantur latina Erasmi paraphrasis, in qua liber dedicatur nescio cui Polybio Megalopolitano, & nomina matris martyrumque referuntur, multaque aliter se habent, quam in Græcis editis, tum MStus codex Bibliothecz Paulinz, ex quo novam editionem hujus libri moliebatur Bosius ὁ μακαρίτης ut ipse affirmat in diss. de νεώτεραις ἐπιθυμίαις pag. 9. & ex quo varias lectiones à Nobiliss. cive meo Jo. Frid. Fellerō excerptæ leguntur

pag. 591. Vossius de Hist. Græcis, Meursius in Bibl. Græca, Beslii tomo 1. Dictionarii & Tillæmontius Hist. Imperatorum T. 1. p. 775. seq.

- g) In Erasmi versione & in Menologio 1. Augusti. mater hæc vocatur Salomone, Genebrardo Salome, Goriionidi Anna. Confer Frontonem Duceum ad Chrysost. tomo 1. pag. 95. Eosdem martyres celebrant auctor libri secundi Maccabæorum sive Epitomator Jasonis Cyrenæi c. 6. & 7. & ex antiquis Ecclesiz doctoribus Greg. Nazianzenus, Jo. Chrysostomus, Augustinus, Gaudentius Brixienfis, Leo Magnus, Maximus Taurinensis, Eusebius Emisenus, & Poëtæ Victorinus, Prudentius &c. Vide Baronium ad Martyrolog. Calendis Augusti, & Bibliothecam Concionatoriam Combessii. Ceterum similem narrationem de septem filiis & matre martyrium libenter passus ut idololatriam esu, tenet, referunt Judei in libro Chorbān Beth Hammikdash, qui latineversus prodit Helmstadii 1664. 4.

guntur ad calcem editionis Josephi Lipsiensis. Tum codex MStus Bibliothecæ Cæsareæ, de quo Lambecius lib. V. commentar. p. 104. & Rev. Ittigius in prolegom. ad Josephum b. 3. b.

VIII. Scripta Josephi deperdita præter libros de bello Judaico patrialingua compositos nulla certo licet designare, quanquam Hieronymus præf. ad lib. XI. commentar. in Esaiam refert Josephum inter eos, qui de LXX. hebdomadibus disputarunt, & Josephus ipse h) promittit se dicturum de gestis Monobazi Adiabenz Regis, tum in proæmio Antiquitatum & lib. XX. c. 9. pollicetur, se hoc opere absoluto allegoricam theoriam legum Judaicarum & rationes i) dogmatum singulari scripto in quatuor libros tributo persecuturum. Nemo autem est è veteribus, qui hoc Josephum fecisse aut illa Josephi scripta legisse se testetur. Liber vero adversus Græcos & singillatim Platonem scriptus περὶ τῆς παντός five περὶ τῆς παντός αἰτίας, sive ut in alio περὶ τῆς παντός σοφίας, quem in duo λογίδια distinctum legit Photius cod. XLVIII. Arnoldus Peraxylus præf. in Josephum edere promisit; tandem fragmentum ejus Græce à Max. Margunio acceptum edidit Dav. Hæfelius notis ad Photium: Josephum non agnoscit auctorem, sed vel *Cajum* presbyterum, circa Annum CHRISTI 210. clarum, qui è Josepho, Justino, Irenæo illud scriptum collegit, ut suspicatur Dodwellus diff. 6 in Irenæum p. 464. seq. vel *Hippolytum* Portuensem, sub cujus nomine fragmentum illud Græce & latine cum versione sua recudi curavit Steph. le Moyne T. 1. Var. sacrorum pag. 53. & ad calcem Josephi sui reposuerunt Lipsienses. Confer Rev. Ittigii erudita prolegomena sub extremum.

H h

IX. In

h) Lib. XX. c. 2. p. 689. ἀλλὰ Μονόβαζος μὲν ὁ βασιλεὺς ὅσα κατὰ τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐπραξεν, ὕστερον ἐπαγγελάμεν. Sed nihil de hoc in sequentibus capitulis ultimi hujus libri de Monobazo legiunt.

i) Josephus proæm. p. 4. Τοῖς μέντοι βελομένοις καὶ τὰς αἰτίας ἐκάστω σκοπεῖν πολλὴ γένοιτο ἀνὴ θεωρία καὶ λίαν φιλόσοφος, ἣν ἐγὼ νῦν ὑπερβαλέμεαι. Θεὸς δὲ δίδοντι ἡμῖν χρόνον, περαιοῦμαι μετὰ ταύτην γραφῇ τὴν πραγματείαν. Lib. XX. c. 9. p. 703. Προήρημαι δὲ συγγράψαι καὶ τὰς ἡμετέρας δόξας τῶν Ἰουδαίων ἐν τέσσαρσι βιβλίοις περὶ Θεοῦ καὶ τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν νόμων διὰ τί καὶ αὐτοὺς τὰ μὲν ἐξέειπεν ἡμῖν ποιεῖν, τὰ δὲ κεκέλυται. Quanquam vero non adeo multum referre putabant doctissimus Cuneus III. 1. de Rep. Hebr. & J. H. Boetclerus exerc. ad lib. 1. c. 1. Josephi, quod hoc opus vel in herba perierit, vel ad nos non pervenerit, haud dubie tamen inter quasdam vanas frigidasque ingenii Judaici argumentationes complura egregia nos docuisset, quæ forte nemo est hodie Judæorum Christianorumve, qui docere non possit.

IX. In vita Comitiss de Santena, qui postea religiosus Abbatiss Trappensis (de la Trappe) fuit & sub nomine Palzmonis innotuit, memoratur, quod lectione Josephi primum fuerit commotus ad Majestatem Dei considerandam & fidem habendam sacris litteris. Editum est illa vita Gallice Parisi. 1695. 12. quam recensent Ephemerides Parisienses illius anni Ephemeride 31. p. 547.

X. Editio Josephi Græca.

Basileæ A. 1544. fol. typis perquam nitidis ex officina Hieron. Frobenii & Nic. Episcopi curante Arnoldo Peraxilo Arlenio qui hanc editionem Diego Hurtado Mendoz dicavit, & præter MStos codices è Mendoz Bibl. & aliorum amicorum beneficio acceptos testatur se adhibuisse Epitomen Antiquitatum Josephi nescio quo scriptam auctore. *Posterior pars*, inquit, *αρχαιολογίας* ita multa mendis confusa & incuria quadam librarii vel imperitia deformata erat, ut ad veram præstruendam lectionem nullum laborem sufficere experti fuisset, nisi Epitomen, quam ante annos aliquot Roma mecum comportaveram adhibuissemus, è cuius collatione multa sua dignitati reddita, nonnulla, quæ prætermissa fuerant, restituta, beneficio imprimis ac opera Sigismundi Gelenii. In bello Judaico ac reliquis minus negotii habuimus, propterea quod & nostra exemplaria accuratius erant descripta, & alia insuper nobis suppeditata à præstantissimis doctissimisque viris Joanne Croto ac Petro Giliio. Pro prima editione græca Josephi Aldina, quæ in Christophori Arnoldi præfat. ad testimonium Flaviani memoratur, legendum est Arnoldus, ut optime observatum Rev. Ittigio in prolegom. ad Josephum, ejus industriz singulari in recensendis Josephi editionibus multum debere me fateor.

XI. Editiones Latine.

Antiquitates è veteri versione (quæ Rufino vulgo k) tribuitur) antiquissima editio sine loci & temporis nota in fol.

Libri

- k) Rufino etiam adscribit Codex antiquissimus Mediolanensis in Bibl. Ambrosiana, de quo Erycius Puteanus IV. 41. Epist. Jo. Mabillonius T. 1. Itiner. Italicæ p. 12. Gvil. Burnetius Epist. 2. Itineris Ital. pag. 229. edit. Germanicæ, J. H. Hottingerus Bibl. Quadripart. p. 33. & G. Hieron. Welschius in Epistola ad Bosium, post Reinebianas pag. 470.

Libri VII. Historiarum de bello Judaico à Rufini versione per Platinam castigati fol.

Antiquitates impressæ per Lud. Cendratam, Veronæ 1480. fol.

Antiquitatum & de bello Judaico libri ac de Antiquitate Judæorum Venet. 1486. 1499. (quam Gesnerus perperam in Bibl. pro prima edit. venditat) & 1502. cum argumentis copiosis quæ (in libros de Bello Judaico quidem) composuit Magister Franciscus Macazrata Ord. minorum.

Mediolani 1513. fol.

Parisi. 1514. fol. cum Roberti Gouillet tetramono five Harmonia Josephi, sacræ Scripturæ, Historiæ scholasticæ & Hegeſippi.

Ibid. 1519. ex Jo. Parvi officina.

Coloniz 1524. ex emendatione Godofr. Hittorpii, addito libro de Maccabæis ex Erasmi recognitione, qui in prioribus editionibus desideratur. Eodem anno Josephum post Colonienſem editionem sed hinc inde emendatiorem edidit Frobenius Basil. 1524. fol.

Lugduni 1527. 8. apud Gryphium.

Iterum Coloniz 1534. cum Beroſo, Metaſthene &c. Annii Viterbienſis.

Ex emendatione Sigism. Gelenii Basil. 1534. (in qua edit. Gesnerus argumenta libris singulis in Græco præmiſſa convertit, & libros de bello Judaico cum duobus MSS. contulit) ib. 1540. fol. & Lugd. 1539. & 1546. 8. apud. Seb. Gryphium.

Ex versione Sigismundi 1) Gelenii, qui Antiquitatum libros & vitam Josephi (quæ in prioribus editionibus deest) tranſtulit, versionem antiquam librorum de bello Judaico & contra Apionem emendavit, servata in libro de Maccabæis paraphraſi Erasmi.

Basil. apud Froben. 1548. fol. & 1554. fol. 1559. & 1567. in qua editione diverſa ab ea, quam adornavit Erasmus, occurrit interpretatio libri de Maccabæis quæ incipit: *Disputaturus de re ad Philoſophie rationem maxime pertinens.*

Lugd. 1555. 12. Basil. 1582. Colon. 1593. Genev. 1595. & minori forma 1611. duobus Volum.

Francof. 1580. 1587. 1617. 8. addita Chronologia per Sigismund. Feyerabend.

H h 2

Jose.

1) Hæc Gelenii verſio paſſim adhuc indiget emendatione, ut multi viri docti jam animadverterant. Nemo tamen fuit hætenus, qui illam è voto Guil. Henrici Vorſii in notis ad R. Davidis Ganzii Chronologiam p. 290. ad limam revocaret.

Josephi vita latine primum translata à *Godfr. Tilemanno* Cartusiz Parisiensis monacho Paris. 1548. 8. Licet enim Antiquitatibus ab Auctore subjuncta fuerit, tamen veterem illius interpretationem nusquam reperire se potuisse testatur *Bigotius*. Præter *Tilemannum* translulit etiam *Sigism. Gelenius*, & eodem anno 1548. edidit, ut jam dixi.

Solam antiquam versionem libri de Maccabæis referre genium *Rufini*, opinatus est *Emericus Bigotius* in Epistola, quæ legitur inter *Reinesianas* ad Bosium datas p. 382. Illam antiquam versionem interpolavit *Erasmus* nullo Græco usus codice.

Belli Judaici compendium è *Josepho* collectum à *Georgio Wicelio*. Colon. 1552.

Nic. Asclepii Barbati periochæ & argumenta Antiquitatum & librorum de bello Judaico, tetrastichis comprehensa Colon. 1564. 8. cum *Barthol. Steni* historia Ducum, Judicum, Regumque populi Israelitici.

E *Josepho* supplementum Historiæ Biblicæ ab *Esdra* ad *Maccabæos* latine vertit & Bibliis suis inseruit *Seb. Castellio* Basil. 1551. 1573.

Latini Latini ad quædam *Josephi* loca observationes leguntur in ejus *Bibl. sacroprofana* p. 188. seq.

XII. Græco-Latinæ.

1. Genevæ 1611. fol. in qua Antiquitatum libri & vita *Josephi* cum *Gelenii* Versione exhibentur, libri de Bello Judaico cum *Rufini*, & libri, qui contra *Apionem* vulgo inscribuntur, cum versione antiqua, quæ & ipsa *Rufino* vulgo tribuitur, per *Gelenium* emendata, tum liber de *Maccabæis* cum paraphrasi *Erasmi*. Collati etiam sunt in hujus editionis ornamentum *MSci* Codices Palatini, sed jam longius operæ processerant cum *Marquardo Frehero* proxeneta Codices illi à *Jano Grutero* ad *Petrum Riverium* typographum transmitterentur; qui pollicitus quidem est se virorum quorundam doctorum notas & Varias lectiones ejus qui *MSta* illa Palatina excussit studio collectas peculiari volumine editurum, sed id nequitiam præstitit.

2. Genevæ 1635. fol. editio jam memorata ad verbum recusa est nullo augmento, nec melius, si non deterius, quod chartam, litteras & emendationem spectat. Hanc omnium quotquot fuerunt inquinatissimam vocare non dubitat *Tan, Faber* ad *Luciani Timonem* tom. I. p. 1053.

3. Lipsiæ

3. Lipsiæ 1691. fol. (quæ editio urbis Coloniz nomen falso habet prænotatum) ita repræsentat editionem Genevensensem, ut paginz ejus servatz sint, sed errores multi castigati præcipue in libris de bello Judaico, deinde præter laudata Doctoris quondam mei Venerandi Thomæ Ittigii de Josephi scriptis & editionibus prolegomena copiosa, accessit Appendix, in qua lectori exhibentur Aristæ liber de LXX. Interpretibus cum versione Matthiæ Garbitii, & variis lect. meisque ad Josephi XII. cap. 2. quo summam libri Aristæ refert, brevibus notis. Librorum de bello Judaico & libri de Maccabæis Variæ lectiones è codice Græco MS. non contemnendæ notæ, qui servatur Lipsiæ in Bibl. Paulina, à Nobiliss. amico & civem eo Jo. Friderico Felleri collectæ. Libelli de Maccabæis versio latina auctorem) Francisco Combefis cum ejusdem animadversionibus. Ac denique fragmentum ex libro *περί παρτίς* (sub Josephi nomine ab Hæschelio in notis ad Photium vulgatum) cum versione latina Stephani le Moyne.

4. Oxoniæ è theatro Sheldoniano 1700. fol. editio nitida, castigatissima, eruditissimis stipata notis, sed eheu mutila & infelicibus causis in medio cursu intercepta. In libris Antiquitatum non processum est ultra caput 1. libri quinti, ita ut postrema sit pagina 352. Textum Græcum comitatur versio latina vetus, quæ exhibetur non sub nomine Rufini, sed n) *Epiphaniæ Scholasticæ*. Græca & latina collata sunt cum Codicibus

H h 3

cibus

n) Combefisius librum de Maccabæis eam versione sua & notis excudici fecit in Auctoris novissimo Bibl. Patrum Paris. 1672. fol. Ediderat etiam hunc librum MSti codicis ope auctiore & emendatiore in cum versione sua & notis Joannes Lloydus Oxon. 1590. Adjunctus præterea est quibusdam Græcorum Bibliorum editionibus, ut Argentinenſi 1526. Basileenſi 1540. apud Hervag. & 1550. ap. Nicolaum Brylingerum, Francofortenſi 1597. apud Wechelum, & Græcolatinæ Basil. 1582. ex officina Brylingeriana, in qua edita est versio, quæ incipit : *Studiosissimum sapientia sermonem declaraturus.*

n) Ex conjectura hoc nomen est appositum, quia Cassiodorus Epiphanius illo usus est ad Historiam Ecclesiasticam Tripartitam concinnandam, ut testatur c. 17. divin. lect. & eodem capite refert, se Josephi quoque Antiquitates curasse transferri. Quia vero hoc factum ait ab amicis suis, nec Epiphanius nominatim tribuit hanc versionem, hinc colligere licet Epiphanium, si in illa elaboravit, certe non solum eam concinnasse. Verba Cassiodori hæc sunt : *Ut est Josephus pane secundus Libius in libris antiquitatum Judæarum late diffusus, quem Pater Hieronymus scribens ad Lucium Batium propter magnitudinem prolixæ operis à se perhibet non potuisse transferri. Hunc tamen ab amicis nostris, quoniam est subtilis nimis & multiplex magno labore in libris signatis duobus (libris duobus contra Apionem Antiquitatum operi adjunctis) converti fecimus in latinum. Qui etiam & alios septem libros captivitatis Judæicæ mirabili nitore conscripsit, quam translationem alii Hieronymo, alii deputant Rufino : quæ dum talibus viris adscribitur, omnino dictionis eximia merita declarantur.*

cibus quamplurimis MSS. quæ exstant in Bibliothecis Angliæ, Galliæ, Italiæ, Germaniæ. Variæ lectiones summo studio adnotatæ adjunctis animadversionibus reconditæ eruditionis è scriptoribus Talmudicis & aliis omne generis editis & ineditis: Patricii Junii, Casauboni, Lightforti, Sam. Petiti, Jo. Andreæ Bosii emendationibus & collectaneis, auctore *Eduardo Bernharde* viro cum paucissimis comparando ob doctrinam incomparabilem & honestissimos mores. In libris de bello Judaico, qui cum versione veteri sub nomine incerto Rufini Aquilejensis exhibentur, perventum est usque ad libri secundi caput quartum decimum, additis variis lectionibus & notis succinctis atque eruditis, cura *Henrici Aldrich* viri præstantissimi.

XIII. *Josephus in linguâ vernaculas translatus.*

Anglicè Tho. Lodge interprete Oxon.

Ex Gallica Arnaldi Andillii Oxon. 1676. & 1701. nescio quo interprete.

Ex versione præstantissima Roberti Estrangii, à Jo. Hudson collata cum Græco Oxon. 1702. fol.

Belgicè Dordraci 1652. fol. Lugd. Bat. 1607. fol.

Lamberto van der Bos interprete, Amst. 1687. fol. cum Hegesippo translato à Simone de Vries.

Gallicè Paris. 1492. fol. teste Beughemio, & 1516. fol. tum Francisco Burundo interprete Lugduni & Paris. 1573. 8. duobus Vol. atque ex Joannis Frerii la Valle emendatione Paris. 1570. cum latina versione ad latus juncta, & subiecto Gorionidis compendio, quod è latino Dav. Kyberi adornavit Franciscus Belleforestus.

Libri de bello Judaico per Nic. de Herberay Dn. des Essars Paris. 1557. Gilb. Genebrardo interprete. Paris. 1578. fol. 1588. 8. 1604. 8. Rothomagi 1556. fol.

Ex versione Roberti Arnaldi o) d' Andylli Paris. 1667. 1669. fol. 2. Vol. Bruxellis 1676. 8. quinque Vol. & Amst. 1681. fol. atq; inde sæpius.

Antonium quoque Fayum Gallicum Josephi interpretem memorat Bosius,

Germa-

- o) Gelenium sæpius quam Græca consuluisse & hujus non raro hallucinationes reddere, vel obscura loca plane omittere interpretem hunc aliqui elegantissimum notat Jo. Andr. Bosius in diss. de testimonio Josephi de CHRISTO edit. 2. pag. 12. Confer ibi-
brum Gallicum Sentiments de quelques Theol. de Hollande sur l' Histoire Critique de Richard Simon lecture 4. & p. 430.

Germanicè per Casp. Hedionem. Argent. 1535. fol.

Libri de bello Judaico, seorsim. Francof. 1552. fol. & Erfurti 1560. 8. *Davidè Kibero* interprete.

Josephus integer Conrado Lauterbachio interprete. Argentorat. 1574. 1595. 1611. & Francof. 1676. 4.

Cura Jo. Sprengelii & Zach. Munzeri. Francof. 1581. fol.

Sed & Michael Adam Judæus ad CHRISTUM conversus civis Tigurinus sex libros *Josephi de bello Judaico* capitibus 97. distinctos *Germanicè* vertit & characteribus *Hebraicis* descriptos edidit *Constantiæ A.* 1545. teste *Gesnero* in appendice *Bibliothecæ Tiguri* 1546. *Bibl. Bodlej.* p. 365. *Sed hæc Gorionidem* exprimit translatio.

Hispanicè *Antiquitates*, vita *Josephi* & *liber de Maccabæis* ex latino incerto interprete Antwerp. 1554. fol.

Libri de bello Judaico post veterem minus probatam versionem, interprete Jo. Martino Cordero Valentino Antwerp. 1557. 8. Madrit. 1616.

Italicè, *Antiquitates* Petro Lauro Mutinensi interprete Venet. 1544. 8. 1549. 8.

Josephi opera ex versione *Francisci Bandelli Cortonenfis* Venet. 1581. 4. duobus Vol.

XIV. *Editiones Josephi promissæ.*

Bona Ventura Cornelii Bertrami C. 3. lucubrat. *Franckentalens.*

Josephi Scaligeri Epist. 355. Confer *Casaub.* Epist. 469. edit. *Grævii & Gvidonis Patini* Epist. 67. edit. primæ. *Josephi Codex græcus* notatus passim manu *Scaligeri*, exstat in *Bibl. celeberrima C. S. Schurzleischii Witebergæ.*

If. Casauboni Epist. 717. *Ego si junior essem, & alibi viverem, auderem promittere non penitendam editionem illius maximi scriptoris. Videbis in hoc opere* (contra *Baron.*) multa loca emendata.

Petri Cunæi præf. ad lib. 3. de rep. Hebr. Conf. *Buchneri* lib. 1. Epist. 176.

Sam. Petiti, qui non modo *Gorionidem* cum nova versione notisque suis edere constituerat, sed & *Græci Josephi* illustrationem interpretationemque in se receperat, quam in rem *Peirescius* ipsi ab *Holstenio* trium MSS. *Vaticanorum* perlustrationem impetravit. (Vide *Gassendum* vita *Peirescii* p. 195.) aliq̃ docti viri, ut fit, symbolas ad eum miserunt, *Claudio Sarravio Petavianum* illi codicem conciliante: (*Sarrav.* Epist. p. 20. seq. edit. primæ) & *Hugone Grotio* omnes polli-

pollicente suppetias (Epist. 1564. Confer Riveti Epist. ad Vossium inter Vossianas 362.) At enim morte interveniente pro inchoatis haberi noluit, quæ non absolvisset, tametsi Sam. Sorbierius fororis ejus filius in quadam præfat. animadversiones illas, qualescunque etiam editurum se pollicitus est, quod ipsum non præstitit. Notæ Petiti imperfectæ Oxoniam missæ sunt ad Ed. Bernhardum. vid. præfat. ad Sorberiana.

Alexandri Mori. Consule Scheferi Epistolam (post Reinesianas ad Bosium scriptas) p. 461. & Wagenfeilii pag. 477. Neque enim dubito ibi pro Mornzo reponendum esse Morum.

Gerb. Jo. Vossii. Noldius præf. hist. Idumææ,

Jo. Cocceji ibid.

Christiani Schotani (qui in Bibliotheca historiarum sacrarum V. T. sive commentario vtriusque ad Severum Sulpitium, Josephi quædam illustravit) ibid.

Christiani Noldii, cujus Historia Idumæa sive liber de vita & gestis Herodum Franequerum 1660. 12. editus notas in quædam Josephi loca continet, & in præfat. *Liceat enim & velle hic sperare, inquit, ut etiamsi nec Scaliger nec Vossius nec Petitus litterarum lumina editionem Josephi emendatam absolverint, sed morte præventi rem reliquerint insectam, succedant aliunde Coccejus aut Schotanus, viri linguas apprime docti, & in Antiquitate sacra profanaque versatissimi, qui Remp. litterariam isto ornent beneficio. Nostri humeri debiliores sunt, quanquam animus non decesset, si Deus & boni media suppeditarent, ut & fontes corrigerentur, & nova versio librorum maxime ἀλλόθεν concinnaretur, quos Gelenius neglexit, & nota vindictæque necessaria adspargerentur.*

Jo. Henrici Bacleri, cujus exercitatio in prima capita libri primi Antiquitatum scripta A. 1642. inter varias ejus dissertationes plus simplici vice excusas exstat. Confer Wagenfeilii Epist. ad Christophor. Arnoldum, in testimonio Flaviano. p. 252.

Emerici Bigotii. Patinus Epist. 67. edit. primæ.

Tan. Fabri, qui in notis ad Luciani Timonem tom. I. p. 1053. postquam locum Josephi emendasset, atque utinam, inquit, præstantibus ingenii haberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere, symbolam certe daremus quadraginta amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus & qui Lutiæ vitam agerent, & codicibus Regia Bibl. frui possent. Nobis non licet esse tam beatiss.

Jo.

Jo. Andrea Bosii, qui apparatu insigni instructus ad Josephum edendum accessit, ut patet ex ejus exercitatione de testimonio Josephi de CHRISTO, & MSSos Codices ex Bibl. Lipsiensi, Portensi, Schleusingensi, Norimbergensi, Cæsarea præcipue, tum varias lectiones à Parisiensi codice & duobus Florentinis à Bigotio excerptas impetravit. Vide Epistolas Reinesii Bosiiq; mutuas passim, Gudianas p. 43. Rev Ittigii prolegomena a. 6. & Lambecii Epistolam ad Augustum gloriozæ memoriz Ducem Luneburgensem de septem codicibus MSS. Bibl. Vindobonensis ad Bosium nattendis. Vindob. 1666. 4. Jam tamen A. 1678. 14. Aug. Christianus Daumius scripsit ad Joach. Fellerum in hæc verba: *Mitterem Bosii literas olim ad me datas, unde clare editio Josephi illa ejus videtur, ut Augusti Ajax, in spongiam incubuisse. Verba ejus ad Heinsium mittere memini. Volebat enim observata illi: sua in disputationum formam redigere.* Collectanea Bosiana ab hæredibus Oxoniæ missa sunt, quibus Ed. Bernhardus in suis ad Josephum notis usum se subinde testatur.

Stephani le Moine. Vid. Wagenseilii præfat. ad tela ignea Satanz pag. 69. Vitam Lightfootii, operibus ejus præmissam * * * 4. b. Lemon:um ipsum prolegomenis ad varia sacra & Epistolas ejus ad Bosium Reinesianis subiectas p. 433 seq.

Hodie nobilissimi scriptoris editionem moliri dicuntur Parisiis eruditissimus vir *Jo. Borvinius*, Lugduni Batavorum celeberrimus *Jac. Gronovius*, & Oxoniæ vir egregius *Joannes Hudsonus*.

XV. De Josepho Pseudo-Gorionide.

Reliquum est, ut nonnihil etiam dicam de Josepho Hebraico, qui in Juchasin vocatur Josephus ben Matthatiz sacerdos ben Gorion, ut unum sit familiz nomen, alterum patris. At Josephus noster Matthiz filius 11. 25. de bello Judaico p. 822. diserte distinguit se à Josepho Filio *Capitani*, * & à tertio Josepho filio Simonis. Equidem Judæis liber Hebraicus, qui sub isto nomine stylo facili & eleganti scriptus exstat, pro vero Flavii Josephi ac genuino fœtu habetur, & primus ejus meminit Abraham Levita ben Dior (qui scripsit Anno CHRISTI 1160.) notante Joanne Morino. Magnis cum elogiis prætarunt R. David Ganz. p. 95. edit. Vorstii, R. Abraham Conat Curator primæ editionis CPolitanæ, posteriorisque probator R. Tam ben Jechaia: laudat & David Kimchi. qui A. C. 1380. vixit, ad Haggzi 2. Zach. 11. & in libro radicum in 323, quibus assentitur Munsterus in præf.

II

Ex

* Gorionis mortem commemorat Josephus libro V. de bello Judaico c. 1. p. 385.

Ex ipsis vero Judæis graviter in eum invehitur R. Abarbanel ** in Majene Hajeſchua p. 65. plurimæque aliena à veritate ſcripſiſſe contendit præ metu & adulandi Romanis ſtudio. Ceterum eruditis hodie Chriſtianis perſisq; dubium non eſt Joſephum huncce Hebraicum ex Græco vel potius Latina Joſephi Græci verſione eſſe expreſſum vel excerptum potius, nec Joſephum ipſum auctorem ſed longe recentiorẽ aliquem eſſe, qui pro luitu digeſſit, addidit (v. g. fabulas de Alexandro M. & ſeudo-Calliſthene) interpolavit, omiſit, ut ipſi videbatur. Vid. Jo. Morini Exercitat. Bibl. p. 235. ſeq. & parte 3. de ſacris ordinat. p. 147. Druſium lib. 1. de tribus ſectis Hebræorum cap. 8. Jo. Rainoldum T. 1. prælect. de Apocryphis p. 1242. ſeq. Scaligerum elencho triazrefii cap. 4. ſeq. Bartoloccium T. 3. Bibl. Rabbinicæ p. 799. & Jacobum Baſnage in Hiſt. Judæorum Gallicè nuper edita lib. VII. cap. 6. T. 5. p. 1540. ſeq. Jo. Picus Mirandularem in Epiſt. p. 261. Opp. *Quod petis de Joſepho, ſcias juſtum Joſephum apud Hebræos non reperiri, ſed Joſephi Epitoma i. e. brevium quoddam, in quo & multa ſunt commentitia, & qua de decem tribubus ibi leguntur, qua poſt Babylonicam captivitatem poſtliminio non redierunt: ea eſſe notha & aduſerina, ex Hebræis mihi plures conſeſſi ſunt.* Muſterus quoque & Breithauptius qui Gorionidem Latine verterunt & pro genuino audent venditare, tamen eum valde interpolatum à recentioribus Judæis haud diſſentunt. Vide Nobiliſſ. Breithauptii præfat. & notas p. 222. 309. &c.

XVI. Editiones Joſephi Gorionidis.

Hebraicæ.

Conſtantinopolitanæ duæ, una decurtata à R. Abraham Chonath, Medico CPol. prodiit A. M. 5250. (CHRISTI 1490.) & altera integra A. M. 5270. (CHRISTI 1510.) recuſa Venetiis A. M. 5304. (CHRISTI 1544.) Cracoviz A. M. 5355. (CHRISTI 1595.) Francofurtenſis A. M. 5449. (CHRISTI 1690.) 12. Venetæ veſtigiiſ inſiſtens.

Hebraico-Latinæ

Seb. Muſteri prima editione CPol. decurtata uſi, cum ejus Latina verſione ſeparatim excuſa & notis Baſil. 1541. foli. Hæc editio nec admodum emendata nec integra eſt, incipit enim à folio editionis Venetæ ſeprimo & deſinit pagina poſteriore folii XCII. cum editio Veneta conſtet foliis CLV. Integriorem Hebraico-Latinum Gorionidem ex Venetâ & quæ eam ſequitur Francofurtenſi

** Vide Acta eruditor. T. 2. ſupplementi p. 306. Non aſſentior Joſepho de Voſſin qui p. 202. ad Raym. Martini pugionem, Ganzium & Abarbanclem de Græco Joſepho loqui exiſtimant.

tenſi editione typis nitidis cum perſpicua verſione Latina dedit No-
biliff. Jo. *Fridericus Breithauptius* Conſiliarius Saxonicus Gothæ 1707.
4. libris ſex Gorionidis diviſis in capita minora & additis per ſingulas
paginas brevibus notis, quibus non modo CPolitanam & Munſteriana-
nam editionem ſed & Joſephum Græcum & Hegeſippum Latinum
contulit, pollicitus notas alias prolixiores. Aliam editionem Lati-
nam Gorionidis cum eruditis prolegomenis, notisque debemus Cla-
riſſ. Viro Joanni *Gagnier*, Oxon. 1706. 4. Idem Munſterus Worma-
tiz A. 1529. edidit cum verſione ſua compendium Gorionidis *** à
Judæo Hiſpano Abraamo ben Dior A. C. 1161. concinnatum, ad cujus
differentiam liber totus Gorionidis vocatur *liber Gorionide longus*, ob-
ſervante Scaligero. Idem compendium *Seb. iſtannus Lepuſculus* vulga-
vit Baſileæ 1559. Latine è Munſteri verſione.

Arabice ſub Gorionidis nomine exſtat in Polyglottis Londinenſibus
interpolata librorum Maccabaicorum verſio. Vide V. C. Antonij
Vandale librum de Ariſtea p. 136.

Gallica verſio Epitomes Davidis Kiberi, per *Franciſcum Belleforeſtum*
concinnata in antiquis Gallicis Joſephi editionibus legitur, Kiberi
verſio Latina lucem vidit Argentor. 1550. 8.

Germanica verſio.

Michaëlis Adami Judæi ad Chriſtum converſi prodiit Tiguri 1546. litteris
Hebraicis.

Alia interpretatio litteris itidem Hebraicis excuſa Pragæ, 4. tum Amſtel.
1661. cum commentario.

Georgij Wolfii Paſtoris Grimmenſis verſio charactere etiam Germanico
expreſſa Urſellæ 1577. 4. Francof. 1613. tantummodo Compendium
Gorionidis exhibet, quod à Munſtero & Lepuſculo editum retuli.

De Verſione Hebraica Joſephi quam in Bibl. Vaticana MStam ha-
beri teſtatus eſt Baronius dixi ſupra § V. nota b. Quod vero in Siphte Je-
ſchinim p. 66. legas Flavij Joſephi antiquitates bellumq; Judaicum Hebraice
converſa exſtare, ſed tantum MSta: hoc in Actis Erud. anni 1690. p. 302.
non alio argumento niti creditur, quam quod R. Azarias in Meor Enſjim
Joſephi Teſtimoniis plus ſimplici vice eſt uſus, qui tamen ut latinæ linguæ
non imperitus fuit, latinam Joſephi verſionem evolvere potuit.

I i 2

XVII.

*** In hoc compendio alia quedam etiam addita eſſe, quæ in Gorionide non exſtant, obſer-
vat Jo. Morinus p. 313. exerc. Bibl.

XVII. *Alii Josephi, qui Græce scripserunt.*

Josephus Alexandrinus Ecclesiæ Archidiaconus, cujus Oratio brevis pænegyrica ad Synodum CPol. in qua vicarium Michaelis Patriarchæ gessit habita A. C. 869. exstat T. VIII. Concil. p. 114.

Josephus Arimathæus, sub cujus nomine conficitur jam pridem Epistola, de quibus Rev. Tho. Ittigius in Exerc. de patribus Apostolicis p. 24. seq.

Josephus Bryennius circa A. 1420. clarus. De cujus scriptis adversus Latinos, aliisque multa Allatius, de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 136. 143. 237. seq. 311. 339. seqq. & in aliis suis operibus. Vide utramque partem sive potius appendicem utramque Hist. literariæ eruditissimi Cavei.

Josephus Cretensis florilegium sive hortum sententiarum MS. possidet Bibliotheca publica Augustæ Vindelicorum. Vide Reiseri *Ἐμαχάρις* Catalogum pag. 40.

Josephus CPolitanus Patriarcha Latinis cedere coactus & in Florentino Concilio A. 1439. mortuus. Vide Warthoni appendicem ad præstantissimi Cavei hist. litterariam Ao. 1416. ubi scripta ejus recensentur.

Josephus Genesius ad Constantinum Porphyrogenetum medio sæculi decimi Græce scripsit vitas Imperatorum Byzantinorum, Leonis Armenii, Mich. Balbi, Theophyli Michaelis filii, Michaelis Theophili filii & Basilii Macedonis. Codex Græcus MS. servator Lipsiæ in Bibl. Paulina, cujus editionem moliti præclari viri Jo. Andreas Bosius & Christianus Wagnerus ambo Lipsienses, eruditissimi ambo & vita longiore dignissimi. Vide Caveum parte secunda Hist. literariæ.

Josephus Hymnographi qui sæculo IX. floruit & sub Ignatio Patriarcha CPolitano Scevophylax fuit, Mariæ à Græcis MSS. collectum Latine redditum & notis illustratum ab Hippolyto Marraccio lucem vidit Romæ 1662. 8.

Josephus Hypomnestici auctor, Josepho Tiberiensi, de quo infra, junior circa A. C. 420. claruit, ut parte secunda Historiæ literariæ variis argumentis colligit Caveus, qui de hoc scriptore agit diligentissime, & parte 1. ad A. C. 668. refert Theodorum Cantuarien-

riensem jam tum illo libro Bibliothecam suam instruxisse. Opus ipsum hæcenus ineditum & in quinque libros divisum varias res sacras tractat & dubia circa sacras litteras resolvit. Plurima è Flavio Josepho repetit, usque adeo, ut Josephi nomen inde scriptori hæsisse idem Caveus suspicetur. Ex codice MS. Cantabrigiensi apographum hujus libri habuit Tho. Galeus, qui ex illo quædam affert in notis ad Jamblichum de Mysteriis Ægyptiorum pag. 215. Allegatur etiam à Patricio Junio in notis ad Epist. Clementis Romani, ab Is. Vossio contra Rich. Simonem, à Cangio, Seldeno, Co-telerio, denique à Clariss. Godfrido Oleario in acutis ad Matthæum observationibus.

Josephus Methonensis Episcopus Latinis favens claruit circa A. C. 1440. & Apologiam scripsit pro Synodo Florentina adversus Marcum Ephesinum. Exstat ad calcem Synodi Florentinæ Rom. 1557. 4. & T. 13. Concil. p. 677. Græce & Lat.

Josephi Metropolitæ Gani Epistola, qua Joannem Calecam Patriarcham accusat apud Annam Imperatricem A. C. 1346. habetur MSta in Bibl. Vindobonensi.

Josephi Rhacendytæ Epitome Rhetorices MSta exstat in eadem Bibl. Vindobonensi.

Josephus Studita Theodori frater Thessalonicensis Archi-Episc. & quod imaginum causa exilium subiisset Confessor dictus, circa A. C. 809. Ejus Oratio in exaltationem Crucis apud Gretserum T. 2. de Cruce p. 1200. Epistola ad Simeonem Monachum apud Baron. ad A. C. 808. num. 22.

Josephus Tiberiensis ex Judæo Christianus, laudatus Epiphanio hæresi XXX. num. 4. seq. qui ab eo hospitio exceptum se testatur. Hunc Is. Vossius existimavit esse auctorem Hypomnestici, de quo antea dixi, sed refragante, ut jam notatum à me est, doctissimo Caveo.

Denique in Johannis Nicæni Epistola de festo die natali apud Combefisium in Historia Monothelitarum pag. 302. memoratur Julius Romanus Episcopus reperisse συγγαμμά τιλωσπης & χειρογράφη συγγαφήν παρ αυτου, in quo scriptum fuerit, quod mense septimo in solennitate Tabernaculorum ac die expiationis apparuerit Dei Angelus sacerdosque mutus manserit, usque dum Elizabet ejus uxor in senectute concepit.

XVIII. Scriptores quidam veteres deperditi de rebus Judæorum.

Alexander Polyhistor ἐν τῇ περὶ Ἰουδαίων συνήξει. Euseb. IX. 17. præparat. Evangelicæ. Eadem est ἡ ἀλεξάνδρου ὁ Πολυΐστορος γραφή p. 426. ubi miror eruditum interpretem, qui vertit: *Atque hæc omnia ex Alexandri Polyhistoris Annalibus.* Vide & p. 454.

Antonius Julianus, *Minucius Felix* c. 36. *Scriptæ eorum relege, vel si Romanis magis gaudes, ut transeamus veteres, Flavii Josephi vel Antonini Juliani de Judæis require.*

Apion Plistonices de quo supra hoccapite §. VI. p. 239.

Apollonius Molo. Infra in *Melo.*

Aristeus ἐν τῇ περὶ Ἰουδαίων. Euseb. IX. 25. præparat. Idem cujus βιβλίον περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν Ἰουδαίων νόμων laudat c. 38. & quod etiamnum habemus, ut dixi lib. III. c. XI.

Artabanus ἐν τοῖς Ἰουδαϊκοῖς. Euseb. IX. 18. præparat. & 23. & 27.

Cleodemus Malibus. Vide Josephum p. 24.

Eupolemus ἐν τινι περὶ τῆς ἱλίας προφητείας. Id. IX. 30.

Ezechiel ὁ τῶν Ἰουδαϊκῶν τραγωδιῶν ποιητής, de quo vide, si juvat, quæ dixi lib. II. cap. 19.

Hecataeus καὶ βιβλίον ἔγραψε περὶ ἡμῶν inquit Josephus Judæus I. contra Apion. p. 1050.

Justus Tiberienfis, *Pisti Nobilis* filius, *Flavii Josephi* æqualis scripsit περὶ Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς τέμμεσιν à Moyse usq. ad Agrippam Regem ultimū. Laert. II. 41. Vide Phot. Cod. XXXIII. qui *Chronicon* appellat. Etiam separatim, ut videtur, scripsit de bello Judaico. Steph. in τῇ ἱερίας, Josephus p. 1000. ubi ait hunc Justum fere causam everte Reip. Judaicæ cum fratre suo fuisse, neq. ejus historiam mereri fidem. Conf. Vossium II. 8. de Hist. Græc.

Melo, ὁ τῇ συσκευῇ τὴν κατὰ Ἰουδαίων γραφείας Μήλων. Apud Euseb. IX. 19. præparat. sed legendum *Μελων*, ut intelligatur *Apollonius Molo*, de quo Josephus. Idque miror Vigero erudito Eusebii interpreti non suboluisse.

Philo Poëta ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τὰ ἱεροσόλυμα. Euseb. IX. 20. de præparat. Liber decimus quartus ejusdem operis allegatur c. 24. Ex eodem opere proferuntur nonnulla c. 37.

Theodorus Phœnicus Poëta ἐν τῇ περὶ Ἰουδαίων. Euseb. IX. 22. præparat. Dixi de hoc lib. II. cap. 19.

De *Aristobulo*, *Clearcho*, *Demetrio*, *Democrito*, *Herennio Philone*, *Nicarcho Ammonii F.* & *Tencro Cyziceno* alibi, XIX.

XIX. INDEX SCRIPTORUM à JOSEPHO

allegatorum ad paginas editionum Græco-Latarum
Genevensium & Lipsiensium.

- A**cusilaus Argivus pag. II. 1034.
 Agatharchides Cnidius Historicus 388. 1050.
 Alexander Polyhistor 24.
 Anaxagoras Clazomenius 1079.
 Andreas
 Antiochus 1035.
 Apion Grammaticus 1060. seq.
 Apollodorus 1065.
 Apollonius Molo, 1065. 1077. 1079. 1080.
 Arifphanas Historicus 1051. male.
 Aristophanes apud Euseb. IX. 42. præparat.
 Aristæus de LXX. Interpret. 389. seq.
 Aristoteles 1048.
 Berosus Chaldeus 10. II. 16. 349. 1043.
 Cadmus Milesius 1034.
 Callias 1035.
 Castor Chronographus res Judaicas attigit 1035. 1065.
 Chazremon Histor. 1057.
 Choerilus Poeta 1047.
 Clearchus Peripateticus 1047.
 Cleodemus Malchus Propheta 150. p. 24. τὰ τῶν Ἰσραηλίων p. 24.
 Conon Histor. 1051. male Conon apud Euseb. p. 458. præparat.
 Demetrius Phalereus 1053.
 Diagoras Melius 1079.
 Dioclis Persica Hist. 350.
 Diodotus. Vide Tryphon.
 Dios Histor. Phœnic. 268. 1042.
 Ephorus Histor. II. 268. 1042.
 Evhemerus 1051.
 Eupolemus 1051.
 Hecatzus Abderita II. 16. 391. 1048. ejus liber de Judæis. 1050.
 Hellanicus II. 1034.
 Hermippus Histor. 1046.
 Hermogenes 1051.
 Herodotus 269. 279. 1035. 1047.
 Hesiodus II. 1034.
 Hestizus II. 12.
 Hieronymus Ægyptius ὁ τὴν ἀρχαιολογίαν Φινικτικὴν συγγραψάμενος IO. II. ὁ τὴν περὶ τῶν ἀλεξάνδρων (Ἀλεξανδρῶν) συγγραψῶς 1050. Judæorum ne meminit quidem. id.
 Homerus 1034.
 Isidorus.
 Justus Tiberiensis de bello Jud. 1001. 1024. de eo 1000. 1005. 1012. 1020. 1028. seq.
 T. Livius 474.
 Lyfimachus 1058. 1077.

Mal-

- Malchus. Vide supra in Cleodemus.
 Manetho Ægyptius Histor. II. 1039.
 Megasthenes Histor. 350. 1045.
 Menander Ephesius ὁ μετὰ Φράσας ἀπὸ τῆς Φοινίκης διέλεκτο τὰς Τυρίων ἀρχαίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Φωνήν. 267. 286. Idem respicitur pag. 258. ubi Τυρίων βιβλία laudantur. γέγραφε δὲ ἑστῶς τὰς ἐφ' ἑκάστη βασιλείᾳ πράξεις ὡς καὶ τοῖς Ἕλλησιν καὶ βασιλεῦσι γενομένης ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐπιχωρίων γεγραμμάτων ἀντάσας τὴν ἰσορίαν μαθεῖν. 1042.
 Menedemus Philos. 396.
 Messala 493.
 Mnaseas Damascenus 10. 1051.
 Mochus II.
 Moto 1077. Vide supra Apollonius.
 Nicolaus Damascenus II. 469. 474. 478. 550. 1061. 1065. libro IV. p. 16. libro XCVI. p. 10.
 Pherecydes Syrius 1034.
 Philistus 1035.
 Philo ὁ πρεσβύτερος 1071.
 Philostratus de Phœnicibus & Indis 350. 1045.
 Polybius Megalopolitanus 399. 419. 1065. 1084.
 Polycrates 1051.
 Posidonius 1065.
 Protagoras 1079.
 Pythagoras 1034. 1046.
 Sibylla 12.
 Strabo Cappadox 51. 453. 456. 471. 474. 478. 481. 1065.
 Thales 1034.
 Theodotus 1051.
 Theophilus 1051.
 Theophrastus 1046.
 Theopompus 397. non est auctor τριπολικῆς 1051.
 Thucydides 1035.
 Timæus 1034.
 Timagenes Histor. 456. 458. 1065. ὁ τὸν Τριπολικὸν γράψας 1051.
 Τυρίων βιβλία, supra in Menander.
 Zopyrion 1051.

CAPUT VII.

De EPICTETO Philosopho.

Epicteti etiam & vitæ, 1. Num aliquid scripserit & de Enchiridio quod ex ejus dictis scripto consignavit Arrianus, 2. Enchiridii editiones, 3. cum commentario Simplicii, 4. cum Arriani IV. libris Epictetearum dissertationum, 5. cum paraphrasi antiqua Græca Christiani Scriptoris, 6. Arabica editio nulla, 7. Versiones vernaculæ, 8. Editiones promissæ, 9. Dicta Epicteti quæ in Arriani IV. libris & in Enchiridio non leguntur, 10.

EPI-

L.

EPICTETUS Hierapolitanus, Phryx, Epaphroditus, a) qui libertus & cubicularius Neronis Imperatoris fuit, servus. b) Hic fracto (heri sui iussu) crure c) claudus, cum fortiter illud tulisset,

K k

- a) Svidas: *Ἐπίκτητος ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος, δὲ Ἐπαφροδίτης τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος.* Neronis libertus vocatur ille Epaphroditus apud Tacitum L. 15. c. 55. Annal. & apud Arrianum in Epictetis L. 1. c. 1. Mentio ejusdem L. 1. c. 19. & 26. Neque alius videtur, cui Flavius Josephus libros suos inscripsit, ut sentit etiam Tillemontius in historia Imperatorum T. 2. p. 471. At enim quod Abrahamo Berkelio præf. in Epictetum & Ouil Saldeno in Otis Theolog. pag. 43. in mentem venit, eundem Epaphroditum celebrari à Paulo Apostolo, procul est à veritate repulsum. Quomodo enim minister Imperatoris Ethnicæ isque ut variis argumentis constat ambiciosus, adulator, crudelis, timidus, esset vel esse posset Apostolus Philippensium, Pauli frater, *συνεργός, συστρωτής, λειτουργός τῆς χάρις αὐτοῦ* & dilectus *σύνδοχος*, qui scà Paulo ad Philippenses Evangelii causa mitti pateretur Philipp. II. 25. & Coloss. 1, 7. Non magis exploratum est, quod sententia illi superstruitur, Epictetum ex Pauli ore frequenter pendidisse, animumque ejus *καὶ ἐν τῷ πρωτῷ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος* Christianæ religionis *πρὸς τὸν θεόν* quodammodo fuisse adpressum. Nihil sane Epicteti fertur, quod non à Stoico Philosopho proficiisci poterit, nonnulla, quæ haud potuerit proficiisci à Christiano: ut de Christianismo ejus vel ad Christianissimum propensione vanissima sit suspicio, licet S. Augustinus Epicteti virute captus optavit eum inter æternæ vitæ confortes esse adscitum. Nescio etiam unde hauserit Lud. Morerius, quod Epaphroditum Epicteti Dominum, affirmat fuisse præfectum prætorianorum militum (Capitaine des Gardes des Neron.) Nihil ejusmodi tradit Svidas, qui ait fuisse *τῶν σωματοφυλάκων* Neronis, ex cubiculariis aliquem, non *ἐπαρχόν*. Eundem nempe Epaphroditum, qui Neroni à libellis fuit, eumque in adipiscenda morte adjuvit, & ideo à Domitiano est interfectus teste Svetonio Neron. c. 49. & Domit. c. 14. Plinio Panegy. c. 53. Xiphilino p. 766.

- b) Notum distichon quod Epicteto ipsi auctori tribuit Gellius lib. 2. cap. 18. *Δὲ Ἐπίκτητος γενομένη καὶ σῶμα ἀνάπηρον, καὶ πονήν ἰσθμῶν, καὶ φίλον ἀθανάτοις.* Hoc Epicteti esse negant Salmasius ad Simplic. & interpretes Gellii Antonius Thyrsius: citra causam quidem, meo judicio, nam particulam posteriorem capitis Gelliani ab aliquo sciolo adtextam haud esse, locuples auctor est Macrobius, qui illam una cum præcedentibus ex Gellio descripsit, & versus duos itidem Epicteti auctoris nomine exhibuit lib. 1. Saturnal. cap. 11. Idem versiculi afferuntur etiam à Joanne Chrysostomo. Ceterum in Anthologia Maximi Planudis lib. 3. p. 427. idem distichon perperam refertur ad Leonidem, Poëtam Epicteto antiquiorem, ut eidem Salmasio observatum. Ex variis illius Metaphraſibus latinis unam adscribam hanc Jacobi Tollii c. 25. fortuitorum p. 220.

Natus Epictetus claudus cum corpore servus,

Iro pauperior Diis in amore fui.

Ver-

set, d) Philosophiz à Domino suo datus e) omnem vitam in paupertate duxit, ita ut ejus casa sive domuncula Romæ nullis unquam clausuris eguerit, vacua rebus omnibus, lectum præter & cultum quibus indormiret. f) Philosophus Stoicorum vel maximus g) ac propter integritatem vitæ alienam à furo & arrogantia h) sapientiamque singularem patris comparandus. Magnam ætatis partem solus sine servo exegit, sero tandem muliercula nutrice i) adscita puero, quem ab amico quodam suo propter inopiam exponendum, ipse susceptum educavit. Sub Domitiano circa A. C. 94. pulsus Roma & Italia per Sctum k) Philosophis decessit Nicopolin l) ibique sub Trajano [cujus mentio lib. 4. c. 5.] durante bello adversus Ge-

Verba postrema eleganter illustrat & cum P. XL. ult. confert in sua Epicteti editione Mericæ Casaubonus. c) Celsus apud Origenem l. 7. p. 368. & Cæsar. dialog. 4. sicut à teneris claudisse Epictetum tradit & Simplicius ad Enchirid. p. 102. & ex defluxione pedum debilitatum refert Svidas. Nonnus vero hist. 13. ad Nazianzenum investitis in Julianum asseruit Epicteti crus à Tyranno quodam vinculis atq; catenis confectum claudicasse.

Porro claudicantis σκέλης Epicteti mentio non uno in loco, ut apud Simplicium p. 328. Nazianzenum Epist. 64. ad Philagrium & Orat. in Julianum p. 37. edit. Montacui.

Θι Celsus apud Origenem l. 7. p. 386. Ἐπίκτητος δ' ἀσπώτως σκελετῶν αὐτῷ ἴσθ σκέλη, ὑπομειδιῶν ἀνεκπαλήκτως ἔλθγει, κατὰ σέας. Καὶ πατὰζαντ, ἔκ ἔλθγον ὅτι κατὰζει; Epictetus, cum verus torqueretur crus, sub-

videns imperterritus, perfringes inquit. Cumque ille fregisset, nonne prae dicebam, inquit, quod perfringeres. e) Idem Origenes lib. 3. p. 144. f) Simplicius p. 102. g) Elogium pet-
itum ex Gellio l. 1. c. 2. Quamquam Epictetum Cynicum vocat Erasmus in Apophthegmat. p. 950. fortasse quod familiaris ei fuerit Demonax Cynicus, ut testatur Lucianus

T. 1. p. 858. qui hujus responsum Epicteto cohibi illum ad uxorem ducendam hortanti redditum refert in Demonaeste T. 1. p. 870. vel quod Cynici & Stoici in pluribus congruerent, quorum hæresis tunica tantum distare dixit Juvenalis XIII. 152. vel quod Epictetus

quedam diceret interdum apertius & κυνικώτερον, ut est apud Gellium lib. 17. c. 19. & quod Diogenem ac Demetrium Cynicos valde probaret, quorum dicta plus simplici vice laudavit. h) Vir Rev. Joannes Franciscus Buddeus Dialogo de moribus Philosophorum, Jenæ An. 1695. 12. edito, in quo nullis facile parcat, pag. 103. facitur, si quis un-

quam Philosophus fuit, ejus accurate cum doctrina & verbis vita moresque conspirant, Epictetum hæc promereri laudem, certe prope ab ista gloria, quæ summa utique est & excellens, cum abfuisse plane judicat atque contendit. Vide & Mottani Vayeri diss. de libertate T. 2. Opp. p. 348. ubi inter alia testatur Carolus Borromæus nul-

lius magis libri lectione captum quam dissertationum Epicteti. i) Simplicius pag. 172. Καὶ ὁ δαυμασὸς ἐστὶν Ἐπίκτητος μόνος ὁ ὅλον χρόνον διατελέσας, ὁπῶτε ποτε γυναῖκα προσελάβετο παιδὶς ἱεροφῶν ὅπως ἐκτίθεσθαι μέλλου ὑπὸ ἴνῳ ἴνῳ αὐτῷ φίλον διὰ πέναν, αὐτὸς λαβὼν ἀνεθρέψατο.

k) Vide quæ notant viri docti ad Svetonium in Domitiano c. 10. l) Gellius lib. 15. cap. 11. & intellige Nicopolin apud Aetium, conditam ab Augusto Imp. ho-

die

Getas five Dacos [lib. 2. c. 22.] & pace deinde composita, quam Imperatori gratatur l. 3. c. 13. & 22. illas dissertationes habuit, quas in litteras deinde ipso defuncto retulit Arrianus m] testatus tantam fuisse dictis ejus vim, tantam efficaciam, ut auditores suos quocunque vellet permoveret n] quamobrem homines, qui illis non afficiuntur, Simplicio visi sunt vix ac ne vix quidem apud inferos corrigi posse & emendari. o] Origenis certe judicio, ipsum Platonem antecelluit Epictetus, p] cujus simplex & ponderosum dicendi genus non tantum doctos ducit movereq, sed & indoctos. Galenum quoq, reliquis Philosophandi rationibus universis Epicteteam prætulisse, disertius constaret nobis, siquidem ætatem tulisset ejus liber q] pro Epicteto ad Favorinum. Summa familiaritate fuisse Adriano Imperatori, à Spartiano r] traditur, quod si verum est, nec de exiguo tempore, quo Adrianus in Graciam excurrit, intelligendum, Romam iterum Nicopoli reversum esse oportuerit, non ut videbatur viris incomparabilis doctrinæ s] Nicopoli ad mortem usq, perseverasse. Oratorie etiam magis quam vere scriptum esse à Themistio t] existimo, quod Epicteto, [nisi post obitum fortassis] plurimum tribuerint duo Antonini: neq; assensio Svidæ u] affirmanti,

K k 2

Epi-

die *Prætoris* five *Prisidis*, m] Salmasius ad Simplic. *Et professio omnes Epicteti sermones & dissertationes quas scripto mandavit Arrianus, quæque hodie extant, Nicopoli habitæ sunt. Quod pluribus testimoniis ex ipsi illis dissertationibus positi probari, si quis in dubium hoc vocaret. Ibi se habitare clare dicit l. 3. c. 6. Confer l. 1. c. 19. & 15. & l. 4. c. 1. ubi refert vocem Nicopolitarum. Romæ setum non fuisse docet l. 1. c. 10. n] Arrianus, præf. Epictetæ, diff. αλλ' ἐκείνο ἴδωσαν οἱ ἐντυγχάνοντες, ὅτι αὐτὸς ὅποτε ἐλεγεν λόγους ἥτις ἀνάγκη ἦν ἴδωτο πᾶσιν αὐτῶν ἀκροῶμενοι αὐτῶν, ὥστε ἐκείνους αὐτὸν παθεῖν ἠβύλετο. o] Simplicius præf. ad comment. in Enchirid. Καὶ ἐπεὶ ὑπὸ ἡμῶν μὴ πᾶσιν ἰδὼν λόγων, ὑπὸ μόνων δὲ τῶν ἐν αὐτῷ διδασκῶν ἵκεν Ἰουδαίῳ. Dixi hac de re in oratione de Eloquentia Epicteti, quam habui in Gymnasio Hamburgensi cum Professionem Publicam Eloquentiæ & Philosophiæ Moralis DEO propitio auspiceret 3. Cal. Jul. A. C. 1699. p] Origenes l. 6. contra Celsum sub init. q] Galenus libro de scriptis suis T. 4. Opp. edit. Basileensis p. 376. v. 43. memorat περὶ τῆς ἀρίστης διδασκαλίας πρὸς Φαβωρίνον, ὑπὲρ Ἐπικτήτου πρὸς Φαβωρίνον. Ab hoc Favorino auditum Epictetum, docet nos Gellius Favorini auditor l. 17. c. 19. r] Spartianus in Adriano c. 16. s] Salmasius ad Simplic. & H. Dodwello de ætate peripli Ponti Evx. pag. 116. t] Themistius Oratione 5. ad Jovinianum Imp. p. 63. edit. Harduini: ἔτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τῆς προγόνους ταύτης τῆς τύχης. Ρετὰν. τῆς τύχης) πρὸς τὸν ἀρετὴν ἐκείνον ὁ Σιδάσας, ὁ Τιβερίων, τὸν Θεράσιλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Διάνα τὸν χρυσῶν τὴν γλῶτταν, τὸν Ἐπικτήτων τὸν δύο Ἀντωνίνα. Sub Antonino Pio Epictetum etiam refert Syncellus p. 351. u] Svidæ fidem denegat Salmasius.*

Epiſtetum vivendo attigiffe Marci Antonini imperium. Nam ut ſæculi ferme ſpatium inter Neronis & Marci Antonini ztatem intercedens, præteream, Marcus Junium Ruſticum Epiſteti diſcipulum audivit, ex cujus domo Epiſteti commentarios utendos ſibi conſeſſos reſert in parte beneficii. x) De vita Epiſteti & morte quæ commentatus fuerat Arrianus, y) hodie non exſtant. Quanta exſtiterit Philoſophi illius admiratio, conjecturam facies vel ex eo, quod Lucianus z) adverſus indoctum multos cœmentem libros narrat non deſuiſſe, qui demortui Epiſteti lucernam fictilem pretio ter mille drachmarum, ſive trecentis ſcutatis ſibi comparavit, perridicule ſperans quod ad illam lucubranti ſibi, ſapientia Epiſteti per ſomnum ſeſe oblatura eſſet, futuro mox ſimili admirandi illius ſeniſ.

II, SI

Salmaſius, Kuſſerus & Gæakerus ad Antonin. Themifio etiam Joſius de ſcriptoribus Hiſt. Philoſ. p. 243. & Henricus Dodwelhus p. 88. & p. 114. diſſ. de ætate Periphi Pondi Euxini in T. I. Geographorum minorum Clariſſ. Jo. Hudſonii. Scio in diverſa abire Menagium in limine notarum ad Lærtium, & Jo. Harduinum notis ad Themifium, ſed cum neuter ſatisfaciat objectionibus per viros doctos motis, ſas erit ab illorum ſententia diſcedere, præcipue cum Themifium fallere potuerit memoria, Svidas fortasſe deceptus ſit vel ex Themifii loco, vel quod animadvertiſſet in M. Antonini libris ſubinde ac dicta Epiſteti provocari ut l. IV. c. 41. l. XI. c. 34. & 36. & 37. Ambiguus ſuper Svidæ ſide hæſit etiam Lipſius l. I. manuſcriptionis ad Philoſophiam Stoicam diſſ. 19. Ceterum perſpicue hallucinatus eſt vir doctus Mericus Caſaubonus, qui in ſua M. Antonini editione exiſtimavit, Theocletium, de quo agit Svidas in ΕΠΙΚΤΗΤΩ, non aliū eſſe quam M. Antoninum Imperatorem. Ut enim alia argumenta, quæ huic opponi opinioni poſſunt, in præſenti omittam, rem plane conſiciunt excerpta Photii ex vita Iſidori ſcripta à Damascio p. 551. 552. edit. Heſchelii, ex qua Svidas integr. locum deproſiſit, & ex qua conſtat fuiſſe quendam Philoſophum Theocletii nomine Iſidori æqualem, Marco autem Antonino longe juniorem, & Platonis præcipue ſtudioſum, quamquam Epiſtetea etiam dogmata imbutum & præ ſe ferentem. x) M. Antoninus l. I. c. 7. Παρά ΡΗΞΙΝ, τὸ ἐντυχὲν τοῖς ΕΠΙΚΤΗΤΟΙΣ ὑπομνήμασιν, ὡς οἰκοῦν μετέδωκεν. Epiſteti ut jam deſuncti meminit præter Antoninum l. 7. c. 19. etiam Gellius l. 2. c. 18. l. 17. c. 19. quamvis *generatim ſenem* vocat l. 1. c. 2. quod facit etiam Lucianus, iſdem de mortuo Epiſteto agens in loco mox afferendo. y) Incertum an ſingulari opere, ut putat Vir Cl. Henricus Dodwellus: an in diſſertationum Epiſtetearum libris deperdiſis, de quibus dicitur paulo poſt. En Simplicii verba præf. commentar. in Enchirid. πρὶν μὲν γὰρ βίῃς γὰρ ΕΠΙΚΤΗΤΗΣ καὶ τῆς αὐτῆς τελευτῆς Ἀρριανὸς γέγραπται, ὁ γὰρ ΕΠΙΚΤΗΤΗΣ διατριβὰς ἐν πολυſύχοις διατάſας βιβλίοις. z) Lucianus T. 1. p. 386. καὶ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετο γὰρ καὶ ἐτί εἰς ν, οἶμαι, ὅς τις ΕΠΙΚΤΗΤΗΣ λύχων γὰρ Στωικῆς κεραμεὺν ὄντα τριſχιλίων δραχμῶν ἐπείρατο. ἤλαπτε γὰρ, οἶμαι, καὶ κενὸν εἰς τὴν νυκτὴν ὑπὸ ἐκένω τῷ λύχῳ ἀναγινώσκον, αὐτὴν μάλιστα καὶ τὴν ΕΠΙΚΤΗΤΗΣ σοφίαν οὐαεῖ ἐπιſτῆσεω καὶ οἶμαι ἐπιδόει γὰρ θάυμαſτῶ ἐκένω γέροτι.

II. Si Svidam audimus, multa ab Epicteto scripta sunt. Perinde, ni fallor, atque à Pythagora & Socrate. Nam & ex illorum dissertationibus multa litteris consignare discipuli: licet ab ipsis Magistris nulla fere scripta fuisse relicta editaque in vulgus, præstantissimi quique auctores consentiunt. Nihil quidem celebrius est *Enchiridion* sive *manuale* a) Epicteti, quo Aphorismi præcipui doctrinæ Stoicæ moralis, velut *πρόχειρα βοηθήματα* b) animo & memoria inscribenda continentur. Sed & hoc Simplicius c) testatur ex Epicteti dogmatibus collectum fuisse ab Arriano, præfixa illi Epistola dedicatoria ad Messalinum d) quæ jam diu est quod intercidit.

K k 3

In

a) Simplicius præf. Ἐγχειρίδιον δὲ αὐτὸ ἐπιγράψαται, διὰ τὸ πρόχειρον αἰ αὐτὸ δὲν καὶ εἰσὶν εἶναι τοῖς βλαπομένοις ἐν ζῆν. Καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐγχειρίδιον ἐστὶν, πρόχειρον αἰ τοῖς χρωμένοις εὖ φίλον εἶναι. (Ita Erasmus libellum Christiana præcepta complexum inscripsit enchiridion militis Christiani.) Addam & hæc Eustathii ad *Odyssæa* ω. p. 833. Ἐγχειρίδιον ἢ μόνον τὸ ἐπιφίδιον καὶ τὸ μαχαίριον, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀθηναῖος δηλοῖ, καὶ τὸ τῆς θαλασσίας κωπῆς κρᾶτῆμα. Etiam pro sudario sive orario, quod manibus tenebatur, vocabulum *ἐγχειρίδιον* occurrit in vita S. Stephani Junioris T. 1. Analect. Græc. p. 510. 520. & apud alios, quorum loca notavit Cangius in glossario.

b) Vide Gatakerum ad M. Antonini lib. 3. c. 13.

c) Simplicius præf. Τὸ δὲ βιβλίον ἦτο τὸ Ἐπικτήτης ἐπιγεγραμμένον καὶ ἦτο αὐτὸς συνέταξεν Ὁρριανὸς, τὰ κακῶτα καὶ ἀναγκαῖα τὰ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ κινήσιμα τὰ τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτης λόγων, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Μασσαληνὸν ἐπιστολῇ γεγράφεν Ὁρριανὸς, ὃ καὶ τὸ σύνταγμα προσεφώνησεν, ὡς αὐτῷ μὲν Φιλτάτῳ, μάλιστα δὲ τὸν Ἐπικτήτην θαυματοῦσι. Addit Simplicius, quod lectu utriusque operis verum esse testatur, pleraque enchiridii capitula eodem verbis occurrere sparsim in dissertationibus ejusdem Arriani Epictetis: Ταῦτα δὲ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀνομάτων σποράδην ἐν τοῖς Ἀρριανῶν περὶ τῶν Ἐπικτήτης διατριβῶν γεγραμμένοις εὐρίσκειται. d) Salmasio videtur hic esse Valerius Messalinus qui COS. fuit cum M. Valerio Largo A. U. C. 900. Antonini Pii 10. Porro Epicteti enchiridion hoc trifidum commendatur lib. 1. Anthologie p. 170.

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῶ ἐν κατὰ θεο συμῶ
ὄφρα κεν εἰσαφίκοιο καὶ ὑπὸ νύκτος κενοῖν
ψυχὴν ὑπὸ κλέυθον ἐλαφρίζεν ἀπὸ γαῖης.

Ad idem respicit Procopius Epist. 45. Μέμνησο τοῖνον ὡς Ἐπικτήτης δοκεῖ ὡς ὑποκριτῆς ἢ δράματι, ἢ αἰνέειν ὁ ποιητής. Vide Enchiridion c. 23.

In Stobzi Florilegio frequenter laudatur Epicteti Enchiridion, licet ex illo producta loca quædam vel plane non leguntur in libello, qualis hodie exstat & qualis à Simplicio exponitur, vel aliter scripta habentur. Unde Salmasio aliquando in mentem venit suspicari, duas editiones enchiridii diversas ab Arriano factas esse, quarum in aliam Simplicius, in aliam Stobzus incidere. Ut cunque ista se habent, editiones & interpretationes libelli eximii sunt propemodum innumerabiles, ex quibus hæc mihi innotuerunt:

III. *Editiones Enchiridii Epicteti latine.*

Angeli Politiani versio seorsim excusa Argent. 1520. 4. & in ejus operibus junctim editis ab Aldo Venetiis, Parisiis ab Ascensio A. 1519. fol. & à Gryphio Lugduni 1537. 8. Tomo secundo p. 195.

Editiones Enchiridii Epicteti Græcæ.

Ex *Jacobi Tufani* castigatione Paris. 1552. 4. Hac priore *Gregorii Haloandri* editionem memorat *Vincentius Obsopæus* notis in *Anthologiam* lib. 1. p. 70. & lib. 3. sub extrem. *Εγγχειριδιον*, inquit, plenum energia paucis ab hinc annis à *Gregorio Haloandro* felicitis memoria Græce, tandem cum apud *Noricos* ageret, editum, quem hanc dubiè *Venetius* cum magna juris civilis jactura Italica sortitio perdidit & exstinxit. Pro! nefandum flagitium, & tibi, o *Venetia*, perpetuo pudendum, quod tantum virum tam crudeliter devoraveris.

Editiones Enchiridii Epicteti Græco-latine.

Cum explanatione *Thoma Naogeorgii*. Argent. 1554. 8.

Antwerpiz A. 1578. ap. Plantinum.

A. 1634. Lugd. Bat. ex officina Jo. Maire; cum notis Jo. Dan. Sæciani, forma minore. Hæc editio frequentissime repetita est in Belgio & Germania, habens additam tabulam Cebetis & narrationem *Eris Pamphylii* ex decimo *Platonis* de Rep. & *Hipparchi Pythagoræi* fragmentum ex *Stobzi* serm. 106. Notas ex *Wolfio* fere universas transcriptas monet *Mericus Casaubonus* ad *Epictetum*, p. 71. easdemque castigat p. 15. & 45, ad *Antoninum*. *Isaacus Vossius* in *Epist.* ad *Salma-*
gium

sum 23. Jan. 1634. *Prodiit aliquando Epictetus apud Lamerium cum notulis ejus in quem morientis Scaligeri anima transmigrasse jactatur. Certe ne Scaliger tale quid unquam somniaverit, ac hic ibi scripsit. Nihil prastitis, quod non è trivio possint Magisbelli. Unus tantum est locus, cujus vulgatam sollicitat lectionem, c. XVII. καὶ ὅχ' ἔως ἐστὶν αὐτοῦ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἢ ᾧ σὲ παραχθῆναι;* Non ita ei bene est, ut tuarum perturbationum ille habeat potestatem. *Ille legit ἔως vel εἴη, cum vulgata lectio Crotone sanior sit.*

Paris. 1653. cum notis Grammaticis & versione latina Wolfii accuratius & fidelius examinata, ut promittit titulus, sed ut res loquitur, depravata. Vide Merici Casauboni notas p. 77. edit. Lond.

IV. Editiones cum commentario Simplicii.

Græcæ Venet. 1528. 4. quæ editio cum MS. codice optimæ notæ à viro docto collata exstat in Bibl. Joannea Hamburgensi. Latine ex versione Angelii Caninii Venet. fol. 1546. & ex versione Hieron. Wolfii Basil. 1560. 8. Græcæ & latine cum commentario Simplicii latine tantum addito ex versione Hieron. Wolfii, & Arriani libris IV. Græcæ & latine cum ejusdem Wolfii interpretatione. Colon. 1595. 8. ex officina Birckmanniana. Græcæ & latine Enchiridion pariter Simplicii que commentarius emendatior ex codice Francisci Nansii, cum Wolfii interpretatione editus est Lugd. Bat. 1640. 4. curante Dan. Heinsio. Huic editioni deinde inchoatus Salmasii in Simplicium commentarius subjunctus à Typographo fuit, unde illa editio modo Salmasiana modo Heinsiana ab eruditis viris appellatur. Græcæ & latine editio Simplicii Heinsiana recusa Lond. 1670. 8. Salmasius à Stephano Joanne Stephano accepta Simplicium Meursii manu ad MStum codicem diligenter emendatum, ut ex ejus epistola ad Vossium docet Colomæsius p. 193. Galliz Orientalis. Hæschelium quoque meliorem dare Simplicium fuit molitus, teste Andrea Schotto lib. 2. Obs. Humanar. c. 9. ut omittam Gesnerum, qui in Bibl. cum memorasset editionem Venetam Anni 1528. (perperam in Gesnero & ejus epitomatoribus excusum est A. 1538.) addit: Sed multa in illa editione corrupta sunt & non pauca desiderantur, quæ ego Bononia & Venetiis ad Politiani & aliorum cujusdam docti exemplaria castigavi & explevi in meo codice, qui fortassis aliquando committeretur prælo. *Anglice Epicteti Enchiridion cum Simplicii commentariis vertit V. C. Georg. Stanhope, Lond. 1704. 8.*

V. Edi-

V. Editiones cum subjunctis libris Epictetearum dissertationum Arriani.

Grace Venet. 1535. 8. ex Bibl. Georgii à Silva Episcopi Vaurenfis.

Latine ex versione Hieron. Wolfi Basil. 1560. 8.

In Pandectis Brandenburgicis legas Arriani dissertationes Epicteteas latine translatas à Barthol. Facio & Angelo Politiano. Sed error est, inde ortus, quod Politianus Enchiridion, Facius Arriani libros de rebus Alexandri latine vertit.

Grace & latine cum notis Jacobi Schegkii Medici & Philosophi Turingensis, licet in Enchiridio ipso servata est Politiani versio Basil. 1554. 4. Salmanticæ 1555. 8. Lugd. 1600. 1660. 8.

Cum interpretatione & notis Hieron. Wolfi Genev. 1595. 8. apud Eustachium Vignon, & Coloniz eodem anno & forma, tum Cantabrig. 1655. 8. Lond. 1670. 8.

Gallice ex versione Joannis de S. Francisco Paris. 1630. 8.

Isaacus Casaubonus Epist. 9. ad Thuanum scripta Genevæ 6. Cal. Nov. 1593. Est in manibus etiam Arriani Epictetus, liber ut nosti aureolus, quem Jacobus Schegkii magni apud suos nominis homo sic latinum fecit, quasi jurasset omnia non vertere sed pervertere. Epistola 13. ad Rich. Thomson data ibid. Calend. Maji 1594. Ego nunc Arriani dissertationes publice expono, cupis aurei libri neque Schegkii neque Wolfius umbram viderunt. O Philosophum! o dignum excellenti tuo ingenio campum, quare sine audis, rape mihi hanc palmam dum adhuc in medio est posita &c. Vide eundem Epist. 21. 23. &c. Andreas Schottus lib. 5. Obs. Humanar. c. 22. insignem trajectionem indicans & hiatum lib. 3. c. 26. Arriani explens, testatur se adjutum Regis Christianissimi membranis, quas inspexit diligenter in sua interpretatione religiosus vir Nicolaus, Nicolai Gualonii, Regii Professoris F. & cum Alberto Miræo V. C. communicavit. Posui & ipse non nihil temporis in elegantissimo hoc opere castigando & illustrando, Salmasii quoque emendationes quasdam & alius viri docti collationes nactus Itaque spero me longe meliores Arriani pariter libros redditurum & Epicteti enchiridion locis quibusdam illustraturum esse, siue in nova quod malim Arriani editione, siue in lectionibus ad Arrianum Epicteteis.

VI. Edi-

VI. Editiones cum Paraphrasi Græca Christiani scriptoris.

Londini A. 1659. 8. Mericus Casaubonus Epiſteti enchiridion Græce & latine vulgavit cum notis ſuis pereruditis & Wolfii Verſione : Subjuncta Paraphraſi Græca eouſque inedita, auctore Chriſtiano aliquo aſceta quinti ut videtur à CHRISTO nato ſæculi. Idem Caſaubonus paraphraſi huic verſionem latinam & notas addidit, & Cebetis tabulam Græco-latinam adnexuit. In paraphraſi miror à Chriſtiano homine omiſſum caput 44. quo Epiſtetos ſuaderi juſjurandum recuſandum, ſi fieri poteſt, omnino, ſi minus, ſaltem quantum fieri poteſt.

A. 1670. Lugduni Batav. 8. Abraham Berkelius Græce & latine edidit Enchiridion cum Wolfii verſione & notis integris tum ejusdem Wolfii, tum Merici Caſauboni, ſuiſque & ſelectis Snecani. Paraphraſin Enchiridii cum ejusdem Caſauboni verſione & notis, tabulam Cebetis cum verſione Wolfii & notis Variorum: Commentitiam *altercationem* d) ſive interrogaciones Hadriani Imp. & reſponſiones & Epiſteti græce latine, diſputationem Pipini cum Albino latine, Nicarii interrogaciones & reſponſiones, Carphiliidii item, & reſponſa virorum ſapientum Alexandro redita Græce & latine.

A. 1683. Delphis Batavor. 8. repetita editio Berkeliana augmento loco exhibet Jacobi Gronovii notas ſive caſtigaciones ad Paraphraſin Græcam Enchiridii, ex codice MS. Mediceo.

Eodem Anno 1683. Amſtelodami 8. Nicolaus Blaſcardus enchiridion & paraphraſin cum verſionibus notisque Wolfii & Merici Caſauboni & ſuis animadverſionibus per paucis prelo ſubjecit, adjunctis ſententiis & dictis Epiſteti collectis ex Stobæo, Gellio, & M. Antono. In eodem volumine habetur Politiani verſio Enchiridii, dicata Laurentio Medices & Apologia Epiſteti ad Bartholomæum Scalam. Tum Arriani Taſtica, Periply & de Venatione liber, de quibus infra ſuo loco.

A. 1700. Pariſ. 12. Gallice Enchiridion & Paraphraſin Græcam vertit Michael Mourgues Soc. JEſu.

Non prætereundum etiam, quod Epiſteti Enchiridion à S. Nilæ monacho contractum & ad ſenſus Chriſtianos interpolatum ſed ab illo quod Mericus Caſaubonus edidit multis locis diverſum. Græce &

L I

lati-

d) De Gallica verſione hujus ſcripti à Jo. Cottaſio Pariſ. 1558. 8. edita vide Verderii Bibl. Gallicam p. 682. ſeq.

latine editum est inter varia Nili opuscula à Josepho Maria Suaresio Romæ 1673. fol. latine à B. Theoph. Spicelio post tractatum de pio litterati hominis secessu: Gallice à *Michaelo Mourgues*, ut paulo post dicam.

VII. Arabica editio Epicteti nulla.

Falluntur Joannes Hallervordus in Bibliotheca Curiosa p. 56, & Martinus Lipenius in Bibl. Philosophica p. 442. affirmantes Enchiridion Epicteti Arabice editum esse ex Bibliotheca Jo. Elchmanni. Nam Ceбетis tabulam & aurea Pythagoræ Carmina, non Enchiridion Epicteti ex Bibliotheca Elchmanniana Arabice edidit Salmasius Lugd. Bat. 1640. 8.

VIII. Versiones Enchiridii Gallicæ, Hispanicæ, Anglicæ, Italicæ, Belgicæ, Germanicæ.

Gallice per *Antonium du Moulin*. Lugd. 1544. 16.

1. Interprete *Joanne de S. Francisco*: les Propos d'Epictete recueillis par Arrian &c. Paris. 1630. 8.

2. Interprete *Guilermo du Vair*, parte quarta opusculorum, post alias editiones vulgatorum Rothomagi A. 1636. 8. Laudat hanc versionem Mericus Casaubonus in notis p. 68. 70. 81. seq.

3. Interprete *Egidio Boileau* qui vitam Epicteti eleganter scriptam præfixit, Ceбетisque tabulam subjunxit. Rothomagi 1667. quæ tertia est editio. Vide librum Bælii cui titulus: reponse aux questions d'un Provincial. tom. 1. p. 129. seq.

4. Cum observationibus moralibus & Christianis auctore *Caque-lino* Academiæ Paris. Cancellario Paris. 1688. 12.

5. Ex versione Abbatis *Bellegardei*, una cum Altercatione Adriani & Epicteti, ac Ceбетis tabula Gallice reddita, sub titulo: les Caractères d'Epictete. Trivultii 1700. 12.

6. Enchiridion Gallice vertit & per singula capita doctrinam moralem Stoicam & Christianam inter se contulit additis observationibus *Michael Monirges* Soc. Jesu sub titulo *Parallele de la e) Morale Chretienne avec celle des anciens Philosophes*. Paris. 1702. 12. Paraphrasin Christiani scriptoris, cujus illa solum loca retulit quibus ab Epicteti verbis auctor

e) Vide si placet Memorias Trivulcinæ de Artibus & scientiis A. 1704. l. p. 92. seq.

auctor recedit, putat esse factam in usum Anachoretarum, (qui vocati sunt Hefychastæ) f) ante annos ad minimum mille & ducentos.

Hispanice Franciscus de Quevedo tom. 2. Opp. p. 518. seq. enchiridion elegantissima Metaphrasi poetica expressit.

Anglice Enchiridion cum Simplicii commentario, per G. Stanhope, præmissa vita Epicteti ex Gallico Ægidii Boileau. Lond. 1700. 8. edit. 2.

Germanice cum Cebete, Agapeto &c. Cothenis 1620. 8.

Danice per Briggittam Tott. Hafniz 1661. 12.

Belgice, Lugd. Bat. 1617. forma minore, cum Cebetis tabula.

IX. Editiones promissæ.

David Hæschelius ad Jungermannum 7. Cal. Sept. 1608. *Animus erat dare Epictetæ, Enchiridio cum tribus MSS. codicibus, Simplicio cum duobus collatis, emendata hinc inde ab ipsomet Wolsio, interpretatione notisque auctorioribus. Sed idem cogitare Heinsum ex D. Bongarsii litteris intellexi, ut iam totus hæream. Expecto tamen responsum, si dignabitur dare, illustris Scaligeri.*

Idem Joanni Meurfio 5. Kal. Nov. 1614. *Salutem plurimam adscribo etiam Clarissimo Domino Heinso, cui ex litteris Fed. Morelli Professoris Regiæ hac ad me, ni molestum, significæ, & quidem ipsæ ejus verba: Audio etiam penes Dan. Heinsum Clarissimum Doctissimumque virum esse MS. Epictetum, qui Josephi Scaligeri ἡ μακρότης fuerat, emendatorem ampliorumque. Ego humanitate illius viri cum singulari eruditione junctæ plane perspectæ, non dubito, quin tibi publico bono peculium istud conferat vel ultro. Hac ille, qui etiam ad Arrianum nonnullas emendationes sponte misit. Claudius Salmasius præf. ad Simplicium: Ipsum Epicteti Enchiridion, quod, semper nobis in deliciis fuit, cum scriptis Codd. comparavimus, & viginti aliquot locos in tantulo opere nondum intellectos ceteris interpretibus explicavimus, multosque alios parum hæctenus explicatos, elucidavimus.*

X. De Epicteti dictis, quæ in Arriani quatuor libris & in Enchiridio non leguntur.

Gellius lib. 1. cap. 2. ex libro primo Epicteti dissertationum digestarum ab Arriano profert locum, qui iisdem verbis legitur in Arriani lib. 2. c. 19. unde recentiores Gellii editiones pro primo secundum reponunt, jubente id Lipsio lib. 2. cap. 3. elector. Sed & idem Gellius lib. 17. cap. 19. libros Arriani de Epicteti dissertationibus memorat & ex

L 1 2

iiis

f) De Hefychastis illis Cangius in glossario Græco.

illis quædam profert, quæ in Arriani opere, quale super est, frustra quaeritur, Et l. 19. c. 1. laudat librum Epicteti Philosophi quintum ἀλλήλων, quas ab Arriano digestas congruere scriptis Zenonis & Chrysippi non dubitat. Neque ῥῆσις bene longa quam ibidem profert Gellius, in Arriani quatuor libris qui exstant legitur. Itaque quintus Arriani liber intercidisse videtur Gataker ad Antonini l. 8. c. 49. Salmasio, aliisque, recte sane, cum Photius cod. 58. testetur ab Arriano scriptos libros octo Epicteti ἀνατρεβόν, & ejusdem ὁμιλιῶν libros duodecim. In Stobæo, qui subinde Arrianum laudat, sæpius Epictetum, multa leguntur Epicteti dicta quæ in Arriani libris editis frustra quæras. Forte etiam aliis collectionibus dictorum Epicteti usus est, certe Rufum ex dictis Epicteti de amicitia allegat ferm. 19. 20. & 106. Musonijum Rufum? quem Stoicorum placita selectatum scribit Tacitus l. 3. Hist. c. 81. Epictetea ὑπομνήματα Junio Rustico auctore collecta legisse se testatur Marcus Antoninus, ut supra ex ejus l. 1. c. 7. monui. Celebrerrimum tamen & pluribus lectum fuit opus Arriani, quod laudat etiam Arnobius in extremo libri 2. Cum de animarum agitur salute ac de respectu nostri, ali-quid est *seueritate faciendum est, ut Epictetum dixisse approbat Arrianus*. In Bibl. Imperatoris MStæ exstant sententiæ Democriti, Epicteti & aliorum veterum Philosophorum γνῶμαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἑτέρων σοφῶν. Vide Nesselium parte 3. p. 41. Sententias CXVI. Epicteti Philosophi eximii & ubi (ut habet titulus) *pro suis bonis*, è Joannis Stobæi, Antonii & Maximi collectaneis excerptis & seorsim latine edidit Henricus Ernestius Hafniz. 1619. 12. Summam Philosophiarum Epicteteæ duobus verbis, ἀνεχεσθαι καὶ ἀπέχεσθαι *suslineo & abstinere* circumscribit Gellius l. 17. c. 19. Porro Epictetum Philosophum Laertius l. 10. c. 6. testatur ab Epicteto dictum κινῶν δολόγῳ, & pluribus conuictis laceratum, quorum cum aliquam multa in Arriani libris occurrant, illud tamen κινῶν δολόγῳ non exstat. Epicteti *Epistolas* Græcas cum expositione Simplici in Bibl. Medicea occurrere affirmavit Gesnerus. Idem post ipsum tradunt Epitomatores, & Jacobus Gadgus partim accuratus scriptor tom. 1. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 168. Nemo tamen fuit hæcenus qui Epistolas illas in lucem proferret, neque memorantur in Catalogo Bibl. Mediceæ vel qualem vulgavit H. Ernestius ex titulis pluteorum utcumque compositum, vel qualem majore aliquantum studio concinnauit adhuc ineditum Wilhelmus Langius Danus. In notis Menagii ad Laertium l. X. sect. 7. legas Epictetum ἐν τῇ πρώτῃ. Τὰς ἐν Μυτιλήνῃ Φιλοσόφους ἐπιστολὰς citari à Sexto Empirico in libris contra Mathematicos. Sed Epicteti nomen ibi male excusum est pro Epicuro.

CAPUT

CAPUT VIII.

DE FLAVIO ARRIANO.

Arriani ætas & vita, atque alii novem hoc nomine. 1. Ejus scriptorum editorum & perditorum Catalogus, illorumque quæ exstant editiones, cum variis observationibus, per numeros septendecim. 2.

1.

E Picteto non incommode jungetur discipulus a) ejus celeberrimus, FLAVIUS b) ARRIANUS, c) Nicomedien-

L 1 3

a) Ἀρριανὸς εἰς ὁμιλητῶν ἐπικτῆτα Phot. cod. 58.

b) Flavii prænomen ei tribuitur in Dionis loco infra addocendo.

c) Alii ab hoc & ante nostrum fuere 1) *Arrianus* cujus librum de meteoris memorat Joannes Philoponus in Aristotelis Meteorologica; Ἀρριανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ μετεώρων ὡς ἑκατοδένης ὁ Κερηνῶν ἰσχυρίζεται, ἑικοσι καὶ πέντε μηνιάδας σαδίων ἔχον τὴν περίμετρον τῆ μεγίστης τῆς γῆς κυκλῆς. Idem fuit auctor libelli quo probavit *Cometas* nihil neque boni neque mali portendere, teste Agatharchide Onidio apud Photium cod. 150. p. 549. edit. Hoeschelii. Ut adeo falsus sit Posselinus, quæ cum Arriano nostro Nicomedienfi adscribit in Bibl. selecta parte 2. p. 356. 2) *Arrianus* Ἐποποιὸς cujus Metaphrasin grecam Georgicon. Virgilii, libros XXIV. Alexandredos & Poëmata in Regem Attalum Pergamenum laudat Svidas. Hujus & nostri scripta confundit Jo. Meursius in Bibl. Græca. Liber primus *Ἡρακλείας* Arriani allegatur ab Athenæo lib. 3. p. 82. sed legendum Rhiani, ut constat è Svida *Ῥιανὸς* & Etymologico M in *Ἀσέλλαγα*. Itæ apud eundem Athenæum l. XI. p. 499. Rhiani laudantur Epigrammata, csi & ibi codices quidam habent Arriani, uti etiam apud Suetonium in Tiberio c. 70. & Eustathium ad Dionysium 414. & 525. 3) *Cælius Arrianus Medicus*, qui ab aliis dicitur *Cælius Aurelianus*, Galeno antiquior, de quo dictum à me est in Bibl. lat. 4) *Arrianus Maturus* Alpinatum præstantissimus, de quo Plinius l. 3 Epist. 2. & ad quem aliquot ejus exstant Epistolæ. Hunc eundem cum nostro perperam statuunt Cyl. Struckius ad periplum Ponti Euxini & G. J. Vossius lib. 2. Hist. Græc. c. 11. confutati à Tillemontio T. 2. Hist. Imperator. p. 474. & Dodwello in diss. de auctore Peripli Ponti Euxini. Post nostrum floruerunt 5) *Arrianus Grammaticus*, quem consabulantem inducit Athenæus l. 3. deipnosophist. p. 113. 6) *Arrianus* Ὑγιῆς, sub Alex. Severo clarus, cujus in Fandensio mentio. 7) *Arrianus Sæberus* præfectus ærario, sub Antonio Pio, auctor librorum de edictis. 8) *Arrianus* Cof., sub Gordiano Imp. A. U. C. 995. idem forte qui græce scripsit de Imperatoribus Maximino juniore, Gordianis, Maximo Albino, in quo-

mediensis d) Bithynus, qui propter eruditionem Atheniensis & Romana civitate e) donatus, dignitatibusque auctus est. Adriano Cæsari admiratori Epicteti charus, ab eo præfectus provinciarum armatarum, Cappadociæ f) & Xenophontis præfici non minus industria rerum gerendarum quam studio sapientiæ, scriptis & nomine ipso g) æmulus bellavit contra Alanos & Massagetæ, evectus etiam ad honores urbis Senatorios

quorum vitæ ejus meminit Julius Capitolinus, nisi pro *Arriano* legendum *Arabianus* ut apud Livium XXVII. 6. pro C. & L. Arriano, *Arminium* legunt libri meliores. 9) *Arrianus* consularis Liguriæ sub Honorio Imp. memoratus in codice Theodof.

d) Eusebius in Chron. Olympiade 231. *Arrianus Philosophus Nicomediensis agnoscitur* Svidas: Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς Φιλόσοφος ἐπικτήτης. In Patriæ itaque honorem Bithynica scripsisse notat Photius cod. 93. & 58.

e) Lucianus in Pseudomante T. I. p. 747. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ Ἐπικτήτης μαθητῆς τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἐν τοῖς πρατοῖς, καὶ πατρίδα παρ' ὅλον τὸν εἶον συγγενέμεν. En Romanum Arrianum, non patria sed jure civitatis, perinde ut libro de venatione c. 1. Atheniensem se innuit (idem non à loco nativitatæ, sed civitate) asseruans Xenophonti Atheniensis se esse ὁμῶνυμον καὶ πόλεως τῆς αὐτῆς. Quod vero propter eruditionem hoc illi jus una cum dignitatibus contigerit, Dodwellus observat ex his Arriani verbis lib. 1. expedit, Alexandri p. 26. edit. Gronov. quæ secus intellegere Arriani interpretes Gronovius ac Vulcanius: ἐμοὶ πατριστὲ καὶ γένος καὶ ἀρχαὶ οἱ δὲ οἱ λόγοι εἰσὶτε καὶ ἀπὸ νῦν ὅτι ἐγένοντο.

f) Dio in rebus Hadriani Imp. lib. 69. pag. 794. *Confesso adhuc modum bello Judaico (à Barcocheba concito) bellum Alanorum (hi sunt Massagetæ) Pharsmanes movit, Mediamque vexavit Armenia atque Cappadocia vastavit. Post Alani, partim adducti: Volagesi muneribus, partim Φλαβίον Ἀρριανὸν τὸν τῆς Καππαδοκίας ἀρχόντα Φοβηθέντες timore Flabii Arriani qui Cappadocia præerat quiescerunt.*

g) Νέος Ξενοφῶν dicitur Arrianus noster Photio & Svidæ, & Arrianus ipse se homonymum Xenophonti & Xenophontem vocare non dubitat c. 1. & 17. libri de venatione, qui in MSS. Xenophonti inscribitur, & propterea diu neglectus jacuit quod in eum qui inciderent putarent, se non librum tunc adhuc ineditum Xenophontis juniors, sed pridem editum præfici Xenophontis de venatione librum videre. Stylo etiam μεμητῆς ἀληθῶς Ξενοφῶντος fuit Arrianus, ut agnoscit Photius cod. 58. quod de quibusdam scriptis ejus non de omnibus intelligendum. In argumentis præterea librorum Xenophontem imitatus est, nam ut ille scripsit ἀπομνημονεύματα Socratis, ita hic libros de dissertationibus Epicteti: ut ille libros septem περὶ ἀναβάσεως Κυρῆ, ita hic libros totidem περὶ ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου: ut ille, Ἑλληνικά ita hic Βιθυνικά, Παρθικά, Ἰνδικά, Ἀλανικά &c. ut ille *Tactica* librumq; de Venatione, ita & Arrianus gloriatus se à teneris cum Socrato illo Xenophonte studiose incubuisse, ἀμφὶ ταῦτα (ita scribendum, non ταῦτα) ἀπὸ νῦν ἐκπαύκοτα κυνηγέσας, καὶ στρατῶν, καὶ σοφίαν. Pariter enim ut ille ita & hic strenue functus est officio ducis bellici, Conf. Dodwelli diss. de ætate Periplus Euxinij §. 6. p. 112. seg.

rius ipsumque consularum h) & in patria sacerdotio Cereris & Proserpinæ i) functus. Attriguit tempora Pii & Marci Antoninorum, k) relictis post se variis scriptis, quæ secundum ordinem temporis quo elaborata videntur, maxime ex sententia Chronologi nostræ ætate Clarissimi Henrici Dodwelli l) recensebo, ita ut illis quæ interciderunt præfixum videas asteriscum: interim dolebis mecum præter tot Arriani monumenta periisse etiam hujus Philosophi vitam, quam à Dione Cassio compositam fuisse Svidas m) auctore est.

II. 1. ΔΙΑΤΡΙΒὸν ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ βιβλία ὀκτώ, *Dissertationum Epicteti libri * octo*, memorati Photio cod. 58. Hi sunt, ni fallor, *libri de Epicteti dissertationibus*, quos ab Arriano compositos affirmat Gellius lib. 1. c. 2. lib. 17. c. 19. Epicteti librum vocat Augustinus IX. 4. de Civitate Dei, *ἐπικτήτου λόγους* ipse Arrianus, & paulo post *ὑπομνήματα* in præfatione ad Lucium Gellium. Persvadeo enim mihi ex his octo libris *διατριβῶν* superesse hodie primores quatuor, de quorum editionibus atque interpretationibus dixi capite superiore.

2. * ΟΜΙΛΙΑΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ βιβλία δώδεκα, *Familiarium n) Epicteti sermonum libri duodecim*. Hi ut existimo, à Gellio lib. 19. cap. 1. vocantur *διαλέξεις* libri, ubi ex quinto nonnulla græce producit. Ex homilia Arriani protreptica quædam proferuntur apud Stobæum sermone 95. pag. 521. qui alibi passim multa ex Arriani Epicteteis profert, quorum

h) Photius cod. 58. *Διὰ δὲ τὸ τῆς παιδείας ἐπίσημον ἄλλας τε πολιτικὰς ἀρχὰς ἐπίτευσθαι, καὶ εἰς τὸ τῶν ὑπᾶτων ἀνέλθαι* Svidas: καὶ ἀξιωματῶν μεταλαβὼν καὶ μέχρις αὐτῶ τὸ ὑπαγεῖν, κατὰ Φησὶν ἐλίκωνται, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. Heliconium hunc Byzantium Sophistam Christianum Svidas alibi testatur Chronicon contextuisse libris decem ab Adamo usque ad tempora magni Theodosii. Arriani Consulis mentio apud Galenum XI. 12. de usu partium T. 1. edit. Basil. p. 491.

i) Photius cod. 93. ex Arriani ipsius Bithynicis: *ἐν αὐτῇ τῇ (Νικομηδείᾳ) γεννηθῆναι καὶ τραφῆναι καὶ παιδεύθῆναι, καὶ ἰερέα τῆς Διμητρῆος καὶ τῆς παιδὸς αὐτῆς αἰς καὶ τὴν πόλιν ἀνακρίσθαι Φησὶ, χρηματίζου.*

k) Idem Photius c. 58. *κατὰ δὲ τῶν χρόνων Ἀδριανῶν καὶ Ἀντωνίνων ἔπις καὶ Μάρκου τῶν Ἀντωνίων ἐγνωρίετο.* Idem traditum Svidæ in Arriani.

l) In laudatâ diss. de ætate periphrastis Euxini, T. 1. Geographorum Græcorum minorum Viri Clariss. Jo. Hudsoni.

m) Svidas in *Δίον*.

n) Ita malim reddere, quam cum Tillemontio T. 2. Historiæ Imperatorum p. 473. harangues sive Orationes.

quorum pleraque in quatuor quos habemus dissertationum Epicteti libris non exstant. Sed de his jam in Epicteto lectorem monui.

3. * ΗΕΠΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΤΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ. *De vita & morte Epicteti.* Memorat Simplicius prae fat. ad Enchiridion: *περὶ μὲν τῆς βίης & ἐπικτήτου καὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς Ἀρριανὸς γράφων ἐπὶ τῆς ἐπικτήτου διὰ τριβίας ἐν πολυστοίχῳ διὰ τῶν βιβλίων.* Idem innuit Lucianus in pseudomante, tom. i. p. 747. Quamquam professus jam supra sum non penitus esse exploratum, de magistri sui vita & morte singularem librum Arrianus composuerit, ut opinati sunt Jonsius, Tillemontius, Dodwellus: an id argumentum adtexuerit libris dissertationum, familiariumve Epicteti sermonum, quod utrumque opus communi *διὰ τριβίων* nomine completi Simplicius videtur.

4. ΕΡΧΕΙΜΑΙΟΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ *Manualis libellus Philosophiae Epictetæ* cum * prae fatione ad Messalinum, quæ intercidit. Vide supra in Epicteto.

5. * ΠΑΡΘΙΚΑ ἐν βιβλίοις 12. *De Romanorum bellis & rebus à Trajano feliciter gestis adversus Partios libri XVII.* Vide Photium cod. 58. Svidam in γνῶσις. Stephanum Byz. in Γαζακαubi quintum & in Ἀτραυ ubi septimum decimum hujus operis librum laudat.

6. * ΤΙΑΙΣΟΡΟΥ ΒΙΟΣ. *Vita Tillibori latronis Afiz celeberrimi.* Meminit Lucianus in Pseudomante, tom. i. p. 747.

7. ΙΣΤΟΡΙΩΝ ἈΝΑΒΑΣΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ βιβλία 2. *De expeditione Alexandri libri VII.* Attice ο) scripti ad imitationem Xenophontis cujus exstant totidem libri *περὶ ἀναβάσεως Κύρου.* Svidas in Πύδαγθ. laudat Arrianum ἐν πρώτῃ ἀναβάσει Ἀλεξάνδρου. Arrianus ipse lib. 7. p. 276. edit. Gronov. ταῦτα ἐγὼ ἀνέγραψα, ὅτι καὶ ὡς ἐπὶ Καλαυρὴν ἐρχόμενον ἐν τῇ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγραφῇ. Photio cod. 91. ubi hoc Arriani opus recenset, inscribuntur *τὰ κατ' Ἀλεξάνδρον, ἐν λόγῳ ἑπτα.* Eustathius ad Dionys. v. 976. *καὶ εὐρηται τοιαύτη γραφή παρὰ τοῦ Ἰουλιανῶ*

ο) Arrianus ipse in Indicis p. 334. edit. Gronov. πάντα ταῦτα λείκεται μοι ἤδη ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. Ceterum in veneta editione Græca & aliquot MSS. codicibus quos Vir Cl. Jacobus Gronovius evoluit, liber sextus & septimus unum librum constitunt, & Indica de quibus paulo post ago, occupant locum libri septimi. Sed hoc à Facio ac deinceps ab aliis recte est immutatum, licet Indica m. le habentibus pro libro octavo, cum sit singulare opus. Etiam in MSto Codice uno Mediceo quem reliquis præstantem omnique auro omnibus numis pretiosiorum celebrat idem Gronovius, liber septimus à sexto probe est divisus, utrumque vero excipit liber singularis sub titulo Ἀρριανῆς Ἰνδικῆς.

καὶ τὸ Ἀρριανῶ ἢ ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Πολλὰ γὰρ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν ἕτω. Idem ad v. 1097. ὡς παρμύθαιει Ἀρριανὸς ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Palladius de Bragmanibus p. 11. Ἀρριανὸς μάντοι ἔμαθητῶν ἔφιλοσόφῃ καὶ ὅλῃς γεγεννημένῃ δι' εὐφυΐαν ἢ φύσει εἰς φιλοσοφίαν, ἐν τοῖς καιροῖς Νέρωνος ἔβασιλείας ἔκλασαντο τὰς αἰοδήμους Ἀπώλους Πέτρον καὶ Παῦλον, τὰς τὰ κατ' Ἀλεξάνδρον τὸν Μακεδόνα ἰσορήσαντο ὃ ἐκεκλήμενον πονημάτων ἀπέπειτα τῇ ἀνδρείᾳ τῆς σῆς καλοκαίγιας, ὑποτάξας μὲν τῷ ὑπομηματικῷ κ. τ. λ. Eodem Photio iudice cap. 92. nemini eorum qui historias optime contexuerunt postponendus est, quale quid, vel amplius etiam ipse de se affirmat Arrianus, dum libro 1. de rebus Alexandri p. 13. non minus se numerari postulat τῶν πρώτων ἐν τῇ Φωνήῃ λέγει quam Alexandrum Magnum τῶν ἐν τοῖς ὄπλοις. Veritatis studiosum præ ceteris commendat Æneas Gazæus in Theophrasto p. 23. & φιλαλήθους cognomentum ei tribui in libris notat Cælius Rhodiginus lib. 1. Antiquar. lectionum c. 22.

Græce hoc opus post editionem Venetam Viætoris Trinavelli A. 1535. 8. cui præfixa est Jo. Baptistæ Egnatii præfatio, edidit Nicolaus Gerbelius, Basileæ 1539. 8. subjunctâ seorsim Barthol. Facii, de qua mox, interpretatione.

Latine vertit Petrus Paulus Vergerius, idque de industria inculco sermone, ut à Sigismundo Imperatore intelligi posset, quemadmodum testatur Bartholomæus Facius Genuensis, qui eam ut barbaram Germanis incultioribus relinquere se prædicat. Dubito an lucem viderit hæc Vergerii translatio (non minus quam altera Nicolai Sagundini Thaddæo Ugoletto Parmensi memorata) quia nec Bibliothecarum scriptores editam memorant, neque illam se usquam reperire potuisse testantur qui Arrianum postea edidit Vulcanius, Blancardus, Gronovius. Quæ vero à Facio Italis politioribus, ut ait, proposita est librorum Arriani translatio, Pisauri 1508. 8. & græco subiecta Basil. 1539. 8. atque iterum separatim excusa Lugduni 1552. 12. pluribus mendis scatet, hiatibus, atque interpolationibus scriptorem deformat, ut ostensum à Vulcanio in sua ad Arrianum præfatione. Itaque hic quem dixi Bonaventura Vulcanius Græca editione Gerbeliana cum vetusto codice MS. quam ab H. Stephano acceperat collata, hos Arriani libros emendatius edidit & novam accuratorem versionem suam adjunxit, Genevæ ex officina H. Stephani A. 1575. fol. Vulcanii ἑκδοσὶν Græcolatinam recudi curavit Nicolaus Blancardus, qui & ipse duobus MSS. codicibus Richeliano & Gandavensi usus est & notas addidit haud plane contemnendas, neque di-

gnas ut tam inhumane acciperentur à *Jacobo Gronovio* p) in supplementis lacunarum in *Aenea Taëtico*, *Dione Cassio* & *Arriano Lugd. Bat.* 1675. 12. p. 160. seq. tanquam aliena & præcipue *Vulcanio*, *Freinsheimio*que surrepta, jac nullius pretii. Nempe vir clarissimus qui in his supplementis trium vel quatuor locorum *Arriani*, ex *Mediceo MS.* vidit rectiorem lectionem, ideo solus sapit, reliqui volitant velut umbræ. Prodiit *Blancardi* editio *Amst.* 1668. 8. cui etiam subjectus index *Scriptorum* ab *Arriano* laudatorum, qui sunt *Androthenes* *Callistrati* *Cretenfis*, *Aristobulus*, *Aristus*, *Asclepiades*, *Callisthenes*, *Cimon*, *Ctesias*, *Eratosthenes*, *Euripides*, *Herodotus*, *Hecatzus*; *Homerus*, *Megasthenes*, *Nearchus*, *Onesicritus*, *Ptolemæus Lagi* & *Xenophon*. Ex his *Aristobulus*, *Asclepiades*, *Callisthenes*, *Hecatzus Eretriensis*, *Megasthenes* & *Ptolemæus Lagi* ante *Arrianum* scripserant de rebus *Alexandri Magni*, *Nearchus* & *Onesicritus* navigationes jussu *Alexandri* susceptas scriptis tradiderunt, memorati *Straboni*, *Plinio*, *Curtio*, *Plutarcho*. Ex his *Nearchi* paraplum ab *Indis* in *Perficum* usque finum, late persequitur in *Indicis* (de quibus mox) *Arrianus*, brevius ex *Juba* *Plinius* lib. 6. cap. 23. *Hist. Nat.* Post *Blancardum* denique idem *Jacobus Gronovius* hos *Arriani* libros atque *Indica* ex *MS. Perusino* & quatuor *Codicibus Mediceis* emendatos in capita divisit & cum versione *Vulcanii MSto Augustano* postea usi ex ipsius *avtographo* recensita & interpolata, suisque animadversionibus edidit *Lugd. Bat.* 1704. fol. Ac præfationem quidem & notas viri doctissimi scaterere in *Blancardum*, *Freinsheimium* & alios viros doctos quoscunque, & magnum aliorum contemptum ac minutiarum vicissim venditionem ac deprædicationem ubique referre, non mirabitur qui alia illius scripta similis farinæ omnia viderit. Ad calcem operis recusa est ipsius *Exercitatio de Pallacopa* sive fossa ex *Euphrate*, adversus *Is. Vossium*.

Gallice hi *Arriani* libri prodierunt interprete *Claudio Witardo* *Parisi*. 1581. 4. tum *Nic. Perroto Ablancourtio* ibid. 1646. 8. præter quam editionem in pandectis *Brandenburgicis* memorantur alix tres *Anni* 1652. 1661. 1665.

Ita.

- p) Exstat & ejusdem *Gronovii* *Epistola de Pallacopa* annæ (de quo *Arrianus* lib. 7.) ad *Joh. Georg. Grævium Lugd. Bat.* 1636. 8. adversus *Ilaaci Vossii* expositionem in appendicæ observationum ad *Melam*. *Lond.* 1646. 4. Nonnulla *Arriani* loca illustrat etiam præter *Curtii interpretes*, (*Freinsheimium præcipue*) *Palmerius* in executionibus ad *Scriptores Græcos*.

Italicam versionem eorundem librorum vidi in 8.

In Historia Ecclesiastica Socratis lib. 3. c. 23. in latina versione Henrici Valesii videas memorari singularem librum (*μονόβιβλον*) quem Arrianus de Alexandri vita composuit. Sed in Græco est ὁ Ἀνδρίας nomen corruptum & antecedentia arguunt ibi potius agi de Alexandro impostore cujus vitam scripsit Lucianus.

8. Η' ΙΝΔΙΚΗ Photius cod. 92. & Eustathius ad Iliad δ'. p. 474. five ut Stephanus Byz. in *Μάσωνα* vocat ΙΝΔΙΚΑ', *De rebus Indiciæ liber unus*. Hic cum libris septem de rebus Alexandri solitus edi, à Clariss. Viro ad Solæcisiam Luciani p. 104. & ab aliis quibusdam allegatus est pro libro octavo historiz Alexandri, ita ut Gvilhelmus Stuckius q) putaverit Indica Arriani intercidisse. At licet & iste liber res Alexandri persequitur, tamen peculiariter ab auctore scriptus & publicatus est, stylo etiam peculiari, Ionica scilicet dialecto, cum septem libri priores Atticam eloquentiam referant. Quæ utpote satis testata & ex lectione utriusque operis & Arriano r) ipso auctore, Photioque ac Stephano Byz. certa, prolixius demonstrare supersedeo. Vide Blancardi notas p. 507. seq. *Nearchi Cretensis s) Parapulus* ex Arriani Indicis petitus græce & latine cum brevibus notis editus est in T. 1. Geographorum minorum Viri Clariss. Jo. Hudsoni, præfixa H. Dodwelli dissertatione, qua illum suspectum sibi & sub postremorum Ptolemæorum tempora confectum, non ab ipso Alexandri M. æquali Nearcho compositum testatur, argumentis nescio an conjecturis potius ad hanc sententiam adductus. Meminit Nearchi præter alios Philostratus in vita Apollonii III. 15.

9. ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ἐν ἣ καὶ ΠΕΡΙΠΛΟΙΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΠΟΝΤΟΥ *Epistola ad Hadrianum Imp. (quem à Trajano qui eum adoptaverat Trajanum Adrianum Augustum vocat) in qua Periplus Ponti Euxini à Trapezunte usque ad Dioscuriada atque inde ad Bosporum Cimmerium indeque ad Thracium & ipsam Byzantium urbem. Hic periplus scriptus ab Arriano Cappadociæ jam præfecto, in usum Imperatoris, circa annum ejus vicissimum paulo ante bellum cum Alanis, ut ostendit Dodwellus pag. 109. In eodem periplo testatur Arrianus se de*

M m 2

rebus

q) In Periplus Ponti Euxini p. 2.

r) Arrianus lib. 6. p. 170. edit. Gronovii, de Indica expeditione agens, τὰυτα, inquit, ἰδὶα ἀναγράφω αὐτῷ Νεάρχῳ ἐπόμενος ὡς καὶ τὴνδε εἶναι ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου Ἑλληνικὴν συγγραφήν. Ταῦτα μὲν δὲ ἐν ὑστέρῳ ἔσται τυχὸν εἰσοῦτε Σουὸς τε με καὶ ὁ δαίμων ἀγὼν ταύτη.

s) Vide Gronov. ad Arrian. 332. & Berkelium ad Steph. in Ἀήτη.

rebus pluribus sententiam suam accuratius exposuisse ἐν τοῖς ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν * *litteris latine scriptis*, quæ in Archivis reconditæ perierunt. Memorat istum Arriani periplum Stephanus Byz. in ἀλμύνη, ἀψίδα, ῥόνα. Respicit & in Ἀθήναι. Neque cum If. Vossio p. 38. ad Anonymi periplum Ponti Euxini & Mæotidis paludis, crediderim Epitomen tantum hodie superesse. Idque recte negat Dodwellus p. 160. Græce primus edidit Sigismundus Gelenius cum periplo maris Erythræi, periplo Hannonis, Plutarcho de fluminibus & montibus, ac Strabonis Epitome Basileæ ap. Frobenium 1533. 4. Latine vertit post Adrianum Turnebum & tum hunc Ponti Euxini tum Erythræi maris (de quo mox) periplum Græce & latine edidit commentarioque & tabulis Geographicis Abrahami Ortelii additis illustravit Jo. Guilielmus Stuckius Tigurinus Lugd. 1577. fol. Ab eo tempore Græce cum Stuckii versione inter alia Arriani scripta utrumque periplum edidit atque itidem tabulam Ponti Chorographicam addidit Nicolaus Blancardus Amstelodami 1683. 8. Denique Jo. Hudsonus Vir clariss. additis brevibus notis & Stuckii translatione servata præmissisque eruditis Henrici Dodwelli dissertationibus Chronologicis, ambos periplos Græce ac latine recudendos dedit in Geographiæ veteris scriptoribus Græcis minoribus Tomo 1. Oxoniz 1698. 8. In quo volumine exstat etiam *periplus* ejusdem *Euxini maris* & *Mæotidis paludis* Græce primum editus ex Bibl. Claudii Sakmæii, latine versus & notis illustratus ab If. Vossio Amst. 1639. 4. & recusus in Geographicis antiquis Jacobi Gronovii. Lugd. Bat. 1697. 4. Hunc Arriano junio-rem demonstrat, antiquiorem Constantino Imper. conjicit in diss. de il-
lius ætate ab Hudsono præfixa H. Dodwellus. Certe ex Scymno Chio, Arriano & Martiano Heracleota pleraque sua collegit, & nominetenus meminit Xenophontis & πρῶτον ita dicti respectu junioris Xenophontis Arriani. Mihi præterea ad eundem præstantissimum Hudsonum tertio Geographorum minorum Volumini inferendam aliam *Anonymi descriptionem Græcam ineditam Ponti Euxini*, collectam ex iisdem Scrip-
toribus, sed nonnulla vel in illis non obvia vel obscurius aut inemen-
datius tradita explicantem, quam evulgare olim promiserat Holstenius in Syntagmate Geographorum Græcorum de quo Lambecius lib. 1. commentar. de Bibl. Vindobonensi p. 113. 114. Vide & quæ de manu exaratis ex Periplo Arriani excerptis tradit idem Lambecius lib. 1. p. 107. lib. 5. pag. 153.

10. ΠΕΡΙΠΛΟΥ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΕ ΘΑΛΑΣΣΗΣ, *Periplus maris Ery-*
thrai

ibrei superiori maris Euxini periplo adjungi in editionibus solitus atque Arriano nostro vulgo tributus, sed & cum variis navigationum descriptionibus Italice editus atque illustratus à Jo. Baptista Ramusio Venet. 1588. fol. In se ipso libellus nullas habet notas certas quibus Arriano nostro adscribatur, nullius etiam veteris scriptoris testimonio hanc sententiam confirmante. Cum tamen in Codice quo Gelenius est usus, Arriani nomen præ se ferat, neque certa sint argumenta quibus ei abjudicetur, neque illius ingenio, curiositate atque eruditione sit indignus, inter Arriani nostri scripta ei locum dare non dubitavi. Quanquam non probo libertatem Stuckii, qui præter MSS. Codicum & editionis Gelenianæ fidem huic quoque periplo præfixit inscriptionem : ad *Adrianum Trajanum Imperatorem Cæsarem Augustum*. Quod vero argumenta quæ obijciuntur Chronologica non sint tam evidentia, ut propterea alius auctor sit nobis querendus, vel ex eo capias licet conjecturam, quod eadem illa ex quibus Salmasius in exercitationibus Plinianis p. 1186. edit. Parisiensis probare voluit eum Arriano longe antiquiorem esse, assentientibus Vossio lib. 2. de Hist. Græcis cap. 7. & Jo. Harduino ad Plinii lib. 6. c. 23. eadem illa argumenta urgentur à doctissimo Dodwello in dissertatione de ætate & auctore Peripli maris Erythræi pag. 87. seq. ut illum Arriano fuisse juniorem atque sub Marco ac Vero scripsisse ostendat ac confirmet. Neque vero necesse est *Ἀυτοκρατορας* quos donis & legationibus dicitur amicos sibi servasse Charibaël Homeritarum ac Sabaitarum in Arabia Regulus, de binis in imperio sociis potius quam de duobus sibi succedentibus intelligere Imperatoribus ; Trajano v. g. & Adriano, vel Adriano & Antonino Pio, siquidem & hujus ætatem attingit noster Arrianus. Ad diversitatem quam Abraham Ortelius objicit inter hunc periplum & descriptionem ejusdem oræ in Arriani Indicis occurrentem, possit responderi Arrianum prius in Indicis suis oram illam descripsisse ex Nearchi, ut ipse testatur libro, deinde ex recentiore observatione, quam à Nearchi illa differre nihil profecto mirum. Sed de hac re statuet quisque ut volet, mihi ad alia Arriani scripta est progrediendum.

II. * ΑΑΑΝΙΚΗ, ἢ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΑΑΝΟΥΣ *De bello adversus Alanos (Hadriano Imperante gesto) liber*. Hoc bellum ipse patravit Arrianus, Alanosque ut testatur Dio lib. 69. p. 794. compescuit. Memorat *Ἀλάνικη* ejus Photius cod. 58. & ejus fragmentum esse videtur *ἐκ τῆς κατὰ Ἀλάνων*, instructio aciei adversus Alanos, quam Græce ex MS. Mediolanensi, cujus ab Emerico Bigotio apographum acceperat, cum versione latina

& notis suis edidit & Tacticæ Arriani subjecit Joannes Scheferus, Upsalix 1664. 8. Scheferi editionem recudi curavit Nicolaus Blancardus Amstelod. 1683. 8.

12. ΛΟΓΟΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ 1) ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΑΚΤΙΚΗ, *De acie instruenda liber*, vicesimo Hadriani Imp. anno scriptus, ut auctor ipse sub extremum testatur & accurate inter alia agens de exercitiis equestribus veterum Romanorum. Hunc ex eodem codice Mediolanensi paucis ut videtur verbis ab initio mutilum edidit, vertit & notis illustravit idem Scheferus una cum Mauricii Imp. libris XII. artis militaris de quibus suo loco dicetur. Nicolaus deinde Blancardus Tacticam ex Scheferi editione una cum aliis Arriani opusculis prelo iterum subjecit & iconismis quibusdam auxit, Amstelodami eo quem dixi Anno 1683. 8. professus (nescio quam vere, vix enim ullum hujus rei in recensione libri vestigium) se usum codice MS. Claudii Salmasii, qui pridem Arriani Tactica legisse se testatus est, in tractatu de militia Romana.

13. * ΤΑ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ἐν λόγοις 1). *Historiarum de rebus post Alexandrum gestis libri decem*. Memorantur à Photio cod. 58. & prolixius recensentur cod. 92.

14. * ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΑ ΤΟΝ ΚΟΡΙΝΘΙΟΝ *De rebus à Timoleonte Carinthio in Sicilia adversus Dionysium gestis*. Meminit Photius cod. 93. ex ipsius Arriani Bithynicis.

15. * ΤΑ ΚΑΤΑ ΔΙΩΝΑ ΣΥΡΑΚΟΤΕΣΙΟΝ. *De rebus gestis Dionis Syracusii adversus eundem Dionysium secundum, Dionysii F. tyrannum*. Photius ubi de Arriani Bithynicis p. 130. Μένεται ἡ ἐν ταύτῃ τῇ συγγράμῃ (ὁ Ἀρριανός) καὶ ἑτέρων πραγμάτων, ὧν ἡ μὲν ὅσα Τιμολεῶνι τῷ Κορινθίῳ κατὰ Σικελίαν ἐπράχθη, ἀπολαμβάνει, ἡ δὲ τὰ Δίῳ τῷ Συρακούσῳ ὅσα ἀφ' Ἀφῆρῃσι ἔργα ἐτετέλειτο, ἥνκα τὰς Συρακούσας καὶ πᾶσαν Σικελίαν ἀπὸ τοῦ δευτέρου Διονυσίου ὃς ἦν παῖς καὶ προτέρος ἡλευτέρει, καὶ τῶν βαρβάρων, ἕς ὑπὲρ τοῦ βιβαίου τυραννῆν Διονύσιον ἐπαγαγετο.

16. * ΒΙΘΥΝΙΚΑ ἐν βιβλίοις οὐκτά. *Origines & Historia Bithynie Patriæ suæ à temporibus usque Mythicis ad excessum Nicomedis postremi Regis qui regnum suum Romanis testamento legavit*, libris VIII. Vide Photium Cod. 93. Meminit hujus operis Stephanus Byz. in Ἀματόριον, ἑτακ, Βιθυνία: Etymologicum Magnum in Αφείσι, Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 373, E. pag. 429. H. p. 569. O. p. 1020. Jo. Tzetzes

Chi-

1) Arriani nomen inter eos quorum scriptis usus est Leo Imperator, præfigitur hujus Tactici in cod. MS. de quo Lambecius lib. 7. p. 217.

Chiliad. 3. hist. 155. vers. 987. In Catalogo MSS, Scipionis Tertii apud Labbeum Bibl. nov. MSS. p. 385. tanquam adhuc in Italix Bibliothecis exstantia memorantur Arriani Parthica, Alanica, Historix de rebus post Alexandrum & Bithynica.

17. ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΟΣ *De venatione liber* ad imitationem Xenophontis scriptus & supplens ea quæ in prisca Xenophontis s) libro de venatione desiderantur. Primus è recentioribus hunc librum, ineditum adhuc lexitavit & quædam illius illustravit Henricus Stephanus lib. 4. schediasmatum c. 1. seq. & lib. 5. c. 16-18. Deinde editionem ejus molitum Rigaltium testatur Maussacus ad Plutarchum de fluminibus, cujus verba adscribam: *Arriani Κυνηγητικὸν* nescio cur *baellenus* non vulgatum fuerit. Hoc tantum scio, illud opus ab ornatisimo & omni virtutum genere cumulatissimo Claudio Salmasio descriptum fuisse ex cod. MS. Bibl. Palatina, & huc uque fuisse neglectum, quod Xenophontis nomen vetus illa membrana proferret, quodque qui in eam inciderant non animadvertissent Arrianum etiam Xenophonta vocari. Eruditissimus Rigaltius amicus noster dum curaret Scriptores de re accipitraria & de cura canum excudi, in animo quidem habuit *κυνηγητικὸν* illud Arriani simul edere quod à Salmasio habebat: sed credo Typographi ejus spem fefellerunt, nam quia Græcum erat, sine versione Latina, quæ bodiernaest supinitas, noluerunt hoc opus typis mandare. Ab illo tempore primus Græce vulgavit & elegantiori versione latina Arriani Cynegeticum donavit Lucas Holstenius Romæ & Parisiis apud Cramoisiū A. 1644. 4. Holstenii editionem postea inter alia Arriani opuscula repetiit Nic. Blancardus & Henrici Stephani observationes ex ejus schediasmatum libris adjecit, sed & loca quædam ipse emendavit ex Græco codice MS. quem Roma Octavius Falconerius ad eum transmisserat; tum loca quædam versionis Holstenianæ in ora libri subinde reddidit meliora. Amst. 1683. 8. Denique idem libellus gallice u) versus est nescio quo auctore & Parisiis A. 1690. 12. editus cum Oppiani Cynegeticis, Synesii quæ Epistola & Basilii homilia ejusdem argumenti,

CAPUT

s) Ita de se Xenophon junior, sive Arrianus: ταῦτα λέξω ὁ μὲν μοῖς τῶν αὐτῶν καὶ πόλεως τῆς αὐτῆς ἰδονατὸς civitate Atheniensis καὶ ἀμφὶ ταῦτα ἐπὶ πέντε ἔτος πρῶτα κῶς, κυνηγεσία καὶ στρατηγία καὶ σοφίαν.

t) Exstant in Tomo quinto Facis Arthum Jani Groterii.

u) Vide Ephemerides eruditorum Parisienſes. A. 1690. p. 357. seq.

CAPUT IX.

De ZENOBIO, DIOGENIANO & aliis
Proverbiorum Scriptoribus.

Catalogus scriptorum deperditorum de proverbiiis. 1. Proverbia edita sub nomine Plutarchi. 2. Zenobii 3. Diogeniani. 4. Appendix Vaticana. 5. Proverbia ab Aldo edita. 6. Proverbia in Hesychio. 7. Suida. 8. Proverbia Mich. Apostolii. 9. Gregorii Cyprii & Hermodori Rhegii. 10. Index scriptorum in proverbiorum Græcorum scriptoribus allegatorum. 11. Notitia scriptorum recentiorum qui proverbia collegerunt vel interpretati sunt, digesta ordine Alphabeti.

I.

IN proverbiiis Græcis siue congerendis siue exponendis multi olim operam posuerunt suam, quorum scripta interciderunt. Ex his incertum est, quis designetur à Marcello Anycrano apud Eusebium in libris adversus eum scriptis lib. I. c. 3. ubi refert, virum quendam è Græcis sapientem duobus libris explicasse proverbialia ἑμμετρα, at ἀμέτρα libris quatuor. διὸ καὶ τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν συναγαγὼν τὰς ἀπὸ πολλῶν καὶ διαφορῶς λεχθεῖσας παροιμίας εἰς αὐτὰς γεγραφεῖναι βίβλια, δύο μὲν τῶν ἑμμέτρων τῶν ἡ ἀμέτρων τέσσαρα. Forte intelligitur Aristophanes Grammaticus, cujus ἀμέτροι παροιμίας videntur laudari in scholiis græcis ad Aves Aristophanis Comici v. 1292.

Ὁ εἰς τὰς τρεῖς πλάττων παροιμίας γεγώς laudatur in Anonymi libello de incredibilibus cap. IX.

Æschylum ἐν τοῖς πρὸς παροιμιῶν allegat Zenobius V. 85. Intelligit forte Æschylum Alexandrinum, ut Meursio etiam visum in libro de tragædiis Æschyli Poëtæ.

Antiphanis Comici Drama, παροιμίας, Athenæus lib. II. p. 60.

Apollonides Nicænus πρὸς παροιμιῶν. Stephanus Byzantius in τέρειναι.

Aristides ἐν τρίτῳ πρὸς παροιμιῶν. Athenæus XIV. p. 641. Vide & Apostolium IX. 16.

Aristo-

Aristotelis inter scripta Laërtius V. 26. memorat *Παροιμίας*, de quibus dixi supra lib. 3. c. 6. ubi & de *Cepbifodoro*, qui Aristotelem reprehendit, quod exiguum fecisset operæ pretium in congerendis proverbiiis, cum Antiphanes Comicus integrum drama illis impleverit. Ita enim intelligendus locus Athenzi lib. 2. p. 60.

Attalus περί παροιμιῶν Hefych. in Κορίνθιοι. Incertum est, quem Attalum intelligat, plures enim fuere, ut dixi lib. 3. cap. 15. Stoicum tamen intelligi suspicor.

Chrysippus, Stoicus & ipse Philosophus, περί παροιμιῶν libros duos scripsit ad Zenodotum teste Laërtio VII. 200. Priorem laudat idem VII. 1. Allegat hoc Chrysippi opus & Zenobius II. 18. III. 40. V. 32. Schol. Comici ad Equites, Pindariq. Od. 2. Isthm. Respicit Plutarchus in limine Vitæ Arati.

Cleander (Κλέανδρος) ἐν δευτέρῃ παροιμιῶν Schol. Theocriti Idyll. 5. Apostolius XV. 8.

Clearchus περί παροιμιῶν sæpius laudatur ab Athenæo. Vide & Zenobium V. 44. 47. 48.

Damo sive *Demo* περί παροιμιῶν. Plutarch. Theæto, Zenobius V. 52. Stephanns Byz. fragmento de Dodone, Harpocrat. Apostolius, Schol. Comici ad Plutum, & Pindari ad Nem. 7. Apostolius (qui XIII. 36. primum librum allegat) alique apud Meursium pag. 1352. Bibl. Græcæ, quem, si placet, vide.

Didymus Alexandrinus tredecim de proverbiiis libros scripserat sub titulo πρὸς τὰς περὶ παροιμιῶν συλλογὰς teste Helladio apud Photium cod. 279. p. 865. Allegatur iterum p. 872. Vide & Zenobium II. 31. IV. 20. & Tzetam Chil. VIII. versu 19. Ex hoc Didymo & Tarræo collecta esse, quæ hodie habemus Zenobii proverbialia, titulus ipse profitetur.

Mylo, ὁ Μύλων ὁ παροιμογράφος Zenobio II. 45. Confer Menagium ad Laërtii III. 40.

Selenus Alexandrinus, περί τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῶσι παροιμιῶν. Svid. in Σέλευκος.

Lucillus Tarræus. Tzetes Chil. VIII. vers. 19. laudat Didymum & Τάρραϊον ἐν παροιμίαις. Librum primum περί παροιμιῶν allegat Apostolius præfat. Ex hoc Tarræo & Didymo collecta sunt, quæ exstant proverbialia Zenobii, ut infra dicam.

Theatesius ἐν τῷ περὶ παροιμίας. Svid in ἄδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

Theophrastus περί παροιμιῶν, α. Laërtius V. 45. Harpocratio in ἀρχὴ ἀνδρῶν δόκουνσι, Apostolius IV. 51. VI. 36. Stobæus,

Aristarchum quoque & *Cleantem* adagia scripsisse notavit vir doctus Andreas Schottus, sed ex *Svida* in *ὄντα ποικύ* non magis probari potest, *Aristarchum* singulari opere proverbialia explicasse, quam *Dicaearchum* ē *Zenobii* II. 15. III. 69. IV. 26. & VI. 16, vel *Philonem* ē *Laërtii* III. 40. Neque adeo veteris scriptoris locus mihi occurrit, ex quo *Cleantem* de proverbialibus scripsisse constaret. E Latinis *Apuleji* Platonici liber secundus proverbiorum allegatur à *Charisio* lib. 2. Gramm. p. 214.

Quæ exstant scripta ejusdem argumenti Græca vel integra vel ex parte, ea hoc capite deinceps breviter persequar,

II. PLUTARCHI inter monumenta Lamprias memorat *παιδείων βιβλία β'* libros duos proverbiorum, qui interciderunt. Græca tamen proverbiorum sub *Plutarchi* nomine collectanea Græce legit *Erasmus*, allegatque in *sestima lente* & alibi. Laudat etiam (ex *Erasmo* fortassis) *Gyraldus* dialogo 2. de poetis p. 119. *Plutarchus in Paramiarum libello, si modo is Plutarchi est*. Illa Græca *Plutarchi* collectanea sibi quoque videre contigisse testatur *Schottus* ad *Zenobii* Centur. I. prov. 67. ex quo loco apparet diversa illa fuisse ab appendice proverbiorum Vaticana, ejusdem *Schotti* beneficio edita, quam ab *Erasmo* tributam *Plutarcho* indigne fert idem *Schottus* præf. & pag. 311. Sed & *Vulcanius* Epistola ad *Theod. Canterum* Centuria III. earum quas *Gabbema* vulgavit p. 714. Collectanea quadam Græcorum proverbiorum titulo *Plutarchi* edita habere se est testatus. Denique A. 1701. Lugduni Bat. Vir Cl. *Jacobus Gronovius* ē codice Florentino Græce sub *Plutarchi* nomine edidit proverbialia CXXXI. addita Latina sua versione, in præf. ad totum decimum thesauri Antiqu. Græcorum. Ad calcem legas: Πλεῖστα παροιμίαι αἱ τῶν Ἀλεξανδρίων ἐχρῶντο. *Plutarchi* proverbialia, quibus usi sunt *Alexandrini*. *Gronovius* suspicatur esse potius proverbialia ab *Alexandrino* aliquo collecta. Certe leguntur in his pleraque minime propria *Alexandrinis*. *Erasmus* sub *Plutarchi* nomine quædam affert, quæ in his *Gronovianis* neutiquam leguntur, at obvia sunt in appendice Vaticana. Codice Florentino ante *Gronovium* usus est vir acutissimus *Alexander Morus*, & ex eo quædam produxit in notis ad quædam loca *Novi fœderis* ad *Hebr.* II. 1.

III. ZENOBIUS, quem *Scholias* a) *Comici* & plerisque in locis *Erasmus Zenodotum* b) appellat, *Sophista* fuit, *Svida* teste,

Adria-

a) *Schol.* *Aristophanis* ad *nubes* f. 133. Ἰνὸ δὲ τῶν ὁ τὰς Ταρταῖν καὶ διδύμην παροιμίας ἐπισημῶν βοκωτοῖς φησὶν &c. Conf. *Zenobii* Centur. 3. prov. 87. Sic & *Zenodotum* *Grammaticum* *Ephesium*, quem notat *Ammonius* in *ἰδὲν* *Schotto* observante.

b) *Ery-*

Adrianique Imp. c) temporibus versatus est Romæ, & libris tribus scripsit Epitomen Adagiorum Lucilli Tarrzi & Didymi Alexandrini. Ζηνοβίου σοφιστῆς, παιδευσας ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀδριανῷ Καίσαρ^{ος} ἔγραψεν ἐπισομὴν παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου ἐν Βιβλίοις τρισί. Anonymus in Scholiis ad Aristotelis Rhetorica lib. 2. p. 42. ὡς ὁ Κρατῆρὸς Φησιν, ἡ Δῆρις ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν παροιμιῶν Ζηνοβίου ἀπὸ τῶν Ταρραίων, ita enim legendus ille locus, & respicitur Zenobii II. 28. ubi Craterus & Duris laudantur. Hanc Epitomen ordine litterarum decurrentem sed libris tribus nequitiam distinctam Græce primus vulgavit *Vincentius Obsopaus*, Haganoz 1535. 8. Ζηνοβίου ἐπισομὴ τῶν Ταρραίων καὶ Διδύμου παροιμιῶν. Latine vertit *Gilbertus Cognatus*, Erasmi per sex annos amanuensis, sub titulo: *Sylloge Paræmiarum*, quas *Brasmius* in suas *Cibitades* non retulit exceptis paucis, quarum variae est & *Leitio* & interpretatio. Basil. 1559. & inter Cognati opera junctim excusa, fol. Denique *Andreas Schottus* Antwerpianus Societatis JESU presbyter Zenobii proverbia cum nova versione & notis eruditae edidit atque in Centuriis distribuit (sunt autem proverbia DLII.) Antwerpiz 1612. 4. cum Diogeniano aliisque, de quibus mox. Alius fuit Zenobius, cui Augustinus libros de ordine inscripsit, à quo ad hoc argumentum suscipiendum carmine invitatus fuerat, ut refert lib. 1. c. 7.

IV. DIOGENIANUS non videtur singulare opus de proverbii scripsisse, igitur nolim assentiri præstantissimo Schotto, qui apud eundem Svidam in Διων. pro πρὶ παροιμιῶν legit πρὶ παροιμιῶν. Sane ex Hesychii Alex. præfat. ad Glossarium patet Diogenianum proverbii explicasse nonnulla etiam sine explicatione posuisse (hoc enim sibi volunt Hesychii verba, ἐβυλόμην ἢ αὐτὸν μῆτε τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἀνεῖ τῶν ὑπερθέσεων τεθελῆναι) in magno suo Lexico, quo Svidas etiam gnaviter est usus, & de quo alibi dixi. Idem fecisse in Lexico suo Eudemum conjicio ex Apostolii V. 96. Ex hoc Diogeniani dictionario nescio quis (perinde ut Schottus è Svida) singulari libello paræmias collegit. Sane quem Schottus primus ex codice MS. Petri Pantini & altero Palatino cum versione sua & notis edidit, Zenobioque, de quo jam dixi, subjunxit, inscribitur sic: Παροιμίαι Δημόδωτος δ) ἐκ τῶν Διογενιανῶν.

N n 2

v8

- b) Etymologici M. auctor in ὑδαίς videtur vocare Zenobium. De variis Zenodotis dixi lib. 2. c. 2. §. 16. quibus adde quod ad Zenodotum (sive adversus Zenobium) antiquiorum longe Zenobio nostro libros duos de proverbii scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 100.
- c) Mirum hoc possit videri, cum Zenobius II. 1. & III. 68. laudet Lucianum, qui scripsit M. Antonino jam defuncto. Alia temporis nota II. 35.
- d) Alio sensu Δημόδωτος παροιμίαι apud Apostolium VI. 7. VIII. 8. &c.

ἢ συναγωγή. Eadem plane inscriptio Codicis Casarei apud Lambecium lib. VII. commentar. pag. 253. Decurrit ordine Alphabeticis & complectitur proverbia DCCLXXV. in Centurias à Schotto digesta, Usus se Diogeniano MS. testatur Erasmus, uti postea Zenobio quoque (XXVI. 63. Epist.) sed admodum mutilo atque inemendato. Diogenianum hunc Heracleotam Ponticum fuisse Svidas refert & Hadriani Imp. temporibus vixisse. Mox ipse dubitat, utrum Heracleam Ponticam Cariz patriam habuerit? Medicum enim celebrem itidem fuisse ex Heraclea Albace Cariz Diogenianum. Liceat etiam addubitare de ætate. Junior enim Zenobio videtur, & II. 98. V. 23. allegat Lucianum. Fuit & Diogenianus Pergamenus, quem confabulantem secum inducit Plutarchus VIII. 1. sympos. Nescio idemne sit Diogenianus Philosophus ex quo locum de oraculorum vanitate affert Eusebius IV. 3. præparat. Theodoritus X. therapeut. p. 138. Diogenianum præterea sive Diogenem Cyzicenum Grammaticum memorat Svidas, quem, si placet, vide. Diogeniani Epitome τῶν ὅσων ἐστὶν Ἑλληνικῶν allegatur in scholio Græco ad Nayanzen, apud Montfauconum p. 214. Diarii Italici.

V. APPENDIX VATICANA sive collectio proverbiorum CCCLIII. similiter ordine litterarum decurrens, quam beneficio Scipionis Cobellucii acceptam Schottus cum versione & notis primus edidit. Christianum fuisse auctorem qui illa collegit, probe observat è Centur. III. adagio 87. ut erraverit Erasmus, si eadem sylloge proverbiorum fuit, quam ille subinde laudat, sub nomine Plutarchi.

VI. EDITIO PROVERBIORUM ALDINA sive Collectio paræmiarum Alphabetica Schotto, ut opinor, haud visa, quam Aldus Manutius fabulis Æsopi, Phædruto, & aliis quibusdam Venet. 1505. fol. Græce subjunxit sub titulo: συναγωγή τῶν Τάπταις καὶ Διδύμης καὶ τῶν Ἀποστολῶν καὶ ἄλλοις Περὶ φροῦδος παροιμιῶν συντεθεισῶν κατὰ στοιχείον, - complectitur Zenobium & proverbia è Svida excerpta, tum ex Apostolio quædam.

VII. HESYCHIUS in præmio Lexici conquestus inter alia Diogenianum paræmias non paucas sine explicatione in Dictionario suo posuisse, promittit, se industria sua, ut alios, ita hunc quoque defectum suppleturum. Hodie tamen in glossario ejus perpauca hujus argumenti leguntur, quæ sparsim suis in Vaticanam appendicem notis idem Schottus intexuit. Itaque eruditi existimant Hesychii epitomen tantum non integrum opus ad nos pervenisse, qua de re cum de illius glossario acturus sum, dicam.

VIII. SUI-

VIII. SUIDAS longe plura proverbia Lexico suo * inseruit eademque explicavit, ita ut ex illo MCCCC. collegerit Schottus, quæ cum versione sua & notis Zenobio, Diogeniano & Vaticanæ appendici subjecit, addito Josephi Scaligeri stromateo proverbiorum Græcorum, versibus Hexametris CCCCXIX. & Jambicis DCCCCXXVI. quem & ipsum versione metrica (ita ut versus versui respondeat) ac subinde notis illustravit, subjuncto toti operi indice Græco alteroque Latino adagiorum. Antw. 1612. 4. Lucem viderat Scaligeri *συναγωγὴς παροιμιῶν ἐμμέτρων* Parif. 1593. 4. & cum Latina vers. ibid. 1594. apud Morellum 8vo. donatus A. 1584. Claudio Puteano, & recusus postea inter Saligeri Poëmata à Petro Scriverio collecta & edita Lugd. Bat. 1615. 12.

IX. MICHAEL APOSTOLIUS Byzantinus medio sæculo decimo quinto clarus, de quo infra libro quinto dicendi locus erit, copiosissimam fecit paræmiarum *συναγωγήν*. Ab eo enim collecta & explicata habemus proverbia bis mille & viginti septem, inscripta Caspari Uxamæ sive Ofmi in Hispania Episcopo, Romæ tum versanti, ubi & ipse scripsit, patria à Turcis occupata exsulans Apostolius. Horum epitomen (explicatione fere rescissa) edidit Græce Hervagius Basileæ A. 1538. 8. Eadem postea plus vice simplici recusa est cum clavi Homericæ Georgii Perkinsi, in 8vo. Integram ac pleniorē editionem promissit Robertus Constantinus, dedit Petrus Pantinus, cum cujus versione & notis hoc opus undique non mediocri studio ab Apostolio collectum vidit lucem Lugd. Bat. 1619. 4. ex qua editione tres vel quatuor præter rem fingit auctor Pandectarum Brandenburgicarum. Quædam Apostolij emendat illustratque Reinesius lib. 1. Var. lect. c. 24. Ceterum fallitur doctissimus Pantinus cum in notis p. 377. Apostolij *ἰωνίων* nihil aliud putat continuisse, quam hanc ipsam *συναγωγήν παροιμιῶν*. Nam in Bibliothecis quibusdam adhuc superest illa *ἰωνία*, in qua (similiter, ut in edito opere proverbia) congestæ sunt gnomæ Apophthegmata & varia præcepta veterum sapientum.

X. GREGORIUS CYPRIUS quoque Patriarcha CPolitanus non omittendus, Apostolio antiquior cujus Paræmiæ (sed Græce tantum) Apostolio Pantini subiectæ sunt p. 273 - - 281. Non adeo multa sunt hæc à Gregorio annotata proverbia, & apud jam memoratos scriptores fere obvia, brevis quoque est, quam subinde addidit, expositio.

N n 3

De

* Forte & aliud opus singulare de proverbiiis scripserat atque ordine litterarum digesserat. Sane hoc suspicari aliquis possit ex his verbis in *ἔργῳ. Ἰσθὲναι δὲ ἐν τῷ πρῶτῳ παροιμίας ἐν τῷ ἑσχατῷ.*

De aliis hujus Gregorii scriptis consulendus Leo Allatius de Georgiis p. 422. seq. praeclarus Caveus in historia litteraria ad Annum CHRISTI (quo floruit Gregorius) MCCLXXXIV.

Denique *Hermodori Regii* scriptoris recentis Adagia laudat & apud se fuisse testatur Cangius in glossario Græco.

XI. INDEX SCRIPTORUM in Proverbiis

Græcis memoratorum, à Schotto prætermisissus.

A. Apostolium, D. Diogenianum, Pl. Plutarchum, Vat. appendicem Vaticanam, Z. Zenobium, Major numerus Centuriam, minor proverbium denotat.

Acelias medicus A. II. 23.

Ἀδμυτὸς μέλ. A. IV. 33.

Ælianus A. XII. 14. XIX. 61. XX.

58. passim nomine Æliani præterito Apostolius ex ejus historia animalium capita integra depromsit. Loca subinde annotavit Pantinus in notis.

Æschines Sardinianus in Jambis A. XI. 24.

Æschines Orator A. XVIII. 48. ἐν

τῇ κατὰ Τιμαρχίαν A. XVI. 63.

Tragicus Theocritus à Demosthene dictus XIX. 49.

Æschines Selli F. A. XVII. 34.

Æschylus Z. V. 70. 79. A. VI. 36. X. 38. XI. 3. XX. 65.

Ἀϊαντὶ Δοκρῶ Z. VI. 14.

Ἐπὶ ἅ ἐπὶ Θηβαίους Z. V. 43.

Ὁ παρ' Αἰσχύλῳ Φιλοκρίτης A. VIII. 30.

Æschylus ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν Z. V. 85.

[**Æ**sopus Delphis interfectus. Vat. III. 99. D. I. 64. A. II. 1. & 5.

Mentio **Æ**sopi A. VIII. 85. ex

Aristophanis avibus & XII. 41.

ubi responsum Cræso datum.

Allegatur **Æ**sopus A. IX. 16.

[Agatho tibicen Z. I. 2. A. I. 9.

Agatho (Comicus) A. VI. 38.

[Agyrrhius Poëtarum mercedem

accidens. ἐν ὅ σφατηγὸς ὢν ἐν

Ἀγμένῳ καὶ τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν

συνέτεμε καὶ πρῶτ' ἐκκλησίᾳ.

σικὸν δέδωκεν A. I. 22.

Alczus Z. II. 18. V. 30. 61. VI. 43.

A. XV. 83. ἐν καμφοδοτραγωδίᾳ

A. I. 31.

Alcini Apologus A. I. 84. D. II. 86.

Alcmæon A. XVIII. 56.

Alcman Lyricus A. II. 54. XIV. 87.

Alexander (forte Alexis) ἐν αἰπό-

λοις Z. VI. 11.

Alexis Z. II. 17. A. XVII. 44.

Ammonius A. XIX. 82.

Amphis A. XIV. 74.

Anacharsis A. XVIII. 55.

Anacreon Z. V. 20. 81. ἐν τρίτῃ A.

XVIII. 14.

Anaxandrides, ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συ-

ληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημα-

των Vat. I. 5.

Ανα-

Anaxarchus A. XVI. 92.

Anaximenes A. IV. 30. *ἐν αἰ Ἑλληνικῶν*
III. 4.

Androcides Pythagoreus A. XVII.
33. Male editum Andocydes.

Andron (Comicus) *ἐν τριποδῷ* A.
XVII. 25. Andron Halicarnas-
sensis A. XVIII. 18.

Epistola ab Antagora Bæotii præ-
lecta A. V. 82.

Antigonus Carystius Z. V. 82.

Antimachus *μελῶν ποιητής*, *ψευκῆς*
dictus D. VIII. 71. A. XXI. 4.
quatuor ejus Hexametri de
Nemefi Adraſtea, A. I. 40.

Antiphanes Z. VI. 34. A. IV. 14.
XII. 2. XIX. 44. Ephesius A.
VIII. 37.

Apollodorus A. XI. 76. XVIII. 23.
ἐν τοῖς πρὸ Θεῶν Z. V. 22.

Apollonius A. XIX. 76.

Apollonius Macedo A. XVIII. 45.

Apostolus *ἰσχυρὰ* A. XX. 13.

Arabes A. I. 82.

Archidami Epistola ad Philippum
A. VII. 64.

Archilochus Z. IV. 48. A. IV. 52. &
in præfat. & XI. 44. *ἐπωδῶν* Z.
V. 68.

Archytas D. II. 98.

Archypyi Comœdia *ἐν σκοιᾷ* Z. VI.
28.

Aristarchus (Grammaticus) A. XVI.
60. XVIII. 22.

Aristides A. VIII. 16. XIII. 12.

Aristii *κύκλωψ*, drama satyricum
A. IV. 7.

Aristoclea, Pythagoræ soror, sacer-
dos Pythia A. XVII. 86.

Aristophanes Z. I. 54. II. 57. 95. VI.
40. D. II. 3. III. 74. VII. 3. Vat.
IV. 44. A. II. 23. 31. III. 73. 82.
IV. 1. VI. 47. XII. 35. XIV. 40.
50. XV. 59. 74. 93. XVIII. 39.

ἐν Ἀμφικραῶν A. XX. 39.

Βαβυλωνίους Z. II. 22. A. XVII. 25.

Βατραχούς Z. III. 8.

Γεωργούς Z. II. 27.

Ἰπποσύνη Vat. IV. 49.

Κωκάλων Z. VI. 47.

Λυσιστράτη Z. II. 55.

Νεφέλαις A. I. 51. IV. 68.

Ὀρέσι A. I. 61. VIII. 85. XVII. 53.

Πλάτῳ A. VII. 22.

Πολυείδῳ A. IX. 9.

Σφηξί A. VII. 48.

Ταγηνιστῆς A. XV. 60.

ὅλην ἢ παρομιάν Ἀριστοφάνους ἐν
τῷ τραγικοῦ ἐκφέρει Z. I. 52.

Aristophanes Grammaticus Z. III.
63.

Aristoteles Z. IV. 49. 83. V. 95. VI.
17. Vat. III. 4. A. V. 13. VII. 44.
72. IX. 16. XIII. 58. XVIII. 89.

ἐν αἰ πρὸ δικαιοσύνης A. IX. 33.

Ἀθηναίων πολιτεία Z. VI. 29.

Λακεδαιμονίων πολιτεία Z. II. 24.

Ὀρχομένων Vat. IV. 3.

Σαμίων πολιτεία Z. IV. 12. A.
XVII. 25.

Τινεδίων A. XVIII. 18.

Περὶ ζώων Z. IV. 52. A. II. 51. III. 39.

IX. 41. X. 64. XV. 56. 93.

ἐν τοῖς προβλήμασι A. XII. 68.

67

ἐν ἑξῶμῳ ἀφ' ἑαυτοῦ A. XIV. 30.
Aristotelis ἐν ἑλεγχῶ A. XVII. 9.

Aristoteles Battus A. XVII. 43.

Aristoxenus Z. II. 85. Vat. I. 29.

Aristus Salaminus Z. VI. 50.

Asclepiades Vat. I. 71. ἐν τραγωδι-
μένοις A. VI. 46. XI. 98. Epi-
gramma A. XIX. 77.

Astydamas Tragicus Morsimi Fil.
Z. V. 100. A. XVII. 29.

Atticismus A. V. 4. Atheniensium
νομῶ sive consuetudo A. XV.
98.

Bacchylides Z. III. 25. A. III. 82.

παλαιῶν Z. II. 36.

(Bayn malos ē disciplina sua emit-
tens discipulos A. XIX. 35.)

Bellerophonēz litteræ A. VI. 46.

Bias Priensis A. V. 58. VI. 36.

Bæotica Sphingis ænigmata A. V.
80.

Brachmanum fabula de Epope
A. VIII. 85.

Cadmus Z. IV. 45.

Callias.

ἐν Ἀτελεσῶ (forte Ἀταλάντῃ) Z.
IV. 67.

Callimachus Z. V. 66. A. I. 55. & in
præf. & XX. 14.

ἰαμβοῖς Z. I. 31.

Callipides τραγωδιῶν ὑποκριτῆς A.
XV. 39.

Callisthenes δευτέρῳ μεταμορφώσεως
A. I. 79. ἐν δευτέρῳ τῶν Περσι-
κῶν A. XVII. 26.

Callistratus Rhetor Athen. Z. IV.
34.

Alius Callistratus. Parnytes Vat. III.
35.

Κάμων ἐν δευτέρῳ τῶν εὐρημάτων A.
XX. 29. Clementi Alex. dici-
tur Σκάμων.

Cantharus ἐν Μηδείᾳ A. IV. 22.

Carica Musa A. X. 85.

Cato A. X. 100.

Caucasus de Lemniis A. XI. 96.

Cephisson de qualibet re per totum
diem verba facere se posse
gloriatu A. XVIII. 90.

Chalcidamantis dictum (nomine
tacito) A. IV. 36.

Chamæleon πρὸ σατύρων (de drama-
tibus Satyricis) A. IV. 7. ἐν τῷ
περὶ Θεῶν A. XV. 13.

[Chares Thebanus tibicen A. XX.
63.

Charondas A. VIII. 14.

Chelidon Theologus & τραγῳδικῶ-
ν A. XVII. 2.

Chilo Lacedæmonius A. VI. 36. 78.
XIX. 48. XX. 74.

Chrestodemus ἐν Θηβαϊκῶς A.
XVIII. 42.

Chromius augur qui Myfis sive Bul-
garis imperavit A. XIII. 43.

Chrylippus Z. II. 18. III. 40. Vat. III.
36. ἐν τῷ πρὸ χρησμῶν A. XIII.
68.

Cicero A. XVI. 69. de Officiis Pa-
nztium reprehendens A. in
præf.

Cleander ἐν δευτέρῳ παροιμιῶν A.
XV. 8.

Cleantes A. XI. 1.

Clear-

- Clearchus Z. V. 44. 47. VI. 29. A. VI. 36.
 πρὸ βίαν Z. IV. 87. VI. 18.
 Περικλῆς πρὸς βίαν Z. III. 41.
 ἐξηγέμεν τὴν παροιμίαν Z. V. 48.
 (Clitarchus XX. 22.)
 Clitodemus A. VIII. 42.
 Παρὰ τῷ Κωμικῷ (Aristophane)
 A. XVIII. 14. Alterius Comici
 versus A. XX. 90.
 Comitorum quinque judices Z. III. 64.
 Chorus Comicis & Tragicis eximiis datus A. I. 92. XX. 79.
 Comœdia Vat. III. 66. 80. IV. 48. A. I. 92. XX. 36.
 Κωμωδία χάρις A. I. 23.
 Corax Syracusius Rhetor Z. IV. 82. A. X. 64.
 Corcyrazi Minervam vocant Gorgonem A. VI. 44.
 Crates Atheniensis ἐν τῷ πρὸς τῶν Ἀθηναίων θυσιῶν A. XXI. 24.
 Crates Comicus
 Σαμίους Z. IV. 41.
 Crates Grammaticus Vat. II. 12.
 Cynicus A. XI. 58. & forte XX. 6. & 10.
 Craterus Z. II. 28.
 Cratinus Comicus Z. I. 26. III. 81. V. 7. 81. Vat. I. 91. A. VIII. 80. IX. 58. XII. 70. XV. 69.
 Ἀρχιλόχους A. VII. 20.
 Δραπέτισον Z. V. 67. VI. 24. A. X. 77.
 Κλεοβουλῆνας Z. V. 14.
 Νόμος A. II. 48.
 Χέρωσι Z. II. 66. V. 9.
 Crato A. XI. 2.
 Cretenfes Dianam vocant Δίκηνουαν A. VI. 44.
 Ctesias A. XX. 6.
 Demades A. XIX. 46.
 Demagoras A. II. 51.
 Demetrius Halicarnass. Z. VI. 22.
 Demetrius Scepsius A. I. 40.
 Demo Z. V. 52. Vat. IV. 20. A. VII. 44. XVII. 28. XX. 27. ἐν πρώτῃ τῇ παροιμίᾳ XIII. 36.
 Democratis γνώμαι A. II. 92. VIII. 29. X. 16.
 Democritus A. V. 59. VII. 14. XII. 63. 64. 89. XIX. 10. XX. 5. 49.
 Physicus A. XV. 77.
 Demosthenes Rhetor Z. VI. 28. A. II. 82. XX. 4. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάντ^{ος} A. XV. 28. XIX. 49.
 Demosthenes five Dinarchus ἐν τῷ κατὰ Θεοκλέην ibid. 49.
 Diagoras Atheus A. VII. 1.
 Dicæarchus Messenius Z. II. 15. III. 65. IV. 26. VI. 16. Vat. II. 6. ἐν τοῖς πρὸς ἑλλὰδ^{ος} Z. V. 23.
 Didymus Z. II. 31. IV. 20. A. XVIII. 40. XIX. 41.
 Dinarchus five Demosthenes ἐν τῷ κατὰ Θεοκλέην A. XIX. 49.
 Dio Alexandrinus Philos. Z. V. 54. A. XIX. 24.
 Dio ἐν δευτέρᾳ τῇ δευτέρᾳ συντάξει A. XV. 3.
 Dio ἐν ἑωμαικάς A. IX. 42.
 Dionis γρὺ A. VI. 51. Z. V. 54.
 Διωνόλοχ^{ος} Vat. IV. 27. A. XX. 5.
 O o Dio.

- Diogenes Cynicus D. IV. 98. A. IX. 59.
 Diogenianus A. II. 39. IX. 39.
 XVI. 28. (XVII. 28)
 Dionysius Chalcidensis Z. V. 74.
 εν κλισίῃσι A. XVIII. 25.
 Dionysii Syracusani Tyranni tragædiz à Philoxeno contemptæ,
 Vat. IV. 37. A. XIX. 26.
 Dionysius (Thrax) Z. V. 71.
 Diotimus εν Ηρακλείῳς ἄθλοις A. IX.
 31. ubi tres ex illo poemate
 Hexametri.
 Diphilus A. X. 96. XIII. 68. εν ἡμέ-
 ραισιν Z. IV. 18.
 Diphthera Jovis A. IV. 47. IX. 53.
 D. III. 2.
 Diffocritus (nisi leg. Δημοκρίτης)
 A. VI. 19.
 Dityrambici Poëtæ A. VII. 16.
 Dores trutinam vocant σαχάνην
 A. VI. 7.
 Dorotheus εν τῇ πρώτῃ Σικελικῶν
 A. XX. 13.
 Draco Medicus A. VI. 32.
 Duris Z. II. 26. 28. V. 64. εν τῷ τετρα-
 γῳ παρὶ Ἀγαθοκλείᾳ A. IX. 33.
 εν τῷ παρὶ ἀγώνων A. XVII. 30.
 εν δευτέρᾳ Λυδικῶν A. XI. 75.
 Eneyo Προφήτης Delphica A. XIV. 40.
 Empedocles A. XIV. 84. Empedo-
 cles inimicitia A. VIII. 21.
 Epeus Z. III. 81. ἐπειός D. IV. 61. A.
 VIII. 80.
 Ephesiz litteræ A. IX. 39. D. IV. 78.
 Vat. I. 98. A. XII. 72.
 Ephorus A. IV. 30. VIII. 95. IX. 33.
 εν δευτέρῳ III. 47. εν τριτάτῳ
- VI. 74. εν πέμπτῳ VII. 37. ισό-
 ροι εν τρίτῳ XV. 98.
 Epicharmus Z. III. 64. IV. 40. V. 84.
 D. II. 47. A. I. 49. 44. 53. Τρω-
 σίν Z. IV. 7.
 Epicrates A. X. 77.
 Epicurus εν τινι τῶν πρὸς ἰδομένη
 ἐπιστολῶν A. XVI. 95.
 Epictetus IV. 63.
 Epigenes Sicyonii tragædia de Bac-
 cho A. XV. 13.
 Epigramma in Hesiodum Vat. IV. 3.
 Epigramma A. XVII. 37. XIX. 92.
 versibus iambicis Z. III. 23. A.
 XIX. 77.
 Epimenidis pellis & alia de ipso
 A. VIII. 84. XIX. 37. D. VIII. 28.
 Vat. III. 97. ubi annos CLVII.
 vixisse traditur è Theopompō.
 Ἐυανδρῶ Z. V. 78. D. VII. 28.
 Ευβοικὰ συγγραψάντες Z. VI. 50.
 Eubulus Comicus A. X. 29. XX. 91.
 Διονύσιω Z. IV. 66.
 Κυβευταῖς Vat. II. 69.
 Euclide opus non est araneæ A. X.
 58.
 Eudemus A. V. 96. IX. 27. XII. 9.
 XX. 39.
 Eudoxus Z. V. 56. Vat. I. II.
 ὑποβολιμαίω Z. I. I.
 Euphorion A. XI. 21.
 Eupolis Z. II. 57.
 χρυσογενῆ Z. II. 19. IV. 2.
 Euripides Z. V. 70. 72. 93. 98. Vat.
 I. 29. II. 57. A. II. 4. III. 15. 42.
 VI. 38. X. 6. 12. 94. XIII. 56.
 XIV. 1. 7. XVI. 29. XIX. 74. 75.

82. XX. 26. 38. 92. à Promeri
canibus direptus D. VII. 52.
Wat. III. 43. A. XVI. 70.
σκανδράλης dictus D. VIII. 20.
Wat. III. 86. A. XVII. 49.
Ejus (five Aristii, Philoxenive)
Cyclops Z. II. 16. D. II. 32. A.
IV. 7.
Erechtheus Wat. II. 67. εν Τραγωδία
Ἐρεχθεΐδων A. XI. 98.
Medes Z. III. 4.
Phœnistæ Z. II. 68.
Φῶνιξ A. XI. 41.
Telephus Z. III. 4.
Euthycles εν Αταλάντῃ A. V. 76.
Glauco A. X. 98.
Harmodius σκολίων ποιητῆς D. II.
68. A. IV. 33.
Harpocratio A. II. 31.
Hegesander εν τοῖς πῶτε ὑπομημαί-
των A. II. 51.
Hellanicus Z. V. 61.
Heracles Z. II. 84. responsio
Dionysio (tyranno) data A.
VI. 12.
Comicus Z. VI. 34.
Heraclides Ponticus A. XII. 35.
Heraclitus Z. II. 19.
Hermaphroditus (nisi nomen cor-
ruptum) A. XIX. 80.
Hermippus
Ἡραμπίππας Z. II. 23.
Hermodorus Platonis auditor Z.
V. 6.
Hermogenes quintodecimo ætatis
anno Rhetoricam scribere ag-
gressus A. VIII. 36.
Herodes ἱερουσόλειος Z. VI. 10.
Herodis Attici dictum ad fratrem
Regillæ A. XVII. 76.
Herodianus (Grammaticus) A. XII.
50.
Herodotus Z. VI. 47. Wat. II. 7. III. 67.
A. VI. 22. (VIII. 28.) XV. 59.
XVI. 25. XX. 25. [XXI. 27.]
εν τῇ πρώτῃ Z. VI. 35.
Hesiodus Z. III. 86. D. II. 32. 97.
Wat. III. 3. IV. 3. A. IV. 46.
VI. 28. IX. 6. XII. 88. XV. 51.
XX. 13. 80. 82. Homero præ-
latus à Panide Rege A. XV. 88.
Hierocles εν δευτέρῃ φιλοσοφίᾳ
πρὸς τῶν φιλοσοφῶν A. VIII.
20. εν πρώτῃ φιλοσοφίᾳ
XI. 90.
Hieronymus Rhodius εν τῷ πρὸ
Τραγωδοποιῶν A. XI. 41.
Hippeus (ἱππῆύς)
εν τῷ πρὸ χρόνων Z. III. 42.
Hipparchion Citharædus Z. II. 35.
Hippocomus A. XVI. 41.
Hippocratis Regis Epistola ad Min-
darum, ἔρρη τα καλὰ. D. IV.
89. A. IX. 2.
Homerus Z. I. 93. II. 87. III. 64.
94. V. 7. 68. Wat. II. 12. A.
præf. & I. 51. 82. 97. II. 6. 12.
III. 82. VIII. 34. 91. IX. 67.
XI. 31. XII. 21. XIV. 95. XVI.
28. XVII. 12. XX. 21. 63.
Hyperides A. XVI. 2. εν τῷ πρὸ τα-
ρίχῃ πρώτῃ A. V. 8. εν τῷ κατ'
Ἀντοκλέους A. IX. 6. forte Αὐτο-
κλέους

- κλέψ. Ἐν τῷ κατὰ Εὐθυνογένους
 δευτέρῳ XVIII. 11, forte Ἀθηνο-
 γένους.
- Hypseus A. X. 18.
 ἸάλεμⓄ ΘρηνηⓄ A. VI. 54.
 Jamblichus A. IX. 72.
 Ibcus Z. II. 45. D. II. 71. V. 12. A. I.
 14. III. 35.
 Ἰόβας (Juba) Vat. I. 14.
 Jon Tragicus Z. V. 68.
 Iſeus A. I. 47. ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα
 V. 20. ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθῆς εἰς
 εὐθυφροῦς ἀναφοράς A. VIII. 20.
 Isocrates A. XIX. 41. lege Socrates
 qui Θρακικῶν libros scripserat
 teste Plutarcho c. 18. parallel.
 Iſter A. XVIII. 23. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῇ
 συναγωγῇ A. XIV. 40. ἐν τοῖς
 Ἀττικαῖς XVI. 1. ἐν πρώτῃ Ἀττικῇ
 καὶ XVIII. 77.
- Lacedæmonii Dianam vocant
 οὐπιν A. VI. 44.
 Lacedæmoniorum chori A. III. 6.
 Hymni VI. 56.
 Leticippus A. XV. 54.
 Leonides Byzantius A. XIX. 61.
 Λευκώματα five albi Athenis, inscri-
 bendis civium nominibus &
 negotiis Vat. I. 80.
 Libanius A. XVII. 3.
 Lucianus D. II. 89. V. 23. A. III. 22. 93.
 X. 38. (Philopseude) Z. II. 1.
 μνίας ἐγκωμίου Z. III. 68.
 Lucius Tarrhæus ἐν πρώτῳ παροι-
 μίων A. præf.
 Lycophron A. XVII. 34. XVIII. 40.
 Lycurgus A. IX. 69.
- Lycurgus ἐν τῷ κατὰ ΛυκόφρονⓄ A.
 VIII. 20.
 Lycus Rheginus A. XI. 76.
 Lydiorum Dialectus A. V. 54.
 Lyſias D. IV. 77. A. V. 85. VIII. 21.
 ἐν τῷ περὶ ἀμβλώσεως A. II. 89.
 κατὰ ἈνδροτίανⓄ IV. 30. Πυ-
 θίᾳ ξενίας id.
 Lyſimachus ἐν δευτέρῳ νόσων A. XVII.
 [ΜάξιμⓄ D. 46. (25.)
 Maximus Tyrius A. XIII. 19.
 Μεγαρικὴ Κομωδία D. III. 88. A. VI. 2.
 Menander Z. II. 12. 17. III. 87. IV. 63.
 VI. 15. Vat. I. 64. II. 71. A. II. 4.
 59. IV. 16. VII. 60. XIII. 77.
 XIX. 83. XX. 43. XXI. 16.
 ἀνατιθεμένη A. II. 42. ἡ Μεσσηνία
 IV. 21.
 ἀνδρογύνῳ A. XI. 75.
 ἀρρηφῶν Z. VI. 5.
 ἐγχειρίδιον Z. VI. 75. VI. 28.
 ἐπικλήρω α. Z. IV. 32.
 ἐφροῖον Z. VI. 9.
 εὐνύχαις Z. V. 95.
 ἱερεῖα Z. V. 39.
 Κανηφόρῳ A. I. 92.
 Λεωκάδιον Z. VI. 13.
 Λοκροῖς Z. VI. 27.
 Μεσσηνία A. IV. 21. & 22.
 Ὀλυνθία Z. VI. 51.
 Πλοκίῳ Z. VI. 8.
 σιμωφίβοις Z. V. 60.
 Χαλκηδονίῳ A. XII. 7.
 Menecrates Tyrius Z. IV. 38.
 Meton Astrologus Atheniensis
 Vat. I. 92.
 Metrodorus A. XIII. 60.

Mna-

- Mnaseas Z. II. 67. V. 74. Patrensis
 Vat. II. 94. ἐν τῷ ἀείδωλῳ A.
 XVII. 2.
 Moschion A. X. 11.
 [Moschus Φαῦλῳ κιθαριστῆς A.
 Morfimus A. XI. 86. (XIII. 27.
 Mylo ὁ παρρημιολογῶν Z. II. 45.
 Mylus κωμωδίων ποιητής, Z. V. 14.
 A. XIII. 38.
 Myrtilas vates Z. II. 84.
 aliis Myrtias vel Myrtides Pl. 9.
 Neoclides A. XIII. 58. (alius 61.)
 Nicander A. LX. 33.
 Olympiodorus A. XIX. 82.
 Oraculum Trophonium A. XLX. 59.
 Oracula Z. II. 24. III. 42. V. 19. 74. 75.
 80. VI. 3. D. II. 81. VIII. 4. 11.
 Vat. III. 76. A. I. 40. 79. II. 26.
 IV. 34. 42. V. 11. VI. 36. IX. 16.
 22. 27. X. 8. XII. 74. 77. XIII.
 36. 45. 46. XV. 65. 66. XVI. 95.
 XVII. 17. 77. XVIII. 7. 20. 93.
 Orpheus à Libethris interfectus Z.
 I. 79. amatus à quercu A. XI.
 10. XVIII. 62.
 Palæphatus A. II. 86. & nomine
 præterito IV. 71. VI. 36. 32.
 33. 44. 71. VII. 15. XI. 33. 57.
 XII. 13. 61. XIII. 8. 19. 46. 73.
 XIV. 49. 96. XVI. 10. XVII. 52.
 62. XIX. 64. 85. XXI. 25.
 Panztius de officiis A. Præfat.
 [Pases Magus D. VII. 40. Vat. IV. 17.
 A. XIX. 27.
 Periarer bonus Medicus, malus
 Poëta A. III. 16. alius Periander
 sapiens de quo A. XX. 47.
 Phallicum poema A. XX. 12.
 Phalaris D. II. 50. VIII. 65. Vat. IV.
 35. A. I. 60. XX. 13. Epistola
 ad Athenienses ibid.
 Phanodemus A. VIII. 42. XV. 84.
 Pherecrates Z. V. 3. Vat. III. 85. A.
 III. 26.
 μυζηρικανδραποις Z. IV. 23.
 Pherecydes A. XX. 87.
 Philarchus Z. VI. 13.
 Philemon Vat. II. 93. A. I. 56. 75.
 X. 77. XIII. 78. 79. XVI. 50. XVII.
 29. XIX. 19.
 Ηρώσιον Z. VI. 25.
 Philepsius μετὰ τῶν δημογορίων
 μύθους λεγὼν A. XX. 24.
 Philistus A. I. 51.
 Philochorus Z. V. 75. A. II. 51.
 XVIII. 34. XIX. 51. ἐν τρίτῃ ἀδεί
 μαρτυρίας A. VII. 48. XVII. 32.
 ἐν τετρατάλῃ XVIII. 77.
 Philoxeni Cytherei responsum Dio-
 nysiodatum, D. VIII. 54. Vat.
 IV. 37. A. XLX. 26. Dithyram-
 borum scriptor A. VII. 70. Ejus
 drama Cyclops Z. V. 45. forte
 & II. 16. D. II. 32.
 Phocylides V. 55.
 [Phryx Phrygiæ cantus repertor A.
 XIII. 27.
 Pindarus Z. II. 18. V. 59. VI. 43. D.
 VII. 12. A. III. 30. XIV. 88.
 ἐν τοῖς ἀδεί Ηρακλέους Z. VI. 49.
 ἐν Νεμεωσίωνος Z. V. 10.
 Pittaci Apophthegmata A. III. 92.
 XVI. 12. 13. XVIII. 61. XX. 47. 48.
 Plato Philosophus Z. I. 59. III. 9. 34.
 V. 69. 98. VI. 28. 38. D. II. 91.
 VII. 32. Vat. II. 70. III. 72. A. II.
 32. 54. III. 19. VII. 48. VIII. 10.
 O o 3 IX.

- IX. 78. X. 50. XII. 31. (XIII. 54.)
 XIV. 84. XVII. 3. XVIII. 40.
 XIX. 69. 88. XX. 91.
 (Alcibiades) D. I. 37.
 ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας (Lachete) A.
 I. 92.
 Hippias Z. IV. 16.
 Legibus A. IV. 1. sexto A. X. 60.
 Phaedone A. IV. 73.
 Phaedro Z. I. 49.
 Politia Z. V. 55. XIX. 55. ἐν ταῖς
 πολιταῖς A. XVII. 83.
 Symposio Z. II. 19.
 Theaeteto Z. V. 55.
 Academia Platonis A. II. 31.
 Plato Comicus Z. II. 27. VI. 7. Vat.
 II. 35.
 Κενόφωτος Z. II. 31.
 Μελεάγρι Z. VI. 17.
 Πασάδα A. IV. 25.
 Φάρι A. VI. 33.
 Plutarchus A. V. 30. VI. 29. XVIII.
 39. ὕψις ἀποφθιγμάτων IX.
 38.
 οἱ ποιηταὶ A. V. 22. 99. ὁ ποιητής
 (Homerus) A. XX. 13.
 τὸ ποιητικόν A. XIV. 57.
 Polemo A. XVIII. 25. in Epist. ad
 Diophilum Z. V. 13.
 Polyidus Medicus VI. 32.
 Polyzelus ἐν Μουσῶν γυναιξί Z. VI. 50.
 Praxilla D. V. 12. Sicyonia μελοποιός
 Z. IV. 21. A. IX. 81.
 Procopius A. XII. 83.
 Prodicus Chius A. XVI. 62.
 Proxenus A. XI. 76.
 Pyrrhichus Cydonius Cretensis,
 carminis Pyrrhichii inventor,
 A. XVII. 6.
 Pythagoricorum zigmata A. XVI.
 98.
 Pythagoras A. VII. 72. IX. 99. X. 61.
 XX. 86. 87.
 Pythermon auctor σκολιῶν carminis
 Vat. III. 14.
 Rhadamanti iusjurandum A. XVII.
 7. Z. V. 81.
 ῥαψῳδοί Z. V. 99.
 Rufinus citharædus Z. II. 53. Sappho
 Z. III. 3. Vat. III. 67.
 Sappho Poëtria & altera Lesbia
 Phæonis amoribus ardens. A.
 XX. 14.
 Sardanapali Epitaphium Vat. III.
 91.
 Satyricæ in Bacchum dramata A.
 XVI. XV. 14.
 Scamon. Vide supra Camon.
 Scolium carmen in pugnam ad
 Lipsydrium A. VIII. 81.
 Simonides Z. V. 85. A. XV. 68. περὶ
 Αἰτύλου A. XV. 97. ἐν περὶ Αἰτύλου
 II. 51.
 Sitis. Vide infra Tifias.
 Socrates, Videlicet Socrates.
 Socrates δευτέρου κληρικῶν Z. V. 81.
 leg. Socrates ἐν β' κληρικῶν,
 agitur enim de Rhadamanto
 Cretensium legislatore.
 Socratis Philosophi iusjurandum
 A. XVII. 7. apophthegma XIX.
 4. XX. 61.
 Solon A. VIII. 14.
 Solonis elegiz Z. III. 4. D. II. 99.
 A. IV.

- A. IV. 53.** ἐν τοῖς ἀξιοσι νέμει
 Vat. I. 24.
 dictum ad Cræsum D. VIII. 51.
 ejus nosce te ipsum Vat. I. 37. ἀρχὴ
 αἰδῶα δεικνύσι A. IV. 51. aliud
 dictum XVII. 64. 82. XVIII. 27.
 XX. 47. Σεισάχθεια A. XVII. 32.
Sophocles Z. II. 14. 65. III. 63. VI. 19.
 D. IV. 75. 82. Vat. II. 49. III. 36.
 IV. 44. A. 189. II. 28. III. 28. VI.
 37. 63. VII. 48. 83. IX. 45. X. 23.
 97. XIII. 13. 31. 46. XIV. 10.
 Αἰαντι μαστίγοφορον Z. IV. 4.
 Αἰτιγὼν Vat. I. 93.
 Ἀχιλλεὶ Λυκῶ Z. V. 98.
 Ἀχιλλεὺς ἑρασταῖς Z. V. 98.
 Ἠλέκτρα A. XII. 42.
 Κῆμικοῖς (forte leg. Καμικοῖς) A.
 XV. 95.
 Σατύροις Z. VI. 80.
 Τρωίῳ A. XII. 42.
Sophron Z. II. 17.
Sofibius Z. I. 54.
Soficrates ἐν τῇ ἀΚρητικῇ A. VII. 37.
 Confer supra in Socrates.
 Σύσρατ' ἐν β' κυνηγετικῶν A. XI. 83.
Sotades A. VII. 55.
Sraphilus Naucraticus Z. V. 76.
Stafimus Poëta A. X. 50.
Stefichorus D. VII. 14. Vat. III. 28.
 ejus sepulchrum A. XV. 67.
Stesimbrotus A. XIX. 65.
Jo Stobzus A. XVI. 28.
Stratis Z. II. 93. V. 35. Σκώπῳ τὸν
 Εὐριπίδην A. XIV. 89.
Sibyllæ Erythrææ oraculum Z. IV.
 78.
Synefius A. XX. 44.
- Lucius Tarrhzus ἐν πρώτῳ παροι-**
 μῶν A. præf.
Taurus (Philos.) A. II. 98.
 (Telecidis dictum A. XVIII. 1.)
Tellen tibicen Z. I. 45. reliquit
 παρῖνα χάρα ἐχούσα A. I. 34.
Tenediorum lex de securi perc-
 tendis adulteris D. VIII. 58.
Terpander Z. V. 9. A. XII. 70. XIII. 27.
Terpsion Z. IV. 19. A. IX. 68.
Thaletis nosce te ipsum Vat. I. 37. δει-
 νὸν τὸ συνδέειν τὸ μέλλον A. VI. 92.
 ἐγλύκη Φεύγον VII. 50. μικρὰ
 ἐλατρίμει τὸν φίλον κακῶς
 μὴ λέγε XIII. 11.
Thearetus ἐν τῷ πρῶτῳ παροιμίας A.
 XV. 13. Thearcti Epigramma
 A. XIX. 77.
 Οἱ τὰ θεράμεια γεγραφότες A. XVIII.
 42.
Theano A. XVIII. 39.
Theocritus A. IX. 57. X. 15. XVIII.
 71. XX. 8.
Theophrastus A. XIII. 38.
 ἐν τῷ πρῶτῳ νόμον Z. IV. 36. ἰσορεῖ ἐν
 τοῖς πρώτοις καιροῖς IV. 31. ἐν τῷ
 πρῶτῳ παροιμίων IV. 51. VI. 36.
Theopompus (Historicus) ἐν ἡ A.
 III. 4. ἐν γ' Φιλιππεικῶν A. VI.
 74. ἐν γ' VII. 37.
Theopompus Z. VI. 33. Vat. III. 97.
 XVII. 25. καπηλίσων Z. IV. 44.
Thespides A. I. 53.
Theffalus Machinarum repertor
 A. X. 17.
Thracæ Dianam vocant Βένδιαν A.
 VI. 44.
Thucydides Z. IV. 94. Vat. III. 4.
 A. III.

- A. III. 29. XI. 80. XVII. 24. *iv* M⁹ Θ. Τραγικῶδες de Alceſtide A.
 ὀγδοῇ A. VIII. 20. II. 72.
 Tiberii Imp. dictum A. XIX. 18. Xenarchus Sophronis F. Z. V. 83.
 Timæus Z. I. 31. IV. 79. V. 85. A. XVII. 15.
 Tiresias Z. VI. 15. [Xenocratis caſeus A. XVIII. 88.
 Tifias Z. VI. 82. male Sitias dicitur Xenophon A. X 77. (XIV. 46.) *iv*
 A. X. 64. πρῶτω Κυροπαιδεῖας A. XIII. 44.
 Topſius Philoſ. Z. V. 54. (an Ter- Zeleucus Lacrenſium legiſlator
 pſion?) ſeveriſſimus Z. IV. 10. D. IV.
 ο Τραγικῶδες A. II. 58. III. 86. X. 57. 94. A. VIII. 14. IX. 50.
 Tragicis & Comicis eximiis Zenonis (Citei) continentia A.
 chorus datus A. XX. 79. IX. 55.
 Zeno Myndius Z. II. 30.

XII. Notitia Scriptorum recentiorum, qui Proverbia collegerunt atque interpretati ſunt.

- Jo. Egidii Nuceriensis proverbيا Gallica Latinis verſibus reddita. Pariſ.
 1519. 4. apud Badium Aſcenſium.
 Joannes Agricola proverbيا 300. Germanica collegit, illuſtravitque, Isle-
 biz 1530. 8. Deinde numerus auctus eſt ad 750. tot enim occur-
 runt in editione quæ lucem vidit Witteb. 1592. 8. Jam autem neſcio
 quo collectore prodierant Francoſ. 1555. 8. Sprüchwörter ſchöne
 weiſe fluge Reden, Von alten und jehigen im Brauch gehabt und be-
 ſchrieben/in ehliche tauſend zuſammengebracht.
 Alexander Alexandrius (ab Alexandro) libro V. genialium dierum c. 15. pa-
 roemias nonnullas congeſſit, illuſtratus etiam ab Andrea Tiraquello
 in ſuis ad Alexandrum notis.
 Faustus Andrelinus Forolivienſis Epistoſas novem proverbiales ſive ex me-
 ris compoſitas proverbiiſ ſcripſit Colon. 1509. Helmſt. 1662. &
 Hamb. 1700. 12.
 Hadr. Barlandus conſecit epitomen chiliadum Eraſmi Colon. 1524. 8.
 Idem verſus proverbiales è Virgilio collegit, quod factum & ab
 Hieronymo Clocio, Val. Rotmaro &c.
 Henr. Bebelius.
 Les premiers Eſſays des proverbes (147.) & autres queſtions courieuſes
 propoſez & expoſez en forme de dialogue par Fleury de Belingen, à la
 Haye 1653. 12. 1656. 8vo. 30.

Jo. Antonius Berlucci edidit adagia selecta Græca & latina sub titulis magna cura dispositis Genev. 1632. 8. Vide Morhofium I. polyhist. p. 253.

Eduardus Bernhardus. Vide infra in Pocockio.

Jo. Boni Proverbia Gallica memorat Verdierius Bibl. Gallica p. 655. & *Jo. Antonii Bayfi* p. 640.

Carolus Bovilius proverbialia & sententias cum Gallica versione & commentario latino dedit Paris. 1531. 8. 1557. 8.

Jo. Alexander Brassicanus proverbialia post Erasmum scripsit sive symmicta proverbiorum edita Paris. 1530. apud Wechelum, & postea Erasmi chiliadibus in locos communes digestis adjuncta. Vide quæ ad Brassicanum Erasmus lib. XXVI. Epist. 63.

Samuel Brun Belgica adagia collegit, metrica præcipue.

Thomasius Buoni proverbialia Italica Vener. 1604. & 1606. in 8. duobus Voluminibus.

Jo. Buxtorffius filius in florilegio suo Hebraico præter sententias, apophthegmata & similitudines, etiam proverbialia illius gentis exhibet Hebraice & latine Basil. 1643. 8.

Guil. Cambdenus in libello postumo (Mr. Cambden's remains, sive reliquæ inscripto) Anglica quædam proverbialia persequitur.

Angelus Caninius c. 9. de locis Hebraicis pauca quædam proverbialia exponit Hebraice.

Christophorus Cartwrightus lib. V. mellificii Hebraici c. 12. adagia quædam Hebraice colligit.

Isaacus Casaubonus librum de proverbialibus promittit in commentario ad Athenzum p. 10. & in Epistolis suis non uno in loco.

Gilbertus Cognatus. Vide supra §. 3. in Zenobio.

Aloysius Cynibius de origine vulgarium (Italicorum) proverbiorum Vener. 1526.

Martinus Delrio Jesu socius Adagia sacra Veteris Testamenti collegit & diligenti studio exposuit post Drusium, Zehnerumque. Prima editio lucem vidit A. 1602. altera 1614. Lugduni in 4to duobus voluminibus. Fallitur Morhofius *ὁ μαχαρίτης*, qui lib. I. Polyhist. p. 255. adagia illa à Patribus excerptisse Delrionem ait.

Tho. Draxe in Bibliotheca sua Scholastica Lond. 1616. 8. latina, græca, gallica adagia & versus Gnomicos ac proverbialia sub titulis apte disposuit.

Jo. Drusius edidit proverbiorum Hebraicorum à Salomone præsertim ac Siracide collectas classes duas, cum notis. *Franequ. 1590. 4.* Recusus est liber hic perutilis, ad calcem apparatus sacri Waltoniani separatim prælis iterum commissi Tiguri in folio. Habetur præterea in tomo postremo Criticorum sacrorum qui in Anglia primum editi deinde in Belgio & Germania iterum prodierunt. Eisdem Drusio debemus Apophthegmata Hebræorum atque Arabum latine reddita cum scholiis. *Franeq. 1591. 40.*

Mr. le Duc. proverbes en rimes ou rimes en proverbes Paris. 1665. 12.

Desiderius Erasmus summa cum laude in hoc genere scribendi versatus, in prima * editione Anni 1500. Paris, apud Jo. Philippum Germanum adagia fere octingenta exhibet, quibus in editione Anni 1506. accedunt proverbia plus minus viginti. In editione Aldina Anni 1508. fol. jam congeruntur Chliades tres, totidemque Centuriæ. Existat & editio Argentoratensis A. 1517. Luculentissima & emendatissima editio est postrema Frobeniana, complexa numerum adagiorum 4151. Hæc recusa deinde sunt inter Erasmi opera tomo secundo Basileæ A. 1540 fol. Et cum Henrico Stephani annotationibus ad quædam loca 1558. 1571. fol. Denique mutato auctoris ordine & digesta in locos communes, additis proverbii aliorum Adriani Junii, Jo. Alex. Brassicani, Jo. Ulpii, Gilb. Cognati, Cæli Rhodigini, Polydori Virgilii, Petri Gothofredi, Caroli Bovilli, Adriani Turnebi &c. Hanoviz 1599 1617. & 1643. fol. In hac editione duo potissimum reprehendi possunt. Primum quod parum emendata est; deinde, quod ordine Erasmi turbato sæpius verba prima adagii non possunt intelligi, quæ ad proxime præcedens respiciebant, quod hac in editione procul est rejectum. v. g. pag. 7. in proverbio *extæ calcem.* Idem libro 21. præcesserat in Erasmo Ammianus, qui hoc ipso loco intelligitur. Sed in præsentibus editionibus præcedit locus Horatii. Epitomen Chiliadum (à quo opere Erasmus subinde *Chiliastam* vocat præstantissimus Schottus) concinnatam ab Hadriano Barlando jam supra memoravi. Vide etiam, si placet, quæ paulo post in Manutio, & Erasmi ipsum in proverbio *Herculei labores.* In nova editione luculenta Operum Erasmi Jugd. Bat. 1706. quam Joanni Clerico Viro doctissimo debent studiosi, Adagia Erasmi recusa sunt Tomo secundo, subiectis in calce paginarum Hen-

* Confer A. Chevillierum de origine Typographiæ Paris. p. 254.

Henrici Stephani & Pauli Leopardi quibusdam, & nonnullis ipsius Clerici animadversionibus.

Claudius Espenceus edidit similitum & adagiorum è Jo. Chrysoftomo Centurias IV. Paris. 1569. 8.

Tho. Erpenius Centurias binas proverbiorum Arabicorum ab Anonymo quodam (ita titulus habet) Arabe collectas vulgavit cum versione & notis Josephi Scaligeri, suisque. Lugd. Bat. 1614. 4. & 1623. 8. Collectorem horum proverbiorum *Abi Ibeid* vocat Gilbertus Gaulminus p. 360. notis ad lib. de morte Moysis. Non prætereunda etiam hæc Cornelii à Lapide ad Ecclesiasticum p. 40. *Citabo & centurias binas proverbiorum Arabicorum, Arabice editas cum translatione latina. Exstant eadem Syriace in codice MS. (ut oculis meis conspexi) collegi Maronitarum Rome, collecta à Gregorio Monacho Syro ante 400. fere annos, qui nonnulla ex iis à Pythagora accepta affirmat. Pythagoras enim peregrinatus est per Ægyptum & Syriam, ac proverbia hæc plane similia sunt symbolis Pythagoræ. Porro verisimile est illa, uti & plurima alia Arabes accepisse à Syris. Syrorum enim libri per plures versæ sunt in idioma Arabicum, pauci vero in Syriacum Arabicum. Quare proverbia hæc Syriacæ aut Pythagorica sunt potius quam Arabica.*

Enchirius Eyrius in copia proverbiorum aliquot centurias adagiorum Germanicorum collegit & illustravit, addita explicatione rhythmica Lips. 1603. 8. tribus tomis.

Joannes Fischari.

Jo. Floridi proverbia Italica recusa in florilegio Gruteri.

Sebastianus Francke Adagia Germanica cum expositione sua edidit, Francof. 1541. 4.

Andrea Friderici cornu copiz Sapientiz h. e. spicilegium memorabiliura è probatissimis veteribus & recentioribus auctoribus sententiarum & adagiorum secundum ordinem Alphabeti Lips. 1685. 12.

Jo. Fangeri nova proverbiorum sarrago ex optimis auctoribus Lugd. Bat. 1585. 8vo.

Antonius Fureterius in dictionario suo majore Gallico, quod novis & egregiis accessionibus locupletatum in Belgio atque inde Trivulii prodiit, proverbia Gallica diligenter explicat.

Andr. Gartnerii dictæria proverbialia thymis expressa. Francof. 1591. 8. Ejusdem thesaurus adagiorum Gallico-latinorum Francof. 1602. 12.

Guil. Gentius Noviomagus adagia quinquaginta è jure civili collegit, quæ cum Chiliadibus Erasmi prodierunt Paris. 1571. fol. & Antwerpiz

cum Gifelinianis. Nonnulla proverbيا veteribus Jctis usurpata refert etiam *Scipio Gentili* lib. I. parergon. c. 20.

Herm. Germbergius Proverbiorum Centurias XV. edidit Basileæ 1583. 8.

Jac. Gerschovius centuriam proverbiorum Arabicorum ab Erpenio editorum distichis latinis est complexus. Gryphiswaldiæ 1635. 8.

Philippi Gesneri thesaurus adagiorum Gallicolatinorum. Francof. 1612. 12.

Victor Gifelinus è Turnebi, Mureti, Canteri & Hartungi scriptis Adagia collegit Antwerp. apud Plantin. 1574. 8.

Petrus Gothofredus. Vide supra in Erasmo.

Janus Gruterus in florilegio Ethico politico Francof. 1611. 8. tribus Voluminibus exhibet præter sententias notis illustratas Proverbia quam plurima Alphabetico ordine digesta, Anglica, Belgica ex Henr. Laur. Spigelio, Gallica è Solone Vogzo, Gabr. Meurerio, Jo. Ægidio Nucерino: Germanica è Seb. Franckio, Hispanica è Cæsare Oudino. Italica denique è Jo. Florido, Orlando Pescetti &c.

Georgius Philippus Harsdorferus integram Comœdiam Germanicam è proverbii contextu parte 2. libri, quem inscripsit *Gespräch*. Epicl. Ejus exemplum ab Italo, nescio quo, sumfisse observat Morhofius.

Jo. Heckenauerus A. 1700. 8. Ulmæ edidit proverbيا MCCCXL. Gallica cum respondentibus totidem Italicis & Germanicis.

Georg. Hennisebius in thesauro linguæ Germanicæ sive lexico, sed quod usque ad litteram H. tantum absolvit, adagia quoque illius linguæ diligenter retulit.

Jo. Heywood Anglica proverbيا 300. illustravit totidem Epigrammatis.

Jo. Nic. Hertius Academiæ Giessensis decus singulare tomo tertio Opusculorum suorum Juridico Historicorum subjecit libros tres paræmiarum juris Germanicarum à se illustratarum, Francof. 1700. 4. Confer *Observatt. Hallens. T. 4. Obs. XI. 22.*

Jacobus Howell u Paræmiographiam Anglicam edidit.

Constantinus Huygenius Adagia quædam Hispanica rhythmis Belgicis expressit, quæ inter Poëmata ejus vernacula perquam elegantia leguntur.

Adrianus Junius novem Centurias adagiorum edidit & illustravit. quæ lucem viderunt Basil. 1588. 8. è Frobeniana officina, deinde Erasmi Chiladibus in locos communes digestis adjunctæ sunt, ut supra in Erasmo dixi.

Alba

Athanasius Kircherus Adagia quædam atque symbola Ægyptiorum con-
gessit. T. II. Oedipi p. 166. seq.

Josephus Langius Adagia & alias sententias proverbiales sub titulis loco-
rum communium digestas edidit Argent. 1596. 8.

Jo. Langston in Poëseos Græcæ medulla Lond. 1679. 8. Alphabeti ordi-
ne collegit versus græcos proverbiales & gnomicos.

Christoph Lehmannus in florilegio Politico A. 1643. 12. edito Germani-
ca adagia inter alia exhibet.

Petrus Mallars sive *Juan de Mallars* Hispalensis. Vide infra in Pintiano,

Adagia quæcunque ad illam diem exierunt, *Pauli Manutii* studio (ut
habet titulus) à mendis vindicata, sublatis falsis interpretationi-
bus, & nonnullis, quæ parum ad rem faciebant. Florent. 1575. fol.
Venet. 1578. & 1609 4. Hunc laborem Concilii Tridentini aucto-
ritate Manutio in junctum Gregorius XIII. Pontifex ita probavit,
ut reliquas adagiorum editiones prohiberet ac condemnaret.
Quamquam dubitant eruditi, an Manutius vir longe doctissimus,
sub cuius nomine editum est, revera manum operi admoverit.
Quinimo hoc diserte negari video ab elegantissimo Mureto, quem
vide sis lib. 12. Var. lect. c. 16. Barthol. Keckermannus in præcogni-
tis Logicis p. 157. *Illud, inquit, est memorabile, quod in Erasmi adagiis
tentatum fuit non ita pridem. Namque hoc incomparabile opus cum Erasmo
inviderent Itali, alibi recuderunt, sub alieno nomine. Similiter Erasmi
Apophthegmata quoque deleti ipsius nomine edita sunt hoc titu-
lo Venet. 1590. & Colon. 1666. 12. Apophthegmatum ex optimis
utriusque lingue scriptoribus libri VIII. Pauli Manutii studio & industria,
doctissimo:um Theologorum consilio atque ope ab omnibus mendis vindicati,
quæ pium & veritatis Catholica lætorem poterant offendere. Et hæc quo-
que editio facta est Pontifice Maximo approbante, ut in præfat. te-
statur idem Manutius.*

Jacobi Meieri Hortulus Adagiorum Basil. 1677. 12.

CXXXIII impia, obscæna & improba proverbialia Germanica consutata
per nescio quem, latentem sub nomine *Ernesti Meisneri*, Jenæ
1705. 8.

Gabriel Meurerius Gallica proverbialia collegit recusa in florilegio Gruteri.
Egidius Menagius Italica proverbialia colligere & illustrare cum Panciati-
chio construxerat. Vide ejus Miscellanea Italice edita p. 199. seq.
editionis secundæ.

Proverbios de Don Inigo Lopez de Mendoza de Santillana Antwerp. 1594. 12.

Hierop. Megiserus edidit sub titulis digestas paræmias πολυλογίης.

Jo. Mercerus Hebraice cum versione sua edidit libellum proverbiorum auctore K. Haj Gaon, cui titulus è Proverb. Salomonis 1. 3. כִּלְכִּל וְכִלְכִּל erudito intellectus Paris. 1561. 8.

Angelus Monofinius in flore Italicæ linguæ Venet. 1604. 4. tres chiliades adagiorum Italicorum recenset genti illi propriorum, tum plus mille proverbialia itidem Italica, quæ confert cum Græcis & latinis Confer. Morhofii Polyhist. l. 1. p. 256.

Melchior Neipius Bredanus adagia aliquot congeffit post **Erasmum Juniumque**. Prodierunt cum **Erasmi Chiliadibus** Paris. 1571. fol. & cum **Giselinianis** Antwerpiz apud Plantinum.

Aloysius Novarinus Adagia è priscis Ecclesiæ doctores collecta digessit & illustravit duobus in folio Voluminibus. Lugduni 1637. & Veronæ 1651.

Ferdinandus Nunnesius; vide infra **Pintianus**.

Jo. Olorinus Variscus,

Cesar Oudinus Hispanica collegit proverbia, quæ in florilegio suo recudi curavit Gruterus.

Panciaticchi. Vide supra in **Menagio**.

Orlandus Pescetti sive **Pisetti** Proverbia Hetrusca ordine litterarum collegit ediditque Veronæ 1603. 8. Venet. 1579. 12.

Fridericus Petri in libro, cui titulus: der Deutschen Weisheit Hamb. 1605. collectionem exhibet proverbiorum Germanicorum locupletissimam.

Ferdinandus Nonius sive **Nunnesius Pintianus** Hispanica collegit proverbia. Addidit **Joannes de Mallara** proverbiorum Hispanicorum Centurias decem sub titulo Philosophiæ vulgaris, & subiecta proluxa proverbiorum explanatione A. 1621. 4.

Theodorus Petrus post **Jonam Prophetam** Ethiopice & latine vulgatum Lugd. Bat. 1660. vulgavit proverbialia quædam Ethiopica, Plura **Jobus Ludolfus** commentar. ad Hist. Ethiop. IV, 2. p. 560. seq.

Jo. Plantavitius Hebraicas sententias adagiaque.

Eduardus Pacokius admodum juvenis Chiliades sex proverbiorum Arabicorum verterat latine jam Anno 1635. quas nec dum vidisse lucem merito dolet. Rev. Hochsteterus in Orat. inaugurali. Thomas quoque **Smithus** in vita **Eduardi Bernhardi** p. 68. inter hujus Viri

præ-

præstantissimi inedita memorat Proverbiorum Arabicorum partim à D. Pocockio partim ab Ed. Bernhardo latine versorum Collectiones. Pauca quædam Proverbia Ali Imperatoris Muslimici & carmen Tograi edidit idem Pocockius Lugd. Bat. 1629. 8.

Exstat inter Anglos, inquit Morhofius l. Polyhist. pag. 257. cujusdam Powellii dictionarium Anglo Italicum Gallicum in fol. adjiciuntur illi dictionario proverbia Anglica, Gallica & Italica non exigui cum congesta. Eorum peritiam ut ostendat auctor, Epistolas aliquas & oratiunculas ex meritis proverbiis in tribus hie linguis concinnavit.

Joannus Rayus vir sagaci Naturæ inquisitione celebratissimus sub litteris I. R. latens Cantabrigiæ A. 1672. & 1678. 8. vulgavit uberrimam collectionem proverbiorum, præcipue Anglicorum, phrasiumque, similium & phrasium proverbialium ordine Alphabetico.

Cælius Rhodiginus eodem, quo Erasmus, tempore paræmiarum libros edere molitus est, sed ab illo præventum se videns antiquas lectiones concinnavit ediditque & in his nonnullas etiam adagiones nova perfudit luce. Vide Cæli Epistolam ad Erasmum post Gudianas p. 117. 118. & Clariss. Bælii Dictionarium in Erasmo nota (CC)

Joannes Soropan de Rieros scripsit librum laudatum Morhofio l. Polyhist. p. 257. de usu Medico proverbiorum Hispanicorum. Titulus est: *Medicina Española contenida en proverbios vulgares en nuestra lengua.*

Valentinus Rosmarus è Virgilio excerptis centurias quinque & decurias tres versuum proverbialium Ingolst. 1570. 8. Conf. quæ de versibus proverbialibus ac sententiis ex Homero selectis dixi supra lib. II. c. 6. §. 8 & 9.

Joannes Sartorius Amstelodamensis Adagiorum Chiliades tres Belgico edidit sermone Antwerp. 1516. 8. & ex recensione Corneli Schrevelii Lugd. Bat. 1650. 8.

Josephus Scaliger Collectionem græcorum proverbiorum *ἐπιμύθημα* composuit, de qua supra §. 8. & proverbia quædam Arabica latine transtulit, ut dixi paulo ante in Erpenio.

Andreas Schottus præter editionem luculentam proverbiorum græcorum, de qua supra §. 3. seq. vulgavit Adagia sacra Novi Testamenti à se illustrata Antwerp. 1629. 4.

Justus Georgius Schottelius in opere egregio de lingua Germanica (Brunswigæ 1663. 4.) præcipua proverbia vernacula collegit p. 1112. usq. ad 1146.

Joannus Georgii Seiboldi adagia latino-germanica, in quibus multa luculentæ plebeje observat Morhofius lib. I. polyhist p. 259.

JOAN.

Joannes Serullius, Gvietenus Gelder, Belgica collegit proverbialia.

Henricus Laurentius Spigelius itidem Belgica proverbialia congeffit in Jani Gruteri florilegio recusa.

Henricus Stephanus præter notas in Erasmi Chiliades, de quibus supra in Erasmo, edidit proverbialia Epigrammatica five Epigrammata proverbialia.

Eberhardus Tappius Adagia latina DCC. contulit cum totidem Germanicis. *Andreas Tscherningius* Prof. Poëseos in Acad. Rostoch. Proverbia Arabica ex Erpenii editione in Germanicam linguam convertit, scholiis quibusdam adjectis.

Julius Varinus in Schola vulgi Italice edita, adagiones illius gentis persequitur, disposita secundum actiones humanas. Vide de illo libello, si placet, Morhofius t. Polyhist. p. 256. Editus est Veronæ 1642. 12.

Polydorus Virgilius eodem, quo Erasmus, tempore adagia congeffit edita, ditque A. 1500. Sed subsistunt intra numerum ducentessimum, & tribus vulgata sunt mensibus post primam Erasmi editionem. Vide Erasmi Epist. XVII. 3. & XXVI. 63.

Joannes Ulpius, Frisius, proverbiorum farraginem congeffit post Erasmus, cujus Chiliadibus juncta prodit. Paris, 1574. fol.

Solon Vogeus Gallica proverbialia collegit quæ recusa sunt in florilegio Gruteri.

Joannes Vorstius Adagia Novi Testamenti illustravit, Coloniz Brandenburgicæ 1669. 4. edita, & sæpius alibi, etiam cura Viri Cl. Thomæ Crenii in Belgio recusa.

Bonaventura Vulcanius Græcos proverbiorum scriptores junctim edere instituit. Vide Epistolas editas à Gabbema p. 714.

Lewinnus Warnerus edidit Centuriam proverbiorum Persicorum Lug. Bat. 1644. 4.

Joannes Leonhardus Weidnerus, in additionibus ad Zinckgræfium.

Paulus Wincklerus Consiliarius Brandenburgicus edidit Chiliades tres sententiarum Germanicarum adagialium, sub titulo gute Gedancken Gorlitzii 1685. 12.

Tacitus Nic. Zegerus Bruxellensis proverbialia latina & Belgica edidit Antwerpæ excusa.

Joachimus Zebnerus adagiorum sacrorum five Biblicorum collegit Centurias quinque, & è sacris profanisque scriptoribus illustravit. Lipsiæ 1601. 4. Ejusdem similitudines Biblicæ ibid. 1603. 4.

Jul. Wilhelm Zinckgræfius in Apophthegmatis Germanicæ sæpius excusis.

CAPUT

CAPUT X.

De DIONE CHRYSOSTOMO & altero
juniore DIONE CASSIO.

Dionis Chrysostomi etas & Vita, 1. Orationes & dissertationes que exstant LXXX. earumque argumenta, 2. Editiones 3. Scripta deperdita, 4. Etas & vita Dionis Cassii, 5. Causa & ratio scribende Romane Historie, 6. Quantum de libris LXXX. ad nos pervenerit, 7. Epitome librorum XLV. posteriorum composita à Joanne Xiphilino, 8. Zonaras Dionem in Annalibus suis secutus, 9. Excerpta de Dione à Theodosto quoddam, 10. Alia fragmenta Dionis que exstant, 11. Scripta alia, 12. Editiones & interpretes Dionis 13. Xiphilini, 14. Obiter de Vita Alexandri Severi que Anglice prodit confecta à Thoma Elveto, tanquam ex Græco Encolpii conversa, 15. Alii Diones, 16.

I.

DIO a) Pasicratis F. à patria Prusa Bithyniz urbe *Pruseus*, à Patrono suo Coccejo Nerva *Coccejanus* b) ob eloquentiam *Chrysostomus* † appellatus, gracili corpore c) parva statura, magno ingenio animoque præditus. è Sophista Philosophus d) tandem evasit, Apollonii * Tyanei & Euphratis Tyrii familiaris, temporibus Neronis ** & Vespasiani, cumque prius levia quædam argumenta e) declamatorio ac luxurioso stylo tractasset, & non in Homerum f) solum sed in Philosophos

Qq

etiam

- a) Photius cod. 209. De avo qui Romanam civitatem ab Imp. fueras adeptus, vide Dionem Orat. XLI. p. 500.
- b) Idem enim hio mihi videtur cum Dione Cocceiano quem laudat Plinius X. 85. Epist. cels. Tillemontius & alii viri docti distinguunt.
- † Eunapius proœmio. Καὶ Δίων ὁ ἐκ Βιθυνίας, ὃν ἐπικάλων χρυσόστομον. Ita & Synesius, Photius &c.
- c) Photius Cod. 209. Svid. in Δίων, Dio ipse diss. VII. p. 100. XIX. p. 260.
- d) Synesius in Dione p. 36.
- * Philostrat. I. de Sophist. p. 492. & Philostratus alter V. 10. de Vita Apollonii.
- ** Dio ipse XXI. p. 270. XXXI. p. 344. 355.
- e) Hujusmodi sunt laudes Comæ, pisticæ & Culicis; Memnon, Tempe, Troicus &c.
- f) Orat. XI. de Ilio non capto & XII. p. 212. 23.

etiam g) Socratem, Zenonem, Musonium & alios strinxisset stylium, postea Sophistis quos passim reprehendit invisus ** neque colligens discipulos (quanquam Favorinum & Polemonem Dionis discipulos fuisse docet Philostratus I. de Sophist. p. 494. & 496. II. p. 538.) civile ac Philosophicum dicendi genus magis probavit, atque inprimis ad mores secundum præcepta Stoicæ sectæ formandos suadendosque perspicuo facili & ameno sermone totum se composuit, licet in verba Stoicorum h) jurasse minus videtur, quam naturam ipsam & rectam rationem in consilium adhibuisse. Cum ex ephebis excessisset, Ægyptum i) & varias regiones eruditionis causa adiit. Reversus, ob libertatem loquendi & quod assentari minus nosset k) tum propter amicitiam viri honesti à Domitiano interempti l) de vita fere periclitatus circa A. C. XCIV. oraculo consulto † exsulavit, nullos secum libros m) habens quam Platonis Phædonem & Demosthenis Orat. de falsa legatione. Ad ultimos usque Imperii Rom. fines processisse patet quod profectio- nis suæ ad Getas, Mysos n) & Thracas *** meminit. Interfecto Domitiano milites tumultuantes compescuit gravi sermone. Ab eo tem- pore revocatus à Nerva, apud ipsum ac deinceps apud Trajanum inpri- mis gratus fuit, ita ut eodem cum Imperatore aureo curru vectum re- ferant Philostratus, Photius o) ac Svidas. Quamdiu vixerit non con- stat, senium attigisse se ipse testatur non uno in loco p) Magistratum quoque gessit in patria, & liberos habuit minime degeneres, ut constat ex Oratione XL. & XLI. p. 486. & 500.

Phi-

g) Synesius in Dione p. 37. & 38. ubi memorat ejus Orationem perditam contra Muso- nium, & alteram contra Philosophos, cujus iterum mentio p. 40. ubi Synesius tella- tur in nulla Dionis Oratione *ρητορείαν επαφροδιτωτέραν* observatum fuisse.

** Dio Orat. XII. p. 197. *ἀλλ' ἐκ οἷδα ὅπως εἰδὲς με ἀναλαμβάνει τῶν σοφιστῶν ἃ δὲ ᾔδονταί ὄντες. Ὅμως δὲ προλέγω ὑμῖν ὅτι ἐστὶν ἀνάκατε ἀνδρὶς ἀκῶσαι τοῦ ἄλλου πληθὺς ὄντες, ἅτε καλὴ τὸ εἶδος, ἅτε ἰσχυρὰ, τῇ τε ἡλι- κία παρῆκε μακρότος ἥσιν, μαθητὴν δὲ εἰδέναι ἔχοντα*. adde XIX. p. 260. Ceterum XXII. p. 276. negat se Rhetoricam reprehendere aut bonos Rhetoras, sed tantum malos & simulators.

h) Synesius ibid. i) Dio Orat. XI. p. 161.

k) Orat. III. de regno p. 38.

l) Orat. XIII. de exilio p. 219.

† id. p. 221.

m) Philostratus I. de Sophist. p. 492.

n) Orat. XII. p. 198. XXXVI. p. 437. Confer *Γετίμα* ejusdem laudata Philostrato.

*** Orat. XIV. p. 233.

o) Photius Cod. 209. & Svid. in *Δίων* narrat eum quoque leonina indutum incessisse.

p) Dio Orat. XII. p. 197. 199. XL. p. 491.

Philostratus eloquentiam Dionis laudaturus ait illum fuisse quoddam veluti ἀμαλθίας κέρας & λόγῳ, καὶ τὸ καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ οἶα καταθέλλει καὶ τὸς μὴ τὰ ἑλλήνων ἀκριβοῦσας. Idem alibi observat Hippodromum q) & cujus scripta adhuc supersunt Ælium r) Dionis dictionem fuisse imitatos.

II. Existant ejus λόγοι sive 24 αὐτῶν οὐκ ὀγδοήκοντα, eadem quas Photius Cod. 209. (licet alio quo hodie ordine) legit. Inveniuntur sane in his quædam, μελέται ῥητορικαί, sed pleræque sunt dissertationes sive tractationes breves argumenti Moralis, Politici ac Philosophici, tum Philologici quoque sive mixti, non orationes sive declamationes. Eas singulas ordine hic à me recensitas habes, addito numero duplici, è quibus major ordinem editionum, minor Photii respicit.

I. II. III. IV. (1. 2. 3. 4.) περὶ βασιλείας sive λόγος βασιλικός. Dissertationes quatuor de regno sive de virtutibus Regiis ad Trajanum Imp. quem alloquitur diss. 3. pag. 36. ὡς γινώσκῃς αὐτοκράτωρ & videntur scriptæ non diu post reditum ab exilio, unde adhuc ἀλλήτῃ, Dio se appellat diss. I. p. 3. & p. 10. ὡς τὸ ἐτυγχῶ ἐν τῇ Φυγῇ &c. Oratio quarta clauditur elegantibus ac disertis characteris generis avari, voluptatibus dediti atque ambitiosi.

V. (5.) Λιβυκὸς μῦθος Fabula Lybica qualem Alexandro Magno * narratam à Diogene Cynico dixerat Oratione IV. p. 71. ubi male interpretes: *fabulam illam in posterioribus recitabo.* Nam in Græco est: *consolantes ac benigne tractantes, illis fabulam deinde recitant.* De Libycis μῦθοις dixi nonnulla lib. II. cap. IX. §. 6. Hanc Libycam fabulam cum quatuor dissertationibus de regno Græcæ cum paucis notis suis excudendam dedit Jo. Caselius Rostoch. 1584. 8.

VI. (6.) Διογένης ἢ περὶ Τυραννίδος Diogenes sive de Tyrannide. Continet Diogenis Cynici varia dicta & facta quibus hominum plerorumque Tyrannorum præsertim (p. 93. seq.) vitam naturæ contrariam & difficilem sollicitamque reprehendit.

VII. (13.) Εὐβοϊκὸς ἢ Κυνηγός, Orditur à Venatoris pauperis & agricolæ ad cava Eubææ (quo appulsum se scribit vel fingit Dio) narratione de vita sua tenui ac simplici, nuptiisque filii, sed non minus felici &

Qq 2

hone-

q) Philostr. de Sophist. p. 615.

r) id. p. 619.

* Eandem hanc esse cum illa cujus Orat. IV. de regno mentio est, male videtur negare Casaubonus, nam utrinque de voluptate sub specie mulieris se offerente agit. Itaque & Photis observat hanc Libycam fabulam Orationibus de regno annexi & cum illis coherere.

honestâ atque hospitali vita in deserta ac montana regione, quam opulentissimorum in urbibus & satraparum ac regum. Deinde p. 120. seq. subjungit de opificiis, qualia colenda sint in urbe ad vitam facile & honeste ducendam. Adversus publicas & venales Græcorum libidines invehitur p. 126. seq. ineptum non minus quam detestandum illud σαφροσύνης φάρμακον esse testatus.

VIII. (7.) Διογένης ἡ περὶ ἀρετῆς. De virtute sermones, dicti in Isthmiis à Diogene Cynico Corinthi.

IX. (8.) Διογένης, ἡ ἰδιωματικός. Ejusdem argumenti.

X. (9.) Διογένης ἡ περὶ οἰκετῶν Diogenis sermones cum homine sollicito quod servus ei aufugisset, & oraculum consulturo. Svaderautem ut discat prius se ipsum nosse antequam oraculum adeat, neque enim alioqui illo recte usurum esse. Ἐγὼ μὲν γὰρ οἰμῶσι μηδὲν δεησάσθαι μαντείας, γὰρ ἔχοντα.

XI. (10.) Τρωϊκός, ὑπὲρ Ἰλίου μὴ αἰῶναι. De Ilio non capto declamatio peringeniosa, dicta veluti ad Ilienses ad eximendum inveteratum errorem ex Homeri haustum fabulis, quem ex ipso Homero falsi conatur convincere & p. 161. seq. provocat ad Ægyptii cujusdam sacerdotis Onuphitensis testimonium hæc & multa alia Græcorum deridentis, totamque rem è commentariis Ægyptiorum & antiquis γήλας aliter longe enarrantis. Ante exilium hæc declamatio à Dione scripta videtur Casaubono. Laudatur à Synesio p. 41. Eustathio ad Iliad. δ. p. 350. Separatim edita est cum versione Laur. Rhodamanni ad calcem Quinti Smyrni. Hanov. 1604. 8. Nuper etiam Melchisedecho suo subjunxit Henricus Hulsius, Lugd. Bat. 1706. 8. De G. Henrici Ursini V. C. Oratione contraria, & de Godofr. Kirbachi dissertatione quam Dioni opposuit, dixi lib. 2. c. 7. §. 10.

XII. (11.) Ολυμπικός, Oratio insignis dicta in Olympiis περὶ τῆς πρώτης Ἑοῦς ἐνοίας. Post longius exordium quo se præ Sophistis ἐρωτικῶς deprimit & cum ulula festivo confert ad quam convolant aviculæ, incipit pag. 199. seq. dicere de DEO & ejus sensu à natura homini inuito omniumque gentium consensu, poetarum, legislatorum, * Philosophorum

* Philosophum p. 207. vocat προφήτην καὶ ἐξηγητὴν τῆς ἀθανάτης φύσεως. Et p. 228. quo magis pii futuri sint homines eo minus adhibebunt esse thuris & sacrificiorum. ὅσω γὰρ ἀν' εὐσεβείας ἐκ' ὁσίωντεροι γένησθε, τοσούτω ἐλάττω ἐσσι παρ' ὑμῖν ὁ λιθάνωτος καὶ τὰ θυμιάματα καὶ τὰ σφραγίσματα, καὶ δύσπετοι ἐλαττοὶ θυσίας &c.

phorum & artificum quo imagines Deorum effinxere, rem à primis repetens mortalibus, quos docet ab initio statim fuisse πανταχόθεν ἐμπιπλάμενους τῆς θείας φύσεως. pag. 201. & spectaculo atque usu hujus universi velut mysteriis rerum divinarum initiatos. Pag. 204. Epicureos perstringit Deum in intermundia ablegantes. Pag. 209. seq. elegans est apostrophe ad Phidiam qui perelegantem sane Jovis imaginem Deo tamen ejusque Majestate longe indignam composuerat. Non minus ingeniosa sequitur ac disertà Phidiz Apologia.

XIII. (12.) περὶ φυγῆς sermo Athenis dictus, disputat exilium non esse malum, & plerosque homines neglecta virtute addiscere ea quæ nullius sint usus in vita.

XIV. & XV. (64. seq) περὶ δειλίας καὶ ἐλευθερίας dissertationes duz, quibus docet libertatem consistere in recte agendo, & fortes bonos ac sapientes liberos esse ac nobiles, malos contra & ignavos esse ignobiles ac servos. Porro neminem natum hominem qui non in majoribus suis multos reperiret servos, multos nobiles si hoc illi inquirere daretur. Vide p. 238.

XVI. (66.) περὶ λύπης, de animi ægritudine fugienda, & fortiter ferendis rebus adversis.

XVII. (67.) περὶ πλεονεξίας, adversus avaritiam dissertatio, cui elegans præmittit exordium de eo, quod res quoque notissimas etiam atque etiam inculcare debeant Philosophi, quia à scientibus quoque bona præcepta raro observantur.

XVIII. (68.) περὶ λόγου ἀσκήσεως, de dicendi exercitatione ad quendam è proceribus Romanis, qui senex à Dione rationem eloquentiz comparandæ petierat. Svadet autem illi è Comicis Poëtis legere Menandrum, è Tragicis Euripidem, Homerum ante omnes: ex Historicis Thucydidem, Theopompum, Herodotum: Ex oratoribus Hyperidem potius & Æschinem atque Lycurgum quam Lyfiam ac Demosthenem. E recentioribus Antipatrum, Theodorum, Plutionem, Cononemque. Neque prætereunda quæ subjungit, ut reddat rationem quare non tantum antiquos illos extra aleam positos, sed quoque recentiores commendet p. 257. αἱ γὰρ τῶν δυνάμεως καὶ αὐτὴ ἂν εἴεν ἡμῶν ωφέλιμοι, ἢ ἐκ αὐτῶν ἐντυχάνομεν αὐτοῖς δεδωλωμένοι τὴν γνώμην ὥσπερ τοῖς παιδαίοις, ὑπὸ γὰρ τῶν δυνάμεων τι τῶν εἰρημένων αἰτιασασθαι, μάλιστα θαρρῶμεν πρὸς τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, ἢ καὶ ἥδιον τις πρὸς τὸ βάλλειν αὐτὸν ὃ πείσεται συγκρομεῖσθαι, & καταδύεσθαι, ἐνίοτε ἢ καὶ βελτίων φαίνεσθαι. Horum enim virtutes vel ea nobis ratione conducunt, quod non legimus eas ita serviliter

quemadmodum veteres. Ex eo siquidem quod discolorum aliqua audemus reprehendere, maxime fiduciam sumimus ad conandum similia. Certe libentius se quis illi accommodat, quo cum comparatus non se credit inferiorem sed nonnunquam & superiorem visum iri. Præcipue autem Socraticos consulere jubet Dio, & ex hisquem solum putat sufficere viro Remp. gerenti Xenophontem, ejusque orationes Historiz insertas imitari.

XIX. (69.) περὶ τῆς αὐτῆς φιλοκρίας quod libentius alios auscultet Rhetoras, quam auscultari se ab aliis patiatur.

XX. (70.) περὶ ἀναχωρήσεως, secessu non indigere sapientem, alios non juvari.

XXI. (71.) περὶ κάλλους, de pulchritudine virili male in muliebrem mutata molitiem, dissertatio sive dialogus, ut personis appositis monstravit Casaubonus.

XXII. (72.) περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης. De bello & pace uti de aliis plerisque disserere & Philosophos & Rhetores, sed Philosophos rectius.

XXIII. (73.) ὅτι εὐδαίμων ὁ σοφός, Dialogus, quo probatur hominem sapientem qui bono genio obsequitur eundem quoque esse felicem, de malis autem valere illud Homeri quod ex omnibus animalibus nullum sit homine miserius.

XXIV. (74.) περὶ εὐδαιμονίας, quod plerique de aliis rebus solliciti verè felicitatis studium negligant.

XXV. (75.) περὶ τῆς δαίμονος Dialogus (extrema parte ut videtur mutilus) de genio, utrum extra hominem sit & homo alius, uti qui fuerunt genii Rerump. Lacedæmoniis v. g. Lycurgus, Athenarum Pisistratus, Romanorum Numa, Carthaginensium Hanno & Hannibal, Macedonum Alexander, Persarum Darius & Cambyses.

XXVI. (76.) περὶ τῆς βελτιώσεως. De consulatione, quod ad eam peritia rerum sit opus.

XXVII. (77.) Διατριβὴ περὶ τῶν ἐν συμποσίῳ, uti in convivio & publica panegyri, ita in vita vix audiri eos qui recta sudent.

XXVIII. (78.) Μεταγχομάς πρῶτος (τῇ τάξει β.)

XXIX. (79.) Μεταγχομάς δεύτερη (ἢ ἐπιτάφιος), (τῇ τάξει α.) ambo hi sermones florente ætate à Dione compositi (vide pag. 292.) celebrant defunctum nobilem athletam Tito Imp. charum Melancomam, Jatroclis adversarium non minus pulchritudine quam robore ac virtute difficileque cæsum certamine præstantem.

XXX. (80.) χαρίδης. Consolatio super obitu Charidemi juvenis egregii anno ætatis 22. extincti ad Timarchum patrem, & fratrem minorem

norem natu, Patri cognominem. Inducitur autem Charidemus ipse paulo ante mortem oratione duplici suos excitans, cujus prioris argumentum petitum à miseria præsentis vitæ veluti carceris, in quem à Diis intrusi & catenæ ex voluptate & ægitudine compositæ alligati sumus pœnæ loco, utpote è Titanico sanguine omnes procreati (p. 300.) adeoque illis inimici, atque unde per mortem demum liberemur. Hanc orationem mox refellit altera quam ait se accepisse ab agricola quodam ἐν ἀγροῖς κ' αὖτις ῥυθμῶ καὶ μέλει. In hac confertur vita cum convivio in quo Deorum nos excipit bonitas, convivarum stoliditas multos miseros facit, bonos per mortem DEus ad se vocat potandos necitare.

XXXI. (14.) Ῥοδιακός ad Rhodios Oratio disertissima, Photio vehementer & ex merito laudata, pluribus argumentis dissuadens sordidum & ingratum illorum * (& Atheniensium p. 346.) morem quo statum si cui recens decernerent, non ponebant novam, sed veteris alicujus deleta inscriptione, jussu prætoris nomen novum insculpebant pag. 312. Confer si placet Emundum Figrelum de statuis c. 28. pag. 238. seq. Ex hac oratione constat Rhodios illo tempore formam Reip. popularem habuisse p. 328. sub stratego seu prætore p. 312. 332. 337. 340. 351. 353. & tributariam tenuisse Cariam, partemque Lyciæ & alias præterea civitates p. 341. Romanis libertatem Rhodiorum Reip. relinquentibus p. 344. seq. E legibus Rhodiorum pag. 348. commemoratur hæc, quod carnifici nunquam liceret ingredi civitatem. Dissertationem suam de eo quod malam consuetudinem non possit defendere diuturnitas temporis, allegat p. 354.

XXXII. (15.) Πρὸς Ἀλεξανδρεῖς, Ad populum Alexandrinum, cujus indolem veri impatientem & ad nugas, voluptates & scommata pronam pluribus verbis perstringit, atque inprimis carpit quod spectaculis saltationibus & lascivis cantibus veluti ebrii & in stadio indecore se gèrent & immodicis indulgerent clamoribus plausibusque. Urbem ipsam p. 372. laudat his verbis: ἡ γὰρ πόλις ὑμῶν τῷ μεγέθει καὶ τῷ τόπῳ πλεῖστον ὅσον ἀπεφέρει τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἦτε γὰρ Αἰγυπτίος ὑμῶν, τηλικῶτον ἔθνος, σῶμα τῆς πόλεως ἐστὶ, μᾶλλον ἢ προσθήκη. Sub Tito scripsisse hanc orationem colligas ex p. 380. ubi opponit τοῖς νῦν ἀρχοῦσα παιδεία καὶ λόγῳ προσέχουσα Neroni qui Musicus scitus & aurigator optimus videri volebat, atque perfectissimus saltator. De eodem Nerone p. 383. uti de altero Impetatore pag. 391. seq. In hac Oratione p. 392. seq. Dioccelebrat Theophilum

* De Corinthiis vide infra Orat. XXXVIII.

lum quendam virum sapientem, qui Alexandrinorum stultitiam pertinaci ultus fuerat silentio.

XXXIII. (16.) Ταρσικὸς πρῶτος ad Tarsenses à quibus invitatum se ad dicendum ait dicturum ea, quæ ipsi fortassis male sint laturi; neque enim adularum illis, aut celebraturum externa eorum bona, quæ sine virtute civium & modestia nullius sint momenti. Præcipue exagitat molles narium strepitus, quos in loquendo & canendo frequentasse illos & indecore affectasse refert.

XXXIV. (17.) Ταρσικὸς δεύτερος, ad * Tarsenses eosdem prætori suo infestos, & Mallotis, Solenibus, Adanensibus atque Egæzēnsibus exostos, neque inter se concordēs. Pagina 423. ἐγὼ ἢ τὸν συμβαλον &c. Ego vero bonum, inquit, Senatorem quique dignus sit præesse civitati, oportere aia omnia simplici animo excipere quæ difficilia ac molesta occurrunt, maxime autem convitia & plebis iram, & similem esse promontoriiis portum efficientibus, quæ omnem pelagi excipiunt vim, interiori autem immota & tranquilla conservant: ita & illum expositum esse plebi etiamsi aliquando irasci voluerit, etiamsi maledicere, etiamsi quidlibet facere: nihil autem affici ab iis tumultibus, neque si quis laudibus extollat propterea attolli, neque si contumelia affici videatur, de animi dejicit magnitudine. Pagina 425. non vult ut Tarsenses exemplo Jonum fanciant plebsifico ne ullam ob rem magistratus accusare liceat, at vicissim inconsultum esse docet eos qui Remp. gerunt, temere aut ob delicta levia exacerbare & ad iram adversus civitatem impellere.

XXXV. (18.) Ἐν Καλαίνας τῆς Φρυγίας, Oratio dicta Celænis opido Phrygiæ, in qua cum præfatus esset nonnulla de habitu Philosophi & coma, quod non faciant virum sapientem, laudat Celænas p. 433. prælata tamen illis Indorum felicitate quos fabulatur è fontibus mellis, olei, lactis & vini potatos vivere quadringentos annos, præcipue vero Brachmanum haurientium è fonte limpidissimo veritatis.

XXXVI. (19.) Βορυσθητικός λόγος, ὃν ἀνέγνω ἐν τῇ πατρίδι. Sermo elegans recitatus in patria apud Prusæos, de iis quæ in exilio ante opidum Borysthenitarum (cujus res paucis perstringit) deambulans locutus est cum Callistrato rei bellicæ, Philosophiæ & artis dicendi perito, atque ut omnes Borysthenitæ Homeri amantissimo, & cum altero quo-

* Observanda illorum temporum est consuetudo, per quam licuit Philosophis vel Sophistis, cum in aliquam Græcorum urbem venissent, non solum de iis quæ ad mores pertinerent, pro concione verba facere, verum etiam publicis se immiscere interdum negotiis, & quod è re civium judicarent suadere. Sunt ejus argumenti aliquot è Dioneis orationes. If. Casaub. p. 65. ad Dion. Chrysost.

quodam ejusdem opidi cive Rhofone. Differit autem de divina gubernatione five aurgatione & de civitate divina Deum hominesque conso-
ciant, occasione horum versuum Phocylidis :

· · πόλις ἐν σκοπέῳ κατα κόσμον
οἰκνύσα σμικρὴ κρίσων Νίνυ ἀφραγίσαις,

XXXVII. (20) Κορυθαίος, sermo ad Corinthios qui ante unde-
cim annos sermonibus Dionis capti statuum ei posuerant, & postea nescio
ob quam criminationem iterum dejecerant five (sicut à Rhodiis ** & Athe-
nienfibus non raro factum) alii consecraverant.

XXXVIII. (21) πρὸς Νικομηδεῖς περὶ ὁμονίας ἡς πρὸς Νικαίης. Ad
Nicomedienfes (à quibus civitate donatus fuerat) oratio qua svadet ut vel
propter communes Deos (p. 475. 481.) concordiam cum Nicænsibus co-
lant, neque diutius cum illis de * primatu (p. 475.) Bithyniæ uti Athenæ
olim & Sparta de Græciæ primatu decerent, sed potius benefaciendo
ostendant se primam civitatum esse, neque per dissidia dent ansam Optima-
tibus injuriarum impune exercendarum, aut Romanis Græcanica delicta
ridendi. Sufficere autem debere Nicomediz quod sola metropolis appel-
letur, primatum vero cum Nicæa habeat communem. p. 479.

XXXIX. (22) Περί ὁμονίας ἐν Νικαίᾳ, πεπαυμένης ἡς εἰσεως.
Ad Nicænses (à quibus & ipse affectum se honore prædicat) Oratio à
Dione dicta cum valetudine minus integra uteretur, adeoque brevior,
qua eos post cessantem jam seditionem graviter monet de concordia
firmiter servanda inter se. Claudit sermonem voto ad Deos civitatis
conditores & amicitiz ac concordiz præfides : Εὐχομαι δὴ τῷ τε Διονύσῳ
τῷ προπάτορι ἡς πόλεως, καὶ Ἡρακλεῖ τῷ κτίσαντι τῆνδε τὴν πόλιν, καὶ Διὶ
πολίῃ, καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ Φιλίᾳ καὶ Ὀμονίᾳ καὶ Νεμέσῃ καὶ τοῖς ἄλ-
λοις θεοῖς ἀπὸ τῆςδε ἡς ἡμέρας τῆςδε τῇ πόλει πόσον αὐτῆς ἐμβαλεῖν καὶ ἔρωτα

R r

καὶ

** Supra Orat. XXXI. Rhodiaca.

* Nicæa primatus dignitatem obtinuisse videtur sub Domitiano, ut viri eruditi colligunt è nu-
mo in cujus altera parte legitur Νεικαίης πρῶτοι ἡς ἐπαρχίας. Vide Trifan. T. i.
p. 334. Neque tamen Nicomediz ut pote metropoli hunc primatum negabant Nicæ-
ses, sed tantum ejusdem volebant & ipsi esse participes, ut utriusque civitatis ille esset com-
munis. Sed Nicæni apud Senatum Romanum contra agentibus Nicomedienfibus, caussa
deinde decidisse videntur, nam ut Joannes Velens observat, in nullis postea numis hunc ti-
tulum sibi arrogavit Nicæa, quem passim Nicomedia Μητρόπολις καὶ πρώτη Πόντου καὶ
Βιθυνίας gerit etiam in Domitiani numo apud Patin. p. 165. & in pluribus aliis junio-
rum Imperatorum apud Jo. Harduinum in numis urbium illustratis p. 356. seq.

καὶ μίαν γνώμην, καὶ ταυτὰ βύβλασται καὶ φρονεῖν, εἴσιν ἢ καὶ εἶδα καὶ φρονεῖν ἐκδιδόναι, ὡς ἂν ἐν ταῖς εὐδαιμονισταῖς καὶ ἀρεταῖς ἡ πόλις τοιοῦτον.

XL. (23) ἐν τῇ πατρίδι πρὸς τῆς πρὸς Ἀπαμεινώνους. Ad cives suos Prusænes (dicta post plurium annorum exilium) ut cum Apameensibus vicinis hoc desiderantibus & quorum portu Prusæ utebantur pacem & amicitiam alant. Nervæ sive Trajani benignitatem prædicat p. 490. αὐτὸς ὁμοῦς φιλανθρωπιστὰς ὡς αὐτοκράτωρ καὶ σωτηριότητας ἀπὸ πάντων ἐμοὶ γε παρέχεν ὡς ἐγὼ ἐδεόμην, καὶ ἄλλοις ὡς ἐκεῖνοι ἐδέοντο. Domitiani tyrannis perstringitur p. 489. καὶ γὰρ ἦν γέλοισιν μετὰ Φυλὴν ἔτος μακρὰν καὶ πρᾶγματὰ ἴσαυτὰ καὶ τυραννὸν ἐχθρὸν δεῦρο ἀφικομένῳ &c.

XLI. (24) Πρὸς Ἀπαμεινώνους περὶ ὁμονοίας. Ad Senatum populumque Apameensem (qui missis legatis reditum Dionī ab exilio gratulati fuerant eumque ad se invitarent.) Oratio brevis svadens amicitiam cum suis Prusæensibus.

XLII. (25) Διάλεξις ἐν τῇ πατρίδι. Sermo brevis in patria Prusæ dictus quo ait semirari quod Orationes suas multi tam libenter audiant, & fere edificant, cum ipse nihil in his agnoscat præclari.

XLIII. (26) Πολιτικός ἐν τῇ πατρίδι. Apologia sive exordium potius Apologiz ad versus inimicos qui ipsum perinde ut Socratem olim & Epaminondam calumniis in patria petierant.

XLIV. (27) Φιλοφρονητικός πρὸς τὴν πατρίδα εἰσηγμένην αὐτῷ ἰσχυρῶς. Oratio qua testatur nihil sibi jucundius esse quam à Patria amari quæ honoribus ut Patrem * ἀνδρὰ ἀγαθὸν καὶ ὅσον ἐλπίη χρόνον δικαιοῦς προσεῖπτα τῆς δὲ τῆς πόλεως p. 509. & matrem & fratres cognatos ac majores, ita Dionem quoque auxerat. Diserte autem pag. 510. testatur sibi etiam exili ab aliis civitatibus oblata ampla munera & dignitates (confer XLI. p. 498.) sed præ patria nihil fuisse gratum nec acceptum, in qua unice gaudet filium & patruclem & alios cognatos adolescentes ad laudem succrescere, & ad hanc virtute atque studio consequendam alios quoque cives adhortatur. Epistola ad Nervam Imp. in extremo hujus Orat. memorata qua remitti se in patriam rogavit, cum Imperatoris responsione non exstat.

XLV. (28) Ἀπολογισμός, ὅπως ἔρχεται πρὸς τὴν πατρίδα. Quod post

* Confer quæ de Patre suo refert XLVI. p. 518. 519. & de avo p. 543. Filii & uxoris mentio p. 522. filii iterum p. 542. & 543. ubi jam temp. in patria ille gerebat. Sororis mortem connumerat XLVII. p. 528.

Post mortem Domitiani ** ab exilio revocatus amicitia Nervæ Imp. quantum per morbum licuit, & deinceps Trajani usus sit in patriæ commodum & amplitudinem, idque unice se quærere, licet malevolis aliud videatur. Pag. 515. docet Senatum Pruszenfium illo tempore confutisse ex delectis viris centum.

XLVI. (29) *Πρὸς τὸν Φιλοσοφῶν ἐν τῇ πατρίδι*, *antequam in patria philosopharetur*, ita enim hæc Oratio recte inscribitur apud Photium, dicta à Dione antequam exsularet, ad leniendos civium suorum animos, quorum aliqui orto ob caritatem annonæ tumultu lapidibus eum petere atque interficere & cremare ædes ejus voluerunt.

XLVII. (30) *Δημηγορία ἐν τῇ πατρίδι*, Oratio qua se in patria purgat adversus criminantes quod porticum & amplam domum ædificaret ornandæ civitati, non magis enim hoc esse tyrannicum quam quod indueretur purpura, comam aleret barbamque. Sic nec Stagiram voluisse ut beneficio Aristotelis qui è tenui vico felicem & nobilem civitatem facere volebat, & viros quosque excellentissimos Homerum, Pythagoram, Zenonem, Chrysippum, Cleanthem patria excedere maluisse quam patriæ injurias ut Socrates experiri.

XLVIII. (31) *Πολιτικός ἐν ἐκκλησίᾳ*, Oratio civilis dicta à Dione ad Cives Pruszenfes permittente Varino * (procuratore Birhyniz ut videtur) congregatos, svadensque Concordiam. Hic est *λόγος ἐκκλησιαστικός* quem memorat Synesius.

XLIX. (32) *Παραίτησις ἀρχῆς ἐν βουλῇ* Recusatio Magistratus in senatu Patrio. Quoniam non sibi, nec forte Pruszenfibus expediat diutius se apud illos versari, licet non diffitetur Philosophodignum esse officium imperare hominibus, & Philosophos optime semper Remp. tractasse, quod multis exemplis docet.

L. (33) *Περὶ τῶν ἔργων ἐν βουλῇ*, Oratio laudes senatus patrii complexa, quas ita procul esse contendit ab adulatione, ut si falsæ sint, dicentis vituperationem referre non diffiteatur. Simul etiam filii sui tanquam in Magistratu vestigia majorum legentis meminit, eumque pro-

R r 2

prio

** Domitianum sibi infestum habuisse & reddidisse infestiores testatur Dio p. 512. his verbis: *πρὸς δὲ τοῖς ἀπασιν ἐχθροὶ ἀνεχόμενοι αὐτὸν δένα, ὅδε τὸν δένα τῶν ἰσάν τινά καὶ δεσπότην ὀνομαζόμενον καὶ θεὸν πρὸς πᾶσιν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις, τοῦ δὲ ἀληθὲς ὄντα δαίμονα ποιησέ, καὶ ταῦτα ἐξ ὁπίσθεν αὐτοῦ ὅδε τῶν ἐχθρῶν παρὰ τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ ἐξ ὁπίσθεν ἀντικρὺς καὶ περὶ ὄντα κακὸν, μάστιγι δὲ μέλλων νῦν εἶναι ἢ γράφειν, ἀλλὰ εἰρηκώς ἢ δὴ καὶ γεγραφώς*

* κρατίστον vocat p. 530. & p. 535. ἡγεμόνα.

primo iudicio non patris auctoritate Remp. gerere testatur. Hic est λόγος Dionis βαλευντικός Synesio laudatus.

LI. (34) πρὸς Διόδωρον, In Diodorum quem ita optime laudare se existimat, si cives suos à quibus in Magistratus dignitatem evectus ille erat, prædicet.

LII. (35) περὶ Ἀρχύλα καὶ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, ἢ περὶ τῶν φιλοκτήτου λόγων. Censura & comparatix tragœdiarum triplicis, ejusdem argumenti, quas Æschylus Sophocles & Euripides composuerant super Philoctetæ arcu quem ipsi eripuit Ulysses.

LIII. (36) περὶ Ὀμήρου Laus Homeri Poëtæ, quam H. Stephanus etiam Græcæ præfixit luculento operi suo quo Homerum & alios Poëtas principes Heroici carminis exhibuit.

LIV. (37) περὶ Σωκράτους. Socratis Philosophi breve encomium.

LV. (38) περὶ Ὀμήρου καὶ Σωκράτους. Dialogus de Socrate quod Homeri fuerit discipulus atque imitator.

LVI. (39) Ἀγαμέμνων ἢ περὶ βασιλείας. Dialogus de regno quod optime administraretur si Reges sapientum ut Agamemnon Nestoris utantur consilio.

LVII (40) Νέστωρ sive de Nestoris magnificis dictis quibus ad Agamemnonem & Achillem usus ab Homero inducitur Iliad. α, vers. 260. seq.

LVIII. (41) Ἀχιλλεύς de Achille Chironis consilium temere adspernante, qui in bello prudentia potius quam robore & celeritate utendum esse svasit.

LIX. (42) φιλοκτήτης, Paraphrasis versuum quorundam ex Philoctete Æschyli vel Euripidis, quibus Ulysses Lemnum delatus ad Philoctetem accedit, Herculis arcum ei erepturus, sine quo Troja capi non poterat.

LX. (43) Νέστωρ ἢ Δηϊάνειρα. Dialogus de Nesso Centauro & Dejanira, quomodo illa fabula ab Archilocho & Sophocle tradita recte intelligi debeat.

LXI. (44) χρυσῆς Dialogus de Chryseidis descriptione apud Homerum ex qua encomium ejus necit Dio.

LXII. (45) περὶ βασιλείας καὶ τυραννίδος, Tyranni & boni Regis inter se collatio scripta ad quendam bonum principem sive Magistratum quem ita alloquitur p. 588. ὁ ὃ ἀγαθὸς ἄρχων ὡς περὶ τὴν ταπεινὰ ἀπὸ τῆς ἐνέας.

LXIII.

LXIII. -- LXV. (46-48.) *Περὶ τύχης λόγοι γ'.* Tres dissertationes de fortuna, quarum prima disputat fortunam omnia posse in vita humana, secunda & tertia, perverse ac præter rem ab hominibus fortunam accusari.

LXVI. -- LXVIII. (49-51.) *Περὶ δόξης λόγοι γ'.* Dissertationes totidem de gloria, quarum prima docet vanum & plenum sollicitudinis esse studium gloriæ qua vulgo placere cupimus, altera dialogi more scripta velut inanem umbram merito à sapientibus negligi jubet. Tertia potius agit *περὶ δόξης* quatenus opinionem sonat illud vocabulum, quæ inter homines ut mirifice varia, sic fallax omnis & incerta est, nisi prudentia verum bonum amplecti svaferit.

LXIX. (52.) *Περὶ ἀρετῆς.* Virtutem plerosque omnes laudare & admirari, paucos colere nisi metu legum fortasse adactos & impulsos.

LXX. (53.) *Περὶ φιλοσοφίας.* Philosophiam non consistere in splendidis sermonibus sed in vita & actione serioque sapientiz studio.

LXXI. (54.) *Περὶ φιλοσοφίας.* Philosophum esse qui antecellat reliquos homines cognitione & usu rerum non quarumcunque sed præclararum & utilium ad vitam felicem atque honestam.

LXXII. (55.) *Περὶ ἡνίκαι.* Habitum Philosophi multos, rem ipsam paucos habere, licet ob *ἡνίκαι* istud vulgus ad illos velut ceteræ aves ad noctuam advolent.

LXXIII. (56.) *Περὶ πίστεως.* Quod multis exitio fuerit res magnas ipsis creditas insignemque fidem in illis positam fuisse.

LXXIV. (57.) *Περὶ ἀπιστίας.* Dialogus ostendens quam periculosum sit aliis habere temere fidem, & amicos adfiscere: neque quicquam esse tam sacrosanctum in vita, quod non perfida hominum malitia violet. Prodiit separatim Græce & lat. Norimb. 153. r. 8.

LXXV. (58.) *Περὶ νόμου.* Legum encomium, quod in editione Græcolatina Parisi exhibetur non ut reliqua cum versione Naogeorgi, sed cum Fed. Morelli interpretatione, cum qua separatim prodierat ib. 1598. 8.

LXXVI. (59.) *περὶ ἔθους.* de consuetudine, quam confert cum lege scripta imo ei præfert.

LXXVII. seq. (60. 61.) *περὶ φθόνου λόγοι β'* Dialogo priore docet figulum figulo & alios artifices mutuo invidere, non autem genuinos Philosophos. Posteriore, Philosophi hominis humanitatem & studium plures juvandi à livore alienum uberius persequitur.

LXXIX. (62) *περὶ πλεΐας* (Ἰὼν ἐν Κιλικίᾳ) Divitias neque gentem neque urbem neque hominem felicem reddere posse.

LXXX. (63) *περὶ ἐλευθερίας*. Plerosque de libertate gloriari qui voluptatis, avaritiæ aut ambitionis compedibus victi servitutē serviant.

III. *Dionis Chrysostomi editiones.*

Græca, Friderici Turrifani Venet. A. 1551. 8. præmissa præfatione ad Rodolphum Pium Carpensensem Cardinalem, & variis lectionibus ad Voluminis calcem adjectis. Hæc editio cum Bonav. Vulcanii castigationibus fuit in Bibl. Petri Francii V. C. In Thuano Catalogo memoratur etiam editio Wecheliana Paris. 1554. 4. sed Christianos Wechelus nescio an plures orationes Dionis Græce excudit, quam illas quatuor de servis, servitute & libertate.

Latina, Thoma Naogeorgo interprete. Basil. apud Oporin. 1555. fol.

Per Hieronymum Zenarum Venet. 1585. fol. *Bibl. Bodlej.*

Græcolatina cum Synesii & Philostrati * Dione & Photii excerptis ac censura, versione Naogeorgi & diatriba Isaaci Casauboni qua Dionis octoginta λόγοι percurrrens complura loca emendat & illustrat. Curam editionis habuit Fed. Morellus qui Græco Scholiastæ usus & Veneta edit. Græca cum duobus MSS. Codd. collata, atque ipse scholia sive notas nonnullas in calce voluminis adjunxit & versionem hinc inde castigavit. Paris. 1604. fol. Recusa est editio hæc ibid. 1613. fol. Omitto separatim editas Orationes IV. de regno, latine per Andreæ Mylium. Rostoch. 1578. 4. & Græce cum notis brevibus à Jo. Caselio ib. 1584. 8. Trōica ex versione Francisci Philelphi, latine Venet. ap. Bernardinum Venetum. &c.

Proxime ut spero meliorem Dionis editionem debemus Virgo Clarissimo Wilhelmo Piers Collegii Emanuelis quod Cantabrigiæ est socio, qui ut ex specimine intellexi non impar huic instituto Græca diligenter recensenda, emendandam Naogeorgi versionem & scholia Græca notas, que succinctas atque castigationes singulis statim paginis substernendas in se suscepit.

IV. *Scripta deperdita Dionis sunt.*

Καίμης ἐγκώμιον cui Synesius laudem calvitii opposuit.

Dissertationes sive λόγοι πολλοὶ καὶ ποικίλοι quos negat Photius ad se pervenisse. In his fuere quidam ex compluribus illis quas in patria habuisse

* Vicum Dionis à Philostrato scriptam latine vertit etiam Janus Cornarius. Basil. 1560.

buisse se testatur Dio Orat. XLIII, p. 504. Tum illa κατά τῶν φιλοσόφων & altera πρὸς Μισθόνιον quas memorat Synesius in Dione p. 40. & 27. Illa item in quaulaudavit Effenos id. p. 39. Oratio ad Prusænses cuius meminit Dio ipse XL. p. 487. (nisi intelligitur XLIII, vel seq.) Dissertatio quod malæ consuetudini non suffragatur temporis quo recepta est diuturnitas XXXI. p. 354.

πρὸς τῶν ἀλεξάνδρου ἀρετῶν. De Alexandri virtutibus libri VIII. Svid. ὑπὲρ Ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα. Pro Homero adversus Platonem libri IV, id. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος. Hercules & Platonis Encomium id. Εἰ φθαρτός ὁ κόσμος; an mundus interire possit? id.

Γετικά quæ Dioni Cassio adscribit Svidas, sed nostro rectius Philostratus, & qui de illis tanquam exstantibus loquitur Antonius Bonfinius in Historia Hungarica.

Oratio in Patria habita pro homine infelici quem adversus cognatorum tutorumque injurias apud Prusænses Dio defendit XLIII, p. 506.

Oratio cui titulus Μέμωνος, & altera qua Tempe descripsit, atque item τertia κώνωπος ἔπαινος laus culicis: Synes.

Epistola ad Imperatorem Nervam cum Imperatoris responsione. XLIV, p. 512. adde XL. p. 487.

Avum Dionis libenter voluisse Prusænsi civitati libertatem ab Imperatore impetrare, & ea de causâ jam ποιήσασθαι λόγον testatur XLIII, p. 509. Confer quæ de eodem avo suo p. 519.

V. Dioni huic Chrysofotomo oportune subjungetur licet aliquanto junior alius hujus nominis, & illius de quo jam dixi, fortassis nepos DIO CASSIUS. Hic cognomine ut est apud Svidam, Photiumque item Coccejus sive Coccejanus a) è Nicæa b) Bithynus fuit, genere nobili, Prisci Mechanici conterraneus c) quanquam Joanni Xiphilino d) Dionem Chrysofotomum cum nostro ut videtur confundenti,

a) Hujus meminit & Jo. Tzetzes in allegorica fabularum Homericarum expositione: τάντην τὴν βασιδὸν Πλάταρχος λυτίον ὀνομάζει. Λύτρεος δὲ κεκκεῖανός καὶ οὗτος Δίων λέγει. Fortasse Coccejanus dicitur ab avo suo (ita enim mihi persuadeo) Dione Chrysofotomo de quo jam dixi. Cassii Coccejani mentio in veteri inscriptione ap. Fabretum p. 255.

b) Dio ipse lib. 75. p. 857. & Svidas ac Photius eod. 71.

c) Dio lib. 72. p. 845.

d) Jo. Xiphilinus in Epitome lib. 53. p. 196. λέγω δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς ὁ Δίων ὁ Περσικός ὁ ἐπὶ τῶν Σευήρου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν αυτοκρατόρων γινόμενος, ἀλλ' ὡς Ἰωάννης ὁ Εὐφώνιος.

à Prusa, altero Bithyniz oppido vocatur Prusæ sive Prusæensis. Patrem habuit Apronianum, e) qui sub Trajano & Adriano Imperatoribus præfuit provinciz Ciliciz f) & Dalmatiz g) quoque. Cum hoc in Cilicia versatus est h) postea in Italiam venit ac causas in foro egit, i) variosque honores gessit, à Commodi usque temporibus Senator urbis Romæ, k) hinc sub Pertinace apud quem cum primis gratia valuit, etiam Strategus sive Prætor l) ad Consulatum primum evectus sub Septimio Severo m) postea sub Avito præfuit Afiz: n) Pergamo ac Smyrnæ sub Macrino: o) Africæ, Dalmatiz, ac superiori Pannoniz p) sub Alexandro Severo Mammææ F. Denique Romæ ejusdem Alexandri octavo Anno U. C. 982. secundum Consul, Anno CHRISTI 228.

VI. Ad historiam scribendam impulsus se refert somnio, in eoque instituto confirmatum se per aliud itemque aliud somnium, ita ut ejus fide somnii immortalitatem quoque promittere operi suo non dubitet. Βιβλίον τι περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν σημείων διὰ τὸ Σέβησθαι αὐτοκράτορα ἀρχὴν ἡλπίσε γράψας ἐδοκίμασεν α. τ. λ. Cum librum q) inquit de somniis & prodigiis scripsissem, quorum causa Septimius Severus principatum sperabat, eumque editum in lucem misissem ad Severum, illeque legisset, & multis atque præclaris verbis ad me rescripsisset x) litteris sub vesperam acceptis, obdormi-

e) Nescio, quo auctore scribit Vossius de histor. Gr. II. 15. Cassium Apronianum gessisse Consulatum sexto Imp. Hadriani anno U. C. 875. Nam in fastis Cassius Apronianus Consul legitur duodecimo anno Commodi U. C. 944.

f) Dio lib. 69. p. 788. Fallitur enim doctiss. Tillemontius, qui Tom. 3. Hist. Imperatorum p. 235. edit. Paris. Dionis nostri Patrem sub Commodo demum circa A. C. 183. Ciliciz præfuisse scribit. Sane p. 810. Dio refert quidem se in Cilicia audivisse oraculum Sexto redditum, cujus eventum observavit sub Commodo. Sed oraculum ipsum longe prius Sexto redditum fuerat.

g) Lib. 49. p. 413. h) Lib. 72. p. 820.

i) Lib. 73. p. 835. k) Lib. 72. p. 818. & 827.

l) Lib. 73. p. 835. m) Lib. 76. p. 869.

n) Lib. 79. p. 915. o) Photius cod. 71.

p) Lib. 49. p. 413. & lib. 80. p. 917. Photius cod. 71.

q) Pro Dione perperam Dionysium hoc anno habent quidam fasti. Adde Tillemont. pag. 217.

* Lib. 73. p. 828. seq.

r) Ita puto reddendæ verba: πάλαι μοι καὶ καλὰ ἀντιέειπε, non ut interpretes & ad multa rescripsisset comode. Facile autem credo ejusmodi somnium obtigisse Dioni, nec minus credo somnium illud fuisse naturale, cum Dio lætus & Imperatoris litteras ac scriptum suum recogitans obdormisset.

vi. Tum dormienti mihi imperatum est divinitus ut historiam conficerem, quam obrem ea, de quibus nunc ago (de rebus Commodi Imp.) scripsi. Quae cum ipsi Severo & ceteris placerent maxime, statui illico cetera omnia, quae spectarent ad populum Rom. perscribere: ac propterea non amplius illa seorsum relinquenda, sed huius historia visa sunt inferenda, ut à principio cuncta, quousque Fortuna sinerat, uno opere perscripta relinquerem. Nam cum ego gravate hanc confessionem historia reciperem, omninoque labori cedens eam recusarem, istaec Dea (Fortuna) me confirmavit in somniis & recreavit, spemque bonam de tempore secuturo fecit, veluti quod superstitem historiam meam relikturum minimeque aboliturum esset. Quam ego Deam vite mea fortitus sum, ut videtur, inspectricem, eique me propterea consecravi. Huic adde, quae alio loco narrat referens extrema Antonini Caracallae: Εὐοὶ δὲ καὶ πρὶν α. τ. λ. Mibi vero s) antequam imperium adipisceretur (Antoninus Caracalla) praesignificatum est quodammodo à Patre ejus (Severo) futurum, ut haec conscriberem. Nam eorum morituro visus sum videre omnem exercitum pop. Romani armatum in magna planitie, atque ipsum Severum illic sedentem in colle atque in excelsa tribunali concionari apud milites, meque ante conspectum stare ejus, ut audirem, quae diceret. Quem cum ille vidisset, Huc, inquit, propius accede Dion, ut omnia, quae dicuntur, suntque, diligenter intelligere & perscribere possis. Historiam suam fere composuit Capuz t) quam urbem secessum sibi elegit, eoque, cum vacaret, divertit, à negotiis urbis remotus futurus. Materiam historiarum scribendae collegit u) per annos decem, in componenda vero Historia alios duodecim annos infumfit, scribens ea x) quae vel vidit ipse, vel audivit, vel legit: nonnunquam etiam suam interponens sententiam, licet ab aliorum relatione diversam. Post Consulatum suum secundum y) in cuius temporis narratione etiam Historiarum suarum colophonem imposuit, ab Imperatore Alexandro Severo Mammez F. dimissus est, quia pedibus laborabat, veniamque impetravit, ut reliquum vitae in patria exigeret, in qua (incertum quoto anno post) diem videtur obiisse supremum septuagenario aut propior aut major, ut pote, qui per quadraginta circiter annos senatoriam dignitatem gessit.

S s

VII. Scri-

s) Lib. 78. p. 884.

t) Lib. 76. p. 860.

u) Lib. 73. p. 829.

x) Lib. 53. p. 510.

y) Lib. 80. pag. 918. ubi Dio narrat formio sibi illam dimissionem Deum significasse ex Iliad. λ, v. 163. 164.

VII. Scripsit libros LXXX. *Ῥωμαϊκῶν 2) ἱστορίων*. *Romana historia* ab Aenez a) in Italiam adventu, usque ad annum U. C. 982. CHRISTI 228. quo ipse secundum, Alexander Severus Imp. tertium Consul fuit. A Commodi præcipue temporibus b) testatur se singulè accuratius perscripsisse, quod iis ipse interfuerit ac singula rebus perspecta habuerit. Inter ciderunt autem libri primores XXXIV. cum priore parte libri XXXV. Desiderantur itidem libri triginta postremi ab LXL usque ad LXXX, exceptis, de quibus statim dicam, fragmentis & Epitome. Et jam Xiphilini ætate c) desiderabatur major pars eorum, quæ de Antonino Pio & Marco Vero noster scripserat. Exstant hodie, pars posterior libri XXXV, quæ incipit ab expeditione Luculli contra Mithridatem Ponti, ac Tiridatem Armeniz Regem susceptam Anno U. C. 684. Tum libri proximi integri unus ac viginti, à XXXVI. ad LIV. Proximi quatuor admodum manci à LV. ad LX. qui definit in morte Cesaris Claudii Anno U. C. 806.

VIII. Exstat etiam Librorum à XXXV. usque ad LXXX Epitome ipsius fere Dionis verbis composita à JOANNE XIPHILINO Trapezuntio, sub Imperatore Michaelè Duca, qui Imperio cessit A. C. 1070. Hic Xiphilinus non d) Patriarcha CPolitanus A. C. 1075. 2.

Augu-

2) Svidas in *Δίων, συγγραψῆς Ῥωμαϊκῶν ἱστορίων ἐν βιβλίοις π', διατρέχεται δὲ κατὰ δεκάδας*. Idem in *ὡς ἐπίπαν*. *Δίων ὁ συγγραφεὺς ἐν Ῥωμαϊκῶν ἱστορίων* c) Jorrandi c. 2. de rebus Geticis, *Dio celeberrimus Scriptor Annalium*. Quamquam Jorrandes videtur Dionem Chrysostomum qui Getica scripsit cum Dione Cassio confudisse.

a) Photius cod. 71. b) Dio lib. 72. p. 826.

c) Xiphilinus p. 361. *Ἰστέον ὅτι τὰ περὶ τῆς Αἰτωνίης τῆς εὐσεβῆς ἐν τοῖς ἀντιγραφοῖς τῆς Δίωνος ἔχ' ἐνρίσκειται, παρόντων τῆς αἰκίας τῶν βιβλίων, ὥστε ἀγορεύειν τὴν κατ' αὐτὸν ἱστορίαν σχεδὸν σὺν πασάν*. Idem p. 362. *ἡ σύζετα δὲ ἔδὲ ἡ μετὰ Αὐτωνίων ἀρχάντη Μάρκου Βήρη τὰ πρῶτα τῶν ἱστορημένων, ὅσα πρὸς τὸν Λέκιον, τὸν τῆς Κομμόδα τῆς, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποίησεν, ἐπραξεν αὐτῷ, καὶ ὅσα ἕως εἰς τὸν κατὰ Οὐελογαστὴ πόλεμον ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν πεμψέντος ἰδρῶσε*. Addam his Sam. Petiti locum lib. 2. Obscrv. c. 3. p. 185. R. David Gans referens narrationem de matre, quæ circa Antonini Pii tempora quinonem enixa est liberos, laudat auctorem *ΟἷΟΥΝΡ* is autem est meo quidem iudicio Dio Cassius, quem etiam in rebus Titi citat testem. Sed credat Judæus Apella, non ego; nam vides plerumque ista pænè ad verbum è Julio Capitolino esse descripta. Adde quod diu et cum Dionis Cassii libri, in quibus Antonini Pii res gestæ referebantur, desiderantur. Neque enim Xiphilinus, Constantinus Porphyrogeneta aut Zonaras eos habuerunt.

d) Ita Tillemontius, ne dicam de H. Stephano, G. Vossio & aliis, quos reprehendit eo nomine Cousinus Gallicus, Xiphilini interpretes & Guil. Caveus Hist. literar. Scriptor, Eccles. ad A. C. 1066.

Augusti vita functus, sed Joannis Xiphilini Patriarchæ fratris filius, e) atque si Mottanum Vayerum audimus Monachus CPolitanus fuit f) ut jam pridem ante præstantiss. Caveum Guil. Blancolatino Xiphilini interpreti fuit observatum, nec librorum Dionis distinctiones servavit, sed singulis Imperatoribus g) Τμήματα tribuit singula. Omisit etiam plerumque quod dolendum, notationem temporum per consules, Dionem in libris, quos habemus integros, diligenter observatam, nec dubitat Dionem interdum reprehendere, cui jam objicit, quod aduletur Imperatoribus, h) jam eum accusat, quod contra Polybii exemplum frequens nimis sit in prodigiis commemorandis, i) jam super legione fulminatrice arguit mendacii. k) Ex aliis itidem scriptoribus aliquando vel supplere vel emendare conatur Dionem, ut ex Plutarchi parallelis, l) Eusebio ac m) Quadrato.

IX. Præter Xiphilinum Zonaras quoque in annalibus suis Epitomen quandam Dionis exhibere videtur; nam in Imperatorum Romanorum gestis hunc unice sequitur & nonnulla etiam Xiphilino omissa nos docet, ut jam à Vossio n) ac Tillemontio * observatum. Non mediocriter vero ad Dionis existimationem facit, quod historia Romana à temporibus, quibus ille desinit, ad Constantinum usque longe est incertior perplexiorque. o) Nam Herodiani historia elegantissima quidem sed parum exacta est, præcipue in temporum notatione. Lampridius & reliqui qui historiam Augustam sub initium sæculi à CHRISTO quarti composuere, vix digni sunt nomine historicorum. Aurelius Victor & Eutropius nihil fere egerunt aliud, quam ut hos circa ejusdem sæculi extrema in compendium mitterent. Zosimus denique, qui circa finem quinti scripsit, propter ætatem, qua vixit, indignior est fide, ma-

S s 2

gusque

e) Xiphilinus in Augustop. 196. λέγω γὰρ τῆτο ἔκείτι ὡς ὁ Δίων ἀλλ' ὡς Ἰωάννης ὁ ΞιφιλῖνⓄ ἀδελφὸς πατρὸς ὡν Ἰωάννης τῆ Πατριάρχης ἐπὶ δὲ Μιχαὴλ ΑυτοκράτορⓄ τῆ Δεκάτην ἐπιτομὴν ταύτην τῶν βιβλίων τῆ ΔίωνⓄ συντάττειⓄ.

f) T. 1. Opp. p. 324. edit. in fol.

g) Id. p. 160.

h) Id. in Cæsare p. 157. seq.

i) Id. p. 171. & p. 186.

k) In M. Antonino p. 366. seq.

l) In Cæsare p. 157.

m) In Antonino Pio p. 361.

n) Vossius Hist. Gr. lib. 1. c. 27.

* Tillemont. T. 3. Hist. Imperator. p. 239.

o) Tillemont. ibid. qui Dionem Herodiano iterum præsert p. 602. nota 20. ad vitam L. Septimii Severi & p. 614. nota 2. & 4. in vitam Macrini.

gisque propter errores quibus vel malis se commentariis, vel bonis male usum demonstrat. Dio contra diligenter tempora annotavit & res ipsas cum judicio digessit, sed & accuratus est in describendis comitiis p) constitutione Magistratuum aliisque ad jus publicum Romanum spectantibus tum pompa Imperatorum funebri & Apotheosi: arcanorum præterea Imperii industrius & gnarus observator. In rebus tamen Trajani non magna fide dignum esse & maligno in Trajani memoriam auctore usum contendit H. Dodwellus, quem vide præf. Camdeniana IV. Allegatur ὁ Δίων ἐν τοῖς πρὸς Σευρῶν à Zonara T. 3. p. 7.

X Excerpta è Dionis libris posterioribus XIX. à Theodosio quodam, qui se μικρὸν vocat, servata & à Leunclavio Græce ac latine cum Dione edita sunt & perinde, ut Zonaras, ostendunt, Xiphilinum quædam notatu digna sicco pede præteruisse, quod magis ex Peirescianis, de quibus mox excerptis & integris Dionis libris superstitibus patet. Qui nam sit iste Theodosius, incertum est, forte idem cum Theodosio Alexandrino Grammatico, cujus scholia inedita legi ad Dionysium Thracem. In Frederici quidem Sylburgii codice excerptorum MSS. nomen ejus notatum fuit his verbis: Θεοδοσίῳ ὁ μικρὸς ὁ ἱστανὸς ταῦτα.

XI. Alia excerpta è prioribus libris XXXIV. jussu Constantini Porphyrogeniti confecta græce cum notis edidit Fulvius Ursinus inter excerpta de legationibus Antwerp. 1582. 4. Græce & latine cum versione sua Dioni subjecit Jo. Leunclavius p. 919. - 932. His in nova Dionis editione adjungenda erunt altera excerpta quamplurima ex prioribus & posterioribus petita libris & ejusdem Constantini auspiciis seleta, quæ cum versione & notis suis edidit Henr. Valesius in excerptis Peirescianis de virtutibus & vitiis Paris. 1624. 4. pag. 569. - 769. His doctissimus editor pag. 770. varia fragmenta Dionis è Glossario veteri nomico, Svida, Zonara, Cedreno, Tzetza in Lycophronem & Tzetza Chiliadibus à se collecta Græce subjungit. Nonnulla excerptorum à Valesio editorum loca illustrat Jacobus Palmerius in exercitationibus ad optimos auctores Græcos.

XII. Scripserat itidem Dio noster (1) librum de somniis & prodigiis, quæ Septimio Severo imperium portenderunt, de quo vide, quæ supra §. 2. (2) De rebus Commodi Imp. librum, cujus ibidem mentio facta est (3) Librum de rebus Trajani Imperat. ἡὰ κατὰ Τραϊανόν cujus meminit Svidas. Sed

p) Confer Mottanum Vayerum in judicio de Historicis T. 1. p. 325. seq.

Sed hæc tria opuscula non dubito ab auctore postea inserta fuisse majori operi Historiarum Romanarum. Notat præterea Svidas Dionem nostrum scripsisse (4) *Perfica* (5) *Evōdha* sive quæ in itinere sibi contigerunt (H. Wolfius legit διωδικὰ itineraria) & (6) *Getica*: Sed in Geticis lapsus memoria fuit Svidas, nam Dionis Prusæo Getica tribuit Philostratus lib. I. de sophist. p. 491. οὗ τῆς γῆς ἱστορίας ἱκανὲς ἦν συγγράψων, ἀλλοῖ τὰ * Γετικά. Quibus verbis βαρδοδευικὸν λόγον respici putat Casaubonus, qui inter Dionis Chrysostomi Orationes est XXXVI. Sed aliud opus fuisse innuit Jornandes lib. de rebus Geticis c. 5. ut refert Dio, qui historias eorum (Gothorum) annales Græco stylo composuit & cap. 9. Dio historicus & antiquitatum diligentissimus inquisitor, qui operi suo Getica titulum dedit, regem Getis post tempora multa commemorat nomine Telephum.

Denique Svidas inter scripta nostri refert vitam *Philosophi Arriani*, quam exstare cum primis optem, licet Senecæ, Bruti, Ciceronis parum æquum se præstat Dio censorem inscriptis, quæ habemus: unde vapulat Francisco Pithæo in Pithæanis, Justo Lipsio q) aliisque.

XIII. Editiones Dionis Casji.

Græca Paris, sive Divione 1548. fol. per Robertum Stephanum, unico eoque mendofo, r) ut queritur, codice usum, cum castigationibus ipsius & H. Stephani filii. In hac nitida editione non desunt liber LIX. & LX. sed tantummodo ex libris 57. & 58. unus factus est quinquagesimus septimus, & ex 59. ac 60. itidem unus quinquagesimus octavus, ut observatum Xylandro, qui hos quatuor libros admodum utiles ad nos pervenisse notavit.

Latina, Cornelius Beughem in incunabilis Typographicis p. 53. memorat Dionis Historiarum Romanarum libros XLVI. latine factos per Franciscum Piccolomineum --- 1489. 4. Piccolominei hujus mentio in Politiani Epistolis, sed versio ista mihi nunquam visa est, pro XLVI. autem puto legendum XXVI. Antonius Teisserius in elogio Thuaneis T. I. pag. 203. inter scripta edita Arnoldi Peraxylæ primo loco memorat Dionis Cocceji Romanarum Historiarum libros XXII. Sed eam versionem Gesnerus in Bibl. p. 92. b. à Peraxylæ expectare jubet, utrum un-

S s 3

quam

* Anton. Bonfinius Decad. I. rer. Hungaricar. lib. 2. p. 23. Dion, qui Getica scripsit, multo post tempore Gothos Telephum Herculis filium quem ex Auge sorore Priami tulerat, non modo Getica sed Mysia quoque Euroica Regem habuisse tradit.

q) Vid. Martin. Hanckium de Rom. rerum scriptoribus lib. I. p. 126. seq.

r) De hoc Codice MS. Dionis qui exstat in Bibliotheca Regis Christianissimi, vide Antonii Pagii Criticam Annalium Baronii ad A. C. 1. num. 1.

quam edita sit merito dubitat Clariss. Baylius in Lexico, ubi de Peraxylo agit.

1. E. *Guil. Xylandri* versione cum ejus s) notis libri XXVI. Dionis prodire Basil. ap. Jo. Oporinum 1558. fol. & Lugd. 1559. 8.

2. E. versione ejusdem *Xylandri* à Jo. *Leunclavio* emendata Francof. ad Mœn. 1592. 8. apud A. Wecheli heredes.

Georgius quoque *Merula* historiam de conflagratione Vesuvii montis à Dione transtulit, ut notavit Gesnerus: & Dionis Trajanum *Franciscus* Philadelphus latine vertit. Vide Vossium de Hist. latinis p. 602.

Gracolatina 1.) cum *Xylandri* versione, addito Xiphilino cum translatione Blanci Genev. 1592. fol. apud *Henr. Stephanum* cum ejus castigationibus.

2. Cum *Xylandri* versione à Jo. *Leunclavio* emendata, & *Xiphilini* epitome (sed omissis reliquis, eorum tantum librorum Dionis, qui intercederunt) cum Blanci translatione castigata per eundem *Leunclavium*, tum excerptis *Theodosii exigui*, & excerptis de legationibus cum *Leunclavii* versione, notisque ac castigationibus in Dionem quidem Rob. Stephani ac *Xylandri*: in Xiphilinum ejusdem *Xylandri*, H. Stephani & Frid. Sylburgii, in utrumque Jo. *Leunclavii*, in eclogas legationum Fulvii Ursini. Præmisit *Leunclavius* etiam Chronologiam Consulumque notationem libris singulis ex Onufrio. Confer H. Norisii Epistolam consularem. Prodiit hæc eximia scriptoris egregii editio Hanoviz typis Wechel. 1606. fol.

Nova exdos, quam pararunt aliquot ante annos *Huguetani* in Belgio (vid. Aët. Erudit. 1701. p. 430.) in herba ipsa periit. Loca quædam Dionis à Codice Mediceo feliciter emendata atque suppleta sunt à *Jacobo Gronovio* in supplementis, quæ vocat lacunarum in *Ænea Tactico*, Dione Cassio, & Arriano de expeditione Alexandri Lugd. Bat. 1675. 8. pag. 41. - 159.

XIV. Editiones Xiphilini.

Græca

Roberti Stephani A. 1551. quarta forma majore, typis Regiis.

Latina

Ex Guil. Blanci Albiensis translatione. Basil. 1558. fol. cum Dione è versione *Xylandri*. Epistola dedicatoria Blanci ad *Georgium Armeniacum* Cardinalem data est Romæ. 1550. 7. Calend. Mart. Ner-

s) Vignolius Marvillius T. 1. Misc. p. 191. *Xylander subans Grecs benoit pour un peu de soupe ses notes sur Dion Cassius.*

Nervam Trajanum & Adrianum Xiphilini è *Georgii Merula* Alexandrini versione edidit Rob. Stephanus Paris. 1544. 8. cum *Ælio Spartiano* & aliis scriptoribus Historiz Augustæ. 3. Voluminibus.

Græcolatina cum Blanci versione Paris. 1552. 4. edente H. Stephano & 1592. fol.

In Historiz Augustæ scriptoribus Græcis & latinis, quos edidit idem H. Stephanus A. 1664. 8. quatuor Voluminibus.

In Romanæ Historiz scriptoribus Græcis minoribus opera *Frid. Sylburgii* Vererensis. Francof. apud A. Wechelii hæredes 1590. fol. in hac collectione præter Fastos Siculos & Capitolinos, Eutropium cum Pzanii Græca Metaphrasi, Herodianum, Zosimum, Juliani Cæsares, Olympiodori ἐκλογαὶ è Photii cod. LXXX. & è Svida excerptas Cæsarium vitas habetur Xiphilinus cum versione Blanci per Xylandrum & Sylburgium emendata, additis ad calcem libri eorundem notis ac Sylburgii præcipue, qui codicem Palatinum MS. & varias eruditorum observationes contulit. Editus præterea cum Dione Xiphilinus, ut paulo ante dixi, in edit. Wecheliana A. 1606. fol.

Gallicè Xiphilinum transtulit ex Italico Nicolai Leonicensi Ferrariensis, *Claudius Roserius* Paris. 1542. fol. Deinde è latino *Antonius de Bandole*, Advocatus in Provincia. Paris. 1610. 4.

Histoire Romaine écrite par Xiphilin par Zonare & par Zosime, traduite sur les Originaux Grecs par *Mr. Cousin*, Président en la cour des Monnoyes. à Paris. 1678. 4.

Italicè Dionem reddidit *Leonicens* cujus jam memini Venet. 1533. 4. Xiphilinum *Franciscus Baldelli*. Venet. 1585. 4.

Anglicè interprete *Manningo* Xiphilinus prodiit Lond. 1704. 8. duobus Voluminibus.

XV. Dionis Cassii ætate vixit ENCOLPIUS, quo familiarissime usum Imperatorem Alexandrum Severum testatur Lampridius cap. 17. eumque inter eos qui Alex. Severi vitam scripserunt refert cap. 48. Hinc inter Historicorum latinos Encolpium celebravit Vossius vir præstantissimus. At si credimus Elioto equiti Anglo, Græce scripsit non latine. Prodiit enim Anno 1549. Londini libellus Anglicanus inscriptus *Imago Imperii*, sive *the image of Governancè*, quem in Epistola ad Proceres Anglicanos dedicatoriæ è græco sermone transtulisse se ait *Thomas Eliotus* Eques auratus, atque exemplar græcum commodato accepisse à Clarissimo quodam Neapolitano cui nomen Pudericus. Auctorem libelli as-

firmat

serit fuisse Encolpium, Alexandro Severo à Commentariis. *Sed Graculi alicujus recentioris commentum libellum istum fuisse, utcumque sane Lampridio subinde satis concordem, non dubito, inquit Seldenus in notis ad Eutyrium p. 174. At Vir Clariss. Humfredus Hody ab ipso Elioto totum scriptum suppositum & confictum suspicatur. Ita enim ille lib. I. de Bibliis Originalibus p. 108. Historia Encolpii, quam citamus, prorsus ignota est viris literatis, neque multis inter nostrates (Anglos) quorum lingua sola habetur, nota, forsitan uni tantum aut alteri. Ex Græco vero in sermonem Anglicanum translata est (si ipsi titulos fides) à Thoma Elyoto Medico, & edita Anno 1549. Sed non est cur doleant viri eruditi, lingua solum Anglicana Historiam istam exstare. Quamvis enim ex Lampridio appareat exstuisse olim Historiam Vitæ Alexandri Severi ab Encolpio scriptam, tamen fidem dederim, non illius hanc esse, sed ab aliquo Christiano ejus nomini suppositam. Neque Orationes quæ in ea multa habentur ex Codice Græco conversæ sunt, sed ab ipso, crede mihi, Elyoto composita. Scio ego hominis ingenium, & Orationes consingendi morem ex aliis ejus scriptis. Imo totum librum ab ipso Elyoto compositum fuisse, mihi ego facile persuadeo, quamvis prætendat à nobili quodam Neapolitano exemplar Græcum se mutuo accepisse. De Historia hac plene nos alibi. Sed satis citius concessit vir longiore vita dignissimus hoc ipso Anno 1707. itaque Antiquitates ejus Alexandrinæ & alia præclaræ ingenii monumenta incassum fortasse expectamus.*

XVI. Præter Dionem Cassium de quo jam dixi & Dionem Chrysostomum cujus quoque meminit M. Antoninus lib. 1. sect. 14. & Arrianus Epictetearum diss. lib. III. cap. 23. fuere & alii Diones, ut Dio Alexandrinus ad Romanos legatus, cujus à Ptolemæo Avleta corrupti meminit Dio Cassius lib. 39. pag. 98. Dio Alex. Philosophus Academicus. Cic. IV. Acad. quæst. Is ipse an alius Dio Alexandrinus quem allegat Zenobius in proverb. V. 54. & Apostolius XIX. 24. Idem videtur etiam ab Apostolio XV. 3. & Svida in *ἐπὶ Ἡρακλῆος* laudari ἐν δευτέρῳ δευτέρως *σωτᾶς* & in Scholiis ad Nicandrum ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης *σωτᾶς*. Fuit & Dio Colophonius qui inter scriptores de re rustica refertur à Plinio, Varrone & Columella: Dio Chius tibicen apud Athen. XIV. p. 638. Dio Diapyrus cujus meminit Timocles Comicus apud eundem lib. IX. p. 407. Dio Ephesius Philosophus in veteri inscript. apud Sponium p. 126. Misc. Dio Epidaurius de quo Pausan. X. p. 820. Dio Hipparini F. Syracusanus de quo dixi in Philosophis Platonicis lib. III. cap. 3.

CAPUT

CAPUT XI.

De PLUTARCHO Chæronensi & Lampria.

Plutarchi ætas & vita, 1. Lampria liber de ejus scriptis, 2. Plutarchi Vita parallela, 3. Scripta Moralia ordine recensita, 4. Scripta deperdita, 5. Editiones, 6. Alii Plutarchi, 7. Index scriptorum à Plutarcho allegatorum, longe quam in editione Parisiensi plenior.

I:

PLUTARCHUS è Chzronea Bæotiz, Philosophus, à Neronis temporibus ad Hadrianum usque claruit sub quo jam senex constitutus est a) procurator Græciæ: Consularibus antea ornamentis auctus à Trajano b) quem etiam instituisse c) sunt qui referunt, & Illyrio præpositus. Præcentorem habuit Ammonium qui Athenis vita excessit. Hujus Magistri sui & suam ipsius vitam Plutarchum sparsim in scriptis suis exposuisse notat Eunapius d) in præmio. Sed de Ammonio pleraque nos fugiunt, quia

T t

inter.

a) Synceilus p. 349. Πλάταρχος Χαίρωνος Φιλόσοφος ἐπιτροπεύειν Ἑλλάδι ὑπὸ & αυτοκράτορος κατὰ ἀπὸ γῆρας.

b) Suid. μεταδὸς ἢ αὐτῷ Τραϊανὸς τῶν ὑπᾶτων ἀξίας, προσέταξε μηδὲν τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα ἀρχόντων παρέξ τ' αὐτῇ γνώμῃ τι διαπραττέσθαι. Hinc Plutarchum Hypatæ in Thessalia arem fixisse conspicebat Sam. Petitus II, 10. Observe, Archontis se munere functum testatur Plutarchus ipse VI 8. synposi. p. 693.

c) Jo. Sarisberienfis V. 1. Policratici, de Plutarcho: *Fidelis in sententiis, in verbis luculentus, & in sacratio morum tantum arbiter, ut facile Trajani præceptorem possit agnoscere.* Ibidem Epistolam ejus ad Trajanum refert, sed quæ supposita esse videtur, ut infra dicam. Vide Rualdum in vita Plutarchii cap. 15.

d) Eunapii verba sunt: αὐτίκα ὃν θεασάμενος Πλάταρχος τότε ἑαυτῇ βίον ἀναγράφει τοῖς βιβλίοις ἐνδεκασμμίνως καὶ τὸν & διδασκαλῶ καὶ τιγὲ Ἀμμόνιος Ἀθήνησιν ἐτελευτα & βίον προσεκίων. Καίτοιγε τὸ κάλλιστον αὐτῶν συγγραμμάτων εἰσὶν οἱ καλῶμενοι τὸ ῥαλλήλοι βίοι τὸν ἀρίστων κατὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὸν ἰδίον καὶ τὸν & διδασκαλῶ καὶ ἑκάστον τῶν βιβλίων ἐγκατέπερεν, ὥστε ἂν τις ὁρῶν δεικνύοντι τὰ ταῦτα καὶ ἀντιγινώσκον κατὰ τὸ πρῶτον καὶ φαινόμενον, καὶ σωφρόνως τὰ κατὰ μίαν & ἀναλέγοιτο, δύνασθαι τὰ πλεῖστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς εἰδέναι.

interciderunt Plutarchi multa & in his liber cui erat titulus *Ἀμύμων* ἢ *ἄβει* & *μὴ ἡδὴς ἢ κακία στυγία*. De Plutarcho ipso quæ in scriptis ejus superstitibus potuit indagare, non indiligenter collegit *Joannes Ruadus* in erudito libro de Plutarchi vita quæ Parisiensi hujus operum editioni A. 1624. fol. adjungi solet. Videndi præterea *Martinus Hanckius* libro utroque de Romanorum rerum scriptoribus c. 12. *Decius Celer* libro de vita Plutarchi Patav. 1617. 8. & *Joannes Jonsius* III. 6. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, *Vossius* item libro II. de Hist. Græcis c. 10. & *Tillemontius* tom. 2. Hist. Imperatorum p. 475. sq. Ut omittam editores vel interpretes, *Xylandrum*, *H. Stephanum*, *Amiotum* & *A. Dacerium*. Proavus Plutarchi fuit *Nicarchus*, avus *Lamprias*: uxor *Timoxena*, filii *Lamprias*, *Autobulus*, *Plutarchus* & *Chæron* sive *Charon*, filia *Timoxena* & fortassis e) *Eurydice*, cui & *Polliano* illius marito conjugalia præcepta inscripsit. Patris nomen qui apud *Chæronenses* magistratum gessit, ignoratur: *Socer Alexion*: *Fratris* vel *Sororis* filii sive nepotes *Sextus Chæroneus* & *Cornelius Fronto* qui *M. Antoninum* erudiverunt: filius *Frontonidis* (quæ *Frontonis* soror) atque adeo Plutarchi pronepos *Longinus*. Etiam *Apulejus* est posteris sè Plutarchi esse prædicat lib. I. *Metamorphos.* Affinitate juncti fuere *Craton*, *Patrocles*, *Firmus*. f) *Amici* complures, in his *C. Sossius Senecio* apud *Trajanum* gratus & quater Consul, cui *Vitas Parallelas* inscripsit, & *Philosophus Favorinus* multitudinem scriptorum ejus æmulatus. g) *Servum* habuit *Onesimum*, ut è *Galeno* viri docti observarunt. Romæ docentem audivit inter alios *L. Junius Arulenus Rusticus*, quem deinde *Domitianus* sustulit. Quanta quamque varia eruditione, quam libero candidoque quam vicissim gravi ac limato judicio & qua cognitione Philosophicæ, non Sophisticæ illius sed ad vitam comparatæ instructus fuerit Plutarchus, scripta ejus abunde loquuntur, quæ complura ætatem tulisse in tanto bonorum Auctorum naufragio arbitrator multos mecum gaudere. Sectam Philosophorum nullam ita coluit, ut non ex aliis lubenter arriperet si quid verius meliusque ipsi videretur. Non ferens Stoicorum paradoxa, sed magis etiam inimicus Epicureorum

e) Vide *Jonsium* p. 238. Sæpe hoc unde collegerit ille, nescire se fatetur *Menagius* in Hist. mulierum Philosophar. p. 19. Et sane fateor haud esse verisimilem *Jonsii* conjecturam, nam cum consolationem ad uxorem scriberet Plutarchus, tantum quatuor filios susceperat, nullam filiam nisi unam bimulam cujus mortem ibi solatur, *Timoxenam* matri cognominem. Oportuit igitur à scripta hac consolatione ad conjugalia præcepta intercessisse spatium viginti plus minus annorum, si *Eurydicen* Plutarchi filiam esse statuamus.

f) De his singulis *Ruadus* cap. V. & VI.

g) Vide quæ de *Favorino* supra lib. 3. cap. 3.

rum irreligiositati, in multis rebus Aristotelem sequitur, Platonem in plerisque, & in rebus difficillimis intellectu cum Academicorum schola non infrequenter cohibet assensum. De Christianorum h) rebus & dogmatis, cum toties se offerret occasio, nihil scribere maluit, quam vel in ea quæ non satis nosset invehiri, vel ea laudare quæ videbat rejici ab omnibus & displicere Principibus viris. Equidem ex Apostolicorum librorum lectione profecisse, quod visum Theodorito i) vix crediderim, nam licet præclara nonnulla k) docet de DEO & rebus divinis, & quamvis nonnulla ex ejus scriptis opportune Ethnicis obiectarunt idem Theodoritus, Eusebius & alii veteres Christiani, nihil tamen habet quod non rationis usus & lectio Platonis atque aliorum Philosophorum ipsi poterit suppeditare. Quemadmodum vero fuerunt qui omnibus veterum scriptis si sit carendum, Plutarcho quam ægerrime carituros l) se sunt professi, vel si omnes in mare m) abjiciendi sint, Plutarchum se postremo loco servaturos affirmarunt, vel qui solum Plutarchum cum duobus vel tribus aliis perfectæ Bibliothecæ n) instruendæ existimarent sufficere: ita Joannes Metropoli Evchaitensium sub Constantini Monomachi & Comnenorum Imperio clarus, testatus est si cuiquam ex omnibus Ethnicorum sapientibus venia sempiternorum suppliciorum speranda restet, eam nemini magis à CHRISTO expetere se quam Platonem ac Plutarcho. Versus ejus hi sunt:

Ἐπεὶ τινὰς βιάλοιο τῶν ἀλλοθίων
 Τῆς σῆς ἀπειλῆς ἐξελέσθαι, χροῖς με
 Πλάτωνα καὶ Πλάταρχον ἐξέλοιο μοι,
 Ἄμφω γὰρ εἰσι καὶ τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον
 Τῶς σῆς νόμοις ἐγγίσι προσαρκευότες,
 Ἐἰ δ' ἠγνόησαν ὡς Θεὸς σὺ τῶν ὅλων,
 Ἐλᾶνθα τ' σῆς χρηστότητι δὲ μόνον
 Δι' ἣν ἀπαλλαγὴν δωρεὰν δέλεος.

T t 2

Quos

h) Tillemontius T. 2. Hist. Imperat. p. 477. de Plutarcho: *Il ne parle jamais de la religion Chrétienne, n'osant peut-être en dire du bien, & ne voulant pas en dire mal, comme S. Augustin le dit de Sénèque.*

i) Lib. 2. Therapevt. p. 33.

k) Vide Eugubinum de perenni Philos. VI. 6. 7. 8. & 9. Rualdum in Plutarchi vita cap. 9.

l) Confer Gassendum lib. III. de vita Epiouri cap. 7.

m) Theodorus Gaza apud Artum Vigeliū præf. Bibl. Historiæ, Rolandus Mareſius lib. 1. Epist. 24. Gabr. Naudæus Apologia pro eruditis Magis accusatis pag. 194. Wheat l. relect. hiemal. c. 17.

n) Cornelius Græppa III. 31. Epist. & Ovid. Patinus Epistola VI. edit. prima.

Quos sic utcunque transtuli:

*Si quos averti liberare nexibus
Tibi constitutum est, CHRISTE, non credentium,
Precibus Platonem redde ac Plutarchum meum,
Utique quorum moribus, sententia,
Accessit ad leges Tuas quam proxime.
Quod si DEum esse Te universi, pridem eos
Latuit, modo hos nunc experiri gratiam
Concede, qua gratis beare omnes cupis.*

Reprehendunt nonnulli in Plutarcho dictionem duriusculam; o) & quod in antiquitatibus Romanorum non raro lapsus sit p) linguæ latinæ quam in vita Demosthenis, q) & Catonis Majoris confitetur ignorantia: r) Græcisque suis nimium tribuat s) & nonnulla jam memoriz errore t) jam quod ipse ita commodum & opportunum videretur u) diversis locis diversimode commemoret. Quæ singula etiam si quis largiatur acerrimis censoribus, excepto eo quod contra historiz veritatem de industria finxerit nonnulla, u) quod non temere mihi de eo persuadeo (non magis quam quod in Atheismum propendisse vir quidam doctus x) scripsit, aliis ipse vicissim obijcientibus y) superstitio-nem & frigidas z) allegorias) cum longe plurima niteant in Plutarchi scriptis, nemo sanus ideo negabit eum lectione esse dignissimum. Tan-tum optarem ut plura ex præclaris ejus monumentis separatim exsta-rent

o) Bodinus cap. 4. Methodi Histor. Vossius de Histor. Græcis pag. 209. & Petrus Victorius XXIII. 21. Var. Lect. Vide censuras celeberrimorum Scriptorum collectas à Thoma Pope Blount.

p) Paulus Manutius ad Cic. in Epist. II. 1. & 5. ad Q. Fratrem. Confer Jo. Rualdi animadversiones in Plutarch.

q) In Demosthene p. 846. & in Catone Majore p. 340.

r) Bodinus loco laudato & Claudius Verderius censura scriptor.

s) Bechius Lexico in Mucia, nota B.

t) Idem in Euripide, nota O.

u) Melch. Canus XI. 6. Loc. Theol. ut vel Plutarchus scriptor aliqui serax in rebus Græcorum illustrandis & cæcutire & fingere interdum etiam videatur.

x) Petrus Molinæus de cognitione Dei p. 81. Plutarchus in Atheismum videtur fuisse propensor, quippe libro in eam rem edito probare conatur Atheismum tolerabiliorem esse superstitione. Confer, si placet, quæ infra dixi inter Plutarchi scripta, num 63.

y) Rich. Simon lib. 1. Epist. select. 22. p. 167.

z) Sam. Parkerus lib. de Deo p. 22. in libro de Iside atq. Osiride, quam frigida allegoria.

rent excusa in juvenum usus, neque Voluminum magnitudine feret, ut Scholis omnibus & juvenum fere Museis exulet Plutarchus, solo libello de puerorum institutione & altero de audiendis poetis fortasse plerisque viso, qui magno cum fructu haud dubie evolverent libros ejus plerisque alios, quibus vel saluberrima vitæ præcepta, vel multa alia scitu digna (ut in vitis & libris de placitis Philosophorum) continentur.

Obiisse videtur Plutarchus anno quarto vel quinto Hadriani Imp. circa A. C. CXX, cum natus esset circa decimum Claudii Imp. annum qui respondet anno CHRISTI quinquagesimo. Sacerdotio Apollinis Pythii admodum senem functum se testatur libro an seni gerenda Resp. p. 792. Morti vicinus somniavit a) in cælum se ascendere duce Mercurio, & proxima nocte per somnium hoc ipsi quendam interpretantem & pollicitem fore *felicem*, b) h. e. moriturum.

II. Catalogum scriptorum Parentis sui Plutarchi composuit *Lamprias* filius teste Svida, c) composuitque in gratiam amici, ut præfixa Epistola testatur, licet nomen amici excidit. Hujus πίναξ sive catalogi parte usus est H. Stephanus in sua Plutarchi editione, vulgavit enim deinde sed extrema parte adhuc mutilum Græce & Latine David Hoeschelius nescio è qua Italiz Bibliotheca Augustz Vindel. 1597. 4. Deinde præmissus est editioni Plutarchi Francof. 1620. & inde Parisiensi Græco-Latinæ A. 1624. fol. Quoniam vero in aliis editionibus haud exstat, & brevis est, integrum eum hoc loco exhibere volui, apposito iis scriptis quæ interciderunt asterisco.

T t 3

ΛΑΜ-

- a) Artemidoni IV. 47. Onirocrit. p. 245. ὁ Πλάταρχος εἰς τὸν ἕραν ἀναβαίνειν ὑπὸ ἑρμῆ ἀγομενὸν εἶδοκε, καὶ τῇ ἐπιτάσῃ ὅναρ ἐπεκρίνατο τις αὐτῷ τὸν ὄνειρον, καὶ εἶπεν μακάριον εἶσθαι αὐτὸν, καὶ τῷτο ἕνα τὸ εἰς τὸν ἕραν αὐτὸν ἀναβαίνειν, τὴν ὑπερβάλλουσαν εὐδαιμονίαν. Ἐτυχὲς ἦ νοσῶν, καὶ ὑπὸ τῷ νόσῳ κακῶς ᾔσκειμεν, καὶ ἔκ εἰς μακρὰν ἀπέθανε.
- b) Μακάριος & μακαρίτης ut apud Latinos *felix* & *beatus* pro defuncto. Hefych. μακαρίτης ὁ τεθνήσκων, ὁ μακάριος ὁ νεκρὸς. Horat. lib. 1. Sat. 9. *Omnes composui, felices, nunc ego risso.* Ammianus XXV. 3. *quem cum beatum fuisse Sallustium respondisset præfatus, intellexit occisum.*
- c) Svidas : Λαμπρίας Πλάταρχος τὴν χαλεπὴν νόσον, ἔγραψε πίνακα ὃν ὁ πατὴρ αὐτὸς ἔγραψε περὶ πάσης ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Alius Lamprias Plutarchi avus IX. 2. Συμποσ. alius item ejus frater IX. 5. συμποσ. &c.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ
 πρὸς τῆς ἀναγραφῆς τῶν
 ΠΛΑΤΑΡΧΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Οὐδ' ἄλλοτε ποτε τῆς γενομένης ἡμῶν
 ἐπὶ τῇ Ἀσίας πρὸς ἀλλήλους συνουσίας
 ἐκλαθόμεθα, καὶ τὴν σὴν πρὸς παιδείαν
 καὶ πρὸς τὰς φίλους ἀσκήσεις καὶ
 προθυμίας. καὶ νῦν εὐθείως, δεξά-
 μένοι σε τῇ ἐπιστολῇ, ἐγνώρισα
 τὸ νομα. καὶ ἡδαιτάσα δ' διετέθην,
 ἐρρωμένον ἐπιγνῶνός σε, καὶ ἡμῶν μεμνη-
 μένον, καὶ ἡδύως ἐν μέρει πάλιν ἀπα-
 ζομαί σε, καὶ τὴν γραφὴν, ε) ὣν ἡδε-
 λησας τῶν & πατρὸς βιβλίων ἐπεμψά-
 σαι. ἐρρωδῶσαι εὐχομαί.

ΠΛΑΤΑΡΧΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΙΝΑΣ.

- α. Θησεύς καὶ Ῥωμύλος.
- β. Λυκούργος καὶ Νύμας.
- γ. Θεμιστοκλῆς καὶ Κάμιλλος.
- δ. Σόλων καὶ Ποπλικόλας.
- ε. Περικλῆς καὶ Φάβιος Μάξιμος.
- ς. Ἀλκιβιάδης καὶ Μάρκος Κορινθίος.
- ζ. Ἐπαμινώνδας καὶ Σκιπίων.
- η. Φωκίων καὶ Κάτων.
- θ. Ἄγης καὶ Κλεομένης.
- ι. Τιβέριος καὶ Κάϊος Γράκχος.
- ια. Τιμόλεων καὶ Παῦλος Ἀιμίλιος.
- ιβ. Εὐμένης καὶ Σερτώριος.
- ιγ. Ἀριστίδης καὶ Κάτων.

LAMPRIAS
 De scriptis Plutarchi
 Cbaronenfis.

EPISTOLA.

Neque alias unquam veteris illius,
 quæ mihi tecum in Asia fuit, fami-
 liaritatis oblitus; neque tui erga
 disciplinas & amicos studii ac pro-
 pensionis ignarus: redditis mihi
 litteris tuis, nomen statim agnovi;
 summa adhuc animi voluptate
 sum perfusus; quod te valere, no-
 strique memoriam conservare in-
 telligerem. Saluto itaque te vi-
 cissim; & quam patris mei Plutar-
 chi optasti librorum exscriptio-
 nem ad te mitto, Vale,

Librorum Plutarchi Index.

1. Theseus & Romulus.
2. Lycurgus & Numa.
3. Themistocles & Camillus.
4. Solon & Poplicola.
5. Pericles & Fabius Maximus.
6. Alcibiades & M. Coriolanus.
7. Epaminondas & Scipio. *
8. Phocio & Cato (minor)
9. Agis & Cleomenes.
10. Tiberius & Cæus Gracchi.
11. Timoleon & Æmilius Paulus.
12. Eumenes & Sertorius.
13. Aristides & Cato (major.)

α) ἐν ἄλλῃ γραφῇ. ἡ δὲ ἀντίγραφος Ful. Ursin. ἴσως, ἥντι,
 καὶ ἴσ. ἀναγραφὴν. ι) Κορινθίαν.

- ιδ'. Πελοπίδης καὶ Μάρκελλος.
 ιε'. Λύσανδρος καὶ Σύλλας.
 ις'. Πύρρος καὶ Μάριος.
 ιζ'. Φιλοποίμεν καὶ Τίτος.
 ιη'. Νικίας καὶ Κράσσος.
 ιθ'. Κίμων καὶ Λυκούλλος.
 κ'. Δίων καὶ Βρούτος.
 κα'. Ἀγρίππας καὶ Πομπήιος.
 κβ'. Ἀλέξανδρος καὶ Καῖσαρ.
 κγ'. Δημοσθένης καὶ Κικέρων.
 κδ'. Ἀράτος καὶ Ἀρταξέρξης.
 κε'. Δημήτριος καὶ Ἀντώνιος.
 κς'. Αὐγούστου βίος.
 κζ'. Τιβέριος.
 κη'. Σκηπίων Ἀφρικανός.
 κθ'. Κλαύδιος.
 λ'. Νέρωνος βίος.
 λα'. Γάιος Καῖσαρ.
 λβ'. Γάλλος καὶ Ὠθών.
 λγ'. Βιτέλλιος.
 λδ'. Ἡρακλῆος βίος.
 λε'. Ἡσιόδου.
 λς'. Πινδάρου.
 λζ'. Κράτης καὶ Δαίφαντος. g)
 λη'. Ἀριστομένους.
 λθ'. Ἀράτης. h)
 μ'. Βίος τῶν δέκα ῥητόρων.
 μα'. Ὀμηρικῶν μελετῶν, βιβλία δ'.
 μβ'. εἰς Ἐμπεδοκλέα περὶ τῆς ἐξέσεως
 βιβλία ε'.
 μγ'. περὶ τ' i) εἰς ἐκάτερον ἐπιχειρη
 κ) βιβλία ε'.
 14. Pelopidas & Marcellus.
 15. Lysander & Sulla.
 16. Pyrrhus & Marius.
 17. Philopœmen & Titus.
 18. Nicias & Crassus.
 19. Cimon & Lucullus.
 20. Dion & M. Brutus.
 21. Agéfilaus & Pompejus.
 22. Alexander & Cæsar.
 23. Demosthenes & Cicero.
 24. Aratus & Artaxerxes.
 25. Demetrius & Antonius.
 26. Augusti Cæsaris vita. *
 27. Tiberius. *
 28. Scipio Africanus. *
 29. Claudius *
 30. Néronis vita. *
 31. C. Cæsar. *
 32. Galba & Otho.
 33. Vitellius.
 34. Hérculis vita. *
 35. Hefiodi. *
 36. Pindari. *
 37. Cræteti & Daiphantis (al.
 Deiphanti, rectius.) vitæ
 38. Aristomenis. *
 39. Arati. *
 40. Decem oratorum Græciz
 41. Homericae declamationum
 libri IV. *
 42. In Empedoclem, de quinta
 essentia libri V. *
 43. De concertatione in utramque
 partem libri V. *
 g) ἐν ἄλλῳ, Δαίφαντος. F. Urf. h) πλεονάζει ἰσως.
 i) ἐν ἄλλῳ, τῶν. k) ἰσ. ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπιχειρημάτων.

ξς. πῶς ἡ ὕλη τῶν ἰδεῶν μετέληφεν,
 ζζ. πῶς Σακερῆτης Δαιμονία.
 ζη. ὑπὲρ Ἐπλάτων Θεαγένης. ρ)
 ξθ. πῶς μαυικῆς, οἱ σωζομένη καὶ αἰ
 ἰς Ἀκαδημαίους.
 θ. πῶς τῆς ἰδίας ἀρετῆς.
 θβ. πῶς ἐν τῇ σιλήνῃ Φαυλόμενης
 πρὸς τὴν ἀρετήν.
 θγ. πότερον, ὁ πεισιπλῆς ἀνὴρ μὲν ἢ ὁ
 ἀρετῆς ἀμεύων;
 ογ. εἰ πρὸς ὑμῖν πολλοὺς ἰσχυροὺς
 οδ. πῶς Στωϊκοὶ ἐναντιομαρτυροῦνται.
 οε. πῶς ἰσοῦν πρὸς τῆς Στωϊκῆς.
 ς. πῶς συνηθείας, πρὸς τῆς Στωϊκῆς.
 ςζ. ὅτι ὡς θεοδότης α) οἱ Στωϊκοὶ
 οη. πρὸς τὴν Ἐπικυρεῖ ἀκρόασιν.
 οθ. πῶς Θεῶν.
 π. πρὸς Κολοτὴν ὑπὲρ τῶν ἄλλων φι
 λασόφων.
 πα. ὅτι ὡς ἐν ἑστῇ ἡδέως κατὰ Ἐπί
 κτου.
 πβ. πρὸς Βιθυνικὸν πῶς Φιλίας
 πγ. Ἀμμωνίου, ἢ πῶς ἢ μὴ ἡδέως τῇ
 κακία συνέναι.
 πδ. πῶς ἂν τις αὐτὸν ἐπαυσεῖν πᾶ
 ντι φθόνου.
 πε. εἰ ἀρετὴ ἡ ῥητορικὴ.
 πς. πῶς ἂν τῆς αἰδομένη αὐτῆς πρὸς
 κόπον ἢ πρὸς ἀρετήν.
 πζ. πῶς τῶν ἐκλελοιπότην χρησιμεύων.
 πη. πῶς Διακρίνομεν τὴν Φίλιν τὸν κό
 λακα.

66. Quomodo Idearum materia as
 sumit, ut in corpore gignat.*
 67. De Socratis genio.
 68. Super Platonis Theage.*
 69. De vaticinatione, defendi con
 tra Academicos.*
 70. De virtute morum.
 71. De facie, quæ in Luna apparet.
 72. Utrum impar numerus, an par,
 sit præstantior? *
 73. An feni gerenda sit Respubli
 ca? *
 74. De Stoicis repugnantiis.
 75. De communibus notitiis, ad
 versus Stoicos.
 76. De consuetudine ad Stoicos.*
 77. Stoicos, quam poetas absur
 diora dicere.
 78. De Epicuri auditione.*
 79. De Diis.*
 80. Adversus Colotem, de aliis
 Philosophis.
 81. Ne snaviter quidem vivi posse,
 secundum Epicuri decreta.
 82. Ad Bithynicum de Amicitia.*
 83. Ammonius, sive, non jucunde
 cum vitio vitam traduci.*
 84. Quomodo se quis citra invi
 diam laudare possit.
 85. Sitne virtus Rhetorica.*
 86. Quomodo quis in virtute se
 proficisse sentiat.
 87. De oraculorum defectu.
 88. De discrimine amici & adula
 toris.

ρ) ἐν ἄλλῳ, Θεαγένης F. Usim.

U u

9) ἴσ. ὡς θεοδότης.

πθ.

πρῶτον περὶ πρώτης ψυχῆς.
 11. περὶ βραδείας καλαζόμενης, ὑπὸ τῆς
 12. δαίμονος.

13. περὶ ἀδελφίας.

14. περὶ ἀρετῆς.

15. ὑγίεια τῶν ὀφθαλμῶν.

16. περὶ εὐθυμίας.

17. περὶ διαπομπῆς.

18. περὶ πολυπραγμοσύνης.

19. περὶ φιλαδελφίας.

20. περὶ καμνητῶν ἐπὶ πόντον . . καὶ Κύριον.

21. περὶ Φρυγῆς.

22. περὶ ἀκείνου τῶν φιλοσόφων.

23. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

24. πολιτικά τῶν ὀφθαλμῶν.

25. περὶ βίων. (ἐν ἄλλῳ δὲ, περὶ τῶν
 26. βίων) . . καὶ ἐκείνου.

27. περὶ ἀκείνου τῶν φιλοσόφων.

28. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

29. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

30. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

31. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

32. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

33. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

34. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

35. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

36. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

37. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

38. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

39. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

40. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

41. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

42. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

43. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

44. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

45. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

46. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

47. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

48. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

49. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

50. περὶ ἀκείνου τῶν ἀκαίων.

89. De primo frigido.

90. De his, qui sero à numine pa-
 91. nuntantur.

91. De garrulitate.

92. De ira (cohibenda.)

93. Præcepta tuendæ valetudinis.

94. De animi tranquillitate.

95. De inutili verecundia.

96. De curiositate.

97. De amore fraterno.

98. De Cometis.

99. De exilio.

100. De auditione Philosophorum.

101. De Poetis audiendis.

102. Reip. gerendæ præcepta.

103. De vitarum . . in alio, vitam

104. sese habere instar iustus a-

105. lez.

106. Qua ratione otiosis Gymnasia

107. exercitationibus utendum.

108. Amatorius sermo.

109. Apophthegmata Imperato-

110. rum, militum, Regum.

111. De suo corpore.

112. Convivium septem Sapien-

113. tum (Græciz.)

114. Consolatorius ad Asclepia-

115. dem* (F. Apollonium.)

116. Consolatio ad uxorem suam.

117. De cultus corporis studio.

118. Nutricator.

119. Conjugalibus præceptis.

120. Non reddere nunc Pythiam

121. verbis oracula.

1) ἐν ἄλλῳ, κομῆτων F. Ursini.

2) 10. πῶς δὲ ποιημάτων.

3) 10. εὐκρίτους.

4) 10. ἀπολλωνίου.

ρη. πει ΕΙ Ε' εν Δελφοίς.
 ρη. πει Ε' κατ' Ισιν λογικη και Σάρα-
 ρη. αιτία των Αράτων διοσημίων.
 ρη. εις τα Νικάνδρου Θηριακά.
 ρη. Αριστοφάνους και Μενάνδρου σύγ-
 κρισις.
 ρη. πει τ' Ηροδότου κακοηθείας.
 ρη. πει Ε' χρόνος τ' Ιλιάδου.
 ρη. πώς κενώμενη ην άλληθρη ιστορίαν.
 ρη. απομνημονεύματα.
 ρη. Γνωστικόν ἀρετή. (εν άλλω δὲ πει
 Ε' πῶς δὲ ζήν γνηστικὰ πρὸς ἀνδρα.)
 ρη. πει ζώων αἰλογικὸν ποιητικόν.
 ρη. διηγήσεις πρὸς ἑλληνας ἑλληνικά
 και ῥωμαϊκά (ἐπικυρώσιν ἐναν-
 τιματων.)
 ρη. πῶς ἂν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο.
 ρη. πει Ε' μὴ μάχεσθαι τῇ μαίικῃ τὸν
 ἀκαδημαϊκὸν λόγον.
 ρη. ἐπιστολὴ πρὸς * Φαβρίον. x)
 ρη. πει Φιλίας y) (εν άλλω δὲ πει
 φίλων χρησίμους.)
 ρη. πει Ε' ἐφ' ἡμῖν, πρὸς Ἐπίκουρον,
 σχολαί ἀκαδημαϊκά.
 ρη. εἰ λόγον ἔχει τὰ ζῷα.
 ρη. Πλατωνικά ζητήματα.
 ρη. πῶς ἂν τις ἐν πραγματικῇ φιλο-
 σοφίᾳ δεξάν Ἀσφύγοι.
 x) εν άλλω, Φαβρίον, F. Ursin.
 y) ισ. πολυφιλίας.

115. De El Delphis (inscripto.)
 116. De Iside & Serapide (al. Ofi-
 side.)
 117. Causæ signorum (seu prodigi-
 orum) Arati.*
 118. In Nicandri Theriaca.*
 119. Aristophanis & Menandri
 comparatio.
 120. De Herodoti malignitate (seu
 versutia.)
 121. De tempore Iliados.*
 122. Quæ ratione veram historiam
 discernere liceat.*
 123. Memorabilia.*
 124. Mulierum virtutes, vel de of-
 ficio uxoris erga maritum.
 125. De animalibus rationis exper-
 titibus, poeticus sermo.*
 126. Narrationes comparatæ Græco-
 rum & Romanorum, (Epicu-
 reorum repugnantia.*
 127. Quæ quis ratione ex hostibus
 utilitatem capiat.
 128. Non adversari divinationi do-
 ctrinam Academicorum.*
 129. Epistola ad Phaxorinum.*
 130. De amicitia* (F. de Amicorum
 multitudine seu de amico-
 rum usu.)
 131. De iis, quæ in nostra potestate,
 Academicæ scholæ adven-
 sus Epicurum.*
 132. An bruta ratione prædita.
 133. Platonice quæstiones.
 134. Quomodo quis in negotiis cu-
 riositatis opinionem effugiat.*
 U u 2 ρη.

ελε. αἰτίας ρωμαϊκῆς.

ελε. αἰτίας βαρβαρικῆς.

ελε. αἰτίας τῆς μηδὲς τῶν θεῶν.

ελε. Πρωταγόρας περὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῶσι πα-

ρῶσι.

ελε. ὅτε ἀποδοξότεροι οἱ Ἐπικυρεῖοι

ελε. τῶν ποιητῶν λέγειν.

ελε. τί το στυγνόν.

ελε. περὶ τῶν καὶ μηδὲν, ὅτι ἡδὲν

ελε. ἐστὶ στυγνόν.

ελε. ἀπὸ τῶν τῶν Φρονιμώτερων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν ἐνδεῶν.

ελε. Στωικῶν καὶ Ἐπικυρεῶν ἐκλογ-

ελε. γὰρ καὶ ἐλεγχοί.

ελε. αἰτίας τῶν ἀποφρομένων Στω-

ελε. κῶν καὶ τῶν περὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

ελε. περὶ τῶν καὶ τῶν πρώτων.

135. Causæ seu quæstiones Ro-
manæ.

136. Item Barbaricæ. *

137. De cestu matris Deorum. *

138. Protagoræ de Principiis. *

139. De Alexandrinorum prover-
biis. *

140. Epicureos absurdiora quam
poetas tradere. *

141. Quid sit intelligere. *

142. Nihil intelligi posse. *

143. Ultra animalium, terrestriane
an aquatilia prudentiora.

144. Stoicorum & Epicurearum
sententiarum collectio & re-
prehensiones. *

145. Causæ de iis, quæ circumfe-
runtur Stoicorum opinionum
de diebus. *

146. De superflua sedulitate, sive
de Curiositate. *

147. De prima illatione, adversus
Chrysippum. *

148. Admonitorium seu de Impe-
rio. *

149. De iis, quæ in nostra potesta-
te, ad Stoicos. *

150. De superstitione ad Epicu-
rum.

151. An omnibus patrocinan-
dum. *

152. Ad Phestiam consolatio. *

153. De Pyrrhonis decem locis
causæ & loci. *

154. De unitatibus. *

ελε.

ἐνί, εἰ δώσω γνώμην ὁ πολίτης προσέει-

πεί, εἰ δὲ οὐκ ὅτι. 2) ὁ ποιήσει.

ἐνί, πρὸς δὲ τὸν τῶν κατὰ 2) α) αἰτίαν.

ἐνί, αἰτίαν ἑλληνικὴν.

ἐνί, αἰτίαν γυναικῶν.

ἐνί, πρὸς τὸν εὐδαιμονιστὴν.

ἐνί, ἀποδοτικὴν γὰρ τῶν ἀγαθῶν.

ἐνί, ἀποδοτικὴν λύσεων.

ἐνί, χρηστικὴν σωτηρίας.

ἐνί, πρὸς ἀλλοτρίαν.

ἐνί, πρὸς γυμναστικὰν.

ἐνί, πρὸς βασιλικὴν τύχην.

ἐνί, πρὸς τὴν ἀλεξάνδρου τύχην.

ἐνί, πρὸς τὴν γυναικῶν, (καὶ τὴν ἀνδρῶν) τύχην.

ἐνί, πρὸς τὴν λατρεῖαν βίωσιν.

ἐνί, πρὸς ἀταραξίαν.

ἐνί, πρὸς ἀρετὴν (ἢ διδακτὴν ἢ ἀρετὴν).

ἐνί, πρὸς τὴν εἰς τροφονίαν καταβό-
σεως.

ἐνί, ἰκίτης.

ἐνί, φυσικὴ ἐπιτηδεία.

ἐνί, περὶ τῶν πρώτων φιλοσοφῶν.

ἐνί, περὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν.

ἐνί, περὶ ὕλης.

ἐνί, περὶ τῆς ἀλεξάνδρου ἀρετῆς.

ἐνί, ἀχιλλεῖος παιδεία.

2) α) ὁ ποιήσει.

α) ισ. καταλλήλων ἐναγίων.

β) λαπανικὰ γράφ. ἐν ἀλλῷ γ. Πρ.

155. An sit sententia dicenda civi,
providenti se non esse per-
suasurum.

156. De opinionibus inter se con-
trariis.

157. Quaestiones Graecorum.

158. Quaestiones mulierum.

159. De illustribus Viris.

160. Apophthegmata Laconum.

161. Difficiliū quaestionum so-
lutio.

162. Oraculorum collectio.

163. De indolentia.

164. De gymnasticis exercitatio-
nibus.

165. De fortuna Romanorum.

166. De fortuna Alexandri.

167. De illo, Nofce te ipsum &
An anima sit immortalis (ut
in aliis est.)

168. De illo, Latenter vivendum.

169. De statu animi imperturba-
ti.

170. De virtute, vel (ut in aliis) An
doceri virtus queat.

171. De descensu in Trophonii
specum.

172. Supplex.

173. Phisicum compendium.

174. De primis Philosophis, eo-
rumque Successoribus.

175. De materia.

176. De virtute Alexandri.

177. Achillis institutio.

U n 3

ρθ'. πρὸς Κυρηναίων.
 ρθ'. Ἀπολογία ὑπὲρ Σωκράτους.
 ρπ'. πρὸς Σωκράτους καθ' ἡμέραν φέρεται,
 ρπα. πρὸς γασφράων. d)
 ρπβ. Ἀλλήλους πρὸς τῶν δέκα κατη-
 γοριῶν.
 ρπγ. πρὸς προβλημάτων.
 ρπδ. πρὸς χαρακτῆρων.
 ρπε. πρὸς πόλεων κλίσεως, (καὶ Φυσικῶν
 ἀρεσκουσάντων.)
 ρπς'. κατὰ τί ἔνδοξοι Ἀθηναῖοι.
 ρπζ'. πρὸς τῶν συμπαραστάσεων.
 ρπη. τίς ἀρετὴ βίβης.
 ρπθ'. πρὸς ἡμερῶν μελετῶν Φυσικῶν καὶ
 πανηγυρικῶν.
 ρυ'. πρὸς τῶν ἐν Πλαταιαῖς δαιδάλων
 φιλολόγων.
 ρυα'. πρὸς σκευῶν.
 ρυβ'. πρὸς ἐνγενείας.
 ρυγ'. ὁ πρὸς Δίωνα ρηθὲς ἐν Ὀλυμ-
 πείᾳ.
 ρυδ'. ὅτι ἔδοξεν Ἡρακλείτῳ πρότερον εἶ
 χρησιμώτερον πῦρ ἢ ὕδωρ.
 ρυε'. πρὸς ῥητορικὴν πρὸς νέον πλάσιον.
 ρυσ'. πρότερον γὰρ ψυχῆς ἢ σώματος
 πάθη χεῖροναι.
 ρυζ'. πρὸς ψυχῆς.
 ρυη. εἰ ἀπραγμολογῶν πρὸς πάλιν ἐπί-
 χαν.
 ρυθ'. πρὸς Φιλοπρωσίας.
 ρς'. πρὸς σποσμών.
 ρα. πρὸς δὲ Λακωνῶν μάχης.

178. De Cyrenzsis. *
 179. Apologia Socratis. *
 180. De Socratis damnatione. *
 181. De his, quæ terram vorant. *
 182. Dissertationes de X. Catego-
 riis. *
 183. De problematibus. *
 184. De formis dicendi. *
 185. De urbium ædificatione. * &
 Physicorum placitis. *
 186. Quibus rebus clari Athenienses.
 187. De patrocinantibus. *
 188. Quæ optima vita. *
 189. De dierum exercitationibus
 naturalibus & Panegyricis. *
 190. De artificiosis orationibus,
 doctisque viris apud Pla-
 tænienses. *
 191. De vasis seu instrumentis. *
 192. De nobilitate. *
 193. Ad Dionem oratio habita in
 Olympia. *
 194. Prius visum esse Heraclito,
 ignem utilius esse quam
 aquam.
 195. Hortatoria ad divitem ado-
 lescentem. *
 196. Utrum graviores corporis an
 animi affectiones.
 197. De anima. *
 198. An sit inutilis, qui in rebus
 omnibus assensum suspendit. *
 199. De cupiditate divitiarum.
 200. De terræ motibus. *
 201. Quomodo Laconem pugnare
 deceat. *

στ'.

d) γραφ. γεωφράων, F. Wsf.

e) κ'. πρότερον.

202. Adhortatio ad Asclepium Pergamenum. *
203. Farnendum non esse.
204. De venatione. *
205. Adversus eos, qui fallere conantur. *
206. Physicæ quæstiones.
207. Ad eos, qui propter Oratoriam artem non philosophantur. *
208. De poetis, quæ illorum curriculum. *
209. Quis ex Platonis sententia finis. *
210. Amatoriz narrationes seu (ut alii) Ad amantes. *
- Cætera in autographo desiderantur, unde è silentio hujus Catalogi hand licet colligere scriptum aliquod Plutarchi non esse.

ὁ βίβλινος πρὸς τὴν εἰς Ἀσκληπίου Περ-
γαμηνίου. *

σχ. πρὸς τὴν μὴ δὲν δυνάμει εἶναι.

σθ. πρὸς τὴν κουνήτικην.

σε. πρὸς τοὺς ἐξαπατᾶν περὶ μείνας.

ὁ βίβλινος αἰτίαι φυσικαί.

σζ. πρὸς τοὺς διὰ τὸ ῥηθῆναι μὴ φι-
λοσοφῶντας.

ση. πρὸς ποιημάτων. ἡ) τίς ἡ αὐτῶν
ἐπιμέλεια.

σθ. τί κατὰ Πλάτωνα τέλος.

σι. ἐρωτικῶν διηγήσεων. ι)

τὰ ἐξ ἑξ λείπει ἐν τῷ αὐτογράφῳ.

III. Opus Plutarchi pulcherrimum sunt *Vite* quas vocat *parallelas*, in quibus viros virtute, rebus gestis, doctrina vel etiam fortunæ ludibrio illustres Græcos cum totidem Romanis contulit & utrorumque mores ac fata descripsit tanta industria, ut viro præsertim in Rep. versanti vel etiam Duci exercitus (ne de aliis in præsentem dicam) nihil possit ejus esse lectione utilius, nihil amœnius quoque propter incredibilem rerum varietatē, copiam exemplorum, judicium denique ac probitatem scriptoris. Agathiz quidem Scholastico hac in parte merito visus est prorsus incomparabilis, unde in Epigrammate lib. V. Anthol. g. p. 518. negat vitæ ipsius Plutarchi in hoc opere locum fuisse, quod Plutarchi nusquam occurrat similis sive παρὰλληλος.

Σὺν πάλῳ κλήθηα τύπον εἴσ' αὐτὸν χερσίν
Πλάταρχε κρατερῶν κείης ἀυσονῶν.
Ὅττι παρὰλληλοῖσι βίοις Ἕλληνας ἀείσβεις.
Ῥώμης εὐπολέμοις ἡμεοσας ἐνναίτας.
Ἄλλα τῶν βίοτων παρὰλληλον βίον ἄλλον
οὐδὲ σὺν' αὐτῷ γράψαις, ὃ δὲ ὁμοῖον ἔχεις.

Ex-

1) ποιητῶν.

2) ἐν ἄλλῳ, πρὸς τοὺς ἐρῶντας.

Exstant ex illo opere quod in aliorum prius gratiam susceptum, deinde propriæ utilitatis & incitamenti ad virtutem causa à se productum ac continuatum proficitur:

1. Vita *Theſei* ad Sossium Senecionem, cui videtur totum opus inscripſiſſe.

(Vide infra n. 39. 43.) Latine vertit hanc vitam ante Xylandrum & Cruſerium Jo. Lapus Florentinus. Gallice præter Amiotum & Talemantium, Tan. Faber Salmur. 1665 & Andreas Dacerius cum Anna conjuge. Paris. 1695. & Amſt. 12. additis notis.

2. *Romuli*, quæ allegatur in Camillo p. 146. Latine verterunt idem Lapus & Franciſcus Philoſphus Gallice Dacerius.

Comparatio Romuli & Theſei p. 37.

3. Vita *Lycurgi*. Latine vertit Lapus. Gallice Dacerius; adjunctis notis.

4. *Numæ Pompilii*, quam allegat Plutarchus in Coriolano p. 233. Interpreteres idem.

Numæ cum Lycurgo comparatio p. 75.

5. Vita *Solonis*. Vertit idem Lapus.

6. *Valerii Poplicolæ*, quæ allegatur in Coriolano p. 229. Latine idem Lapus est interpretatus: Gallice Dacerius.

Comparatio Poplicolæ & Solonis p. 109.

7. Vita *Themistocli*. Latine vertit Lapus Florentinus.

8. *M. Furii Camilli*, qui peſtilentiali lue correptus periit Anno U. C. 388. octogenario major M. Æmilio & L. Sextio COSS. Hanc quoque Lapus tranſtulit.

* Comparatio Camilli ac Themistoclis deſideratur.

9. Vita *Pericli*. Vertit Latine Lapus.

10. *Q. Fabii Maximi*, qui Verrucosus etiam & Ovicula dictus est. Vertit Latine Gvarinus Veronenſis.

Comparatio Fabii & Periclis pag. 190. Hæc duz vitæ conſtituerunt olim librum *decimum* 1) totius operis, ut patet ex his verbis Plutarchi

pag.
k) Plutarch. in Vita Pauli Æmilii p. 355. Ἐμοὶ τῶν βίων ἀνὰ αὐτὴν γραφὴς συνίθη διετερος, ἐπιμένειν ἢ φιλοχωρεῖν ἤδη καὶ διὰ μαυρίον ὡς περ ἐν ἐσοπῶ τῇ ἰσχύι περὶ μὲν ἀμωσθέντως κοσμεῖν καὶ αὐτομοῖν πρὸς τὰς ἐκείνων ἀρετὰς τὸν βίον.

l) Certum est longe alio ordine quam temporis Plutarchum olim has parallelas digessimse, nam Vita Demosth. & Ciceronis constituebat librum quintum; Periclis & Fabii Maximi decimum, Dionis & Bruti duodecimum. Alius quoque ordo observatur in Lamprie Catalogo, alius apud Photium, alius in Græcis & Græco-Latinis, alius in veteribus Latinis Plutarchi occurrit editionibus. Veteres, quando hoc opus citant, duas simul vitas nominant, ut Lærtius IV. 4. aliquid referens est vita Syllæ: Πλάταρχος ὁ φησὶν ἐν τῷ Αὐστάνδρῳ βίῳ καὶ Σύλλæ.

pag. 153. Καὶ ἔτο τὸ βιβλίον δέκατον συντετάχαμεν, τὸν Περικλέους βίον καὶ τὸν Φαβίου Μαξίμου ἔξαπολεμήσαντι πρὸς Ἀντίπατον.

11. Vita Alcibiadis de quo Nepos, Justinus libro V. &c. Latine vertit Donatus Acciajulus.

12. C. Marcii qui à captis Coriolis fortissima Volsorum urbe dictus est Coriolanus. Latine vertit Gvarinus Veronenfis.

Comparatio Alcibiadis & Coriolani. p. 233.

13. Vita Timoleontis, ducis felicissimi. Latine vertit Antonius Tunderlinus.

14. L. Pauli Æmilii. Transtulit latine Leonardus Aretinus.

Comparatio Æmilii ac Timoleontis p. 276.

15. Vita Pelopide. Latine vertit Antonius Becaria.

16. M. Claudii Marcelli. Vertit Gvarinus Veronenfis.

Comparatio Marcelli cum Pelopida p. 316.

17. Vita Aristidis cognomento iusti. Vertit Franciscus Barbarus.

18. M. Catonis Majoris, Cenforii. Idem.

Comparatio Catonis & Aristidis p. 353.

19. Vita Philopæmenis. Vertit Latine Gvarinus.

20. T. Quinti Flamini, quæ allegatur in Catone Majore p. 343. Vertit idem Gvarinus.

Comparatio Flamini & Philopæmenis p. 381.

21. Vita Pyrrhi. Vertit Leonardus Aretinus.

22. C. Marii. Vertit latine Gvarinus Veronenfis.

* Comparatio Marii ac Pyrrhi desideratur.

23. Vita Lysandri. Vertit Gvarinus Veronenfis.

24. L. Cornelii Syllæ. Vertit idem Gvarinus.

Lysandri cum Sylla Comparatio p. 475.

25. Vita Cimonis. Transtulit Leonardus Justinianus.

26. Luculli. Idem.

Comparatio Luculli & Cimonis p. 521.

27. Vita Nicæ. Vertit Gvarinus, & Alamannus Rinuccinus.

28. M. Crassi. Idem.

Comparatio Crassi & Nicæ p. 565.

29. Vita Eumenis Cardiani. Vertit Gvarinus.

30. Q. Sertorii. Vertit Leonardus Aretinus.

Comparatio Eumenis ac Sertorii p. 596.

X x

31. Vi-

31. Vita *Agefilai* qui cum XLI. annos regnasset, annos natus LXXXIV. decessit. Vertit latine Simon Grynzus.
32. *Cn. Pompeji*. Vertit Antonius Tudertinus.
Comparatio Pompeji & Agefilai p. 662.
33. Vita *Alexandri Magni*. Vertit Gvarinus.
34. *C. Julii Caesaris*. Vertit Jacobus Angelus de Scarparia;
* Comparatio Caesaris & Alexandri desideratur.
35. Vita *Phocionis*. Vertit Lapus Florentinus.
36. *Catonis Minoris*, Uticensis. Idem.
* Comparatio Catonis ac Phocionis periiit.
37. Vita *Agidi & Cleomenis*. Vertit latine Antonius Tudertinus, & Alamannus Rinuccinus.
38. *Tiberii & Caji Gracchorum* fratrum, Vertit Leonardus Aretinus.
Comparatio Gracchorum cum Agide & Cleomene p. 843.
39. Vita *Demosthenis* ad Sossium Senecionem. Vertit idem Aretinus.
& Hieron. Wolffius in sua Demosthenis editione.
40. *M. Tullii Ciceronis*. Vertit Achilles Philerus Bochus Bononiensis.
Comparatio Ciceronis & Demosthenis. p. 886. Hæ Demosthenis & Ciceronis vitæ constituebant librum τῶν ἀλλήλων quintum, ut Plutarchus ipse testatur.
41. Vita *Demetrii Poliorcetz*. Vertit Donatus Acciajolus.
42. *M. Antonii*. Vertit Leonardus Aretinus.
Comparatio Demetrii & Antonii p. 956.
43. Vita *Dionis* Syracusani, ad Senecionem. Vertit Gvarinus Veronensis.
44. *M. Bruti*, quæ allegatur in Caesaris vita p. 740. & fuit cum Dione totius operis liber duodecimus. p. 958. ἐν τῷ ᾧ τὸ δωδεκάτω τῶν παραλλήλων ὄντι βίῳ. Transtulit latine idem Gvarinus. Hispanice Quevedo illustravit, unde non ita pridem Belgice recusa est.
Comparatio Bruti & Dionis p. 1009.

Vitæ extra parallelas.

45. Vita *Artaxerxis* Mnemonis. p. 1011. Vertit Lapus Florentinus.
46. Vita *Anticliniz* F. Sicyonii, Tyrannorum hostis jurati & decies septies prætoris Achæzorū, scripta ad Polycratem Sicyonium ex Arato genus ducentem, ejus filios Polycratem & Pythoclem

clem domesticò hoc exemplo ad virtutem accendere Plutarchus voluit. Latine interpretatus est idem Lapus.

47. Vita *Galbae*.

48. Vita *Othonis* Imp. Hujus & superioris versio latina incerto interprete in antiquis editionibus occurrit. Transtulit Franciscus Philelphus.

49. Vita *Homeri*, Plutarcho auctori vulgo tributa, & cum Homero atque alibi sæpius edita, in editionibus Plutarchi plerisque hætenus desideratur. De ea vide si placet quæ dixi lib. II. cap. I. §. IV.

Evagoras qui *Vitis Parallelis* in editione Græca Plutarchi subjicitur, non Plutarchi est sed *Isocratis*. Exstat & in antiquis latinis Plutarchi editionibus è versione *Gvarini Veronensis*.

Annibalis & Scipionis Africani vitæ quæ in antiquis latinis editionibus Plutarchi exstant, à *Donato Acciajolo* compolitæ, non ut fingit titulus è Græco versæ sunt.

Perierunt autem à Plutarcho scriptæ, & jam Photii * ut videtur tempore perisse videntur:

Vita *Herculis*, Lampr. & Plutarch. in *Theseo* p. 14.

Epaminonda Plutarch. in *Pyrrho* p. 387. & Lampr.

Scipionis, quam memorat Plutarchus in *Gracchis* p. 834. & 839.

Augusti, *Tiberii*, *Claudii*, *Cæsi* *Cæsaris* (è qua videntur petita quæ de *Julio* *Cano* amicos de statu animæ post mortem monente refert *Syn-cellus* p. 330.) *Neronis* ac *Vitellii*, Lampr.

Hesiodi Lampr. *Pindari*. Lampr. & *Sopater* apud Phot.

Cratesia *Cynici*, ut præter *Lampriam* testatur *Sopater* apud Phot. & *Julianus* *Orat.* VI. p. 200. & *Daiphanti* prætoris *Phocensis* quam allegat Plutarchus ipse de virtutibus mulierum p. 244. usque etiam *Sopater* apud Photium *Cod.* 161.

X x 2

Aristo-

* Photius *Cod.* 245. refert nonnulla è Plutarchi vitis *Dionis & Bruti*, *Demosthenis & Ciceronis*, *Phocionis & Catonis minoris*, *Alexandri & Cæsaris*, *Eumenis & Sertorii*, *Demetrii & Antonii*, *Pyrrii & Marii*, *Arati & Artaxerxis*, *Agidis & Titi*, quæ omnes exstant. Sopater vero apud eundem Photium *Cod.* 161. p. 177. seq. in decimo *Eclogarum* libro usus est Plutarcho de vita *Nicie*, *Alcibiadis*, *Themistoclis*, *Thefei*, *Lysurgi*, *Solonis*, *Alexandri*, *Cimonis*, *Lyfandri*, *Demosthenis*, *Periclis*, *Pelopida*, *Phocionis & Aristidis*: Inque libro undecimo vita *Epaminondæ*, *Dionis*, *Agésilæ*, *Agidis & Cleomenis*, *Eumenis*, *Philopœmenis*, *Timoleontis*, *Arati*, & *Pyrrii* quæ itidem omnes editæ circumferuntur. At in nono præter vitas *Demetrii & Bruti* quas habemus, adhibuit vitas *Cratesis*, *Daiphanti* & *Pindari* quæ intercederunt.

Aristomenis. Lampr.

Arati (Poetæ fortassis.) Lampr.

Franciscus Petrarcha quoque testatus est Plutarchum in vitis parallelis *Platoni & Aristoteli* contulisse *M. Varronem & Homero Virgilium*, quod unde hausērit nescire se foretur Rualdus in Plutarchi vita pag. 66. quem de vitis Plutarchi differentem vide cap. 17. seq. 19. & 25. seq. Equidem Platonis & Aristotelis vitæ in antiquis Plutarchi editio- nibus latinis exstant sed scriptæ à Gvarino, uti vita Caroli M. ab Ac- ciajolo composita, & Cornelii Nepotis Atticus.

Promisit etiam Plutarchus vitam *Leonide* Spartanorum Regis lib. de He- rodoti malignitate p. 866.

Metelli in Mario p. 423.

Plutarchi exemplo alii etiam parallela ejusmodi scripsere ut *Amyntianus* qui M. Antonini temporibus floruit, & Photio Cod. VI. teste scrip- sit vitas parallelas Dionysii & Domitiani, Philippi Macedonis & Augusti Imp. Nostra ætate *Antonius Varillasius* contulit Carolum V. cum Francisco I. Galliz Rege, & Ludovicum XI. Galliz cum Fer- dinando Catholico Rege Hispaniarum: *Euremonius* Alexandrum cum Cæsare, Condeum Ducem cum Turēnnio, & Tragicos cum Cornelio Racinum. *Renatus Rapinus* comparavit inter se Cicero- nem & Demosthenem, Homerum & Virgilium, Thucydidem Li- viumque: *Franciscus Blondellus* Pindarum cum Horatio, & nuper denique *Richardus* ** Abbas Gallus Ximenium ac Richelium Car- dinales &c.

IV. Ut Tomus prior operum Plutarchi editionum Græco- latinarum Vitas cum versione Herm. Cruferii, ita posterior moralia cum versione Gvil. Xylandri, complectitur, hoc ordine:

50. *περί παιδείας ἀγωγῆς* sive de libris educandis, quod opusculum præ- ter rem spuris accenset Rualdus cap. 20. vitæ Plutarchi. Frequen- tissime seorsim excusum, à variis translatum notisque illustratum prodiit, & cum orationibus quibusdam Isocratis editum ut dixi lib. II. cap. XXVI. p. 851. Prodiit etiam ex *Georgii Sylvani* editione Lon- dini 1685. 12. & cum versione & scholiis *Francisci Fabricii* Ant- werp. 1663. 8. Vertit præterea Gvil. Plantius Francof. 1574. 4. Editiones Hermannii Rayani, Marci Beumleri, Theodori Vietoris
recen-

** Confer Acta Erud. A. 1706. p. 85. seq.

recenset Draudius p. 1015. ibidem meminit scholiarum Soffridi Petri, Leovardienfis. Græce, Lat. Ital. Gallice & Germanice junctim edidit Georg. Joach. Stuppius Gelhusanus Francof. 1599. 8. Ex interpretatione Gvarini Veronenfis fuit in Bibl. If. Voffii.

51. Πῶς δὲ τὸν νέον ποιημάτων ἀκάνειν, five de ratione audiendorum utiliter vel legendorum Poëtarum p. 14. ad M. Sedatum, liber scriptus in gratiam Soclari fui & Cleandri qui Sedati filius erat. Hunc librum ex versione sua edidit etiam *Hugo Grotius* & cum Basilii libro similis argumenti & poëticis excerptis ex *Stobæo* præfixit Paris. 1623. 4. Cum notis Christiani Guntheri prodiit Lips. 1689. 8. Georgii Weissii Jen. 1672. 8. Meminit inter Plutarchi scripta Sopater apud Photium Cod. 161. In *Lampriæ* catalogo non memorantur nisi fortassis num. 101. ubi post librum περὶ τῆς ἀκάνειν τῶν φιλοσόφων in MSto vacuum spatium est - - - - ἀκάνειν, supplendum sit πῶς δὲ ποιημάτων, vel in eod. indice num. 208. περὶ ποιημάτων τίς ἡ αὐτῶν ἐπιμέλεια. Cum Grotii versione notisque suis recudi curavit Jo. Potterus V. C. Oxon. 1694. 8.
52. περὶ τῆς ἀκάνειν five quomodo audiendi sint qui recta præcipiunt p. 37. liber utilissimus ad Nicandrum juvenem, qui jam virilem togam sumferat, quod fiebat initio anni duodevigesimali ætatis. Integer titulus apud *Lampriam* num. 100, est περὶ τῆς ἀκάνειν τῶν φιλοσόφων.
53. Πῶς ἂν τις ὁμιλεῖν τὸν κόλακα & φίλον quomodo adulator ab amico internosci possit, ad Antiochum Philopappum. Sopater apud Photium Cod. 161. *Lampr.* num. 88. Liber versus etiam ab *Erasmio* Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. Gallice ab Antonio du Saix. Anno 1537. 8.
54. Πῶς ἂν τις αἰσθένων προκόπῃ τις ἐπ' ἀρετῇ quomodo quis suos in virtute profectus sentire queat p. 75. *Lampr.* num. 86. & Sopater loco laudato. Liber Sossio Senecioni inscriptus disputat adversus Stoicorum sententiam peccata non esse æqualia.
55. Πῶς τις ὡς ἐχθρῶν ἀφελαιτο, illustrando dicto Xenophontis, quod sapiens debeat ex inimicis etiam utilitatem capere. Ad Cornelium Pulchrum, p. 86. *Lampr.* n. 127. Sopater apud Photium cod. 161. Veritè etiam *Erasmus* Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. item Jo. Rainoldus Lond. 1619. 12. hunc librum laudat *Cardanus* lib. 3. c. 13. de utilitate ex adversis capienda. Exstat & Græ-

ce atq̃ue latine in Caf. Dornavii Amphiteatro ſapientiz Socrati-
cz T. 2. p. 104. ſeq. Gallice tranſtulit Antonius du Saix. A. 1537 8.
De eodem argumento adeundus Chryſoſtomus homilia III. de
Davide & Saule T. 2. p. 869. Auguſtinus lib. 1. contra Academicos
cap. 1. Boëthius Conſolatione Philoſ. lib. 2. proſa 8. Rogeri de
Rabutin liber Gallice editus Pariſ. 1694. 12. Jo. Chriſtophori Bec-
manni V. C. Exercitatio cui titulus : *ſelices injuria.*

56. Περὶ πολυφιλίας ſive non eſſe expetendam multitudinem amico-
rum p. 93. In Lampria num. 82. memoratur liber περὶ φιλίας ad
Bithynicum, & num 130. περὶ φίλων χηρείας. Sed ab utroque vi-
detur hic diverſus fuiſſe, in quo πολυφίλος conſert ſcorto quod
ut eſt apud Ennium.

*Alium tenet, alii nutat; alibi manus
Eſt occupata, alii percellit pedem,
Alii anulum dat ſpectandum à labris.*

Scythz apud Lucian. in Toxari p. 58. T. 2. ὅς τις ἂν πολύφιλος ἢ ἑμῶς ἡμῶν
δοκῇ ταῖς κοιναῖς ταύταις καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. Ariſtoteles IX. 10. Ni-
comach. οἱ πολυφίλοι καὶ πάσιν εἰκείως ἐντυγχάνοντες ἂν δὲ δοκῶσιν εἶναι φί-
λοι. Latine vertit hunc Plutarchi librum ante Xylandrum Luſcinus.

57. Περὶ τύχης ſive de fortuna libellus p. 97. reſellit dictum Theophra-
ſti à Cicerone etiam memoratum quinto Tuſc. *Vitam regit fortuna,
non ſapientia, Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα ἔκ ἐμβουλία.*
58. Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ſive de virtute & vitio, ſive de perpetua malo-
rum miſeria & proborum felicitate p. 100.
59. πρὸς Ἀπολλώνιον παραμυθητικὸς ſive conſolatio pulcherrima ad Apo-
lonium filio orbatum. p. 100. Diverſa ab hac eſt Conſolatio quz
in Lampriz catalogo memoratur num. 109. πρὸς Ἀσκληπιάδην. La-
tine vertit Jo. Leunclavius ap. Oporin. 8. 1593. 8. addita nova ſi-
milis argumenti commentatione.
60. ὑγιεινὰ παραγγέλματα ſive de ſanitate tuenda dialogus poſt Titi
Imp. obitum ſcriptus, in quo colloquuntur Moſchion & Zeuxippus
p. 122. Sopater apud Phot. Cod. 161. & Lampr. num. 93. Vertit m.
Eraſmus Baſil. 1520. 4. & T. 8. Opp.

61. Γαμικὰ παραγγέλματα five conjugalia præcepta ad Pollianum & * Eurydicen p. 138. Lampr. num. 113. & Sopater loco laudato p. 177.
62. Ἐπὶ αὐτοῦ συμποσίον five convivium VII. sapientum p. 146. Lampr. num. 108. vertit & Gvil. Plantius Francof. 1574. 4. Danielis Clausenii commentarius prodiit Magdeb. 1649. 4.
63. περὶ δεισιδαιμονίας five de superstitione, quod Atheismus illo tolerabilior fit. Apud Lampriam num. 150. περὶ δεισιδαιμονίας πρὸς Ἐπίκωρον. Sed videntur separanda esse verba πρὸς Ἐπίκωρον. Gallice vertit Tanaquillus Faber, & cum dissertatione de Romuli vita edidit Salmurii 1666. 12. Ex hoc libro Plutarchum in Atheismum propensiorum fuisse nescio an satis æque colligit Petrus Molinæus libro de Dei cognitione p. 81. seq. Sane Atheismum quemlibet ** in se superstitione quacunque meliorem esse, nemo sanus dixerit: neque hoc usquam facit Plutarchus, qui contrarium disertis verbis docet libro quod non suaviter possit vivi secundum Epicurum p. 1101. & 1104. Cum enim & superstitio & Atheismus ambæ res sint pessimæ & turpissimæ, & superstitionis præsertim sint quodammodo innumerabiles gradus, saltem non fert Plutarchus eos qui atheismum faciunt ἀπολογία δεισιδαιμονίας, ut loquitur libro de discrimine amici & adulatoris p. 66. Dantur enim genera quædam superstitionis tam flagitiosa, ut in DEUM æque injuria sint quam Atheismus ipse, & gravius bellum etiam indicat honestati, virtuti & societati humanæ, non quam Atheismus universæ ex principiis suis deducens consecutiones omnes, malitiamque suam exferens, sed quam Atheismus nonnullorum hominum in sola speculatione falsissimæ acquiescentium, & naturæ bonitate non admittentium errorem hunc in actiones integrum suas influere. Ita κακοπιστίαν χείρονα τῆς ἀπίστιας pronunciavit Epiphanius T. 2. p. 13. & Arnobius lib. V. p. 151. rectius nullo, Deos non credere quam tales, adde lib. IV. p. 148. & innumera hujus

* Hanc Eurydicen Plutarchi filiam fuisse suspicabatur Jonsius, qua de sententia vide si qua dixi supra §. 1. nota e.

** Bodinus Colloq. Heptaplotomere MS. libro V. Superstitio quancunque sit, quodis Atheismo tolerabilior sit. Nam qui superstitione aliqua obligatur, hunc Nominis metum in officio quodammodo & Naturæ legibus continet, Atheum vero qui nihil nisi se ipsum metuit aut judicem, ad omnia scelera proclivi lapsu vixere oportet. At tamen si actionum humanarum præstantiam sapientissimus quisque non solum finibus ipsis metitur, verum etiam omnibus partibus & causis, scilicet efficienti, forma, subiecto, finem; summam tamen ac præcipuam causam omnium actionum ipso sine dijudicat.

jus generis à Clariss. Bælio collecta fervido sententiæ Plutarchi la-
tius etiam acceptæ martyre in Cogitationibus de Cometis, earumque
continuatione & in Voluminibus quæstionum provincialium.

64. *Αποφθέγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν* ad Trajanum Imp. pag. 172.
Lampr. num. 106. *ἀποφθέγματα ἡγεμονικά, στρατηγικά, τυραννικά.*
Memorat & Sopater apud Phot. Cod. 161. qui hæc Apophthegma-
ta βασιλέων καὶ στρατηγῶν distinguit ab alio Plutarchi libro cui titu-
lus ἀνδρῶν ἐνδοξῶν ἀποφθέγματα. Præfixum Apophthegmatis
anteloquium & opus ipsum κιβδηλον esse putat Rualdus in vita c.
21. nec unquam Plutarchi nervos vel sanguinem ne dum colorem
deprehendi in illo, itaque videri vel προγυμνασμα filii Plutarchi vel
ex variis pannis confutum. H. Stephanus 1568. 12. edidit apo-
phthegmata Græca Regum & Ducum Philosophorum & aliorum
quorundam ex Plutarcho & Laërtio Gr. L. Multa etiam ex Plutar-
cho versa in opere Apophthegmatum Erasmano quod prodiit Ba-
sil. 1531. 4. postea sæpe sub Manutii quoque & aliorum nomini-
bus recusum. De Machiavello Menagius in Menagianis T. 2. p. 96.
*un Manuscrit des Apophthegmes des anciens de Plutarque étant tombe entre
les mains de Machiavel, il en prit ce qui lui plut d' advantage, & ne croyant
pas qu'une simple traduction lui fit assez d' honneur dans le monde, il entre-
prit la vie de Castruccio Castracani, & là il mit dans la bouche de son he-
ros la plus part des bonnes choses que Plutarque rapporte des anciens.*
65. Apophthegmata Laconica ordine Alphabetico digesta p. 208. & In-
stituta Laconica p. 236. Laczarum Apophthegmata p. 240. *Απο-
φθέγματα καὶ ἐπιτηδύματα λακωνικά.* Lampr. num. 160.
66. *Γυναικῶν ἀρεταί* p. 242. s. de virtutibus mulierum ad Cleam eruditam
fœminam atque ut p. 243. ait Plutarchus, πολλοῖς βιβλίοις ἐντυχῆσαν.
Lampr. num. 124. *ἐν ἄλλῳ δ', πῶς δὲ ζῆν γυναῖκα πρὸς ἄνδρα.* Hu-
jus magnam partem Polyzenus suo Strategematum operi inseruit.
Laudat & anonymus περὶ ἀπίων scriptor cap. VIII. Gallice vertit
Dionysius Sylvestre (Sauvage) Lugd. 1546. 8.
67. *Ῥωμαϊκά* sive Quæstiones Romanæ p. 263. quibus rationem reddit
Plutarchus de variis ritibus priscis apud Romanos olim receptis, se-
orsim editæ & notis illustratæ sunt à Boxhornio Lugd. B. 1637. 4.
sed admodum juvene, unde postea hoc opus vix pro suo agnovit, re-
cusa tamen Boxhornii editio in T. 5. thesauri antiquitatum Roma-
norum Græviani, *Κεφάλαια Ῥωμαϊκά* à Plutarcho in Camillo αἰτίαι
Ῥωμαίων

- ρωμαϊκαὶ dicuntur p. 138. τὰντα μὲν γὰρ ἐν τῷ παλαιῷ αἰτίων ῥωμαϊκῶν ἐστὶ, μελέτρον δὲ διήγησι, ita & Lamprias n. 135. Meminit quoque Plutarchus in Romulo pag. 26. παλαιῶν ἐπιστολῶν ἐν τοῖς αἰτίοις εἰρηκαίμην, & in parallelis minoribus pag. 315. ὡς ἐν δευτέρῳ αἰτίων. Meminisse videtur & Arnobius lib. V. p. 168. nec myrteas fas sic inferre verbenas, sicut suis scribit in causalibus Plutarchus. Ita enim legunt nonnulli pro *Butas* quod habent Codices vetusti. Et sane Plutarchus pag. 268. rationem reddit cur matronæ sacello bonæ Dez myrtum non inferrent. Sed potuit eadem tradere quoque *Butas* quidam quem non minus atque Callimachum, Dionysium Corinthium aliosque αἰτία hujusmodi scripsisse notavi lib. III. cap. 19. p. 482.
68. Ἑλληνικά five Quaestiones Græcæ p. 291. In Lampriz catalogo post αἰτίας ῥωμαϊκάς memorantur αἰτίας non Ἑλληνικά sed βαρβαρικά num. 136. Memorantur tamen etiam αἰτίας Ἑλλήνων n. 157.
69. παλαιὰ ῥωμαϊκῶν Ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν five Parallela Historiarum Gr. & Romanar. pag. 305. Alius cujusdam Plutarchi multo recentioris esse ait *J. Vossius* pag. 46. ad Melam, sed memorat etiam Lamprias num. 126. διηγήσεις παλαιῶν Ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν. Et αἰτία sua laudat auctor p. 315. Quod vero ex numerorum ratione Vossius probare conatur Lampriz libello titulum διηγήσεων esse intrusum, probaret aliquid si doceret numeros esse ab ipso Lampria non à librario vel editore. Meminit etiam Stobæus.
70. παλαιὰ ῥωμαίων τύχης five de fortuna Romanorum p. 316. Lampr. n. 165. multum virtuti, sed fortunæ etiam plurimum debere res Romanorum disputat.
71. παλαιὰ ἡλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς λόγοι α', β', pag. 316. libri 2. de Alexandri M. fortuna & virtute. Lampr. n. 166. & 176. Cum versione Gvil. Budzi Arriano de expeditione Alex. subiecti sunt in editione Vulcaniana. Duabus hisce dissertationibus (in extremo ut videtur mutilis) ostendit non fortuna sed virtute magnum fuisse Alexandrum. Dissertatio una vel plures à Plutarcho præmissa de eo quod fortuna Alexander magnus fuerit, perierunt.
72. Πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον ἢ κατὰ σοφίαν ἐνδοξότεροι five de gloria Atheniensium p. 345. Lampr. num. 186. κατὰ τί ἐνδοξοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Liber initio mutilus, quo rerum gestarum potius gloria quam scriptorum Athenienses effertur.

73. περὶ Ἰσίδου καὶ Ὀσίριδος ad Cleam* eruditam foeminam, Lampr. num. 116. περὶ καὶ Ἰσὺ λόγῳ καὶ Σάραπιν. Vertit etiam Suffridus Petri Lovan. 1564.8. Frigidus in hoc libro allegorias reprehendit Samuel Parkerus de Deo p. 22. Ad hunc librum illustrandum operæ pretium est conferre Laurentii Pignorii mensam Ifiacam, Marshami canonem Chronicum & Oedipum Ægyptiacum Athanasii Kircheri etfi in hoc plurima sunt obelæ digna, uti pluribus ostendere instituit Jacobus Vindetus vir doctiss. in notis ad hunc librum, sed quæ lucem publicam non adspexerunt.
74. περὶ Ἑλίας** ἑν Δελφοῖς, pag. 384. Lampr. num. 115. five de Ἑλίᾳ apud Delphos ad amicum Serapionem, eundem ni fallor quem poetam Atheniensem memorat Plutarchus libro proximo p. 396. affirmatq. præmata scribere τοῖς μὲν πράγμασι φιλοσόφως καὶ αὐστηρῶς, δυνάμει δὲ καὶ χάριτι καὶ καλᾶσκευῇ περὶ λόξιν εὐκτα τοῖς ὁμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ. Et p. 402. λέγει οὗτοῦ ἑὸς αὐτοῦ εἰς φιλοσοφίαν ποιητικὴν κατὰ τὴν. Stoicus fuit ut colligas è p. 400. Vertit librum quoque Arnoldus Ferronus. Lugd. 1557.8. & Joach. Camerarius, Lips. 1576.8.
75. περὶ ἑμμετρῶν τῶν τῇ Πυθίᾳ, p. 394. Lampr. num. 114. five de vilitate & virtuositate versuum in plerisque oraculis & quare oracula Pythia non amplius reddat carmine. Dialogus quo Philinus Basilocli narrat colloquium Theonis cum Boëtho Geometra ab Epicuri partibus stante, Zoo, Diogeniano, Serapione poetæ, & interpretibus oraculorum habitum. Neque antiquioribus ætatibus omnia oracula versibus*** edita, neque suo tempore plane defuisse Pythiam oracula reddere versibus, diserte Plutarchus testatur p. 403. εἶναι δὲ χρησμοὶ καὶ νῦν κατὰ μέτρων ἐκτρέχουσιν. Ceterum negat Plutarchus Deum ipsum esse versuum auctorem sed Pythiam ejusque interpretes. Deum tantum visa suggerere & animum ad futura videnda illustrare. καὶ γὰρ εἰ γράφειν εἶδει, μὴ λέγειν τῆς χρησμῶς, οὐκ ἂν οἶμαι ἔθευ τὰ γράμματα νομίζοντες ἐψέγομεν ὅτι λοιπὴν καλλιγραφία τῶν βασιλικῶν. Etenim si scribenda fuissent, non enuncianda oracula, non puto nos litteras Deo imputaturos fuisse, ac reprehensuros quod elegantia regias non aquarent p. 397. adde p. 404. Termille annos viguisse Delphicum illud Oraculum scribit Plutarchus p. 408.

76. περὶ

* Vide supra num. 66.

** Eustathius ad Iliad. εἰς τὸν ὅτι τὰ ἐξ ὀλίγων εἰς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, πρὸς σιθιτὲς τὸ γ.

*** Cic. 2, de divinat. Pythi temporibus jam Apollo versus facere desinuit.

76. περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων five de oraculorum defectu p. 408. Dialogus inter Demetrium Grammaticum, Cleombrotum Lacedæmonium, Ammonium, Plutarchum, Heracleonem Megarensē, Didymum Cynicum & Philippum, dicatus Terentio Prisco. Lampr. n. 87. Prodiit Adriano Turnebo interprete Paris. 1556. 4. & cum proœmio Joach. Camerarii & notis editus est Lipsiæ 1576. 8. 1565. 8. Non omnia tum oracula defecisse, ex ipso Plutarcho & superiore ejus libro perspicuum est, & variis testimoniis ostendit V. C. Antonius Van Dalen libro de Oraculis. Sed sensim jam illa propagato per orbem Evangelio CHRISTI dilabebantur, ac cessabant, licet hæc Plutarchum * ratio penitus fugit.
77. ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ five virtutem doceri posse p. 439. Lampr. num. 170. περὶ ἀρετῆς vel εἰ διδακτὸν ἡ ἀρετή. Vertit & H. Stephanus: spiritus accenset Rualdus c. 20. vitæ Plutarchi. Præter rem, ni fallor, Virtutem doceri non posse, disputaverat Plato in Menone.
78. περὶ τῆς ἀρετῆς five de virtute Morali quod in affectuum rationabili moderatione non extirpatione consistat, p. 440. Lampr. n. 70. extat & cum explicationibus Joach. Camerarii Lipsi. 8. vertit præterea Gvil. Plantius Francos. 1574. 4.
79. Περὶ ἀοργησίας five de ira cohibenda Fundano ** inscriptus liber p. 452. quem pulcherrimum vocat Gellius lib. 1. capite 26. Apud Lampriam num. 92. liber περὶ ὀργῆς memoratur. Similiter apud Photium Cod. 161. è Sopatri eclogis. Vertit & Erasmus T. 8. Opp.
80. περὶ εὐθυμίας five de animi tranquillitate ad Paccium quem improbitas ministrorum suorum perturbaverat, p. 464. Lampr. n. 94. Vertit Gvil. Budzus.
81. περὶ Φιλαδελφίας five de fraterno amore ad Nigrinum & Quintum fratres qui mutuo se invicem amore prosequantur, pag. 478. Lampr. num. 97. Vertit & Gvil. Plantius Francos. 1574. 4. & Thomas Naogeorgus.
82. περὶ τῆς εἰς τὰ ἐχθρὰ Φιλοσοφίας five de amore proles à natura ipsa brutis animantibus longe vero magis homini commendata, pag. 493. Vertit & Gilbertus Longolius.
83. Εἰ ἀνταρκτικὴ ἡ κακία πρὸς κακοδαίμονας five quod vitiositas ad infelicitatem sufficiat p. 498. Vertit & Ottomarus Luscinius.

Y y 2

84. πῶς

* Confer Jo. Lightfooti Opera postuma p. 148.

** Hic fortassis Minicius Fundanus ProCOS, Afæc sub Hadriano de quo Margv. Gudius ad Vet. Inscript. Gruteri p. MXIV. 6.

84. πότερον τὰ τῆς ψυχῆς ἢ τὰ τοῦ σώματος πάθη χείρονα, quod animi quam corporis longe peiores sint morbi. p. 500. Lampr. n. 196. Vertit & Erasmus Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. item Jo. Rainoldus Lond. 1619. 12. male à Rualdo p. 38. c. 19. vitæ Plutarchi num. 123. refertur inter ea quæ Lamprias memorat Plutarchi deperdita.
85. περὶ ἀδολοχίας sive de garrulitate p. 502. Lampr. num. 91. Sopater apud Phot. cod. 161. vertit & Thomas Naogeorgus. Præterea Ludovicus Ruffardus Lugd. 1554. 8. testatus hunc librum adeo probatum viro eximio Francisco Hospitalio, ut penitus ediscendum & nunquam de manibus deponendum judicaret. Ex versione & cum scholiis Joannis Casellii viri doctissimi lucem vidit Rostoch. 1589. 4.
86. περὶ πολυπραγμοσύνης de cujus vocabuli significatione vide Gellium XI. 16. ubi hujus libri meminit. Meminit etiam Lamprias n. 96. Græce separatim bis edidit Jo. Casellius Rostoch. 1588. 4. & Helmst. 1590. 8. & à latina versione sua cum notis, ibid. 1595. 4. In Græcolat. editione Plutarchi legitur cum Xylandri versione p. 515. Transtulit quoque Erasmus Basil. 1520. 4. & Tomo VIII. Opp. Memorat præterea Lamprias num. 146. librum Plutarchi περὶ περιεργίας, quod est genus curiositatis ineptæ atque inutilis, uti πρὸς πολυπραγμοσύνη exitioſæ ac moleſtæ.
87. περὶ φιλοπλοτίας sive de divitiarum cupiditate p. 523. Lampr. n. 199. Vertit etiam Erasmus Basil. 1520. 4. & Tom. VIII. Opp. Sopatro apud Photium Cod. 161. memoratur liber Plutarchi περὶ πλετών.
88. περὶ δυσωπίας Lampr. num. 95. & Sopater apud Photium Cod. 161. ubi inscribitur περὶ δυσωπίας λόγος. de immoderata & vitiosa verecundia qua vel ab utilibus aut honestis impediri, aut ad noxias & honestas actiones compelli nos temere patimur. p. 528. Exstat hic liber lectu dignissimus latine versus etiam à Jo. Casario Consentino & ab Erasmo T. 8. Opp.
89. περὶ φθόνου καὶ μίσους. de odio & invidia & utriusque differentia, pag. 536. Vertit & H. Stephanus.
90. περὶ τοῦ ἐαυτὸν ἐπαινεῖν ἀνεπιφθόνως sive ad Herculanum liber, qua quis ratione se ipsum citra * invidiam laudare possit, pag. 539. Lamprias n. 84. vertit & Thomas Naogeorgus.

91. πρὸς

* Cicero de haruspicum responsis : *Potest quisquam vir in rebus magnis cum invidia servatū, satis graviter contra inimici contumeliam sine sua laude respondere?*

91. *περὶ τῶν ὑπὸ τῶν θεῶν βραδύως τελεωμένων.* Sopater apud Phot. Cod. 161. Lamprias num. 90. De fera Niminis vindicta Dialogus Cynio inscriptus & initio mutilus in quo colloquantur Patrocles, Timon, Olympianus & Plutarchus pag. 548. Initio pro *ὁ ἐπικυρεῖ* malim legere *ὁ ἐπικυρεῖται*. Ceterum in hoc dialogo sive libro si pro Diis Deum rescribas plurima invenies digna quæ à Christiano dicantur, ut ait Grotius pag. 128. de satisfactione CHRISTI adversus Socinum. Vertit & Bilibaldus Pirckeimerus. De eodem argumento conferes ubi lubebit Casparis Barthii Adversaria p. 2906. seq. & Acacii Enenkelii Sejanum.
92. *περὶ εἰσαγωγῆς* sive de fato liber (extrema parte mutilus) ad Pisonem quem *φίλτατον* vocat p. 568. Differit autem de fato ex mente Platonis, non quatenus *ἡσία* sed quatenus *ἐνέργεια* est & res non particulatim sed *καθόλου* instar legis dirigit & sub certis conditionibus definit ita ut contingentibus & libero arbitrio locum relinquat & casui fortunæque: tota vero Divinz subest providentiæ. E versione Hugonis Grotii hic liber exstat in Philosophorum sententii de fato quas magnus hic vir congestit. Libros 2. hujus argumenti memorat Lamprias. num. 56.
93. *περὶ τῆς Σωκράτους δαίμονος* * dialogus de genio Socratis pag. 575. 580. seq. Lampr. num. 67. Vertit præter Xylandrum Thomas Naogeorgus.
94. *περὶ φυγῆς* de exilio æqua mente tolerando ad amicum qui Sardiæ patria sua exfulabat. pag. 599. Lampr. n. 99. Vertit & Angelus Barbatus.

Y y 3

95. πα-

* *δαίμονιον* vocant eisdem alii, ut Aristides T. 3. pag. 36. Apulejus *Deum* Platone ipso præeunte. Atque ut vel è Polluce notum est, *δαίμονες* Græcis scriptoribus sunt Spiritus etiam boni, & Platonis summus DEUS *μέγιστος* *Δαίμων*. Bonum angelum fuisse illum Socratis genium, præter Plutarchum, Proclum, aliosque veteres vix dubitarunt è Christianis Ficinus, Campanella, Augustinus Steuchus & in Hist. Philosophica Anglice edita Tho. Stanleius, quibus suffragatus nuper est amicus noster Godfridus Olearius in pererudita diatriba de hoc argumento edita. Lipsiæ 1702. Fateor tamen verisimillimam mihi videri eorum sententiam quibus mens provida Socratis ejus fuisse genium creditus fuit. Nam ut Plato in *Timeo*, *τὸ δὲ πρὸς τὴν κορυφαίαν παρ' ἡμῶν ψυχῆς εἶδος διανοεῖσθαι θεὸν τῆδε, ὡς ἀπὸ αὐτοῦ δαίμονα θεὸς ἡ κατὰ δὲ δὴναι τὸτο*. Dio Chrysost. IV. de regno p. 71. *ὁ δὲ ἴδιος ἐκείνων ἡς ἄνθρωπος ἐστὶ δαίμων ὁ ἔχωντος ἀνθρώπου*. Porro Socratis exemplo genios libi adesse gloriati sunt Constantius Imp. apud Ammian. XXI. 14. ac recentiore ætate Cardanus, Campanella, Niphus, Possellus, Hermolaus Barbarus, Jo. Picus, Afcollus, Bodiniquè quidam amicus teste H. Morò in antidoto adversus Aethicismum, & Bodinus ipse ut traditum Francisco Pithæo in Pithœanis,

95. *Ἐμμεθητικός πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα* sive Consolatio ad uxorem Timoxenam morte filiorum cognominis afflictam, quam post filios duos unum natu maximum & alterum Chzronem amiserat altero postquam nata fuisset anno, p. 608. Lampr. n. 110. Vertit & Latine Robertus Britannus, Gallice *Stephanus Boëtius* Paris. apud Fed. Morellum 1572. 8. cum Xenophontis Oeconomico & Plutarchi praeceptis conjugaliibus.
96. *Συμποσιακῶν προβλημάτων* sive convivialium questionum libri IX. ad Sossium Senecionem civem suum Chzronensem, p. 612. Lampr. num. 183. *ὀκτὶ προβλήματα*. Octo libros memorat Sopater apud Phot. Cod. 161. sed octo prioribus qui singuli decades singulas questionum continent (vide pag. 697. & 736.) nonum denique librum subjunxit Plutarchus quindecim questiones & sermones Athenis in Museis habitos complexum. Allegat hos libros Gellius. Macrobius quoque pleraque ex his in librum septimum retulit suorum Saturnalium. Decades quinque problematum Plutarchi ex Hadriani Junii versione cum ejus scholiis lucem viderunt Lugd. in 8. & in H. Stephani editione Latina Plutarchi.

*In questionibus Convivalibus colloquentes
inducuntur.*

Agemachus.
Agias.
Alexander Epicureus.
Alexio, Plutarchi Socer, p. 701. D.
Ammonius, *στρατηγὸς* Athenis.
Antipater.
Apollonides *ὁ ταυτικός*, p. 650. F.
Apollophanes Grammaticus, pag. 684. E.
Aristznetus Nicznus, p. 656. A.
Aristo (*Ἀρίστων & Ἀρίστην* scriptum invenio.)
Aristodemus Cyprius.
Athryllatus Thasius, Medicus, p. 651. A.
Autobulus (Plutarchi F.) cujus nuptiæ memorantur, p. 666. D.

Boëthus Epicureus, p. 673. C.
Czernius, Flori *γαμβρός*, 702. E.
Cajus Flori *γαμβρός*, 682. F.
Callistratus Amphictyonum *ἐπιμελής* in Pythiis 704. C. filius Leonis 705. B. Sophista 667. D.
Caphisus Theonis F.
Chzremonianus Trallianus, pag. 641. B.
Cleomenes Medicus, p. 694. F.
Crates Theſſalus, p. 639. B.
Crato Plutarchi *γαμβρός*, p. 620. A.
Diogenianus Pergamenus.
Dionysius Melitenſis, p. 744. F.
Dorotheus Rhetor, p. 665. A.
Empedocles, p. 728. D.

Era-

- Erato ἀρμονικός, p. 645. D. 736. 743.
 Eustrophus Atheniensis,
 Euthydemus Plutarchi σιωπῆρέως, p.
 700. F. Suidensis, 657. F.
 Favorinus Philosophus.
 Firmus Plutarchi γαμβρός, pag.
 636. A.
 Florus (Μέτριος Φλώρος p. 680. C.
 626. E.) antiquitatis amans,
 702. D.
 Glaucias Rhetor, p. 628. B.
 Hermias Geometra.
 Herodes Rhetor. Hunc innuere
 videtur etiam pag. 676. C. ubi
 introducitur ῥητόρων ὁ μάλιστα
 δοκῶν ἀναγνώσμάτων ἐντυγχά-
 νειν ἐλευθερίαν.
 Hylas Grammaticus, p. 739. E.
 Lamprias Plutarchi avus, p. 678. E.
 684. A.
 Lamprias Plutarchi frater,
 Lucianus Pontifex Corinthi.
 Lucius Pythagoricus Flori F. pag.
 702. f. 704. B. Tyrrenus,
 Moderati discipulus p. 727. B.
 Marcion
 Marcus Grammaticus,
 Maximus Rhetor.
 Menephyllus Peripateticus,
 Meniscus Pædotriba.
 Milo Plutarchi amicus, p. 628. B.
 Mæragenes Atheniensis, 671. C.
 Moschus Medicus, p. 658. A.
 Nestor.
 Nicias Nicopolita Medicus, pag.
 698. A.
 Nicostratus, p. 714. A. D. 715. B.
- Nicrus (ΝίκρⓈ an pro ΝικόστρατⓈ)
 Chzroneus p. 692. B.
 Olympicus p. 654. B.
 Onesicrates.
 Patrocles Plutarchi γαμβρός, pag.
 642. C. 681. D. 700. F.
 Petrus in Pythii ἀγωναθέτης;
 Philinus.
 Philippus, p. 711. C. p. 712. D.
 Philo Medicus.
 ΦιλοπάππⓈ βασιλεύς (mensz) p.
 628. A.
 Plutarchus.
 Plutarchi Pater, p. 655. F. minime
 præceps in loquendo, pag.
 641. C.
 Plutarchi filii,
 Polycharmus,
 Polycrates.
 Praxiteles ὁ πωρογητής.
 Protogenes Grammaticus.
 Satyrus, p. 658. A.
 Serapion Epinicia celebrans, pag.
 628. A.
 Soclarus, p. 640.
 Sospis Rhetor.
 Sosius Senecio.
 Sylla Carthaginienfis: Σύλλας, pag.
 650. A. Σύλλας ὁ ἱταῖⓈ, p.
 636. A.
 Symmachus.
 Themistocles Stoicus, p. 626. E.
 Theo Grammaticus, p. 626. E.
 728. f. ὁ ἱταῖⓈ, p. 620. A.
 Theonis filii.
 Thrafsybulus.
 Thrafsyllus Ammonii F.

Time

Timo frater Plutarchi p. 615. D. Zopyrio Grammaticus.
 Trypho Medicus p. 646. A. 683. C. Zopyrus Epicureus, Medicus, pag.
 Tyndares Lacedæmonius. 653. C.
 Xenocles Plutarchi frater p. 635. A.

97. Ἐρωτικός Amatorius dialogus de honesto amore conjugali præferendo turpibus prædastarum libidinibus, p. 748. Lampr. n. 105. Vertit & Arnoldus Ferronus Lugd. 1557. 8. In hoc libro verecundiam per alia scripta tam diligenter à Plutarcho servatam desiderat Rualdus in ejus vita cap. XXVIII.
98. Ἐρωτικαὶ διηγήσεις five quinque amatoriz narrationes p. 771. quæ Latine etiam veris exstant ab Angelo Politiano T. 2. Opp. Lampr. n. 210. in ἀλλῶ πρὸς τὰς ἐρώοντας, qui posterior titulus præsentis libro minus congruit. Μυθικὰ διηγήματα, vocat Julianus Orat. VII. pag. 227.
99. Ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δὲ τῶν φιλοσόφων ἀγαλῆεσθαι quod maxime cum Principibus viris Philosopho fit differendum f. Principi cum Philosopho frequentissime colloquendum esse p. 776. Vertit etiam Erasmus Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. Rualdo capite 20. vitæ Plutarchi inter dubia vel spuria scripta refertur.
100. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, de Principe indocto five de doctrina Principum pag. 779. Vertit etiam Erasmus ibid. seorsim prodiit Argent. 1598. 8.
101. Ἐπὶ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέῳ num seni & quomodo gerenda sit Resp. ad Euphanem amicum ætate jam profectum & muneribus publicis fungentem p. 783. Lampr. n. 73.
102. πολιτικὰ ἀρχαῖα five præcepta regendæ Reipublicæ ad Memenachum virum nobilem, p. 798. Sopater apud Phot. cod. 161. & Lampr. n. 102. valde laudantur à Naudæo in Bibliograph. Polit. Meminit Plutarchus ipse in limine scripti de usu capiendi ex inimicis. Vertit præter Gvil. Xylandrum Nicolaus Saguntinus, cujus versio occurrit in edit. Latina H. Stephani.
103. περὶ μοναρχίας καὶ δημοκρατίας καὶ ολιγαρχίας, brevis disputatio, p. 816. Vertit Gisbertus Longolius.
104. περὶ τῆς μὴ δεῖν δαίνεσθαι five de vitando xre alieno, p. 827. Lampr. n. 103. Gallice vertit Antonius du Moulin Lugd. 1546. 8.
105. Vi-

105. Vita X. Oratorum: Antiphontis pag. 832. Andocidis, 834. Lyſiz, 835. Iſocratis 836. (hæc quibusdam ὑποβολιμαία * videtur: quia nonnulla aliter narrat quam Plutarchus in aliis ſcriptis. Vide Rualdum in vita c. 20.) Iſæi, 839. Lycurgi, 841. Demofthenis, 844. Hyperidis 848. & Dinarchi 850. Conferendz cum Photii excerptis cod. 259. ſeqq. ex quibus non pauca ſuppleri & corrigi poterunt. Ceterum Oratorum illorum omnium fere orationes ſaltem aliquz ætatem tulerunt, quarum editionibus vita unius cuſque ex Plutarcho præfigi ſolet. Vide ſi placet quz dixi lib. II. cap. ult. Plutarchi eſſe negat Gaddius T. I. p. 175. levibus quibusdam argumentis. Memorantur à Lampria n. 40. Vertit Robertus Britannus.
106. *Επιτομή τῶν συγγραφῶν Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους* pag. 853. Lampr. num. 110. Menandrum Ariſtophani longe præfert Plutarchus. Phrynichus vero Plutarchum reprehendit quod uſus ſit voce Attica ** *συγγραφῶν*, licet conſtat nec Dionyſium Halicarnaſſeum nec alios optimos ſcriptores ab illa abſtinuiſſe. Ariſtophanem adverſus Plutarchi criminationes in ſingulari diatriba defendit Nicodemus Friſchlinus quz Comædiis Ariſtophanis cum Latina Friſchlini Metaphraſi Francoſ 1586. g. editis præmittitur.
107. *περὶ τῆς Ἡροδότης κακοηθείας* ſive de Herodoti malignitate ad Alexandrum quendam p. 854. Lampr. n. 120. Hoc libro ultus eſt Plutarchus ignominiam patriæ ſuz Bæotiæ ab Herodoto inuſtam.
108. *περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις* p. 874. de placitis Philoſophorum Phyſicis, utile & ſuccinctum compendium libris V. licet *inſaniunt*, inquit Xylander, *qui his libris lectis ſcire ſe putant quid de quaque in iis propoſita re ſenſerint Philoſophi*. Lampr. *περὶ τῶν ἀρεσκόντων φιλοσόφων φυſικῆς ἐπιτομῆς βιβλία εἰς* num. 59. & *περὶ φυſικῶν ἀρεσκόντων* num. 185. & *Φυſικῆ ἐπιτομῆς* 173. Hi libri conferendi ſunt cum opere quod exſtat ſub titulo Hiſtoriz Philoſophicæ Galeni. Unum enim idemque ſcriptum eſt, ſed neutrum integrum. Alterum vero ex altero emendari & ſuppleri poteſt ut notavit Jo. Jonſius de ſcriptoribus Hiſtoriz Philoſophicæ p. 268. Seorſim hoc opus prodit Græcæ & Latine ex verſione Gvil. Budæi Baſil. 1531. 4. apud Heruagium. *περὶ τῶν ἀρεσκόντων φιλοσόφων φυſικῶν δογματῶν* citatur ab Euſebio lib. XIV. præpar. p. 747. 753. & XV. p. 836. - 852. Cyrillus 2. contra Julian. p. 51. *ἐφ᾽ ὃν περὶ αὐτῶν ἱκανὸς ἂν ἀγαν*
Z z ὁ πλῆ-

* Etiam de aliis horum decem Oratorum vitis dubitat Jonſius III. 6.

** Confer Clariff. Grævii notas ad Solocæſtam Luciani T. 2. p. 743. ſeqq.

ὁ Πλάταρχος ἐν πρώτῳ βιβλίῳ φυσικῶν δογματῶν συναγωγῆς, & pag. 46. Πλάταρχος τοῖνυν αἰτῇ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐκ ἀσημῶς γενοαῖς ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν φυσικῶν δογματῶν συναγωγῆς. Aëtium, Plutarchum & Porphyrium περὶ ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις allegat Theodoritus 2. Therapevt.

IO9. Αἴτια φυσικὰ five liber naturalium quæstionum pag. 931. Lampr. num. 206. Vertit Gisbertus Longolius.

II0. περὶ τῆς ἐμφαινομένης προσώπῃ τῷ κύκλῳ τῆς σελήνης five de facie in orbe Lunæ p. 920. Dialogus initio mutilus & hinc inde mancus, in quo colloquuntur Sylla Carthag., Apollonides, Lucius Pythag. Pharnaces, Theon, Aristoteles junior, Menelaus Mathematicus & Lampr. Plutarchi frater. Meminit filius Lamprias n. 71. περὶ τῆς σελήνης φαινομένης προσώπῃ. Confer magni Kepleri Astronomiam lunarem Francof. 1634. 4. editam p. 87. In hoc libro Antipodes dari inficiatus est Plutarchus, ut notavit vir illustris doctrix Jobus Ludolfus p. 559. commentarii ad Hist. Æthiopicam ἐμφύφως ei producens Æthiopus suos & veteres plerosque Christianos ut Lactantium, Augustinum &c.

III. περὶ τῆς πρώτης ψυχῆς de primo frigido five prima frigoris causa, ad Favorinum p. 945. Lampr. num. 89. *Fundamenta similia Parmenidianæ de principii opinionis in hoc libro jacta videntur, qui videtur ex aliquo tractatu qui Plutarchi tempore extabat descriptus & desumptus. Habes enim non pauca & acutiora & firmitiora quam solent esse auctoris ipsius qui ea vulgavit.* Hæc Baco de Verulamio in Philosophia Parmenidis, Telestii & Democriti p. 238. Vertit Hadrianus Turnebus.

III2. περὶ τῆς πότερος ὕδατος ἢ πυρὸς χρησιμώτερον, æquane an ignis sit utilior p. 955. Lampr. num. 194. ὅτι ἐδοξεν Ἡρακλείτῳ πρότερον (πότερον) χρησιμώτερον πῦρ ἢ ὕδωρ, unde hoc male à Rualdo inter deperdita refertur c. 19. p. 38. Idem cap. 20. vitæ Plutarchi non valde gravibus motus argumentis librum de aqua & igne spiritibus accenset.

III3. Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χειρῶν αἰῶν ἢ τὰ ἐνύδρια. Dialogus de solertia animalium probans aquatilia hac in parte terrestribus nequitiam cedere p. 959. Lampr. num. 143. Cum latina Sim. Grynnæ versione prodit Basil. 1534. 8. Gallice vertit Arnoldus Pasquet de la Rochefoucault Paris. 1557. 8. Colloquuntur Avtobulus & Soclarus, tum Aristotimus * qui χειρῶν αἰῶν five terrestria defendit suffragantibus Eubio, Aristone Plutarchi ἀντιψῶ, & acide Diogeni filio Delphici,

&c

* Δεισόδημος p. 959.

& Nicandro Euthydami F.; præterea Phædimus pugnans pro aquatilibus, adfentiente Heracleone Megarensi & Philostrato Eubæensi, & Optatus neutras partes præferens.

¶ 114. περὶ τὰ ἀλόγια λόγων χεῖρα p. 984. Gryllus dialogus qui rectius inscribitur ὅτι ὁ ἦσαν τῶν εὐαγ. ἐπιθυμιῶν ἦσαν ἐστὶ τῶν ἀλόγων ζῶων ut ait Vavassor p. 215. de ludicra dictione. Lamprius videtur num. 115. innui hoc titulo: περὶ ζῶων ἀλόγων ποιητικός. Sed idem n. 132. memorat & aliud: εἰ λόγον ἔχει τὰ ζῶα. Græce & Latine occurrit etiam in Dornavii Amphitheatro, T. I. p. 359. Gallice vertit Adamus de la Planche, Tolosæ 1558. 8. Colloquuntur in hoc dialogo Ulysses, Circe & Gryllus in suam μεταμορφωθείς, neque volens iterum Ulyssis precibus humanam formam inducere. Deest huic libro pars posterior de prudentia & iustitia brutorum.

¶ 115. περὶ σαρκοφαγίας λόγοι sive dissertationes duz (quarum posterior extrema parte est trunca) pro sententia Pythagoræ qui carnium esu abstinere jubebat pag. 993. 996. Vertit etiam Suffridus Petri Lovani. 1564. 8.

¶ 116. πλατωνικά ζητήματα sive Platonice quæstiones p. 999. Lampr. n. 133. Vertit Ludovicus Nogarola Venet. 1552. 4.

¶ 117. περὶ τὴν τιμαίαν ψυχογονίας sive de animæ procreatione è Timæo, ad filios Avtobulum & Plutarchum p. 1012. Lampr. num. 63 cum Adr. Turnebi versione prodiiit Paris. 1552. 4. exstat & Gallica versio Ludovici Regii, ibid. 4. Ex eodem libro excerpta (fortassis à Photio) p. 1030. Etiam Paccius à Plutarcho desideraverat sibi scribi περὶ τῶν ἐν τιμαίᾳ δορυμένων ἐπιμελεσιέρας ἐξηγήσεως, ut testatur noster in limine libri de animi tranquillitate.

¶ 118. περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων commentarius de repugnantibus Stoicorum dogmatum inter se & cum Philosophorum illorum vita, pag. 1033. Lampr. num. 74, exstat etiam ex versione Eduardi Henrysonis, Lugd. 1555. 8.

¶ 119. Σύνοψις ἔστι τῶν ἀρξοδοξίτεροι οἱ Στωϊκοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσιν. Compendium commentarii quo ostenditur Stoicos quam Poetas absurdiora docere, p. 1057. Lampr. num. 77.

¶ 120. περὶ τῶν κοινῶν ἑννοιῶν πρὸς τὰς Στωϊκούς sive de communibus notitiis adversus Stoicos eorumque paradoxa Moralia p. 1058. & Physica p. 1073. seq. Dialogus in quo colloquuntur Lamprias Plutarchi frater & Diadumenus Academicus. Meminit filius Lamprias n. 75.

121. ὅτι μὲν ζῆν ἐστὶν ἡδύς καὶ ἐπίμαρον sive non posse s'vaviter vivi secundum Epicuri decreta. Dialogus lectu dignissimus, in quo colloquuntur Xeuxippus, Theophrastus, Aristoteles quidam, Aristodemus & Plutarchus p. 1086. Lampr. num. 81.
122. πρὸς Κολώτην sive adversus Colotæ Epicurei librum Ptolomæo dictatum quo contendebat, ὅτι κατὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα μὲν ζῆν ἐστὶν, quod secundum aliorum Philosophorum decreta ne vivi quidem possit. p. 1105. Hic liber sive dialogus Saturnino inscriptus in quo colloquuntur Aristodemus Ægienus Academicus & Plutarchus, superiori libro ab auctore fuit præmissus, ut ex ejusdem exordio perspicue patet. Lampr. n. 80. πρὸς Κολώτην ὑπὲρ τῶν ἄλλων φιλοσόφων.
123. Εἰ καλῶς ἐρεται τὸ λαθεῖν βιώσας contra dictum Epicuri *, qui bene latuit bene vixit p. 1128. Lampr. n. 168. confer Gassendus de Philosophia Epicuri p. 1207. seq. & Petrum Petrum lib. 3. Miscell. c. 30. Vertit etiam Erasmus Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp.
124. περὶ Μουσικῆς sive de Musica Dialogus, in quo colloquuntur Onesicrates, Soterichus Alexandrinus (de quo p. 1135.) & Lyfias p. 1131. Jam pridem est quod Marcus Meibomius V. C. præfat. ad veteres Musicos testatus est quinquaginta amplius loca ad Musicam spectantia in Plutarcho restituere versionesque Latinam & Gallicam emendare se posse.
125. Denique in hac editione Anni 1620. & 1624. sequitur cum Maussaci ** versione & notis, Plutarchi liber περὶ ποταμῶν καὶ ὀρέων ἐπωνυμίας καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς εὐρισκομένων p. 1149. -- 1164. de fluviorum appellationibus sive cognominibus Hydaspes, Ismeno, Hebro, Gange, Phasi, Arare, Pactolo, Lycorma, Mæandro, Marsya, Strymone, Sagari, Scamandro, Tanai, Thermodonte, Nilo, Eurota, Inacho, Alpheo, Euphrate, Caico, Acheloo, Araxe, Tigride & Indo. Græce primus edidit Simon Gelehius cum Strabonis Epitome & Arriani atque Anonymi periplus. Basil. 1533. 4. Latine vertit Natalis Comes, Basil. 8. Exstat & alia versio Turnebi si titulus fides habenda, Maussacus enim Turnebi esse negat. Denique cum versione Philippi Jacobi Maussaci & notis, addito Vibii Sequestris Latini & Christiani ut videtur scriptoris libello de fluminibus, fontibus, lacubus, paludibus, montibus, nemoribusque & gentibus ad

Virgi-

* Neocli tribuit Suid, in Νεοκλῆς.

** Eiusdem Maussaci judicium sive dissertatio de Plutarchi scriptis præmittitur in his duabus editionibus Tomo priori operum Plutarchi. Edidit quoque librum de fluminibus cum versione Maussaci & notis Jo. Hudson V. C. T. 2. Geographor. minor. Græcorum Oxon. 1703. 8.

Virgilianum filium. Tolofæ 1615. 8. Sub Plutarchi nomine citatur ab Eufathio ad Iliad. 7. pag. 381. & Odyff. 7. pag. 1854. edit. Romanæ, quæ loca Mauffacum fugerunt, indicavit vero Menagius in amenitatibus juris cap. 3. sed alterius Plutarchi esse contendit If. Voffius ad Melam pag. 46. & Reinesius III. 13. Var. Lect. p. 556. Diversum in hoc opere stylum ab aliis notasse sibi vifi sunt viri quidam docti. Parthenio itaque, cujus amatoriz narrationes exstant, liber ille tribuitur à Jano Cornario in præf. ad Marcellum Empiricum. Plutarchus junior in fragmento de fluminibus vocatur ab If. Voffio pag. 140. ad periplum ponti Euxini. Ab aliis Æliano ab aliis Antonino Liberali tributum refert Mauffacus, qui recte, ni fallor, Plutarcho Chæronenfi vindicat. Huic tribuit etiam Sopater apud Photium Cod. 161. & unum eundemque esse scriptorem parallelorum minorum & libri de fluminibus multa favent argumenta. Atqui illius libri auctor ad *actia* sua provocat, quæ Plutarcho Chæronenfi, cur abjudicanda sint, nemo dicet causam, *cap. actia* hæc sua alleget Plutarchus ipse in Romulo.

126. De *Proverbiis* sub Plutarchi nomine editis à doctissimo Gronovio in præfat. ad Tomum decimum Thesauri Antiquitatum Græcarum, dixi supra cap. IX. §. 2. p. 282.
127. *Epistola ad Trajanum Imp.* quæ Latine exstat apud Sarisberiensem lib. V. cap. 1. Policratici non videtur mihi esse Plutarchi, sed Latini scriptoris. Nam Plutarchus quidem longe modestius scribit etiam ad longe inferiores, quando illos ad virtutem hortatur. Non scripsisset igitur tam *παυδαγυγικως* ad Imperatorem ætate se non minorem, ut lector judicet, Epistolam ipsam (brevis enim est) subiungo. Et videtur ipse de ejus *γνησιότητι* subdubitalse Sarisberienfis qui Epistolam producturus, ea dicitur, inquit, esse hujusmodi. *Plutarchus Trajano Salutem dicit. Modestiam tuam noveram non appetere principatum, quem tamen semper morum elegantia mereri studuisti. Quo quidem tanto dignior judicari, quanto à crimine ambitionis videris esse remotior. Tuae itaque virtuti congratulor & fortuna mea, si tamen recte gesseris quem probe meruisti. Alioquin te periculum & me detrahentium linguis subiectum iri non dubito, cum & ignaviam Imperatorum Roma non ferat, & sermo publicus delicta discipulorum refundere soleat in præceptores. Sic Seneca Neronis sui merito detrahentium carpitur linguis: adolescentium suorum temeritas in Quintilianum refunditur, & Socrates in pupillum suum fuisse clemen-*

tior criminatur. Tu vero quidvis rectissime geres si non recesseris à teipso, si primum te composueris, si tua omnia disposeris ad virtutem, recte tibi procedent universa. Politicæ constitutionis majorum vires tibi expressi, cui si obtemperas, Plutarchum vivendi habes auctorem. Alioqui præsentem Epistolam testem invoco, quia in perniciem Imperii non pergis auctore Plutarcho.

Profert deinde Sarisberiensis capite 2. & 7. ejusd. libri & VI. 1. capitula quædam ut vocat politicæ constitutionis è libello Plutarchi quem ait inscribi *Institutionem Trajani*. Ex eodem Nicolaus Oresmius Lexoviensis Episcopus de mutatione monetarum cap. 22. ait enim, inquit, Plutarchus ad Trajanum Imp. quod Resp. est corpus quodammodo quod divini Numinis beneficio veluti animatur & summo aequitatis agitur nutu, & regitur quodam moderamine rationis. Apophthegmata Trajano inscripsisse Plutarchum, jam notavi supra num. 64.

Quo facilius inveniri libri singuli Plutarchi quotquot exstant possint, brevem eorum Catalogum adjeci ordine litterarum, adscripto numero quo singulos recensui.

Abstinentia à carnibus, 115.

De ære alieno vitando, 104.

Agésilai vita, 31.

Agidis vita, 37.

Alcibiadis vita, 11.

Alexandri M. vita, 33. fortuna, 71.

Amici discrimen ab adulatore, 53.

πολυφιλία, 56. amor fratrum,

81. prolis, 82.

Amatorius, 97. Amatoriz narrationes, 98.

M. Antonii vita, 42.

Animi deteriores quam corporis esse morbos, 84.

Animalia terrestria an aquatilia prudentiora, 113.

Apophthegmata Regum & Ducum, 64. Laconica, 65.

Arati vita, 46.

Artaxerxis Vita, 45.

Aristidis vita, 17.

De Atheniensium gloria, 72.

Aristophanis cum Menandro comparatio, 106.

Aqua an ignis utilior, 112.

De auditione, 52.

M. Bruti vita, 44.

Bruta ratione uti, 114.

Cæsaris Julii vita, 34.

Camilli vita, 8.

Abstinentia à carnibus, 115.

Catonis minoris vita, 36. majoris, 18.

Ciceronis vita, 40.

Cimonis vita, 25.

Cleomenis vita, 37.

Contra Colotem, 122.

Conjugalia præcepta, 61.

Conso-

- Consolatio ad Apollon, 59. ad uxorem, 95.
 Convivium VII. sapientum, 62.
 Convivales quaestiones, 96.
 Coriolani vita, 12.
 Crassi vita, 28.
 De curiositate, 86.
 De Dæmonio Socratis, 93.
 Demetrii Poliorcetae vita, 41.
 Demosthenis vita, 39.
 Dionis Syracusae vita, 43.
 De divitiarum cupiditate, 87.
 De E. in Delphis, 74.
 Non sicciter vivi secundum Epicurum, 121.
 De esu carniū, 115.
 Epistola ad Trajan, 127.
 De exilio, 94.
 Eumenis vita, 29.
 Fabii vita, 10.
 De facie in orbe lunæ, 110.
 De fato, 92.
 Flaminiū vita, 20.
 De fluminibus, 125.
 De fortuna, 57. Alexandri, 71. Romanor. 70.
 De fratrum amore, 81.
 De primo frigido, 111.
 Galbae vita, 47.
 De garrulitate, 85.
 Gracchorum vita, 38.
 Graecae quaestiones, 68.
 Gryllus, 114.
 De Herodoti malignitate, 107.
 Homeri vita, 49.
 Ignis an aqua utilis, 112.
 De invidia & odio, 89.
 De ira cohibenda, 97.
 De Iside & Osiride, 73.
 Laconica Apophthegmata & instituta, 65.
 Laide Syracusae, 123.
 De laude sui ipsius, 90.
 Luculli vita, 26.
 Lycurgi vita, 3.
 Lyfandri vita, 23.
 De Malitia ad infelicitatem sufficiens, 83.
 Marcelli vita, 16.
 Marii vita, 22.
 Menandri cum Aristophane comparatio, 106.
 De Monarchia Democratica & Oligarchia, 103.
 Mulierum virtutes, 66.
 De Musica, 124.
 Niciae vita, 27.
 Numae vitæ, 4.
 De odio & invidia, 89.
 De oraculis Pythiae, 75. de oraculor. defectu, 76.
 Oratorum decem vitæ, 105.
 Othonis vita, 48.
 Parallela minora, 69.
 Pauli Aemilii vita, 14.
 Pelopidae vita, 15.
 Periclis vita, 9.
 Philopæmenis vita, 19.
 De Philosophorum placitis, 108.
 Phocionis vita, 35.
 Physicæ quaest. 109.
 Pompeji vita, 35.
 Præcepta conjugalia, 61. gerendæ Reip. 102.

De

- De primo frigido, 111.
 Ad Principem indoctum, 100. Prin-
 cipibus prodesse consuetudi-
 nem Philosophorum, 99.
 Platonice quæstiones, 116.
 De Poëtis audiendis, 51.
 Politica præcepta, 102.
 De profectu in virtute, 54.
 Proverbia, 126.
 De pudore vitioso, 88.
 De puerorum institutione, 50.
 Pyrrhi vita, 21.
 De Pythiæ Orac. 75.
 Quæstiones Romanæ 67. Græcæ
 68. Platonice 116. Physicæ
 109. Convivales 96.
 Reip. gerendæ præcepta, 102.
 Romuli vita, 2.
 Romanæ quæstiones, 67. de fortuna
 Romanor. 70.
 De sanitate tuenda, 60.
 Num senî gerenda Resp. 101.
 De fera Numinis vindicta, 91.
 Sertorii vita, 30.
 De Socratis dæmonio, 93.
 Solonis vita, 5.
 De Stoicorum repugnantis, 118.
 Stoicos absurdiora Poëtis tra-
 dere, 119. de communibus
 notitijs contra Stoicos, 120.
 De superstitione, 63.
 Syllæ vita, 24.
 Sympotice quæstiones, 96.
 Themistoclis vita, 7.
 Thesei vita, 1.
 De animi procreatione in Timæo
 Plat. 117.
 Timoleonis vita, 13.
 De tranquillitate animi, 80.
 Valerii Publicolæ vita, 6.
 De virtute morali, 78.
 De virtute & malitiâ, 58. Virtutem
 doceri posse, 77.
 De Virtutibus mulierum, 66.
 De utilitate ex inimicis, 55.

V. Scripta Plutarchi deperdita.

Non referam hoc loco quæ à Lampriæ catalogo supra à me jam exhibi-
 to, petere obvium est omnibus: sed tantummodo vel præterita illi
 scripta, vel de quibus annotandum aliquid occurrit, paucis memo-
 rabo, Rualdi,* Jonsiique observatis nonnulla additurus.

Vitas Plutarchi perditas jam retuli supra p. 347. 348.

Μελέται ὁμηρικαὶ libri IV. Lampr. num. 4. Schola minora ad Iliad. c. 615.
 Schol. ad Euripidis Alcest. v. 1128.

De Homero libri duo. Gell. II. 8. seq. IV. 11.

Περὶ ψυχῆς εἰσαγωγῆς βιβλία γ'. apud Lampriam num. 46. possit etiam
 verti, de anima, introductionis libri III. Sed iterum περὶ ψυχῆς. n. 197.
 Plu-

* Ruald. cap. 19. & Jonsius III. 6.

Plutarchi commentarios de anima laudant Origenes V. contra Cels.
Gellius lib. I. cap. 3. & lib. XV. cap. 10. Eusebius XI. 36. præparat.
Theodoritus XI. Therapévt.

ὡς Θεοφράστῃ πρὸς τὰς καμὰς Lampr. n. 51. Adversus Theophrasti li-
bros ὡς καμῶν five πολιτικῶν πρὸς τὰς καμὰς, de quibus dixi lib.
III, cap. 9.

πρὸ παρεμμένης ἰσορίας βεβλία δ. *putem reddendum de omiffis in hiftoria,*
Lampr. n. 52.

Commentarius quartus in Hesiodum. Gell. XX. 8.

ὁπόση ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀνθρώποις περὶ εὐφυΐαν καὶ ἀρετὴν διαφορά. Gell.
lib. I. cap. I.

Αἰτίαι τῶν Ἀράων δισημείων. Lampr. n. 117. Schol. Arati sex vel septem
locis Plutarchum laudans, & Eustathius ad Iliad. ω. pag. 1363. edit.
Rom.

πρὸς ἡμερῶν. Plutarch. Camillo p. 128. Confer Lampr. n. 189.

Στρωματῆς; Eusebius lib. I, prap. cap. 4. & 5. Lampr. n. 60.

περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς Δαιδάλων. *De festo Dædalis apud Plataenses.* Euseb.
procem. libri III, præpar. Vide Jonfium p. 236. Lampr. n. 190.

ὡς δὲ μὴ εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς Πλάτωνος Ἀκαδημίας. Lampr. num. δι. Legendum cum H, Stephano ὡς δὲ τὴν μίαν εἶναι &c.

καὶ φύσεως καὶ πόνων. Sopater apud Phot. Cod. 161.

Αἰδρωὶν ἐνδοξῶν ἀποφθιγμάτων (ab Apophthegmatibus Regum & ducum
diverſa) idem Sopater loco laudato. Itaque fortassis apud Lampr.
num. 159. hoc ſupplendum.

et *supra* Lampr. num. 192. Stobzus ferm. 84. & 86. Confer Seldenum præfat. libri de titulis honorum.

ὁ πρὸς Δίωνα ῥηθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ Lampr. n. 193. intellige Dionem Chry-
fostomum Plutarchi aequalem.

πρὸ γεωργίῳ Lampr. num. 181. sed H. Stephanus legit γεωργάσαν.

αὐτῶν χαρακτήρων fortassis de characteribus morum quales scripsit Theophrastus, licet alii malint de dicendi characteribus. Lampr. n. 184.

πρὸς τὴν τῆ Ἐπικύρου ἀπόφασιν πρὸ Θεῶν. Ita videntur hęc ex H. Stephani
editione jungenda apud Lampr. n. 78. 79.

πρὸς μαθητῆς. Lampr. n. 69. Stobæus ferm. 8. & 58.

περὶ Φιλίας ἐπιστολή. Stob. Serm. 63. 64.

ὅτι καὶ γυναῖκα πᾶσδευσεν. Stob. serm. 17. 41. 90. 93.

πρὸς ἀρετῆς, id. Serm. 20. 38. 40.

πρὸς κράτους & σώματος. id. Serm. 51.

πρὸς καλῶς. Stob. serm. 63. 64. Quz idem alibi de amicitia & amore, quiere & divitiis ē Plutarcho repetit, nescio an ex peculiaribus hoc titulo hauserit libris.

ὑποθηκὴν ἢ πρὸς ἀρχῆς Lampr. n. 148. Fortassis haud diversum ab eo quod Sarisberienfis *Archigrammaton* vocat IV. 8. Policratici: *De magistratuum moderatione librum fertur scripsisse Plutarchus*, qui inscribitur *Archigrammaton*, & *Magistrum suae urbis ad patientiam & justitiam cultum verbis instituisse dicitur & exemplis*.

VI. Alii * *Plutarchi duodecim.*

Plutarchus Acharnensis in Vet. inscriptione ē Creta Venetias delata apud Scalig. in Eusebium ad Annum MMCXLVII. quz inemendata legitur apud Gruterum p. CCCXVII. 1.

Plutarchus Alexandrinus Grammaticus quem colloquentem inducit in *Dipnosophisticis* suis Athenzus.

Plutarchus Antiochenus Syriz praefectus, Christianus sub Constantino M. Imp. Vide Malalam T. 2. p. 3.

Plutarchus Nestorii F. Atheniensis Philosophus quem cum Iamblichō jungit & praeclarum Aristotelis interpretem celebrat Priskianus Lydus in Theophrastum p. 289. 291. De eo plura Svidas, & Marinus in vita Procli c. 12. ad quam si placet vide quz olim scripsi.

Plutarchus Attici Platonicus pater laudatus Porphyrio in vita Plotini.

Plutarchus quartus post Andreā Episcopus *Byzantinus*. Niceph. VIII. & Philippus Cyprius in Chronico Eccles. Graec. p. 3.

Plutarchus Plutarchi nostri *Charonensis* Philosophi filius.

Plutarchus Eretrienfis, cujus praeter Aekhinem contra Ctesiph. & Demosthenem Orat. in Midiam meminit Plutarchus noster in Phocione p. 746. 747.

Plutarchus Justiniano Imp. à secretis, quem inter rerum illius scriptores Graecos deperditos refert Nic. Alemannus praef. in Procopii Hist. Arcanam.

Plutarchus Libertus in Vet. Inscriptione Saguntina apud Gruterum pag. DCCCLXXVII. 7.

Plu.

* Ruadus in vita cap. 1. tres diversos à Philosopho Charonensi Plutarchos observat, Joannes III. 6. octo.

Plutarchus ab Origene ad Christianismum conversus & *Martyr*, de quo Martyrologia 28. Jul. & Eusebius VI. 3. 4. Hist.

Plutarchus qui *Sardicensi* Concilio subscripsit circa A. C. 347. Vide Athanas. Apologia 2.

VII. Editiones Plutarchi.

Græcæ.

1. & 2. Vitz parallelæ primum lucem viderunt addito Agefilao Xenophontis & Isocratis Evagora 1517. fol. Florentiæ apud *Philippum Juntam*, deinde meliori ordine & emendatius ex *Aldi* officina Venetiis 1519. fol. ex recensione *Francisci Asulan*i, qui illas *Petro Bembo* dedicavit. Decennio ante idem Aldus altero volumine ibidem primum ediderat Plutarchi *Moralia* * Anno 1509. fol. quæ inscripsit *Jacobo Antiquario* Perusino. Ad hunc cum *Mediolanum* accessisset, exceptus erat ab eo hisce hendecasyllabis:

*Aldus venit en, Aldus ecce venit,
Nostrum sinciput occupitque nostrum;
Mel, sal, lac quoque, corculumque solus;
Græcos alterem & alter a latinis
Qui appendendo manu reduxit omnes
In verum modo limitem, superbos
Vi flores superans Olympiorum.
Nunc o nunc Juvenes ubique in urbe
Flores spargite, vero namque primo
Aldus venit en, Aldus ecce venit.*

3. Vitz Parallelæ editæ Basil. 1523. fol. & *Moralia* 1542. fol. apud *Froben*.
4. Plutarchi vitz parallelæ Basil. 1560. fol. ex officina *Frobenii* & *Nic. Epi-*
scopii. *Moralia* ibid. 1574. fol. ex *Xylandri* recensione.
5. *Parisiensis* editio nitida totius Plutarchi ex *H. Stephani* castigatione pro-
diit 1572. 8. sex Voluminibus.
6. Plutarchus eleganter & emendate editus *Francos*. 1605. fol. apud
Wechel.

A a a 2

Latina:

* Ut *Moralia* prius edita sunt quam vitz parallelæ, sic pleraque illorum etiam ante vitz scripsisse videtur Plutarchus.

Latinae.

Vitz quzdam per Joannem Lapum. Venet. 1478. fol.

Vitz ex variorum interpretatione, *Lapi, Acciajoli &c. Parif. 1521. fol. & Bafil. 1542. fol. cum przf. Hieron. Gemufzi, & 1554. fol.

Vitz è verfione *Hermanni Cruferii* (quz interpretatione *Xylandri* ob elegantiam & facilitatem przfertur) Bafil. 1564. 1573. fol. & Lugd. 1566. 12. tribus Vol.

Epitome vitarum Plutarchi Latine concinnata à Dario Tiberio Cafenatè, Ferrariæ 1501. Parif. 1547. 1557. 12. & Bafil. ap. Oporin. Similia Epitome proditit fub titulo Bibliothecz Historicæ Arti Vigelii. Francof. 1626 8.

Plutarchus *Guil. Xylandro* interprete cum ejus notis. Heidelberg. 1561. fol. & Bafil. 1579. 8. fex Vol. & Francof. 1592. 8. apud Wechel. totidem Voluminibus. Notæ *Xylandri* in Plutarch. prodierunt etiam Bafil. 1561. fol.

Plutarchi Vitz ex Verf. *Cruferii* & *Moralia* ex Variorum interpretatione apud *H. Stephanum* fex Volum. 1572. 8.

Parallela minora vertit etiam *Guarinnus*, *Apophthegmata Regum* & *Laconica* *Raphaël Regius*, *Quæftiones Græcas* *Petrus Lucenſis*, de *Idide* & *Oſiride* & de oraculorum defectu *Hermolaus Barbarus*. De fortuna Rom. *Guilclmus Budæus*, *Libros de placitis Philoſophor.* *Janus Cornarius*, de mulierum virtutibus *Alamannus Rainutius Florentinus*, Brixiz 1488. 4. Reliquos fingulorum librorum interpretes fupra fuis quosque locis annotatos videbis.

Græco-Latinae.

1. Francofurtenſi apud A. Wechelii heredes *Claudium Marnium* & *Joannem Aubrium* A. 1599. fol. duobus Vol. quorum prius *Vitas* cum verſione *Cruferii* & ejusd. *Cruferii*, *Xylandri* atque *H. Stephani* notis; poſterius *Moralia* cum *Xylandri* verſione & notis, notisque *H. Stephani* & *Varias Lect.* exhibet.

2. Fran-

* *Eraſmus* XXVI. 60. *Epift. Quæ portento deprehenduntur in his quæ Berterunt Itali ex titis Plutarchi? In his quæ vertit (ex Ariſtotele & Theophrasto) Theodorus Gaza ſic ſine controverſia ſummus, multa reprehendit Trapezuntium, quæ caſtigabit admonitus. Id mihi Roma narrabit qui Gaza fuit à ſecretis, tantum abſt, ut exiſtitem me nunquam eſſe lapſum. Quin & in his quæ vertit Budæus, poſſum aliquot maniſeſtos lapſus offendere.*

2. Francofurtensis ex officina Danielis & Davidis Aubriorum & Clementis Schleichii, Anno 1620. fol. in qua accessit liber de fluminibus, cum versione & notis Mauffiaci & ejus judicio de Plutarchi scriptis, ac Lamprii libello de scriptis Plutarchi.
 3. Parisiensis, in qua accessit Vita Plutarchi à Joanne Rualdo scripta cum ejusdem in loca Plutarchi sive *σφάλας* insigniora 72. animadversionibus. A. 1620. fol. typis Regiis, apud Societatem Græcarum editionum.
- Varia Plutarchi loca illustravit Jac. Palmerius in Exercitationibus ad optimos scriptores Græcos Lugd. Bat. 1668. 4.
- Joannis Regii scripta in Plutarchum plurima ab iis qui alienz invidabant gloriæ suppressa partim furibus patuisse dolet Jo. Pierius lib. 1. de infelicitate literator. p. 49.

Gallicæ.

- Plutarchus Jacobo Amiot interprete, qui MSS. Codices Græcos contulit, ut apparet ex Plutarcho Græco manu ejus notato quem hodie servant Patres Oratorii Paris. & in locis difficilioribus consuluit Turnebum. Prodiit Paris. 1567. & 1574. 8. septem Vol. & 1579. fol. 2. Vol. Genev. 1613. 8. quatuor Vol. & Paris. 1616. fol. totidem Vol. Laudant hanc versionem ex merito H. Stephanus præf. ad Apologiam pro Herodoto, T. Faber ad Luciani Timonem T. 1. p. 1054. seq. Vavassor de ludicra dictione p. 266. & 457. Rol. Marefius in Epist. p. 105. seq. & 360. Menagius in Menagianis T. 2. p. 105. seq. Operæ pretium quoque est de hac interpretatione consulere Columesii Bibl. selectam cap. 20. & Rich. Simonis Epistolas selectas T. 1. p. 167. seq.
- Vitz Parallelæ & versione Abbatis Tallemantii, Paris. 1665. octo Volum. 8. In multis Amiotum potius quam Græca habuit ante oculos, unde Boilavii Despræus: *Meprisons de Senlis le Poëte Idiot,*

Le fide traducteur du françois d'Amiot.

- Caspar quoque Bachetus Meziriæus vir doctiss. qui emendationes Plutarchi promittit in notis ad Epistolas Ovidii p. 249. novam Gallicam Plutarchi versionem est molitus, observatis in Amioti versione * bis millenis amplius erroribus.

A a a 3

Deni-

- * Colomesius Bibl. select. p. 42. *Après Amiot est venu Claude Caspar Bachet Seigneur de Meziriac de l'Academie Françoise qui estoit estimé tres sçavant aux belles lettres, & le premier homme de son temps pour la connoissance de la sçable. Ce Gentilhomme ayant envojé à l'Academie un discours de la traduction après y avoir loué l'esprit de travail & le sile d'Amiot, pretend montrer qu'en divers passages jusqu'au nombre de*

Denique *Andreas Dacierius* cum conjuge doctissima novam Gallicam Plutarchi & accuratorem de Græco concinnatam versionem dare cœpit cum notis. Sed nihil ejus hætenus prodit quod sciam præter unicū Volumen sex primas Vitas complexum Parisiæ & Amst. 1695. 12.

Anglica.

Plutarchi Vitz à variis versæ, præfixa Plutarchi vita, Lond. 1703. 8. quinque Vol. Ejusdem Moralia itidem variis interpretibus, ibid. 1704. 8. totidem Vol. quinta editio. Vidi & editionem Anni 1691. 8.

Italica.

Vitz nonnullæ à Baptista Alex. Jacconello Retensi translataz, Anno 1482. fol. & Venet. 1518. 4.

Germanica.

Hieronymo Bonero interprete, Argentorat. 1534. 1555. fol.

Hispanica.

Octo vitz à Plutarcho scriptæ ex versione Joannis de Castro Salinas, Col. 1562. fol. & Moralia interprete Didaco Gratiano de Aldrete. Compluti 1542. fol. Salmanticæ 1571. fol.

Vitz per Franciscum de Euzinas, Argentor. 1551. fol.

VIII. INDEX SCRIPTORUM Virorumque.

ingenio illustrium à Plutarcho laudatorum, accommodatus ad paginas editionis utriusque Græco-Latinæ Francofurtensis, & tertiz Parisiensis.

Littera M. præfixa numeris, Tomum secundum scripta Plutarchi Moralia complexum significat.

Acestodorus 118. f.

C. Acilius 31. c.

Q. Emilii Epistola 396. b.

Ef. hi-

de deux mille ce grand traducteur à fait des fautes tres grossieres, dont il donne plusieurs exemples. Ce discours n'est pas imprimé mais par les Commentaires de M. de Meziriac sur les Epîtres d'Obide l'on voit bien qu'il n'accuse pas Amiot sans fondement. C'est ce que nous decouvriens encore mieux par sa nouvelle version de Plutarque, si il plaisoit à Messieurs ses enfans de la publier. Rich. Simon I. Epist. select. p. 170. J'ay appris qu'on avoit trouvé dans les papiers de ce judicieux Critique la Vie d'Alexandre le Grand avec ses notes sur la traduction d'Amiot, la Vie de Thésée, de Fabius Maximus & de Numa avec des notes la Vie de Jules César sans notes, des remarques sur la Vie d'Alcibiades, la Vie de Romulus & la comparaison de Thésée avec Romulus sans notes.

- Æschines Orator 84, a. 165, c. 169, e. 847, c. 849, e. 851, e. 855, e. 856, c.
M. 39, c. 119, b. c. Orat. de corona 853, b.
- Æschines Socraticus 334, d. M. 11, e.
- Æschylus 16, 14, b. 23, a. 119, b. 320, b. 619, b. 905, d. M. 17, a. 29, e. 32, d.
36, a. b. 81, c. 85, e. 98, c. 106, c. 116, e. 186, b. 286, c. 417, e. 434, a.
1057, f. 607, c. 950, e.
- Æsion 851, a.
- Æsopus 564, c. 1041, c. 1045, b. 795, f. M. 609, f. 791, a. 14, e.
- Agatharchides Samius M. 305, e.
- Agatho Samius M. 315, b.
- Agefianax M. 920, e.
- Agefilas M. 78, d. 312, e.
- Agefilai Epistola ad Hidriea Carēm. 603, b.
- Q. Æmilii Epistola, 396, b.
- Alcæus 373, e. M. 1135, f.
- Alcidamentis Rhetoris *τῆς αἰ*, 848, c.
- Alcmæon, 889, c. 911, e. 917, d.
- Alcman 57, b. M. 318, a.
- Alexandri Magni Epistolæ, 668, b. 673, e. 675, e. 677, a. 680, e. 691, b. 697, c.
- Alexander M. 289, a. polyhistor 315, e.
- Alexander Mindius, 415, b.
- Alexandrides Delphicus, 443, a.
- Alexarchus M. 307, d.
- Alexis M. 21, d. 420, d.
- Anacreon 167, a.
- Anaxagoras M. 88, d. 89, e. 881, a. Clazomenius 876, b.
- Anaxandridas M. 291, f.
- Anaximander Milef. M. 875, e. 881, d. 889, b.
- Anaximenes Rhetor, 102, a. 859, c. 887, a.
- Anaximenes, 947, f. 876, a. 888, b. M. 128, c.
- Andocides Rhetor, 128, c. 101, f.
- Androcles demagogus, 200, d.
- Androclidas, 437, c.
- Andron Halicarnassensis, 12, a.
- Andronion. 86, d.
- Antias M. 323, c.
- Antiochides 619, a. M. 365, e.
- Anticles M. 557, e.
- Antigenes 691, a.

Anti-

- Antigonus 28, a.
 Antimachus poeta M. 106, b. 275, a. Colophonius 513, a. b.
 Antimachus Tejus 24, a.
 Antiochus philosophus Afcalonita 151, b. 984, e. 151, b. 862, c;
 Antipater epigrammatum scriptor, 234, d. 354, a.
 Antipater Rex Epistola de Aristotelis morte, 234, d.
 Antipater Tarsensis 827, e.
 Antiphanes poeta, 847, e. Comicus, 850, c.
 Antipho 928, a. M. 901, d. 907, a.
 Antiphontis *λοιοβορία*, 192, f. M. 68, a.
 Antisthenes 192, a.
 Antistius M. Labeo 275, e.
 Antonius in refutatione Philippicarum 882, a. 916, c. Epistola ad August.
 950, e. testamentum 943, f. Oratio in funere Julii Caesaris 922, b.
 993, b.
 Apollodorus 39, e. M. 301, c. 1094, b.
 Apollonius Molonis, 862, f.
 Apollothemis 59, c.
 Aratus M. 889, e.
 Aratus Sicyonius 801, e. 1042, c. ejus & Cleomenis Epistolæ mutuis
 convitiis refertur, 1045, e. *ὑπομνήματα*, 1045, a. 1042, c. d. 1028, c;
 Archelaus Apollodori F. M. 876, e.
 Archelaus Physicus, M. 954, f.
 Archelaus poeta 480, c. 481, c.
 Archemachus Euboenfis M. 361, d. e.
 Archias Dacriti Rhethoris auditor, 859, b.
 Archidamus, 544, e.
 Archilochus 2, f. 167, d. 417, f. 745, a. 905, e. 1065, f. M. 23, a. 45, a. 152, e.
 239, b. 386, d. 604, c. 950, c.
 Archimedes, 307, f.
 Archippus 192, b.
 Archytas 965, d. M. 8, b. 10, d. 1147, a.
πυθαγορικοί ἐξ ἰταλίας, 962, d.
 Archytas Amphiffensis, M. 294, f.
 Architinus, M. 300, b.
 Aretades Cnidius, M. 308, C.
 Argas ποιητὴς νόμων ποιητῶν καὶ ἀργαλέων, 847, f.

Arejus

- Arejus Philosophus Augustolimp. gratus, 952, f. 953, a.
 Aristagoras M. 352, e.
 Aristarchus M. 26, f.
 Aristidis Milefiaca, 564, b. M. 305, c. 308, d.
 Aristippus, 966, a. M. 4, f.
 Aristochius, 113, a. 319, d. 850, c. 860, a. 600, e. M. 42, c. 365, e. 796, d.
 Philosophus Platonicus Antiochi Ascalonitz frater, 984, e.
 Aristonis Λύκων M. 14, e.
 Aristobulus, 671, c. 674, c. 676, d. 691, a. 706, c. M. 313, d.
 Aristobulus Cassandreu. 856, e.
 Aristocles M. 311, f. 316, a.
 Aristocrates Hipparchi F. 42, a. 59, d.
 Aristocrates, 365, d.
 Aristocrates Rhetor Antonii amicus, 948, e.
 Aristodemus M. 314, c.
 Aristophanes 121, e. 166, e. 168, f. 192, b. 199, a. 488, b. 523, e. 528, a. 566, f.
 894, a. 948, e. M. 10, c. 30, d. 71, d. 439, d.
 Aristoteles 2, b. 6, f. 11, d. 39, e. 42, e. 47, e. 56, e. 59, b. 83, f. 92, b.
 140, a. 153, f. 157, a. 158, a. 166, d. 167, b. 279, b. 287, d. 335, c.
 434, b. 484, d. 524, a. 808, d. 567, c. M. 32, e. 78, d. 115, b. 133, f.
 277, b. 292, b. 294, d. 295, e. 424, b. d. 430, a. 434, b. d. 430, a.
 b. 874, e. 875, a. c. 956, c. 948, a. 949, c. 950, b. dialogus de anima
 Eudemum Cyprium 967, c. Aureo flumini comparatus Aristote-
 les à Cic. 872, f.
 Aristoteles dialecticus 1028, c.
 Aristoxenus 59, c. M. 856, c. 1095, e.
 Asclepiades M. 908, c. 913, d.
 Asiaticum dicendi genus Antonio probatum 916, d. Asiani Rhetores,
 862, f.
 Asinius Pollio, 657, e. 730, a.
 Arejus M. 276, b.
 Athanes 247, d. 254, b.
 Atheniensium decretum contra Alcibiadem proditorum mysteriorum
 reum, 202, e.

Athenodorus Sando 106, d.

Augusti Caesaris ὑπομνήματα, 1003, d. 925, f. Agrippæ & Cæsari dicata, 887, c. Epistolæ ad Antonium, 952, c. ad Theophilum, 947, d.

Autoclidis Exegetica 539, b.

Bachylides 62, d. M. 36, c.

Batalus auctor poematum τρυφερών καὶ παραινέων 847, a.

Bato Sinopenfis 801, e.

Berosus M. 901, e.

Biantis sententiæ, M. 35, f.

In Bibliotheca Pergamena εἰκοσι μυριάδες βιβλίων ἀπλῶν, 943, a.

Bibulus Bruti privignus, ejus libellus ἀπομνημόνευμα τῶν βράτε, 989, c. 994, e.

Bion 12, b.

Blossius Philosophus 817, c. Blastus Cumianus 832, c.

Boethius M. 903, e.

Bruti epistolæ 883, f. 888, b. 984, f. 985, a. 986, c. 994, a. b. 997, e. f. 1009, d.

Oratio post Cæsarem interfectum, 992, b. ἐπιτομή Πολυβίου 985, f.

Butas elegiographus 10, c.

Cæcilius Rhetor, 879, b. (interpreti *Callio*) Cæcilius Demosthenem cum Cicerone comparavit 847, a.

Cæcilius M. 812, e.

C. Cæsaris Anticato 777, a. 880, f. Commentarii 718, d. Epistola ad Amyntium 731, c. βιβλία ἐν οἷς ὑπομνήματα τῶν κειμένων καὶ διδού-
μενων ἦν ἀναγεγραμμένα: 922, c.

Cæsar Augustus 316, b. 317, a. Vide supra Augustus.

Callias Syracusanus 848, c.

Callimachus, 957, b. 949, b. M. 602, f.

Callipides τραγῳδῶν υποκριτής 209, 607.

Callisthenes 132, b. 286, d. 335, c. 486, b. 487, a. 615, c. 680, d. 684, c. 685, a. M. 292, f. 306, c. 313, b.

Callisthenes Rhetor 856, e.

Callistratus Rhetor 848, b. Melanopus ἀντιπολιτευόμενος Καλλιστράτου 851, f.

Canusius 718, e.

Carneades 862, d. M. 477, a.

Cato

- Cato major 216, f. 337, b. 342, a. 348, d.
 Catonis Epist. ad Brutum, 985, b. *jocus in Ciceronem*, 886, f.
 Cato M. 14, d. 276, c.
 Chares 675, e. 678, e. 703, d. 749, c. M. 341, b.
 Chares Isangelus 691, a.
 Charetis Atheniensis Epistola 1034, a.
 Chares Mitylenzus 696, a.
 Cato 880, e.
 Cebes M. 11, e.
 Charon Lampfacenus 125, b. M. 255, a.
 Chrysermus M. 306, b. 308, c.
 Chrysippus, 1027, e.
 M. 312, d. 419, a. 425, d. 885, a. 911, d. 952, a.
 Chilo M. 35, f.
 Cicero 346, b. 379, d. 510, a. 641, f. 653, b. 742, e. 783, e. 835, c. 870, c.
 872, c. 873, a. 887, a. 919, f. M. 272, c. Ciceronis Oratio post Cæsa-
 ris necem 992, e. *Orationes Philippicæ contra Antonium* 925, c.
 918, d. 885, f. *pro Cælio* 886, e. *in Verrem*. 864, b. *pro Roscio*,
 862, b. *pro Numatio*, 873, b. *in Catilinam*, 868, e. *pro Manilio*,
 865, e. *pro Milone* 878, c. *pro Crasso, contra Crassum*, 873, c. *pro*
Murena 886, e. 878, d. *συντάξεις Φιλόσοφοι πρὸς τὸν Ἀκαδημαϊκὸν*
τρόπον, 886, d. *Oratio pro Popilio*, 885, d. *Historiam Rom. scribere*
aggressus 881, d. *Philosophiam juvenes docuit*, 881, a. *Ejus Poë-*
mata, 881, c. 861, f. *Pontius Glaucus, id. Epistolæ* 881, c. 879, d. e.
Epistolæ Græcæ, 873, a. *joci*, 863, c. sq. 880, a. sq. 873, c. seq. *Ora-*
tio pro Ligario, 880, e.
 Cimon 852, b.
 Cinna ποιητικὸς αἰνέη, 993.
 Cleanthes M. 889, a.
 Cleitonymus M. 308, c.
 Cleo Halicarnassensis M. 212, c.
 Cleodemus 330, d.
 Clidemus *ibid.* d. 8, c. 12, f. 117, a.
 Clitarchus 125, b. 691, a.
 Clitomachus 862, d. 861, f. M. 200, e.
 Clitophon, M. 309, c.
 Clodii Index Temporum 59, e.

- Cluvius Rufus M. 289, c.
 Colotes M. 1086, c.
 Κομηνίου τις, 901, b. 850.
 Cornelius Nepos 116, b. 317, b. 520, d. 834, c.
 Pub. Cotta juris scientiam sibi arrogans, 874, a.
 Crantor Academicus M. 102, d. 104, b. 114, b. 115, b.
 Craterus Macedo 334, f.
 Crates Philosophus 911, f.
 Cratinus comicus 92, b. 153, d. 160, a. 165, d. 484, d.
 Cratinus M. 351, a.
 Cratippus Peripateticus, 873, a. M. 834, d.
 Critias Callixetri fil. 45, a. 484, c. 489, b. ex ej' Elegiis, quatuor versus, 209, f.
 Critolaus 155, c. M. 308, a. 155, e.
 Crobylus demagogus 853, e.
 Ctesias 1021, f. 1010, a. & 1017, d. e. 1016, b. c. e. 1015, d. f. 1014, c. fide
 parum dignus, 1012, a.
 Ctesibius 848, c. M. 844, c.
 Ctesiphon M. 308, d.
 Dacritus Rhetor, 859, b.
 Daimachus Platzenfis III, a.
 Damachus 440, a.
 Damastes 138, b.
 Damon Rhetor, 856, e.
 Dellius Historicus, 943, d.
 Delphici commentarii 84, a.
 Demades 860, e. 859, b. 839, f. 850, c. 851, b. f. 856, f.
 M. 1011, b. 1053, c.
 Demaratus Corinthius 604, a.
 Demaratus M. 309, d.
 Demetrius M. 883, c. Magnes 596, 852, c. 858, e. 859, c. ἐν τοῖς περὶ συ-
 ναγῆων 853, a.
 Demetrius Phalereus 10, b. 54, b. 91, b. 104, a. 319, b. 321, e. 335, c. 850,
 b. e. 851, a. 852, c.
 ἐν τῷ Σακράτει 318, d.
 Demetrius Peripateticus qui Catoni Utricensi adfuit, 791, f. 793, b.
 Demo 8, a. M. 147, 361, d.
 Demochares Demosthenis necessarius 860, b.
 Demochares Solensis 901, b.

Demo-

Demochares ὁ Λακαίων 900, a.

Democritus M. 9, f. 129, a. 881, d. 884, c. 984, c.

Demosthenes 851, b. 852, a. 855, a. M. 69, d. 88, c. 100, a. 119, c. 541, e. 547, f. quaestuaria ejus eloquentia 887, e. *λογιστὰς φῶν κρυφαῖς τοῖς περὶ φορμίσια καὶ Στέφανον καὶ Ἀπολλόδοτον ἀντιδίκους* 852, e. 887, e. laus eorum qui ad Chzroneam occubuerunt 855, c. adversus Timotheum prætorem 852, e. in Theoridem quam sacerdotem damnavit. *ibid.* in Antiphonem 852, e. in Androcionem & Timocratem. *id.* f. in Aristogitonem 853, a. in Aristocratem 852, b. in Midiam. 851, c. 852, b. 196, a. *ὑπὲρ τῶν ἀτελειῶν*. *id.* *ρητορῶν δυνατὰ τὰ τῶν*: ejus oratio longissima optima, judice Cic. 872, f. Oratio de Corona, 853, b. Epistola, 855, c. *οἱ προπαισὶς μὲν οἱ δημοσθένει*, *ibid.*

Demostratus Rhetor 100, b.

Dercyllus M. 309, f.

Diagoras Melius M. 880, d.

Diaria Alexandri 706, c.

Diczarchus 9, d. 15, b. 606, c.

M. 908, c. 914, e.

Diētys M. 106, a.

Didymus Grammaticus 78, c.

Dinarchus Corinthius 860, e.

Δενίας ἱσορὴς, 1040, e.

Dinias Dialecticus 1028, c.

Dino (Δείνων) 1022, b. 1020, e. 1017, d. 1015, f. 1014, c. 1012, a. 125, b. 686, d.

Dio 233, f. M. 8, b.

Diocles M. 301, a. 916, a. e. f. 918, a.

Diocles Peparethius 19, a. 22, b.

Diodorus Periegetes 17, d. 128, d. 488, c.

Diodorus Siculus M. 305, c.

Diogenes 59, a.

M. 2, a. 5, c. 41, c. 886, c. 887, c.

Dionysius Halicarnassens 17, d. 394, a. 394, a. 397, a.

Dionysius 235, f. M. 836, a.

Dionysius Magnes, Rhetor Asianus quem audivit Cic. 862, f.

Diopysodorus Træzenius 1027, c.

Bbb 3

Diopha-

- Diophanes Rhetor. 834, a. 827, e.
 Dioscorides de Rep. Spartana 46, a. 616, a.
 Diphilus 523, d.
 Dorotheus M. 310, d. 311, e.
 Dositheus M. 310, c. 313, a.
 Dromoclidēs Rhetor 905, b.
 Dromoclidēs Sphettius 894, d.
 Duris M. 327, d.
 Duris Samius 167, b. Alcibiadis ἀπογόρον se ferens 209, b. 443, b. 583, a.
 597, a. 672, a. 691, a. 743, d. 749, e. 854, d. 856, d.
 Dithyramborum scriptor M. 952, f.
 Ecdelus Megalopolitanus ἀντὶ φιλόσοφου καὶ πρακτικὸς Ἀρεστιάδης ὁ
 ἀκαδημαϊκὸς γεγενηὶς ἐν ἁσὶ συνήθης 1018, f.
 Ecphantus Pythagoreus M. 906, a.
 Empedocles 890, e. M. 16, c. 63, d. 93, a. 95, a. 98, c. 176, c. 288, b.
 418, c. 433, a. 607, c. 948, c. d. 949, f. 952, b. 953, f. Metonis 876, a.
 Emphyli Rhetoris libellus περὶ τῆς καίσεως ἀναγείσσεως qui inscribebatur
 Brutus. 984, f.
 Epaminondas 310, b.
 Ephialtes 852, c. 856, d.
 Ephorus 125, b. 138, b. 167, a. 209, c. 237, e. 286, d. 442, c. 447, e. 450, e.
 486, b. 973, f. 974, c.
 Ephorus Cumæus M. 54, 908, a.
 Epicharmus comicus 65, c. 105, b.
 Epicharmus M. 108, d.
 Epicurus Neoclis filius 904, a. M. 15, d. 877, e. 822, a. 884, c.
 Epigenes M. 903, c.
 Epigrammata 11, e. 115, e. 251, b. 278, b. 316, b. 330, c. 336, c. 376, b.
 400, d. 482, e. 483, a. 633, b. in Demosthenem 860, c. in Arati Sicyo-
 nii imaginem 1033, c. in Timonem 949, a. &c. Alia M. 870, c. seq.
 Epitheres Grammaticus M. 419.
 Erasistratus Medicus 907, a. M. 909, a. 916, a.
 Eratosthenes 39, e. 125, d. 665, e. 683, a. 850, b. 860, b. M. 884, b. 902, b.
 Evanthes Samius 84, a.
 Euclides M. 1093, e. 889, e. 908, b.
 Eumenis Epistolæ 589, d.

Euc

Euemerus Tegeata M. 880, d.

Euenus M. 497, a. 1101, c.

Euphronius παιδων διδασκαλος 957, f.

Eupolis 153, e. 165, e. 196, e. 488, b. M. 54, b. 778, d.

Euripides 2, b. 6, d. 14, a. b. 90, d. 184, b. 192, a. 169, b. 279, b. 310, c. 317, e. 388, a. 391, b. 441, d. 453, b. 480, f. 526, e. 534, d. 564, e. 567, c. 670, a. 694, c. 695, d. 846, b. 895, a. 911, e. 956, f. M. 6, b. 10, a. 11, f. 20, f. 23, b. 25, a. 34, b. 539, b. 36, c. 45, a. 46, f. 49, f. 71, a. 73, c. 84, f. 95, e. f. 102, b. 104, a. 107, c. 110, b. 110, b. 112, c. 116, a. e. 120, a. 120, a. 132, a. 143, c. 416, d. 581, e. 604, e. 605, f. 431, a. 432, c. e. 879, e. 911, a. ἄσματος in Alcibiadem 196, b. anctorillius Euripides five alius 846, b.

Eurydices Hierapolitanz Epigramma M. 14, b.

Euthymenes Massiliensis M. 907, f.

Eutychidas 40, b.

Fabius Pictor 19, a. 22, b. 25, b.

Fannius 826, a.

M. Favonius Philosophus Cynicus, Catonis amulus 999, f. seq. 989, a.

Favorinus M. 171, c.

Fenestella 470, b. M. 275, a.

Glaucippus Hyperidis Fil. 743, c.

Glaucus M. 1134, d. Rheginus 833, c.

Glaucus Medicus 943, d.

Gorgias M. 6, a. & d. M. 6, a. 15, d.

Gorgias Leontinus 484, e.

Gorgias Rhetor Ciceronis ætate 873, a.

C. Grachus ἐν τῇ βίβλῳ γέγραπεν 828, a.

T. Gracchi πινυκίδες γραμμάτια καὶ λόγους ἔχουσαι τὴν ταμνουτικὴν ἀρχὴν, 826, d.

Hecatzus M. 353, b.

Hecatzus Eretrienfis 691, a.

Hegefanax M. 311, e. Vide supra Agefianax.

Hegefas Magnefius 665, e. M. 844, b.

Helicon Cyzicenus Platonis discip. prædicit Eclipsin 966, Mathematicus M. 463, c.

Helio-

- Heliodorus M. 849, c.
 Hellanicus Historicus 7, c. 12, a. e. 14, e. 201, e. M. 964, d. 834, b.
 Heraclitus 36, a. 138, a. 232, d. M. 604, a. 106, d. 369, a. 388, d. 877, d. 883, b.
 Physicus 362, a.
 Heraclides M. 888, e.
 Heraclidis Ἀβερῆς M. 14, e.
 Heraclides Cumanus 102, b.
 Heraclides Pónticus 78, f. 90, e. 96, c. f. 125, b. 140, a. 167, a. 171, c.
 Hereas Megarensis 8, f. 15, c. 83, e.
 Hermæus M. 368, a.
 Hermippus 54, c. 79, b. 81, d. 84, a. 170, d. 695, e. 848, c. 851, a. 860, a.
 M. 849, b. infra in *Pappus*.
 Herodicus Selybrianus M. 554, c.
 Herodorus 12, a. 13, e. 14, d. 23, a. M. 286, b.
 Herodotus 115, c. 120, c. 122, e. 328, a. 330, e. 353, d. M. 37, d. 139, e. 245, e.
 417, c. 436, a. Halicarnassicus, 604, f. Thurius ibid.
 Herophilus M. 884, c. 913, e.
 Hesiodus 2, a. 7, a. 8, f. 79, d. 138, a. 354, c. 1060, b. M. 9, e. 23, d. 34, b.
 92, a. 99, f. 105, d. 127, d. 153, f. 156, d. 157, d. e. 169, b. 413, a. 415, a.
 c. e. 417, a. 431, b. d. 433, e. 880, b. 955, e. 948, f.
 Hieronymus Historicus, 908, a. 394, a. 397, a. 401, e. M. 48.
 Hieronymus Philosophus 603, c.
 Hieronymus Rhodius 335, c.
 Himeræus Demetrii Phalerei frater 859, c.
 Hipparchus M. 911, b. *
 Hippasus M. 877, d.
 Hippias Eleus 60, b. Sophista 54, b.
 Hippias mimus 920, a.
 Hippocrates M. 90, c. 127, 291, c. 918, a.
 Hippon M. 915, c.
 Hipponax M. 915, d.
 Hippyas Sophista, 54, b.
 Hippys Reginus M. 422, e.
 Homerum non habenti *ἡραμνασώδιδον* ἀλαπάμ infligit Alcibiades,
 194, d. Alius litterator professus sibi esse Homeri librum à se e-
 mendatum, ibid.
 Homerus 2, a. e. 7, a. f. 11, d. 16 b. 83, c. 92, c. 185, a. 229, b. 273, e. 278, b. 287, c.
 298, c. 352, e. 354, c. 356, d. 301, b. 390, c. 398, a. 402, d. 411, f. 483, a. 528, c.
 572.

572, b. 598, c. 634, b. 657, d. 679, d. 695, e. 742, b. 749, b. 808, d.
821, c. 834, e. 909, d. 994, e. 1000, a. 1061, c. 926, f. M. 11, b. 15, c.
16, f. 17, b. 18, f. 25, a. c. 35, c. 93, f. 104, d. 107, d. 114, f. 117, c. 118, a.
120, f. 122, c. 126, d. 133, e. 143, d. 145, b. 151, e. 153, f. 156, e. f.
160, a. 164, b. d. 169, b. 279, a. b. 387, b. 390, b. 410, d. 415, a. 422, c.
436, c. 875, e. 947, d. 545, 544, 543, 541, &c.

Horatius 518, e.

Hortensius Rhetor 864, c.

Hyperides 851, e. 859, c. 852, b.

Ibycus 76, e.

Idomeneus 157, e. 171, e. 319, b. 325, a. 743, c. 853, a. 856, d.

Ion poeta 154, d. Chius, 9, a. 167, d. 484, a. 489, b. 847, a. M. 113, a.
116, d. 466, d.

Iphitus 54, c.

Istus 848, b.

Isochrates 887, a. 848, b.

Isochrates ~~Ἰσοκράτης~~ Oratio 196, d. ~~Ἰσοκράτης~~ 848, c.

Ister 16, c. 691, a.

Ister Alexandrinus M. 301, d.

Itanus 377, b.

Juba 25, e. 28, b. 64, c. 69, a. 317, a. 462, d. M. 269, b. 278, d. 282, e.
285, c. 311, c.

Laconica Epistolæ formula 207, d. ~~λακωνικά~~ 213, a.

Laconici commentarii 606, c.

Lælius Sapiens 827, e.

Lamachus Myrrhinxus Alexandri & Philippi Regum Encomium scripsit
839, f.

Leophanes M. 915, e.

Leucippo M. 909, d.

Leucippus M. 883, e. 915, c.

Livius 132, a. 304, a. 312, c. 316, b. 317, a. 346, c. 379, c. 380, d. 455, d.
511, b. 513, e. 730, c. 738, a. M. 269, d.

Lycurgus legislator Spartanor. M. 3, a. 15, c.

Lycurgi ~~Ἰσοκράτης~~ 844, d. 797, d.

Ccc

Lycur-

- Lycurgus Rhetor 856, e. M. 541, f.
 Lynceus Sarnius de cœna Lamiz 901, b.
 Lyfias M. 833, a.
 Lyfis M. 1136, c. d.
 Manethos M. 371, c.
 Marfyas 854, a.
 Megarenfes historici 4, e.
 Melanopus 851, f.
 Melanthius M. 551, a.
 Melanthius poeta 480, c. 481, b.
 Melissus M. 884, c.
 Menander M. 19, a. 21, c. 25, a. 34, c. 547, c. e. 59, b. 103, e. 119, c. 133, a.
 Menandri comœdia 673, c.
 Menecrates in Historia Nicææ 12, b.
 Menippus Car. Rhetor Afianus quem audivit Cic. 862, f.
 Menylus M. 312, b.
 Meryllus M. 309, b.
 Metrodorus M. 879, c.
 Meffala 1002, c. d. 1003, f. 1005, b.
 Meton Astrologus 199, f.
 Miltas Theffalus *μάγισ καὶ μετεωρολόγος τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ* 267, b. 967, d. 968, a.
 Mnaseas M. 365, e.
 Mnasigeito M. 295, e.
 Mnesiphilus 112, d.
 Munatius 777, d. 770, f. 783, a.
 Musæus poeta 426, e.
 Myrocles Rhetor 852, b. 856, e.
Μυροκλῆς ὁ ἱστορὸς 1028, d.
 Myrris Anthedonia poetria M. 300, e.
 Murus JCrus 861, f. Mutius Scævola 828, b.
 Nafica 163, a. c. 266, e.
 Nauficrates Rhetor 491, c.
 Neanthes 111, f.
 Neanthes Cyzicenus 127, a.

Nican-

- Nicander M. 16, c.
 Nicias Mallotes M. 308, e.
 Nicodemus Messenius 852, a.
 Nicolaus Philosphus (Damascenus) 1009, d.
 Pub. Nigidius Philosphus Ciceronis amicus 870, e.
 Nidius M. 268, e.
 Nymphis M. 248, c.
 Numz instituta 233, b. *ὑπομήματα* 302, c.
 Oenopides Chius M. 888, c.
 Olympiadis Epistola 688, a.
 Olympi Medici Historia de rebus Cleopatrae 953, d.
 Onesicrates 668, d.
 Onesicritus 672, a. 691, a. 698, c. 699, c. 701, c.
 C. Oppius 623, d. 716, a.
 Oracula 1047, e. 863, a. 854, e. 855, d. 799, b.
 Pznon Amathufius 9, a.
 Panxtius Philosphus 319, a. 335, d. 481, c. 852, a.
Πάπτα *ἡ τις ἡ τὴν ἱστορίαν ἐρμηνεύει* ἀνείληφε 860, a.
 Parmenides M. 16, c. 45, a. 884, c. *ἐν κοσμογονίᾳ*, M. 756, f.
 Parthenius poeta M. 310, e.
 Pasiphontis Dialogus 523, c.
 Patzchus 81, d.
 Pelops Byzantinus a.
 Pericles 880, e. 850, a. 852, c. M. 6, c. 8, b.
 Perszus Stoicus 1037, f.
 Phanius Ephestius 96, f.
 Phanius Lesbius, 85, c. 115, d. 119, a. Erefius 422, d.
 Phanius 111, f. 125, d. 127, a.
 Phanodemus 118, e.
 Pherecydes 8, a. 12, a. 799, f.
 Philager Rhetor, Pompeji praeceptor, 874, b.
 Philemon M. 35, d. 458, a.
 Philippi Regis Epigramma 373, e.
 Philippides comicus 894, c. 900, e.
 Philippus Chalcidensis 691, a.
 Philippus Isangelus ibid.

- Philistus 196, e. 523, f. 536, a. 542, a. 963, d. ejus interitus 973, f. 974.
 Philo Academicus 862, d. 861, d.
 Philo Thebanus 691, a.
 Philochorus 6, e. 7, d. 8, b. 12, a. 14, a. 16, d. 539, a. M. 847, a.
 Philocrates 853, c.
 Philoctetes, Æschyli tragœdia M. 1087, f.
 Philolaus M. 887, a.
 Philologus Quinti libertus, Ciceronis proditor 885, d.
 Philostephanus 54, b.
 Philostratus Academicus & Sophista 953, a.
 Philotas Amphissenſis Medicus 928, a.
 Phocion Orator 850, d. 852, c. 795, f.
 Philoxenus poëta M. 14, d.
 Phocylides M. 3, f. 45, a. 47, e.
 Phrynichus Comicus 201, d. 523, e.
 Phylarchus 128, c. 138, b. 401, e. 799, c. 807, b. 818, b. 819, c. 858, e.
 1045, c. M. 362, b.
 Pindarus 13, d. 35, e. 53, b. c. 115, e. 310, b. 315, c. 422, d. 523, d. 909, e.
 1027, d. M. 68, c. 120, b. 88, b. 539, c. 91, e. 104, b. 107, b. 109, a.
 116, d. 167, b. e. 415, d. 602, f. 575, d. 949, a.
 Pifo 74, b.
 Plato 37, b. 42, d. 43, d. 48, e. 49, f. 56, e. 59, a. 64, d. 73, d. 92, f. 161, c.
 165, c. 192, a. 193, d. 120, d. 234, d. 287, d. 334, d. 339, e. 363, f.
 407, a. 521, a. 522, b. 792, e. 844, c. 847, f. 861, d. 887, e. 889, c.
 904, c. 909, e. 928, c. 932, b. 959, c. d. e. 961, c. 962, d. 965, d. 966,
 a. b. 981, a. b. c. 1053, b. M. 3, f. 8, d. 15, d. 29, d. 35, f. 10, d. 11, e. f.
 15, e. 36, a. 40, c. 45, a. 48, e. 49, a. 50, e. 56, c. 70, e. 78, e. 83, a.
 84, e. 90, a. c. 92, e. 98, b. 99, c. 101, a. 108, a. b. d. 112, e. 120, e.
 125, b. 129, c. 137, d. 140, d. 141, f. 148, e. 167, b. 272, c. 386, e. 389, e.
 415, e. 416, f. 419, a. 422, a. e. 426, f. 427, c. 428, a. 430, a. 435, e.
 436, e. 948, c. Aristonis filius M. 878, a. 958, e. Cicero de dialo-
 gis Platonis, Jovem si Græce loqueretur ejus oratione usurum
 872, e. Platonis auditor Demosthenes 838, c.
 Platonis Epistolz 1010, e.
 Plato Comicus 128, d. 154, a. 197, b. 530, e. 948, d. M. 801, a. 875, c.
 Plutarchi de Hercule scriptum 14, a. Liber de Quæſtionibus 16, d. de ani-
 ma ad Phædonem Platonis, M. 120, e.
 Polemo periegetes 1032, e.

Poly-

- Polybius 262, e. 263, c. 265, b. 286, e. 317, a. 341, f. 365, d. 816, e. 818, b.
825, e. 1045, c. M. 258, e. 325, e.
Polybii compendium à Bruto scriptum 985.
Polybus M. 918, a.
Polycritus 691, a. Medicus Artaxerxis 1021, f.
Polyeuctus Rhetor 851, b. 856, e. Sphettius 743, f. 746, a.
Polyzelus Rhodius 87, a.
Posidonius Philosophus 862, f. 185, b. 265, c. f. 266, e. 298, c. 302, f. 310, a.
316, b. 432, d. 641, d. 984, d. M. 903, a. 885, b. 950, f.
Promathionis Italica 18, f.
Protagoras M. 118, d.
Ptolemæus 691, a.
Ptolemæus μάντις Galbæ Imp. familiaris 1063.
Pyrrander M. 315, a.
Pyrrho Liparæus M. 282, e.
Pythagoras M. 12, c. 35, f. 96, a. 116, e. Mnesarchi F. 876, d. 877, a.
znigmata 12, d.
Pytheas 855, a. Rhetor. 858, d. 839, d. 855, a.
Pytheas Massiliensis M. 907, b.
Pytho Byzantius 839, f.
Pythocles Samius M. 309, f.
Roscius ὁ Κωμωδός 863, b.
Rutilius 422, a.
Salamis poema Solonis 82, c.
Sallustius 476, c. 498, d. 514, d.
Sappho 907, b. M. 145, f. 456, e.
Satyrus M. 847, a.
Satyrus histrio 839, a.
Secundus Rhetor Othoni Imp. ab Epistolis, 1070, e.
Seleucus mathematicus M. 907, c.
Seneca 1061, e.
Sergius Mimus 920, a.
Serviliæ ἀκόλαστον ad Cæsarem ἐπιστόλιον 986, e.
Sibyllina 299, d. 869, b. 854, d.
Simonides 4, f. 7, d. 40, a. 112, a. 119, e. 253, e. 596, c. 958, b. 1048, e. M.
15, c. 49, b. 84, d. 91, e. 105, a. 107, b. 111, c. 125, c. 602, c.

Simyli poetæ versus 28, c.

Socrates M. 16, c. 70, e. 6, a. 10, c. 11, e. Sophronisci filius 878, a. 881, d. ejus
adversus Alcibiadem benevolentia 191, f. 193, a, c. 194, b, d. 199, f.
Socratis Alcibiades in militia contubernalis sive σύσκησις 194, f.

Solonis versus. Vide passim in ejus vita.

Solon M. 78, c. 92, e. 472, d.

Σολώνεος νόμοι 912, d.

Sophocles 77, a. 253, c. 661, a. 667, f. 742, a. 795, c. 911, c. 925, f. 1025, f.
M. 16, a. 21, b. 23, b. 27, c. 33, c. 45, b. 48, a. 53, c. 79, b. 84, a. 89, b.
97, f. 107, c. 141, d. 144, b. 280, e. 394, b. 414, d. 417, f. 1093, d.

Ejus Oedipus 912, b.

Sofibius 55, b.

Sotades M. 11, a.

Sotion 699, d.

Spartanus quidam poeta 53, c.

Spendon Laco 57, b.

Speusippus 967, b. 964, e. M. 10, c.

Sphærus 42, e.

Statilius Epicureus 989, a.

Stesichorus M. 344, b. 555, a.

Stesimbrotus Thasius 112, c. 113, c. 124, b. 156, d. 166, c. 172, b. 480, e.
487, e. 488, c, d.

Stilpo Megarenfis Philosophus 893, a. M. 5, f.

Strabo Philosophus 468, c. 511, b.

Strato Physicus M. 472, d. 903, b. 915, b. 948, c, d.

Strato M. Bruto ἀπὸ λόγων ρητορικῶν γεγονόσι σωηθεὶς 1009, a.

Sylla 420, a, d. 425, c, d. 453, b. 460, c, d, e. 470, c. 491, c. 507, a.

Sulpitius Galba 28, b.

Teleclides 161, e. 525, d.

Terpander 57, b. 799, f.

Thales Milefius M. 875, e.

Thaletas 799, f. M. 1134, d.

Themistocles M. 270, b, c.

Theocritus M. 534, b.

Theocritus Sophista M. 11, b. Chius 603, c.

Theodorus M. 311, a. Cyrenensis 880, d. Solensis 427, a.

Theo-

- Theodorus liberorum Antonii pzdagogus perfidus 953, b.
 Theodotus Chius ἐπιμεδὴς ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλος 999, c.
 Theognis M. 16, c. 22, a. 96, c.
 Theophanes 639, a.
 Theophilus M. 309, a. 313, c.
 Theophrastus 45, c. 80, d. 96, d. 124, b. d. 164, e. 171, e. 173, a. 334, a.
 440, b. 443, f. 529, b. 531, a. 574, 596, f. 617, a. 666, c. 777, c. 853, e.
 795, e. M. 104, d. 874, e. 952, b. 953, c.
 Ejus de Demosthene & Demade judicium 850, c.
 αἰτῆς Φιλῆκος καὶ ἰσορικός παρ' οὐνὺν τῶν Φιλοσόφων 196, a. Ciceronis
 deliciaz 872, a.
 Theopompus 58, c. 121, c. 124, d. 127, d. 209, c. 237, e. 442, c. 450, e.
 601, c. 614, c. 968, c. 847, c. 851, e. 852, d. 854, b. c. 855, d. 857, f.
 968, d. M. 1093, c.
 Theopompus comicus 440, d.
 Theramenes 880, e.
 Thespis M. 36, b.
 Thucydides 56, c. f. 124, c. 125, b. 156, e. 161, c. 167, b. e. 170, a. 194, c.
 196, b. 201, d. 233, d. 333, d. 523, c. e. 525, c. 536, a. f. 542, a. 614, f.
 848, c. 852, M. c. 56, b.
 Thraseas ἰσορῆς, 770, f. 777, b.
 Timæus 39, f. 59, c. 237, e. 253, c. 276, f. 523, c. 535, e. 542, a. 960, c.
 963, f. 974, a. b. M. 907, b. c. 917, e.
 Timagenes 645, a.
 Timocreonis Rhodii versus 122, c. e.
 Timotheus 362, c. 603, d. 909, d. M. 31, c. 323, d.
 Timotheus Milesius M. 539, c.
 Timon Misanthropus 199, c. 948, e. 949, a. b.
 Timon Philaius 65, a. 154, b. 964, f. M. 446, c.
 Timonides Leucadii Philos. 967, e. Historicus 971, c. γεράφων παρ' οὐν
 Σπύσιππον 974, a.
 Timoxenes M. 145, a.
 Tiro Ciceronis libertus 881, f. 886, a.
 Trebatii Epist. ad Ciceronem 879, d.
 Trifimachus M. 307, a.
 Tyrtæus 43, c.

Vale.

Valerius Antias 25, e. 74, e.

Valerius Maximus 316, b. 1009, d.

Varro 24, b. 27, c. M. 267, b.

Κρυτῶν Βάρρων 1059, a.

Versus sine auctore 224, c. 432, c. 476, 477, e. 482, c. 530, c. 566, f. 674, e. f. 658, d. 796, b. 850, b. 874, d. 887, b. 995, b. 1008, 9.

P. Volumnius ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ συνεσταυμένος ἀπ' ἀρχῆς βεστὰς 1006, f. 1008, c. (Alius Volumnius Mimius qui cum Saculione γελῶσθαι μὲν memoratur 1005, d.

Xenocrates M. 419, a. 889, a.

Xenophanes M. 886, e. 746, b. 763, d.

Xenocles Adramyttenus Rhetor Asianus quem audivit Cic. 862, f.

Xenophantus αὐλητῶν ἐλλογιστὰς προσήυλη τῶν μελῶν τὸ ἱερῶτατον 915, c.

Xenophon 39, f. 209, c. 310, b. 317, d. 441, f. 597, e. 605, c. 606, c. 612, b. 614, e. 1017, d. e. 1015, e. 1014, e. 1013, a. M. II, e. 40, b. 1093, b. e. 539, d.

Zeno Stoicus 1037, f.

Zeno M. 545, f. 534, a. Mnasex filius, 878, b. 913, c. 915, b.

Zenodotus Traezenius 62, a.

Zoilus ὁ τεχνίτης 898.

Zopyrus M. 314.

Zopyrus Alcibiadis praedagogus 192, a.

CAPUT XII.

De APPIANO ALEXANDRINO.

Appiani vita ὁ 2ms. 1. Historia Romana libri XXXIV. 2. Quantum ex illis hodie supersit. 3. Interpretes ὁ editiones. 4.

I.

APPIANUS Alexandrinus Vitam suam ipse scripserat, ut colligo ex postremis praefationis ejus verbis: *Qui vero haec scribam, multi norunt, καὶ αὐτὸς προείφηνα ὁ ipse ante docui.* (in titulo scili-

scilicet operis) *Ue autem aperitius dicam, Ἀλεξάνδρου ἐς τὰ πρῶτα ἦκων ἐν τῇ πατρίδι καὶ δικαίως ἐν Γόμῃ συναγορεύσας ἐπὶ τῶν βασιλέων, μέχρι με σφῶν ἐπιτροπέων ἤξισαυ.* *Alexandrinus sum, honestissimo loco habitus in Patria, versatusque Roma in agendis causis apud Augustorum tribunalia, donec me inter suos procuratores optaverunt. Καὶ εἰ τῶ παρδὴ καὶ τὰ λοιπὰ μαθεῖν, ὅς μοι καὶ πᾶσι τὰς συγγραφῇ. Caetera (vix meæ capita) qui valet scire, ex commentariis de hac ipsa scriptis cognoscere poterit.* Sub Trajano floruisse se indicat lib. 2. de bellis Civilibus p. 792. *Ναμίσεως τέμειν, ὅπερ ἐπ' ἐμὰ κατὰ Ῥωμαίων Αυτοκράτορα Τραϊανὸν &c.* & sub Hadriano lib. de bello Syriaco p. 191. *Τὰ ἱεροσόλυμα κατέσκαψεν ὁ Ἀδριανὸς αὐδὺς ἐπ' ἐμῶ.* Historiam vero suam edidisse demum videtur sub Antonino *Pio, qui Anno Christi CXXXVIII. Urbis DCCCXCI. Hadriano successit, testatur enim in præfatione Appianus, tempore quo scripsit, nondum quidem per ducentos annos locum fuisse Imperatoribus, at Urbem per nongentos stetisse.

II. Scripsit, teste Photi cod. 57. *Ῥωμαϊκῶν* five *ἱστορίας Ῥωμαϊκῆς Historia Romanae libros XXIV.* quorum vicesimum secundum laudat Zonaras T. 2. Annal. Distributam erat totum opus in *τεύχη* five voluminaria, teste eodem Photio. Instituit autem Appianus in illo Historiam Romanam non ordine omnem persequi, ut factum Dionysio Halicarnasseo vel Polybio: neque per vitas illustrium virorum, ut fecit Plutarchus, sed ordine regionum ac provinciarum, ut quas res in Italia, quas in Sicilia, Africa, Hispania, quas in Asia, quas in Gallia denique ac Germania gessissent, singillatim constaret.

Liber I. erat *Ῥωμαϊκῶν βασιλική.* De originibus Romanorum ab Aenea usque *ἕς de septem Regibus.* Meminit Appianus ipse in præfat. Svidas & Photius, qui ejus argumentum prolixius recenset. Idem pag. 23. *ἀρχεταί μὲν ἐν τῇς ἱστορίας ἀπὸ Ἀνείας &c.*

Liber II. *ἱταλική.* De iis, que gesta sunt in Italia extra sinum Jonicum, Appianus loco laudato, & Photius. Confer Fulvium Ursinum ad excerpta de legation. p. 109.

Liber III. *Σαυντικῇ.* De bello Samnitico per LXXX. annos gesto. Appianus, ubi male ** *Σαυντικῇ*, & Phot. Fulvius Ursinus p. 110. seq. Svidas:

D d d

αἱ

* Ita recte ex eodem loco colligunt Vossius II. 13. de Hist. Gr. Hanekius lib. 1. de Rom. rerum scriptoribus c. 18. Tillemontius in Vitis Imperatorum T. 2. p. 583.

** Samnites à Grecis Saunites dictos testatur Plinius III. 18. Hist. adde Stephanum Byz. in *Σαυνίται.*

αἱ μὲν τρεῖς βιβλοὶ Ἀππιανῶς αἱ πρῶται περιλαμβανέουσιν ὅσα Ῥωμαῖοις ἀγωνιζομένοις εἰς ἰταλικῆς ἐστὶ πρὸς ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπὶ αὐτῇ.

Liber IV. Κελτική. *De bello cum Gallis.* Fulv. Urfinus p. 115. seq.

Liber V. Σικελική καὶ νησιωτική. *De bellis Siciliensibus & per insulas gestis.* Fulv. Urfinus p. 118.

Liber VI. ἰβηρική. *De bellis Hispaniensibus.*

Liber VII. Ἀννιβαική. *De bello cum Hannibale.*

Liber VIII. Λιβυκή, Καρχηδονική, καὶ Νομαδική, *de bellis Africanis, Punicis & Nomadicis.* Laudat Evagrius lib. V. hist. c. ult.

Liber IX. Μακεδονική. *De bello Macedonico.* Fulv. Urfinus p. 118. seq.

Liber X. Ἑλληνική καὶ Ἰωνική. *De bellis per Graciam atque Joniam.* Appianus initio Syriacorum.

Liber XI. Συριακή καὶ Παρθική. *De bellis cum Regibus Syria & Partorum.*

Liber XII. Μιθριδατική. *De bello Mithridatico.*

Liber XIII. XXI. ἐμφυλίων *de bellis civilibus* Marii & Syllæ, Cæsaris ac Pompei, Antonii & Augusti, libri IX, in quorum postremo egit etiam de Ægypto à Romanis redacta in provinciam. Atque hæc sunt τὰ Ἀγυπτιᾶ, quæ promittit in Mithridaticis p. 414. edit. Tollii.

Liber XXII. Ἑκατορταετία. *De primis centum annis sub Cæsarium imperio exactis.*

Liber XXIII. Δακική. *de bellis Illyricis.*

Liber XXIV. & ultimus Ἀραβική. *De bello Arabico.*

Ex his libris quod plures interciderint, ratio est, quia pleraque videretur exactius tradidisse Dionysius Halicarnassæus, &, qui post Arrianum scripsit, Dio Cassius: ita enim notat auctor Anonymus qui in duo volumina sive τέσσαρες Appiani libros conjecisse se testatur, reliquis utpote de quorum argumento alii rectius consuli possint, rescissis. Αἱ μὲν τοι τὴν μὲν Ἀρχαιολογίαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐκ τῶν Διονυσίου λαμβάνουσιν, ἔτις μὴ τὴν αἰκὴν μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶτταν ὠφελήθηται ἐκ τῶν ἀναγνωσσομένων αἰρεῖτο. Τὰ δὲ μετὰ τὴν Μοναρχίαν, ἐκ τῶν Δίωνος. Τὰς δὲ κατὰ ἐθνομίαν πράξεις ἐκ τῶν παρ' ὧν Ἀππιανῶς. Αὐτὸς δὲ ἀναλεξάμενος ἔγγραφε τῶν μὲν ἐμφυλίων τὰ ἐν Ἀγύπτῳ καὶ Ἀντωνίου, καὶ ἐξ ἑξῆς τῶν τοῖς τὰ Ἰωμανοὺς πρὸς Ἀγυπτίους ἀχρὶ Κλεοπάτρας γενομένων, ἐπὶ τε τὰ Ἰουδαϊκὰ καὶ τὰ Ποντικὰ καὶ τὰ Δακικὰ, οὗς ὁ Τρεϊανὸς ἐλαμψεν, τὰ τε Ἰβηρικὰ καὶ τὰ Ἀννιβαικὰ τὰ τε Καρχηδονικὰ καὶ τὰ Σικελικὰ καὶ πρὸς τούτοις τὰ Μακεδονικὰ, καὶ πολλῶν ἄλλων ὄντων, τούτοις ἀρκεδαίς ἐν δυσὶν αὐτὰ συνέθηκε τέσσασι. pag. 1229. edit. Alexandri Tollii.

III. Etatem itaque tulerunt, & hodieque exstant, *Prefatio* toti operi præmissa, in qua de magnitudine Imperii Romani, quamque late ejus patuerint provinciarum disserit, testatus se Romæ vidisse legatos aliquot præterea gentium barbararum, non opulentissimarum, qui se suosque populares Imperatoribus in potestatem dederent, neque tamen ab illis recepti fuerint, tanquam inutiles & oneri futuri.

Ex libris novem primoribus fragmenta XXVII. legas in Excerptis de legationibus, quæ edidit Fulvius Ursinus Græce cum notis Antwerp. 1582. 4. at in editione Appiani à Tollio curata incassum ea quæ sivi. Alia ex iisdem libris fragmenta exstant in excerptis Peirescianis, quæ cum versione Heñr. Valefii & notis edita sunt Paris. 1634. 4. & habentur in editione Tollip. 1210. seqq.

Libri primi argumentum apud Photium cod. LVI.

Libri quarti sive Celticorum *Epitome* p. 1190. edit. Tollii cum *Sigum. Gelenii* versione.

Librum sextum & septimum sive Iberica & Hannibolica primus ex Italia secum attulit, & cum Cresfiz, Agatharchidis, Memnonisque eclogis græce edidit ex Arnoldi Arlenii codice, valdeque depravatum castigavit & notis illustravit H. Stephanus Paris. 1557. 1594. 8. Curavit quoque eadem latine reddi à Francisco Beraldo Aurelianensi & Appiani operibus primus adjunxit græce & latine Genev. 1592. fol. Transtulerat etiam Iberica *Cælius Secundus Curio*, cujus versio in latinis veteribus Appiani editionibus legitur. Hic interpretes etsi non tantum cognitionis græcarum litterarum consecutus erat, quam Beraldis, & in pluribus locis graviter impegit, interdum tamen non contemnendam operam præstitit, eodem Stephano iudice, ubi fortasse sibi ipse dissidens doctos quosdam viros & græce callentes adhibuit in consilium.

Libri Octavus, sive Libyca, exstat cum latina versione *Sigumundi Gelenii*, qui & proximos, quos jam memoraturus sum libros septem convertit. Sed & veterem Libycorum Appiani translationem latinam ineditam memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 201. nisi forte Petri Candidi interpretationem intelligit, vel Basilii Chalcedonensis.

Libri undecimus itidem ætatem tulit, legiturque in duas partes distinctus Syriaca & Parthica, tum *duodecimus* sive Mithridatica, nec minus libri quinque primores de bellis civilibus, *tertius duodecimus* nunc ad de-

cimum septimam, quibus post motus internos Reipubl. Romanæ à secessione usque plebis in montem sacrum breviter recensitos agitur de tumultibus ac bellis, quæ Remp. concusserunt, à tempore legis agrariæ per Ti. Sempronium Gracchum usque Anno U. C. DCXX. usque ad casum per M. Antonii legatos Sextum Pompejum.

Denique exstat *liber vicesimus tertius* sive Illyrica, quæ separatim excusa ab Oporino cum versione *Guil. Xylandri*, 8. sed in latinis editionibus Appiani ex versione *Petri Candidi* habentur: In Græcis & græco-latinis (novissima etiam *Alexandri Tollei*) tantummodo exordium occurrit græce. Sed integrum librum pridem ex MS. Codice Bibl. Augustanæ ediderat *David Hæschelius*, Augustæ Vindel. 1599. 4. verteratque latine præterea *Stephanus Grudius* Patricius Ragulinus Abbas, Custos Bibl. Vaticanæ, cujus versio ad calcem librorum VI. de regno Dalmatiæ & Croatiæ, Jo. Lucii Dalmatiæ Amst. 1666. fol. p. 462. Atque emendandum sphalma in præstantissimi Vossii opere de historiis græcis, ubi Iberica ab Hæschelio edita esse perperam legitur, pro Illyricis, facili typothetæ lapsu.

IV. Appiani interpretes & editiones.

Ne de *Raslii Chalsedonenfis* translatione librorum Appiani dicam; quam inedicam memorat Gaddius de scriptoribus non Ecclesiæ. T. I. p. 8.

Latine Appianum vertit *Petrus Candidus* *December*, dicavitque Nicolaus V. Pontifici cujus Magister brevium fuit, & Alphonso Siciliæ Regi, cujus rogatu librorum Appiani interpretatus est, hos nempe: Libyca, Syriaca, Parthica, Mithridatica, libros quinque de bellis Civilibus, Illyrica & Celticorum epitomen. Romæ A. 1472. Venet. 1477. & 1492. fol. & Moguntiz 1529. Hinc Appiani Libyca, Syriaca, Parthica, Mithridatica, libri V. de bellis Civilibus & Celticorum Epitome latine edita sunt ex versione accuratiore *Sigismundi Gelenii*, adjunctis Illyricis ex Petri Candidi, & Ibericis ex Cælii Secundi Curionis interpretatione cum ejusdem Curionis epistola ad Bonifacium Amerbachium, quæ Gelenii viri egregii non diu ante denatam vitam exponit. Basileæ apud Froben. 1544. fol. & Lugd. 1576. 1588. 12. Sane H. Stephano judice Candidi interpretationi tantum cedit, Pampineis quantum cedit labrusca racemis. Est tamen, ut idem monet Stephanus, ubi Candidus quoque juvat non modo ad veram

veram lectionem indagandam, sed etiam, ubi rectius sensum est affecutus. Atque ut Jovius * observat, manci passimque corrupti exemplaris Græci vitio, vel laboriosus interpres eo in opere sese candidum præstare non potuit, cum alia multo felicius perscripserit.

Græce Carolus Stephanus nitidissime edidit Appiani Præfationem in totum Opus, Epitomen Celticorum, Libyca, Illyricorum exordium, Syriaca, Parthica, Mithridatica & libros V. de bellis civilibus. Paris. 1551. fol. cum variis lectionibus ad voluminis calcem.

Græcè & Latine Appianus editus est ab *H. Stephano* Genev. 1592. fol. in qua editione græcis à Carolo Stephano pridem vulgatis accesserunt Iberica & Hannibalica cum Francisci Beraldi versione, in Illyricis Petri Candidi interpretatio servata est, Græco codice integro nondum reperto: in reliquis versio Gelenii, adjectis *H. Stephani* in Iberica, Hannibalica, Parthica, & in conciones per totum opus sparsas notis & castigationibus.

Denique *Alexander Tollius* Amstelodami A. 1670. 8. 2. Vol. typis minoribus, sed, ut solent esse Belgici satis elegantibus hanc Stephani editionem Græcolatinam adscriptis etiam in libri ora ejus paginis, ita recudi fecit, ut græca & versionem recenseret, & notas *H. Stephani*, quas ille ad calcem voluminis rejecerat suo statim loco substerneret, & paucissimas quasdam aliorum Virorum doctorum à se hinc inde collectas & observatas adjungeret.

Si quis novam adornaturus esset Appiani editionem, is præter fragmenta legationum Photique excerpta è libro primo, & Illyrica Græce ab *Hæschelio* edita Stephanique Gradii latinam Illyricorum versionem, adjungere posset & expendere *Jacobi Palmerii* exercitationes ad quasdam Appiani loca in ejus Exercitationibus ad Varios auctores græcos Lugd. Bat. 1668. 4. p. 151.-167, in quibus p. 164. & 165. vir doctus inter alia contendit male hellenizare Appianum, neque in exemplum purioris Hellenismi proponendum: præterea pessimum in rebus Hispaniæ Geographum esse.

Translatus quoque in plures linguas vernaculas est Appianus, nam Anglice tertium non ita pridem prodiiit Londini 1703. fol. *Gallicè* Paris. 1659. fol. interpretare Meresio, ne dicam de veteri Gallica versione *Claudii Seyssæli* Archi-Episcopi Taurinensis Paris. 1552. fol. tum de interpretatione Gallica Hannibalicorum per *Ludovicam Tagaut* Lugd. 1559. 12. vel Ibericorum, Hannibalicorumq; per *Philippum de Anarches*

Ddd 3

Paris,

* Jovius elog. Viror. Doctorum p. 28.

Paris, 1650. vel de *Hispanica* denique versione Appiani, nescio quo auctore edita Valentiz A. 1522. aut *Italica* Alexandri Braccii Venet. 1538. 1550. 8. Confer si placet, Pandectas Brandenburgicas Christophori Hendreichii.

A multis observatum est, Appianum in Historia sua, quæ Romani præcipue Imperii amplitudinem, incrementa ac militarem disciplinam accuratius persequitur, quamque ideo viro militari utilior, quam civili esse affirmat Conringius, * ad verbum multa hausisse à Polybio, Plutarcho, aliisque, unde *alienorum laborum fucum* appellat Josephus Scaliger ad Eusebii num. 2021. & Caspar Barthius de Appiano lib. VIII, Epidorpidum pag. 136.

*Legas, monebo, cautior vagum auctorem,
Cepit subinde versa dicta majorum.*

Johannes tamen Freinshemius ex his ipsis furtis alium potius quam Appianum fuisse historiarum hujus scriptorem suspicatur, miro sane argumento in notis ad Flori IV. IO. 4. *Exscriptor Plutarchi, qui Appiani nomine fertur, nam Plutarchi coætanæus, ne si voluisset quidem furta tam insignia potuisset impune facere.* Forte non plus soliditatis hoc videbitur habere argumentum, quam illa Josephi Scaligeri ad Euseb. num. 2140. qui fabulosa quædam cum in libris Appiani deprehendere sibi videretur, ea ab alio, nescio quo, ad texta existimabat. *Multa hujusmodi fabulosa ad texta sunt illi libro Appiani, ut mediocriter docto constare potest.* Addit tamen: *Quod si non assum sunt, valde infantem in historia Appianum fuisse necesse est.* Franciscus quoque Balduinus lib. I. de insitut. Historiarum p. 87. cum observasset bene multa à Plutarchi Crasso in Appiani Parthicis repeti, id factum conjicit, non ab ipso Appiano, qui Plutarchi fuerit æqualis, sed à librariis supplendæ in illius Commentariis lacunæ. Equidem per exempla innumera oppido patet, his, qui religioni sibi neutiquam ducunt alios exscribere, non minus frequens esse, imo frequentius scriptores suæ ætatis compilare, quam vetustiores.

CAPUT

* De prudentia Civili c. 14.

CAPUT XIII.

De PHLEGONTE, ARTEMIDORO &c.

Phlegontis ætas 1. Scripta que exstant, 2. Scripta deperdita, 3. Liber de Nilo tributis Phlegonti à Menagio, ibid. Testimonium de Eclipsi admiranda Solis. 4. Index scriptorum à Phlegonte allegatorum. 5. Artemidori Daldiani ætas, 6. Ejus Onirotica. 7. Editiones, 8. Alii Artemidori, 9. Scriptorum in Artemidoro allegatorum index, 10. De Astrampsychi Oniroticis 11. De Asbmete scriptore ejusdem argumenti, 12. Alii scriptores de somniis, 13.

I.

PHLEGON a) Trallibus Lydiæ civitate natus, Hadriani b) Imp. libertus fuit non Augusti, ut quibusdam visum esse Svidas c) prodidit. Certe Chronicon suum ad extrema Hadriani tempora usque ad Olymp CCXXIX. produxisse Phlegontem testatur idem Svidas, ut in re manifesta libenter abstineam aliis argumentis certissimis, quæ in medium attulere viri eruditi Meursius c) Vossius, Salmasius. Utrum vero à Patrono suo dictus quoque fuerit *Ælius Phlegon*, ut vocari eum video à Naudæo quæst. 2. Jatrophil. p. 43. vel *Phlegon Hadrianus*, ut è lectione Codicis Palatini in Spartiani Severo c. 20. idem Salmasius conjicit, dubium valde esse & magis idoneo testimonio quam librarii fortassis hallucinatione indigere existimo. Neque probare possum Meursii emendationem, qui apud Phlegontem cap. 10. de mirabilibus reponit nomina Marci Plautii & Sentii Augurini, quos ait Consules fuisse anno XVIII. Antonini Pii, CHRISTI CLVI. quo pacto verisimile esset ad M. Aurelii usque imperium ætatem productam à Phlegonte. Sed haud dubie apud Phlegontem deletis verbis καὶ Σέντιου Καυρού reliqua jungenda, & legendum: Μάρκου δὲ Πλαυτίου υἱαὶς καὶ Μάρκου Φαλα-

- a) Alius Phlegon cujus meminit S. Paulus Apostolus Rom. XVI. 14. Memoratur & Attius quidam Phlegon Quintillæ pater in veteri inscriptione apud Gruter. pag. DCLXXI. 6. ut Meursio jam observatum. Ælium Maurum Phlegontis nostri libertum allegat Spartianus in Severo cap. 20.
b) Spartianus in Hadriano c. 16. Vopiscus in Saturnino c. 7. Photius Cod. 97.
c) Meursius in limine notar. ad Phlegontem Vossius lib. 2. de Hist. Græc. c. 11. Salmasius ad Spartiani Hadrian. c. 16.
d) Publius Plautius dicitur in Codicibus Julii Obsequentiis c. 90.

Φαλβίς Φλάκκx qui Consules fuere anno Urbis DCXXIX. ante CHRISTUM CXXV. Qui vero cum Augurino Consul fuit Anno CHRISTI 176. male vocatur in Onufrii fastis M. Plautius Sylvanus, quæ res Meurfio fraudi fuit, nam è veteri inscriptione apud Gruterum p. CXXVIII. 5. constat appellatum esse M. Cejonium Silvanum, ut notavit illustris Norisius in Epistola Consulari e) vel certe Julium Silvanum, ut est in alia inscriptione veteri quam è Gudiana collectione edidit doctissimus Cuperus in Epistola ad Almeloventium, fastis hujus Viri clariss. Consularibus præmissa. Idem Meursius male inter falsa habere jubet quod Phlegon cap. 13. mirabilem ex Apollonio Grammatico scribit Tiberio propter urbes Afiz quas terræ motu deletas suo sumtu restauravit, colossum in foro Romæ dedicatum positum infra singularum urbium statuis. Quin imo ejus rei non modo memoria in numis exstat, sed si acutam Laur. Theodori Gronovii f) conjecturam sequimur, etiamnum hodie superest marmorea Colossi illius basis.

II. Scripta Phlegontis hæc ad nos pervenerunt:

1. *περί θαυμασίων* g) de mirabilibus liber, S. Hieronymo in Habacucum & Svidæ in *Φλεγων* memoratus, sed initio mutilus.
2. *περί μακροβίων* liber de h) *longævis*, Italis maxime qui centum & amplius annis vixerunt, ibidem Svidæ memoratus & ex αὐτῶν τῶν ἀποτιμήσεων sive commentariis censualibus ab auctore excerptus, in cujus extrema parte quædam desiderari videntur. Carmen Sibyllinum quod post Phlegontem c. ult. refert etiam Zosimus lib. II. c. 6. Metaphrasi latina donavit Politianus c. LVIII. Misc. illustrant Petrus Tassinus libro de anno sæculari & If. Vossius cap. IX. de Sibyllinis Oraculis qui parum verisimiliter Phlegontem ipsum carminis hujus facit auctorem.
3. *περί τῶν Ὀλυμπίων*, de *Olympiis* fragmentum: sive præfatio ut conjiciebat Salmasius i) præfixa à Phlegonte libris *Ὀλυμπιονικῶν*. Hanc Græce præmissam quoque habes præclaræ Pindari editioni Oxon. 1697. fol.

Edi-

e) T. XI. thesauri Antiqu. Rom. Græviani p. 453.

f) Vide Laur. Theodor. Gronovii observationes ad marmoream basin ab Antonio Buliono Neapolitano primum editam T. VII. thesauri Antiqu. Græcar. p. 448. seq.

g) Alios scriptores hujus argumenti habes supra lib. I. c. 22. §. 4. & lib. 3. c. 27. §. 8.

h) De eodem argumento scripsit postea Lucianus, ut infra suo loco dicam.

i) Salmas. ad Spartian. Hadrianoc. 16.

Edita sunt hæc Phlegontis opuscula Græce ex antiquissimo Palatino Codice à *Guilelmo Xylandro* primum una cum *Antigoni & Apollonii* mirabilibus & *M. Antonino*, & latina versione separatim excusa *Basil.* 1568. 8. apud *Thomam Gvarinum*. Deinde cum ejusdem *Xylandri* versione & *Joannis Meursii* notis, in quibus Consulium præcipue nomina in libro de mirabilibus memorata cum fastis Siculis & Capitolinis contulit ac subinde emendavit. Denique libellum de mirabilibus & alterum de longævis *Jacobus Gronovius* V. C. ex *Meursii* editione recudendum dedit Tomo VIII. thesauri Antiquitatum Græcarum, notis *Meursii* per singulas paginas statim substratis. Fragmentum de Olympiis exstat Tomo IX.

III. Scripta Phlegontis deperdita:

1. Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγὴ de Olympionicis & rebus per orbem terrarum gestis usque ad extrema *Hadriani Imp.* sive *Olympiadem* k) CCXXIX. L. libri XVI. ad *Alcibiadem* quendam unum ex stipatoribus *Hadriani Imp.* Vide *Svidam* in *Φλόγαν* & *Photium Cod.* XC VII qui legit primores hujus operis libros quinque desinentes in *Olympiade* CLXXVII Allegatur hoc opus quod cum magna veteris Historiz & Chronologicæ rei jactura intercidit, ab *Origene*, *Eusebio*, *Stephano Byz.* aliisque. Reprehendit in illo *Photius* inter alia in-tempestivam *Φιλοποιάν* & *Φιλοτιμίαν* circa oracula, quam in his etiam quæ exstant *Phlegontis* scriptis observare licet.
2. Ὀλυμπιάδες βιβλίους η. Opus ejusdem * argumenti libris VIII. *Svid.*
3. Ἐπιτομὴ Ὀλυμπιονικῶν ἐν βιβλίους β. *Svid.* Pro hac Epitome *Phlegontis* eruditissimus *Reinesius* 1) male habebat Ὀλυμπιάδων ἀναγραφήν à *Scaligero* ad calcem *Chronici Eusebiani* Græce editam, atque ut multa ivadent, ab eodem ipso *Scaligero* è veterum scriptis singulari studio congestam, et si *Meursius*, *G. Jo.* *Vossius* & alii passim

E e e

eam

k) Quoniam annus primus *Olymp.* 229. *Imp. Hadriano* emortualis fuit, & *Photius Phlegontis* ipsius verbis testatur hunc *Chronicon* suum perduxisse μέχρι τῶν Ἀδριανῶν χρόνων, hinc malo assentiri *Petavio* XIII. de doctrina temp. ad annum P. I. 4850. quam viro doctissimo *Antonino Pagi* qui ad A. C. 136. n. 8. pro certo tenendum affirmat *Olympiadem* CCXXIX. apud *Svidam* integram includi non vero excludi oportere.

* *Salmasius* ad *Spartian.* c. 16. putat *Phlegontis Περαχθίστα πανταχῶς* sive *Chronica* libris 8. alterius argumenti fuisse ab *Olympiadibus* libris XVI. Sed liber XIII. & XIV. *Chronicon* ab *Origene*, *Eusebio* &c. allegatur.

1) *Reines.* *Epist.* ad *Hofmannum* p. 585.

eam pro veteri scriptore in testimonium citant. Vide si placet quæ dixi lib. II. c. 15. p. 533.

4. Ἐκφρασις Σικελίας. Descriptio Siciliæ. Svid.
5. Περί τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων ἐσθλῶν βιβλία γ'. Libri III, de festis Romanorum id.
6. Περί τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱστωρικῶν ἀν' ἐπιτάκηνται ὀνομάτων. De locis illustribus urbis Roma eorumque nominibus. Svid.
7. Libri de Vita Hadriani Imp. ab ipso Imperatore scripti, & sub Phlegontis nomine edita. Spartianus in Hadriano cap. 16. *Fama celebris Hadrianus tam cupidus fuit ut libros vite sue scriptos à se libertis suis litteratis dederit, iubens ut eos suis nominibus publicarent. Nam Phlegontis libri Hadriani esse dicuntur.* Vitam Hadriani allegat idem Spartianus cap. 7. Ex hac quoque petita videtur Hadriani Epistola quam è Vopiscii Saturnino cap. 8. repetit Petrus Crinitus XII, 10. de honestæ disciplina.

Miror Phlegonti etiam tribui librum de Nilo in Menagii notis ad Laërtii Thaletem lib. I. sect. 37. *Vetus scriptor Anonymus forte Phlegon Trallianus in tractatu περὶ τῆς Ἑλλάδος ἀναβάσεως qui manuscriptus servatur in Bibliotheca Veneta, & cujus exemplum mecum communicavit Mericæ Bigotius, ejusdem & ipse meminit his verbis: Θαλῆς ὁ Μιλήσιος εἰς τὸν ἑπτα σοφῶν φησὶ Ἀλῆς τὸς ἐτησίας γίνεσθαι τὴν ἀναπλήρωσιν. Πνέον γὰρ αὐτὸς ἐναντίας τῶν ποταμῶν, καὶ τὰ σώματα κείσθαι κατὰ τὴν πνοὴν αὐτῶν. Τὸν μὲν ἂν ἀνεμὸν ἐξ ἐναντίας πνέοντα καλύβην τὴν ἐκβασιν ἔποταμῷ ἐμπίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ δὲ κύμα προσπίπτει τοῖς σώμασι καὶ χεῖρον ὄν, αἰτίον ἀνακόπτεται τὸν ποταμὸν καὶ ἀναπλήρωσιν ἕως φησὶν γίνεσθαι ἔποταμῷ.* Eadem fere leguntur in libro de Nilo qui sub Aristotelis nomine ex veteri tantum versione exstat in antiquis latinis Philosophi editionibus. Sed plane iisdem verbis incipit Anonymus περὶ τῆς Ἑλλάδος ἀναπλήρωσεως, quem cum Aristotelis & Theophrasti quibusdam scriptis primus Græce vulgavit H. Stephanus A. 1558, 8. & Græce atque latine Herodoto subjecit Jungermannus ac post eum præclarissimus Galeus. Neque dubito hunc ipsam esse brevem illum libellum quem manu exaratum à Bigotio Menagius accepit.

IV. In Christianorum scriptis nihil est Phlegonte nostro celebratius propter memoratam in Chronici sui libro XIII, ad Olymp. CCII, 4. Tiberii XVIII, singularem illam Eclipsin quæ

Dies diem quæstuit, iniremit solum.

Ver-

Verba Phlegontis testatur afferre se Eusebius apud Syncellum p. 325. ὧ δ' ἔτι (Petavius XII, 21. doctrin. temp. legit τῷ β' ἔτ' ὑπὸ semel est apud Philoponum p. 89. in Hexaem. sed eadem pagina bis deinde legitur ἰεράτορ) τῆς σβ' ολυμπιάδῃ ἐγένετο ἑκλείψις ἡλίου παρ' ἡμῶν τῶν ἐγνωσμένων προτέρον, καὶ νύξ' ὅρα ἕκτῃ τῆς ἡμέρας m) ἐγένετο, ὥς καὶ αἰσέρας ἐν ἡρα- νῷ Φανήσκει. Σεισμός τε μέγας κατὰ Βυθύναν τὰ πολλὰ Νικαίας κατεστρέψατο. Hæc de admiranda illa quæ CHRISTO patiente contigit Solis obscuratione intelligenda esse ne dubitarunt quidem veteres Julius Africanus apud Syncell. p. 322. Origenes 2. contra Cels. p. 80. & 96. Eusebius apud Syncell. p. 325. Hieronymus in Chronico, Orosius VII, 4. Joannes Philoponus II, 21. & III, 9. in Hexaem. Joannes Malalas T. 1. Chron. p. 310. & Auctor Chronici Alex. ut Maximum ad Epistolam septimam Dionysii pseudo Areopag. Syncellum aliosque juniores omittam. Et quanquam Chronologicis quibusdam difficultatibus permoti viri quidam doctissimi de alia eclipsi loqui Phlegontem existimarunt, ut præter Keplerum n) in Eclogis Chronicis, G. J. Vossius II, 10. Harmoniæ Evangelicæ & novissime Sam. Basnagius ad A. C. XXIX, 30. seq. & XXXIII, n. 118. non tamen usque adeo exploratæ mihi videntur illorum rationes, ut non malim veteribus assentiri, cum certissimum sit Phlegontem etiam alia de rebus CHRISTI & Judæorum Chronico suo inseruisse. Origenes tractatu XXIX. in Matth. Si autem oportet & de temporibus aliquid dicere, dicimus quoniam in Chronicis Phlegontis cujusdam dicitur, si tamen & hunc debemus quasi vera dicentem de templo suscipere, quoniam circa quadagesimum annum à quindodecimo anno Tiberii Cæsaris facta est destructio Jerusalem, & templi quod fuit in ea. Idem l. 2. contra Celsum p. 69. Φλέγων μὲν τοὶ ἐν Ἰερουσαλὲμ καὶ τῷ ἡγεομασθαι δεικνύει οἱ μὲν τῶν Χρονικῶν καὶ περὶ τῶν μελλόντων πρόγνωσιν ἐδωκε τῷ Χριστῷ, συγχυθεὶς ἐν τοῖς περὶ Πέτρον ὡς

E e e 2

περὶ

- m) Si hæc sunt Phlegontis verba, fallit nos Africanus qui apud Syncell. p. 322. refert Phlegontem scripsisse quod eclipsi contigerit in plenilunio, & à sexta hora in nomam duraverit. Φλέγων ἰσορεῖ ἐπὶ Τιβερίῃ καὶ σαρκῶν ἐν πανσεληνῷ ἑκλείψην ἡλίου γεγενῆσθαι μελέαν ἡμέρας ἑκτῆς μέχρις ἐνάτης, Sane πανσεληνῶν non meminisse Phlegontem, diserte testatur Origenes 35. in Matth. de Eclipsi hac differens. Et Phlegon quidam in Chronicis suis scripsit, in principatu Tiberii Cæsaris hoc factum, sed non significavit in luna plena hoc factum.
- n) Keplerum impugnat Huetius in demonstrat. Evangel. p. 49. Vossium amicus noster Jo. Frickius, diss. de tenebris tempore salutiferæ passionis Orbi superfluis Lipsi. 1692. Vide & quæ de loco Phlegontis disputant Scaliger ad Euseb. p. 185. 186. Tillemontius ad vitam CHRISTI nota 35. Pag. ad A. C. 32. n. 13. Bælius in Lexico ubi de Phlegonte & Hugo Ferrandus reflex. sur la relig. Chrétienne T. 1. p. 321. seq. &c.

περὶ τῆς ἰσθμῆς, καὶ ἱμαρτύρησεν ὅτι κατὰ τὰ εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ τὰ λεγόμενα ἀπῆρτισα.

V. INDEX SCRIPTORUM à Phlegonte allegatorum.

- A** Gatharchides ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν
πρὸς τὴν Ἀσίαν ἱστορίων. De
Longæv. cap. 2.
Anacreon. id. cap. 4.
Antigonus. Mirabil. cap. 28.
Antisthenes Peripateticus. id. c. 13.
Apollodorus ἐν τοῖς χρονικοῖς. Lon-
gæv. c. 2.
Apollonius Mirabil. c. 11. Gram-
maticus. id. c. 13.
Callimachus id. c. 4.
Clitarchus id. c. 4.
Craterus id. c. 32.
Dicæarchus id. c. 4.
Dorotheus ἐν ὑπομνήμασι. Mi-
rabil. c. 26.
Eumachus ἐν ὑπομνήμασι id. c. 18.
Herodotus. Longæv. c. 4.
Hesiodus. Mirabil. c. 4.
Hieron (Meursi. legit Heron) Ale-
xandrinus sive Ephesius. id.
cap. 2.
Hippostratus πρὸς Μένω. id. c. 30.
Homerus id. c. 11.
Megasthenes id. c. 33. (c. 4.
Oracula. Mirabil. c. 3. & 10. Longæv.
Theopompus Sinopenfis πρὸς σαρ-
σμῶν. id. c. 19.

VI. Phlegonti subijciam ejusdem ætatis auctorem ARTEMIDORUM Daldianum, una cum aliis quibusdam scriptoribus Onirocriticis. Artemidorus ille Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse se innuit l. I. c. 28. p. 26. & c. 66. p. 55. ut Rigaltio jam observatum. Daldianus quam Ephesius maluit vocari, licet paterno genere Ephesius, materno Daldianus esset, ut Daldix sive Daldidi opido Lydix alioqui obscuro nomen aliquod ex se scerneretur. En ejus verbal. III. c. ult. p. 193. ex quibus intelliges plura etiam alterius argumenti scripsisse: τὰ μὲν δὴ χρεώδη, καὶ οἷον Μάξιμα, τοῖς βιβλίοις καθὼς προσήκον ἐξ ὁλοκλήρου πάντα ἀποδεδόται. Τὴν δὲ ἐπιγραφήν μὴ θαυμάσιος διότι Ἀρτεμιδίδος Δαλδιανῆς καὶ ἄλλ' ἑφέσις ἐπιγέγραπται, ὡς περ πολλὰ τῶν ἡδὲ εἰς ἄλλας πραγματείας πεποιμένων μοι βιβλίων. Τὴν μὲν γὰρ ἑφέσον σύμβιβηκε καὶ αὐτὴν δι' αὐτὴν περιώνυμον εἶναι, καὶ πολλῶν ἀξιολόγων κηρύκων τετυχηκένα. Δαλδία δὲ (Svidæ Codicibus Δαλδῖς) πόλις μακεδονίας καὶ ἐσφόδρα ἐκδογίμων ἀλλὰ το μὴ τοῖς τῶν ἀνδρῶν τετυχηκένα, ἀγνοῶν το μέχρι εἰς ἐμὲ μεμείνηκε, διὸ θρεπτήρια καὶ μοι πατρίδι πρὸς μητρός, ταῦτα ἀσποδοῦμαι αὐτῇ. Ephesius tamen vocatur à Luciano in Philopatride Libro IV. capite 74. illud solum prædicat felicē Artemidorus ὃ μὴδὲν μέτεσι κακοδαμονίας, qualis

lis est mortuus. Hinc Epicureum nonnulli voluerunt conjicere. Sed idem plane aliis etiam pronunciatum, ut Soloni illi ad Crœsum. Et ab Epicureo quidvis potius expectes quam divinationem tam sollicitam è somniis, ex avium involatu, & ex manus lineamentis, o) Stoico Philosopho digniorem. Philosophum Svidas quoque appellat, ipse vero senecrei Medicæ, Physicæve nec rerum humanarum demonstrat fuisse imperitum.

VII. Exstant hujus Artemidori libri quinque de somniis, quorum duo primi Onirocritica sive divinationem è somniis per classes rerum de quibus obtinent somnia persequentes in illustris cujusdam viri *Cassii Maximi* gratiam scripti eique dicati sunt, quem initio libri IV. *κράτις* appellat, atque alibi à virtute ac sapientia celebrat. Liber tertius ad eundem Maximum missus est sub titulo *Φιλαλήθης ἐνδύς*, atque paralipomena quoddam ejusdem argumenti completitur. Quartum filio cognomini inscripsit Artemidorus nova itidem paralipomena de somniis interpretandis continentem. Atque hi sunt quatuor libri *ὀνειροκριτικῶν* quæ scripsisse Artemidorum, Svidas refert. Qui enim in editionibus subjungitur quintus itidem filio dicatus, continet *ὀνείρων ἀποδείξεις* sive narrationes somniorum prope centum cum eorum eventibus. Bene de hoc opere Vossius lib. de Philosophiæ c. V. §. 50. *Rem si spectes, nihil covanius. Sed utilis tamen ejus lectio erit ob tam multa quæ admiscet de ritibus antiquis & studio humanitatis.* Julio Scaligero quidem judice in lib. I. Aristot. de plantis pag. 121. *vix dici potest quam ridiculus plerumque ac plane somnians sit. Non ille quæ contigerint aliquando quæque cum ad modum forte observata sint potius deducere videtur ad præceptiones, quam præscribere vel Deo vel naturæ quibus artibus somniorum lex sit mortalibus edicenda. Tum sparsim ac confuse omnia: quæ solus ac primus Augerius p) noster hic ad artem redegit subtilissimis inventis.* Artemidorum nostrum cum Aristandro Telmissensi, celebri Alexandri M. somniorum interprete memorat Lucianus in dialogo cui titulus *Philopatris* T. 2. p. 775. Artemidorus ipse præfat. libri I. testatur se non modo scriptores hujus argumenti quoscunque nancisci potuit diligenter comparasse omnes & evoluisse, sed quoque per

E e e 3

o) Præter Onirocritica quæ exstant, scripsisse Artemidorum etiam *ἐὼνσοποιὰ* & *χρησσοποιὰ* testatur Svidas.

p) Augerium Ferrerium intelligit in libro de somniis, quem cum scriptis Hippocratis, Galeni & Syneſii ejusdem argumenti edidit Lugd. 1549. apud Tornæs, forma minore.

per plures annos, in Græcia, Asia & Italia infulisque maximis & populosis firmis esse versatum, ut de pluribus edoctus & plurimis divinatoribus consultis somniorum rationes quam perfectissime perscribere valeret. Nec dubitat affirmare quod à Numine ad hoc suscipiendum singulariter permotus sit impulsusque p. 197. Ἐπειδὴ κατὰ δαίμονα καὶ τὴν ἑκράτιστ' ἑαυτοῖς Μαξίμῃ πατρὶν προτρέαπην ὀνειροκριτικὰ βιβλία ποιήσασθαι: & clarius p. 161, ubi monet lectores ne quæ ipsis superflua videantur è libris suis eradant, vel de suis addant, sed potius propria scripta componant. Θεὸν ἐπέστη καὶ Φύλακα πάντων νομίζοντες Ἀπόλλωνα, ὃ πρῶτόμενος ἐγὼ πατρίῳ ὄντι Θεῷ εἰς τὴνδε τὴν πραγματείαν προῆλθον πολλὰ καὶ με προτρέψα μένω, μάλιστ' ἢ νῦν ἐναργῶς ἐπιστάντι μοι ἡνίκα σοι ἐγνωρίσθῃ, καὶ μονονυχὶ καλεῖσθαι ταῦτα συγγράψαι. Οὐδὲν ἔθαιμας ὅν ἐν Δαλδία Ἀπόλλωνα ὃν μύσῃ καλεῖμεν ἡμεῖς πατρίῳ ὀνόματι ταῦτά με προτρέψασθαι τῆς σῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας προνοούμενον. Καὶ γὰρ ἴνα Ἀυδοῖς προξέκῃς πρὸς Φοινίκας q) οἱ τὰ πάτρια ἡμῶν ἐξηγῶμενοι φασίν.

VIII. Græce primum editi sunt libri quinque Artemidori ab Aldo r) A. 1518. 8.

Latine vertit Janus Cornarius Physicus Francofordiensis Basil. 1537. 8. apud Froben, & Lugd. 1546. 8.

Græce & latine, retenta Cornarii versione licet non usque quaque optima, recudi fecit Nicolaus Rigaltius Paris. 1603, 4. additis eruditissimis notis, in quibus hinc inde laudar emendationes Isaaci Casauboni. De titulis vero capitum observat p. 10. Hic semel notandum, quod sepicule in his libris observari possit, imperitis librariorum ineptis titulis coherentia capita disjunctisse. Subjecit idem Rigaltius Onirocritica Ashtampsychi, Nicephori CPol. & Achmetis de quibus infra § XI. seq.

Artemidori editionem à Grætero promissam restatus est If. Casaubonus Epistola 33. ad Frid. Lindebrogium scripta A. 1595. Nostra ætate novam hujus scriptoris editionem moliebatur V. C. Jacobus Tollius, qui loca perpauca Artemidori tangit in fortuitis suis. Plura emendavit & illustravit nuper Lambertus Bos Franequaranz Academiæ lumen in

Obser-

q) Num itaque Cassius iste magistratum gerebat in Phœnicia? Ita videntur hæc Artemidori verba fradere. Phœnicium odoratus etiam est accuratissimus Tillemontius T. 2. Hist. Imperator. p. 732.

r) Cave credas Lindenio & Merklino, qui in opere de scriptis Medicis referunt præter libros quatuor de somniis editos etiam esse ab Aldo libros II. ejusdem Artemidori de auguriis ac manuum inspectione (ὁ ὀφθαλμικὰ & χειρὸς κοπτικὰ) Græce A. 1527. 4. Hoc observatum etiam Bellio in Lex.

Observationibus Criticis Miscellaneis, Franequerz A. 1707.8. editis c. 25. seqq. castigatis etiam variis Cornarii interpretis erroribus.

Versiones Artemidori *Gallicae, Anglicae, Italicae, Germanicae & Hispanicae* libenter prætereo, quia fere non sunt sinceræ, sed frustra incassum intercedente & per Apollinis reverentiam hoc deprecante auctore s) vel mutilæ vel variis modis interpolatæ. Eas petat qui velit ex Hendreichii pandectis Brandeburgicis, qui tamen ubi de hoc scriptore agit, non est valde accuratus. Quis enim vidit libros ejus de Auguriis & de manuum inspectione? quis tres editiones Venetas Artemidori Græcas in 4. A. 1518. 1527. 1529? Quis Hispanicam Lugd. 1609. additis Augustini Nisi octo libris divinationum? Sane quæ in Indice Hispanico proscribitur editio Artemidori illius anni Lugdunensis (quemadmodum prohibentur in eodem indice omnes lingua vernacula quacunque editæ) Gallica est (non Hispanica) additis Augustini Nippi divinationum libris. Prodiit & Artemidorus Gallice Lugd. 1596. 12. & Epitome per Carolum Fontanum Lugd. 1555. 8. Parisi. 1566. forma minore.

IX. Alii Artemidori.

Artemidorus *Aristophanius* Grammaticus, cujus *περὶ ὀνείρων* & *γλῶσσας ὀψαρτυκίας* laudat Athenzus. Glossas Opfartyticas Svidas quoque memorat, qui Pseudo Aristophanium appellat in *τιμαχίδας* & *Ἀρτεμίδος*, ubi consule notas doctissimi Neocori.

Artemidorus *Afcalonita* Grammaticus quem *περὶ βιβουλίας* scripsisse testatur Stephanus Byz. in *Ἀρκαδίων*. Hunc male cum Ephesio Geographo Vossius p. 143. de Hist. Græc. confundit. Verisimilior, quamquam incerta conjectura ejusdem Vossii p. 143. ubi cum Aristophanio conjicit eundem esse, vel Meursii in Bibl. Græca, qui cum Artemidoro Capitone.

Artemidorus *Capito* Grammaticus sub Hadriano Imp. clarus, qui junctis cum Dioscoride Alexandrino operis Hippocratem olim recensuit, non parum sibi in eo licere ratus, ut Galenus haud uno loco conquerrit. Vide quæ notavi infra in indice scriptorum à Galeno allegatorum. Hujus nescio an superioris Artemidori Grammatici *λέξεις* allegat Erotianus in *λίσσιον*.

Artemidorus *Cnidius* Theopompi F. Strabo XIV. p. 656. Rhetor & litterarum Græcarum doctor, is ipse qui libellorum insidiarum indicem Jul. Cæsari Idibus Martiis incuriam eunti frustra obtulit. Plotarch. Cæsare p. 378. Zonaras T. I. p. 491. edit. Parisi.

Arte-

1) Artemidor. lib. 2, extrem.

- Artemidorus *Dialecticus* qui contra Chrysippum scripsit. Laert. IX, 53.
- Artemidorus *Ephefius* Geographus Straboni, Plinio & Stephano Byz. saepius laudatus, claruit circa Olymp. CLXIX, adeoque ducentis circiter annis Artemidorum Daldianum ætate antecessit, cum quo eum aliud agens confundit Gesnerus vir præstantissimus in Bibl. *Geographiam* complexus fuit Artemidorus *undecim libris* quorum Epitomen scripsit *Marcianus Heracleota*, ut dixi supra hoc libro IV. cap. 2, §. 10. Allegatur etiam à Diodoro Sic. Porphyrio de antro Nymphor. p. 233. Constantino de administrando Imp. p. 23. seq. & Athenzo qui prætereà Artemidori Ephefii (nescio an hujus) *ἱατρικὴν ὑπομνήματα* laudat. III, p. 111. Conf. Meursium in Bibl. Græca & Vossium de Hist. Græcis. Fragmenta hujus Artemidori pleraque collegit ad calcem Marciani doctissimus Hudfonus T. 1. Geographor. Græc. minorum.
- Artemidorus *Erasistratus*. Vide infra in Artemidoro Sidenfi five Sidete.
- L. Artemidorus* in Vet. inscriptione apud Sponium pag. 117. Misc. Vide & Rosii five Rubei memorias Brixianas p. 94 edit. secundæ.
- Artemidorus *Musonii* Philosophi gener, Philosophus & ipse, amicus Plinii junioris quem vide lib. III. Epist. IX.
- Artemidorus *Parianus*. Senec. lib. I Nat. quæst. c. 4.
- Artemidorus *Pistor*. Martial. V. 41. Nescio an alius IX, 22.
- Artemidorus præfectus urbis, Theodorico Rege. Casiodor. lib. 1. Variar. Epist. 42. seq.
- Artemidorus *Pugil*. Infra in Artemidoro Tralliano.
- Artemidorus *Sidenfis* Erasistrati sectator Medicus, laudatus Cælio Aureliano, & diversus ni fallor ab Artemidoro Capitone de quo supra.
- Artemidorus *Tarsensis* Grammaticus, Strab. XIV. p. 675.
- Artemidorus *Trallianus* pugil de quo Pausanias 2. Eliac. & Martialis VI. 77. Loënsis V. 10. Epiphyll.
- Incertum cujus Artemidori *Elegia* *ᾠδὴ ἐρωτικὴ* laudantur in Eratosthenis catasterismis cap. 31. Artemidori *συναγωγὴ* in Scholiis ad Aristoph. Vespas V. 1164. Artemidorus quem inter scriptotes *de pyramidibus* refert Plinius XXXVI. 12. nisi Ephefium alibi laudatum intelligit, qui in opere Geographico potuit ubi de Ægypto differebat pyramides quoque describere.

X. INDEX SCRIPTORUM ab Artemidoro allegatorum,

Compositus ad paginas editionis Rigaltianæ.

- A**lexander Myndius, 58, 90, 152.
 Antipater ἀντιπατερὸς, 240.
 Antipho Atheniensis, 103.
 Apollodorus Telmissensis, 73.
 Apollonius Attalensis, 33, 175.
 Archæus, 112.
 Archelaus, 114.
 Aristander Telmissensis, 30, 73, 217.
 Aristarchus ἀριστάρχος ἀντιοκεῖτης, 216.
 Aristophanes (Grammaticus) ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοτέλην (πρὸς Ζώναν) ὑπομνήμασι, 103.
 Aristoteles, 14. de animalibus, 103, 214.
 Artemon Milesius, 7. Ejus libri XXII. de somniis, in quibus συγγραφαὶ καὶ θεραπείαι ἀπὸ Σαρραπίδος δοθένται, 142.
 Callimachus, 251.
 Demetrii Phalerei libri quinque de somniis, 142.
 Dionysius Heliopolites, 152.
 Evenus ἐν τοῖς εἰς Ἐὐνομον ἐρωτικοῖς, 12.
 Euripides, 237.
 Gemini Tyrii libri III. de somniis, 142.
 Heraclides Ponticus, 239.
 Hesiodus, 237.
 Homerus, 1, 6, 199.
 Lycophron, 239.
 Melampus, 114.
 Menander, 102.
 Nicostratus Ephesius, 10.
 Panyasis Halicarnassæus, 10, 55, 124.
 Parthenius in elegiis, 239.
 Phæbus Antiochenus, 7, 90, 229, 241.
 Pindarus, 91.
 Theognis, 32, 56.
 Xenocrates Aphrodisiensis, 114.
 Xenophon, 56.

XI. Artemidoro Rigaltius subjecit ASTRAMPSYCHI Onirocriticon sive monosticha jambica Græca centum & unum de somniorum significatione, digesta ordine litterarum, cum latina profaria versione Joannis Opsopæi. Astrampsychnus Magi Persæ nomen est, ut è Laërtii præamio patet se. 2 & Svida in μάγοι. Sed hic Astrampsychnus quidam junior esse videtur. Non admodum vetus auctor est, inquit Rigaltius, ut ex examine scribendi, item ex neglectu moduli syllabarum apparet. Svidas ejus meminit his verbis : Ἀστράμψυχος, ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὅλων θεραπειῶν πεποίηκε, καὶ Οἰηζοκριτῶν. Sed & singulos versus Onirocritici sparsim per totum lexicon suum protulit, nomine auctoris ut sæpe solet prætarito. Versus LXXV. collegit (è Svida ni fallor) & auctoris nomen se

F f f

fuge.

fugere professus jambis latinis donavit Hadrianus Junius lib. I. animadvers. cap. 18. Ex Junii editione Græce illos & Latine exhibuit Julius Cæsar Bulengerus lib. V. de ratione divinationis c. 5. Emendavit deinde & Astrampsycho restituit Josephus Scaliger, è cujus recensione legitur ad cakem Oraculorum veterum Græce & latine cum notis editorum à Joanne Opsopæo, & nostra ætate à Servatio Gallzo V. C. Rigaltianam editionem secutus est Jo. Meursius capite ultimo mantissæ libro de luxu Rom. Hafniz 1631. 4. subjeçta, & castigationes quasdam addidit è Svida maxime & qui Astrampsychi vestigiis passim insisit NICEPHORO CPolitano Patriarcha, cujus sive Nicephori Gregoræ *Ὀνείροκριτὸν κατὰ ἀλφάβητον* versibus jambicis 146. è duobus MSS. Regiæ Bibl. uno & If. Casauboni altero subjunxit idem Rigaltius cum latina sua versione profaria. Nonnullos Astrampsychi versum male proverbii accensuere Erasmus & Hadr. Junius. Simile Oni-rocriticon Germani Patriarchæ CPol. MS. exstat quoque in Bibl. Cæsarea Vindobonensi. Adi Lambecium lib. V. p. 237. seq. Astrampsychi ad Proklemzum fors qua interrogati vel interrogantes divinant MS. fuit in Bibliotheca Cardinalis à S. Angelo teste Labbeo p. 168. Bibl. nov. MSS.

XII. Junxit præterea Rigaltius Artemidoro suo Oni-rocritica Græce ante inedita, & Ægyptiorum, 1) Indorum, Persarumque de somniorum significatione Sententias exponentia, auctore ACHMETE sive Achamete F. Seirim, 2) qui Mamunis *πρωτοσυμβάλας* Caliphæ Babylonii interpretis somniorum fuisse creditur circa A. C. 820. Ea circa A. C. 1160. Latine vertit *Leo Tuscus*, dicavitque Hugoni Etheriano, itidem Thufco. Confer ejus specimina quædam apud Barthium XXXI. 14. Advers. Transtulit etiam Italice *Tricassus Mantuanus*. Denique è MSto Sambuci codice vertit *Joannes Leunclavius*, ediditque Latine sed sub falso ut ipse postea in Annalibus Turcicis agnovit *Apomasariu* nomine, & aliquot capitibus mutilum. Francof. 1577. 8. Versionem Leunclavii Rigaltius supplevit, Græca vero addidit è duobus MStis Codicibus Bibl. Regiæ Paris. sed utroque ἀκεφάλως, ita ut inscriptio & caput primum desideretur quod è MSto Vindobonensi supplet Lambecius lib. VII. p. 263. seq. Inscripção hæc est: *βιβλίον ὀνειροκριτικὸν ὅπως συνήρξε καὶ συνέταξεν Ἀχμέτ υἱὸς Σηερίμ ὁ ὀνειροκρίτης ἔπραττε συμβάλας Μαμεν.* Absolvitur opus capitibus CCCIV. quorum septimum ex

*) Cap. 2. laudatur *Συμβαλάμ ὁ ὀνειροκρίτης* ἔ τῶν Ἰνδῶν βασιλέως. Cap. 3. *Βαράμ ὁ ὀνειροκρίτης* Σαανιστάν βασιλέως τῶν Περσῶν. Cap. 4. *Ταρφάν ὁ ὀνειροκρίτης* ἔ Φαραῶν βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων.

2) Cap. 45. *ὄναρ ἐθεάσατο ὁ πρωτοσύμβελος Μαμεν* = ἀπέσπλε πρὸς τὸν ὀνειροκρίτην Σηερίμ.

ex Apomafare esse depromptum idem Lambecius observat p. 274. neque p. 269. assentitur Rigaltio qui hæc Onirocritica ex Arabico Achmetis x) Arabis Medici versa existimabat, cujus *libros septem de re Medica* habuisse se testatus est Janus Antonius Saracenus notis ad Dioscoridem. Equidem Mamunus ille Cedreno, Zonarz, Elmacino & continuatori Theophrastis &c. celebratus in cujus gratiam opus de somniis Achmetis scripsisse putatur Græcæ linguæ haud erat ignarus. Sub Achmetis hujus nomine *astrologica* quoque occurrunt MSS. in Bibliothecis, & laudantur à Meursio in glossario Græcobarbaro, Onirocritica insuper Gallice vidisse lucem Paris. A. 1581. 8. atque deinde Germanice edita esse, testis in Pandectis Brandenburgicis Hendreichius. Cangius vero refert in Codice Regis Christianissimi 1845. inscribi *ὄνειρον κρίτην Συρίμ*, & alio ordine quoad seriem capitum & secus etiam in contextu ac in edito legi. Forte collectum opus hoc Græcum est ex Achmete, Apomafare & aliis à Christiano quodam Græco qui diu post vixit. Confer Cangii glossarium in *Μαμούν*. Sane Christiani scriptoris esse nemo qui vel primam paginam Græcam legerit ambiget. Exstat vero Arabice etiam in Bibliotheca Regia Paris. num. 1034. hujusmodi liber de somniorum interpretatione divisus in. quinquaginta capita de quo Herbelotus in Bibliotheca Orientali, vocabulo *Sirin*.

XIII. Hippocratis & Aristotelis scripta de somniis suo loco recensui, exstat quoque Synesii liber & in eum Nicephori Gregorz *ἐμπνεύμα*; & Manuelis Palzologi Onirocriticum MS. Cangio laudatum, atque onirocriticum pseudepigraphum Danielis Prophetæ ad Regem Nabuchodonosorem de quo Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 122. ne tangam quæ de hoc argumento disputarunt Cicero libris de divinat. Chalcidius p. 344. seq. Macrobius in somnium Ciceronis, alique: & inter recentiores Cardanus, Augerius Ferrerius, Julius Cæsar Bulengerus, Caspar Peucerus &c. Longe plures autem perierunt, quorum brevis catalogus præfens caput concludam.

Alexander Myndius, Artemidor. I. 69. II. 8. & 71.

Antipater, Artemidor. IV. 64.

Antiphan Atheniensis, Tertull. c. 46. de anima, Artemidor. II. 14. & Fulgentius I. Mythol. fabula de Daphne, Svidas in *Ἀντιφάν*, Cicero 2. de divinat. & Seneca IX. controvers. Confer Jonsum p. 328. seq.

F f f 2

Apol-

x) Diversus Achmet Medicus filius Abramii, nepos Chalcis. Vide Lambecium lib. VI. p. 126. seq. & Lib. VII. p. 265. seq.

Apollodorus Telmiffensis ἀνὴρ εὐλόγιμος. Artemidor. I 82.

Apollonius Attalensis cujus librum secundum allegat Artemidor. I. 34. III. 28.

Aristarchus ἄριστος οὐροκρίτης. id. IV. 25.

Aristander Telmiffensis. Lucianus Philopatride & Artemidor. IV. 26. e quo loco constat eum Alexandri M. ætate fuisse.

Aristademus sive Aristophon. Tertull. c. 46. de anima.

Artemon. id. & Fulgentius loco laudato. Eustath. ad Iliad. π'. Milesius patria fuit & libris XXII. somnia exposuit. Vide Artemidor. II. 49. laudat & lib. I. c. 2.

Cassius Maximus cui Artemidorus libros suos dicavit inter οὐροκρίτας scriptores refert Jonsius p. 329. quod teste vel argumento nescio.

Cratippus. Tertull.

Demetrius Phalereus libris V. Artemidor. II. 49.

Dionysius Heliopolites Artemidor. II. 71.

Dionysius Rhodius. Tertull. c. 46. de anima.

Epicarmus etiam summum apicem inter divinationes somniis extulit cum Philochoro Atheniensis. id.

Geminus Tyrius libris III. Artemidor. II. 49.

Hermippus Berytensis, quinione voluminum. Tertull.

Nicosimius Ephesius. Artemidor. lib. I. c. 2.

Panyasis Halicarnasseus οὐροκρίτης libri II. Svid. Artemidor. lib. I. c. 2. & 66. lib. 2. c. 35.

Pappi Alexandrini οὐροκρίτης. Svid.

Philochorus Atheniensis. Tertull. & Fulgent.

Phabus Antiochenus Artemidor. lib. I. c. 2. II. 8. IV. 50. & 67.

Serapion Ascalonites. Tertull. & Fulgentius 1. Mythol.

Seraso. Tertull.

CAPUT

CAPUT XIV.

De CLAUDIO PTOLEMÆO.

Ptolemæi atas. 1. Ejus Geographia. 2. Magna Syntaxis & in eam Theonis commentarii. 3. Tetrabiblus & in eum Anonymi Græci scholia, Porphyrii sive Antiochi Isagoge & Procli Paraphrasis. 4. Ptolemæi Carpus, & de electionibus. 5. Canon Regum. 6. De apparentiis fixarum. 7. Pars prior hujus libri jamprimum Græce edita, una cum versione Bonaventura Urbini. Editio alterius partis Petaviana à MS. emendata ac suppleta. 8. De analemmate. 9. hypotbeses planetarum. 10. Planisphærium. 11. Harmonica. 12. De judicendi facultate & animi principatu. 13. Scripta Ptolemæi deperdita & supposititia. 14. Alii Ptolemæi. 15. De globis celestibus veterum & similibus instrumentis Astronomicis. 16.

I.

CLAUDIUS PTOLEMÆUS Ægyptius, Pelusienfis, a) (Arabibus inde *Elfelufi*) diversus non modo à Regibus Ægypti hoc nomine, cum quorum aliquo nonnulli b) eum confuderunt, sed etiam à Ptolemæo c) Mathematico sive Astrologo, qui Galbæ assiduus comes adfuit teste Plutarcho in Galba, p. 1063. & cum Othone Imperatore in Hispania versatus superfuturum eum Neroni pollicitus est, ut narrat Tacitus lib. 1. Hist. c. 22. Noster sub M. Aurelio Antonino d) floruit teste Suida atque ipse libro VII. magnæ syntax. p. 167. testatur se observationes Astro-

FFF 3

no-

- a) Pelusienfis dicitur in inscriptione Harmonicorum editionis Antonii Gogavini, etiam tetrabiblici codices quidam præterunt nomen Κλαυδιος Πτολεμαϊος & Πελασιεύς. Effigiem Ptolemæi dat Boissardus parte III. imag. p. 310.
- b) Isidorus III. 25. Originum. Albumazar, Simon Grynaeus præf. ad magnam σύνταξιν, Servius quoque in 3. Eclogam Virgilio antiquiorem perperam facit nostrum Ptolemæum, ut notatum Voßio IV. de Hist. Gr.
- c) Seleucum: ejus loco nominat Suetonius in Othone c. 4.
- d) Jacobus Gortilfredus ad veterem orbis descriptionem à se editam p. 9. Ex Ammiano uno XIV. 4. colligo Marcum Imp. temporibus Saracenorum nomen primum innotuisse: quare cum Ptolemæus eorum meminerit, & quidem primus, hinc apparet eum sub Antonino Pio non scripsisse, quod tamen habemus creditur. Non dicit tamen Ammianus tunc primum innotuisse Saracenos; & Saracenorum mentio apud Plinium VI. 28. Dioscoridem &c. Vide Salmasium ad Solin. p. 484. seq. edit. Paris. Meminit Saracenorum etiam Targum (non Onkelos ut Scal. ad Euseb. p. 17.) sed Hierosolymitanum Gen. XXXVII. 25. Verum hoc recentius longe est & Turcas quoque nominatim memorat Gen. X. 2. ut omitam alia per illam paraphrasin inepta & Talmudicas fabulas respicientia, quæ notavit Jo. Morinus Exercitat. Bibl. p. 345. seq.

nomicas instituisse Alexandriæ (unde Alexandrinus Svidæ aliisque appellatur) secundo Anno Antonii Imp. (Pii, qui respondet anno CHRISTI 139. in cui proximum incidit etiam observatio æquinoctii verni de qua lib. 3. p. 62.) post Observationes Hipparchi anno CCLXV. Olympiodorus e) vero in Phædonem Platonis testatur Ptolemæum hunc in Canobi Pteris per quadraginta annos habitasse, & inventas à se Astronomicas conclusiones ac demonstrationes columnis illic positis curasse insculpendas. Canon autem Ptolemæi notat Antoninum Pium regnasse annos XXIII, unde ei superstitem fuisse Ptolemæum constat. Dici non potest quantum ei omnis fere Mathematicæ disciplinæ debeant, sed hoc optime patet ex ejus scriptis, quæ jam recensabo.

II. ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ὀφηγέσεως *Geographia Libri VII.* quod opus promittit libro 2. magnæ syntaxeos cap. ult. unde adversus Franciscum Barocium III. 3. Cosmographiæ recte observavit Jo. Baptista Ricciolus VII. 10. Geographiæ reformatæ eundem esse magnæ syntaxeos & Geographiæ scriptorem: tum vero Julium Maternum, qui à Ptolemæo lib. 1. Geogr. c. 8. allegatur diversum fuisse à Julio Firmico Materno, qui sub Constantino M. de astrorum judiciis scripsit ad Lollianum. Docet porro Ptolemæus ipse lib. 1. c. 19. se his libris secutum esse opus Geographicum *Marini* Tyrii non diu ante editum, sed in plurimis emendasse ac supplevisse, tum locorum positioni numeros longitudinis ac latitudinis, provinciis vero terminos, quibus ad quatuor plagas orbis terrarum circumscribuntur, adsignasse. Meminit præterea Hipparchi, Maënis Titiani, Timosthenis, Diodorique Samii, & quorum itinera Marinus notaverat Septimii Flacci ac Diogenis cujusdam Theophilique ac Philemonis mercatoris & Dioscori.

Tabulas Geographicas Ptolemæi mentem presse secutus delineavit *Agathodemon* Mechanicus Alexandrinus, incertum an idem cum Agathodæmone Grammatico, ad quem nonnullas Isidori Pelusiotæ epistolas habemus, licet de hoc non dubitat Vossius lib. de Philologia c. XI. §. 23. Sed non levis error auctoris pandectarum Brandenburgicarum, qui has Agathodemonis tabulas confundit cum tabulis Peutingerianis à Marco Velfero editis. *Græcæ* lucem vidit Ptolemæi opus Basil. 1533. 4. ap. Froben. Paris. 1546. 4. apud Christian. Wechelum.

Græcæ & Latine cum notis *Gerardi Mercatoris* Amst. 1605. atq; iterum eum iisdem *Gerardi Mercatoris* notis & castigatione *Petri Bertii* Amstelod. 1618. forma majore in fol. cum tabulis Geographicis elegantibus. In *Gerard. Vossio* de scientiis Mathem. p. 260. male excusus *Anon.* 1630. Cz-

terum

e) Menag. ad Lærtii I. 109.

terum dolendum est, quod lucem non vidit Ptolemæi editio, quam paravit G. Vossii filius doctissimus & Geographiæ veteris peritissimus Isaacus, promissam in notis ad Melam p. 72. 77. 86. 105. &c. In Bertiana editione adscriptæ Variæ lectæ. è Codice Palatino, & adjunctum Itinerarium Antonini, & Burdegalense, tum tabula Peutingeriana ex edit. M. Velferi.

Latina Romæ 1482. in membrana apud Nic. Hahn f) sive Gallum, gente Germanum, qui primus typographiam Italix intulit, quam editionem forma majori in fol. tabulis Geographicis nitido colore pictis ornatam evolvi in Bibliothec. Abr. Hinckelmanni $\xi \mu \alpha \kappa \alpha \rho \iota \tau \epsilon$. Inscripta est Paulo II. Pontifici & recusa Ulmæ 1486. fol. Prodiit etiam Ptolemæi Geographia è recensione Marci monachi Cælestini Beneventani, Jo. Cortz Veronensis, Scipionis Carteromachi Pistoriensis & Cornelii Benigni Viterbiensis Romæ 1507. cum privilegio Julii II. Papæ.

Jacobi Angeli Florentini versionem MS. Venetiis in Bibl. S. Antonii evolvi Jo. Mabillonius T. 1. Musæi Italici p. 37. illam castigavit Jo. Mullerus Regiomontanus Annotationibus in Ptolemæi Geographiam Argenterat. 1625. Liber primus à *Biblibaldo Pirckheimer*o translatus est commentariolo illustratus Anno 1525. reliqui è versione veteri castigata & cum Græcis collata per *Sebast. Munsterum* qui tabulas quoque Geographicas addidit Basil. 1540. fol. 1552. 12. Nec contemnendæ editiones Lugd. 1541. Colon. 1584. fol.

Sub *Michaëlis Villanovani* nomine, qui Ptolemæi Geographiam A. 1535. cum notis edidit, latet *Servetus*, qui Villanovæ in Arragonia A. 1509. natus est.

Prodiit & hæc Geographia ex recensione *Josephi Moletii*, qui versionem ad Græca emendavit & ad lib. I. & VII. commentarios addidit Vener. 1562.

Cum commentario Jo. Antonii Magini Colon. 1597. 4.

Jo. Stobnize Poloni introductio in Ptolemæi Geographiam, Cracoviæ 1519. Jo. Dryandri 1535.

Liber primus è versione Jo. *Weneri* Norimbergensis cum ejus paraphrasi & notis aliisque opusculis Geographicis 1522. & Ingolst. 1553.

Gallicam versionem manuscriptam se habere in membrana testatus est Antonius Verderius Bibl. Gallica p. 191.

Italice per *Petrum Andreæ Matthiolum*, cum additamentis è Seb. Munstero & tabulis Geographicis curante Jac. Castaldo. Venet. 1548. 8.

Per

f) Hunc esse puto Nicolaum Donis, quem Vossius p. 413. de scient. Math. è Ficino tradit A. 1470. emisisse in Cosinographiam Ptolemæi opus mirandum cum novis tabulis,

Per Hieron, Ruscellum cum Josephi Moletii expositione vocabulorum Geographicorum Venet. 1574. & cum notis ac Geographia recentii Josephi Rosaccii Venet. 1599. 4. Per Leonardum Cernotum Venetum Patav. 1621, fol. cum commentariis J. A. Magini.

Laudat hoc opus Marcianus Heracleota, testatus se profecisse ἐκ τῆς Γεωγραφίας ἔχειν ἀνὰ τὴν σοφιστικὴν Πτολεμαίων. Stephanus Byz. in χαρὰ μὲν ἀξίσιμος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ ταῦτα, πρὸν γὰρ ἔθετο ἰσορῆται ἀκριβῶς τὰ τ' Ἀραβίας. Ammianus (qui Ptolemaeum libenter sequitur) XXII. 8. ut Eratosthenes affirmat ἔχειν ἡμεῖς ὅτι Πτολεμαῖος ἀλλοιῶν τοιούτων ἐκείνων μινυτῶν ἐκείνων. Agathemer. l. I. c. 6. Τὰ τεχνικὰ Πτολεμαίων διεξήκοντα ὅσα τῇ γεωγραφίᾳ σαφεινῶς διέδετο ἔχει ἀπλῶς, καὶ ὡς αὐτὸς εἶποι ἐξ οὐκείας γνώμης ἢ δόξης, ἀλλὰ ταῖς τῶν παλαιότερων καὶ ἑστὸν ἐπακολουθεῖν τῶν δόξεσιν καὶ τῶν μὲν τὰ δόξαντα ἀληθῆ εἶναι, ὥς καὶ αὐτὰ πράγματα ὑποθέλλουσιν ἐπιβεβαιῶν. Idem c. 8. ὡς τῶν τεχνικῶν Πτολεμαίων μανθάνομεν. Jornandes de rebus Geticis c. 3. De hac (Scanzia Insula) in secundo sui operis libro Claudius Ptolemaeus, orbis terrae descriptor egregius meminisse, dicens &c. Jo. Philoponus IV. 5. ad Hexaëmeron: Ὅσοι τῶν Γεωγράφων γεγόνασιν ἀκριβεστέρη, ὧν ἐστὶ καὶ Πτολεμαῖος καὶ Πάππος &c.

A recentioribus Geographis observatum est, gradus longitudinis & latitudinis in Ptolemaeo ut plurimum fallere, in locis praesertim longius à regione, quae versabatur, distitis. Confer Is. Vossium c. 16. de Nili origine, & Jobum Ludolfum commentar. ad Hist. Æthiop. p. 91. Quin in ipsius Alexandriae designatione non mediocriter aberrasse notavit Chazellius Astronomus & Mathematicus è societate Regia Paris. ut didici ex Bernardi Lamii apparatu Geographico ad Harmoniam Evangelicam p. 273. seq. Sed & numeri in Codicibus editis passim male sunt expressi, & nominatim in Bertiana Ptolemaei editione multos errores animadvertit Jo. Gravius consulto MSto. Ptolemaei codice Seldeniano, è quo descriptionem Arabiae excerpfit & Abulfeda descriptioni Arabiae subjungere voluit. Christophoro Cellario viro de veteri Geographia praclarissime promerito suspectus est ipsius indutrix nomine Ptolemaeus; mirari enim subit, unde Ægyptius disjunctissimarum rerum tam certam ut prodit notitiam acceperit. Aequè enim in remotissimis quo vix dum homines adierant, copiosus est, nec dubius ut in propinquis & cognitissimis. Non minus de eo conqueritur Paulus Merula praef. in Geographiam, causatus plurima magno auctori scripta esse ab auditu & ex incerta aliorum fide, multa item, quae alii nominatissima negligerent in iis omissa, multa sequiorem nata esse stationem, & extra verum locata situm, multa dubiam adepta nomenclaturam, infinita

finita non suis tributa populis vel regionibus, plurima denique cum ab aliis tum ab seipso & sibi dictis dissentientia. Salmasius p. 1186. ad Solinum de Ptolemæo: *Nomina urbium quasi recentia & extantium ubique recenset quæ jampridem esse desierunt. Sæpe vetus ac recens ejusdem opidi vocabulum velut urbium diversarum appellationes posuit. Interdum urbes jampridem extinctas & everfas cum novis commemorat quæ in eorum locum succedere, aliquando eodem aliquando alio loco posita. Persopolin inter regias Persidis numerat, quam ab Alexandro everfam fuisse nec post illa tempora unquam resurrexisse, omnibus auctoribus id asserentibus constat.* Plures Ptolemæi errores Ortelius ac Gerhardus Mercator, alios Philippus Cluverius, alios Marcus Vellserus in rerum Augustanarum libris, alios alii annotarunt. In Scotiæ descriptione factis accuratum esse, nisi quod loca quædam magis sita sint versus septentrionem, notatum Guil. Nicolsono in Bibl. Scotica.

Novam Geographiæ Ptolemæi editionem à V. C. Jacobo Gronovio studiosi harum litterarum expectant.

III. ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ Syncello pag. 206. Svidæ ΜΕΓΑΛΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ. *Magna Constructio*, sive ut Abulpharajus pag. 47. alique Arabes vocant *Almagesti* libri XIII. complexi demonstrationes de moribus siderum & universæ sphaeræ cælestis ratione, post observationes Aristylli, Timocharidis p. 164. Metonis, Euctemonis ac præcipue Hipparchi p. 62, quem ἀνδρᾶ φιλοπόνον καὶ φιλαληθῆ vocat p. 59. *Prodromus* græce cum Theonũ Alexandrini qui sub Theodosio Veneris Imp. vixit commentariorum libri XI. Basileæ 1538 fol. Pappi enim, quem laudat Eutocius in Archimede de circuli demensione p. 49. Ammonii, qui libros Ptolemæi Astronomicos Damascio exposuit teste Photio cod. CLXXXI. p. 213. & aliorum veterum ἐξηγήσεις interciderunt. *Arabicam* versionem Mohamedis filii Alhafami Tusini ineditam memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 251. 258. 256. *Persicam* p. 253. confer Bibliothecam Orientalem Bartholomæi Herbeloti p. 101. b. qui codicem Arabicum *Almagesti* cum commentariis MSS. evolvit in Bibl. Christianissimi Regis, *Hebraica* versio servatur Vindobonæ in Bibl. Augustissimi Imperatoris num. 56. Et *Averrois* Epitome ex Arabico Hebraice versa per R. Jacob Antoli A. C. 1231. ibidem n. 124. *Latinus* codex MS. ex Arabico A. 1230. versus exstat Oxoniæ in collegio omnium animarum. Codex græcus ante annos 200. pulcherrime exaratus Londin. in Bibl. ArchiEp. Cantuariensis, ex quo emendationem quandam Petavii firmat Seldenus in apparatu Chronolog. ad Epochas marmoreas Arundelianas pag. 136. Alius codex Græcus cum prolegomenis & græcis ad marginem scholiis

Ggg

fuit

fuit in Bibl. Carolide Montchal, teste Labbeo p. 189. Latine vertit *Georgius Trapezuntius*, g) sed ut solet fere parum accurate parumque fideliter Venet. 1515. & 1525. fol. & cum aliis * Ptolemæi Basil. 1541. fol. & recensente Erasmo Oswaldo Schrekkenfusio, Tubing. 1551. fol. Tum Paris 1556. 8. Dilucida & brevi epitome latina majorem lucem Almagesto attulerunt *Joannes Regiomontanus* & *Georgius Purbachius* Basil. 1543. fol. cum præfatione Hieronymi Gemulæi. Librum primum Almagesti Græce cum versione sua & commentariis separatim edidit *Erasmus Reinbold Salsendensis* Witob. 1549. 8. librum I. & II. latine Parisi 1556. 8. *Georgii Trapezuntii* Isagogen in Almagestum Ptolemæi Græce scriptam & in Bibl. Augustana atque Scorialensi pridem obviam memorat Leo Allatius pag. 379. de *Georgiis*. *Nicolai Cabasila* in librum tertium exstat inter Græcos Theonis commentarios p. 131. *Barlaami Monachi* quomodo ex Mathematica Ptolemæi constructione liceat Eclipsin Solis deprehendere, Labbeus p. 202. Bibl. nov. MSS. Alanus in anti Claudiano l. 1. pag. 18.

Dirigit ingenis vena Ptolemæus inundans.

Devectus superas curru rationis in arces.

Colligit astrorum numeros, loca, tempora, cursus.

Damascio invita *Isidori* apud Photium cod. 242. p. 562. Ptolemæus dicitur ὁ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονίου τῆς ἀστρονομίας ἐκείνου, Vide & Procli Hypothesin Astronomicarum positionum, Bedam de Naturarum c. 47. five potius scholion in illud caput T. 2. Opp. p. 38. *Isidorus* III. 25. Orig. In utraque lingua diverforum quidem sunt de astronomia scripta volumina, inter quos tamen Ptolemæus Rex Alexandria (error hic est jam supra à me notatus) apud Græcos habetur præcipuus, hic etiam & canones instituit, quibus cursus astrorum inneniatur. Etiam Joanni Hevelio, Hipparcho nostræ ætatis, Ptolemæus audit scientia Astronomicæ plane primus quasi conditor, qui Hipparchi aetiorumque

g) Naudæus in libro, qui inscribitur considerations politiques sur les coups d'etat pag. 358. *La mort de Regiomontanus fut plus tost un crime des enfans de George Trapezonze, les quels suscitèz de sa mort & croyant que Regiomontanus en estoit cause pour avoir trop librement remarqué une infinité de fautes dans la traduction latine de l'Almageste de Ptolemæe faite par le dit Trapezonze, ils se résolurent en fin de lui rendre la pareille & de la traiter p'utost à la Grecque qu'à la Romaine.* Vide & Allatium lib. de Georgiis p. 378. ubi ex Nic. Perotti judicio traditur Trapezuntius non latinum sed barbarum multisque locis mendacem fecisse Ptolemæum, nec in Trapezuntii ad Ptolemæum commentariis quicquam esse alicujus duntaxat momenti, quod non sit à Theone Ptolemæi expositione substractum.

* Cetera sunt: Tetrabiblus ex versione Camerarii Carpus ex Joviani Pontani translatione: Fixarum significationes ex edit. Leonicensi, subjunctis Procli hypothesibus Astronomicæ, post. è versione G. Vallæ.

observationes additæ etiam propriæ in formam deduxit, ac luculentas rationes, atque in omnem doctrinam de Sole, Luna, de quæ tum intransibibus tum errantibus stellis in Almageste suo complexus est; quam non solum Alexandrini sed omnes Arabes & Latini longa temporum serie etiam retinuerunt. Jo. Mabillonius in itinere germanico p. 49. exhibet Ptolemæi effigiem à se repertam in veteri codice ante annum 1240. scripto, dioptram manu tenentis & sidera contemplantis. Dioptram enim referre potius, quam tubum opticum à recentioribus de-
mum ingeniis repertum, jam pridem viri docti observarunt.

IV. ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ. *Quadrupartitum* sive quatuor libri de apotelesmatibus & judiciis astrorum, ad Syrum h) Græce primum editi à Joachimo Camerario, cum versione sua duorum priorum librorum & præcipuorum è reliquis locorum Norimb. 1535. 4. Hinc cum versione Phil. Melancthonii, qui in præfat. ad Brasium Ebnerum Senatorem Norimbergensem testatur se editionem Camerarii multis mendis purgasse, tum numeros in locis apheticis tam græci quam latini textus emendasse. Basil. 1553. 8. Latine pridem verterat Egidius Tebaldinus sive latino-barbare ex Hispanica versione, Alfonsi Castellæ Regis jussu ex Arabico i) confecta. Verit & Antonini Gogava Lovan. 1548. 4. Patavii 1658. 12. Pragæ 1610. 12. Commentario illustravit Hieron. Cardanus prioribus 2. libris Camerarii, posterioribus Gogavæ versione servata Basil. 1554. fol. 1579. fol. Lugd. 1555. 8. & in Cardani Opp. Georgii Valla Commentarius Anno 1502, editus nihil aliud est, quam latina versio scholiorum græcorum, sive exegeticos jejuna Demophili in tetrabiblon, quæ cum Porphyrij sive Antiochi Ilagoge græce & latine, addita Hieron. Walsii versione lucem vidit Basil. 1559. fol. In his scholiis Dorotheus allegatur p. 48, 110. & 139. Cleopatra p. 88. Porphyrius Philosophus p. 169. Meminit & Auctor Petosiridis ac Necepsio pag. 112. λέγει ὁ παλαιὸν τὸν Νεΐψω (ita leg. pro χεΐω ut p. 112.) καὶ Πτολεμαίου, ὅτι οὗτοι πρῶτοι τὸ δι' ἀστρολογίας ἐξέπλωσαν προρρητικόν. Paraphrasin tetrabibli à

Ggg 2

Pro-

b) Schol. Græc. Προσφανεὶ τῷ Σύρῳ ὁ Πτολεμαῖος τὸ βιβλίον πρὸς ὃν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶ παύσας πραγματείας προσεφωτῆσεν. λέγουσι δὲ τινες ὡς ἐπέκλασαι αὐτὸς τὸ ἔς Σύρον ὄνομα, ἄλλοι δὲ ὅτι ἐπέκλασαι, ἀλλ' ἰατρὸς ἦν ὅτος ἀρχαῖς καὶ διὰ τέτων τῶν μαθημάτων.

i) Selden. uxor. Hebr. p. 341. Cæterum de Alphonsi Regis cura in promovenda Arabica Quadrupartiti versione, vide, si places, Nic. Antonium in Bibl. veteri Hispana T. 2. p. 95. vel Asta Erud. A. 1697. p. 301. Latina versio ex Arabico facta lucem vidit Venet. 1493. fol. Videtur porro Cassendus qui in Philosophia Epicuri, ubi contrā Astrologos disputat T. 2. p. 501. contendit, tetrabiblon indignum esse Ptolemæi genio & subditiū. Equidem Jo. Pico judicet h. contra Astrologos p. 285. Ptolemæus major sive Apotelesmaticorum est optimus.

Proclo concinnatam Græce edidit Melanchthon Basil. 1554. 8. Græce & latine cum versione sua *Leo Allatius* Lugd. Bat. 1654. 8. Locum Ptolemæi e codice Græco MS. in collegio corporis Christi Oxon. feliciter restituit Seldenus pag. 35. ad marmora Arundeliana. *Haly Heben Rodaan* Arabis commentarium laudat Cardanus cum Demophilolatine editum.

V. ΚΑΡΙΘΟΣ sive *fructus librorum suorum*, centum Aphorismis Astrologicis, adeundem Syrum. Græca & latinam *Joviani Pontani* versionem edidit *Joachimus Camerarius* & Phil. Melanchthon una cum te-
trabiblo. Exstat & Versio latina ex *Arabico* facta & post editionem Vene-
tam 1493. fol. sæpius edita. Tum ex græco versio *Georgii Trapezuntii* cum
commentariis Basil. 1550. 8c. *Anabicum* codicem memorat Labbeus
Bibl. MSS. p. 256. Cum Commentariis *Persicis Nasirodini Thufii* fuit inter
codices manu exaratos, quos Jac. Golius ex Oriente secum attulit. Ul-
maz 1674. 12. latine prodiit Astrologia Aphoristica, in qua Aphorismi
Astrologici Ptolemæi, Hermetis, Ludovici de Rigiis, Almanforis, Car-
dani & Anonymi. Prodiit etiam Ptolemæus de electionibus Venet. 1509.
latine.

VI. ΚΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ, *recensio Chronologica Regum* à Nabonassoro Assyriorum, Medorum, Persarum, Græcorum, & Romanorum usque ad Antonium Pium, memorata *Georgio Syncello* pag. 207. seq. 261. 264. 326. aliisque & inde ex parte restituta à *Josepho Scaligero* 3. *Magog-Canonum* p. 291. integrius è codice D. Overalli edita à *Serbo Calvisio* in *Magoge Chronologica* pag. 97. Postea è *Theonis Alexandrini* commentariis εἰς τοὺς ἀρχαίους κανόνας vulgata græce & latine à *Dionysio Petavio* ad calcem rationarii temporum sæpe recusi, quem vide etiam lib. IX. thesauri temporum c. 58. Hinc *Jo. Rainbrigi* edidit cum libro Ptolemæi de Hypothesibus Planetarum Lond. 1620. 4. Denique *Henricus Dodwell* collatis præter editos Codicibus MSS. If. Vossii, (à quo integriorem edendum canonem Ptolemæi promiserat G. Vossius pater pag. 140. de scient. Mathem.) Savilii, Usseni edidit cum variis lect. & notis, adjectisque aliis fustis græcis recentioribus fragmentisque è *Theonis* & *Heraclii* Imp. commentariis in ἀρχαίους Ptolemæi κανόνας subjecit dissertatio-
nibus suis Cyprianicis Oxon. 1684. 8. & 1685. fol. Brem. 1690. fol. & Amst. 1700. fol. Svidas de *Triboniano* Sidete, qui Justiniani Imperatoris ætate floruit : ἔγραψεν ἐπικρῶς ὑπόμνημα εἰς τὸν Πτολεμαῖον κανόνα. Vi-
detur etiam *Demophilus* sive quisquis auctor scholiorum Græcorum in te-
trabiblum p. 65. commentarium promittere in Canonem Astronomi-
cum

cum Ptolemæi: Ταῦτα δὲ ἐν τῷ κανόνι μαθησόμεθα. Svidas inter scripta Ptolemæi nostri etiam refert *πρόχρον κανόνα*. Fidei Canonis hujus Mathematici circa annos Regum Babyloniorum detrahit Hermannus Conringius in Adversariis Chronologicis de antiquis Afiz & Ægypti dynastiis cap. 12. Et sane fatendum est numeros annorum haud satis constare, & varie corrumpi potuisse, Theonis quoque commentaria esse interpolata à Christiano qui Julianum dicit parabatam. In Canone Ægyptiaco Ptolemæus annos Regum non à vero die eorum natali, sed à Thoth vago qui postea pro usu civili alligatus est sub Augusti Imperio diei XXIX. mensis Augusti numerat, ut observatum Antonio Pagi ad A. C. 69. n. 3.

VII. ΦΑΣΕΙΣ ΑΠΑΑΝΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΓΩΗ ΕΠΙΣΗΜΑΣΕΙΩΝ *de apparentiis & significationibus inerrantium per universum annum.* Ejusmodi quatuor parapegmata inter se diversa exstant Ptolemæi nomine, ut notavit Jac. Usserus c. 6. de Macedonum & Asianorum anno solari.

Primum solum genuinum est, in quo Φάσεις suo tempori congruentes ex proprio calculo exhibet Ptolemæus, *ἐπισημασίας* ex veterum tabulis atque observationibus *Ægyptiorum, Casaris* (in Italia) *Calippi* Cyziceni (330. annis ante CHRISTUM in Helleponto) *Cononis* Samii (270. ante Christum, in Italia & Sicilia) *Democriti* Abderitæ (in Macedonia & Thracia, 430. ante Christum) *Dosithei* Colonienfis (Coloni prope Athenas, ante Christum 100.) *Euctemonis* Athenienfis (Athenis, in Cycladibus, Macedonia, Thracia, 432. ante Christum annis) *Eudoxi* Cnidii (366. ante Christum, in Asia, Sicilia & Italia) *Hipparchi* Bithyni (in Bithynia, 130. ante Christum annis) *Metonis* Athenienfis (432. ante Christum, in Cycladibus, Macedonia, Thracia, Athenis) *Metrodori* Scepsii (80. ante Christum, in Italia ac Sicilia) *Philemonis* (MS. Φίλωνι habet, nisi Philippi, vel Euctemonis legendum p. 46. Uranolog. edit. Amst. pro Philemone) & *Philippi* Medmæi (in Pelopponneso, Locride ac Phocide, 340. ante Christum annis.) Hoc integrum latine edidit à se versum *Federicus Bonaventura* Urbinas cum notis Urbini 1592. 4. Partem, eamque ipsam ad modum mutilam ac depravatam in Uranologio suo græce cum versione sua vulgavit 38. annis post *Dionysius Petavius* Paris, 1630. fol. Recusum est Petavii Uranologium Amstelod. (titulus quamvis præfert Antwerpianam) 1703. fol. Hujus parapegmatis exemplar integrum Græcum ab Henr. Savilio sibi communicatum fuisse Usserus testatur, Svi-

das quoque inter Ptolemæi Scripta memorat *ἡ φάσις καὶ ἐπισημασιῶν ἀστέρων ἀπὸ λαῶν βιβλία β.*

Secundum Parapegma fastorum libris Ovidio antiquiores editiones subjiciunt, in Petavii quoque Uranologio comparet, traditurque è Græco Ptolemæi translatum esse à *Nic. Leoniceno*. Sed Scaligeri, Petavii aliorumque sententia falso ad Ptolemæum refertur, cum sit Rhapsodia ex variis parapegmatibus nullo judicio confuta (confer. Petav. VII. 5. diff. ad Uranolog.) & forte ut Usserius suspicabatur à Leoniceno ipso ex Ovidio & aliis scriptoribus latinis congesta.

Tertium & brevius & nullius plane momenti anno CHRISTI 1345. Astrologica suæ summæ inseruit *Joannes Eschenden*.

Quartum subjectum habetur Isagogico Astrologiæ Ptolemæi ex Arabico ab *Abrahamo de Balnes* converso, quod non aliud est quam Gemini Rhodii Isagoge in Phænomena, de qua Libro III. dixi.

VIII.

CLAUDII PTOLEMÆI

*Inerrantium Stellarum Apparitiones & significatio-
num collectio.*

Inerrantium stellarum apparitiones quotnam habeant differentias, quasve causas, item quibus niti ad singulas demonstrandas observationibus oporteat, quibusque theorematibus reliqua (eadem methodo utentes) venari debeamus; nimirum quibus circuli, qui per medium signorum est, partibus, singulæ stellæ ubique; simul in medio cœli sint, atque in unaquaque habitatione cooriantur, simulque occidant: adhuc quot partibus & in maximo descripto circulo & in eo, qui per medium signorum est, sol sub terris in apparitionibus distare debeat, omnesque ipsius partes, quarum ratione tempora particularia definiuntur, longius in proprio quodam bujusce rei tractatu persecuti sumus; addentes præterea omnes per singula Climata differenziarum modos inerrantium stellarum primæ & secundæ magnitudinis, quæ in quinque acceptis à nobis circa partem nostræ terræ climatibus horæ semisse vicissim differentiis, oriuntur & occidunt, quorum primum quasi ab Æquinoctiali accepimus, scriptum per Syenem atque universaliter, per loca illa in quibus

VIII. Cum Ptolemæi liber hujus argumenti genuinus, quem *Federicus Bonaventura* una cum *Apologia* * sua pro *Theophrasto* atque *Alexandro Aphrodisæo* latine cum notis edidit, ille ipse in manus meas pervenerit græce, beneficio doctissimi atque amicissimi Collegæ mei *Jo. Frid. Winckleri*, qui cum ante aliquot annos Oxoniz versaretur ex Codice Saviliano descripsit, operæ pretium existimavi partem priorem quæ Græce nunquam lucem vidit hoc loco una cum versione Bonaventuræ integram subungere, posterioris vero partis quam in *Uranologio Petavii* edidit, tantum annotare ea quibus locis Codex iste vel plenior est, vel à Petaviana editione recedit.

* Titulus integer libri est : Fed. Bonaventuræ Urbanis pro Theophrasto atque Alexandro Aphrodisiensi de vero tempore ortus atque occasus Orionis *Apologia* tribus libris distincta, in qua de speciebus ortus & occasus siderum ex Ptolemæi sententia latissime agitur, multaque loca veterum Poëtarum Medicorum ac Philosophorum & præsertim Homeri, Hippocratis, Hesiodi, Aristotelis, Arati, Hipparchi, Galeni, Theophrasti, Alexandri, Virgilique enarrantur ad Clariss. Mathematicum Jo. Antonium Maginum, Patavium.

ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

Φάσεως ἀπλανῶν ἀστέρων, καὶ συναγωγῇ
ἐπισημασίων.

Ὅτις αἱ μὲν ὅν συνίστανται πρὸς τὰς Φάσεις τῶν ἀπλανῶν Διαφοραί, καὶ πρὸς τινὰς αἰτίας, ἐπὶ ᾗ ποίας εὐφραίνονται ὑποτίθεται τῆς πρὸς τὰς τῶν κατὰ μὲν ἀποδείξεις, καὶ διὰ τινῶν θεωρημάτων τὰ λοιπὰ μεθοδεύειν, τὰς ποίας τε ἔχει μίσην τῶν ζωδίων κύκλου μοιρῶν ἕκαστος τῶν ἐπισημασίων συμμεσθρανίων τε πανταχῇ καὶ συναπαστέλλει καὶ συγκαταδύει καθ' ἕκαστον τῶν κύκλων ἐπὶ τε πηλίκας διὰ τὸν ἐπὶ τῶν Φάσεων ἀπέχον ὑπὸ γῆν πρὸς Φερσίας ἐπὶ τε γὰρ φερσίας μέγιστη κύκλος καὶ ἐπὶ ἔχει μίσην, καὶ ποίας ἀπέχον αὐτῶν μοιρῶν ἀφ' ὧν οἱ καθ' ἕκαστον χρόνοι συνίστανται διὰ μακροτέρων ἐν τῇ κατ' ἰδίαν συντάξει τῆς ἡμετέρας πραγματείας ἐφωδύσαμεν. προεχθόμενοι τὰς εἰρημένας πάσας καθ' ἕκαστον κλίμα τῶν Διαφορῶν πηλικοτέρας τῶν ποιμένων ἀνατολὰς καὶ δύσεις πρώτας καὶ δευτέρας μεγέθους ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν τῇς ὑποθεμένοις ἡμῶν ἐν κλίμασιν τοῖς πρὸς τὸν μέσον μαλιστα τῆς καθ' ἡμᾶς οὐκ ἐμῆς ἡμῶν Διαφορῶν ἀλλήλων. ὧν πρῶτον μὲν ὡς ἀπὸ μεσημβρίας λαμβάνομεν τὸν γὰρ φερσίαν διὰ Σιήνης καὶ Βερένικης, καὶ καθόλου διὰ τῶν τῶν τόπων ἐν οἷς ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ἀστέρα

γ, δ

bus maximus dies horarum est 13. 30. Secundum vero paulo Cyrene australius per inferiorem Ægyptum atque per ea universaliter loca, in quibus maximus dies æquinoctialium horarum est quatuordecim. Tertium per Rhodum ac per ea omnia loca, in quibus diei magnitudo horarum est 14. 30. Quartum per medium Hellespontum; atque universaliter per loca illa, in quibus maximus dies horarum est quindecim. Quintum demum ac postremum per medium Pontum scriptum; universaliterque per illa loca, in quibus maximus dies horarum est 15. 30. æquinoctialium. Jam vero tempora ipsa apparitionum à nobis annotata (quibus ut possemus uti, necesse fuit illud subire onus calculationum, quod tamen in illustrioribus tantum ac splendidioribus fecimus) simul cum observatis apparitionum tempore ab eis qui ante nos fuere significationibus, ut magis hæc omnia in promptu habeantur, in præsentis tractatu compendio explicabimus; ubi tamen antea nonnulla de apparitionibus ipsis; ac de particularium observationum usu præfati fuimus.

2. Apparitionem igitur appellamus syderis inerrantis apparentem ad solem & horizontem acceptam primam, vel ultimam configurationem; unde & nomen deductum est. Horum autem, qui hoc modo accipiuntur: aspectuum quatuor generales admodum reperiuntur differentiz; tot enim modis solis positus ac syderis tum vicissim, tum duorum horizontis semicirculorum ratione variantur, ortus videlicet, atque occasus. Porro syderum positio utriusque semicirculorum respectu, indicatur communius quidem ab ortu atque occasu; solis autem, à temporibus ab ipso adductis: proprie vero à matutino & vespertino ortu atque occasu. Quamobrem, cum sol ac stella in semicirculo sunt orientali, huiusmodi aspectum communiter matutinum exortum vocamus; ubi autem in occidentali rursus collocati fuerint ad aspectum hunc vespertinum occasum dicimus. Quod si contraria loca occupaverint, quando sol occidentalem tenet angulum, stella orientalem, aspectus hic vespertinus ortus dicitur; ubi vero sol in orientali, stella in occidentali semicirculo fuerit, huiusmodi aspectus matutinus occasus appellatur.

3. Jam vero hi quatuor explicati aspectus bifariam singuli dividuntur; in veros scilicet & apparentes. Et sane communiter quidem veros aspectus eos dicimus, qui non stellam tantum, sed ipsum quoque solem in horizonte habent exacte collocatum; apparentes vero illos, in quibus stella quidem horizontem tenet, sol vero sub terris versatur; atque hoc non simpliciter, sed vel ante ortum vel post occasum. Magis vero proprie in hisce configurationibus matutinum exortum verum dicunt, quan-

ἢ, Ὡς, Δεύτερον ὅσον γραφόμενον διὰ τῆς αἰλίας αἰγυπίας καὶ τὸν μικρὸν νοτιώτερον
 Διεξαγόρας τε καὶ κυρήνης, καὶ καθόλου διὰ τῶν τῶν ἐν οἷς ἡ μεγίστη τῶν
 ἡμερῶν ἰδ' ὥρῶν ἥσ' ἰσημερινῶν. Τρίτον ὃ κλίμα, τὸν γραφόμενον διὰ τῶν
 καθ' καθόλου διὰ τῶν τῶν τῶν ἐν οἷς ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ἰδ' Ὡς, ἐστὶν ὥρῶν
 ἰσημερινῶν. Τέταρτον ὃ κλίμα τὸν γραφόμενον διὰ μέσση ἀληθινῶν καὶ καθό-
 λῃ διὰ τῶν τῶν τῶν ἐν οἷς ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ὥρῶν ἐστὶν ἰσημερινῶν ἰδ'.
 Πέμπτον ὃ κλίμα τὸν γραφόμενον διὰ Κιλικίας καὶ Διόνης καὶ καθόλου διὰ τῶν
 τῶν τῶν, ἐν οἷς ἡ μεγίστη τῶν ἡμερῶν ὥρῶν ἰδ', Ὡς, ἰσημερινῶν. αὐτὸς ὃ τὰς χρόνους
 τῶν φάσεων τὰς τὸ τέλος εὐλόγητος τὴν χρήσεως ὧν ἐνεκεν ἀναγκαῖον κακί-
 νων ἀπάντων περιεργασάσθαι τὰς ἐπιλογισμὰς καὶ μετρίων τῶν ἐπιστημ-
 ῶν λαμπρῶν ἀστέρων μέσα τῶν τετηρημένων τοῖς πρὸ ἡμῶν ἐπὶ ταῖς φάσεσιν
 ἐπιστημασίων ἐνταῦθα ἔτι προχέει χάριν ἐκδησόμεθα μικρὰ προδιελθόντες
 περὶ τῶν φάσεων αὐτῶν καὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐπὶ μέρος ἀναγερθέντων.

2. Φάσιν μὲν δὴ κακίμῳ ἀπλανῆς ἀστέρος, τὸν πρὸς ἡλίου καὶ τὴν ὀρίζοντα
 λαμβανόμενον ἀντὶ σχηματισμὸν τὸν πρῶτον ἢ ἔχατον τῶν φανομένων παρ' ὃ
 καὶ τοιαύτης ἐτυχεῖ προσηγορίας. τῶν ὅτερον τὸν τρόπον ὑποβυθισμένον σχη-
 ματισμῶν τεσσάραις γενικώτεραις συνίσταται διαφοράι, τοσαύται δὲ θέσεις μέσα
 λαμβάνονται ἔτι τῆς ἡλίας καὶ τῆς ἀστέρος πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τὰ δύο ἔτι ὀρίζοντα
 ἡμικυκλίας τότε πρὸς ἀνατολὰς, καὶ τὸ πρὸς δυσμάς. σημαίνειαι ὅτι ἡ μὲν τῶν
 ἀστέρων καθ' ἑκάτερον τῶν ἡμικυκλίων θέσεις κοινώκερον ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ
 δυσέως, ἢ ὅτι ἡλίας κατὰ τὸ τῶν ὑπ' αὐτὴν δεικνυμένων χρόνων, ἰδίον ἀπὸ τῆς ὥρας
 καὶ τῆς ἐπερείας. διότερ ὅταν μὲν καὶ τὸν ἀστέρα καὶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς πρὸς ἀνα-
 τολῆς ἡμικυκλίας λαμβάνωμεν, τὸν τοιαύτον σχηματισμὸν καλεῖται κοινῶς ὡς
 ἀνατολήν. ὅταν ὅμως ἀμφοτέρους πάλιν ἐπὶ τῆς πρὸς δυσμάς, καὶ τῶν τῶν συν-
 ματισμὸν καλεῖται ἐπερίαν δύσιν. ἐναλλάξ ὅτι ἐχόντων ὅταν μὲν τὸν ἀστέρα νο-
 τῶμεν ἐπὶ τῆς πρὸς ἀνατολῆς ἡμικυκλίας καὶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς πρὸς δυσμάς, ὑπὸ
 ὃ σχηματισμὸς καλεῖται ἐπερίαν ἀνατολήν, ὅταν ὅτι τὸν ἥλιον νοτῶμεν ἐπὶ τῆς πρὸς
 ἀνατολῆς ἡμικυκλίας καὶ τὸν ἀστέρα ἐπὶ τῆς πρὸς δυσμάς, καὶ ἔστω τὸν σχη-
 ματισμὸν καλεῖται ὡς ἀνατολήν.

3. Πάλιν δὴ καθ' ἕκαστον τῶν ἐγκειμένων τεσσάρων σχηματισμῶν δύο γί-
 νονται πρῶται διαφοραί. τὰς μὲν δὲ αὐτῶν καλεῖται ἀληθινὰς, τὰς δὲ φανομέ-
 νους. καὶ κοινότερον ἀληθινοὶ μὲν εἰσιν, ὅσοι μὴ τὸν ἀστέρα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν
 ἥλιον ἔχουσιν καὶ αὐτοὶ ἀκριβῶς τὸν ὀρίζοντα. φανόμενοι δὲ ὅσοι μὲν ἀστέρα καὶ
 αὐτοὶ τὸν ὀρίζοντα, τὸν δὲ ἥλιον ὑπὸ γῆν. ἢ μὴν ἔτι απλῶς, ἀλλ' ἢ καὶ πρὸ
 τῆς ἀνατολῆς αὐτῆς ἢ μέσα ταύτην τὴν δύσιν. ἰδιαίτερα δὲ καθ' ἕκαστον τῶν σχη-
 ματισμῶν ὡς ἀνατολήν ἀληθινὴν λέγουσιν, ὅταν συναναβέχθωσιν ὅτε ἀστὴρ
 καὶ ὁ ἥλιος, ἐπερίαν δὲ ἀνατολήν ἀληθῆ, ὅταν ἅμα τῷ ἥλιῳ δύοντι ὁ ἀστὴρ

H h h

ἀνα-

quando stella ac sol simul oriuntur: vespertinum exortum verum, quando labentē sole stella horizontem conscendit: matutinum occasum verum quando oriente sole stella occumbit: vespertinum occasum verum, quando simul stella ac sol occasum petunt. Rursus autem matutinum ortum apparentem, cum ante solis exortum stella oriens apparet: vespertinum ortum apparentem, ubi post solis lapsum stella identidem oriens cernitur occidere. Porro in veris configurationibus non stellarum tantum, sed solis quoque loca contemplari evenit: quandoquidem hoc modo sol pariter ac stella in ipso horizonte reperiuntur; in apparentibus vero id eatenus contingit, quatenus eas exacte ac simpliciter accipimus; cum aliqui solis loca non semper definita ac certa intelligantur. Fieri namque potest ut secundum diversa solis sub terris commorantis intervalla, pluribus diebus matutini ac vespertini syderum ortus occasusque conspiciantur: quasi aliquam tempora hęc varietatem recipiant, qua de re nulla harum dictarum configurationum jam apparitio dicenda erit; siquidem apparitio definitio simulque apparentis aspectus manifestatio est. At qui in his aspectibus, qui positi sunt, in veris quidem tempora ipsa latent, in apparentibus vero solis loca. Ubi igitur, non crassiori Minerua, atque ut contigerit, apparentes configurationes acceperimus, verum primos tum in occasu & ultimos aspectus definiverimus; sane tunc quod proprium apparitionis est, assequemur; uno jam existente etiam solis loco, in quo cum ipse extiterit, primo & ultimo stellę orientes & occidentes possunt apparere; atque secundum huiusmodi jam definitum ad spectum constituuntur in expositis climatibus, ac omnino quatenus horizon tropicos secat.

4. Matutina quidem orientalis apparitio primus apparentiū aspectuum ortus; vespertina orientalis apparitio ultimus apparentium aspectuum ortus. Rursusque matutina occidentalis apparitio primus stellę occasus; vespertina occidentalis apparitio ultimus stellę occasus. In stellis igitur inerrantibus, quę in circulo, qui per medium signorum est collocatę sunt, apparitionum ordo ita se habet, atq; toto quidem illo tempore, quod inter matutinum, ac vespertinum ortum est, huiusmodi quidem stellę cum oriuntur apparent, non cum occidunt. Eo vero quod inter vespertinum exortum & matutinum occasum interjacet, apparent quidem sed neq; orientes neq; occidentes: eo autem, quod est a vespertino occasu ad matutinum exortum, omnino non apparent: atq; has quidem stellas, cum aliquo tempore disparent, emergentes vocamus, seseq; occultantes, ipsarumq; matutinum exortum simpliciter emersionem appellamus; vespertinū autem occasum simpliciter occultationem: Cum vero aliquo tempore apparent, neque orientes neq; occidentes, *καλεῖται δὲ ὄδυς*; dicimus.

5. Cx-

ἀναβέλλει. ἔσται ὅ δὲ ὕσιν ἀληθῆ, ὅταν αἶμα τῷ ἡλίῳ ἀναβέλλῃσι. ὁ αἴτης δὲ ὕπε-
ρίαν ὅ δὲ ὕσιν ἀληθῆ ὅταν συγκαταδύνωσιν, ὅτε αἴτηρ καὶ ὁ ἡλίου. πάλιν δ' αὖ
ἔσται ἀναβολὴν φαινομένην, ὅταν πρὸ τ' ἀναβολῆς ἔ' ἡλίου καὶ ὁ αἴτης ἀναβέλλων
φαινῇται. ἐπερίαν δ' ἀναβολὴν φαινομένην, ὅταν μετὰ τὴν ἔ' ἡλίου δύνῃ ὁ αἴτης
ἀναβέλλων φαινῇται. ἔσται ὅ δὲ ὕσιν φαινομένην ὅταν πρὸ τ' ἀναβολῆς ἔ' ἡλίου ὁ
αἴτης δύνῃ φαινῇται. ἐπερίαν ὅ δὲ ὕσιν φαινομένην, ὅταν μετὰ τὴν ἔ' ἡλίου δύνῃ
καὶ ὁ αἴτης δύνῃ φαινῇται. ἐπεὶ μὲν γὰρ τῶν ἀληθινῶν σχηματισμῶν ἔ' μόνους
τῆς τῶν ἀστέρων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔ' ἡλίου τῶν αἰσθητῶν συμβεβηκεν, ἐπεὶ δὲ
καὶ ἔ' καὶ αὐτῶν σωζόμενα τὸν ὁρίζοντα. ἐπὶ ὅ τῶν φαινομένων ἐφ' ὅσον
ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν ἀκρόμῳ, ἐκεῖ καὶ τῆς ἔ' ἡλίου πάλιν. δυνατὸν γὰρ γίνεσθαι
καὶ πλεῖστον ἡμέρας κατὰ διὰφύρας ὑπὸ γῆν ἔ' ἡλίου διὰφύρας, ἐκδιναί τε
καὶ ἐπερίαν ἀναβολὰς καὶ τὰς δύσεις φαινοῦν τῶν ἀστέρων ὡς ἀν' ὑποδοχόμε-
νον σχηματισμῶν ἡδὴ καὶ φάσεις τινὰς ὡς παρὰ τῶν ὑποκειμένων χρόνων.
διόπερ' εἰ ἕτερον τῶν κατελεγεμῶν σχηματισμῶν ἡδὴ καὶ φάσεις ῥῆιον. ἡ
μὲν γὰρ φάσις δηλωσὶς ἐστὶν ὠρισμένης τε αἶμα καὶ φαινομένης σχηματισμῶν.
τῶν δ' ἐκκειμένων οἱ μὲν ἀληθινοὶ τῆς χρόνος αὐτῆς καθιστῶσιν ἀφανῆς. οἱ δὲ
φαινομένοι τῆς ἔ' ἡλίου τῶν αἰσθητῶν. ὅταν γὰρ τῆς φαινομένης μὴ κατ' ἀπλῶς ἔσται
ἐκεῖ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπιδεχόμεθα προσδιορισμένοι ἢ τῆς πρώτης ἢ ἐσχάτης τῶν
ἀναβολῶν καὶ τῶν δύσεων, τότε καὶ τὸ τ' φάσεως ἴδιον περιέχουσιν, ἐνὸς ἡδὴ γινώ-
μενης καὶ ἔ' κατὰ τὸν ἡλιον τόπον, κατ' ὃν οὐδ' αὐτῶν πρῶτον καὶ ἐσχάτον ὁ
αἴτης ἀναβέλλων καὶ δυνώσας φαινέσθαι δύναται καὶ συνίσταται κατὰ τὸν τοῦ
τον ἡδὴ ὁρισμῶν, ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἐκκειμένων * κλιμάτων, καὶ ὅλος ἐφ' ὅσον
τέμνει τῆς τροπικῆς ὁ ὁρίζων.

4. Ἐστὶ μὲν ἀναβολικὴ φάσις ἡ πρώτη τῶν φαινομένων ἀναβολῇ. ἐπερίαν
ἢ ἀναβολικὴ φάσις ἡ ἐσχάτη τῶν φαινομένων ἔ' ἀναβολῇ, καὶ πάλιν ἔσται
μὲν δικηλικὴ φάσις ἡ πρώτη τῶν φαινομένων ἔ' ἀναβολῇ, δὲ δικηλικὴ
φάσις ἡ ἐσχάτη τῶν φαινομένων ἔ' ἀναβολῇ. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν περὶ αὐτῶν
τὸν διὰ μέσων τῶν ζωδίων κυκλον τὰς θέσεις ἐχούσιν ἀπλανῶν ἡ τάξεις τῶν φά-
σεων τὸν ἐκκειμένον περιέχει τῶν χρόνων. κατὰ μὲν τὸν ἀπὸ τ' εἰώας ἀναβολῆς ἔως τ'
ἐπερίαν ἀναβολῆς οἱ αἴτης χρόνον ἀναβέλλωντες, καὶ ἔ' δυνώσας φαινέσθαι. τὸν
ὅ δὲ μετὰ τὴν ἐπερίαν ἀναβολῆς καὶ τ' εἰώας δύσεως φαινέσθαι μὲν ἔ' ἀνατέλ-
λωντες ἔ' δυνώσας. τὸν δ' ἀπὸ τ' ἐπερίαν δύσεως ἔως τ' εἰώας ἀναβολῆς ὅλος
ἔ' φαινέσθαι. τῆς δὲ ὅτε μὲν ἀφανίζονται τινὰ χρόνον, καὶ μὲν ἐπὶ ἐλλοίαν
καὶ περὶ τῶν αἰσθητῶν, καὶ τὴν μὲν εἰώαν αὐτῶν ἀναβολῇ ἀπλῶς ἐπὶ ὁλὴν καλῶ-
μεν. τὴν δ' ἐπερίαν δύνῃ, ἀπλῶς κρύψιν. ὅτε ὅ φαινέσθαι τινὰ χρόνον μήτε
ἀναβέλλωντες μήτε δυνώσας, κολοβοθετοῦντες καλῶν.

H h h 2

5. Ἐπὶ

* Ita interpretes. Al. τάξεων.

5. Cæterum in syderibus illis, quæ à circulo, qui per medium signorum est, vel ad Ursam, vel ad meridiem insigniter distant, expositus interdum ordo varietatem habet, secundum utramque Syzygiam; cum earum partem aliam illum retinere observemus aliam vero oppositam nequaquam. Enim vero in australiorem habentibus à circulo per medium signorum positionem stellis occasum quidem vespertinum præcedere matutinum exortum videmus; atque quod emerisionum occultationumque proprium est eas habere: propterea quod toto eo tempore, quod inter hæc apparitiones interjacet, penitus se celant. Matutinum vero occasum è contra tempore vespertinum exortum antecedere, eo quia non amplius ipsis contingat quod τῶν κολαβοδιέξοδοι proprium est, sed potius earum, quæ vocantur νυκτιδιέξοδοι naturam imitentur; quoniam toto eo tempore, quod ab occasu matutino est, ad exortum usque vespertinum & exorientes & occidentes, totumque quod supra terram est hemisphærium pertranseunt apparet: post solis quidem occasum exorientes, atque ante ortum ipsius occumbentes. In stellis vero, quæ borealiorem à circulo per medium signorum positionem obtinent; ex contrario vespertinus exortus (ut observatur) matutinum occasum antevertit, atque hæc ipsæ, earum quæ κολαβοδιέξοδοι dicuntur, proprium retinent; quoniam toto rursus intermedio tempore harum duarum apparitionum; neque orientes neque occidentes apparent. At matutinus exortus plerumque in illis vespertinum occasum antegreditur; eo quod non amplius, quod disparentium astrorum, emergentiumque ac sese occultantium proprium est, servant; sed earum quæ ἐναυτοφανεῖς appellantur; quoniam toto eo tempore, quod ab exortu matutino est ad vespertinum occasum cerni possunt, occidentes quidem post occasum solis, atque ante ipsius exortum orientes; vocantur autem hujusmodi stellæ ἀμφιφανεῖς, quamobrem in ipso commentario diligenter inspiciendum est, propterea quod stellæ, quæ dicuntur emergere, & occultari, de earum numero sunt, quæ abeunt à conspectu nostro abscondunturque: quæ vero simpliciter matutinum exortum efficere occasumque vespertinum ponuntur, ad illas pertinent, quæ ἐναυτοφανεῖς & ἀμφιφανεῖς appellantur: similiter autem, quæ vespertinum exortum ante occasum matutinum efficiunt, de illarum numero sunt, quæ κολαβοδιέξοδοι nuncupantur. Quæ vero è contra occasum matutinum faciunt ante vespertinum exortum, νυκτιδιέξοδοι dici solent. Quæ igitur circa differentias ordinemque apparitionum præsentī instituto conveniunt, hujusmodi fere sunt.

6. Adhi-

5. Ἐπὶ ἣ τῶν ἰκανῶς ἀπεχόντων ἀσέραν Διάστεις ἔ' Διά μέσων πρὸς ἄλλης ἢ μισημβρίαν, ἐνίοτε μεταπίπτει τ' ἐκκεκμησ τὰξως κατὰ τὴν ἑτέραν τῶν συζυγιῶν. καὶ τὸ μὲν ἕτερον τῶν εἰρημένων ἰδιωμάτων μετὰ τ' τὰξως τηρεῖται, τὸ ἥ ἐναντίον συμμεταπίπτει τῇ καὶ αὐτὸ τὰξει. Τοῖς μὲν γὰρ νοτιωτέροις ἔχουσιν ἔ' Διά μέσων τὴν θέσιν, ἢ μὲν ἑπερία δύσις σπρρζζζα πολυχρονῶσα * τ' ανατολῆς καὶ τὸ τῶν ἐπιτολῶν καὶ κρύψαν ἴδιον ὅτι τὸν μέλαζυ πάλιν τῶν δύο τέτων Φάσεων χρόνον ἀφανίζοιαι τέλειον. ἢ ἥ ἑώα δύσις ἀνάπαλιν ἐνίοτε προχρονεῖ τ' ἑπερίας ἀναβολῆς, ὡς μηκέτι τὸ τῶν κολοβοδιεξόδων ἴδιον αὐτοῖς ἐπισυμπύπτειν, ἀλλὰ τὸ τῶν καλῶν νυκτιδιεξόδων, ἐπειδὴ τὸν ἀπὸ τ' ἑώας δύσεως ἑως τ' ἑπερίας ἀναβολῆς χρόνον καὶ ἀνατέλλοντες, καὶ δύνοντες καὶ ὅλον τὸ ὑπὲρ γῆν ἡμισφῆριον διεξόντες φαίνοισιν, μετὰ μὲν τὴν ἔ' ἡλῆς δύσιν ἀνατέλλοντες πρὸ ἣ τ' ἀναβολῆς αὐτῆς καθ' αὐτοὺς. τοῖς ἣ βορειωτέροις ἔχουσιν ἔ' Διά μέσων τὴν θέσιν ἀνάπαλιν, ἢ μὲν ἑπερία ἀναβολὴ τηρεῖται προχρονῶσα τ' ἑώας δύσεως καὶ τὸ τῶν κολοβοδιεξόδων ἴδιον, ὅτι πάλιν τὸν μέλαζυ τέτων τῶν δύο Φάσεων χρόνον φαίνοισιν μὲν ὅτε δ' ἀνατέλλοντες ὅτε δύνοντες. ἢ ἥ ἑώα ἀναβολὴ προχρονεῖ πολλάκις τῆς ἑπερίας δύσεως, τῷ μηκέτι τὸ τῶν ἀφανιζομένων καὶ ἐπιελλόντων καὶ κρυπτομένων ἴδιον αὐτοῖς πρὸς κολοβθεῖν, ἀλλὰ τὸ τῶν καλῶν ἐν αὐτοφάνων, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἀπὸ τ' ἑώας ἀναβολῆς ἑως τ' ἑπερίας δύσεως χρόνον φαίνεσθαι δύναται, δύνοντες μὲν μετὰ τὴν ἔ' ἡλῆς δύσιν, ἀνατέλλοντες ἢ πρὸ τ' ἀναβολῆς αὐτῆς. Καλῶνται ἢ οἱ τοῖστοι καὶ ἀμφιφανεῖς, διὸ καὶ πρὸς ἡρησιεὶν ἐπὶ τ' ἀναγραφῆς, ὅτι τὰς ἐπιτέλλειν καὶ κρύπτειν λεγομένης τῶν ἀφανιζομένων εἶναι συμβέβηκε, τὰς δ' ἀνατέλλειν ἑώαν ἀπλῶς καὶ δύνειν ἑπερίαν τῶν ἐναυτοφάνων τε καὶ ἀμφιφανῶν. ὁμοίως ἢ τὰς μὲν τὴν ἑπερίαν ἀναβολὴν τ' ἑώας προχρονῶσαν ἔχοντας, τῶν κολοβοδιεξόδων. τὰς ἢ ἀνάπαλιν τὴν ἑώαν δύσιν τ' ἑπερίας ἀνατολῆς τῶν νυκτιδιεξόδων. τὰ μὲν ἂν περὶ τὰς Διάφορας καὶ τὰς τὰξιν τῶν Φάσεων ἀεμοζοῖα τῇ παρὰ τὴν προθέσει σχεδὸν τοσαύτ' ἂν εἴη.

H h h 3

6. Κεχρή-

* Λεξ. προχρονῶσα.

6. Adhibemus autem anni descriptionem, qui apud nos in usu est, ne dierum æquivocatio ob intercalationem quarto quoque anno factam in notandis excipiendisque apparitionibus committeretur. Itaque à primo die mensis Thoth singulos dies numerantes, proprio ordine, quoad licuit, apparitiones digessimus, quæ in ipsis sunt in acceptis à nobis climatibus: adjecimusque ad clima ostendendum in quo sit apparitio. æquinoctialium horarum pro paralleli ratione multitudinem maximæ diei vel noctis: adscribentes præterea observatas à veteribus in solis per dies illos inambulationibus ambientis aeris significationes, non quidem quod semper, ac sine ulla varietate ejusmodi mutationes evenire dicamus, sed ut plurimum & quatenus nulla aliarum causarum, quæ plures sunt, reluctatur. Cogitandum namque est, circa enarratos inerrantium stellarum ad solem aspectus converti quodammodo aeris statum ac mutari, quemadmodum ad ipsum in tropica & æquinoctialia puncta solis ingressum. Non sane, quod causa omnis eventus in hæc configurationes sit referenda, sed maximopere quidem ad futuras mutationes producendas conferre censendum est, & lunam & reliquos quinque errone: ac lunam quidem, vel inde causæ subire rationem, quoniam ut plurimum significationes ac apparitionum diebus ad dies transfert propriarum cum sole configurationum; quinque vero rursus errone, quoniam ad eos producendos effectus cooperantur, qui propriarum temperamentis naturarum, commodationibusque proportionem respondent: quemadmodum & quatuor anni tempora interdum quidem properare, interdum vero remorari cernimus ob syzygiarum solis & lunæ intervalia & qualitates, quæ propter Planetarum transitus & configurationes Syzygiarum tempore intenduntur plurimum ac remittuntur.

7. Itaque operæ pretium erit, eum, qui ad significationes hujusmodique prædictiones animum intendere voluerit, primum significationum ipsarum causas investigare, mox (cum neque id sufficiat) animo versari, quod eorum qui hæc significationes annotandi provinciam suscepere, alii in aliis regionibus eas observarunt; sæpe numero in similibus scribendis constitutionibus aberrantes, vel ob aliquam regionis proprietatem; vel quia non ubique locorum eisdem iisdem diebus apparitiones existunt. Postea pro viribus & quatenus fieri potest reliquas alias causas contemplari, planetarumque transitus in Ephemeridibus positos animadvertere, ut significationum dies proximorum solis, ac lunæ quadratorum diebus, illisque potissimum, qui præcedunt coitum, ac plenilunium accom-

6. Κοιμήμεθα ἢ τῇ καθ' ἡμᾶς ἔτους χρονογραφία διὰ τὴν κατὰ τὸ ἔθθος ἐπιστάσεως ἐν ταῖς ἐμβολίοις διὰ τῆς αἰσθητοῦς ἡμέρας ἀποδομένης ἐπὶ πολὺν χρόνον δύνασθαι τὰς αὐτὰς φάσεις ταῖς ὁμοῦσι ἡμέραις ὡς ἐστὶ πᾶν ἐκλαμβάνον. τῶν ἐν ἡμερῶν ἐκάστη ἀπὸ τῶν ἐν τῷ θῷ ποσινίαν ἐκτιθεμένη κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν ὑπογραφομένη, ἐφ' ὅσον ἐνεῖται τὰς συνεπιλαμβανέας ἐν αὐταῖς φάσεσι κατὰ τινὰς τῶν υποκειμένων κλιμάτων ὥρας προτάσσοντες ἐκάστης φάσεως πρὸς ἑνδείξιν ἔκλειμας τὸ πληθὺν τῶν συνισταμένων ἡμερῶν ὥρων τῆς μεγίστης ἡμέρας ἢ νυκτός, ἐν ᾗ γίνεται ὁρθοκλήτω. καὶ ἐτι προσυπογραφοῦντες τὰς τῆς ἡμέρας ὥρας τοῖς πάλαισι ἐν ταῖς καθ' αὐτὰς ἐκκειμέναις ἡμέραις ἢ ἡλίας παρόδοις ἢ περὶ ἐκείνης ἐπισημασίας. ὅχι ὡς ἀσφαλτικῶς μόντοι ταύτας τε καὶ ἐκ παντὸς ἀπορησόμεναι, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ καθ' ὅσον ἔδεν τῶν ἄλλων αἰτίων πολλῶν ὄντων αἰτιπίπτει. τρέπεσθαι μὲν γὰρ πῶς οἰήσονται τὰς τῶν αἰθρῶν κατὰστάσεις καὶ περὶ τῆς ἐκκειμένης τῶν ἀπλανῶν πρὸς τὸν ἥλιον σχηματισμούς, ὥστε καὶ παρ' αὐτὴν μόνην τὴν ἐπὶ τὰς τροπὰς καὶ ἡμερινὰς ἢ ἡλίας παρόδον. καὶ μὲν ἐπὶ τούτοις εἶναι τὴν πᾶσαν αἰτίαν ἔκλειμας, ἀλλὰ καὶ συμβάλλουσαν πλείους ἐς τὴν ἐκδοσιν τῶν σωλῆλεις ἡμερῶν τὴν τε σελήνην καὶ τὴς ἐπὶ πλανωμένης. τὴν μὲν σελήνην αἰτίαν ἀναλαμβάνουσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς ἐπισημασίας ἀπὸ τῶν καθ' αὐτὰς τὰς φάσεις ἡμερῶν ἐπὶ τὰς τῶν ἰδίων πρὸς τὸν ἥλιον σχηματισμῶν, τῆς ἢ ἐπλανωμένης πάλιν συνεργῆσας ταῖς ποιότησι τῶν προβέσεων ἀνάλογον ταῖς τῶν οἰκίαν φύσεων κρασεσι καὶ συμμερίαις καθάπερ καὶ τῶν ὡρῶν αὐτῶν εἶναι ἰδεῖν καὶ τῆς καιρῆς, πρὶν μὲν συλλήπτως πρὶν ἢ καθυστερικῶς ἀποβαίνουσας διὰ τὰς τῶν συζυγίων ἡλίας καὶ σελήνης διφασείας καὶ τὰς ποιότητας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπὶ πλείους διφασισόμενας εἴκεν τῆς τῶν πλανωμένων ταύτης ἐπιπορεύσεως.

7. Καλῶς ἐν εἶναι προσεῖναι ταῖς ἐπισκέψεσι τῶν ἐπισημασιῶν καὶ ὅλων τῶν τοιούτων προρήσεων. πρῶτον μὲν σοχαζόμενος ἢ παρ' αὐτὰς αἰτίαι, καὶ μὴ τὸ πᾶν ἐπὶ μόνῳ τῷ πρῶτῳ πεισμένους καὶ προσκαλυνέας ὅτι καὶ τῶν ἀναγραφέντων αὐτῶν ταῖς ἐπισημασίας ἄλλοι καθ' ἄλλας χώρας τυγχάνουσι τῆς ἡμέρας. καὶ πολλὰ καὶ μὴ ὁμοίαις κατὰστάσεσι περὶ τῶν αὐτῶν ἡμερῶν εἶναι τὸ πᾶν τῶν χωρῶν ἰδίον, ἢ διὰ τὸ μὴδὲ τὰς αὐτὰς φάσεις ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμέραις συνίστασθαι πανταχῇ. ἐπεὶ καθ' ὅσον ἐνδεχέσθαι συνεπιλαμβανόμενος καὶ τῶν ἄλλων αἰτίων καὶ συνεπισκεπτόμενος τὰς διὰ τῶν ἡμερολογικῶν ἐκθετιμῶν τῶν πλανωμένων παρόδους, ἵνα γὰρ μὲν ἡμέρας τῶν ἐπισημασιῶν ἐφαρμόζωμεν, ταῖς τε τῶν ἑγγίς διχοπορῶν καὶ ταῖς πρὸ σινοῦς μάλιστα καὶ πανσηληνῆς καὶ προσέτι ταῖς τε τῶν παρ' αὐτὰς

accommodare valeat; ac præterea diebus etiam illis in quibus sol sub ipsis apparitionibus ad duodecim signa transitum facit, significatio-
num vero ipsarum qualitates in configurati Planetæ naturam potissi-
mum referre; Veneris quidem stella calidas in aëre constitutiones, Sa-
turni frigidas, Jovis humiditas, Martis siccitas, Mercurii demum humiditas ac
ventosas, producente: qua in re, si contrariæ temperationis stellæ concii-
liatæ fuerint, animadvertere etiam oportet.

8. Quod vero quarundam apud veteres illustrium stellarum nul-
lam neque in præsentī tractatū, neque in præcedenti fecerimus mentio-
nem; videlicet Sagittæ, Vergiliarum, Hædorum, Vindemiatoris, Delphi-
ni, & si quæ aliz hujusmodi sunt, culpam facile deprecabimur; cum id
gravi admodum de causa factum à nobis fuerit. Enim vero primas & ul-
timas stellarum apparitiones quæ adeo exiguæ sunt, omnino difficile est
percipere, oculisque notare posse; atque eos, qui ante nos fuere, quadam
potius conjectura (quod ad has stellas pertinet) fuisse usos, quam obser-
vatione; facile quisque ex ipsis phænomenis judicabit. Unde præcipuum
fuit consilium nostrum stellarum primæ tantum, ac secundæ magnitu-
dinis notare apparitiones; tum ob dictam causam, tum etiam quia hæc so-
læ propter insignem magnitudinem (non quidem omnes) neque incer-
tam neque explicatu difficilem causam significationum videntur habere,
quæ in illarum aspectibus annotantur, præterquam quod & rationi ma-
gis consentaneum est ad stellas alias longe splendidiore, quarum appari-
tiones iisdem temporibus existunt, oculos convertere, videlicet pro sa-
gitta, & Delphino fulgentes quæ proximæ sunt, pro Vindemiatore Ar-
cturum & spicam, pro Vergiliis & Hædis Capram ac splendidam Hyæ-
dum observare, quarum magnitudinem credibile est in ambiente aëre
mutationem aliquam efficere posse, apparitionumque tempus manife-
stum existit ac præfinitum. Quæ omnia nullo modo in obscurioribus,
minoribusque astris locum habent; etsi nonnulla ex pluribus sint conflata,
& sane nisi quis fabulastexere velit, nil de hujusmodi stellarum affectio-
nibus quod ei notum sit, affirmare poterit: nec proprie quidem matuti-
nas aut vespertinas vocare primas illarum vel ultimas apparitiones; pro-
pterea quod longe major solis distantia sub horizonte in illis inveniatur,
quam matutinæ ac vespertinæ apparitionis tempora patiantur. Verum
his ita satis pro præsentī instituto explicatis jam descriptionem ipsam or-
dine subjiciamus, quæ ita se habet,

τας

τὰς Φάσεις ἐπὶ τὰ δωδεκάμηρία μετὰβάσεων ἔ' ἡλίς τὰς τὲ ποιότητας τῇ φύσιν ἔ' μάλιστα σωματικισμῶν τῶν ἑ' πλανωμένων. ἔ' μὲν ἡ Αφροδίτης ἀστέρις πρὸς τὰ θερμά τῶν κατὰσημάτων συνειργήσαντος, ἔ' ἡ κρὸν πρὸς τὰ ψυχρά, ἔ' ἡ διὸς πρὸς τὰ ὑγρά ἔ' ἡ Ἄρεως πρὸς τὰ ξηρά. ἔ' ἡ ἑρμῆ πρὸς τὰ ἐνικμα καὶ πνευματώδη, σωματικισμῶν πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς τὰς ἐναντίας τῶν κρᾶσεων ἀπὸ συνειργήσεως.

8. Τὸ μᾶλλον τινὰς τῶν περὶ τοῖς παλαιοτέροις καλνομασμένων ἀστέρων μὴ προσηβίσχθαι παρ' ἡμῶν ἢ ἐν αὐτῇ ἡ πραγματικῆς σωτηρίας, ἢ μὴτε νῦν, οἷον οἷστοι, πλεονάδας, ἐρίφους, προτεργήθη, δελφίνα, καὶ εἰ τις τοιούτος, συγχωρητὶον εἰ μὴ βαρὺ τὸ αἴτημα. μάλιστα μὲν διὰ τὸ δυσδιακρίτης, καὶ δυσκατανόητος εἶναι παλιότασιν τὰς τῶν ἕως μικρῶν ἀστέρων ἐχάτας καὶ πρώτας Φαντασίας, κατὰ τὴν τε τῆς πρὸ ἡμῶν αὐτῆς ἀπὸ σοχασμῶν τινῶν μᾶλλον ἢ τηρήσεως ἐξ αὐτῶν τῶν Φαινομένων αἰτίας κατανόησεν, ἔπειθ' ὅτι ἡ πρώτης προδοτικῆς ἡμῶν μέχρι τῶν ἔ' πρώτης καὶ ἔ' δευτέρας μεγέθους ἀπλανῶν διὰ τὴν ἐκκεκμημένην αἰτίαν ὑποβληθείσης, τὸ τοιαῦτος μονοῖς τῶν ὑποκάτω τὰ μεγέθη καὶ μὴ πᾶσιν ἐπιβάλλειν δυνατόν. ἔμοι γὰρ αἰτίαν ἔχειν καθαφαίνεσθαι τῶν ἐπ' αὐτοῖς ἀναγεγραμμένων ἐπιστημασίων ἀθροῦς, ἔχουσιν τὴν αἰτίαν διὰ τὸ τῶν ἡμερῶν ἀσάτον, καὶ προσαναφθροισμῶν ανοικνότερον ταῖς τῶν περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον λαμπροτέρων ἀστέρων Φάσεσιν, οἷον τῇ μὲν οἷσῳ, καὶ δελφίνι ταῖς τῶν καθὰ τοῦδε τὸν λαμπρόν τῶν ἡ ἐπὶ προτεργήθη καὶ ἐπὶ ἀρετῆς καὶ σάχου, τῶν ἡ ἐπὶ πλειάσι καὶ τοῖς ἐρίφοις τὴν αἰγὸς καὶ τῶν υἰάδων, ὧν ἐκάστη καὶ τὸ μέγεθος ἀξιοπῖστον ἂν εἴη πρὸς τὸ δύνασθαι τινα τροπὴν πρὸς τὸ πλεονέχον ἀπεργασάσθαι, καὶ ἡ Φασίως ὁ χρόνος σαφὴς καὶ μετὰ καθαλήψεως ὠρισμένης ἀ τοῖς αἰμαύροις καὶ ἐκ πλειόνων τινα τυγχάνη σωμασῶτα, τοῖς ἡ μὴ μυθοποιεῖν προαγεμῶν ἐδαμῶς ἂν ὑπαρχοῖσα φαίνει ἡ μάλαν δ' ἐδ' εἰώας ἡ ἐσπερίας κυρίως ἀντὶς αὐτῶν ἐπικαλεσθὲ τὰς πρώτας ἡ τὰς ἐχάτας τῶν Φαντασιῶν μέζοντας, πολλὰ ἡ ὑπὸ τὸν ὀρθοῖον ἔ' ἡλίς διαστάσεως ἐπ' αὐτῶν συνισαμένης τῶν κατ' αὐτὴς τῆς χρόνος ἡ εἰώας καὶ ἡ ἐσπερίας ἐκβαλλομένων, προσπαρμεμυθημένων ἡ καὶ τῶν αὐτάρεως, ἡ ποταζομένη ἡ τὴν ἀναγραφὴν ἔχουσιν ἕως:

Quæ deinde sequuntur φάσεις ipsæ non modo Latine ex Bonaventuræ translatione editæ sunt, sed & ex alio codice Græce & Latine cum versione Petavii jam bis prodierunt in ejus Uranologio, itaque nolo illas hoc loco subungere, sed tantum annotare loca Codicis Saviliani è quibus Petaviana εκδόσις vel emendari queat vel suppleri.

Mensis Thorth dies primus in MS. notatur respondere diei 29. Augusti καθ' ἡμᾶς ἡ Ἀυγύστη κθ', dies quartus respondet Calendis Septembris atque ita deinceps per totum annum. Confer Calendarium Ægyptium, Hebraicum & Romanum inter se collata à Jacobo Goaro ad calcem Georgii Syncelli.

Mense Thorth, 3. *Eudoxo ventus.* MS. Εὐδόξω ἀνέμοι μεταπίπτοντες Καίσαρι ἀνέμῳ.

3. MS. ωρ. γγ'. S. hoc est hora 13. 30.

4. Calippro significat. MS. χειμαίνῃ pro σημαίνῃ.

5. MS. ωρ. γγ'. S.

6. MS. ωρ. γγ'. S. & deinde Ἀργυπρίοις ὀμίχλη καὶ καῦμα ἢ βροχή. Et ἰπ' ἀρχῇ ἀνέμῳ, νοτία.

7. Metrodoro αἰρίν intemperies, addit MS. Καλίσταρι, Εὐκτῆμονι, Φιλίπῳ δυσαερίᾳ καὶ ἀναμίζια ἀερίῳ.

8. Addit MS. Καίσαρι ἀνέμοι μεταπίπτοντες, νετία καὶ ἐπὶ τῶν πύλωνται.

9. ἡ ἀργέτης, addit MS. πνεῖ.

10. pro ὡρ. ιδ'. in MS. invenio γγ'. S.

11. pro χειμαίνῃ in MS. ηπισημαίνῃ.

15. MS. addit ἀνέμοι.

16. pro Κανῶ legendum ē MS. Κόναν.

17. MS. ωρ. ιδ'. S. & pro postremis verbis, Metrodoro significat Democrito, MS. Εὐδόξω βόρσαι πᾶντοισι, Μητροδόρῳ ἐπισημαίνῃ, καὶ χελιδὼν ἀφανίζεται.

18. MS. ωρ. ιε'. S. deinde Ἀργυπρίοις νετία, & post ε. φ. α. χελιδὼν ἀφανίζεται, Δοσιθέῳ νοτία, Εὐκτῆμονι μετοπείρῃ ἀρχή.

19. MS. ωρ. ιε'. S. deinde: ἰπ' ἀρχῇ δυσαερίᾳ καὶ νετία κατὰ θάλασσαν καὶ φθινωπείρῃ ἀρχή.

20. Καίσαρι μετοπείρῃ ἀρχή, καὶ χελιδὼν ἀφανίζεται. Μητροδόρῳ νετία κατὰ θάλασσαν, καὶ δυσαερίᾳ. Ita MS.

21. ωρ. ιδ'. MS. & post κρύπτεται, ωρ. ιε'. & post ληψ', addit: εἰς ἀπληρώτης, Εὐδόξῳ μετοπείρῃ ἀρχεται.

22. ὡρ. γγ'. S. pro ιδ'. & ψεκᾶς pro vitioso ψακᾶς.

23. ὡρ. ιδ'. S. pro ιδ'. Deinde desiderantur in MS. verba ὁ καλὸν μὲν ⊕ usque ad ὡρ. ιι'. deinde legit: Αἰγυπτίους ψεκᾶς, καὶ ἀνεμοὶ ἐπισσημαίνῃ. Καλλιπᾶν ⊕ &c.

24. ὡρ. γγ'. S. pro ιδ'.

25. ὡρ. γγ'. S. pro γγ'. Deinde desunt in MS. verba ὁ λαμπρὸς τ' νοτίας χηλῆς κρύπτεται. ὡρ. ιε'. Postea pro δι' ἡμέρας ὁμοῦ ⊕ legit MS. δ' ἡμέρας ὁμοῦ ⊕, male ni fallor, etsi ita scripius.

26. ὡρ. ιι'. S. pro ιε'.

28. μετωπαρῶν ἰσημερία Αἰγυπτίους καὶ Εὐδόξῳ ἐπισσημαίνῃ.

Ita MS.

29. Addit in fine MS. καὶ ἀνέμων ἀταξία.

30. ὡρ. ιδ'. S. prae mittit MS. quod in Petav. deest.

Menfis Paophi 2. ante verba: *splendidi boreae* ⊕ &c. in MS. legitur: ὡρ. ιι'. ὁ κοινὸς ἵππας καὶ ἡνδρομέδας ἐῶ ⊕ δύσθ'. ὡρ. ιε'. S. λαμπρὸς &c.

3. ὡρ. γγ'. ἀρετῶν ⊕ &c.

4. ὡρ. ιι'. ὁ λαμπρὸς τ' βορείας χηλῆς κρύπτεται. Αἰγυπτίους καὶ Καλλιπᾶν χεμαζῇ. Δυσσεεία Ἐγκλησιον καὶ Φιλιππῶν υἱὸς.

5. ὡρ. ιε'. S. pro ιι'. deinde desunt verba Eudoxo πλυνία & Metrodoro πλυνία, at pro significat Eulietioni, MS. legit χεμαζῇ.

6. ὡρ. γγ'. S. ἀρχὴν ⊕ ἐῶ ⊕ ἀναέλλη. ὡρ. γγ'. S. ὁ ἐξαί ⊕ & π. ε. δ. ὡρ. ιδ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς τ. β. χ. κρύπτεται. ὡρ. ιδ'. S. ὁ καλὸν μὲν ⊕ ἀντάρης κρύπτεται. ὡρ. ιι'. S. ὁ λαμπρὸς & β. 5. ε. α. Αἰγυπτίους, Καισαρι χεμῶν, υἱὸς, βρονταί, ἀστραπαί.

7. ὡρ. γγ'. S. εἰς ἄχους ἐπιέλλη. ὡρ. ιδ'. ὁ καλὸν μὲν ⊕ αἰξ' ἐπείρει ⊕ ἀναέλλη, καὶ ὁ λαμπρὸς τ' βορείας χηλῆς κρύπτεται. Αἰγυπτίους υἱὸς, χημαίνῃ. Εὐδόξῳ υἱὸς καὶ ἀνέμῳ μελαππίων, Δοσιθίῳ ἐπισσημαίνῃ.

8. ὁ λαμπρὸς τ' βορείας χηλῆς κρύπτεται. ὡρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ & ἡνίοχος ἐπείρει ⊕ ἀναέλλη. ὡρ. ιδ'. S. καὶ εἰς ἄχους ἐπιέλλη. Δημοκρίτου χεμαζῇ. ἀπὸρ ὡρ.

9. ὡρ. ιε'. S. εἰς ἄχους &c.

10. ὡρ. ιι'. ὁ λαμπρὸς &c.

11. τὸ γόνυ & τοξότης legit MS. pro τὸ γόνυ ἐῶ ⊕.

12. ὡρ. ιε'. ὁ καλὸν μὲν ⊕ ἀντάρης κρύπτεται, Αἰγυπτίους Ζέφυρος ⊕ λίψ.

13. Εὐδόξῳ ἐπισσημαίνῃ. ἵππας ἄχων ἀπηνιώτης.

14. Δοσιθίῳ καὶ Εὐδόξῳ ἐπισσημαίνῃ.

15. Αἰγυπτίους ἀργέσας, υἱός.

16. ὡρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρός ἔ βορέας σεφάνη ἐῷ ἀνατίλλει. Εὐδόξω βορέαι ἡ νότοι. Δοσιδίω ἀνεμῶ μεταπίπλων. Καλλιπῶ ἐπισημαίνῃ. Καίσαρι ἀνεμῶ ἀταλῇ, υἱός βορέαι.

17. ὡρ. ιι'. S. ὁ καλὸς ἀντάρης κρύπτεται. Αἰγυπτίους βορέας ἡ λήψ, Εὐδόξω ἐπισημασία.

18. ὡρ. γγ'. ἀρκτῶρ ἐῷ δύνει.

19. Εὐδόξω ἀνέμων μεταβαλαί, βορέαι.

20. ὡρ. ιδ'. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὡμῶ ἔ νηόχμ ἐσπίριος ἀνατίλλει. ἰπ-
πάρχω γότῳ ἡ βορέας.

21. ὡρ. γγ'. S. ὁ καλὸς ἀντάρης αἶξ ἐσπερῶ ἀνατίλλει.

22. ὡρ. γγ'. ὁ λαμπρός ἔ νοτίς σεφάνη ἐῷ ἀνατίλλει, Αἰγυπτίους Ζεύς ἡ νότῳ. δ ἡμέρας υἱός. Δοσιδίω ἐπισημασία.

23. Deest in MS.

24. ὡρ. ιδ'. S. ὁ καλὸς ἀντάρης δεσ.

26. Addit MS. in fine : Καίσαρι βορέας πνί.

27. ὡρ. γγ'. S. ὁ λαμπρός ἔ νοτίς σεφάνη δεσ. & deinde editur in fine : Εὐκτῆμονι καὶ Καλιπῶ ἀμυζία αἶρεῖ. καὶ ὁ θάλασσαν χαιμῶν ποδύει.

28. ὡρ. γγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὡμῶ ἔ νηόχμ ἐσπίριος ἀνατίλλει. Αἰγυπτίους χαιμῶν σφοδρά.

29. & 30. in MS. deest.

Menfis Athyr 1. ὡρ. γγ'. S. ὁ λαμπρός δεσ.

2. post ἐπιτέλλῃ, addit MS. ὡρ. ιι'. τὸ αὐτό. Αἰγυπτίους ἐπισημαίνῃ δεσ. ἰππάρχω γότῳ πυκνός.

3. ὡρ. γγ'. S. ὁ λαμπρός τ βορέας χαλῆς ἐπιτέλλει. Εὐκτῆμονι καὶ Φιλίπῳ ἀνεμῶ μέγας πνί. Ita MS.

4. pro ἀρκτῶρ ἐῷ in MS. est ἀρκτῶρ ἐσπίριος, & in fine : καὶ Μητροδώρ ἀνεμοί χαιμῶν.

5. ὡρ. γγ'. S. ὁ λαμπρός τ νοτίς χαλῆς ἐπιτέλλῃ. ὡρ. ιδ'. ὁ καλὸς νότε ἔ τοτόν κρύπτεται. Κόγων κ. ε. ἀκρασία πνευμάτων.

6. Καλλιπῶ ἀκρασία αἶρων, Καίσαρι, καὶ ἰππάρχω γότῳ ἡ βορέας ψυχρός.

7. proverbii : Αἰγυπτίους αὐτὸς νεβημενί δεσ. in MS. Αἰγυπτίους νό-
τῳ, ὄμβρῳ μέγαν Ζεύς. Εὐδόξω βορέας ἡ νότῳ. Μητροδώρ ἀκρασία αἶρεῖ, Εὐκτῆμονι καὶ Φιλίπῳ καὶ ἰππάρχω υἱός.

8. ὡρ. γγ'. S. ὁ λαμπρός δεσ. ac deinde : & ν. Εὐκτῆμονι ἐπιση-
μαίνῃ.

9. ὡρ. ιε. S. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ ποδὸς ὠρίων⊕ ἐπ⊕ δύει, λιγυ-
πρίους χειμῶν, ὑέτος.

10. pro χειμᾶζι, MS. χειμῶν.

11. in fine, ἀργέστης ψυχρὸς.

12. ὡρ. γγ. S. ὁ κατὰ &c. ac deinde δ' ἡμέρας pro δι' ἡμέρας, &
Μητροδώρω χειμᾶζι, θύελλα, Εὐκλήμονι ὑέτοι, χειμᾶζι.

14. ὡρ. ιδ'. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ ποδὸς ὠρίων⊕ δύει, Φιλίππῳ καὶ
Εὐκλήμονι χειμῶν, θύελλα, Ἰππασχῶ βορέας ἡ νότ⊕ ψυχρὸς καὶ ὑέτος.

15. ὡρ. ιδ'. ὁ λ. τ. Π. ἐπ⊕ δ, & deinde post ἐπείρ⊕ δύει in MS.
est ὡρ. ιε. S. & in fine: Μητροδώρῳ καὶ Καλλιππῳ καὶ Κόνωνι ἐπισημασία.

16. ὡρ. γγ. S. ὁ λ. τ. υ. ε. δ. ὡρ. ιδ'. S. τὸ αὐτὸ. Εὐκλήμονι καὶ Δοσι-
θίῳ χειμᾶζει.

17. ὡρ. ιδ'. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ ποδὸς ὠρίων⊕ ἐπ⊕ δύει, ita
MS. pro eo quod edidit Petav.

18. ὡρ. ιε. S. ὁ ἐπὶ &c.

19. ὡρ. ιδ'. S. & post εὐρ⊕ MS. post δ' ἡμέρας.

20. ὡρ. ιγ. S. deinde deest ἐπ⊕ & post δύει sequitur ὡρ. ιδ'. S.
& post alterum δύει addit MS. ὡρ. ιε. S. sed omittit illa quæ sequuntur
καὶ ὁ ἐν τῷ usque ad δύει.

21. post alterum δύει additur in MS. ὡρ. ιε. S. ἀρκτῆρ⊕ ἐπεί-
ρ⊕ δύει. Λιγυπρίους βορέας δ' ἡμέρας καὶ ὑέτος. Καίσαρι χειμῶν.

22. ὡρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ &c.

23. MS. post primum δύει, ὡρ. ιδ'. & ἔ' νοτίῃ σεφάνῃ pro βορέῃ,
& post ἔ' ὠρίων⊕ addit: ἐπ⊕ δύει ὡρ. ιε. ὁ ἐπὶ τ' &c. ἐπείρ⊕ &c.

24. ὡρ. ιγ. S. & post ἐπιτέλλῃ, additur ὡρ. ιδ'. S. & post δύει, ὡρ.
ιε. S. Pro βατραχίῳ MS. βατραχίῳ ut in mense Chæsc die VI. & alibi.

25. ὡρ. γγ. S. ὁ ἐν τῷ &c. ac post δύει, ὡρ. ιγ. S. & post ἐπιτέλλῃ,
ὡρ. ιδ'. S. & deinde: Εὐκλήμονι καὶ Δοσιθίῳ χειμῶν καὶ ὑέτια, Καίσαρι ἀ-
πρασία αἰετ⊕.

26. pro ἐπείρ⊕ ἀνατέλλῃ in MS. est ἐπ⊕ ἀνατέλλει. Deinde se-
quitur: ὡρ. γγ. S. καὶ ὁ ἔχων⊕ ἔ' ποταμὸς ἐπείρ⊕ ἀνατέλλει. ὡρ. ιδ'. ὁ
λαμπρὸς τ. λ. ε. ἀνατέλλει. ὡρ. ιδ'. καὶ ὁ μέσ⊕ (ἀπ' μέγας) τ' ζώνης ἔ' ὠρίων⊕
ἐπ⊕ δύει, καὶ ὁ καλὸς μὲν⊕ ἀντάρης ἐπιτέλλῃ. Εὐδοξῳ χειμῶν σφοδρὸς.

27. ὡρ. ιδ'. S. ὁ καλὸς μὲν⊕ ἀντάρης &c. mox post δύει, ὡρ. ιε. S.
καὶ ὁ ἐν &c. in fine: Εὐδοξῳ καὶ Κόνωνι χειμῶν⊕ ὁ ἀπρ, Καλλιππῳ
ὑέτια.

28. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ &c. deinde post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ', S. & post alterum ἀνατέλλει, addit MS. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ ἔωρον ἐῶν δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ καλὸν ἀνὰ ἡλίου ἐπιτέλλει. Ἀργυπίλοις ψεκάζει.

29. post δύνει, MS. ὥρ. ιε'. S.

30. ὥρ. ιγ'. S. ὁ μέσθ' &c. deinde pro εἰός δύνει MS. habet εἰσέριθ' ἀνατέλλει & ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ ἔωρον ἐῶν δύνει. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ ἐν τῷ ἡγμένῳ &c. ut in Petav.

Menfis Charac, 1. ὥρ. ιδ'. S. κύων ἐῶν δύνει. Deinde post παρσίως δεστ' ἐῶν.

2. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ &c. mox post primum ἀνατέλλει, defūnt omnia usque ad ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ &c. denique legitur: ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρός &c.

3. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ ἔωρον ἐῶν δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ἡγμένῳ ὥρῳ ἔωρον ἐῶν ἀνατέλλει. Ita MS.

4. ἐν τῷ ἡγμένῳ MS. legit pro ἐν τῷ ἐπομένῳ, deinde pro δι' ἡμέρας MS. δ' ἡμέρας ὑπεί.

5. ὥρ. ιγ'. S. & post primum ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. ac post alterum δύνει, ὥρ. ιε'. S. ὁ ἐν τῷ ἡγμένῳ ὥρῳ ἔωρον ἐῶν ἀνατέλλει. Καίσαρι καὶ Εὐκλήμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλιπῶν χειμῶν.

6. post ὥριον MS. addit εἰσέριθ' ἀνατέλλει. Deinde Εὐκλήμονι, Φίλωνι καὶ Καλλιπῶν ἀνέμων ἀταξία. Hujus Philonis iterum meminit hoc MS. in mense proximo Tybi, die III.

7. ἔπορῳ διδύμῳ MS. pro ἔργῳ. Et post ὥριος addit: ἐῶν ἀνατέλλει, ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρός ἔωρον ἐῶν ἀνατέλλει, Ἀργυπίλοις ψεκάζει. Καίσαρι καὶ Κονώπῳ χειμῶν.

8. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν &c. mox post ἀνατέλλει: ὥρ. ιε'. S. ὁ λαμπρός ἔωρον ἐῶν δύνει, Ἀργυπίλοις ψεκάζει. Καίσαρι καὶ Εὐκλήμονι καὶ Εὐδόξῳ χειμῶν.

9. post primum δύνει MS. addit ὥρ. ιδ', post alterum δύνει hęc verba: καὶ ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔπορῳ διδύμῳ εἰσέριθ' ἀνατέλλει. Denique pro postremo σημῶν in MS. est χειμῶν.

10. pro βορέῳ MS. videtur legere νοτίῳ. Deinde Εὐδόξῳ καὶ Δοσιπῶν χειμῶν ἀπὸ.

11. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐπὶ &c.

12. ὥρ. ιδ'. S. Deinde post ἀνατέλλει addit: Καίσαρι νοτία, Εὐκλήμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλιπῶν χειμῶν ἀπὸ καὶ ὑπεί, quæ omnia recurrunt die proxime sequenti.

13. ὥρ. ιγ'. S. ὁ μέσθ' (al. μέγας) τ' ζώης, &c.

14. ὥρ. ιδ'. S. ὁ καλὲρ μὲν &c. Deinde Μητροδῶρω καὶ Εὐκλήμονι καὶ Καλλιπῶ χειμῶν παύσασιν. Δημοκρίτῳ &c. ἀνεμοί.

15. pro χειμῶν αἴρ in MS. est: Εὐδοξῶ χειμῶν αἴρ.

16. pro χειμαίνει, in MS. χειμάζει.

17. Ἰππάρχῳ νότῳ πολὺς ἡ βορέας. Ita MS.

18. pro χειμῶν in MS. Εὐδοξῶ χειμάζει.

19. ὥρ. ιε'. S. deinde νοτίῳ σεφάνῳ pro βορείῳ.

20. ὥρ. ιε'. S.

21. ὥρ. ιε'. S.

22. ὥρ. ιδ'. S. & post ἐπιέλλει, adde ὥρ. ιε'. Deinde post Ἀγυπλίῳς

adde: καὶ Εὐδοξῶ.

24. pro χειμαίνει in MS. χειμερὸς αἴρ.

25. ὥρ. γγ'. S. & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. καὶ ὁ προΐτων ἑῷ δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς &c.

26. ante κύων ἐσπέρῳ adde ὥρ. ιδ'. & ante ὁ καλὲρ μὲν αἴξ, ὥρ. ιε'. S.

27. ante προκύων adde ὥρ. ιδ'. Deinde in fine: ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς & αἴξ ἑῷ ἀναίελλει.

28. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ &c. mox post δύνει, ὥρ. ιε'. S. Deinde Ἀγυπλίῳς

καὶ Καίσαρι χειμῶν, Ἰππάρχῳ καὶ Μίτωνι ἐπισημασία.

29. ὥρ. ιδ'. S. deinde Ἀγυπλίῳς καὶ Κοναπὶ καὶ Μίτωνι καὶ Καλλιπῶ χειμῶν. Καίσαρι καὶ Μητροδῶρῳ ἐπισημασία ἀκρασία.

30. post ὥρ. ιδ'. adde: ὁ λαμπρὸς & αἴξ ἑῷ ἀναίελλει. Et in fine: Εὐδοξῶ, Μητροδῶρῳ χειμῶν αἴρ. Ἰππάρχῳ χειμῶν ἐσπέρῳ.

Menfis Tybi 1. post primum ἀναίελλει, addit MS. Εὐδοξῶ ἐπισημαίνει, Δημοκρίτῳ μέσῳ χειμῶν.

2. ὥρ. γγ'. S.

3. pro verbis Φιλήμονι ἐπισημαίνει, in MS. est Εὐκλήμονι καὶ Φίλωνι καὶ Δημοκρίτῳ ἐπισημαίνει. Philonis nomen jam fuit mense superiore die 6. Vereor tamen ne corruptum sit utroque loco pro Philippo.

4. ὥρ. γγ'. S. deinde post primum δύνει, ὥρ. ιδ'. S. & post alterum, ὥρ. ιε'. Denique pro ἐπιχειμάζει in MS. est ἐπισημαίνει.

5. In fine addit MS. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ὁπομῶν ὁπομῶν & ἡνίοχῳ δύνει.

6. ὥρ. ιε'. S. & post ἐπιέλλει, ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ & ἑπομένῳ δύνει ἑῷ δύνει, ὥρ. ιδ'. S. κύων ἐσπέρῳ ἀναίελλει. Ita MS.

8. post δύνει addit: ὥρ. ιδ'. S. καὶ ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ & ἑπομένῳ δύνει ἑῷ δύνει, ὥρ. ιδ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς &c. Denique πικύλῃ κατὰ σαις legitur in MS. pro πυκνῇ.

6. in fine addit: ὥρ. ιδ'. ὁ καλὴ μῆς κανὼν ἐσπερίῳ ἀνατέλλει. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ ἐπὶ τῷ ἔρας ἔλονται ἐσπερίος ἀνατέλλει. Καὶ ὁ καλὰ τὸ γόνυ ἔτ' τοξότης ἐπιτέλλει. Εὐδόξω ὑέτος.

7. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῷ καρδίας ἔλονται ἔως δύνει. ὥρ. ιγ'. ἐπὶ τῷ ἔρας ἔλονται ἐσπερίος ἀνατέλλει.

8. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τῷ καρδίας ἔλονται ἐσπερίῳ ἀνατέλλει. Αἰγυπτοῖς νότος ἢ ζέφυρος, μεταξύ χαλαζα.

9. ὥρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ τῷ καρδίας ἔλονται ἔως δύνει. Εὐδόξω εὐδία, ἐνίστε ἢ καὶ ζέφυρος πνεῖ.

10. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τῷ καρδίας ἔλονται ἐσπερίος ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῷ ἔρας ἔλονται ἐσπερίος ἀνατέλλει.

11. ὥρ. ιε'. S. Deinde post χειμερινή, ἢ ἵπομβρος καὶ α. α. Δοσιθεῖω εὐδία, ἐνίστε ζέφυρος πνεῖ.

13. ὥρ. ιε'. S. ὁ ἔρατος ἔτ' ποταμὸς κρύπτεται. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς τῷ λύρας ἐσπερίος δύνει. Αἰγυπτοῖς ανεμώδης καλίσσας τις.

14. ὥρ. ιγ'. S. deinde post ἀρχὴ ζέφυρος ἀρχεῖται πνεῖ, καὶ ἐνίστε χειμῶν.

15. προδημοκρίτω ζέφυρος πνεῖ, in MS. Μητροδώρω ζέφυρος ἀρχεῖται πνεῖ.

17. post ζέφυρος πνεῖ addit MS. ἰππάρχῳ εἰσεῖται ἀρχή.

18. in fine βορρᾶς ἢ ἀπηνιωτῆς πνεῖ.

20. ὥρ. ιγ'. S.

22. ὁμβροὶ pro ὁμβροῖ.

24. pro χειμαζα in MS. καὶ χαλαζα.

25. post κρύπτεται, ὥρ. ιε'.

26. καλίσσας pro ἀκαλίσσας.

27. deest etiam in MS.

29. χελιδόνες φαίνονται & post καλίσσας, Κόνωνι βορέαυ τις. ὑέτος ἐπὶ χελιδόνι, καὶ ἐπὶ δ' ἡμέρας βορέαυ πνεῖσιν καλὴ μῆς ἐρηνδία.

30. μεταξύ ἀργεῖς, & in fine ἀλκυονίδες.

Mensis Phamenoth 1. pro χημάζι MS. χημῶν, ἐπισημαίνε.

2. ὥρ. ιε'. S. ὁ κοινός τις.

3. ἑὼν ἀνατέλλει pro simplici ἀνατέλλει.

4. ὥρ. ιδ'. S. & deinde ἐσπερίῳ δύνει.

5. ὥρ. ιδ'. S. & post ἀνατέλλει, ἰππάρχῳ βορρᾶς τις.

6. ὥρ. ιδ'. ὁ ἔρατος τις.

8. ὥρ. ιδ'. S.

9. ὥρ. ιε'. S.

10. pro ἐπιτέλλει in MS. ἐσπερίῳ δύνει. Deinde addit Αἰγυπτοῖς χημάζι. Καίσαρι χελιδονίαν.

K k k

11. pro

11. pro ὁ λαμπρός τ. ν. in MS. est ὁ κοινός ἵππας καὶ ἀνδρομέδας ἐπιέλλει. & in fine: ὀρνίθια ἐπὶ ἡμέρας θ'.
12. ἱκίηνοι φαίνονται deinde post μητροδώρω MS. addit: καὶ Εὐκλήμονι.
13. post λέοντες supple: ἕως δύνει.
14. νοτίς τε φάνας pro βορείς & deinde βορείας ψυχρὸς πνέει.
15. ὥρ. γγ'. S. ἀρκτηρεῖ ἐπὶ ἐπιέλλει. Cetera defunt in MS.
16. ὥρ. γγ'. S. deinde defunt verba α. ε. ε. deinde legitur βορρᾶς σύμμιξε πνέει.
18. defunt verba ἡ νότ. Deinde legitur: Εὐκλήμονι βορρᾶς πνέει; Δοσιθέω ὀρνίθια ἄρχονται πνέειν, ἱππάρχω &c.
20. τὴ νοτίς ἰχθύ. Cetera post ἐπιέλλει in MS. leguntur die proximo 21. male.
21. ὥρ. ιδ'. S. & pro Φιλίππῳ MS. Καλλιππῳ.
22. pro Δημοκρίτῳ MS. Δημοκλῆ, male. Deinde pro ἐπισημαίνε legit χαιμών.
23. post δέκα, MS. addit: ἱππάρχῳ βορρᾶς πνέει.
25. ὥρ. ιδ'. S.
26. post ἰσημερία. ὥρ. ιδ'. & pro βορείς videtur leg. MS. νοτίς.
28. Αἰγυπίοις βρονταί, ἐπισημασία. Φιλίππῳ καὶ Καλλιππῳ καὶ Εὐκλήμονι ὑπὸς ἡ ψικᾶς. ἱππάρχῳ ἐπισημασία.
29. ὥρ. ιε'. S. deinde pro ἐπισημαίνε in MS. est ἰσημερία.
30. Αἰγυπίοις ἀργέτης ἀνεμ. πνέει, pro νότ. πνέει.

Pharmuthi mensis 1. Μετώνι καὶ Καλλιππῳ καὶ Εὐδόξῳ ὑπὸς. Deinde pro Δημοκρίτῳ male Διοκλῆ ut supra Δημοκλῆ.

2. ὥρ. ιγ'. S. & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. S. Denique pro Καλλιππῳ MS. Μετώνι.

3. pro ε' π. ε. α' in MS. est ε' νοτίς ἰχθύ. ἐπιέλλει, quod Petav. habet die proxime sequente.

4. ὥρ. ιε'. S. ὁ λαμπρός τ' βορείς χηλῆς ἐπείρεος ἀνατέλλει, Αἰγυπίοις καὶ Κόνωνι ἐπισημαίνει. Εὐδόξῳ ὑπὲρ γίνεται.

6. ὥρ. γγ'. S. deinde defunt verba: Εὐδοξῳ &c.

7. addit MS. ὥρ. ιε'. εἰς ἡμέρας δύνει.

8. ὥρ. ιδ'. S. deinde Αἰγυπίοις ζέφυρε καὶ χαλάζει.

9. iterum Αἰγυπίοις ζέφυρε καὶ χαλάζει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρός τ' λύρας ἐπείρεος ἀνατέλλει, ἱππάρχῳ νότ. καὶ ἀνεμων συστροφῇ.

10. ὡρ. γγ'. deinde notis χηλῆς, & post ἀνατέλλει, ὡρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς τ' λυρὰς ἐπερὶ ἀνατέλλει. ἰππάρχῳ &c.
11. ὡρ. γγ'. S. pro ὡρ. ιδ'.
12. ὡρ. ιε'. S.
13. ὡρ. γγ'.
14. desunt verba: ἰππάρχῳ ὑετία.
15. λιγυπῆσις αἰετὸν ἀκατασασία καὶ ὑετός. Εὐκτημον καὶ Φιλίππῳ ἀκρασία πνευμάτων, ἰππάρχῳ ὑετία.
16. Εὐδόξῳ ζέφυρῳ καὶ ἀκρασία, μεταξὺ ψευκάς.
17. ὡρ. ιδ'. S.
18. ψευκάς pro ψανάς.
20. post Εὐδόξῳ MS. addit καὶ Εὐκτημον.
21. post Μητροδώρῳ MS. addit καὶ Καλλίπῳ.
22. ὡρ. γγ'. S.
23. ὡρ. γγ'. S. & 23. ψευκάς.
24. pro ὁ μετὰ τ' ζώνης leg. ὁ μέσθ.
25. post νότθ addit MS. καὶ ἀργέτης.
26. post κρύπτεται, ὡρ. ιε'. & post ἀνατέλλει, ὡρ. ιε'. S. & post ὡρ. ιε' addit: κρύπτεται. ἰππάρχῳ νότθ &c.
27. post ὑάδων adde ex MS. κρύπτεται. ὡρ. γγ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς τ' notis χηλῆς εἰς δυνή. mox pro ὁ μετὰ leg. ὁ μέσθ. τ' ζώνης. In fine addit MS. Εὐδόξῳ ὑετός.
28. ὡρ. ιδ'. & post κρύπτεται ὡρ. ιδ'. S.
29. post Μητροδώρῳ addit MS. καὶ Καλλίπῳ ἐποτε χάλαζα, Δημακρίτῳ ἐπισημαίνει.
30. Αἰ. καὶ Εὐ. ψευκάς, ὑετός.

Pachon mensis 1. ὁ μέσθ. τ' ζώνης pro ὁ μετὰ, & post κρύπτεται ὡρ. ιδ'. S. atque post ζέφυρῳ, ἐπισημαίνει, Εὐκτημον καὶ Φιλίππῳ ὑετία ἢ χάλαζα.

2. ἐν τῷ ἡγεμόνῳ ὡμῳ pro ἐπομῳ, & sub finem: Μητροδώρῳ καὶ Καλλίπῳ νοτία.

3. ὡρ. γγ'. S.

4. ὁ μέσθ. τ' ζώνης pro ὁ μετὰ τ' ζώνης, deinde post ἀνατέλλει, ὡρ. ιδ'. S. Αἰ. ν. ἢ ὑετία, κ. χειμῶν.

5. λιγυπῆσις ἐπισημαίνει. Εὐκτημον καὶ Φιλίππῳ ηγεμία, ψευκάς.

6. post δυνή. ὡρ. ιε'. S. & in fine ψευκάς.

K k k 2

7. 3

7. ὁ μίσϑος τὸ ζῶντος pro ὁ μετα.
 8. ante verba καὶ ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ in MS. est ὡς. ιε. & ante ὁ λαμπρὸς τὸ νότις &c. ὡς. ιε. S. denique ψευδὴς ἢ νότος, βροντή. Ceterum diei hujus rationes cum superiore vel in MS. vel in Petav. hoc loco sunt confusæ.
 9. ὡς. ιδ'. S. & post ἀνατέλλει, ὡς. ιε. in fine post ψευδὴς additur: Ἐυδοξῶ ὑπὸτος.
 10. pro νότις MS. βορέας χηλῆς.
 11. ὡς. ιδ'. S.
 12. post ἀνατέλλει, ὡς. ιδ'. S. & post κρύπτεται ὡς. ιε. S. & post Ἐπιρσιῶς MS. addit ἐπείρει δύνῃ.
 13. in fine additur: Ἐυδοξῶ καὶ Δοσιθίῳ ὑπὸτία.
 15. pro Ἐκμήμονι ἀνεμῶ in MS. reperio: Ἐκμήμονι καὶ Φιλίππῳ ἐπιστημαίει.
 17. ἐν τῷ ἐμπροσδίῳ δεξιῳ MS. addit βατραχίῳ & in fine, θέρης ἀρχή.
 18. hic conjungit Petavius quæ MS. habet die 18. 19. 20. unde in seqq. etiam dierum rationes perturbantur. Ante ὁ λαμπρὸς prius figit MS. ὡς. ιδ'. S. & ante ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ, ὡς. ιε. Denique Ἐυδοξῶ καὶ Κορωνί ὑπὸτία.
 19. MS. 21. & post λίγυπλίους addit: καὶ Ἐυδοξῶ καὶ Καλλίππῳ ἐπιστημασία.
 20. MS. 22. ὡς. ιδ', ὁ καλὸς μὲν αὖξ ἐπείρει δύνῃ, ὡς. ιε. ὁ καλὸς μὲν ἀντίρως &c.
 21. MS. 23. ὡς. ιε. S.
 22. MS. 24. post νότος, Ἐυδοξῶ ὑπὸτία, Ἰππάρχῳ νότος ἢ ἀπαρκτίας.
 23. MS. 25. ὡς. ιγ'. & post κρύπτεται, ὡς. ιε. ὁ λαμπρὸς τὸ βορέας χηλῆς ἐπὶ δύνῃ. Cetera quæ habet Petav. in MS. desiderantur.
 24 & 25. in MS. video deesse. Interim suppl. in 24. ὁ λαμπρὸς ἔατ' ἐπείρει ἀνατέλλει, & mox ψευδὴς lege pro ψακάζῃ.
 26. MS. ὡς. ιδ. deinde pro Ἐυδοξῶ νότος, legit Δοσιθίῳ νότος, Καίσαρι χεμαίει.
 27. post ἀνατέλλει, ὡς. ιε. S.
 28. ὡς. ιδ'.
 29. ὡς. ιγ'. S. & in fine addit: Ἐκμήμονι καὶ Φιλίππῳ ἐπιστημασία.
 30. ὡς. ιδ'. S. & post Ἐκμήμονι addit καὶ Φιλίππῳ.

Men-

Mensis Payni I. ὥρ. γγ'. S. & post alterum ἐπομῶν supple ὥμω
 ἔηνισιν, mox post κρύπτεται, ὥρ. ιε'. S. & in fine pro ψυχρὸς, MS. βορέας
 σφοδρὸς, Καλιππῶ καὶ Εὐκλήμονι ἐπισημαίνε.

2. in fine : Μηροδωρὸν καὶ Καλλιππῶν νοτία.

3. pro ὥρα ιδ'. MS. habet ὥρ. ιδ'. S. & Δημοκρίτῳ pro Μητρο-
 δώρῳ.

5. iterum MS. in duos dies distrahit & pro ὥρα ιε'. habet ὥρ. ιε'.
 S. additque in fine : Κάισαρι νότῳ πνεύ.

6. deest in MS.

7. post Εὐδόξῳ MS. addit : καὶ Δοσιθέῳ νοτία.

9. post δυνή ὥρ. ιε'. S. deinde ψεκάς pro ψακάς & ὕδωρ γίνεται
 pro ἐπὶ γῆν.

10. ὥρ. γγ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔδρηθῆναι ἐπέμῳ ἀνατέλλει. ὥρ. γγ'.
 S. ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔπομῶν διδύμω κρύπτεται. Κάισαρι νετία.

11. ὥρ. γγ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔαίτῃ ἐπέμῳ ἀνατέλλει, ὥρ. ιε'. ὁ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ ἔπομῶν διδύμω κρύπτεται. Αἰγυπίοις ψεκάζῃ. Κάισαρι βρο-
 τή, νετός.

12. ὥρ. γγ'. S. ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔπομῶν διδύμω κρύπτεται. ὥρ. ιδ'.
 ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔγυμῶν διδύμω κρύπτεται. ὥρ. ιδ'. καὶ ὁ κατὰ γόνυ ἔ-
 τοξότῃ ἐπὶ δύνει.

13. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ &c. deinde addit MS. καὶ ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔπομῶν διδύμω κρύπτεται. καὶ ὁ λαμπρὸς τῶν υἰάδων ἐπιτέλλει.

14. ὥρ. ιε'. ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔγυμῶν διδύμω κρύπτεται. ὥρ. ιε'. S.
 ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔπομῶν διδύμω κρύπτεται.

15. ὥρ. γγ'. S. ὁ κατὰ τὸ γόνυ ἔτοξότῃ ἐπέμῳ ἀνατέλλει. ὁ μετὰ
 τὸ γόνυ ἔτοξότῃ ἐπὶ δύνῃ ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς ἔὕδρῳ κρύπτεται. Αἰγυ-
 πίοις ζέφυρῳ ἢ ἀργέσῃ, βροτῇ.

16. ὁ λαμπρὸς ἔβορέῃ σφάνῃ ἐπὶ δύνῃ. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς τῶν
 υἰάδων ἐπιτέλλει.

17. Αἰγυπίοις δι' ἡμέρας ψεκάζῃ.

18. habet MS. quæ Petav. 17.

19. Αἰγυπίοις ζέφυρος ἢ ἀργέσῃ, ψεκάζῃ. Nihil aliud in MS.

20. ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔὕδρῳ κρύπτεται, καὶ ὁ κατὰ τὸ γόνυ
 ἔτοξότῃ ἐπείροσιν ἀνατέλλει.

21. ὥρ. γγ'. S. ὁ λαμπρὸς ὁ ἐν τῷ ἔγυμῳ ὥμῳ ἔπείρων ἐπι-
 τέλλει. Αἰγυπίοις ψεκάζῃ.

22. habet MS. quæ Petav. 20.

K k k 3

23. Αἰγυ-

23. Ἀργυπίσις καῦμα, Δοσιθεῶ ἐπισημασία.
 24. habet MS. quz Petav. 23. additque in fine καὶ καῦμα.
 25. habet MS. quz Petav. 24.
 26. Ἀργυπίσις ζέφυρο, βροχή, βροντή.
 27. ὠρ. γγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥμῳ ἔ' ὠρίοντο ἐπιτέλλει. ὠρ. ιδ'.
 ὁ λαμπρὸς ἔ' βορέης τεφάνη εἰς οὐρανόν. ὠρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐμπαρονώῳ δεξιῷ
 βατραχίῳ κενταίρῃ κρύπτεται.
 28. habet MS. quz Petav. 27.
 29. habet MS. quz Petav. 28.
 30. ὠρ. γγ'. S. ὁ λαμπρὸς &c. quz Petav. 29. atque ὠρ. ιε'. S. ante
 ἀρεκτέρου ε. δ.

Epiphi Mensis 1. Θερινή τροπή. ὠρ. γγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥμῳ ἔ'
 ὠρίοντο ἐπιτέλλει. Ἀργυπίσις ζ. κ. κ.

3. repetitur quod superiore die fuerat, ὁ λαμπρὸς ἔ' Περσέως
 ἐσπερίου ἀνατέλλει, additurque: Ἀργυπίσις καὶ Δημοκράτῳ ζέφυρο πνί.

4. Καλλίπῳ καὶ Δοσιθεῶ ἐπισημασία. Δημοκράτῳ νότο καὶ ὕδαρ
 ἔ' ὦρον, εἰτα βορέαι πρόδρομοι ἐπὶ ἡμερῶν ζ.

5. post primum ἐπιτέλλει adde ὠρ. ιε'.

6. post primum ἐπιτέλλει adde ὠρ. ιδ'.

7. ὠρ. ιδ'. S.

8. ὠρ. ιε'. ὁ ἐπὶ τ. κ. τ. η. δ. ε. ὠρ. γγ'. S. ὁ κοινὸς ἔ' ἵππας καὶ Ἀνδρῶ
 μέδας ἐσπερίῳ ἀνατέλλει.

9. ὠρ. γγ'. S. ὁ ἐπὶ &c. quz Petav. 8.

10. post ἐπιτέλλει ὠρ. ιε'. S.

11. post primum ἐπιτέλλει ὠρ. ιε'. S. deinde post Μητροδώρῳ ἀρ-
 γέτης, Καλλίπῳ νότο, Ἰππάρχῳ νότο ἢ ζέφυρο.

12. ὠρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ τ' κεφαλῆς ἔ' ἐπομένους διδύμους ἐπιτέλλει. ὠρ. ιδ'.
 ὁ κοινὸς πηλαμὸς καὶ ποδὸς ὠρίοντο ἐπιτέλλει. ζέφυρο, ἀργέτης καὶ καῦμα.

13. ὠρ. ιε. deinde eadem quz Petav. 12. usque ad ἐπισημαίνει.

14. MS. eadem quz Petav. 13.

15. ὠρ. ιε. deinde eadem quz Petav. 14. nisi quod post ἀργέτης
 addit καὶ ζέφυρο, & in fine: καὶ προδρομῶν ἀρχή.

16. ὠρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τ. κ. τ. λ. κ. ut Petav. 15. deinde: Ἀργυπίσις
 ἐπισημαίνει. δυσασεία.

17. ὠρ. ιε. ὁ κοινὸς &c. ut Petav. 16. deinde additur: ὠρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ
 τ' κεφαλῆς ἔ' ἐπομένους διδύμους ἐπιτέλλει.

18. ὡρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ & cetera ut Petav. 17. nifi quod post κρύπτειν addit ὡρ. ιε' & deinde legit : Λιγυπρίους πρόσδρομοι ὡρ. α'. πνέει. M. Z. ἡ ἀργέτης.

19. ὡρ. ιγ'. S. προκύων &c. ut Petav. 18.

20. & 21. Petav. 19. 20.

22. ὡρ. γγ'. S. κύων ἐπιέλλει, ὡρ. ιδ'. προκύων ἐπιτίλλει. ὡρ. ιδ'. S. ὁ ἔχει & ποταμὸν ἐπιέλλει. Λιγυπρίους ἀνεμῶ πολλὰς καὶ ὑετίαι ἐνίοτε. Δημοκρίτων ὑδὼρ καὶ αἰγίδος.

23. ὡρ. ιε'. S. ὁ μέσθ' ὃ ζ' & cetera ut Petav. 22.

24. ὡρ. ιδ'. S. προκύων ἐπιέλλει. ὡρ. ιε'. S. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ ποτὶς ὡρίων ἐπιτίλλει, ἰππάρχῃ &c. ut Petav. 23.

25. Petav. 24.

26. ὡρ. ιδ'. S. ὁ κοινὸς &c. ut Petav. 25.

27. ὡρ. ιε'. S. ὁ λαμπρὸς ὃ ἀπὸ δυνὲ ἔωθ' ὡρ. ιε'. S. ὁ λαμπρὸς ὃ νοτίαι ἰχθυῶν ἔωθ' δυνή. Μητροδώρῃ καὶ Φιλίππῳ ἐτησίαι πνέουσι, καὶ ὁπώρας ἀρχή. Καίσαρι πρόσδρομοι πνέουσι.

28. ut Petav. 27. at post primum ἐπιέλλει addit ὡρ. ιε'. S. & post σφάνει ἕως δυνή. ὡρ. ιε'. S. καὶ προκύων ἐπιτίλλει. Λι. δ. ἡ, ζέφυρος Φιλίππῳ δυσαιετία. Πρόδρομοι πνέουσι.

29. ut Petav. 28. sed post ἄρχονται additur : Μητροδώρῃ καὶ Καλλίππῳ ἀνεμώδης. Εὐκτήμονι χειμῶν καὶ ἁλάσσαν.

30. ut Petav. 29. addit tamen : Μητροδώρῃ καὶ Καλλίππῳ ἀνεμώδης καὶ ἁσασσι.

Meforis mensis i. addit : Εὐδόξῳ, Καίσαρι νότ'.

2. post δυνή addit : Μητροδώρῃ καὶ Καλλίππῳ. Deinde post κόωνι, καὶ Δημοκρίτῳ & post νύτ', καὶ καύμα.

3. Εὐκτήμονι καὶ Δοσιθέῳ νοτία καὶ πνύγη.

4. ὡρ. ιδ'. S. Quz deinde post δυνή apud Petav. sequuntur, MS. habet die proxime sequenti.

5. post Εὐδόξῳ, addit MS. νοτία καὶ ὁ. α'. Δοσιθέῳ ἔρχονται. . .

6. ὡρ. ιδ'. S. & in fine additur : Εὐδόξῳ ἐτησίαι πνέουσι.

9. sup.

9. supple hiatum, verbis ἐὼς θύνει.

10. post Εὐδόξω addit MS. καὶ Δοσιθέω νοτία, καὶ ὁ λαμπρὸς ἔ
αἰτῶ ἐὼς θύνει.

14. ὥρ. 1δ'. S. ὁ λαμπρὸς τ' αὐρὰς ἐὼς θύνει, quæ Petav. refert
ad diem præcedentem 13.

15. κύων ἀνατέλλει. Post hæc verba quæ Petav. ad 14. diem re-
fert, sequuntur in MS. quæ ad hunc 15. diem habet Petavius.

16. leg. αἴρ ὁμυχλώδης.

20. ὥρ. 1ε. & ἐπ' ἑλλῆ pro ἀνατέλλει.

21. 24. 27. & 29. MS. habet ὕδρα pro ὑδροχόω.

23. ὥρ. 15'.

28. ὥρ. 1δ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔ Περσεύς ἐσπέρως ἐπιτέλλει, quæ in Pe-
tav. male referuntur ad 29.

29. Εὐδόξω βροντῶν (βροντᾶν) εἰώθει.

In Epagomenis nulla est varietas lectionis. Postea sequitur: ἔ
αὐτῇ Πτολεμαίᾳ. Incipit: Ἡ μὲν ἐν ἀναγραφῇ pro ἀναγραφῇ. Deinde post
ἀπλανῶν ἀστέρων in MS. quoque deest quod Petavius supplebat ἀριθμόν.
Paulo post pro καὶ ἐστὶ legitur καὶ εἰσὶ & ἐν αἷς τε χώραις ἕκαστοι pro ἕκαστα
& ἀφορισμῶν uti recte legendum pro ἀφορισμῶν Petavius coniecit. In
secundæ magnitudinis stellis legendum: ὁ λαμπρὸς ἔ βορέην στεφάνη.

Quibusdam interjectis pro ^Δ in MS. exstat μὲν, deinde post μόνοις τοῖς
πρώτοις legitur: τὸς ἡ λοιπὰς κ'. Postea ἀνέγραψα pro ἀνέγραψε &
κατέταξα pro κατέταξε. Post καὶ λοκρίδι addit MS. καὶ Φωκίδι. Post
Μίτων item, καὶ Εὐκτῆμων. Et post Μηρόδωρ ἐν Ἰταλία addit καὶ Σικε-
λία. Pro repetito Μηρόδωρ MS. legit Δημοκρίτῳ. Denique in fine
habentur quæ in Petav. defunt: Εἰσὶ ἡ μέγιστοι κύκλοι 3'. ἰσημερινός. Ζω-
διακός ὁ διὰ μέσον τῶν ζωδίων, ὁ διὰ τῶν πόλων, ὁ κατ' ἑκάστην οἰκησιν, ὁ
μνηστριβρός, ὁ γαλακτῶ.

Ex hac collatione satis apparet quam negligentes librarii fuerint
in libris ejusmodi describendis & præcipue in numerorum horarum an-
notatione, in qua ipsa tamen plurimum est ad totum hoc negotium mo-
menti. Manifestum quoque est Savilianum Codicem Petaviano longe
esse integriorem, qui & ipse tamen licet rarius à Petaviano corrigitur ac
suppletur. Sed jam ad alia Ptolemæi scripta recensenda pergendum est.

IX.

IX. ΠΕΡΙ ΑΝΑΛΗΜΜΑΤΟΣ, *De analemmate* ex editione Frid. Commandini Rom. 1562. 4. Hunc librum nondum vidi: Sed conjicio eum parum diversum esse à planisphærio Ptolemæi de quo infra §. II. & quod legi ex ejusdem Commandini editione ibi memorata.

X. ΤΙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΩΝ *De hypothesebus Planetarum liber* latina versione & formis Mathematicis illustratus à Jo. Bainbridge Lond. 1620. 4. Codex pulcherrime scriptus fuit in-Bibl. Caroli de Montchall teste Labbeo p. 189. Bibl. nov. MSS. Ptolemæum optimum Astronomorum in secundo libro *ὑποθέσεων* laudat Simplicius in 2. de cælo comment. 33.

XI. ἈΠΛΩΣΙΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, *PLANISPHERIUM ad Syrum*, libellus Svidæ memoratus latine tantum exstat translatus ex Arabico Maslemi, Tolose A. 1144. Rudolpho Brugenſi interprete. Emendavit Marcus Monachus Cœlestinus Beneventanus, ad calcem Geographiæ Ptolemæi Rom. 1507. fol. Editus etiam est à Jo. Valdero cum præfatione Rudolphi Burgenſis ad Theodoricum Platonium una cum Arato, Procli sphæra, planisphærio Jordani & aliis quibusdam, Basil. 1536. 4. & cum commentariis Frid. Commandini Venet. 1558. 4. sed quæ in meo exemplo desiderantur. Hipparchum hac in parte secutus est Ptolemæus, ut docet Sineſius de dono Astrolabii ad Pæonium p. 310.

XII. ἈΡΜΟΝΙΚΩΝ, *Elementorum Harmonicorum libri III.* Equidem Jonſius p. 114. Jo. Meurfii vestiigiis p. 185. ad Nicomachum insiſtens contendit auctorem, horum librorum esse nescio quem Ptolemæum Philadelphum Pythagoricum. Sed Pythagoricum auctorem non esse, satis ex ipso opere patet, in quo Archytas & alii Pythagorici diligenter confutantur, eorumque sententia non minus libere ad examen revocatur, quam Aristoxeni, Eratosthenis & Didymi. Neque Bedæ auctoritas me movet, qui in Musica theórica T. I. Opp. pag. 346. Ptolemæum Philadelphum Philosophum Pythagoricum commemorat, nam posterioribus temporibus plures Ptolemæum nostrum confuderunt cum Rege Ægypti hujus nominis, ut Isidori Hisp. Albumasaris & aliorum Exemplis supra demonstravi. Apud Nicomachum lib. 2. p. 36. manualis Harmonici nomen Ptolemæi non videtur esse ab ipso Nicomacho, siquidem Ptolemæum nostrum ætate antecessit, sed ab eo qui è Nicomacho excerpta nobis dedit, ut Marco Meibomio observatum, neque enim opus Nicomachi quod ad librum præsertim secundum attinet, ad nos integrum pervenit. Porro Macrobius lib. 1. cap. 19. in somnium Scipionis solum Ptolemæi nomen habet, non Ptolemæi Philadelphi Pythagorici:

LII

Nam

*Nam Ptolemaus in libris tribus, quos de Harmonia composuit, patefecit causam &c. Sic Cassiodorus quoque libro de Musica, & libris ejusdem argumenti locis compluribus Boëthius, & in scholiis ad Hesiodum p. 185. Jo. Protospatharius & p. 275. Jo. Diaconus. Hos Ptolemæi libros tres primis latine vertit Antonius Gogavinus * Graviensis Venet. 1562. 4. cum Aristoxeni libris ejusdem argumenti & Aristotelis fragmento de objecto auditus ex Porphyrii ad Ptolemæum commentariis. Post sæculi non integri spacium in illustrando hoc opere versatus Jo. Keplerus Mathematicus præstantissimus Appendice ad Lib. V. Harmonicorum pag. 249. (Lincii Aultriaz 1619. fol.) testatus, se Ptolemæi libros III. habere græce MStos cum commentariis Porphyrii Philosophi profundissimi itidem Græcis ab initio usque ad lib. 2. c. 7. dignosque sibi semper viſos, qui Græcolatini integri exirent in publicum. Eaque de causa, inquit, ante annos decem capsi in latinum sermonem illos vertere, quæ versio processu inique ad medietatem codicis Porphyriani. Quo minus ulterius pergerem, impedimento mihi fuit loci mutatio &c. At vero, cum ante annum proposuissem meos Harmonicorum libros V. edere, momentum ingens videbam situm in comparatione mei operis cum Ptolemaico, præsertim libri mei V. cum ultimis capitibus libri III. Ptolemæi, quorum tria extrema nihil habent, nisi lemmata sive titulos à Ptolemaeo. Itaque reluctante genio proposui solum partem decerpere operis seipso mutili, quæ maxime ad meam materiam faciebat. Quem ad finem verti librum Ptolemæi III. à capite 3. ad finem, & tribus ultimis lemmatibus inanibus suos textus ex principiis Astronomiæ Ptolemaicæ, & ex mente auctoris, quanta potuit fieri dexteritate subjeci, & denique commentarios adjeci, quibus Porphyriani defectus commentarii suppletur, & inventa Ptolemaica cum meis comparantur, & discrimen ostenditur inter Ptolemæi symbolicos & meas demonstrationes legitimas, unde infirmitas & imperfectio symbolis morum illorum, & causa potissima hujus rei, scilicet falsitas principiorum Astronomiæ Ptolemaicæ pateſcit. Postea editione Ptolemæi in aliud tempus rejecta tantum capitulum libri III. titulos recenset, consertque cum locis Harmonici sui operis, quibus vel meliora vel eadem melius tradiderit. Idem in notis ad Myſterium Cosmographicum (Francof. 1621. fol.) pag. 49. Fruſtra has causas ex Ptolemæi Musici expectatas à me esse lector ipse dicit, si quando auctores hi cum meis notis edantur, Deo vitam prorogante. Post Keplerum iisdem libris manum admovit Marcus Meibomius vir doctissimus & utriusque linguæ peritèr veteris Musicæ peritus. Qui sic in litteris datis ad Marquardum Gudium 14. Cal. April. 1657. Ptolemaus non minus abstrusiori Musicæ eruditione quam reliquis scriptis clarus ob styli obscuritatem, ut pote*

Aegyptius explicatorem haecenus non invenit, & interpretem Harmonicae litteraturae non instructum, cujusmodi fuit Gogavinus, qui fuitilem versionem Venetiis edidit, merito detertere potuisset. Illum jam ab eo tempore, quo Musicorum veterum utrumque volumen prodiiit, explicatum difficilibus locis & sexcentis refutatum adfero. Porphyrii in Ptolemai Harmonica commentarium habeo, usque ad secundum librum pertractatum. Ultima Ptolemai verba, in qua Porphyrius commentatur, sunt: πλην καθόσον ἔστο μὴ τῶν ὀργῶν ἑκαστοῦ ἴδιον ἔχει τὸ αἰτίον, ἐπὶ ᾧ τῶν τόνων ἑπανταί πως. Porphyrii ultima sunt: ὥστε τὸ ἀρχήθεν ἐφαρμόζον, τῇ Διὰ τῶν σπειρίων πᾶσι μὴ ἀπόλοιτο πᾶσι ᾧ ἀπολαμβάνον ἐτερότητα ἢ ἴσους ποιῶν. Scire velim, num codex tuus sit magis integer? Sed quæ vel Keplerus vel Meibomius in Ptolemaeum commentati sunt, lucem haecenus non viderunt.

Loca quædam ex his libris graece producit Ismael Bullialdus ad Theonem, usus codice MSto Regis Galliz. Denique libros tres integros ex undecim codicibus MSS. Graecæ cum versione sua perspicua & notis vulgavit Angliz decus Jo. Wallisius Oxon. 1682. 4. recusos tomo tertio operum Wallisii, ibid. 1699. fol. in quibus Porphyrii quoque ad Ptolemaeum commentaria (non integriora, quam in codice M. Meibomii) & Manuclis Briennii Harmonica cum Wallisii versione occurrunt. Libri tertii capita tria postrema non sunt Ptolemaei, sed addita à Gregore, ut docet scholion, quod in duobus MSS. initio capitis 14. Wallisius reperit:

Τὸ παρὸν κεφάλαιον καὶ τὰ ἐφεξῆς ἰστέον ὡς ἀπὸ πάντων παλαιῶν βιβλίων λείπασιν, ἢ κ' οἶδα δι' ἣν αἰτίαν. Ὁ μὲντοι σοφώτατος Γρηγοράς ἐπισήσας τὸν νῦν τῇ τῶν κεφαλαίων ἀκολουθίᾳ τὸ ἐνδεὸν ἀνεπλήρωσε προσηκόντως ἐκ τῶν Διὰ Φορῶν τῶν ἡμελειῶν καὶ ἐκ τῶν ἑρανίων κινήσεων. Ἐοικε ᾧ ὅτι μέχρι ἔπαρτος κεφαλῶν ἐλθὼν ὁ Πτολεμαῖος τέλει ἔβη ἐχρησάτο πρὶν προσθέσαι καὶ τὰ ἐφεξῆς κεφάλαια, ὅσα ἐν τῷ πίνακι ὑποδείκνυται. Ὅποιον ᾧ καὶ Ἀριστέλης ὁ ἡγεῖται ἐπεκόνθει. Τὸν μὲν γὰρ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτὸς τελειώσας καὶ ἐφάσκειν ὅδ' ἐκείνῳ, ἐτελεύτησεν γὰρ πρότερον νόσῳ χρησάμενος ἀπρὸς δοκίμῳ. Ὅπερ ᾧ καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ τῇ ἐξαήμερον γραφοντι συνέβη. Πρὶν γὰρ αὐτὸς τὸ κατὰ σκεπὸν ἐπιβέβαιε τέλος ἐτελεύτησε καὶ αὐτὸς, ἀντεπλήρωσε δ' αὐτὴν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Γρηγόριος Νύκσης. Παραπλήσιον ᾧ καὶ ὁ Γρηγόρας ἐπὶ ἔπαρτος πεποίηκε βιβλίῳ, σιωθεὶς ἐκ τῆς αὐτοῦ Διανοίας τὰ λειποῦσα κεφάλαια τρία. Grægoræ exemplo Wallisius & ipse locum supplevit Graece, lib. 2. c. 14. Videntur etiam postrema capitis 12. libri 13. Gogavino non lecta, scholion continere à verbis usque, οἳ ᾧ βαρύτεροι τῶν παλαιῶν. Barlaami Monachi refutatio trium capitulorum, quæ addita sunt ad Harmonia Ptolemaei, MSta occurrit in Bibl. Regis Christianissimi teste Labbeo p. 117.

XIII. ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΗΡΙΩΤ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΤ, de judicandi facultate & animi principatu libellus, in quo processum judicii intellectus non ineleganter describit. Græce cum versione & notis suis primus edidit *Ismaël Bullialdus* Paris. 1663. 4. Recusus est eodem anno latine Hagæ Comitibus, ibidem in 4. additis ejusdem Bullialdi notis brevibus ac Renati Cartesii Opiniones (1. de animæ specie intellectui impressa, 2. corpus non sentire sed animam, & 3. de speciebus ab objectis, emissis) Subnexis itidem Francisci Laurentii (Du Laurens) solutionibus aliquot quæstionum affinis argumenti (1. utrum aliquid sit intellectu, quod prius non fuerit in sensu, 2. quid primum in scientiis quærendum sit & quis assequendæ veritatis modus habeatur 3. de rei simpliciter sumptæ proprietatibus, 4. quod necessario aliquid existat, & illud unicum sit, adeoque Deus primo & maxime ab intellectu cognoscatur.) Apographum è græco Codice Bibliothecæ Regis Galliarum descriptum existat in Johanne Bibliotheca hujus urbis Hamburgensis.

XIV. Scripta Ptolemæi deperdita hæc apud veteres memorantur: ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ ΜΟΝΟΒΙΒΛΩ in quo demonstraverat Ptolemæus non plures posse esse dimensiones quam tres. Simplicius in 1. de cælo.

Μηχανικῶν libri III Svid. in Πτολεμα.

Ὀπτική πραγματεία. Heliodorus Larissæus in Opticis, Simpl. in 1. de cælo.

Περὶ γῆς Tzetz. Hist. 396. & v. 100.

Περὶ πλῆθους Steph. Byz. in λέγδων. Sed periplus iste & Periegesis forte non diversa fuere ab opere Ptolemæi Geographico quod habemus.

ΠΕΡΙ ΡΩΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ. Eutocius ad Archimed. I. 1. ἰσορροπιῶν. Simpl. in 4. de Cælo.

Στοιχεῖα. Simplicius in 1. de Cælo.

Libri duo ὑποθέσεων. Simplic. in 2. de cælo; comment. 33.

Suppositi sunt Libri tres Magici, quos Ptolemæo tribuit Trithemius. Confer Naudzi Apologiam pro viris doctis Magiæ accusatis pag. 290.

Libri de anulis, & libri Astrologici ad Aristonem. vide Jo. Picum pag. 284. Operum.

XV. Jam alios quoque nonnullos accipe Ptolemæos ingenii laude celebres.

Ptolemæus Agesiarchi F. Megapolitanus scripserat Historiam Ptolemæi Philopatoris cujus librum III. allegat Athenæus X. pag. 425. Idem opus laudatur XIII. p. 577. seq. & in Clementis Alex. protreptico p. 29. & ab Arnobio VI. p. 193. Confer Vossium & Theodori Canteri Var. lect. II. 2. Apud eundem Athenæum VI. p. 251. eruditus interpres laudat Euphantum in quarto historiarum Ptolemæi, sed in Græco est: *Euphantes libro quarto historiarum scriptu, Ptolemæi tertii parafusum* &c.

Ptolemæus Alexandrinus cognomento Pindarion, Aristarchi discipulus, Grammaticus de quo Suid.

Ptolemæus Aristonici Grammatici Pater Grammaticus & ipse, de quo Suid.

Ptolemæus Ascalonita, de quo uti de superioribus duobus dicam in Grammaticis.

Ptolemæus Astrologus à Claudio nostro Ptolemæo diversus; comes Galbæ Imp. de quo supra hoc capite §. I.

Ptolemæus Alexandrinus, cognomine *Chennus*, Photio Cod. 190. & Svida in Επαφροδ. atq; Πτολεμ. dicitur Ptolemæus Hephæstionis, sive quod Hephæstionis fuerit filius, vel ut Jonsio p. 14. visum præceptor aut pater. Tzetze Chil. VIII. v. 388. audit Ptolemæus Hephæstion, perinde ut Apollonium Molonis alii vocarunt Apollonium Molonem. Ex hujus Ptolemæi itidem Grammatici, Trajano imperante clari, libris septem *ὑπὲρ τῆς εἰς πολυμάθειαν καλῆς ἱστορίας* Tertulliz eruditæ feminæ dicatis excerpta servavit Photius Cod. CXC. Eadem in scriptoribus Historicæ Poëticæ cum A. Schotti versione & ejusdem atque Hæschelii notis recudi curavit, & Apollodoro, Cononis narrationibus, Parthenio & Antonino Liberali adjunxit Tho. Galeus Paris. 1675. 8. Hos ipsos libros esse quos *ὑπερβολὴς ἱστορίας* Svidas vocat, Vossio facile assentior. Idem Svidas præterea ait hunc Ptolemæum scripsisse *Σφίγγα* drama historicum, & *Ἀνδρομέων* sive Poëma ad Homeri exemplum compositum libris XXIV.

Ptolemæus Chirurgus, Cels. VI. 7.

Ptolemæus Cytherius Poëta qui Poëma Epicum scripserat de herba Ægyptia psalacanthæ. Suid.

Ptolemæus Grammaticus ἐπιθετής sive ut Eustathio appellatur ἐπιθετός dictus quod præceptore suo Hellenico Grammatico Agathonis qui Zenodotum Ephes. audiverat discipulo relicto Aristarchum secutus est. Scripserat Suida teste πρὸ τῶν παρ. Ὁμήρου πηληγῶν & commentarium in Odysseam.

Ptolemæus Evergetes Ægypti Rex, Aristarchum Grammaticum audivit & scripsit ἱστορίων (quæ Athenæus ὑπομνήματα appellare videtur) libros XXIV. Vide Vossium lib. 1. Hist. Græc. lib. 1. c. 18. p. 118. & cap. 21.

Ptolemæus hæreticus, ἀπάνθισμα τῆς οὐαλάντινῃς σχολῆς ut vocatur S. Irenæo præf. libror. adversus hæreses. Ejus Epistolam ad Floram servavit S. Epiphanius XXX. 7. Hujus potissimum Ptolemæi Valentinianismum ab Irenæo & Tertulliano impugnatum observat H. Dodwellus quem vide diss. ad Irenæum p. 318. seq.

Ptolemæus Hephestionis. Vide paulo ante Ptolemæum Chennum.

Ptolemæus Légi, Ægypti Rex qui res Alexandri scripsit de quo dixi lib. III. esp. 8.

Ptolemæus Medicus Erasistratus, Cæsar. Aurel. III. 8. Chronicar. passion. Incertum aliusne sit Medicus Ptolemæus Galeno laudatus & Aëtio, Ἰπποκράτους ὁ Μενδῆσιος τὰ Ἀργυπτιῶν ἀνέκαθεν ἱστορίων Syncell. p. 64. Ptolemæi hujus *Mendesi* sacerdotis Tatiano, Justino, Tertulliano & Cyrillo Alex. laudati librum περὶ χρόνων allegat Apio apud Clementem Alex. I. Strom. p. 320. & Eusebium X. 12. præp. Neque valde antiquior fuerit hic Ptolemæus Apione, siquidem idem sit quem ἐν πρώτῳ περὶ ἱστορίας ὁ βασιλεὺς laudat Ammonius in ἰδρυματι. Ita quidem doctissimus Vossius II. 5. Hist. Gr. Magis tamen inclino in eam sententiam, Ptolemæum Afcalonitam ab Ammonio intelligi, quem & alibi laudat & qui Herodis Afcalonitæ civis fuit.

In Morerii Lexico pro Ptolomée, *Medecin*, lege *Mendésien*.

Ptolemæus Naucratis Sophista cognomento Marathon, Herodis Artici auditor, sed qui ad Polemonem magis orationem suam conformabat. De eo Philostratus lib. 2. de Sophist. p. 591. seq. Ejus cum Heraclide Lycio contentionem refert idem p. 608.

Ptolemæus Peripateticus cujus meminit Porphyrius in Plotini vita. Utrum diversus fuerit à Ptolemæo Afcalonita, dubitare me memini lib. III. cap. 11.

Ptolemæus cognomento *Pindarion*. Vide supra in Ptolemæo Alexandrino. Ptolemæus *Platonicus* qui scripsit in *Timæum* Platonis, teste Proclo.

Ptolemæum Philadelphum Regem, *Platonis* sectatorem vocat S. Hieronymus præf. ad quæstiones Hebr. in Genesin, in eo quidem quod & ipse instar Platonis unum DEUM colendum esse duxit.

Ptolemæus Philadelphus Philosophus Pythagoricus quem Beda lib. de Musica & ex eo Meursius p. 185. ad Nicomachum atque Jonsius p. 114. memorat, nullus fuit, Harmonicorum enim quæ ille Ptolemæus dicitur scripsisse, auctor fuit Claudius noster Ptolemæus, ut supra §. 12. demonstravi.

Ptolemæensis Philadelphus inter Dipnosophistas colloquens ab Atheno inducitur, sed is à patria Ptolemaide Phœnicæ ita dicitur, ut Antiochus Ptolemensis apud Marcellinum Comitem in Chronico. Itaque Jonsius male Philadelphum Ptolemaicum appellat, à Ptolemaide vero Ægypti dicuntur potius Ptolemaizæ, ut notavit illustris Ez. Spanhemius diss. IX. de usu numism. p. 912.

Fuit & recens quidam scriptor Claudius Ptolemæus nobilis Senensis cujus libri sex Epistolarum Italice scripti estant, quarum seleotas Gallice transtulit Petrus Vidal Tolosanus, Paris, 1572. 8. Prætereo Ptolemæum Lucensem circa A. C. 1300. clarum scriptorem Chronici quod laudat Joannes Gerson de statu Ecclesiæ V. & N. T.

XVI. Cum Geographos supra cap. 2. persequeretur, annotavi nonnulla §. 10. de tabulis sive chartis veterum Geographicis, de quibus varia etiam observata esse video Petro Bertio in præfatione ad Ptolemæi Geographiam. Labet igitur in præfenti ubi de Astronomorum principe Ptolemæo mihi sermo fuit, similiter pauca quædam subjungere de veterum sphaeris globisque cœlestibus & aliis ejusmodi instrumentis Astronomicis, quibus interim utetur lector, donec oriatur alius me eruditior qui satisfaciatur Clariss. Viri Jacobi Bernardi a) desiderio, ut Historiam Globi plenius atque exactius describat. De observationum quidem cœlestium antiquitate præclara sunt quæ disputavit magnus Gassendus

a) Nov. Reip. litterar. A. 1699. T. 2. p. 471. *Quelques personnes curieuses souhaiteroient que quelqu'un fit l'Histoire du Globe, à peu près comme on a fait celui du Calendrier, en montrant qui en a été le premier inventeur, & quels ont été les progrès. Que si ce plan est trop difficile à remplir, on voudroit savoir du moins, qui est le premier inventeur des globes cœlestes & terrestres.*

sendus præf. ad Vitam Tychonis Brahei. Attingit hoc argumentum etiam Clarissimus Jaquelotus diss. 1. de existentia DEI adversus Atheos cap. 22. Sed in præfenti unus mihi erit scopus propositus, veterum in efformandis cœlestis machinæ imaginibus & instrumentis Astronomicis industriam breviter perstringere.

Ut ab Hebræis initium sumam, suspicari quis possit Regem Salomonem in templo suo duas illas insignis molis columnas ideo statuissæ ut singulis illis imponeret sphæram sive globum, ut vocatur 3. Reg. VII. 16. qui septem erat circumdatus circulis sive totidem planetarum orbitis, id. 17. Confer 2. Paralip. III. 16. Equidem uti sanctum tabernaculum ita templum quoque referebat imaginem universi, unde ἐκμαχέιον παντὸς κόσμου appellatur ab auctore Chronici Paschalis pag. 77. In hoc per adytum sive sanctum sanctorum in quo manna gratiæ, atque lex & Aaronis virga, providentiæ divini symbola erant & DEUS super Cherubim apparebat, designabatur b) cœlum νοητὸν, in quod ingressus est JESUS, Hebr. IX. 12. 24. VI. 19. 20. Sanctum sive media pars erat, cœlum visibile & ἅγιον κοσμικὸν ut vocatur ab Apostolo Hebr. IX. 2. atrium denique quod animalibus pariter & hominibus sacris profanis patens erat sub dio, denotabat orbem terrarum. Mensa cum duodecim panibus, totidem signa Zodiaci, quæ mensa quoque Isiaica Ægyptiorum videntur significari. Mensa autem ipsa terram innuit quæ duodecim signis ambitur. Vide si placet P. Fabrum III. semestrium p. 408. Candelabrum cum septem lampadibus referebat septem planetas: quatuor cortinarum colores, & ara quadrilatera, quatuor elementa. In libro Sapientiæ IX. 8. non modo templum vocatur μέγεθος σκηνῆς ἀγίας cœlestis, uti Apostolo Hebr. VIII. cœlum ἀληθινή σκηνή, sed cap. 18. v. 24. auctor libri Sapientiæ etiam in ornatu Pontificis maximi fuisse affirmat ὅλον τὸν κόσμον, quod disertius explicans Philo lib. de somniis p. 463. testatur eum jussum χιτῶνα ἐνδύσθαι & παντὸς ἀνιμίμημα ὅσα ἐραὶ, ἵνα συναρμυγῇ καὶ κόσμος ἀνθρώπων καὶ τῷ παντὶ ἀνθρώπος. Lib. de profugis p. 364. ἐνδύεται δ' ὁ μὲν πρεσβύτερος & ἐντὸς λογισμῶν ἐσθῆτα τὸν κόσμον, γῆν καὶ ὕδωρ καὶ αἶρα καὶ πῦρ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐπαμπίχεται. Etiam Josephus III. Antiqu. Jud. 9. p. 86. de vestitu Pontificis maximi loquens singula ejus εἰς ἀπομίμησιν καὶ ἀνατύπωσιν τῶν ὅλων facta esse observat.

Ab

- b) Confer Philonis & Josephi loca apud Grotium in Matthæum XXVII. 51. Clementem Alex. V. Strom. p. 563. Cœnam Indoplevsten lib. I. p. 115. II. p. 134. seq. III. p. 163. 173. seq. V. p. 197. 200. seq. VII. p. 297. IX. p. 309. 311. Menasseh ben Israël in Conciliatore ad Exod. XX. 3.

Ab Hebræis ad alios descendere juvat. In Achillis clypeo *κρημνίσματα* à Vulcano insculptum narrat Homerus Iliad. Σ. v. 478. seq. usque ad extremum libri, ad quem locum confer allegorias Homericas Heraclidis p. 467. seq. & qui Homerum imitantur, Euripidem Electra v. 455. seq. Nonnum Dionysiac. XXV. v. 381. seq. De Heliotropio in insula Syro meminit Homerus Iliad. 6. 403.

Circulum 365. cubitorum in Ofamanduz Epitaphio monumento ab Ægyptiis constructum & ad gradus annui cursus solis haud dubie respicientem memorat Diodorus Sic. lib. 1. f. 46. eversum ac disiectum à Cambyse.

Sphzram primus composuit Atlas teste eodem Diodoro lib. III. p. 193. obliquitatem signiferi addidit Anaximander, signa in eo Cleostratus. Vide Harduinum ad Plinii Hist. II. 8. T. 1. p. 148. Menagium ad Laërt. p. 70. & Lambecium prodromi Hist. litterar. p. 132. ubi & de Musæo quem primum *σφαῖραν ποιήσας* scripsit Laërtius in proæm, quod de loco dixi lib. 1. c. 16. p. 103. seq.

Zonarum auctor Parmenides, ut ex Posidonii testimonio observavit Scaliger ad Manil. p. 320.

De Sphæra Callipi Cyziceni, Eudoxi Cnidii, Autolyçi Pitanzii & Sigenis consulendus Simplicius ad Aristotelem de cælo lib. 2. comment. 46.

Billari sphzram quam expugnata Sinope abstulit Lucullus, memorat Strabo XII. p. 546.

Pythagoras sedens & baculo sphzram monstrans occurrit in numismate Samiorum. Confer Laur. Begeri spicilegium Antiquitatis p. 11. qui p. 10. illustrat etiam Amorginorum numum, in quo Apollo cum sphæra & circino.

De gnomone & sciothere quem ad observanda æquinoctia & solstitia invenit Anaximander, vide Salmas. ad Solin. p. 623. seq. & Menagium ad Laërt. lib. 1. sect. 119. & lib. 2. sect. 1. Ab hoc diversa horologia solaria, Metonis inventum. Scal. ad Manil. p. 229. Gassend. T. V. Opp. p. 376. 380. Justus Rycquius cap. 38. de capitolio.

Archimedes non modo librum scripserat *περί σφαῖρας ποικίλης* quem laudat Carpus apud Pappum proæmio libri VIII. sed etiam ipse composuit sphzram vitream qua miro artificio lunæ solis & quinque errantium motus illigavit. Dixi de hac sphæra lib. III. c. XXII. p. 552.

Eratosthene auctore in Porticu Alexandrina sub Ptolemæo Philometore positz sunt armillæ ac regulæ ad notandos quotidie motus cælestes, ut jam notatum Gassendo T. V. Opp. p. 378.

Mmm

Gle-

Globum cœlestem primus videtur construxisse stellis in eo notatis Hipparchus. Vide Plinium lib. 2. Hist. c. 26. Synesius quidem de dono Astrolabii p. 310. testatur Hipparchum primum docuisse *σφαίρικῃς ἐπιφανείας ἐξαρλῶσιν* sive globosæ superficiei complanationem, in figuræ diversitate proportionem rationum conservando eandem, quod artificium postea in planisphærio suo exposuere Ptolemæus, Jordanus &c. Idem Synesius auctor est Hipparchum illum *παμπάλαιον* solos sedecim *ἀστέρας* in instrumento suo disposuisse, quo contenti fuerint etiam Ptolemæus ejusque *ἀστροχόι*. Adde Gassendum T. V. Opp. pag. 378. seq. qui p. 375. Eudoxum putat esse primum qui partim Ægyptias partim Græcas imagines siderum repræsentari in globosolidave sphæra curavit, & p. 379. Hipparchum Hypotheses tabulasque Astrologicas idoneas primum condidisse, quemadmodum postea fecit Ptolemæus qui omne genus observationum de Planetarum motu & fixarum sive æveterum monumentis collegit, sive propria industria emendavit aut addidit, ut hoc ipso capite demonstravi. Eudoxi sphæram descripsit Aratus, ut Hipparcho pridem notatum fuit.

In Demetrii Poliorcetæ chlamyde intextumerat *ἑκάσµα ἑκάσµα καὶ τῶν κατ' ἑσπερίαν φαινομένων*, teste Plutarcho in Demetrio p. 909. S. Menippus in pileo suo duodecim Zodiaci signa intexta circumferebat teste Svida in Φαῖος.

Posidonii Philosophi sphæram celebrat Cicero 2. de natur. Deor. *ejus singula conversiones idem efficiebant in sole & luna & in quinque stellis errantibus, quod efficitur in cælo singulis diebus & noctibus.*

Sphæra *κρηκτῆς* sive armillaris meminit Varro apud Gellium III. 10. quem si placet vide.

Astris nomina imposita ex quintuplici ratione ut docet Scholiarum Arati ad v. 27. *ἀλλὰ πέντε αἰτίας εὐλόγως τίθειται τῆς ἀστροθεσίας, ἥ γ' ὡς κατ' ὁμοίωσιν τὸ νομα τῷ ἀστροῦ ὡς πρὸς σκαρπίος. ἡ κατὰ πάθος, ὡς ὁ κύνες δοκῶσι γὰρ ἐπὶ τῇ ἐπιτολῇ ἔκινος λυγρὰν ὁ χειροῖσιν κύνες. ἡ μυθικῶς, ὡς ἡ µεγαληθέστα Καλλιπὴς εἰς Ἀρκτον, ἡ κατὰ τιμὴν, ὡς οἱ διόσκαροι διδυμοί, ἡ διὰ εἰσὶ καὶ διὰ σκαλίας χάριν, ὡς τὰ πολλὰ τῶν ζυθίων.* Honoris causa sideribus adscripta Ariadne, Coma Berenices, Caesaris astrum, anima Antinoi &c. Sic ex Persarum sententia Orion erat Nimrod *ἀποθεωθεὶς*. Chronicon Paschale pag. 36. Justinus Martyr pag. 67. *τί γὰρ λόγος τῇ Ἀριάδνῃ καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῇ κατηγερόται λεγομένων;* Homilia V. Clementin. §. 17. *αὐτίκα γὰρ Ζεὺς κατηγέρισεν Καλλιπῶ &c.* Jam ergo Ju-

piter.

pter Callistonem stellam fecit, quæ vocatur urſa minor, quamque Cynoſuram appellant nonnulli. Neptunum in calo collocavit Delphinum Amphitrites gratia: & Orionem ex Euryale in Minois filia natum, propter natum Euryalem aſtrâ donavit. Bacchus cororam Ariadne, Jupiter aquilam qua in rapiendo Ganymede uſus fuerat, ipſumque Ganymedem in Aquarii honore conſtituit, ac taurum honoravit ob Europam. Quin & Caſtorem, Pollucem ac Helenam Lede gratificans ſtellas fecit, & Perſeum propter Calliſtonem, Virginem qua & Dice ob Themis, Herculem propter Almenam. Similiter noſtra ætate Aſtronomi illuſtres ſideribus intulere Joannes Hevelius ſcutum Sobieſciamum, Gothofredus Kirchiuſ Pomum imperiale, Gladios electorales Saxonicos, & ſceptrum Brandenburgicum, ut videre licet in Actis Erud. A. 1684. p. 397. & A. 1687. p. 452.

A diverſis gentibus diverſa nomina ſideribus data & diverſæ imagines impoſitæ fuerunt. Sic alia nomina alizque imagines ſiderum apud Egyptios, alia apud Chaldæos, Perſas, Indos, alia apud Græcos, alia apud Arabes denique. Vide Scaligerum ad quintum Manilii pag. 335. ſeq. Gaſſendium T. 5. p. 375. Salmaſium præf. ad lib. de annis Clima-
 Æter. Tho. Hyde in Hiſt. religionis Perſarum pag. 390. Georgium Paſchium *rov maxarim* in inventis novantiquis pag. 552. editionis ſecondæ, Jac. Gaſſarellum in curioſitatibus inauditis & Philippum Cæſium in Cælo Aſtronomico Poëtico. Hinc vanitas innotefcit Aſtroglogiæ apotelesmaticæ quatenus ex nominibus naturam ſiderum & effectus colligit. Præſtat tamen vetera ac recepta ſemel nomina Græca imaginesque aſtrorum retinere quam cum Joanne Bayero c) & Julio Schillero ſan-
 Mmm 2 Etos

c) Gaſſendus in vita Peireſkii ad A. 1628. Cum exemplum cæli Chriſtiani à Joanne Bayero aſſecti & à Julio Schillero (Auguſtus Vindeſ. 1627.) conſecti allatum fuit, commen-
 dabit quidem Peireſkiuſ pietatem, qua illi vulgæis Planctarum nominibus ſubſti-
 tuerunt propria Adami, Moſis, aliorumque Patriarcharum: indideruntque duode-
 cim ſignis Apoſtolorum vocabula & aſſerunt ceteris aliorum ſanctorum rerumque
 religioſarum nuncupationes, præter figuras recte conſultas conſiditque nobis de iſtis car-
 minibus: ſed inſtitutum non comprobabit perſertendi conſuſandique quicquid cæleſtis
 notitiæ à memoria uſque antiquiſſima reſperſum eſt in omnes libros. Quamquam ſerio
 non tinnit, ne propterea Aſtronomi univerſam illam aſtrorum nomenclaturam im-
 mutarent, quoniam illico perbiderent nihil ſe inde adjuvari, turbari ſero plurimum
 Addebat perſuſor illos ſchematiſmos ſiderum, tametiſi profanos nihil efficere Chri-
 ſtiana pietati, cum & ipſe olim obſervaret Verceſis hujusmodi imagines à xille & du-
 centis annis ſornici impreſſas. Denique optare, ut qua ſolerti manu nobis iſtaſ calatent,
 Verceſſenſes illas ſua antiquitate commendabiles expreſſet. Jo. Heveliuſ prodromo
 Aſtronom. p. 110. Licet Bayeruſ & ex eo Schilleruſ muſto plures quam Tycho, & Ke-
 pler

Etos vel cum Erhardo Weigelio d) insignia principum substituere, ne tota ratio astronomiz perturbetur & omnia omnium superiorum Astronomorum scripta inutilia reddantur. Magis ferendum est & si fortassis parum utile vel necessarium Wilhelmi Schickardi viri cetera præstantissimi institutum, qui in Astroscopio suo veteribus nominibus & imaginibus servatis novas ex sacris indidit significationes, ut ei v. g. Gemini sint Jacob & Esau: Pisces, duo illi quibus CHRISTUS quinque millia virorum pavit &c. Mutavit tamen & ipse pleraque, dum pro Boote v. g. suggerit Nimrodum, pro Hercule Simsonem, pro Cassiopeæ Bathsebam ac similia. Video etiam simile quid jam pridem in mentem venisse Bedæ presbytero, qui in carmine quod incipit *Mira prorsus paganorum & seva dementia* T. 1. pag. 417. duodecim signa Zodiaci in sensum Christianum trahit. Sic fuere jam olim qui dies hebdomadæ à planetis nollent denominari, quod hæresibus etiam adscriptis Philastrius cap. CXI. sed suaderent ea (ita Campanella in tractatu de Monarchia Hispan.) à septem sacramentis appellari, & menses à duodecim Apostolis, quod factum videre est in fastis sacris Ambrosii Novidii Fraccidicatis Paulo III. Pontifici, & elegiaco carmine ad Ovidii imitationem compositis. Rom. 1547. 4.

Neronis præcipue cœnationum rotunda, quæ perpetuo diebus ac noctibus vice mundi circumageretur. Sveton. Neronec. 31.

Σφαῖραν καλαίμην sive exculmis æthereis πρὸς τὸ τῶ παντὸς μῆμα πεποιημένην memorat Lucianus in Nigrino T. 1. p. 21. Galenus XIV. de usu partium T. 1. edit. Basil. p. 521. ὥστε ἅ οἱ τὰς τῶν πλανουμένων ἀστέρων περιόδους μιμνήσκοντες Διότινων ὀργάνων αὐτοῖς ἀρχὴν κινήσεως ἐνδόνους &c. Porphyrius de anima ad Boethium Sidonium apud Euseb. XI. 28. præparationem,

- plerumque stellas exhibuerunt, nihilominus reliquis omnibus minime fidendum, cum nullum plane fundamentum longitudinis & latitudinis indicaverint. Atque ideo penitus mihi persuasero, quod maximam partem fixarum exceptis Tyconicis non nisi nudo oculo rudiori Mineræ tantum delineaverint ----- Figura Bayeri nihil amplius præstant quam quod totum cæleste negotium perturbent, & quod omnes stellas quæ in globis ad sinistram sunt constitutæ, ad dextram appareant. Bayerus enim ordinem stellarum inconsiderate plane invertit, ex quo Catalogi omnium auctorum confunduntur; etiam ætiores perturbantur, cum nullam stellam debito nomine, sed per litteras tantum, quod ædiocerrimum, denominat. Confer eundem Hevelium introductione in firmamentum Sobiescianum p. 10. seq.

- d) Vide Acta erud. A. 1688. p. 451. & Georgii Paschii inventa novantiqua p. 544. seq. edit. secundæ.

τιον ἀνδρῶπος ἐπὶ τῇ γῆς συνόδῳ τῶν ἐπ' αὐτὰ κατὰ τῶν κινήσεως διμμεγρήται ὡς μηχανημάτων τὰ ἐν ὕδατι κινούμενα.

In numis frequentissimum est Imperatores à Cesare usque, Regesque ac principes cum globo in manu conspici, potestatis denotandæ causa. Interdum etiam cum globo duplici, ut Imperium significetur in orientem & occidentem, v. g. in numo Commodi apud Rubenium, LI, 51. vel cum triplici ut Europæ Afrix Africæ Imperium denotetur. Ita in numo Augusti apud eundem XV. 18. Idem Rubenius victoriam sphæraz cœlesti insistentem exhibet X. 13. quemadmodum Romam Deam cum hasta & orbe in manu. LXIII. 15. Etiam in imaginibus Imperatores sive sculptis sive pictis constat globum manu gestare. De sculpta imagine locus est insignis Ammiani XXV. 10. *Nam & Maximiani statua Casaris quæ locata est in vestibulo regia, amisit repente spheram auream formatam in speciem poli quam gestabat.* De Justiniani statua equestri Codinus & Svidas: *ὃ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν ἐμπειρηγὸς & σωτὴρ ἐν ἀντρί.* Confer Marqu. Freherum in notis ad Petrum de Andlo II. 6. & doctissimi viri Christophori Beumanni notitiam dignitatem illustrium IV. 4.

In palatio Farnesiano Romæ exstat statua Herculis circa Comodi Imp. tempora ut videtur sculpta sustinentis globum cœlestem sideribus insignitum de quo adscribam hæc Francisci Bianchini viri eruditissimi in historia Universalis ex antiquis monumentis confirmata Rom. 1699. 4. p. 369. *Nel palazzo Farnesiano in Roma si conserva una statua antica d' Ercole da pocibene osservata, abbenchè sia uno de più cospicui monumenti di antichità; perciocchè sostiene il globo celeste che dal sito delle costellazioni rispetto à punti de' solstizi e degli equinozi si conosce lavorata à tempi di Commodo, intorno à quali s'è lavorata, siccome ci fece avvertire il celebre Astronomo Regio signor Cassini nell' osservarla, che ei fece l' anno 1695. quando ci portammo unitamente à vedere quel nobile monumento di antichità. Misurio il luogo della prima di ariete, il quale cadeva nel decimo grado del segno che porta lo stesso nome. L'occhio del Toro si vede collocato 40. grado lontano dal principio di cancro costituzione assai prossima alla osservata dal Tolomeo in quel secolo de gli Antonini in cui crediamo lavorata la statua. Il capo dell' uno de due Gemelli che precede detto Polluce ed Ercole, non tocca il punto del tropico estivo, ma vicinissimo è à toccarlo, e dimostra di rimanere circa al 29. grado di II, la dove à an nostri è passato ab 19. del segno seguente. Richiederebbe un trattato à parte quella ingegnosa scoltura, e forse un giorno l' otterrà per soddisfazione de gli eruditi. Singularem de globo hpc dissertationem pollicetur auctor præstantissimus p. 571.*

Nescio an hoc loco referam illud Chosrois ab Imp. Heraclio eversum, mirandum certe, etsi non magis forte huc spectans quam illud Salmo- nei. Ita vero de Chosroë Jo. Tzetzes Chiliad. I. hist. 66.

Ἐν τοῖς ἑρῶσις ἄρανόν ἔχων τεχνητεύοντα
 Ἐξ ἡ βροτῶν καὶ κέρανοι μηχανητοὶ καὶ οὐβροὶ
 Ἐκωμέναν πρὸς βίαν ἐβήγνυτο πρὸς θάμνον.

Fertur etiam Sapor rex Persarum machinam cœlestem mirandi artificii habuisse, atque ut ad recentiora tempora descendam, Gajafadinus Turcarum Imp. Friderico Imperatori tentorium misit mira arte ita instructum, ut sol & luna in eò facti cursum suum recte observarent, & horæ tam noctis quam diei recte indicarentur, ut è Trithemii Chronico Hirsaugiensi notavit Spondanus ad A. C. 1232. Vicissim Ferdinandus I, Imp. ad Solimannum misit globum cœlestem insignem argenteum cujus meminere Jovius ac Sabellicus. His adde qnz Cardanus sub extremum libri XIII. de subtil. Hinc soles, astra lunaque clementi celo, que Nicolaus Siccus vir splendidissimus omnique scientiarum nobiliorumque artium genere eruditus representavit coram Philippo II. Hispaniarum principe. Vidimus solem sideraque in sereno collucentia, latentia artis nubibus, bebetata candida, motum cum sidere ac tam tempore representationis fabula congruentem. Ibi saphiros, chrysolithos verasque pyropos lumina vitreis abscondita dodecaedris icosædricisque nativo vitri colore mentiebantur. Edidit scena tonitura, cum etiam naves velut in mari ferre ac fluuvari videres.

Ansam hinc sumpsit vir egregius atque ingeniosus Joannes Valentinus Andreæ in Apologis suis manipulo I. Apologo 10. Campanellæ libellum quo Monarchiam universalem, tot millium sanguine jam constantem chimæram, Philippo Hispaniæ Regi ominari voluit, ejusque irritum consilium hoc modo adumbrandi: Thomas Campanella, insignis artifex, Archimedes a machinæ emulatione avroma monarchicum fabricavit, quo motu solis ab Occidente orientis ingeniose representaretur, idque Philippo II. Hispano &c. cunctarum gentium pio parenti, inter totius Orbis monarchas potentissimo, Numine DEI electo ad sparsa imperia congreganda &c. dedicavit. Jucundum utique spectantulum, cum Gallia, Germania, Italia, Anglia & per similes rotula sese mutuo insigni artificio exciperent, & pinicem illud Solare corpus supra horizontem elearent, Id opus Indico auro fulgidum & Morpheï penicillo ra-

In numo Juliz Mafz quæ Juliz Domnæ Severi imp. uxoris for-
ror fuit, univerfa duodecim figna Zodiaci eleganter expreffa cernuntur
apud Patinum introduct. in numifm. cap. XVII.

In Anthologia Epigrammatum lib. V. p. 516. legitur Epigramma
εἰς μνηστῆρον ἔχον τὰ δώδεκα ζῳδια, five in menfam in qua planetæ de-
fcripti cum duodecim fignis in Zodiaco:

Ἀργύρε' ὅ πολ' ὅτ' ὅπῃ Φαέθον' αὖ σελήνῃ
Διέρεται: ἀντιτύπων πιμπλαμένη Φαέων.
Ἀπλανεὺς δ' ἐκάτερθε, καὶ ἀνιθεόντες ἀλλήται
Ἀδρομέης γενεῆς παῖσαν ἄγασι τύχην.

Videndus etiam Leontius de compositione sphæræ, & Proclus ac Beda
libellis de sphæra. Svidas in ξηρόλοφος ubi memoratur θέσις ἀστρονομικῆ λῆ-
στη διακρίσεως posita sub Imp. Severo. Synesius Patonio muneris loco
Astrorlabium offerens, Astronomiam p. 309. vocat προσεχὲς παρθεμίων τῆς
ἀπαρτήτης Θεολογίας, congruentem trajecitum adreconditam Theologiam. Astro-
labium vero ipsum ἀγαλμα πάγκαλον ἔκκοσμικὸν πλάτης, cavum ex ar-
gento à Synesio excogitatum: Διανοίας μὲν ἔργον ἐμὴς ὅτα μοι στανευπρόητην
ἡ σεβασμωτάτῃ διδασκαλῆς, (Hypatiam intelligit) χειρὸς ἢ τῶν κατ' ἡμᾶς
εἰς δημιουργίαν ἀργύρεα τῆς ἀρίστης. Huic Astrorlabio stellas diversarum sex
magnitudinum suo quasque loco inferuit, addiditque solido auro Διὸς
χρυσὸν τερεῖν descrypta in vacuis locis sub circulo antarctico posita duo
Epigrammata, quorum unum ita sonat:

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐΦάμερ', αἰδ' ὅταν ἀστρῶν
Ἰχθεύω πυκνὰς ἀμφιδρόμους ἑλικας,
Οὐκ εἴ ἐπιψάω γαίης ποσσίν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζῆνι διοτρεφέως πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

Aterum ipsius est Synesii, atque ita se habet:

Ἡ σοφίη σῆβον εὖρεν ἐς ἄραν, ὡ μὲγα θαῦμα,
Καὶ νόον ἐξ αὐτῶν ἤλθεν ἐπικρατίων.
Ἡνίκα καὶ γυνὴ σφαίρας ἐπιτάσσετο νῶτα
Ἰσα ἢ κύκλου τομαῖς ἐχ' ὁμαλαῖσι τέμει.
Πλέπτεο τείρεα πάντα πρὸς ἀντιχά τῆς ἐπὶ Τιτᾶν
Νύκτα ταλαντεύει καὶ Φαέθ' ἐρχόμεν'.
Δέξο ζῳδιακὴ λοξώσιας, ἀδὲ σε λησεῖ
Κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως.

Confer Bedam in libello de astrorlabio T. I. Opp. p. 394. seq.

Ne-

Nescio an hoc loco referam illud Chosrois ab Imp. Heraclio eversum, mirandum certe, etsi non magis forte huc spectans quam illud Salmo- nei. Ita vero de Chosrôe Jo. Tzetzes Chiliad. I. hist. 66.

ἐν τοῖς ἐρόφοις ἑρπὸν ἔχων τεχνητεύοντα
 ἐξ ἑ βροταὶ καὶ κέρανος μηχανητοὶ καὶ ὄμβρος
 ἐσωμένων πρὸς θεῶν ἐρρηγνυτο, πρὸς θεῶν.

Fertur etiam Sapor rex Persarum machinam cœlestem mirandi artificii habuisse, atque ut ad recentiora tempora descendam, Gajafadinus Turcarum Imp. Friderico Imperatori tentorium misit mira arte ita instru- etum, ut sol & luna in eo facti cursum suum recte observarent, & horæ tam noctis quam diei recte indicarentur, ut è Trithemii Chronico Hirsaugiensi notavit Spondanus ad A. C. 1232. Vicissim Ferdinandus I. Imp. ad Solimannum misit globum cœlestem insignem argenteum cu- jus meminere Jovius ac Sabellicus. His adde qnz Cardanus sub extre- mum libri XIII. de subtil. *Hinc soles, astra lunaque ementito celo, que Nico- laus Siccius vir splendidissimus omnique scientiarum nobiliorumque artium genere eruditus representavit coram Philippo II. Hispaniarum principe. Vidimus solem si- deraque in sereno collucentia, latentia artis nubibus, hebetata candida, motum cum fidere ac tum tempore representationis fabula congruentem. Ibi saphiros, chryso- litops verasque pyropos lumina vitreis abscondita dodecaedris icosaedrisque nativo vitri colore mentiebantur. Edidit scena tonitura, cum etiam naves velut in mari ferre ac fluctuari videres.*

Ansam hinc sumpsit vir egregius atque ingeniosus Joannes Va- lentinus Andreæ in Apologis suis manipulo I. Apologo 10. Campanellæ libellum quo Monarchiam universalem, tot millium sanguine jam con- stantem chimæram, Philippo Hispaniæ Regi ominari voluit, ejusque irri- tum consilium hoc modo adumbrandi: *Thomas Campanella, insignis artifex, Archimedeæ machine æmulatione automa monarchicum fabricavit, quo motus solis ab Occidente orientis ingeniose representaretur, idque Philippo II. Hispano &c. cunctarum gentium pio parenti, inter totius Orbis monarchas poten- tissimo, Numine DEI electo ad sparsa impéria congreganda &c. dedica- vit. Jucundum utique spectaculum, cum Gallia, Germania, Italia, Anglia &c. per- similes rotula sese mutuo insigni artificio exciperent, & puniceum illud Solare corpus supra horizontem elevarem. Id opus Indico auro fulgidum & Morphei penicillo va-*

re pictum, cum ad Magnam Mundi Monarchiam Albani & similium aliquot ministerio deferretur, cum importunum mare Anglicum vix evassisset, nescio quo infelici casu rheda, qua vehebatur, in medio Belgii corruit, opusque inestimabili pretii perfregit. Qua ministrorum negligentia supra modum irritatus Philippus, cum frustra Occidui orbis artifices implorasset, iusto dolori decentique pudori aliquam diu indulgens, tandem in summi artificis DEI sapientissima machina acquievit.

Sinensium Observatorium Regium in Nanquinenſe una cum instrumentis sphæra, globo, quadrante, sextante &c. antiquis & longe præstantioribus * novis, Jesuitarum industria additis descriptum videre est in Ludovici de Comitibus memoriis de regno Chinenſi parte 1. p. 91. seq.

De observatorio insigni Parisiensi Christianissimi Regis consules Baptistam du Hamel in Historia Regiæ scientiarum Academiæ lib. I. sect. IX. & Peraultum ad Vitruv. lib. I. cap. 2.

Ex iis quæ recentiorum ingenia in hoc genere elaborarunt, celebranda sunt imprimis Tychonis Brahei admiranda instrumenta, quibus ad observationes cælestes usus est & quæ singulari volumine in fol. pulcherrime ligno descripta exstant Tychonem etiam vicit Johannes Hevelius, cujus machina cælesti sive opere duobus in folio Voluminibus instrumenta ejus Astronomica describente nihil unquam perfectius & admirabilius sol adspexit. Utriusque Tychonis & Hevelii industria quoque factum est ut longe plura hodie sidera numeremus & longe accuratius noscamus quam Astrologi veteres.

Idem Tycho præter alia Globum cælestem ex orichalco condidit diametro sex pedum, in cujus horizontis ambitu hæc verba aureis litteris insculpi curavit: Anno à CHRISTO nato MDLXXXIII. regnante in Dania Friderico II. hunc cælesti machina conformem globum, in quo effixa octava sphæra sidera cælitus organis deprebensa suis quæque locis ad amissim representare, errantiumque stellarum per hæc apparentias perveſtigare decrevit, Cælo terrigenis quæ rationem eam capiunt mechanico opere patefacto TYCHO BRAHE O. F. sibi & posteris F. F.

In prægrandem sphæram duplicem, Ptolemaicam alteram, alteram Copernicanam à Gvilelmo Blæu constructam legi possunt Epigrammata bina Casparis Barlæi T. 2. poem. p. 482.

Sphæra

* In his est globus astrifer 2000. librarum, quem vel puer nullo negotio versat, & ad omnes aliusmodi gradum attollit. Vide Illustris Leibnitii novissima Sinica p. 154.

Sphæra mobilis insignis oblata Regi Galliarum Ludovico XIV. à Martinoto & Hayo celebratur in Ephemeridibus Parisiensibus A. 1701. p. 364. & in Dombensibus sive Trivultinis ejusdem anni p. 358. & A. 1707. p. 81. seq.

Globos cælestes & terrestres admirandæ magnitudinis ac structuræ vidit recens ætas Anglicanum a) Comitis de Castello Maine, Gortorpiensem auctore b) Adamo Oleario, Norimbergensem Erhardi Weigeli c) & Maxagila, Augustanum Christophori Tresleri & Parisienses d) Vincentii Coronelli, diametro quindecim pedum; oblatos Regi Galliarum à Cardinali Estræo. Prætereo planisphæria Pardyesii, Cassini e) Fabri, f) Insulani g) &c.

De Georgii Christophori Eimmarti Astronomi Norimbergenfis sphæra armillari trium fere pedum altitudine, tota ex orichalco, secundum hypothesein Copernici ita composita ut omnes ac singuli planetæ virtute folius cochleæ perennis promoti quisque periodum suam in propria orbita decurrat, vide Clariss. Wagenseilii librum de Norimbergæ P. 155.

Cornelii Drebellii quoque acutissimi Germani organum perpetui motus haud prætereundum, quod his verbis laudat Joannes Daniel Major ingenio errante cap. VII. *Perficatissimus vero etiam Drebbelius ille Machinarum varii generis insolentiorum Machinator insignis, post Archimedem fere unicus, ausus est elaborato à se liquore spirituofo mirabile opus agente simulacrum universi per artem effingere, in eoque ob arcantum consensu spiritus istius cum athere, non minus planetarum sphaeras atque circuitus quam anni, mensum, dierum, horarum mensuras ac differentias Jacobo primo magno Britannia Regi exhibere. Eandem admirandam machinam eleganti efigiagrammate celebravit magnus Hugo Grotius p. 320. Poëmatum, De Adolphi Balduini sole artificiali per-*

N n n

petuo

a) Vincentius Coronelli Epitome Cosmographica lib. 3. Acta Erud. 1694. mense Julio pag. 333.

b) Olear. *Versische Xriste-Beschreib.* pag. 626 Jo. Dan. Major ingenio errante F. b. seq. Morhofius poemata p. 514. & Georgii Paschii inventa novantiqua p. 555. seq.

c) Weigel. *idea Mathes.* universæ p. 75. seq. & 81.

d) Ephemerides Paris. A. 1704. p. 1040. seq.

e) Ephemerid. Paris. 1681. p. 252.

f) id. A. 1702. p. 263.

g) id. 1700. p. 140.

petuo mobili vide Ephemerides Paris. A. 1682. p. 68. & de nescio cujus artificis machina duplici quæ exstant Parisiis in Bibl. Regis Galliz, quarum altera Eclipsis cujusque locus & magnitudo, altera motus situsque planetæ cujusque in cælo qualem secundum systema Copernici, tempore quovis desiderato habuit vel habebit, facile ad oculum monstrari potest.

Tuborum five telescopiorum usum, quorum ope tot veteribus incognita recens ætas in sideribus observavit, alii Jacobo Metio, h) vel Galilæo de Galilæis, alii ut Petrus Borellus Zachariæ Jovannidi Zelandio i) tribuunt, alii denique Cornelio quem jam memoravi Drebbelio, vel Jo. Baptista Portz aut Rogero Baconi. Sane Hieronymus quoque Fracastorius in Homocentricis p. 18. notavit *majora omnia videri & propinquiora si quis per specias per duo specilla ocularia altero alteri superposita, quod congruit invento Eustachii Divini relato in transactionibus Philosophicis Anglicanis T. I. p. 626. De Gerberto autem qui inter Pontifices Romanos Sylvestri II. nomine clarus est, apud Ditmarum Merseburgensem l. VI. Chronici p. 399. in edit. Illustris Leibnitii scriptorum veterum Brunsvicensium legas eum optime callosisse astrorum cursus discernere & Horologium fecisse confiderata per FISTULAM quadam stellæ nautarum duce. Cum ejusmodi fistula five tubo imaginem Claudii Ptolemæi sidera contemplantis in vetusto Codice reperit V. C. Joannes Mabillonius, ut supra p. 417. jam annotavi, sed vitris instructas fuisse illas veterum fistulas non constat, quas fortasse alii rectius accipiunt pro dioptris. k) vitro vacuis, quibus & ipsis visum juvari propter radios oculi in unam rem intentius collectos perinde ut tuba stentorea vocem, notum est. Sed tempus jam est ut missis hæc ad telam nostram pertexendam redeamus.*

CAPUT

b) Voss. de scientiis Math. pag. 201. Menagii Origines Gallicæ in lunettes de Galilée, G. Paschii inventa novantiqua pag. 523, seq. Wotton reflect. upon ancient and modern learning chap. 15.

i) Petrus Borellus de vero telescopii inventore.

k) Confer Vignolii Marvilli Misc. Historico litter. T. 1. p. 157. & H. Vagerium de Microscopis & rubis vitro carentibus.

CAPUT XV.

De PAUSANIA & POLYÆNO.

Pausania Cappadocia etas & alii hoc nomine. 1. Scripta quæ exstant. 2. Deperdita. 3. Eorum quæ exstant editiones. 4. Index scriptorum à Pausania allegatorum. 5. Polyani scriptores etas & eo nomine plures alii. 6. Ejus Strategemata. 7. Editiones. 8. Deperdita scripta 9.

I.

PAUSANIAS Cæsareensis Cappadox, non diversus ut videtur ab eo quem *ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴν* vocat Galenus. a) III, 141 (edit. lat. 10.) de locis affectis, ubi se cum eo Romæ locutum esse testatur. Constantinus vero Porphyrog. Lib. 4. them. 2. pag. 12. vocat Pausaniam Damascenum. Auditor fuit Herodis Attici b) ipse discipulus habuit Ælium c) de quo infra, & Aspasium. d) Quod addit Philostratus, Pausaniam unum fuisse *τῶν ἑκκλησιῶν μετεχόντων*, ex alio ejus loco in vita Sophistæ Adriani pag. 582. intelligitur, nimirum fuisse illum unum ex decem Herodis Attici auditoribus familiarioribus, qui præter lectiones quas communes omnibus habebat audierunt eum statotempore ad clepsydram dicentem. Ita enim

Nnn 2

intel-

a) Galeni verba sunt: *Παυσανίας δὲ ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴς εἰς Ῥώμην ἀφικόμενος ποτὲ τὴν μικρὰν δύο δακτύλους τῆς αἰσιτεῆς χειρὸς καὶ ἑμὲς ἰοῦναι συδυσσάμενος μὲν ἔσχεν τὸ πρότερον, ὑπερονδὲ ἡ ἀνασχέτης, κακῶς στραπτυσσάμενος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ὅτε δὲ ἐγὼ διασάμην αὐτὸν ἠρώτων &c.* Eundem hunc esse Pausaniam cum nostro non dubitat Joannes p. 16. de scriptoribus Hist. Philos. Sane noster in Syria per aliquod tempus versatus esse videtur, & Stephanus Byz. Syriaca *ἱστορία* diligenter à Pausania repetit, testatus quoque eum de Anisochia librum scripsisse, Albus fuit Pausanias Medicus cui Empedocles Physica sua inscripta, Laert. VIII. 60. Hujus Pausaniæ una cum Empedocle mentio apud Galen. libro & capite 1. Therapeut. Alius Pausanias Medicus junior ad quem scripsit Alexander Magnus teste Plutarcho in ejus vita pag. 689.

Alius Pausanias Lacedæmonius, cujus *περὶ Ἑλληνιστῶν, Λακωνικά, χρονικά, περὶ Ἀμφικτυονίων, περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ ἱερῶν*, memorat Svidas, idem forte cujus *Taika* laudant Arrianus & Ælianus. Omitto Pausaniam belli Medici fulmen de quo Thucydides, Nepos &c. & Pausaniam interfectorem Philippi Macedonis de quo Justinus. Pausaniam denique cognomento *λακων* de quo Guathenæ jocus apud Athenæum XII. p. 578.

b) Philostr. 2. de Sophist. p. 590. Svid. in *Παυσαν.*

c) Philostr. p. 619. d) Svid. in *Ἀσπασ.*

Ptolemæus Grammaticus ἐπιθίτης sive ut Eustathio appellatur ἐπιθετός dictus quod præceptore suo Hellenico Grammatico Agathonis qui Zenodotum Ephes. audiverat discipulo relicto Aristarchum secutus est. Scripserat Suida teste πει τῶν παρ. Ὁμήρῳ πλεονῶν & commentarium in Odysseam.

Ptolemæus Evergetes Ægypti Rex, Aristarchum Grammaticum audivit & scripsit ἱστορίων (quæ Athenæus ὑπομνήματα appellare videtur) libros XXIV. Vide Vossium lib. 1. Hist. Græc. lib. 1. c. 18. p. 118. & cap. 21.

Ptolemæus hæreticus, ἀπάνθισμα τῆς οὐαλαντίνης σχολῆς ut vocatur S. Irenæo præf. libror. adversus hæreses. Ejus Epistolam ad Floram servavit S. Epiphanius XXX. 7. Hujus potissimum Ptolemæi Valentianismum ab Irenæo & Tertulliano impugnatum observat H. Dodwell quem vide diss. ad Irenæum p. 318. seq.

Ptolemæus Hephestionis. Vide paulo ante Ptolemæum Chænum.

Ptolemæus Ligi, Ægypti Rex qui res Alexandri scripsit de quo dixi lib. III. cap. 8.

Ptolemæus Medicus Erasistrateus. Cæsar. Aurel. III. 8. Chronicar. passion. Incertum aliusne sit Medicus Ptolemæus Galeno laudatus & Aëtio. ἱστορικός οὐ μὲν δὲ τὰ Ἀργυπτιῶν ἀνεκὰθεν ἱστορίων Syncell. p. 64. Ptolemæi hujus *Mendesi* sacerdotis Tatiano, Justino, Tertulliano & Cyrillo Alex. laudati librum περὶ χρόνων allegat Apio apud Clementem Alex. I. Strom. p. 320. & Eusebium X. 12. præp. Neque valde antiquior fuerit hic Ptolemæus Apione, siquidem idem sit quem ἐν πρώτῳ περὶ ἱερώδους & βασιλέως laudat Ammonius in ἰδύματι. Ita quidem doctissimus Vossius II. 5. Hist. Gr. Magis tamen inclino in eam sententiam, Ptolemæum Afcalonitæ ab Ammonio intelligi, quem & alibi laudat & qui Herodis Afcalonitæ civis fuit.

In Morerii Lexico pro Ptolomæe, *Medecin*, lege *Mendesiën*.

Ptolemæus Naucratis Sophista cognomento Marathon, Herodis Artici auditor, sed qui ad Polemonem magis orationem suam conformabat. De eo Philostratus lib. 2. de Sophist. p. 591. seq. Ejus cum Heraclide Lycio contentionem refert idem p. 608.

Ptolemæus Paripateticus cujus meminit Porphyrius in Plotini vita. Utrum diversus fuerit à Ptolemæo Afcalonita, dubitare me memini lib. III. cap. 11.

Ptolemæus cognomento *Pindarion*. Vide supra in Ptolemæo Alexandrino.
Ptolemæus *Platonicus* qui scripsit in *Timæum* Platonis, teste Proclo.

Ptolemæum Philadelphum Regem, *Platonis* sectatorem vocat S. Hieronymus præf. ad quæstiones Hebr. in Genesim, in eo quidem quod & ipse instar Platonis unum DEUM colendum esse duxit.

Ptolemæus Philadelphus Philosophus Pythagoricus quem Beda lib. de Musica & ex eo Meursius p. 185. ad Nicomachum atque Jonsius p. 114. memorat, nullus fuit, Harmonicorum enim quæ ille Ptolemæus dicitur scripsisse, auctor fuit Claudius noster Ptolemæus, ut supra §. 12. demonstravi.

Ptolemæensis Philadelphus inter Dipnosophistas colloquens ab Athenæo inducitur, sed is à patria Ptolemaide Phœnicæ ita dicitur, ut Antiochus Ptolemensis apud Marcellinum Comitem in Chronico. Itaque Jonsius male Philadelphum Ptolemaicum appellat, à Ptolemaide vero Ægypti dicuntur potius Ptolemaicæ, ut notavit illustis Ez. Spanhemius diss. IX. de usu numism. p. 912.

Fuit & recens quidam scriptor Claudius Ptolemæus nobilis Senensis cujus libri sex Epistolarum Italice scripti estant, quarum selectas Gallice transtulit Petrus Vidal Tolosanus, Paris. 1572. 8. Prætereo Ptolemæum Lucensem circa A. C. 1300. clarum scriptorem Chronici quod laudat Joannes Gerson de statu Ecclesiæ V. & N. T.

XVI. Cum Geographos supra cap. 2. persequeretur, annotavi nonnulla §. 10. de tabulis sive chartis veterum Geographicis, de quibus varia etiam observata esse video Petro Bertio in præfatione ad Ptolemæi Geographiam. Labet igitur in præfenti ubi de Astronomorum principe Ptolemæo mihi sermo fuit, similiter pauca quædam subjungere de veterum sphaeris globisque cœlestibus & aliis ejusmodi instrumentis Astronomicis, quibus interim utetur lector, donec oriatur alius me eruditior qui satisfaciât Clariss. Viri Jacobi Bernardi a) desiderio, ut Historiam Globi plenius atque exactius describat. De observationum quidam cœlestium antiquitate præclara sunt quæ disputavit magnus Gassendus

- a) Nov. Reip. litterar. A. 1699. T. 2. p. 471. *Quelques personnes curieuses souhaiteroient que quelqu'un fit l' Histoire du Globe, à peu pres comme on a fait celui du Calendrier, en montrant qui en a été le premier inventeur. Et quels ont été les progres. Que si ce plan est trop difficile à remplir, on pourroit savoir du moins, qui est le premier inventeur des globes celeste & terrestre.*

sendus præf. ad Vitam Tychonis Brahei. Attingit hoc argumentum etiam Clarissimus Jaquelotus diss. 1. de existentia DEI adversus Atheos cap. 22. Sed in præfenti unus mihi erit scopus propositus, veterum in efformandis cœlestis machinæ imaginibus & instrumentis Astronomicis industriam breviter perstringere.

Ut ab Hebræis initium sumam, suspicari quis possit Regem Salomonem in templo suo duas illas insignis molis columnas ideo statuisse ut singulis illis imponeret sphæram sive globum, ut vocatur 3. Reg. VII. 16. qui septem erat circumdatus circulis sive totidem planetarum orbitis, id. 17. Confer 2. Paralip. III. 16. Equidem uti sanctum tabernaculum ita templum quoque referebat imaginem universi, unde ἐκμαγείον παντός κόσμου appellatur ab auctore Chronici Paschalis pag. 77. In hoc peradytum sive sanctum sanctorum in quo manna gratiæ, atque lex & Aaronis virga, providentiæ divini symbola erant & DEUS super Cherubim apparebat, designabatur b) cœlum νοητόν, in quod ingressus est JESUS, Hebr. IX. 12. 24. VI. 19. 20. Sanctum sive media pars erat, cœlum visibile & ἅγιον κοσμικόν ut vocatur ab Apostolo Hebr. IX. 2. atrium denique quod animalibus pariter & hominibus sacris profanis patens erat sub dio, denotabat orbem terrarum. Mensa cum duodecim panibus, totidem signa Zodiaci, quæ mensa quoque Iliaca Egyptiorum videntur significari. Mensa autem ipsa terram innuit quæ duodecim signis ambitur. Vide si placet P. Fabrum III. semestrium p. 408. Candelabrum cum septem lampadibus referebat septem planetas; quatuor cortinarum colores, & ara quadrilatera, quatuor elementa. In libro Sapientiæ IX. 8. non modo templum vocatur μίμημα σκηνῆς ἀγίας cœlestis, uti Apostolo Hebr. VIII. cœlum ἀληθινή σκηνή, sed cap. 18. v. 24. auctor libri Sapientiæ etiam in ornatu Pontificis maximi fuisse affirmat ὅλον τὸν κόσμον, quod disertius explicans Philo lib. de somniis p. 463. testatur eum jussum χιτῶνα ἐνδύεσθαι ἔκ παντὸς ἀνιμίμημα ὅσα ἔραν, ἵνα συναρμυγῇ καὶ κόσμος ἀνθρώπων καὶ τῷ παντὶ ἀνθρώπος. Lib. de profugis p. 364. ἐνδύεται δ' ὁ μὲν πρὸς βύτατος ἔντ' αὐτῷ λογισμῷ εἰσθῆτα τὸν κόσμον, γῆν καὶ ὕδωρ καὶ αἶρα καὶ πῦρ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐπαμπίχεται. Etiam Josephus III. Antiqu. Jud. 9. p. 86. de vestitu Pontificis maximi loquens singula ejus eis ἀπομίμησιν καὶ ἀχτύπωσιν τῶν ὅλων facta esse observat.

Ab

b) Confer Philonis & Josephi loca apud Grotium in Matthæum XXVII. 51. Clementem Alex. V. Strom. p. 563. Cœnam Indoplevten lib. I. p. 115. II. p. 134. seq. III. p. 163. 173. seq. V. p. 197. 200. seq. VII. p. 297. IX. p. 309. 311. Menaschi ben Isaï in Conciliatore ad Exod. XX. 3.

Ab Hebræis ad alios descendere juvat. In Achillis clypeo *κρηνη* à Vulcano insculptum narrat Homerus Iliad. ε. v. 478. seq. usque ad extremum libri, ad quem locum confer allegorias Homericas Heraclidis p. 467. seq. & qui Homerum imitantur, Euripidem Elestra v. 455. seq. Nonnum Dionysiac. XXV. v. 381. seq. De Heliotropio in insula Syro meminit Homerus Iliad. ε. 403.

Circulum 365. cubitorum in Osamanduz Epitaphio monumento ab Ægyptiis constructum & ad gradus annui cursus solis laud dubie respicientem memorat Diodorus Sic. lib. 1. f. 46. eversum ac disjectum à Cambyse.

Sphzram primus composuit Atlas teste eodem Diodoro lib. III. p. 193. obliquitatem signiferi addidit Anaximander, signa in eo Cleostratus. Vide Harduinum ad Plinii Hist. II. 8. T. 1. p. 148. Menagium ad Laert. p. 70. & Lambecium prodromi Hist. litterar. p. 132. ubi & de Musæo quem primum *σφαῖραν ποιήσας* scripsit Laërtius in proœm. quo de loco dixi lib. 1. c. 16. p. 103. seq.

Zonarum auctor Parmenides, ut ex Posidonii testimonio observavit Scaliger ad Manil. p. 320.

De Sphæra Callipici Cyziceni, Eudoxi Cnidii, Autolyçi Pitanzii & Soffigenis consulendus Simplicius ad Aristotelem de cœlo lib. 2. comment. 46.

Billari sphzram quam expugnata Sinope abstulit Lucullus, memorat Strabo XII. p. 546.

Pythagoras sedens & baculo sphzram monstrans occurrit in numismate Samiorum. Confer Laur. Begeri spicilegium Antiquitatis p. 11. qui p. 10. illustrat etiam Amorginorum numum, in quo Apollo cum sphæra & circino.

De gnomone & sciothere quem ad observanda æquinoctia & solstitia invenit Anaximander, vide Salmas. ad Solin. p. 623. seq. & Menagium ad Laert. lib. 1. sect. 119. & lib. 2. sect. 1. Ab hoc diversa horologia solaria Metonis inventum, Scal. ad Manil. p. 229. Gassend. T. V. Opp. p. 376. 380. Justus Rycquius cap. 38. de capitolio.

Archimedes non modo librum scripserat *πρὸς σφαῖρας* quem laudat Carpus apud Pappum proœmio libri VIII. sed etiam ipse composuit sphzram vitream qua miro artificio lunæ solis & quinque errantium motus illigavit. Dixi de hac sphæra lib. III. c. XXII. p. 552.

Eratosthene auctore in Porticu Alexandrina sub Ptolemæo Philometore positz sunt armillæ ac regulæ ad notandos quotidie motus cœlestes, ut jam notatum Gassendo T. V. Opp. p. 378.

Mmm

Gle-

Globum cœlestem primus videtur construxisse stellis in eo notatis Hipparchus. Vide Plinium lib. 2. Hist. c. 26. Synesius quidem de dono Astrolabii p. 310. testatur Hipparchum primum docuisse σφαίρης ἐπιφανείας ἐξαπλῶσιν sive globosæ superficiei complanationem, in figuræ diversitate proportionem rationum conservando eandem, quod artificium postea in planisphærio suo exposuere Ptolemæus, Jordanus &c. Idem Synesius auctor est Hipparchum illum παμπάλαιον solos fœdæσιν ἀστέρας in instrumento suo disposuisse, quo contenti fuerint etiam Ptolemæus ejusque Ἀλδοχοι. Adde Gassendum T. V. Opp. pag. 378. seq. qui p. 375. Eudoxum putat esse primum qui partim Ægyptias partim Græcas imagines fiderum representari in globosolidave sphæra curavit, & p. 379. Hipparchum Hypotheses tabulasque Astrologicas idoneas primum condidisse, quemadmodum postea fecit Ptolemæus qui omne genus observationum de Planetarum motu & fixarum sive veterum monumentis collegit, sive propria industria emendavit aut addidit, ut hoc ipso capite demonstravi. Eudoxi sphæram descripsit Aratus, ut Hipparcho pridem notatum fuit.

In Demetrii Poliorcetæ chlamyde intextumerat ἑκάστω ἑκαστῇ μὲν καὶ τῶν κατ' ὕψους Φαινομένων, teste Plutarcho in Demetrio p. 909. S. Menippus in pileo suo duodecim Zodiaci signa intexta circumferebat teste Svida in Φαίος.

Posidonii Philosophi sphæram celebrat Cicero 2. de natur. Deor. ejus singule conversiones idem efficiebant in sole & luna & in quinque stellis errantibus, quod efficitur in cælo singulis diebus & noctibus.

Sphæra κρικωτῆς sive armillaris meminit Varro apud Gellium III. 10. quem si placet vide.

Astris nomina imposita ex quintuplici ratione ut docet Scholiarum Arati ad v. 17. αἰτῆρ πέντε αἰτίας εὐλόγως τίθειται τῆς ἀστροθεσίας, ἥ γὰρ καὶ ὁμοίωσιν τένοντα τῶ ἀστὲρ ὡσπερ ὁ σκαρπίς. ἢ κατὰ πάθος, ὡς ὁ κύων, δοκῶσι γὰρ ἐπὶ τῇ ἐπιτολῇ ἔκινος λυγρῶν ὁ χειρσαῖον κύων. ἢ μυθικῶς, ὡς ἡ μελαβλήθεις καλλιπὴς εἰς ἀρκίον. ἢ κατὰ τιμὴν, ὡς οἱ διοσκαροὶ διδυμοί, ἢ διὰ εὐσμὴν καὶ διδασκαλίας χάριν, ὡς τὰ πολλὰ τῶν ζυδιῶν. Honoris causa fideribus adscripta Ariadne, Coma Berenices, Cæsaris astrum, anima Antinoi &c. Sic ex Persarum sententia Orion erat Nimrod ἀποθεωθεὶς, Chronicon Paschale pag. 36. Justinus Martyr pag. 67. τί γὰρ λόγῳ τὴν Ἀριάδην καὶ τὴν ὁμοίως αὐτῇ κατηστέρουσαι λεγομένης; Homilia V. Clementin. §. 17. αὐτίκα γὰρ ζεὺς κατηστέρει καλλιπῶς &c. Jam ergo ju-

ripit.

pter Callistonem stellam fecit, quæ vocatur urſa minor, quamque Cynosuram appellant nonnulli. Neptunum in cælo collocavit Delphinum Amphitrites gratia: & Orionem ex Euryale in Minois filia natum, propter natum Euryalem aſtrâ donavit. Bacchus cororam Ariadna, Jupiter aquilam qua in rapiendo Ganymede uſus fuerat, ipſumque Ganymedem in Aquarii honore conſtituit, ac taurum honoravit ob Europam, Quin & Caſtorem, Pollucem ac Helemam Lede gratificans ſtellas fecit, & Perſeum propter Calliſtonem, Virginem qua & Dice ob Themis, Herculem propter Alcmenam. Similiter noſtra ætate Aſtronomi illuſtres ſideribus intulere Joannes Hevelius ſcutum Sobieſcianum, Gothofredus Kirchiuſ Pomum imperiale, Gladios electorales Saxonicos, & ſceptrum Brandenburgicum, ut videre licet in Actis Erud. A. 1684. p. 397. & A. 1687. p. 452.

A diverſis gentibus diverſa nomina ſideribus data & diverſæ imagines impoſitæ fuerunt. Sic alia nomina alixque imagines ſiderum apud Egyptios, alia apud Chaldæos, Perſas, Indos, alia apud Græcos, alia apud Arabes denique. Vide Scaligerum ad quintum Manilii pag. 335. ſeq. Gaſſendium T. 5. p. 375. Salmaſium præf. ad lib. de annis Climaſter. Tho. Hyde in Hiſt. religionis Perſarum pag. 390. Georgium Paſchium τὸν μακροτύπον in inventis novantiquis pag. 552. editionis ſecondæ, Jac. Gaſſarellum in curioſitatibus inauditis & Philippum Cæſium in Cælo Aſtronomico Poëtico. Hinc vanitas innoſcit Astrologiæ apotelesmaticæ quatenus ex nominibus naturam ſiderum & effectus colligit. Præſtat tamen vetera ac recepta ſemel nomina Græca imaginesque aſtrorum retinere quam cum Joanne Bayero c) & Julio Schillero ſan-

Mmm 2

ctos

- c) Gaſſendus in vita Peireſkii ad A. 1628. Cum exemplum cæli Chriſtiani à Joanne Bayero aſſecti & à Julio Schillero (Auguſtus Vindel. 1627.) conſecti allatum fuit, commendavit quidam Peireſcius pietatem, qua illi vulgæ Planetarum nominibus ſubſtituerunt propria Adami, Moysi, aliorumque Patriarcharum: indideruntque duodecim ſignis Apoſtolorum vocabula & aſſerſerunt ceteris aliorum ſanctorum rerumque religioſarum nomenclationes, præter figuras recens conſectas conditaque noſta de iis carmina: ſed inſtitutum non comprobavit perſuadendi confundendique quicquid cæleſtis motibus à memoria uſque antiquiſſima reſperſum eſt in omnes libros. Quamquam ſerio non timuit, ne propterea Aſtronomi univerſam illam aſtrorum nomenclaturam immutarent, quoniam illico perſiderent nihil ſe inde adjuvati, turbari vero plurimum Addebat perſuſus illos ſchema: iſmos ſiderum, tametiſi profanos nihil efficere Chriſtiana pietati, cum & ipſe olim obſervaret Vercellis hujusmodi imagines à xille & ducentis annis ſortiri impreſſas. Denique optare, ut qua ſolerti manu noſtis iſta calarent, Vercellenſes illas ſua antiquitate commendabiles expreſſet. Jo. Hevelius prodromo Aſtronom. p. 110. Licet Bayerus & ex eo Schillerus muſto plures quam Tycho, & Kepler

Etos vel cum Erhardo Weigelio d) insignia principum substituere, ne tota ratio astronomiz perturbetur & omnia omnium superiorum Astronomorum scripta inutilia reddantur. Magis ferendum est & si fortassis parum utile vel necessarium Wilhelmi Schickardi viri cetera præstantissimi institutum, qui in Astroscopio suo veteribus nominibus & imaginibus servatis novas ex sacris indidit significationes, ut ei v. g. Gemini sint Jacob & Esau: Pisces, duo illi quibus CHRISTUS quinque millia virorum pavit &c. Mutavit tamen & ipse pleraque, dum pro Boote v. g. suggerit Nimrodum, pro Hercule Simfonem, pro Cassiopeæ Bathsebam ac similia. Video etiam simile quid jam pridem in mentem venisse Bedæ presbytero, qui in carmine quod incipit *Mira prorsus pagavorum & seva dementia* T. 1. pag. 417. duodecim signa Zodiaci in sensum Christianum trahit. Sic fuere jam olim qui dies hebdomadæ à planetis nollent denominari, quod hæresibus etiam adscriptis Philastrius cap. CXI. sed suaderent ea (ita Campanella in tractatu de Monarchia Hispan.) à septem sacramentis appellari, & menses à duodecim Apostolis, quod factum videre est in fastis sacris Ambrosii Novidii Fracci dicatis Paulo III. Pontifici, & elegiaco carmine ad Ovidii imitationem compositis. Rom. 1547. 4.

Neronis præcipua cœnationum rotunda, quæ perpetuo diebus ac noctibus vice mundi circumageretur. Sveton. Neronec. 31.

Σφαίραν καλαίαν five exculmis ahenis πρὸς τὸ τῷ παντὶ μὴ μα πεποιημένην memorat Lucianus in Nigrino T. 1. p. 21. Galenus XIV. de usu partium T. 1. edit. Basil. p. 521. ὥστε ῥοιοὶ τὰς τῶν πλανωμένων ἀστέρας περιόδους μιμνήσκοντες ἀλλὰ τινῶν ἀργάνων αὐτοῖς ἀρχὴν κινήσεως ἐνδοῦλος &c. Porphyrius de anima ad Boëthium Sidonium apud Euseb. XI. 28. præparationem,

plerumque stellas exhibuerunt, nihilominus reliquis omnibus minime fidendum, cum nullum plane fundamentum longitudinis & latitudinis indicaverint. Atque ideo penitus mihi persuado, quod maximam partem fixarum exceptis Tychonicis non nisi nudo oculo rudiori Minerva tantum delineaverint ----- Figura Bayeri nihil amplius præstant quam quod totum cœleste negotium perturbent, & quod omnes stellas quæ in globis ad sinistram sunt constituta, ad dextram appareant. Bayerus enim ordinem stellarum inconsiderate plane intervertit, ex quo Catalogi omnium auctorum confunduntur; etiam lectores perturbantur, cum nullam stellam debito nomine, sed per litteras tantum, quod ædiolissimum, denominat. Confer eundem Hevelium introductione in firmamentum Sobiescianum p. 10. seq.

d) Vide Acta erud. A. 1688. p. 451. & Georgii Paschii inventa novantiqua p. 544. seq. edit. secundæ.

τιον ἀνδρῶνος ἐπονήσεν ἐπὶ γῆς συνάδης τῶν ἐπὶ τὰ κατὰ τῶν κινήσεως δημιουργησάμενα μηχανημάτων τὰ ἐν ἑρανῶ μὲν ἔμμελῳ.

In numis frequentissimum est Imperatores à Cesare usque, Regesque ac principes cum globo in manu conspici, potestatis denotandæ causa. Interdum etiam cum globo duplici, ut Imperium significetur in orientem & occidentem, v. g. in numo Commodi apud Rubenium, LI, 51. vel cum triplici ut Europæ Asiæ Africæ Imperium denotetur. Ita in numo Augusti apud eundem XV. 18. Idem Rubenius victoriam sphæraz cælesti insistentem exhibet X. 13. quemadmodum Romam Deam cum hasta & orbe in manu. LXIII. 15. Etiam in imaginibus Imperatores sive sculptis sive pictis constat globum manu gestare. De sculpta imagine locus est insignis Ammiani XXV. 10. *Nam & Maximiani statua Casaria quæ locata est in vestibulo regie, amisit repente spheram auream formatam in speciem poli quam gestabat.* De Justiniani statua equestri Codinus & Svidas: *ἡ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χερὶ φέρει σφαῖραν ἐμπληγόντα & σταυρὸν ἐν αὐτῇ.* Confer Marqu. Freherum in notis ad Petrum de Andto II. 6. & doctissimi viri Christophori Beckmanni notitiam dignitatem illustrium IV. 4.

In palatio Farnesiano Romæ exstat statua Herculis circa Comodi Imp. tempora ut videtur sculpta sustinentis globum cælestem sideribus insignitum de quo adscribam hæc Francisci Bianchini viri eruditissimi in historia Universalis ex antiquis monumentis confirmata Rom. 1699. 4. p. 369. *Nel palazzo Farnesiano in Roma si conserva una statua antica d' Ercole da pochi bene osservata, abbenchè sia uno de più cospicui monumenti di antichità; perciocchè sostiene il globo celestic che dal sito delle costellazioni rispetto à punti de' solstizi e degli equinozi si conosce lavorata à tempi di Commodo, intorno à quali s'è lavorata, siccome ci fece avvertire il celebre Astronomo Regio signor Cassini nell' osservarla, che ei fece l' anno 1695. quando ci portammo unitamente à vedere quel nobile monumento di antichità. Misurio il luogo della prima di ariete, il quale cadeva nel decimo grado del segno che porta lo stesso nome. L'occhio del Toro si vede collocato 40. grado lontano dal principio di cancro consituazione assai prossima alla osservata dal Tolemeo in quel secolo de' gli Antonini in cui crediamo lavorata la statua. Il capo dell' uno de due Gemelli che precede detto Polluce ed Ercole, non tocca il punto del tropico estivo, ma vicinissimo è à toccarlo, e dimostra di rimanere circa al 29. grado di II, la dove è an nostri è passato ab 19. del segno seguente. Richiederebbe un trattato à parte quella ingegnosa scoltura, e forse un giorno l' otterrà per sodisfazione de' gli eruditi. Singularem de globo hpc dissertationem pollicetur auctor præstantissimus p. 571.*

M m 3

In

In numo Juliz Mafz quz Juliz Domnæ Severi imp. uxoris for-
ror fuit, univerfa duodecim signa Zodiaci eleganter expreffa cernuntur
apud Patinum introducēt. in numifm. cap. XVII.

In Anthologia Epigrammatum lib. V. p. 516. legitur Epigramma
ἡς μυστήριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια, five in mensam in qua planetæ de-
scripti cum duodecim signis in Zodiaco:

Ἀργύρεος πόλος ἔστ' ὅπῃ Φαείθουσα σελήνη
Διέρεται: ἀνιτύπων πιμπλαμένη Φαείων.
Ἀπλανεὺς δ' ἐκάτρεθ' ἐκ, καὶ ἀνιθέοντες ἀλῆται
Ἀδρομέης γενεῆς πᾶσαν ἄγχοι τύχην.

Videndus etiam Leontius de compositione sphaeræ, & Proclus ac Beda
libellis de sphaera. Svidas in ξηρόλοφος ubi memoratur θεοὶς ἀστρονομικῇ λῆ-
στη διασκεύασσα posita sub Imp. Severo. Synesius Pæonio muneris loco
Astrolabium offerens, Astronomiam p. 309. vocat προσέχης παρθεμίων τῆς
ἀπαρρήτης θεολογίας, congruente τῶν ἐκείνου ἀδρεconditam Theologiam. Astro-
labium vero ipsum ἀγαλμα πάγκαλον & κοσμικὴ πλάτης, cavum ex ar-
gento à Synesio excogitatum: Διωνόας μὲν ἔργον ἐμῆς ὅσα μοι στανευπέρησεν
ἡ σεβασμωτάτη διδάσκαλος, (Hypatiam intelligit) χειρὸς ἧ τῶν καθ' ἡμᾶς
ἐκ δημιουργίαν ἀργύρεα τῆς ἀρίστης. Huic Astrolabio stellæ diversarum sex
magnitudinum suo quasque loco inferuit, addiditque solido auro χρυ-
σεῖς τερεῖς Idescripta in vacuis locis sub circulo antarctico posita duo
Epigrammata, quorum unum ita sonat:

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐΦάμερ' ἐσθ', ἀλλ' ὅταν ἄστρων
Ἰχθύων πικρίας ἀμφιδρόμους ἐλίκας,
Οὐκ εἴ ἐπιψάνω γαίης ποσὶν, ἀλλὰ παρ' αὐτῇ
Ζῆνι διοτρεφέως πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

Akerum ipsius est Synesii, atque ita se habet:

Ἡ σοφὴν εἶδον εὐρεν ἐς ἄραν, ὦ μέγα θαῦμα,
Καὶ νόον ἐξ αὐτῶν ἤλθεν ἐπυρανίων.
Ἦνιδε καὶ γυρὰ σφαίρας ἐπιτάσσετο νῶτα
Ἰσα ἧ κύκλα τομαῖς ἔχ' ὁμαλαῖσι τίμε.
Πλέπῃς τερεῖα πάντα πρὸς ἀντυχὰ τῆς ἐπὶ Τιτᾷ
Νύκτα ταλαντεύει καὶ Φαί' ἐρχόμεν' ἐκ.
Δέξο ζώδια καὶ λοξώσιας, καὶ σε λήσει
Κλεπα μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως.

Confer Bedam in libello de astrolabio T. 2. Opp. p. 394. seq.

Ne-

Nescio an hoc loco referam illud Chosrois ab Imp. Heraclio eversum, mirandum certe, etsi non magis forte huc spectans quam illud Salmo-
nei. Ita vero de Chosrōe Jo. Tzetzes Chiliad. I. hist. 66.

ἐν τοῖς ἐρόφοις ἑρῶν ἔχων τεχνητέονθ' ἔτα
ἐξ ἡ βροντῆς καὶ κέραινος μηχανῆς καὶ ὀμβροῦ
ἐσκυμένων πρὸς βῆαν ἐρῶν γυντο, πρὸς δ' αὖτε.

Fertur etiam Sapor rex Persarum machinam cœlestem mirandi artificii habuisse, atque ut ad recentiora tempora descendam, Gajafadinus Turcarum Imp. Friderico Imperatori tentorium misit mira arte ita instru-
ctum, ut sol & luna in eo facti cursum suum recte observarent, & horæ tam noctis quam diei recte indicarentur, ut è Trithemii Chronico Hir-
saugienfi notavit Spondanus ad A. C. 1232. Vicissim Ferdinandus I. Imp. ad Solimannum misit globum cœlestem insignem argenteum cu-
jus meminere Jovius ac Sabellicus. His adde qnz Cardanus sub extre-
mum libri XIII. de subtil. *Hinc soles, astra lunaque ementito calo, que Nico-
laus Siccius vir splendidissimus omnique scientiarum nobiliorumque artium genere
eruditus representavit coram Philippo II. Hispaniarum principe. Vidimus solem si-
deraque in sereno collicentia, latentia artus nubibus, hebetata candidæ, motum cum
fidere ac tum tempore representationis fabula congruentem. Ibi saphiros, chryso-
litos verasque pyropos lumina vitreis abscondita dodecaedris icosaedrisque nativo
vitri colore mentiebantur. Edidit scena tonitura, cum etiam naves velut in mari
ferre ac fluctuari videres.*

Ansam hinc sumpsit vir egregius atque ingeniosus Joannes Va-
lentinus Andreæ in Apologis suis manipulo I. Apologo IO. Campanellæ
libellum quo Monarchiam universalem, tot millium sanguine jam con-
stantem chimæram, Philippo Hispaniæ Regi ominari voluit, ejusque irri-
tum consilium hoc modo adumbrandi: *Thomas Campanella, insignis artifex,
Archimedeæ machine emulatione automa monarchicum fabricavit, quo motus solis
ab Occidente orientis ingeniose representaretur, idque Philippo II. Hispano &c.
cunctarum gentium pio parenti, inter totius Orbis monarchas poten-
tissimo, Numine DEI electo ad sparsa imperia congreganda &c. dedica-
vit. Jucundum utique spectaculum, cum Gallia, Germania, Italia, Anglia & per-
similes rotule sese mutuo insigni artificio exciperent, & panicum illud Solare corpus
supra horizontem elevarent. Ad opus Indico auro fulejdam & Morphei penicillu va-*

rie pium, cum ad Magnam Mundi Monarchiam Albani & similium aliquot miniftrio deferretur, cum importunum mare Anglicum vix evafiffet, nescio quo infelici cafu rheda, qua vehebatur, in medio Belgii corruit, opusque inafimabili pretii perfregit. Qua miniftrorum negligentia fupra modum irritatus Philippus, cum fruftra Occidui orbis artificeſ imploraſſet, juſto dolori decentique pudori aliquamdiu indulgens, tandem in ſummi artificis DEI ſapientiffima machina acquievit.

Sinenſium Obſervatorium Regium in Nanquinenſe una cum inftrumentis ſphæra, globo, quadrante, ſextante &c. antiquis & longe præſtantioribus * novis, Jeſuitarum induſtria additis deſcriptum videre eſt in Ludovici de Comitibus memoriis de regno Chinenſi parte 1. p. 91. ſeq.

De obſervatorio inſigni Pariſienſi Chriſtianiffimi Regis conſules Baptiſtam du Hamel in Hiſtoria Regiæ Scientiarum Academiæ lib. I. ſect. IX. & Peraultum ad Vitruv. lib. I. cap. 2.

Ex iis quæ recentiorum ingenia in hoc genere elaborarunt, celeberranda ſunt inprimis Tychonis Brahei admitranda inftrumenta, quibus ad obſervationes cœleſtes uſus eſt & quæ ſingulari volumine in fol. pulcherrime ligno deſcripta exſtant Tychonem etiam vicij Johannes Hevelius, cujus machina cœleſti ſive opere duobus in folio Voluminibus inftrumenta ejus Aſtronomica deſcribente nihil unquam perfectius & admirabilius ſol adſpexit. Utriuſque Tychonis & Heveli induſtria quoque factum eſt ut longe plura hodie ſidera numeremus & longe accuratius noſcamus quam Aſtrologi veteres.

Idem Tycho præter alia Globum cœleſtem ex orichalco condidit diametro ſex pedum, in cujus horizonſis ambitu hæc verba aureis litteris inſculpi curavit: Anno à CHRISTO nato MDLXXXIII. regnante in Dania Friderico II. hunc cœleſti machina conformem globum, in quo affixa oſtende ſphæra ſidera cœlitus organa deprehenſa ſuis quæque locis ad amuſſum repræſentare, errantiumque ſtellarum per hæc apparentias perveſtigare decrevit, Cœlo terrigenis qui rationem eam capiunt mechanio opere patefacto TYCHO BRAHE O. F. ſibi & poſteris F. F.

In prægrandem ſphæram duplicem, Ptolemaicam alteram, alteram Copernicanam à Gvilelmo Blæu conſtructam legi poſſunt Epigrammata bina Caſparis Barlæi T. 2. poem. p. 482.

Sphæ.

* In his eſt globus aſtriſer 2000. ſubarum, quem vel puer nullo negotio verſat, & ad omnia æſtudinis gradum attollit. Vide Illuſtris Leibnitii noviffima Sinica p. 154.

Sphæra mobilis insignis oblata Regi Galliz Ludovico XIV. à Martinoto & Hayo celebratur in Ephemeridibus Parisiensibus A. 1707. p. 364. & in Dombensibus sive Trivultinis ejusdem anni p. 358. & A. 1707 p. 82. seq.

Globos cœlestes & terrestres admirandæ magnitudinis ac structuræ vidit recens ætas Anglicanum a) Comitis de Castello Maine, Gotorpensem auctore b) Adamo Oleario, Norimbergensem Erhardi Weigeli c) & *maximè*, Augustanum Christophori Tresleri & Parisienses d) Vincentii Coronelli, diametro quindecim pedum; oblatos Regi Galliz à Cardinali Estræo. Prætereò planisphæria Pardyesii, Cassinii e) Fabri, f) Insulani g) &c.

De Georgii Christophori Eimmarti Astronomi Norimbergensis sphæra armillari trium fere pedum altitudine, tota ex orichalco, secundum hypothesin Copernici ita composita ut omnes ac singuli planetæ virtute foliis cochleæ perennis promoti quisque periodum suam in propria orbita decurrat, vide Clariss. Wagenseilii librum de Norimberga p. 155.

Cornelii Drebelii quoque acutissimi Germani organum perpetui motus haud prætereundum, quod his verbis laudat Joannes Daniel Major ingenio errante cap. VII. *Perficatissimus vero etiam Drebbelii ille Machinarum variis generis insolentiorum Macinator insignis, post Archimedem fere unicus, ausus est elaborato à se liquore spirituofo mirabile opus agitante simulacrum universi per artem effingere, in eoque ob arcana consensu spiritus istius cum æthere, non minus planetarum sphaeras atque circuitus quam anni, mensium, dierum, horarum mensuras ac differentias Jacobo primo magno Britannia Regi exhibere.* Eandem admirandam machinam eleganti egigrammate celebravit magnus Hugo Grotius p. 320. Poëmatum. De Adolphi Balduini sole artificiali per-

N n n

petuo

a) Vincentius Coronelli Epitome Cosmographica lib. 3. Acta Erud. 1694. mense Julio pag. 333.

b) Olear. Persische Reise-Beschreib. pag. 626 Jo. Dan. Major ingenio errante F. b. seq. Morhofii poemata p. 514. & Georgii Paschii inventa novantiqu. p. 555. seq.

c) Weigel, idea Mathes. universæ p. 75. seq. & 81.

d) Ephemerides Paris. A. 1704. p. 1040. seq.

e) Ephemerid. Paris. 1681. p. 252.

f) id. A. 1702. p. 263.

g) id. 1700. p. 140.

petuo mobili vide Ephemerides Paris. A. 1682. p. 68. & de nescio cujus artificis machina duplici quæ exstant Parisiis in Bibl. Regis Galliarum, quarum altera Eclipsis cujusque locus & magnitudo, altera motus situsque planetarum cujusque in cælo qualem secundum systema Copernici, tempore quovis desiderato habuit vel habebit, facile ad oculum monstrari potest.

Tuborum five telescopiorum usum, quorum ope tot veteribus incognita recens ætas in sideribus observavit, alii Jacobo Metio, h) vel Galilæo de Galilæis, alii ut Petrus Borellus Zachariæ Jovannidi Zelandio i) tribuunt, alii denique Cornelio quem jam memoravi Drebbelio, vel Jo. Baptista Portæ aut Rogero Baconi. Sane Hieronymus quoque Fracastorius in Homocentricis p. 18. notavit *majora omnia videri & propinquiora si quis per specula per duo specilla ocularia altero alteri superposita*, quod congruit invento Eustachii Divini relato in transactionibus Philosophicis Anglicanis T. 1. p. 626. De Gerberto autem qui inter Pontifices Romanos Sylvestri II. nomine clarus est, apud Ditmarum Merseburgensem l. VI. Chronici p. 399. in edit. Illustris Leibnicii scriptorum veterum Brunsvicensium legas eum optime calluisse astrorum cursus discernere & Horologium fecisse *considerata per FISTULAM quadam stella nautarum duce*. Cum ejusmodi fistula five tubo imaginem Claudii Ptolemæi sidera contemplantis in vetusto Codice seperit V. C. Joannes Mabillonius, ut supra p. 417. jam annotavi, sed vitris instructas fuisse illas veterum fistulas non constat, quas fortasse alii rectius accipiunt pro dioptris. k) vitro vacuis, quibus & ipsis visum juvari propter radios oculi in unam rem intentius collectos perinde ut tuba stentorea vocem, notum est. Sed tempus jam est ut missis hisce ad telam nostram pertegendam redeamus.

CAPUT

b) Voss. de scientiis Math. pag. 201. Menagii Origines Gallicæ in lunettes de Galilée, G. Paschii inventa novantiqua pag. 523. seq. Wotton reflect. upon ancient and modern learning chap. 15.

i) Petrus Borellus de vero telescopii inventore.

k) Confer Vignolii Marvilli Misc. Historico litter. T. 1. p. 157. & H. Vagetium de Microscopis & tubis vitro carentibus.

CAPUT XV.

De PAUSANIA & POLYÆNO.

Pausania Cappadociæ ætas & alii hoc nomine. 1. Scripta quæ exstant. 2. Deperdita. 3. Eorum quæ exstant editiones. 4. Index scriptorum à Pausania allegatorum. 5. Polyani scriptores ætas & eorum nomina plures alii. 6. Ejus Strategemata. 7. Editiones. 8. Deperdita scripta. 9.

I.

PAUSANIAS Cæsarensis Cappadox, non diversus ut videtur ab eo quem ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴν vocat Galenus a) III, 14. (edit. lat. 10.) de locis affectis, ubi se cum eo Romæ locutum esse testatur. Constantinus vero Porphyrog. Lib. 4. them. 2. pag. 12. vocat Pausaniam Damascenum. Auditor fuit Herodis Attici b) ipse discipulos habuit Ælium c) de quo infra, & Aspasiū. d) Quod addit Philostratus, Pausaniam unum fuisse τῶν ἑκκλησιῶν μετεχόντων, ex alio ejus loco in vita Sophistæ Adriani pag. 582. intelligitur; nimirum fuisse illum unum ex decem Herodis Attici auditoribus familiarioribus, qui præter lectiones quas communes omnibus habebat audierunt eum statō tempore ad clepsydram dicentem. Ita enim

Nnn 2

intel-

a) Galeni verba sunt: Πασανίας δὲ ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴς εἰς τὴν Ῥώμην ἀφικόμενος ποτὲ τῆς μικρῆς δύο δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἑξ ἑκαστοῦ τοῦ συδυσσαμένης μὲν ἔσχεν τὸ πρῶτον, ὕστερον δὲ καὶ ἀνακαθήμενος, κακῶς θεραπευσάμενος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἔπει δὲ ἐγὼ θεραπεύων αὐτὸν πρῶτον &c. Eundem hunc esse Pausaniam cum nostro non dubitat Jonsius p. 16. de scriptoribus Hist. Philof. Sane noster in Syria per aliquod tempus versatus esse videtur, & Stephanus Byz. Syriacæ ἱστορικῆς diligenter à Pausania repetit, testatus quoque eum de Antiochia librum scripsisse, Alius fuit Pausanias Medicus cui Empedocles Physica sua inscripsit, Laërte. VIII. 60. Hujus Pausaniæ unicum Empedocle mentio apud Galen. libro & capite 1. Therapeut. Alius Pausanias Medicus junior ad quem scripsit Alexander Magnus teste Plutarcho in ejus vita pag. 689. Alius Pausanias Lacedæmonius, cujus περὶ Ἑλλήσποντος, Λακωνικά, χρονικά, περὶ Ἀμφικτυόνων, περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ ἐσόντων, memorat Svidas, idem forte cujus Τάβλια laudant Arrianus & Ælianus. Omnia Pausaniam belli Medici fulmen de quo Thueydides, Nepos &c. & Pausaniam interfectorem Philippi Macedonis de quo Justinus, Pausaniam denique cognomento Λακων de quo Guathænzæ jocus apud Athenæum XIII. p. 178.

b) Philostr. 7. de Sophist. p. 990. Svid. in Πασαν.

c) Philostr. p. 619. d) Svid. in Ἀσπασ.

intelligenda verba επισιτιζοντο ἢ εἰς πάντας ἀκροάσει κλειψιδραν συμμε-
μετρήμενῃ, quæ ut multa alia haud cepit latius interpres. Quoniam
verò hoc interioris admissionis auditores monuerat Herodes ἢ μηδὲ ὅ-
ποτε καὶ αὐτὸν ἀνέναν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπισιτιζομένη ἢ οἶνος, hinc factum ut illi
ὅ κλειψιδραὶ participes teste Philorato vocarentur per jocum δειψῶντες, ut
quibus ob auscultationis vel studii assiduitatem esset interim sitiendum.
Heodis Attici sæpius mentionem facit Pausanias, etsi quod mireris nun-
quam eum * præceptorem suum appellat: Testatur autem in Achaicis
p. 574. Herodem in uxoris defunctæ memoriæ Odeum magnificum
Athenis exstruxisse, idque se in Atticis non memorasse, quia cum illa
scriberet hoc nondum fuisse ædificatum. Eliaca priora p. 175. affirmat se
scripsisse anno post Corinthum Coloniam deductam 217. Corinthum in-
stauravit Julius Cæsar annò postremo vitæ, urbis 710. his adde 217. habes
annum urbis 927. M. Aurelii Antonini 14. qui responderet Anno CHRISTI
174. Sed eo tempore jam ætate provectum fuisse credibile est, & jam sub
Antonino Pio claruisse, quoniam l. i. p. 14. Hadriani Imp. quoque faciens
mentionem eum sua ætate Imperium gessisse scribit, καὶ κατ' ἐμὴν ἡδὲ βασι-
λείαν κ' Ἰδριανὸς τῆς γ' ἐς τὴν θ' αἰῶνος ἱμεῖς ἐπὶ πλείστον ἔλθοι, καὶ τὴν ἀρχομένην
ἐς τοὺς δαυδαμῶνας τὰ μάλιστα ἐκαστοὺς παραχομένη. Iter fecit non per Græ-
ciam modo Macedoniamque & Italiam sed per maximam etiam Asiam par-
tem ad Oraculum usque Jovis Hæmmonis. Etiam in Palæstina versatum
se fuisse & Jordanem ac mare mortuum vidisse testatur. Declamator fuit
promptus & ingeniosus, etsi Cappadocum more e) male pronunciaret,
neque f) dictionis elegantia aut luce satisfacere delicatis Atticistarum
auribus. Grammaticum quoque eruditum & rerum non ignarum huma-
narum sed superstitiosum quandoque ac credulum scripta testantur. Obiit
Romæ admodum senex, ut Philostratus auctor est.

II. Exstat

* Sic nec Platonein Aristoteles nec Socratem Plato. Sylburg.

e) Hinc Epigramma: Kühnio etiam laudatum, ex Antholog. lib. 1. p. 250.

Οὐτ' ἔστιν ἐν Λέσβῳ κόρακας πτηνὰς ἢ χελιδνας

Εὐρεῖν, ἢ δοκίμων ῥήτορα Καππαδοκῆν.

Rarius alata tessudine, rarius albo

Inferias corbo Rhetora Cappadocem.

f) Philostratus p. 590. 591. Confer Sylburgii ad Pausaniam observationes p. 97. seq. edit.
Lips. Abraham Lœscherus in præf. Quamquam autem multi a esse non negarim, quæ aut
sensuiter à me aut minus eleganter sint dicta, tamen in tam abruptis & concisa qua in-
solutus est Pausanias sententiarum brevitate, intacta verborum obscuritate, in tanta
etiam rerum ambiguitate, veniat esse dignum, non odio aut contumelia puto.

II. Exstat hujus ut cum viris doctis mihi persvadeo Pausaniz (licet præstantissimus Gesnerus Pausaniam Laconem maluerit auctorem) Ἑλλάδος περιήγησις *Descriptio Græciæ*, summo studio persequens tum alia ἀξιόμνημονετα, tum templa præcipue & zdificia insignia, statuas, festa, imagines, ludos, donaria & quæcunque in locis singulis spectatu & scitu digna sese offerebant. Vere quoque notavit Abraham Læfcherus à Pausania referri status rerump. Imperiorum successiones, Regum familias & res præclare gestas; etji in prioribus illis quæ dixi plus ut videtur operæ posuerit scriptor ut inter doctos constat accuratissimus : g) *Accuratus ad fastidium neque statuarum Diis dedicatarum enarrator.* h) Complectitur autem hoc opus I. Ἀττικά i) in quibus sunt λόγοι Ἀττικός, Σαλαμίνι, Μεγαρικὸς & appendicis loco Ὠρωπικός.

II. Καρινθιακά, in quibus λόγος καρινθιακὸς Σικυωνίης k) Φλιάσις, Ἀργολικὸς, Ἐπιδαύρι, Ἀγινάι, Τροιζηνί.

III. Λακωνικά, quæ auctor ipse Σπαρτιατικὸς λόγος appellat pag. 462. edit. Lips.

IV. Μεσσηνικά, quibus appendicis loco subjiçuntur λόγος Ἀσινῶν, Μοθωνικός, Πύλοιος.

V. & VI. Ἠλιακὰ α, β. In quibus multa etiam de ludis Olympicis, & in Eliacis posterioribus λόγος Ἀστρινῶν quem Pausanias ipse memorat p. 412. Male Simlerus affirmat à Stephano laudari librum XI. Pausaniz Ἰλιακόν.

VII. Ἀχαϊκά in quibus λόγος Ἀχαϊκός, Δυμῶν, Πατρῆς, Φαράν, Λογυραίων, Λιγυραίων.

VIII. Ἀρκαδικά in quibus λόγος Ἀρκαδικός, Μεγαλοπολιτικὸς, Μεδυδριεύς, Φιγαλεὺς, Τεγεατικός.

IX. Βοιωτικά in quibus λόγος Πλαταικός, Θηβαϊκός, Ὀρχομένιος, Χαϊρανέως.

X. Φωκικά.

Hoc opus Pausaniz, adscripto librorum numero passim à Stephano Byzantino allegatur, ut ex indice scriptorum à Stephano laudatorum quem supra p. 73. exhibui, patet. Et pleraque leguntur etiam hodie in illis quos Stephani codices designant libris. Si in aliis aliquando leguntur, ut quæ Stephanus in σκοτινῶς ex Pausaniz decimo laudat, exstant in libro tertio, malim equidem corruptos Stephani codices caussari, quam cum doctissimo Kühnio mihi persvadere quod Stephanus λόγους minores in Ἀττικis & Corinthiacis computaverit, atque adeo Λακωνικά pro decimo λόγω recte habuerit.

Nnn 3

III.

g) Laur. Begerus T. 1. Thesauri Brandenb. p. 284. h) Petrus Faber III. semestr. p. 52.

i) Auctor ipse συγγραφήν Ἀττικά vocat p. 231. & 574. edit. Lips. & 251.

k) Σικυωνίαν γραφήν vocat Pausanias p. 230. add. 219.

III. Scripta deperdita Pausaniae sunt:

1. Opus in quo de rebus Asiaticis, Syriacis, Phœniciis egerat Pausanias, & cuius librum sextum videtur allegare Steph. Byz. in *Μαριαμμία*, & quod respicit idem in *γάββα, γάζα, δώρ*. Confer Vossium II, 14. de Hist. Græcis, & Sylburgium in notis ad Pausan. p. 941. edit. Lips.
2. Pausanias *ἐν τῇ περὶ Ἀντιοχείας*: Steph. in *σελευκίᾳ*. Tzetzes Chil. VII, hist. 118, *ὡς Πανσανίας γράφει μὴ Ἀντιοχείας κτίσει*. Stephanus Segvirianus p. 329. edit. Berkellii: *Πανσανίας ὃ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει*.
3. Declamationes five *μελέται* Philostratus 2. de Sophist. p. 591.
4. *Περὶ συντάξεως* liber. Svid.
5. *Προβλημάτων βιβλίον* α. id.
6. Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγή, opus copiosum nostri an alterius Pausaniae laudatum Photio Cod. CLIII. Scholiastæ Apollonii ac Thucydidis, & Eustachio ad Homer.

IV. Editiones Pausaniae.

Græca Aldi Manutii, singularum paginarum summis marginibus argumentum cuiusque adscriptum habens. Vener. 1516, fol. per Marcum Musurum Cretensem, Episcopum paulo post Ragusinum qui Jano Lascari librum inscripsit, opus, ut vere Aldus, *antiqua raræque eruditionis thesaurum continens*. Hac editione multis animadversionibus MSS. Jf. Casauboni referta usus est Clariss. Kühnius. Fuerat illa Joannis Bynædelotii, qui & ipse notas in Pausaniam promittit in animadvers. ad Lucian. T. I. p. 549, 789, & alibi.

Latina. Attica & Corinthiaca ex versione Domitii Chalderini Veronensis, à Jo. Oporino emendata Basil. 1541, 4.

Pausanias integer ex interpretatione Abrahami Læscheri. Basil. 1550, fol. Dicitur esse liber Joanni Jacobo Fuggero, neque * Græca adjuncta habet, notas quoque nullas Læscherus addidit, exceptis paucis in margine conjecturis.

Romulo Amaseo interprete, qui librum inscripsit Alex. Farnesio Cardinali in Epistola data Romæ 1547, 8. Prodiit & Florent. 1551, apud Torrentium & Basil. 1557, 8. Lugd. 1559, 12.

Ex Amasii versione per Frid. Sylburgium recognita. Francof. typis Wech. 1624, 8.

Stephani Nigri observationes in Pausaniam memorans Gesnerus respicit ejus Dialogos Mediol. 1517. excusos, de quibus præstantiss. Kühnius præf. in Pausan. *Præter dictum codicem necum etiam communicati*

* Emendanda itaque Bibliotheca selecta V. C. Jo. Clerici T. XI. p. 153.

sunt Dialogi Stephani Nigri à Gl. Nicasio Divionensi, viro ad litteras probebendissimè strenuo. In eo libro reperitur totius Pausanias compendium, & unius alteriusque loci variam lectionem: quamvis alias mendosa, quævis sedulo vitæ auctor ille, ut *Ulysses Sirenum cantus* & *Circes pocula*.

Græcolatina 1. ex Guil. Xylandri recensione qui Aldinam editionem Græcam plurimis in locis emendavit, & notas quoque, sed quæ initio Elia-corum priorum deficiunt, addidit. Adjuncta est separatim Amusæi versiolatina à *Friderico Sylburgio* plurimis locis emendata, una cum ejusdem Sylburgii notis indicibus locupletiss., & dissertatione de Grammaticis Pausanias anomaliis: tum descriptio Græciz è Strabonis epitome, Ptolemæo ac Plinio, cum annotationibus ejusdem Sylburgii, in quibus p. 505. (edit. Lips. p. 918) etiam habetur *Cyrianoris Sophopædis* Sylburgio sciscitanti communicata explicatio numerorum sive notarum in Geographia Ptolemæi, ex qua patet numeros ibi minorum in gradibus longitudinis & latitudinis constare quinariis, ita ut ex duodecim quinariis velut totidem partibus assis compleatur unus gradus sexaginta ut vulgo numerantur minorum. Francof. 1583. fol. apud hæredes Andreæ Wecheli.

2. Hanovienfis A. 1613. fol. superiorem ex assè referens nisi quod versionem latinam per singulas paginas * adjunctam exhibet, typis itidem Wechelian.

3. Lipsiensis, nitida & per quam emendata, quæ superiorem totam continet, sed ita ut variis nominibus præstet, quia non modo in capita divisa est & argumenta libris præfixa habet, notasque Sylburgii & Xylandri cuius paginæ substratas, sed & textum Græcum à præclaro viro *Joachimo Kühnio* Argentoratensis tum Academiæ lumine castigatorem, cum eruditissimis animadversionibus. Usus est Kühnius, ut jam dixi, Aldina editione à Casaubono passim notata: Voluit etiam conferre quatuor Codices MSS. Bibl. Regiz Paris. sed iisdem illis cum Veneta editione morbis laborare pergit.

Quamplurima Pausanias diligenter ac fuscè illustrat Jo. Meursius variis in scriptis. & Palmerius Exerc. ad auctores Græcos p. 357-442.

Gallice Pausaniam vertit Blasius Vigenierus.

V. Nihil in præsentî restat, quam ut indicem scriptorum à Pausania allegatorum subjungam, in quo concinnando suam mihi operam præstitit Vir juvenis nobilissimus *Christophorus Woltereck* Gluckstadtensis, à quo præter alia expositionem locupletissimam siglarum in numis & aliis veteribus monumentis occurrentium, Urbari & aliorum quorumq; collectionibus longe pleniorum studiosos expectare jubeo, In-

* Fallitur igitur vir doctus T. XI. Bibl. selectæ p. 154.

INDEX SCRIPTORUM, quos in sua Græciæ descriptione Pausanias commemorat.

Concinnatus ad paginas editionis Lipsiensis

à Christophoro Woltereck, Glückstadtensi.

Æ Schylus 6, 35. f. 68. f. 611. in. 807. in. Euphorionis filius, 166. in. 676. m.

ἐς Γλαυκόν. 754. m.

ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θηβαίους. 156. in.

Æschili Satyri. 141. m.

statua, 49. in.

Agis Amphiptotelemi filius Poeta. 124. f.

Alceus ἐν προσωμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα. 817. f.

ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Ἑρμῆν. 574. in.

Alcman 244. in.

ἐν ᾠσματίῳ. 276. f.

ἐς τῆς Διοσκύρεως ᾠσμα. 99. in.

ἐς Φαίαναν καὶ Κλήταν. 254. f.

Alexander Pleuronius. 162. in.

Amphionis Musica. 720. f. vide etiam *Minyas*.

Anacharxis 53. in.

Anacreon Polycrati familiaris. 6.

Tejus πρῶτος κατὰ Σατωφῶ τὴν Λισβίαν τὰ πολλὰ ὧν ἔγραψεν ἐρωτικά ποιήσας. 59. in.

Anaximenis τὰ ἐπὶ τὰ ἐς Ἀλέξανδρον ἔμοι πρὶς αἰσῶν ἡναξιμένη τὸν ποιήσαντα εἶναι. 497. in.

Anaximenes Historicus τὰ ἐν Ἑλλῶν ἀρχαῖα καὶ ὅσα Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος ἐγράψατο, συνῆψε πάντα. 465. f. 496. in. γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους οὐκ καὶ Θηβαίους συγγράφειν λοιδόρον. 496. f.

Androtion ἐν τῇ συγγραφῇ τῇ Ἀτθίδι. 470. in. 815. m.

Anonymi versus 551. f. 612. f.

Anonymus ἐν καταλόγῳ τῶν γυναικῶν. 273. f. (Hesiodus)

ὁ τὰ ἐπὶ τὰ ἐς Εὐρώπην ποιήσας. 721. in.

Antagoras Rhodius, 6.

Anti-

Antimachus, 781, m.

ἑπισφαιτίαν ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας, 649, in. 650, M. 651, in.

Antiochus Syracusanus ὁ Ξενοφάνης ἐν τῇ Σικελικῇ συγγραφῇ, 824, in.

Antiquitatum & rerum in singulis locis memorabilium interpretes, 133,

m. 421, f. 630, in. 669, f. in. 669, f. 716, m.

Aratus Solensis familiaris Antigono, 6.

Archilochus, 866, f. 876, f.

ἐν ἱάμβῳ, 547, f.

Areus ἐν τοῖς ἔπεσιν, 239, f.

Aristarchus ὁ τῶν Ὀλυμπιάσιν ἐξηγητής, 428, in. m.

Aristeas Proconnesius, 58, in.

ἐν τοῖς ἔπεσιν, 392, m.

Aristophanes Com. 385, m.

Aristotelis Stagiritæ statua, 462, m.

Afius Phocus Poëta, 125, m. 178, m. 282, f.

Amphiptolemi filius Samius ἐν τοῖς ἔπεσιν, 530, in. m.

ἐν τοῖς ἔπεσιν, 420, f. 599, in. 755, f.

Bacis Boeoticus Vates, 828, f.

Bacidis Poëtæ *χρησμοί*, 344, f. 345, in. 744, m. 832, m.

878, f. 879, m.

Bias Priennensis, 857, m.

Boeo ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, 809, f. 810, in.

Byzis Naxii inventum, 398, in.

Calades legislator, 20, m.

Calznus, 729, m.

Calliphonis Samii pictura, 864, in.

Callippus Corinthius ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ, 765, m. 788, m.

Carcinus Naupaëtius auctor carminum Naupaëtiarum, 898, in.

Chaldæi Philosophi, 360, in.

Charon Pythæi filius, 897, f. 898, in.

Chersiz Orchomenii ἐπη, 788, m.

Chilon Spartanus, 857, m.

Cherilus Athenienfis *δράμα ποιήσας Ἀλόπη*, 34, f.

Chrysippus Solensis, 39, f. 74, f.

Cinxthon Lacedæmonius *ἐγχειρίδιον ἔπεσι*, 119, in. 282, f. 707, m.

Cleobulus Lindius, 857, m.

Ο ο ο

Cleon

- Cleon Magnes, 806, f.
 Clitodemus τὰ Ἀθηναίων ἐπιγράμματα ἔγραψεν ὁ ἀρχαῖός τε ἐν τῷ λόγῳ τῷ
 Ἀττικῷ, 834, in.
 Commentarii rerum gestarum, 29, m.
 Eleorum, 263, f. 460, f.
 Thebanorum, 745, m.
 Corinna fatidica, 748. f.
 ἡ μὲν ἐν Τανάγρα ἀσματὰ ἐποίησε, 753, in. infra in Meleager,
 Creophilus ἐν Ἡρακλείᾳ, 283, in.
 Crius vates, 238.
 Ctesias ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐς Ἰνδοὺς, 751, m.
 Cypria carmina, 246, f. 284, in. 862, f. 863, m. 874, in.
 Dates Medus ἐν λόγοις, ὅς ἐστι πρὸς Δηλίδος, 867, f.
 Demodocus, 255.
 Diogenes Sinopenfis Cynicus, 115, in.
 Ennius Poëta, 862, m.
 Eoer magnz, carmen. (Hesiodi) 114, f. 146, m. 170, m. 282, m. 508, in.
 771, f. 783, f. 794, in. 874, m.
 Eperastus Eleus, Vates, versus in eum, 494, in.
 Ephialtis Oratoris monumentum, 75, in.
 Epigramma in Agamemnonis Scuti, 425, m.
 Ajacem, 425, m.
 Alcmenz thalamum, 731, m.
 Apollinem & Musarum chorum, 423, in.
 Aristocratem lapidibus obrutum, 355, in.
 Atlantem cœligerum, 423, m.
 Auream phialam ab Atheniensibus & sociis dicatam,
 398, f.
 Cassandraz violationem, 425, f.
 Cervam torquatam, 620, m.
 Chilonem Patrensem, 461, f.
 Cleætz statuam, 504, in.
 Cleosthenem, 476, f.
 Cornu cœpiz à Miltiade dicatum, 499, in.
 Cydiz Atheniensis clypeum, 849, f.
 Damarchum pugilem, 471, m.
 Dearum judicium, 425, m.

Epi-

Epigramma in Equum, 448, in.

Epaminondam, 741, m.

Evergi donaria, 398, m.

Fœminam quandam, 422, m.

de Galatarum spoliis, 31, m.

Helenz & Ethræ abductionem, 425, in.

Herculem, 445, f.

Herophilem Sybillam, 827, m.

Hesiodum defunctum, 787, m.

Hieronis dona Olympiz posita, 687, f.

Homeri statuam, 857, f.

Jovis statuam, 397, f. 435, m. 438, f. 439, f. 444, f.

Iphidamantem & Coontem, 425, m.

Laodices pepum, 607, f.

Lyci victorias, 484, m.

Lylandri statuam à Samiis dicatam, 459, f.

de Macedonum spoliis, 31, f.

Marpesiz repetitionem, 422, m.

Medez nuptias, 422. J. 423, in.

Mendzorum donum, 450, m.

Mercurium, 425, m.

Metaphum, 282, in.

Oebotam stadiodromum, 565, m.

Oenomai domus columnam, 428, f.

Olympicorum Ludorum corruptores, 430, m.

Onatz opera, 688, in.

Phidiz opera, 397, f.

Phidolam, 484, m.

Philonem, 474, f.

Philopœmenem, 706, m.

Polydamantem, 596, in.

Phytali sepulcrum, 89, f.

Pythocritum, 487, m.

Theopompum, 476, in.

Timonis statuam, 379, in.

Tripodem Herculis, 814, in.

in Venerem, 423, in.

in Victoriz clypeum, 398, f.

O o o 2

Epi-

Epimenides Cretensis, 635, in.

Gnosius, ἔπη ἐποίησεν, 35, in.

Evanoridas Eleus ἐγράψεν τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμείᾳ νίκῃ, 471, in.

Euclus Cyprius, Vates, 828, f. 832, m. 858, in.

Eumantis Vates, 317, m.

Eumelus, 114, in. 119, m.

Amphiltyti filius, οἱ καὶ τὰ ἔπη λέγεται ποιῆσαι, Φησὶν ἐν τῇ Κορυθαίᾳ συγγραφῇ (εἰ δὲ Ἐυμήλῃ γε ἡ συγγραφή) 110, m.

Ἄσμα προσοδίων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐδίδαξεν, 287, m.

ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ εἰς Δῆλον, 361, m. 427, in.

Εὐμολπία ποιήσεις, vide infra, Musæus.

Euphemus Chalcidensis, 162, in.

τὰ εἰς τὴν Λαοδίκην ἐποίησεν, 864, m.

Eupolis Comicus, 127, in.

Euripidis sepulcrum honorarium Athenis, 6. statua, 48.

Genealogiarum auctores, 99, m. 119, in. 282, m. 707, m.

Gitiadas faber xarius & Poëta, ἐποίησεν ἄσματα Δωρῆα καὶ ὕμνον εἰς τὴν Θεόν, (Minervam) 250, f. 255, in.

Gorgias Leontinus, 494, f. 495, in. m. 842, in.

Hecatzus Milesius, 275, m. 283, m. 606, in. 696, in.

Hegias Træzenius, 5, m.

Hellanicus Historiographus, 118, f. 147, m.

Hermesianax Colophonius, 493, f.

ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας, 23, m. 566, in. 567, f. 623, f. 781, m.

Herodotus Halicarnass. 12, f. 81, f. 103, in. 145, m. 157, f. 181, m. 371, in. 447, in. 845, f. 884, f.

ἐν ἐπιστολαίᾳ ἔς Μήδαν, 878, f.

ἐν τῷ λόγῳ τῷ εἰς κροίσον, 207, m.

ἐν τῇ Λυδίων συγγραφῇ, 275, f.

ἐν τῇ συγγραφῇ, 883, m. f.

Herophanes Træzenius, 191, f.

Herophile Sibylla, 825, 727. ejus ὕμνοι εἰς Ἀπόλλωνα, 826, in. 827.

Hesiodi statua, 763, in.

ἔπη μαντικά, 772, in.

Hesio-

Hesiodus, 6, 58, m. 125, m. 132, f. 171, f. 446, m. 768, m. 771, seq. ubi de genuinis ejus scriptis, 786, f. 813, m.

ἐν ἵπποις τοῖς εἰς τὰς γυναῖκας, 8.

ἐν Θεογονίᾳ, 68, f. 634, f. 762, in. 781, m.

ἐν κατὰ λόγῳ γυναικῶν, 103, in.

Hieronimus Cardianus, 23, f. 24, in. 33, f. 44, in.

Himerzi ὁ δὲ 864, m.

Hippias, 443, in.

Hippocratis Medici donum, 803, in.

Homeius, 6, 30, in. 33, f. 52, m. 54, m. 69, in. 76, f. 90, in. 92, in. m. 119, f. 125, in. 126, m. 138, m. 139, in. 140, f. 143, m. 160, m. 162, m. 166, in. 168, m. 172, m. 183, in. 189, f. 197, in. 207, f. 211, in. 259, in. 261, f. 264, m. 265, f. 266, in. 273, f. 275, m. 277, f. 278, in. 280, f. 284, f. 293, f. 301, m. 319, f. 349, in. 353, in. f. 355, m. 359, in. 363, m. 371, m. 372, f. 380, m. 393, m. 400, in. 411, in. 426, m. 440, m. 441, f. 446, m. 465, in. 510, in. 516, f. 518, f. 522, m. 531, m. 535, f. 574, in. 577, in. 585, m. 590, f. 591, m. 594, in. 598, f. 602, m. f. 603, f. 604, m. 613, f. 632, f. 635, in. m. 640, in. 645, m. 648, in. 651, m. 660, f. 667, m. 676, in. 677, in. 683, m. 697, m. 702, m. 707, m. 729, m. 743, f. 748, f. 749, in. 754, in. 756, m. 761, in. 766, f. 768, in. 770, f. 781, in. 788, in. 794, m. 803, f. 805, f. 806, in. 811, in. 812, in. m. 813, f. 824, in. 839, f. 852, in. 857, f. 858, in. 859, f. 861, f. 863, m. f. 871, f. 873, in. 874, m. 876, f. 881, m. 883, m. 891, in.

ἐν Ἰλιάδῃ, 117, m. 221, in. 253, m. 348, f. 354, f. 372, m. 387, f. 402, f. 516, m. 650, in. 667, m. 680, in. 684, in. 745, m. 748, in. 782, f. 793, m. 831, m. 860, m. 864, in. 871, m. 893, f.

ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, 30, f. 146, m. 257, in. 280, f. 281, in. 660, m. 698, in. 720, f. 721, f. 776, m. 796, m. f. 806, m. 859, m. 860, m. 868, in. 871, in.

ἐν Ὑμνῳ τῷ εἰς τὴν Δήμητραν, 354, m.

εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, 893, f.

ἐν ποιήσει τῶν ἐν ἄλλοις, 40, f.

Hyperochus Cumanus, 828, in.

- Ibycus Poëta, 125, m.
 Ilias parva, 862, f. vide Machaon.
 Indorum Magi, 360, in.
 Jon Chius ὁ μὲν Καίρις ποιοιμήνης, 413, in.
 ποίησας τραγωδίαν, ἐν τῇ συγγραφῇ, 532, in. f.
 Jophon Gnoſſius τῶν ἐξηγητῶν χρῆσμός ἐν ἑξαμέτρῳ παρέχεται, 84, m.
 Isocrates, 43, m.
 Lamia Sibylla, 825, f.
 Lesbia Poëtria, 636, in. (Sappho)
 Lefcheus Pyrrhæus ἐν ἱλίου Περσίδι, 860, f. 861, in. m. f. 863, in. 864, in. f.
 865, in. m.
 Leuceas Poëta ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητῆς ἐν ἑπτασιν εἰρήκεν, 33, m.
 Linus ποιήσας τὰ ἔπη, 154, in. 634, f. 766, m. 767, m.
 Lyceas, 153, m. 161, in. 164, f.
 Lycion, 199, in. vide tamen Clariss. Kuhnii notam.
 Lycurgus, 19, f. 207, m. f. 242, f. 248, m. 249, f. 703, f. 252, m. Alius
 Lycurgus ὁ πρῶτος, 256.
 Lycus Pandionis filius, Vates, 44, 281, f. 282, m. 283, f. 328, m. 828, f.
 Lysis Tarentinus, Pythagoreus, 735, m.
 Machaon ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν ἱλιάδα, 278, m.
 Melampus Amythaonis filius, 150, m.
 Melampus, in eum Hesiodi Poëma, 771, f.
 Melanopus Cumanus ἐς Ὀπιν καὶ Ἐκατέρην, 392, m.
 Meleager τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κυπρια, 284, in.
 Mimnermus ἐλεγῆα ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ
 Λυδῶν, 766, in.
 Minyas, Poëſis, 866, m. 868, in 874, m. infra in Prodicus.
 ἔχει ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θράκα Θάμυρον, 721, m.
 Mulierum illustrium, catalogus. (Hesiodi) 273, f.
 Musæus, 61, m. 83, m. 828, f.
 Musæi ἔπη, εἰ δὴ Μυσαία καὶ ταῦτα, 34, f.
 ἔπη, δοκῶν μοι πεποίηκεν Ονομακρί, καὶ ἔστιν ἡδὲν Μυσαίς βοεαίως,
 ὅτι μὴ μόνον εἰς Δημήτερα ὕμνον Λυκομήδει, 53, in,
 ὕμνον Λυκομήδους ποιήσας ἐς Δημήτερα, 281, m.
 χρῆσμοί, 820, f.

Μησαιῶν Ἀνιοφῆμα προσωοῖσιν τὰ ἔπη Εὐμόλπια, 809, in.

Myron Byzantius ποιήσας ἔπη καὶ ἐλεγεία, 721, in.

Prienensis τὸν πόλεμον τῶν Μεσσηνίων ἐν λόγῳ περὶ ἐποίησεν, 293, m. f. 294, in.

Myso, 86, in. Chenensis, 857, m.

Ναυπακλία ἔπη, 118, f. 282, m. 897, f. Vide supra in Carcinus.

Nicias Nicomedienfis, 257, f.

Νόσοι, poësis, 868, in. 870, in. 872, f.

Oedipodia carmina, 722, in.

Olen ἐν Ἡρας ὕμνῳ, 140, f.

Olen Lycius ἐν Εἰλειθυίας ὕμνῳ, 42, m. 762, in.

ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Ἀχάαν, 392, m.

Oleni vaticinia, 809, f.

Onomacritus, 53, in.

Διονύσω συνέθηκεν ὄργια, 676, m.

ἐν τοῖς ἔπεσιν, 664, f. 781, m.

Oraculum, 189, f. 210, m. 224, f. 301, f. 307, f. 308, f. 327, m. 337, f. 342, f.

360, m. 379, m. 380, f. 390, f. 474, f. 533, m. 588, 599, f. 612.

m. 616, m. 648, in. 738, f. 744, m. 746, in. 785, in. 799, m.

812, f. 840, in. 857, f. 894, m. vide etiam Pythia & Sibylla.

Orpheus, 34, f. 180, m. 261, f. 446, f. 745, in. 505, m. 762, in. 768, m. 769.

813, m. 873, in.

Orphei ὕμνοι, 90, m. 770, f.

Pamphus, 92, m. 94, in. 762, in.

πρῶτον ἦσαν ἐς χάριτας, 780, f.

Ἀθηναίους τὰς ἀρχαιοτάτας ὕμνων ἐποίησεν, 577, m. 767, in.

ἐν τοῖς ἔπεσιν, 672, in. 773, in.

Panyasis ὁ Πολυάρχης, πεποικηκὸς ἐς Ἡρακλέα ἔπη, 817, f.

ἐν τοῖς ἔπεσιν, 731, f. 871, in.

Peleades Poëtrix, 828, m.

Periander, 53, m. 857, m.

Perseus Zenonis auditor, 130, in.

Phaennis fatidica, 828, m.

ἐν τοῖς χρησμοῖς, 833, m.

Pheomonoe Delphica vates, 809, f. 812, f. 828, m.

Phili-

- Philistus, 34, in. Archomenidis filius, 438, f.
 Philoxenus Poëta familiaris Dionysio, 6.
 Phoenix Ἰάμβων ποιητής, 23, m.
 Phrynichus Ἰπολυφράδμων, ἐν δράματι Πλευρώνι, 874, f. 875, in.
 Pindarus, 99, m. 283, f. 355, in. 525, m. 741, m. 743, f. 753, in. 754, in. m. f. 755, m. 758, m. 768, in. 810, f. 852, f. 858, f.
 ἄσμα ποιήσας, 20, m.
 ἐν ασμαῖσι, 274, m. 455, m.
 ἐν ᾧδῃ, 412, m. 592, f. 835, in.
 ἐς Ἀμμανα ὕμνον, 741, f.
 ἐς Ἄνδρα Ὀλυμπιονίκην ἄσμα, 397, f.
 ἐς Ἀνθιόπην, 5, m.
 ἐς Ἀφραίαν Θεάν, 180, f.
 ἐς Θηῖαν τε καὶ ἐς Δία, 436, m.
 ἐς Περσεφόνην ὕμνον, 755, m.

- Pisander Camirensis, 199, f. 640, f.
 Pisistratus Homericorum versuum collector, 594, in.
 Pittacus Mytilenzus, 857, m.
 Plataici belli scriptores, 437, f.
 Plato, 76, in. Aristonis filius, 360, in. 564, in. 857, m.
 Polybius Lycortz filius, 616, in. 663, m. 675, m. 691, m. 698, m.
 συνέγραψε ἔργα Ῥωμαίων, καὶ ὡς Καρχηδονίους κατέστησαν ἐς πόλεμον, 663, m.
 Polycrates Athenienfis Rhetor, 495, m.
 Polymnestus Colophonius ἐπὶ Λακεδαιμονίοις ἐς Θάληταν ποιήσας, 35, m.
 Pratinx Satyri, 141, f.
 Praxilla, 239, in.
 Proclus Carthaginienfis, 159, m. 368, m.
 Prodicus Phocaenfs ἐπὶ τῇ τῆς Μινυαῖδος ἐπῇ, 363, m.
 Pronomus tibicen ἄσμα πεποίηκεν τοῖς ἐν Εὐρώπῃ χαλκιδεύσι, 735, in.
 ejus cantica, 345, f.
 Pyrrhon Pistocratis filius, 514, m.
 Pythia, 149, f. 171, m. 309, f. 479, in. 686, f. 832, in.

Rhia-

- Rhianus Benzus. Τὸν πόλεμον τῶν Μωσσηνίων ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν, 293. m.
f. 294. in 315. m. 323. m.
Cretenfis. 281. f.
Rhodii Potz versus. 139. f.
Sabba Sibylla. 828. in.
Sacadas τὸ αὐλημα τὸ Πυθικὸν πρῶτον ἠύλησεν ἐν Δελφοῖς 162. m. (814. in.
Sacadz carmina. 345. f. statua. 768. in. 487. m.
Sappho Lesbica 59. in. 767. in. τὰ ἐπη τὰ Σάπφους. 71. in.
ἐς Ἑρῶτα. 762. in.
Sibylla. 126. m. 543. m. 820. f. 821. in. 825. f.
Simonides τῇ Κυνόκῃ τὸ ἐπιγράμμα ἐποίησεν. 222. f.
Simonidis Elegi. 715. in. 866. in.
Epigramma in Philonem. 474. f.
Socrates. 53. in. 76. m.
Solon 38. in. 41. f. 857. m. 894. in. m.
Solonis ἐλεγεία. 97. m.
Sophocles. 69. in 89. m. ejus statua. 48.
Stesichorus Himerzus. 162. in. 714. f.
τὴν πάλιν φιδίαν ἐποίησεν. 260. m.
ἐν Γερουσίᾳ αὐτῶν. 602. in.
ἐν τοῖς ἔπεσιν. 731. f.
ἐν ἱλίῃ Περσίδι. 862. m. 865. m.
Telestilla Poetria. 157. in. m. 194. m.
Thales Milesius. 35. m. 857. m.
Thamyris. 767. f. vid. Minyas.
Thebais. poema. 729. m.
de Adrastii fuga. 650. in.
de Parthenopzi percussore. 746. m.
Theodorus Tragædus celebris. 90. in.
Theopompus Damasistrati filius. 229. f. 496. f.
Thesprotis. poesis. 614. m.
Thucydides. 55. f. 498. m.
Timothei Milesii carmen Persæ inscriptum. 701. m.
Tisias insignis Orator. 495. in.
Tyrteus. 312. m. 313. f. Atheniensis Ludimagister 316. f. 319. 323. f. ejus
ἐλεγεία. 294. m. 315. m.
Xenocles Sophoclis filius. 89. m.
Xenophon. 9. f.

VI. Paulaniz scriptori elegantissimo, quemque omnes merito qui sub
 Historia & antiquitatis Græcæ studio carum habent. * subjungam ejusdem
 ætatis scriptorem POLYÆNUM a) patria Macedonem, qui utrum
 ipse aliquando militaverit, non satis constat: b) Rhetor, certe fuit &
 genus vitæ forense secutus, c) durante adversus Persas Parthosque

* Civil. Cantens lib. VI. Nov. lect. cap. 1.

a) Polyæni complures in veterum scriptis celebrantur ut: 1) *Polyænus Lampfacenus* Mache-
 maticus, Athenodori discipulus, Epicuri familiaris, de quo meminit Epicurus ipse apud
 Theonem in progymnasm. pag. 19. Cic. 4. Acad. quest. et. 1. de fin. Plutarchus con-
 tra Colotem, ubi male πολυδινος legitur pro πολυαγρον in editione Aldina p. 969.
 Laërtius lib. 10. sect. 14. & forte etiam lib. 2. sect. 105. ubi vide notas elegantissimi Me-
 nagii. Meminit hujus Polyæni etiam Anonymus vitæ Aristotelis auctor latine editus à
 Nunnesio. 2) *Polyænus Atheniensis* Historicus, cujus mentio apud Eusebium in Chro-
 nico & inde in Chronico Alexandrino sive Paschali. 3) *Pollanx Sardianus* Sophista,
 quem sub primo Cæsare Cajō h. e. sub Julio Cæsare floruisse Svidas auctor est, & scripsit
 λόγους δικανικούς, καὶ δικῶν ἡτοιμασθησίων ὑποτυπώσεων & triumpho Par-
 thici I. de triumpho Parthico per P. Ventidium, repositato librorum tres. 4) *Julius Polyænus*
 ejus Epigrammata quædam græca exstant lib. 1. Anthologiae. 5) *C. Julius Polyænus*
 qui cum Claudio Operto duumviratum gessit Corinthi Imperante Nerone, ut ex notis
 observarunt viri docti. Vide Jo. Vaillantii T. I. de numis Coloniae p. 371. seq. 175. seq.
 6) *Claudius Polyænus*, Claudii Cæsaris ut videtur libertus, de quo Plinius lib. 10. Epist.
 75. 7) *Polyænus Hægæus Bithynia*, ejusdem Plinii æqualis, cujus meminit idem
 lib. 7. Epist. 6.

b) II. Causabonus quidem in dedicatione Polyæni (ui ad Mornæum ? *Polyænus*, inquit
 scriptor antiquus, elegans, acutus, eruditus, & quod ad rem facit, βασιλειάμακα
 ἀπεριστάληκτος: sed qui utramque militiam sagalam & ιογάλαν secutus est.
 Nempe hoc collegit Causabonus ex Polyæni procemio, in quo postquam Antonino & Verō
 victoriam adversus Parthos & Persas fuisse auguratus, subiungit: Εὐχὸν δὲ Μακεδόν
 αἰνῆν ἔχων ἀάτριον τὸ κρατεῖν Περσῶν πολεμούντων δύνασθαι, καὶ αὐτὸν
 βολος ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι καιρῷ γενέσθαι βέλομαι. Ἐπεὶ εἰ μὲν ἡμᾶς οἱ
 τὸ σῶμα, καὶ στρατιωτικῆς προόδου ἀνὴρ ὄντομεν Μακεδονικῇ ῥώμῃ χρὴ
 μεν. Ἐπεὶ δὲ μοι προήκουσαν τὴν ἡλικίαν ὁράτε, ὃ μὴ εἴδῃ νῦν
 ἀστράτευται πάντα πασῶν ἀπολειφθήσομαι. Καὶ αὖ τῆς στρατηγικῆς
 ἐπιστήμης ἐφύδια ταυτὶ προσφέρω. κ. τ. λ. Sed non necessario ex his
 verbis sequitur Polyænum militasse, ut probe observavit doctissimus Bælius in Diction-
 ario Historico Critico T. 3. p. 2465.

a) c) Polyænus præf. libri 8. ὅτι προαίρεσις βίης καὶ λόγῳ δικανικῇ χρώμενος. ἐπὶ
 αἰμαλὺς συγγράφω δαγείδε. Εἰρηκ. lib. 2. καὶ ταῦτα σχολῆς ἐκ αἰγῶν,
 ἀλλὰ καὶ δικᾶς ἐφ' ὑμῶν λεγῶν. Svidas: Πολύαντος, Μακεδόν, Εὐ-
 χολ. 1. τ. 7.

lervordiana, sed Vulteja à Jo. Tornziolotic quibusdam interpolata, quæ etiam separatim recusa est Lubez A. 1601. 4. & Francof. 1661. 12. Denique *Pancratius Masvicius* Rector Scholæ Delphensis beneficio Jac. Groenovii Viri Clariss. hæctus collationes Codd. MSS. Florentinæ & Cantabrigienfis, editionem Casaubonianam recensuit, servataque veteri qualem in eadem repererat versione, notas Casauboni novasque suas singulis paginis subiecit, luculentisque typis ita descriptum Polyzenum vulgavit Lugduni Bat. 1690. 8. Loca quædam Polyzeni emendat *Paulus Fermat* Senator Tolosanus, in literis ad Ranchinum, quas exhibet Bâchetus in appendice ad Diophantum p. 43. seq. Testatur autem hoc se facere ope codicis Græci MS. optimæ notæ, auctorum rei militaris, in quo auctor quidam * *παρεκβολών*, quem idem Fermatus ex Jo. Meursii glossario *Hærotem* esse suspicatur, strategemata plurima Polyzeni, suppressio ejus nomine transcripsit. Pridem quoque est cum Vir præstantissimus & cum tanto omnium eruditorum dolore nuper extinctus *Jo. Georgius Grævius* novam Polyzeni editionem sperare nos jussit. Plura Polyzeni exemplaria cum Codice *Jo. Prisci* & aliis MSS. collata exstant in Bibl. *Isaacii Vossii* quam post ejus mortem constat perlata fuisse Lugdunum Batavorum. Prætergræcum codicem, quo ad editionem suam est usus, aliud Polyzeni MS. memorat *I. Casaubonus* notis ad *Aneam Tacticum* p. 1767. quod utendum postea ei concesserat *Jacobus Bongarsius*. Polyzenum utpote Macedonem, in historia Romana parum fuisse versatum notavit Jo. Clericus T. 19. Bibl. Universalis p. 459 atque apparet ex eo, quod nec accurate & valde jejune strategemata Romanorum ducum libro octavo attingit, neque Frontini libros ejusdem argumenti evolvisse videtur, nec adeo latinam linguam calluisse.

VIII. Composuit & alia Polyzenus noster, nam ex ejus *de Republica Macedonum* libro profert nonnulla *Joannes Stobæus* sermone XLI. & *Syridas* auctor est ipsum scripsisse *πεὶ Θηβῶν & τακτικά βιβλία γ*. Denique nisi morte præventus est, scripsit etiam *αξιωματικόν* de rebus fortiter ac prudenter gestis ab Imp. M. Antonino & L. Vero: hoc enim facturum se pollicetur in Præfatione ad Librum VI.

CAPUT

* Editus est Paris. 1693. fol. Vide quæ dixi lib. III. cap. 14. p. 594. 4. & 599.

CAPUT XVI.

De LUCIANO Samosatensi.

Vita Luciani à Burdeltio composita, additis à me notis. 1. Scripta Luciani recensita ordine litterarum, cum variis observationibus. 2. Luciani editiones. 3. Alii decem hoc nomine. 4. Occasio hallucinationis eorum, qui Philostrati libros de Apollonii vita Luciano tribuerunt. 5.

I.

LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata a) qua juxta Euphratis confluenta sita est, circa Trajani tempora videtur natus b) cum Epileptus, illud virtutis exemplar velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat cum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur emulatus, sed statim fortuna statuaria filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole: c) an fato quodam, artis statuaria defector efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem à statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicetur, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi leporibus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis d) operam

a) Lucianus quomodo scrib. Historia T. 1. edit. Amst. p. 619. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμοσατα. in Scythā T. 1. p. 597. τοῖς Σύροις ἡμᾶς. In reviviscenibus T. 1. p. 400. πατρίς δὲ τῆς Σιρίας, ἡ φιλαργία, τὰν Εὐφρατιδῶν. Porro Luciani nomen jam Ἀλκίον effertur, jam Ἀλκιανός.

b) Svidas ait Lucianum fuisse ἐπὶ τῇ Καίσαρος Τραϊανῆς καὶ σπένναν. Confer tamen Vossium II. 27. de Hist. Graecis.

c) Ipse causam refert quod nimis duriter ab avunculo suo, à quo sculptoriam sive statuariam discere debebat, exceptus fuisset. Vide Luciani somnium T. 1. p. 4. seq.

d) In reviviscenibus T. 1. p. 406. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τοῖς ἰσὺς ἐκείνων ἐπὶ τοῖς ῥητορεύσει δέ. Ego vero cum primum intellexi quam improbares causas dicendis necessario com-

ram daret; sed cum non illi admeniem succederet caudicinia conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura si Rhetoricam quam plurimum pollebat proficeretur; ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes & suscepit. Juvenis in Galliam c) profectus auditorum frequentis corona & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam f) petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat, quales sunt Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret Rhetores induktionibus & fallaciis, divitiis & cetera quae prima mortales putant, potius sibi querere quam vere virtutis mercedem, ea relicta Philosophiam g) aggressus est, in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam Philosophi plus divitiis quam Philosophia parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant aut vellicabant, & civitates quibus fucam ostentabant Philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fucis cum fucatis, non factione cum factione, sed cum strenuo virtute, cum modesto, pu-

mitentur, nimirum fraus, mendacium, temeritas, boicifatio, consiliatio, aliaque infinita, haec quidem ut pareris declinabi, & ad bona conferens o Philosophia reliquum sita curriculum, tanquam ex procella & tempestate in tranquillum portum appulsus sub tua tutela vivere expetisti.

e) Apologia pro mercede conductus T. 1. p. 493. ὁπότε κατὰ θεῶν τῶ ἐσπερῶ ὤκησαν καὶ τὴν Κελτικὴν ἀμὰ ἐπιμὼν ἐνετυχες ἡμῶν. (Sabini alloquitur) τοῖς μεγαλομύθοις τῶν σοφιστῶν ἐναειδυμένοις. Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat Photius Cod. 128.

f) Lucianus Herodoto T. 1. pag. 575. Sed & in Ἰωνία & Ἀχαΐα audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165. gēthi) recitantes testatur lib. quomodo Historia scribenda sit T. 1. p. 611. Confer ejus bis accusatum T. 2. p. 232.

g) Moralem potissimum, ejus argumenti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum Socrate existimabat reliquam Philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In Convivio Philosophorum. T. 2. pag. 648. ὡς ὁδὸν ὁ Φάρος ἡ ἀπὸ τοῦ ὁπῆς ἀθαρτὰ μαθημὰτα; αἱ μὴ τὴν ἀρετὴν τὸν βίον ὑπομύκει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque Philosophiam ex solis libris sed & ex consuetudine cum bonis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit quod multi dicerent, οἱ τὸ πεπαδεῦσθαι ἀπ' ἀγῆ τῶν ὁρῶν λογισμῶν τῶς ἐς μὴνα τὰ βιβλία καὶ τῶς ἐν κεινοῖς φροντίδας συνέχες ἀφορῶντας, eruditionem à recto sensu bonisq. institutis abducere istos qui solos libros eorumq. sensu assidue spectarent. Ceterum Epicuro se fuisse indicat in pseudomante & a Graeco scholiasta videri fuisse τῶς ἐπικύβητος αἰσιπώσας tradidit ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegis

dere, cum innocente absentia h) certabat, semper ingenio ut conditione liber, tandem i) sub Divo Marco Aegypti procuratori praepositus, & suo & amicorum nomine, immotus. Qui mendacii suis invicem credunt, Christianum k) fuisse arbitrantur, supposititiorum pravitae decepti. Ipsa de morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior corum opinio, qui à canibus laceratum l) asseverarunt. Nam senio, vel quod verius est, podagra m) nonagenarius obiit.

Hæc

eum perinde ut ejus vitam scripsit Demonactem Philosophiæ non unam speciem sive sectam peculiariter coluisse. T. 1. p. 899. φιλοσοφίας δὲ εἰδὼν ἔχ' ἐν ἀποτε-
μόμην, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο καταμίσσας ἢ πάντ' ἐξέφαινε, ἵνι
αὐτῶν ἐχάσεν.

h) In reviviscitibus T. 1. p. 400. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μιτοῦ-
δῆς καὶ μισοτυφῶν -- φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλόικος καὶ ὅσα τῷ
φιλάτῳ συγγενῇ. Arrogantia, impostura, mendacii & fastus sumptuosus --
amator veritatis, honestatis, sinceritatis & eorum quacunque amore digna sunt
optulit.

i) Apologia pro mercede conductis T. 1. p. 486. 491. seq. Longe juniorem facit H. Dodwel-
lus in diss. de Isidoro Characeno §. 5. quam si placet vide T. 2. Geographor. minorum
Clariss. Haddsoni.

k) Confer Baronium ad A. C. 171. num. 7, & Tillemontium Hist. Imperatorum T. 2. p. 709.
Παραβάτην vocat scholiastes Græcus ad jib. de morte Peregrini T. 2. pag. 45. quasi
qui à CHRISTI sacris ad Ethnicos recessisset. οἷα ληρεῖς ὡ κατὰ γὰρ τὴν
Συτήρη ΧΡΙΣΤΟΥ, ἔς καὶ τὴν ἑνεκὴν ἀθανάτῳ σε παραδώσει κολά-
σει ὡς παραβάτην καὶ τὰ ἡμέτερα διασφύροντα. Eidem Scholiastæ ad sacras
Historias Lucianus alludere videtur T. 1. p. 31. εἰς τοῦ κατ' ἡμᾶς ὁ γόνος εἰκὴν
ἀγίως προφῆτας διαπαίζειν & p. 32. εἰς τὴν καρὸν παῖδων ὁ παγνύμων
διαπαίζει. Et eadem pag. τὰ καὶ ὁ κενολόγος εἰς Μωυσέα καὶ τὴν ἐρ-
οῦσαν θαλάσσαν διέτασαν κρεττοῦντων ἐπιπνεία ἐπισκῆπτων ἀνιστῆται.
T. 2. p. 39. εἰς τὸν ἰωσήφ ἀνίτεταί μοι δοκεῖ. Sed in plerisque his auctorem
scholiorum fugit ratio; ut eruditus editor probe observavit. Ab Atheismi crimine
Lucianum absolvit D. Jo. Philippus Treunerus in diss. de Theologia Luciani
Jen. 1697. 4.

l) Svidas in Ἀρχ. Νιχτηρησοληνος fuit multis, horrenda mortis genera communisci de iis
quorum dogmata improbatissima. Confer quæ de Epicuro idem Svidas in Ἐπίκ.,
& quæ de Zoilo notavi lib. 2. c. 7. p. 365.

m) Podagra laborasse Lucianum colligitur ex iis quæ in laudem Podagræ scripsit T. 2. p. 8. 4.
seq. 82. seq. Ita Agrippinum Paconium refert Stobæus solitum rerum quæ ipsi adversari
accidissent encomia componere, si quidem febricit, febris, si notaretur infamia, infam-
ia, si excluderet, exsilium.

Hæc de Luciano post Gilberti Cognati & Jacobi Zwingeri industriam vir acutissimus Joannes Burdelotius, cujus verbis usus, in additis notulis loca ex quibus ista hausta sunt indicavi. Quod autem addit eundem Lucianum obiisse *superstite unico filio, qui summus Sophista fuerit Juliano tempore, & ad quem hujus Imperatoris exstat Epistola*, parachronismus est, cum à Marci Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani Epistolis trigesima secunda inscribitur *Ἀρκιανῷ σοφιστῇ* & tota absolvitur his verbis: *καὶ γὰρ ὦ ἡ αἰτιτυχεῖν ἀξίῳ τῶν ἰσῶν. Εἰ δ' ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστάλων, ἀνταδικηθῆναι δεῖμαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuisse Antisthenis exemplo pater) vel propnepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam constat, nam filium quidem non fuisse certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam Laëtantius lib. I. cap. 9. *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, sed hi potissimum qui Deorum laudes canebant.* Latine se linguæ utcumque peritum fuisse testatur lib. de errore in salutatione T. I. p. 501.

II. Scripta Luciani hæc ad nos pervenerunt, quæ ordine litterarum digessi, adscriptis paginis editionis novissimæ Amstelodamensis:

1. *Ὀνερεῖς ἢ ἀλεκτρυόνων*, Dialogus quo Pythagoras in gallum transformatus Micryllum è somnio excitatum divitiarum vanitatem & paupertatis forte sua contentæ commodæ docet. T. 2. p. 158--185. Vertit *Jacobus Micryllus*, & ad calcem operis aurei *Mich. Neander*. Lips. 1577. 4.
2. *Ἀλέξανδρος ἢ ψευδομάντης*, de vitæ & præstigiis atque imposturis Alexandri cujusdam Paphlagonis Abonotichitæ, qui se vatem & divinum ætate Luciani ferebat. T. 1. p. 746 - 783. Ad Celsum Epicureum, eundem ut videtur cui Origenes libros illos octo egregios opposuit. Alexandri oraculum tanquam Sibyllæ jactatum quod exstat p. 754. & incipit *Εὐχέειν πάντοιο*; bene illustrat *Clariss. Lambertus Bos* in diatribis ad Novi fœderis loca p. 36. 37. Mentio hujus libri apud Socratem III. 22. Hist. Vertit *Erasmus*.

Ἀληθὲς ἰσορίας libri II, vide *ἰσορίας*.

3. *Αλιεύς ἢ ἀναβιδύτης. Piscator, sive reviviscens. Dialogus qui βίαν πράσσει recte subicitur T. 1. p. 389-421.* In hoc enim Philosophi quos altero dialogo subhastatos Lucianus sinnerat, in vitam revocati & poenas à Luciano repetituri introducuntur. At hic Parrhesiades (istud enim nomen sibi adsciscit p. 400.) ad Philosophiam audacter provocat, & accusante Diogene causam suam dicit, professus se non antiquos illos Philosophos sed suæ ætatis & Philosophiæ dishonestamenta perstrinxisse, qui veterum illorum assumptam personam referrent pessime & indignissime, *οργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι ἢ τῶν λαγχύων, κολακευτικώτεροι ἢ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι ἢ τῶν ὄνων, ἀρπαγδικώτεροι ἢ τῶν γαλῶν, Φιλονεικώτεροι ἢ τῶν ἀλεκτρυόνων.* Itaque à Philosophia & Philosophis veteribus absolutus, in jus vocat novos, & potestatem accipit Philosophastos quos præfixa hamo auri particula piscatur, cante-rio inurendos.

4. *Ἀλκυὼν ἢ πῶς μεταμορφώσῃς. Halcyon sive de transformatione dialogus brevis quo Socrates-Chærephonem occasione audita halcyonis de mutatis in aves mulieribus quærentem, monet nihil Diis esse ἀδυνάτων, & in rerum natura pleræque nos latere. T. 1. p. 167-172.* Latine vertit *Augustinus Dacus* Senensis. Non Luciani videtur esse hic Dialogus sed *Leontis* Academici. Vide quæ dixi lib. 3. cap. 1. inter scripta Platoni supposita num. 3. *Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscians, tum sententiarum levitas & argumentorum frigus & delirationes arguunt satù,* inquit *Marcilius, nimis meo iudicio deprimens hoc scriptum, licet à Luciani quod fateor genio alienum.* Exstat & Græce ac latine in Dialogis Luciani selectis, Augustoriti Pætonum editis.

Ἀναβιδύτης. Vide paulo ante, *ἀλιεύς.*

5. *Ἀνάχαρσις ἢ πῶς γυμνασίῳ, Dialogus Anacharsidis & Solonis de ratione & usu vel abusu Gymnasiorum T. 2. 269-298.* Vertit *Vincencius Obsopæus.*

6. *Πρὸς ἀπαιδέυτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνέμνον, ad indoctum multos libros coementem. T. 2. pag. 378-395.* Vertit *Anastasius* quidam. In *Jani Nicii Erythræi Eudemia* pag. 253. exstat Epigramma quod Lucianei libri argumentum non injucunde repræsentat:

Scriptorum totis famosa volumina terris.

Colligis, & plateas Charopine tuis.

Quid tibi cum libris, quorum nec nomina saltem

Nec titulos promissa voce referre queas.

Quoque finis, multo conspersos pulvere blattia,

Es gratas avidis muribus esse dapes?

Nam nullam tangis, sed tanquam sacra profanus

Non igna metuis collutulare manu.

Numine times, fias imitandus forte libellis

Dactior, aut solidus sis stupidusque minus?

Hoc cave te moveat; sic est tibi crassa Minerva;

Proficere ut valeant plus, mibi crede, fues.

7. Αποκηρυγόμενος, *Abdicans*. Declamatio pro filio Medico qui ob sanatum patrem receptus, deinde quod furem matrem sanare non posset, altera vice abdicatur. T. I. p. 708-730.

Απολογία πρὸς τὸν ἐνὶ μισθῷ &c. Vide μισθῷ.

8. Ἀρμονίδης, *Harmonides*. Epistola qua erudito amico vel Patrono offert scripta sua Lucianus, in uno illo, omnium calculus latum se non dubitare: veluti Timotheus tibicen Harmonidi discipulo svasit, ut si ab omnibus Græcis laudari veller, nobilioribus placere ac probari se elaboraret. T. I. p. 585-590. Vertit *Vincenſius Obſopaus*.

9. Περὶ ἀστρολογίας *Astrologiæ divinatoricis quæcunque elogium ac commendatio*. T. I. p. 847-856. Vertit *Erasmus*.

Βίος Ἀγκυρῆς, infra *Εὐρύπινον*.

10. Βίον πρῶσις, *Vitarum autio*. Dialogus quo Mercurius Jovis jussu hominibus ventum exponit veluti sub hasta Philosophos Pythagoram, Diogenem Cynicum, Aristippum Cyrenzum, Democritum & Heraclitum, Socratem, Epicurum, Chrysippum, Aristotelem & Pyrrhonem (quem Πύρριον codices Luciani vocant.) Singulorum dogmata & quorundam dicta quoque & facta ut sunt ad deridendum aptissima feligit & naso suspendit. T. I. pag. 370-388. Vertit *Marius Bolerius*.

Περὶ γυμνασίου. Supra, in *Ἀνάχαρσις*.

11. Δημοκράτος Βίος. Vita & Apophthegmata Demonæctis Cyprii, Philosophi Eclecticæ non diu ante defuncti. T. I. p. 857-872. Vertit *Vincenſius Obſopaus*, Laudat Eunapius in proœmio.

12. Δγ-

12. Δημοσθένος ἐγκώμιον, Encomium Demosthenis, T. 2. pag. 685-708. Vertit *Philippus Melancthon* & in sua Demosthenis editione *Hieron. Wolfius*.
13. Περὶ τῆς μηδραδίας πίστεως, De non temere credendo calumniis; Liber lectu dignissimus T. 2, pag. 396-431. Vertit *Philippus Melancthon*, *Rudolphus Agricola*, Lovan. 1530. 8. & *Adrianus Marius Nicolaus*, Edidit etiam *Jacobus Tollius* V. C. cum notis Lugd. Bat. 1677. 12. quæ in editione Luciani Amstelodamensi singulis sunt paginis subjunctæ, Gallice vertit *Antonius Crappier*, Lugd. 1551. 8.
14. Διαλαξὶς πρὸς Ἡσίοδον, quod Hesiodus sine magna causa se jactet laurum à Muis accepisse. T. 2. pag. 486-490. Vertit *Vincentius Obsoletus*.
15. Ἐνάλητοι διάλογοι, *Dialogi Marini* XV. 1. Doridis & Galatææ 2. Cyclopiæ & Neptuni, 3. Alphæi & Neptuni, 4. Menelai & Protei, 5. Panopæ & Galenæ, 6. Tritonis Amymones & Neptuni, 7. Noti & Zephyri, 8. Neptuni & Delphinum, 9. Neptuni & Nereidum, 10. Iridis & Neptuni, 11. Xanthi & Maris, 12. Doridis & Thetidis, 13. Neptuni & Enipei, 14. Tritonis & Nereidum & Iphianissæ, 15. Zephyri & Noti. T. 1. p. 238-261. Latine vertit *Jacobus Mijllus*, primum dialogum *Erasmus*. Ex his 2, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 13, 14, occurrunt Græce & latine in Dialogis Luciani selectis Augustoriti Pictorum editis, 1610. 8.
16. Ἐταίριοι διάλογοι, *Dialogi meretricii* XV. quibus mulierum vitia & lascivi mores perstringuntur. T. 2, p. 515-557. Vertit *Jacobus Mijllus*, *Περικλῆς* & *Ἐταίριος* Luciani λόγους lectos sibi testatur *Photius* Cod. CXXVIII.
17. Διάλογοι Θεῶν, *Dialogi Deorum* XXVI. 1. Promethei & Jovis, 2. Cupidinis & Jovis, 3. Jovis & Mercurii, 4. Jovis & Ganymedis, 5. & 6. Junonis & Jovis, 7. Apollinis & Vulcani, 8. Vulcani & Jovis, 9. Neptuni & Mercurii, 10. Mercurii & Solis, 11. Veneris & Lunæ, 12. Veneris & Cupidinis, 13. Jovis & Aistulapilæ & Herculis, 14. & 15. Mercurii & Apollinis, 16. Junonis & Latonz, 17. Apollinis & Mercurii, 18. Junonis & Jovis, 19. Veneris & Cupidinis, 20. Deorum judicium occasione pomi Paridis, 21. Martis & Mercurii, 22. Panos & Mercurii, 23. Apollinis & Bachi, 24. Mercurii & Majæ, 25. Jovis & Solis, 26. Apollinis & Mercurii. Hos dialogos ridendis Græcorum diis eorumque criminibus exagitantis comparatos latine vertit

- tit *Jacobus Micyllus*, 12, 19, 21, 24. Erasmus T. I. p. 185-251. Ex his 3, 7, 8, 12, 13, 14, 16, 18, 19, 21, 24, 25, & 26. exstant Græce & latine in dialogis selectis Augustoriti Pifstonum editis,
18. *Νεκρικὸι Διάλογοι*, *Dialogi Mortuorum* XXX. 1. Diogenis & Pollucis, 2. Cræsi Plutonis, Menippi, Midæ & Sardanapali. 3. Menippi Amphiloichi & Trophonii, 4. Mercurii & Charontis. 5. Plutonis & Mercurii, 6. Terpsionis & Plutonis, 7. Zenophantæ & Callidemidæ, 8. Cnemonis & Damippi. 9. Simyli & Polystrati, 10. Charontis & Mercurii, Menippi, Charmolichi, Lampichi, Damafiz. 11. Cratetis & Diogenis. 12. Alexandri, Annibalis, Minois & Scipionis. 13. Diogenis & Alexandri, 14. Alexandri & Philippi, 15. Achillis & Antilochi. 16. Diogenis & Herculis. 17. Menippi & Tantalii. 18. Menippi & Mercurii. 19. *Æaci*, Protefilai, Menelai & Paridis. 20. Menippi & *Æaci*, Pythagoræ, Empedoclis & Socratis. 21. Menippi & Cerberi. 22. Charontis & Menippi, 23. Plutonis, Proserpinæ & Protefilai. 24. Diogenis & Mausoli. 25. Nirei, Therpsitæ & Menippi, 26. Menippi & Chironis, 27. Diogenis, Anaxthenis, Cratetis & pauperis. 28. Menippi & Tiresiæ, 29. Ajacis & Agamemnonis, 30. Minois & Softrati. T. I. pag. 262-324. Vertit *Jacobus Mityllus*.
- Dialogum 15. 14. *Ottomarus Luscinus*, 3, 7, 8, 9, 11, 13, 17, 18, 21, 22, 24, 25, 26. *Erasmus*, 16, 12, 6. *Petrus Virunius*, 10. *Martinus Bollerus*, Leguntur etiam omnes excepto 16. & 28. cum nova versione in dialogis selectis Augustoriti Pifstonum editis, sed alio ordine, hoc nempe: 2, 4, 5, 7, 9, 11, 18, 21, 22, 23, 8, 24, 29, 15, 6, 17, 30, 1, 13, 12, 20, 10, 27, 3, 14, 19, 25, 26.
- Dialogus Virtus Dea*, in qua Mercurius & virtus colloquuntur, latine existat T. 2. pag. 864. 865. ad Luciani imitationem ab erudito aliquo scriptus, ut *Dialogi mortuorum Gallice* ante aliquot annos editi ab ingeniosissimo Fontenello.
- Dialogus Luciani* selectos libris 2. atque una cum his Timonem cum latina versione emendata & ad calcem libri subiecta edidit Gvil. Dugardus Lond. 1677. 12. Anglice etiam prodire selecti dialogi cum Luciani vita auctore Fr. Hickesio Oxon. 1634. 4.
19. *Δίκη Φωνήων*, *Judicium vocalium*, sive ingeniosa fictio actionis literæ & contra literam T accusantis illam de raptu & vi quod exspolietur ab eadem omnibus vocabulis quæ per geminum T offerri debebant. T. I. pag. 45-50. Vertit latine *Martinus Bollerus* cujus versio vul-

vulgo effat. Præterea *Cælius Calpurnius* qui subjecit ex suo ingenio Apologiam litteræ T qua criminationes, litteræ Σ acutè diluit. Basil. 1539. 8. Exstat etiam in Amphitheatro Socratico Casparis Dornavii T. I. p. 680.

Διόνυσος. Vide infra, προσλαλία.

20. Δις κατηγορέμεν ἢ δικάσῃ, actio adversus Polemonem, Dionysium Heracleensem, Aristippum, Diogenem Cynicum, Pyrrhonem & Lucianum quod pristinas vitæ suæ rationes reliquissent. T. 2. p. 211-238. Vertit Jac. Micellus.
21. Περὶ τῶν διψάδων, προσλαλία. De dipsadum natura, quorum ictus inexplabilem sitim affert. T. 2. p. 481-486. Vertit Vincentius Obsopæus. Effigiem dipsadis ex veteri Codice MS. Nicandri exhibet Lambecius lib. VI. p. 294. & Nesselius parte III. post pag. 8.
22. Δραπέται. Philosophiæ querela ad Jovem de pseudophilosophis: & sumptæ de fugitivis servis sub splendido Philosophorum nomine homines decipientibus pœnæ, T. 2. pag. 592-606. Vertit Bilibaldus Birkheimerus. Sub initium hujus dialogi mentio Peregrini, qui se ipsum in flammis conjecit. Confer infra num. 62.
23. Εἰκόνες, Imagines quibus Pantheam Abradatæ Xenophonte conjugi cognominem, & Avidii Cassii, ut viro doctissimo M. V. la Crofe videtur uxorem effert, ejusque pulchritudinem depingit ac virtutes prædicat: T. 2. p. 1-16. Vertit Vincentius Obsopæus.
24. Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive superioris scripti Apologia, qua non satis laudasse se Pantheam, nedum adulatorum more nimis encomiis onerasse contendit. T. 2. p. 16-31. Vertit idem Obsopæus.
25. Περὶ τῷ ἐνυπνίῳ, ἥτοι βίῳ Λυκιανῷ. De Somnio, sive vita Luciani. Narra- rat sibi cum juvenis à Patre statuariz destinatus & ab avunculo à quo artem discere debebat plagis sub auspiciis statim acceptus esset, lacrymis indormienti visam per somnium accedentem ad se statuariam & παιδείαν sive Eruditionem, quarum utraque ut Herculem olim Virtus ac voluptas invitaverit ut altera relicta sibi potius adhæreret. At Lucianum sprete statuariz oratione, eruditionem se statum, & illi deinceps assidue adhæsisse. Tom. I. p. 1-12. Vertit Jacobus Micellus. Legitur & cum alia versione in dialogis Luciani selectis Augustoriti Pictorum vulgatis.
26. Ἐπιγράμματα Epigrammata XXX, ex Anthologia collecta variis interpretibus. Et ἔρως δραπέτης amor fugitivus poemation Doricum quod inter Moschi Idyllia legitur, ab aliis tributum Luciano &

in Amst. edit. editum cum Metaphrasi latina Bon Vulcanii. T. I. pag. 834-845. In Bourdelotii editione alia occurrit amoris fugitivi Metaphrasis auctore incerto, quæ incipit: *Perdiderat natum genitrix*. Paulo liberius expressit etiam *Laurentius Gambara Brixianus*, optime si quid iudico *David Wubfordus*. Hetrusco carmine *Nicolaus de Oddis*. Epigramma primum quod incipit: *Λυκιανὸς τὰ δ' ἐγγράφει* refert etiam Photius Cod. 128. Vigefimum tertium quod incipit: *Ἐλᾶδα νικῆσας* imitatus est Aulonius hoc tetraſticho:

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat se

Aeterna aeternum forma ministerium,

At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem

Qualis sum nolo, qualis eram nequeo.

27. *Χάρων ἡ Ἐπισκοπῆντες*; *Charon sive Contemplantes*. Dialogus quo Charon ex inferis ad homines concedente Dite & accepto unius diei commeatu profectus Mercurio comite montes congestos incendit varique contemplatur vana & stulta mortalium, potentum præcipue, consilia & actiones cæcas. Auscultat & Solonem sapienter cum Cræſo colloquentem. T. I. p. 341-361. Vertit *Petrus Mossellanus*.
28. *Ἐπιστολαὶ Κρονικαὶ* Epistolæ tres, una pauperis ad Saturnum petens ut opes æque inter homines dividantur, altera Saturni ad pauperem, svadens ut sua sorte contentus vivat. Tertia divitum ad Saturnum, de pauperum immodestia querentium. T. 2 pag. 619-632. Pauperi huic nomen. Lucianus imposuit *ἐγὼ τῷ Κρονῷ χαίρειν, Κρεῖν* ἐμοὶ τῷ τιμωρῶν χαίρειν. Confer Sam. Petiti Observatio-
nes lib. I. cap. 9. Vertit *Emſius*.
29. *Ἑρμότιμ* ἡ *πεὶ αἰρέσεων* Hermotimus sive de secta Philosophiarum eligenda Dialogus, scriptus à Luciano XL. annos nato (p. 514. itaque p. 552. *τηλικεστ* ἂν malim reddere tanto ingenio cum sis quam) *etate iam grandis*) & Hermotimo Menecratis F. (p. 543.) qui Stoicis se forte in disciplinam tradiderat, exponens, quam difficilis hæc res sit, quod cum multæ sint sectæ, eligi optima non possit nisi ab eo qui omnium integrum fecisset experimentum: (confer Sextum Empiricum pag. 467. contra Mathematic.) hoc vero vita ipsa hominis sit longius, & acre iudicium requirat, præterea incertum sit utrum quisquam Philosophorum ad eam quam profitetur ducat felicitatem,

tem, cum in verbis omnes & nugis versentur & communem vitam vivere præstet. T. 1. p. 504-570. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

30. Εἰρωτες ad Theomnestum T. 1. p. 873-912. dialogus obscenus quem Aristaneto tribuit Burdelotius incerta conjectura. Colloquuntur Charicles Corinthius & Callicratides Atheniensis. Versio Anonymi lectorem curiosum sapissime decipit iudice eodem Burdelotio.

31. Εὐνύχου Εὐmachus seu Pamphilus dialogus in quo occasione Favorini qui per Εὐνύχου ἀπὸ Κελίων & Βαρύων perstringitur, falsè disputat Lucianum utrum Philosphus esse Evmuchus possit. T. 1. p. 840-846. Vertit *Erasmus.*

32. Ζεύς ἢ Ἀντίοχος, Zeuxis sive Antiochus Alloctio Luciani ad Macedones qua indignatur Orationem suam nuperam ab ipsis tantum laudatam propter παραδοξολογίαν & novitatem, perinde ut Zeuxidis Hippocentaurum, vel Antiochum Soterem qui ducē Theodota Rhodio Elephantorum ope à Gallis victoriam reportaverat. T. 1. p. 577-584. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

33. Ζεύς ἐλαγχόμενος. Dialogus quo probatur si Jupiter & Dii fato sint obnoxii ut dicunt Poëtæ, nullam esse religionem. T. 2. p. 117-127. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

34. Ζεύς Τραγωδός. Damidis Epicurei de Diis eorumque providentia à Timocle Stoico male confutata T. 1. p. 128-157. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

35. Περὶ τῆς Ἠλέκτρης ἢ τῶν Κύωνων præfatio de Electra ac Phaëtonte & Eridani Cygnis T. 2. p. 369-372. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

36. Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων, Herodotus sive Aëtio. Præfatio ad Sophistas Rhetoras & Historicos in Macedonia (Thessalonica forte) congregatos qua specimen aliquod ingenii editurus optat se eadem fortuna apud eos uti, qua Herodotus historicus cum Historias suas in Olympiis prælegeret, vel Aëtio pictor, cum amores Roxanis & Alexandri M. à se depictos in iisdem Olympiis inspiciendos daret. T. 1. p. 571-576. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

37. Θεῶν Ἐκκλησία Deorum concilium super indignis in cætum ipsorum receptis, qui per decretum ejiciuntur. T. 2. p. 709-717. Vertit *Vincentius Obsopaus.*

38. *Περὶ Θυσιῶν*, de Sacrificiis dissertatio, qua contendit Græcorum Ægyptiorumque & aliarum gentium sacra & quæ de Diis eorumque vita, & sacrificiorum ac nidoris desiderio garriunt Poëtæ & credit vulgus, non seriam confutationem mereri, sed Heraclitum aliquem qui illorum inficitiam deploret, vel Democritum qui rideat amenitiam. T. 1. p. 361-371. Vertit *Erasmus*.
39. *Ἰκαρομένη πᾶσι ἡ ὑπερέφελος* Dialogus quo Menippus vana hominum studia & Philosophorum insanientem sapientiam ridet. T. 2. 186-210. Vertit *Erasmus*.
40. *Ἰππίας ἡ βαλανεία*, Præfatio, de balneo Hippiae non veteris illius Platoni, Apulejo & aliis memorati, sed alterius qui Luciani ætate vixit & in omni genere disciplinarum excellens fuit T. 2. pag. 354-359. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
41. *Πῶς δὲ ἰστορίαν συγγράφειν*, quomodo Historia scribenda sit, Liber ad Philonem, quo Miletium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextæ, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem Pseudium aliosque ineptos illa ætate belli Romanorum cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere à rationibus encomii & inæctivæ, nec voluptati consulere alii lectorum nisi quæ ex veritate consequatur, neque in rebus nihili prolixiorum præcipuas transvolare, sed prudentia civili & eloquentia instructum rei que militaris peritia, res prout gestæ sunt diligenter inquisitiones & in commentarios prius relatas narrare libere, perspicue, graviter non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris præcipue. T. 1. p. 600-639. Vertit *Jacobus Micellus*, Lucianus p. 618. promittit se in alio opere ostensurum proœmia quædam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum p. 635. seq. quod mihi non videtur.
42. *Ἀληθὺς ἰστορίας*, Vera Historia libri II, hoc est fictæ narrationes (velut Jambuli cujusdam vel Ctesiz) de iis quæ Luciano contigerunt in portentosa navigatione per mare, insulas, aërem & lunam, tum in ceto ingenti, quo cum navi integra haustus est, denique postquam ex hoc mire evasisset, quæ vidit apud inferos in Campis Elysiis, in insulis impiorum, in Oniropoli, atque apud Bucephalos & Onosce-

leas

leas, T. 1. p. 639-692. In calce secundi libri promittit Lucianus plures libros de iis quæ sibi in terra contigerunt. Sed forte & hoc finxit tantum, non revera præstitit. Illi duo libri latine versi sunt à *Jacobo Micillo*. Miror doctissimum Sirmondum qui p. 248. ad Sidonium ex hoc Luciani scripto quasi vere hoc contigisset annotat Laidem in uxorem ductam à Diogene Cynico.

43. Κατάπληξ ἡ Τυραννῶν. *Cataplexive Tyrannus* dialogus quo Megapenthes Lacydæ filius tyrannus inter alios à Charonte ad inferos deduci fingitur, sed unus maxime invitus, & postea cum ad Rhadamanti vocaretur judicium, multis inustus repertus maculis, pœneque loco, svadente Cynisco Philosopho hoc consecutus, ut cum alii defuncti ex poculo oblivionis bibant, his unus perpetuo crucietur memoria amissarum opum & potentiz. T. 1. p. 422-443. Vertit *Petrus Mosellanus*.

Κρονική Ἐπιστολαί. vide supra, Ἐπιστολαί.

44. Τὰ πρὸς Κρόνον De Saturno & Saturnalibus dialogus. T. 2. pag. 607. 613. Vertit *Erasmus*.

45. Κρονόολων *Leges saturnaliorum*. T. 2. p. 613-618. Vertit *Erasmus*.

46. Κυνικός five commendatio vitæ Cynicz. T. 2. pag. 717-727. Vertit *Tho. Morus*.

Λύκιος vide infra, ὄν.

47. Λεξιφάνης five Dialogus quo inepti asseclatores obscuri sermonis svaviter deridentur. T. 1. p. 819-839. Vertit *Jacobus Micillus*. Ceterum non esse Pollucem Onomastici scriptorem quem hoc scripto tangit Lucianus, probe docet Clariss. Hemsterhusius prolegom. ad præclaram suam Pollucis editionem. p. 30.

48. Μακρόβιος five Catalogus Græcorum Regum, Principum, Philosophorum, Historicorum, Oratorum, Poëtarum & Grammaticorum qui ætatem quam longissime produxerunt. T. 2. pag. 465-476. ad Quintillum. Vertit *Vincenium Obsopaneus*. Alter liber de longævis Romanis ad eundem Quintillum vel intercidit, vel à Luciano non est scriptus. Vide p. 476.

49. Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνούων de vili ac misera conditione eorum (eruditiorum præcipue ac Philosophorum confer T. 1. pag. 35.) quibus mercede conductis in opulenti cujusdam familia est vivendum, ad Timoclem Philosophum, qui illud vitæ genus amplexurus erat. T. 1. p. 444-480. Vertit *Erasmus*.

50. *Απολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνώτων*, *Apologia pro mercede conductis* ad Sabinum Philosophum & ipsum atque amicum suum, sive libellus quo probat ad se non spectare quæ superiore libro differuit, licet ætate provectus (in γῆρα ὑσάτω p. 486.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam (procurator ut videtur in Ægypto constitutus à M. Antoninῷ Imp. Vide p. 491. seq.) Vertit Petrus Mosellanus, non usque quaque feliciter, notante Bourdelotio. T. I. p. 481-494.

51. *Μένιππος ἢ Νεκυομαντία*. *Menippus sive Necyomantia*, Dialogus Menippi ex inferis redeuntis & Philonidæ, cui ille narrat quomodo ad inferos à Mago Mithrobarzane deductus fuerit quæque ibi viderit, & decretum adversus divites apud inferos conditum. Quod vero Tiresias Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, hoc p. 339. perinde ut p. 327. 505-554. nolim intelligere de vita privatorum sed illiteratorum qui Philosophis à Luciano opponuntur, difficiles nugæ magno cum fastu tractantibus. Confer T. I. pag. 410, 515, 516, 566. Sic p. 580. de pictura loquens ιδιωτῶν se vocat Lucianus h. e. pingendi rudem. Sic & vocabulum istud accipitur Aët. IV. 13. Vertit latine Tho. Morus, T. I. p. 324-340. Cum alia versione exstat in dialogis selectis qui prodierunt Augusto-riti Picetorum.

52. *Μύας ἐγκώμιον* ingeniosa musca descriptio & laudatio T. 2. p. 372-377: quæ cum aliis hujus argumenti legitur etiam Græce & latine in Casparis Dornavii Amphitheatro Sapientiz Socraticæ jocoferiz Hanov. 1619. fol. T. I. pag. 117. seq. Vertit ni fallor Vincentium Obsopaus.

Νεκυομαντία. Vide paulo ante, Μένιππος.

53. *Νέρων ἢ περὶ τῆς οὐχίας ἔιδμῶς*. *Nero sive de Isbmi quam Nero molitus est perfofione* dialogus inter Menecratem ac Musonium T. 2. p. 798-804. Luciano argumentis non plane invictis abjudicat Jac. Micellus qui latine vertit. Mentio illius à Nerone incassum tentatz perfofionis apud Svetonium in Nerone c. 19. & Dionem LXIII. p. 722. Ante Neronem hoc idem frustra conati sunt Rex Demetrius, Julius Cæsar & Cælius Caligula, Confer Nic. Bergierium lib. IV. de publicis Imperii Rom. Viis scët. 47. T. 10. thesauri Antiqu. Rom. p. 534. & Jo. Baptistam Ricciolum Geographiz reformatz lib. I. c. 16.

54. Πρὸς Νιγρίνον Ἐπιστολή. *Ad Nigrinum Philosophum Platonicum Epistola* T. I. pag. 19.
Nigrinus, ἡ περὶ φιλοσόφου ἥθους. *Nigrinus*, sive de *Philosophi moribus* dialogus quo Nigrini tum de probis tum perversis (quales multorum eo tempore Romæ) hominum ac Philosophorum moribus sermones referuntur. T. I. pag. 20-44. Vertit præter Benedictum *Jacobus Micellus*.
55. Περὶ οἰκῆς. Utrum pulchra domus magis adjuvet an impediatur dicentem. T. 2. p. 451-465. Posterior pars incipit p. 457. Vertit *Jac. Micellus*.
ὄνειδος vide supra *ἀλεκτρῶν*.
56. Λήκιος ἡ ὄνεια. Metamorphosis in asinum T. 2. p. 76-117. Vertit *Vincentius Obsopaus*. Argumentum petitur ex Lucii Patrensis λόγῳ μεταμορφώσεως de quibus Photius Cod. 129. Meminit iterum Cod. 169. Imitatus est latinus scriptor Apulejus, cui fortassis inde Lucii prænomen à quibusdam datum. Confer *Salmasii prolegomena* ad *Solinum*.
57. Περὶ ὀρχήσεως. De saltatione ejusque virtutibus ac vitiis & præstantia adversus Cratonem Cynicum. T. 1. p. 783-818. Vertit *Vincentius Obsopaus*. Multos ante se de hoc argumento scripsisse testatur *Lucianus* p. 798. tangit id præter *Athenæum* etiam *Plutarchus* IX. ult. *sympos.* E recentioribus *P. Faber* lib. 1. cap. 12. *Agonist.* *Meursius* II. 12. *Misc.* *Lacon.* & in *Orchestra* T. VIII. thesauri *Antiqv. Græcar.*
58. *Palinurus* dialogus *Palinuri* & *Charontis* de nautarum vita quam *Palinurus* *Æneæ* nauta miseram, *Charon* aliis feliciorē esse disputat. Latine occurrit T. 2. p. 846. ad imitationem ut videtur *Luciani* à nescio quo compositus.
59. Περὶ ὠδισίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἡ ὠδιστικὴ, ironica laus artis *Parasitici* in Dialogo *Tychiadis* cum *Simone Parasito*. T. 2. pag. 239-269. Vertit *Vincentius Obsopaus*. Legitur hic liber Græce & latine etiam in *Casp. Dornavii Amphitheatro sapientiz Socraticæ* T. 2. p. 113.
60. Πατρίδος ἐγκώμιον laus *Patriz* T. 2. p. 477-481. Vertit *Vincentius Obsopaus*.
61. Περὶ πένθους. de eo quod mortuos inepte vulgus prosequatur immenso luctu, pretiosis exequiis, ludis, cœnis ac monumentis. T. 2. p. 299-307. Vertit *Erasmus*.
- περὶ ὃ μὴ ραδίως πιστεύειν δεξιόσολῃ. Vide supra in *Δεξιόσολῃ*.

62. *περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*. De morte Peregrini, Cynici Philosophi Pariani ex Christiani, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quæ viginti stadiis Olympia distabat, confenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium T. 2. p. 556-591. Vertit *Vincentius Obsopæus*. Notis illustravit *Tam. Faber* Paris. 1653. 4. quæ in editione Amstelodamensi per singulas paginas Luciani verbis substratæ sunt. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem Faber p. 559. & 566, Peregrinum à Christianis rejectum innuit Lucianus p. 570. quod de idolothytis comedisset, hoc enim sibi volunt verba: ὥφθη γὰρ τῷ αἰῶσι οἱ μὲν ἐθύναν τὸν ἀπορήτην. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias pag. 565. seq. & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum pag. 567. videtur intelligere Johannem Evangelistam qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus ἀδεύφότησα. Quæ p. 587. de vulture ex rogo Peregrini volante leguntur, iis cum doctissimo Lemonio vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: Viderint etiam alii num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod p. 588. traditur ante mortem omnibus ferme celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, ἀδεύφωτας sive præcepta, admonitiones & leges. Fuit hæc sententia magni Pearsonii in vindictis Ignatii parte 1. pag. 6. Meminit hujus libelli sive Epistolæ Svidas in *Λεκιανός*. De Peregrino consule *Valesium* ad *Ammiani* XXIX. 1.
63. *Πλοῦτον ἢ εὐχά*, Dialogus stolidi hominum vota perstringens exemplo amicorum navigantium, quorum alius opes, alius potentiam & imperium, alius voluptates sibi expetebat, in quorum nullo tamen vera felicitas consistit T. 2. p. 491-515. Vertit *Jac. Micellus*.
64. *Προμηθεὺς ἢ Κάικας* Ⓞ. *Prometheus* sive *Caucasus*. Dialogus brevis quo Prometheus Mercurio & Vulcano diluit crimina sibi objecta, propter quæ jussu Jovis Caucasus ab illis affigendus erat. T. 1. p. 173-184. Vertit *Ottomanus Luscinius*. Legitur & cum alia versione in dialogis selectis, Augustoriti Picetorum editis.
65. *Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγῳ*. *Ad eum qui dixerat, Prometheus es in oratione*: quod diæterium alio sensu recipit, alio respuit ac retorquet, se vero characterem scribendi à Comædia & dialogo mixtum sectari prouitetur, T. 1. p. 13-19. Vertit *Jacobus Micellus*.

66. Προσλαλιά ἡ Διόνυσος. Præfatio de Bacchi exercitu muliebri ab Indis præter meritum contemto T. 2. p. 360-364. Vertit *Vincentius Obsoletus*.
67. Προσλαλιά ἡ Ἡρακλῆς. Præfatio de Hercule Gallico T. 2. p. 365-368. Vertit *Erasmus*.
68. ῥητόρων διδασκαλος, de vera & falsa eloquentiæ ratione. T. 2. p. 308-325. Vertit *Bilibaldus Birkheimerus*. Hoc libello Julium Pollucem perstringi, cujus Græcum Onomasticon habemus, auctor est Græcus Luciani Scholiastes. Sed vide quæ adversus hanc sententiam nuper disseruit Clarissimus Pollucis editor Hemsterhusius in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius ætatis à Luciano exagitari existimat.
69. Σκυθῆς ἡ πρόξενος. *Scytha sive Hospes*. Allocutio ad binos nobiles disertissimosque Macedonas (Theffalonicensēs ut ex pag. 597, conjicit Marcilius incerta suspicione) quibus innotuisse se Syrum adeoque peregrinum, & probari non minus gaudere, quam Anacharis olim à Toxari cive suo introductus in amicitiam Solonis, in quo uno totas jam habebat Athenas, totam Græciam. T. I. pag. 591-599. Vertit *Vincentius Obsoletus*.
70. Συμπόσιον ἡ Λάμπισαι, Convivium Philosophorum Hermonis Epicurei, Stoicorumque Zenothemidis ac Diphili, Cleodemi Peripatetici, Platonici Jonis, Alcidasantis Cynici, Grammatici Ilistizi, Rhetoris Dionysiodori & Dionici Medici in Chæreæ, Aristæneti F. nuptiis cœna exceptorum, qui post ineptias varias & contentiones tandem Lapitharum instar inter se misere digladiantur. T. 2. p. 633-655. Vertit *Erasmus*, sæpe alienus ab auctoris mente, ut notatum Bourdelotio.
71. Περὶ τῆς Συρίας Θεᾶς. De Syria Dea sive matre Deum ejusque templo & sacris. T. 2. p. 656-684. Vertit *Jacobus Micellus*. Scriptus est hic liber dialecto Jonica & Luciano hinc abjudicatur à Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Jonicè. De Dea Syria consulendus præter laudatum Jurieum Seldenus syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quæ de arca Deucalionis p. 661, & columba p. 676. à Luciano traduntur, illustrat Octavius Falconerius in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Græcar. p. 678.

72. *Τίμων ἡ Μισάνθρωπος*. *Timon* * sive *Misanthropus*, dialogus quo Timon post invectivas in Jovem quod contemptum sui ipsius non ulciscatur, queritur se præ liberalitate, ex divite egenum redditum: Jupiter à Mercurio monitus jubet Plutum cum thesauro ad Timonem accedere, Plutus recusat, iterumque jussus ire claudicat, licet à Dite quoties mittitur & cum sese recipit advolare celerrime & aufugere rapidissime consuevit. Denique deductus ad Timonem labore, robore, fortitudine & sapientia stipatum ab hoc ægre recipitur ingenti thesauro effosso. Mox Timo ipse quantum mutatus ab illo. A Philiae assentatore, a Gnathonide parasito & Demea Rhetore, Thrasycleque Philosopho tum Blepsia Lachete ac Gniphone adulationis perfidizque & cupiditatis pœnas repetit. Ita totum hoc scriptum perstringit ineptam divitiarum cupiditatem, perversos divitum mores, profusionem, luxum, asperitatem, factum, avaritiam, dentique divitias ipsas indignis fere obvenientes, & improbos assentatores. T. I. p. 51-167. latine vertit *Erasmus*. Cum notis separatim edidit *Lambertus Barlaeus* Lugd. Bat. 1652. 8. & emendatius *Tan, Fabricius* cum notis Paris. 1655. 4. Utriusque animadversiones in editione Amstelodamensi comparent, Barlæi quidem singulis subjunctis paginis, Fabri ad prioris voluminis calcem. Legitur & eum alia versione in dialogis selectis Luciani, editis Augustoriti Pictonum,

73.

* Timon Atheniensis Echekratides è tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci quod gestum ab Ol. LXXXVII. i. ante CHRISTUM 432. Timonem se ipsum deserentem ob Aleibiadis amores finxit Libanius declamat. IX. T. I. p. 343. Callimachi in eum Epigramma III. 7. Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis ad instar procul ab hominum consortio victurus teste Strabone lib. 17. p. 546. Confer Plutarchum in Antonio pag. 948. seq. qui præter dicta ejus quadam & Callimachi Epigramma asserit Timonis Epitaphium & ab Aristophane & Platone Comicis ob *μισάνθρωπίαν* reprehensum refert. At Pseudo Plato Philosophus Epist. 24. inter eas quas Attalius edidit: *συνέγων ὅτι Τίμων ἐκ τῆς αἰῆς μισάνθρωπος, μὴ εὐερίσκων μέντοι ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἡδύνης θνήσκει φιλεῖν*. De hoc Timone & morte ejus Svidas in *ἀπορρώγας*. Hunc inferorum janitorem fingit Lucianus 2. Verè Hist. T. I. p. 683. Fuit & alius Timon junior Sillographus Poeta, patria Philasius, *ἰδιοπαράγων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra Lib. III. c. ult. dixi. Preterea Timonem Ægyptium, memoratum Ptolemæo Hephæstionis lib. 4. & Timonem quem in sympotiacis suis colloquentem inducit Plutarchus,

73. Τοξαρὶς ἢ Φιλία, Dialogus quo Toxaris Scytharum, Mnesippus Graecorum in amicitia fidem praedicat. T. 2. p. 32-75. Vertit *Erasmus*, prodiit etiam separatim Antwerp. 1547. 4. Gallice *Blasius de Vigenere* transtulit una cum Platonis Lyfide & Lzlio Ciceronis. Paris. 1579. 4. Ante eum *Claudius Puteanus* Professor linguarum Gallicarum in Academia Lovaniensi Antwerp. 1563. 4.
74. Τραγοποδάγρα five Drama breve quo podagra velut Dea alicujus potestas & vis celebratur, T. 2. p. 804-823. Carmine vertit *Joannes Sinapius* cujus Metaphrasin servavit etiam Burdelotius in sua editione & Caspar Dornavius Amphitheatro Sapientiarum Socraticarum. T. 2. p. 196.
75. Tragopodagra in Luciani edit. subjicitur ὠκύπους, alterum dramation, quo Podalirius ille & Aftasius filius podagricos non impune ridens, sed & ipse postea a podagra misere prostratus inducitur. T. 2. pag. 823-833. Vertit carmine praeter *Jacobum Mycillum* cujus Metaphrasin Burdelotius quoque servavit, *Adrianus Chilius* Antwerp. 1533. 8. Confer si placet Jacobi Balde solatium podagricorum, Monachii 1661. 12. & Gerhardi Feltmanni librum de Dea Podagra Brem. 1693. 8.
76. Τυραννοκτόν, Tyrannicida five Declamatio probans quod ex intentione licet non ex verbis legis praemium Tyrannicidarum debeatur ei qui Tyrannum occisurus, filium ejus non minus crudelem & a quo Pater totus pendebat, transfoderat gladio in vulnere relicto, quo Pater Tyrannus postea filio mortuo superveniens se ipsum interemit. T. 1. p. 693-707. Vertit & ei contrariam declamationem latinam non minus disertam opposuit *Erasmus*.
- Τύρανν, Vide supra, Κατάπληξ.
77. Ὑπὲρ ἔν τῃ προσρηγορία ἡλίσματος, Apologia pro lapsu inter saluandum, ad Asclepium five Aesculapium quem p. 503. Φίλτατον vocat & p. 501. ἀρχοντα, cui cum χαῖρε Salve dicere mane debuisset, dixerat ὑγιαίνε Vale. Scripta a sene, ut patet ex verbis ληρέν ὦφ' ἡλυσίας, T. 1. p. 495-503. Vertit *Jacobus Mycillus*.
78. Φαλαρίς πρῶτον, καὶ δεύτερον five declamationes duae, prior Phalaridis nomine ad Delphos taurum suum xneum dono mittentis & severitatem suam excusantis, altera sacerdotis Delphici, recipiendum eum esse svadentis, T. 1. p. 730-740. Meminit Photius Cod. 12. 8. Vertit *Vincentius Obsopaus*. Legitur etiam Apologia Phalaridis ab Andrea Arnaudo scripta in Casp. Dornavii Amphitheatro sapientiarum Socraticarum. T. 2. p. 18.

79. Φιλόπατρις, Dialogus Trierphonis & Critæ, Christianum dogma de SS. Trinitate pag. 770. & 774. ita proterve ridens, ut simul de sententia Christianorum illius ætatis testimonium ferat non inficiandum. Sunt qui hunc dialogum esse putant scriptoris Luciano antiquioris. Mihi vero causa esse nulla videtur cur Luciano non tribuatur, licet fateor in aliis ejus scriptis non observari tantam Christianismi peritiam, quo argumento illum Luciano abjudicat Huetius p. 61. demonstrat. Evangel. At enim victoria illa de Persis in extremo dialogi memorata quid vetat quare non sit eadem de qua Marcus Antoninus & L. Verus triumpharunt A. C. 166. Confer Georgii Bulli defensionem fidei Nicænæ sect. 2. cap. IV. §. 11. Dodwellum de jure laicorum sacerdotali p. 284. & Blondellum p. 228. de Episcopis & presbyteris. Quoniam vero p. 770. Paulum Apostolum qui Tarsis natus erat, exagitat sub nomine *Galilææ*, hinc Antonius Pagi ad A. C. LVI. n. 3. recte colligebat Christianos non deum à Juliano dictos fuisse Ethnicis per contemtum *Galilæos*. Per τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς p. 779. Orationem Dominicam Lucianum intelligit, ut recte notatum Rigaltio ad Tertull. sed per πολυάνυμον ᾠδὴν superadditam, non existimaverim notari clausulam, *quia tantum est regnum*, ut persuasum Joanni Gregorio c. 38. Observationum, sed Δοξολογίαν quandam & Carmen Eucharisticum, qualis est v. g. hymnus Clementis Alexandrini. In hoc dialogo pag. 769. juratur per Deum ignotum Atheniensium: ἢ τὸν ἄγνωστον τὸν ἐν Ἀθήναις.
80. Φιλοψευδὴς ἡ ἀπιστῶν, Dialogus Tychiadis & Philoclis, quo spectra & Magorum præstigiæ ridentur. T. 2. pag. 326 - 353. Vertit *Theomas Morris*.
81. Χαρίδμου ἢ περὶ κάλλους. Pulchritudinis laus & commendatio T. 2. p. 781-797. Vertit *Jacobus Mycillus*. Luciani haud esse videtur viris doctis.
- Χάρων, vide supra, ἐπισκοπῆντες.
82. Ψευδολογιστὴς ἢ σολοικιστὴς sive de stribligine Græci sermonis observata in oratione Pseudo Sophistæ cujusdam, qui sibi belle ac pure loqui videbatur. T. 2. p. 728-762. Vertit *Jacobus Mycillus*. Notis illustravit Jo. Georgius Grævius. Amst. 1668. 8. cujus observationes in edit. Luciani Amstelod. per singulas paginas sunt substratæ. In his p. 753. merito laudatur *Paulus Leopardus* vir in his litteris præstantissimus, qui commentarios in hunc librum ante Grævium scripsit. Vide eum ll. 17. Misc.

83. *Πευδολογιῆς ἡ εἰς τῆς ἀποφραδῶς*, adversus Polyevctem Sophistam quem recte se *ἀποφραδῶς* ac detestandum propter pessimos mores appellasse demonstrat. T. 2. p. 432. - 450. Vertit *Jacobus Micyllus*. Confer Svidam in *ἀποφραδῶς*.

Πευδομάντης. Supra in *Ἀλέξανδρῶς*.
Ἀκύκως. Vide supra in *Τραγωποδάγρῶς*.

III. Editiones Luciani.

Græcæ

1. Prima ac præstantissima editio Florent. 1496, fol.
2. Venetiis apud Aldum 1522, fol. cum Philostrati utriusque imaginibus, descriptionibus Callistrati, & Philostrati vitis Sophistarum. Ex hac editione pleræque posteriores sunt expressæ, neglecta Florentina in non paucis locis meliore, ut observatum Cl. Viro Joh. Jensio. Aldinam omnium quas viderit corruptissimam vocat Bourdelotius,
3. 4. Hagenoæ 1526. & 1535, 8.
5. 6. Basileæ 1545, 8. Jo. Ribitti 2. Vol. & A. 1555.
7. Venetiis, 1550, cum Indice copioso 2. Volum. in 8vo, nova recognitione ut habet titulus emendata, apud Petrum & Jo. Mariani Nicolinos, Sabienfes.

Venetam editionem apud juntas excusam in 8. laudat cæterisque præfert Moses Solanus, qui in Angliâ nuper spem Luciani à se recensendi & illustrandi fecit.

Latine.

Scripta pleraquæ ab *Erasmo* * & *Tho. Moro* translata & ab *Erasmo* recognita. Paris. apud Ascensium 1514, 4. & Basileæ 1521, fol. apud Frobenium.

Scripta omnia Variis interpretibus, cum argumentis & annotationibus *Jac. Micylli*, Francof. 1538, 1543, fol. Paris. 1546, fol. Lugd. 1549, fol.

S s s

Græcæ

* Quæ Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum juvenis; unde Græcæ linguae ignorantia sæpe peccare notavit Palmerius, Vide notas ad T. 1. edit. Amstel. p. 474.) leguntur etiam tomo primo Erasmi Operum Basileæ olim & hoc ipso tempore iterum Amstelodami recursorum. Sunt autem hæc; Saturnalia, Cronosolonia, Epistolæ Saturnales, de luctu, Abdicatus, Icaro Menippus, Toxaris, Pseudomantis, Gallus, Timon, Pro tyrannicida, de mercede conductis, dialogi amatorii XVIII. Hercules Gallicus, Evnuchus seu Pamphilus, Convivium s. Lapithæ, de Sacrificiis & de Astrologia.

Græcolatinè

1. Basileæ A. 1563, 8. Quatuor Voluminibus, apud Henr. Petri. Versio græcis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt *Jacobi Miccylli*, denique notæ *Gilberti Cognati*, quibus accedunt ad libros plerumque annotatiunculæ *Joh. Sambuci*. Hæc ipsa editio repetita Basil. 1619, 8. quatuor Volum. apud Seb. Henricum Petri.
2. Parisiis A. 1615. fol. cum Miccylli argumentis, versione Variorum & annotationibus brevibus & eruditis *Jo. Bourdelotii*, adhuc juvenis, ad calcem voluminis conjectis & Thomæ Gverino, quem Jctorum principem vocat, dicatis: tum notis antea ineditis Theodori Marcilii ad quædam Luciani loca, & selectis Gilberti Cognati. Elegans est hæc editio, quam Bourdelotius ait se emendasse collatis non modo editionibus sed 2. MSS. Bibl. Regis Galliarum & Variis lectionibus Codicis Thomæ Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1. negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima è MSS. Codd. Regiarum Bibliothecarum expressam esse. Idem Bourdelotius testatur se novam Luciani versionem affectam habuisse.
3. Salmurii A. 1619, 8. cum versione variorum à *Jo. Benedicto* interpolata, duobus Voluminibus. Hanc editionem Philippo Mornæo Benedictus inscripsit.
4. Amstelodami A. 1687, 8. duobus Voluminibus, cum Joh. Benedicti versione, & Anonymi *Scholiis Græcis* ** tum primum ex Iff. Vossii codice cura Joh. Clerici Viri Cl. editis, quæ separatim descripta singulis tomis adnectuntur. Præterea singulis substratarum paginis in hac editione comparent notæ integræ Bourdelotii, & ineditæ antea neque adeo frequentes *Æg. Menagii*, *Francisci Gvici*, *Jac. Tollii*. Præterea quæ ad libros Luciani singulares annotarunt *Tan. Faber*, *Jo. Georg. Gravius* & *Lamb. Barlaeus*, selectæ quoque Cognati, Sambuci, &c. & quæ in Exercitationibus ad optimos scriptores Græcos de

** Collector horum Scholiorum minime contemnendorum licet hinc inde lacunoforum in emendatorumque Christianus est, ut variis locis ipse indicat. Non valde antiquum esse, licet antiquissimum vocat Franciscus Junius in Catalogo Pictorum p. 12. constat ex eo quod T. 1. p. 34. laudat Magistri Grammaticam, ad Thomam Magistrum respiciens, Adde T. 2. p. 40

de Luciani locis quibusdam monuit *Jac. Palmerius à Grentemesnil*. Argumenta quoque Micylli præfixa libris singulis, & in calce tomi utriusque notæ antea ineditæ ad Lucianum Virorum doctissimorum, *Jo. Georgii Grævii* & *Jac. Gronovii*. Si iterum curanda Luciani editio sit, danda erit opera ut Græca emendatius excudantur, Versio hinc inde emendetur, nec omittantur *Jo. Brodei* atque *Pauli Leopardi* præclaræ ad Luciani loca non pauca observationes, quæ obviæ sunt in lampade Artium Gruteriana. Denique ratio habebitur lectionum Lucianearum *Jo. Jensi* Viri Atticarum elegantiarum callentissimi, in quibus multa Luciani feliciter emendavit ope editionis antiquæ Florentinæ, multis eruditam lucem ex ingenio ac doctrina sua attulit, Lucem viderunt illæ lectiones Hagz Comitibus 1699, 8.

Gallicè

Transtulit Lucianum *Philippus Bretinus*;

Longe elegantius *Perrotus Ablancurcius*, cujus versio recognita & emendata quintum lucem vidit Amst. 1683, 8. Prima editio prodierat Paris. 1634, 4. quarta Paris. 1674, 8. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit hæc translatio, *Ægidius Menagius* festivo eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in *Menagianis* p. 329. *Matthæus Sladus* Epigrammate in Lucian:

Αὐτὰρ δυσεβίην βλάσφημον τηλοῦ Φεύγεις,
Τηλοῦ καὶ Φεύγεις τὸν μεταφραζοµένον,
Ὅν Κελτὶς δάκνεν γαῖῃ γλυκερόν περ εὐντα,
Κελτὶδα γὰρ πολλὴν ἡ χάρις Ἑλλάδ' ἔχει.

Anglice nonnulla Luciani transtulit *Fr. Hickesius*, Hispanice *Franciscus de Herrera Maldonato* & *Joannes de Jarava* &c. Anglice Lucianus è Græco versus exstat Lond. 1684, 8. quatuor Vol. *Ferrando Spenceo* interprete.

IV. Fuerunt & alii Luciani, ut 1) *Lucianus Pasiphontes* Tragicus, de quo supra lib. 2. c. 19. 2) *Lucianus Marcionita*, de quo præter *Epiphan.* & *Damascenum* hæresi 43. meminit *Nicetas IV*, 15. thesauri Orthodoxæ fidei. Tertulliano & aliis est *Lucianus*. 3. *Lucianus*, *Samoſatenſis*, & ipse, sed *Christianus* & presbyter *Antiochenus* *Arrianis* favens qui ab eo se *Lucianistas* & *Collucianistas* appellabant. Vide *Theodoritum* p. 15. & 21. *Hist. Eccles.* & *Valesium* in notis p. 6. ubi *Baronium* refellit

maculam illam à Luciani memoria abstergere cupientem. De hoc Luciano fufe eriam Bollandus in Aëtis Sanctorum ad diem septimum Januarii p. 357. seq. De editione Scripturarum Veteris Testamenti Græca *Luciana* ab hoc Luciano emendata consulendus Ufferius libro de LXX. Interpretibus. De aliis ejus scriptis Caveus ad A. C. 294. Tillemontius &c. 4.) Lucianus Eunomii sororis filius Niceph. XIII. 1. 5) Lucianus Sophista, ad quem Juliani Imp. Epistola XXXII. 6) *Lucianus* Antiochenus Libanii æqualis qui in eum invehitur T. 2. Orat. 15. p. 433. seq. 7) *Lucianus* Bellovacum Apostolus de quo Bollandus 8. Januar. p. 459. seq. 8) *Lucianus* presbyter Caphargamalitanus in districtu Hierosol. circa A. C. 415, cujus Epistola de reliquiis Stephani Protomartyris è Græco conversa ab Avito Hispano presbytero exstat apud Surium 3. Augusti. Vide Baronium & Caveum ad A. C. 415. Vossium IV. de Hist. Græc. pag. 488. 9) *Lucianus* Byzæ Metropoliæ circa A. C. 457. cujus Epistola ad Leonem Imp. pro Synodi Chalcedonenfis confirmatione legitur T. 4. Concil. edit. Labbei pag. 908 10) Lucianus Monachus de quo Græci in Menologio, 12. Martii. Prætereò Lucianum Afellionem, Lucianum Eugilianum, aliosque in veteribus inscriptionibus obvios.

V. Philander ad Vitruvii VIII. 2. *Philostatus quem alii Lucianum existimant Vita Apollonii Tyanei lib. VI. Verba quem alii Lucianum existimant omissa sunt in editione Vitruvii Laëtiana pag. 155. Ceterum hunc locum respiciebat Gvil. Cognatus cum scriberet ad Luciani Pseudomantem: Guilelmus Philander Castilionius in suo ad Vitruvium commentario banc Apollonii vitam Luciano nostro adscribere videtur. E Cognato id haufit Tho. Malvenda lib. 1. de Antichristo p. 34. quem ex alio scriptore non è Philandro ipso hoc retulisse recte olfecit Tho. Crenius XI. animadvers. p. 228. Idem dixeris de Vossio qui hunc de Luciano errorem facile refellit II. 15. de Hist. Græcis. Videntur autem mihi illi qui Luciano libros Philostrati de Apollonii vita adscripserunt ex nulla alia causa in hanc manifesto falsam opinionem devenisse, quam quod in antiquis editionibus Græcis Luciano Philostrati scripta quædam subjiçuntur.*

De sententia eorum qui *Epistolas Phalaridis* Luciano tribuerunt, dixi lib II. cap. 10. Frequens Luciani imitator est Aristænetus, ut notatum Josæ Mercero notis ad Aristænetum,

CAPUT

CAPUT XVII.

De CLAUDIO GALENO

Elogium Galeni Chronologicum auctore Philippo Labbeo a) 1.-20. Scripta Galenica exstant, recensita ordine litterarum, cum parvis observationibus, & adscriptis numeris tomorum paginarumque editionis Græcæ Basilicensis, latine Juntarum & Græcolatina Parisiensis, 21. Scripta Galeni deperdita, 22. Editiones, 23. Index Scriptorum à Galeno allegatorum. 24.

S s s 3

I. CLAU-

a) Labbeus hoc elogium velut Specimen Bibliothecæ suæ universalis strenuè loco misit ad Jacobum Mentelium, & præfixa Mentelii Epistola edidit Parisi, 1660. ex typographia Claudii Cramoisy, 8. Qui ante Labbeum de Galeni vita commentati fuerunt, parum accurate hoc in argumento sunt versati, itaque ut recte Mentelius, *aliam vitam, alios scriptoris postulabat is auctor, quem attingere tantum non suppar Eusebius V. Hist. c. ult. testatur etiam à nonnullis adoratum fuisse. Et Alexander Trallianus Medicinæ scriptor illustriς Θεότατος appellat. Unde porro hæc nomina, pane se bibo ac audiente latius jactata meruerit ipse Galenus, dilu proclibè est: Scilicet à mira humanumque adeo superante sagacitate omnis generis eruditione, præter suamnam medendi cum mixtura prohibitæ insignis peritiæ, de qua in suis passim operibus, sed ἰς δὲ α. περὶ τῆς III, 2. præsertim gloriatur his verbis: ὅ καὶ διὰ τὸν ἐποίησα πολλοῖς &c. Quæ ratione multis qui talia viderunt manifestum feci quanta Medicinalis Methodi vis sit, quantique mali occasio fuerint, qui non servata Veteri Medicinæ nobis sceleratas considerunt. Hæc sane & vos prætereame, quanquam à principio recusavim, orando tamen impulsissis, omne hoc opus tractandum suscipere. Quod Deos precor aliis quoque hominibus alienis sit usus. Certe minimam spem habeo propter eum qui nunc regnat bonarum artium contemptum, divitiarum vero, existimationis & civilis potentia admirationem: Ad quæ quisquis se conferat, is nullam re veritatem in senire poterit. Verum hæc prout D. Oplacel. ita finientur.*

Alium præterea libellum eodem anno 1660. Labbeus misit ad Gvidonem Patinum & Parisiis apud Guili. Benard. 8. excudi fecit hoc titulo: *Vita Claudii Galeni Pergameni Medicorum Principis, ex propriis Operibus collecta.* Hoc paginarum 83, opusculum constat meris Galeni locis ex editione Juntarum latine descriptis, atque per intervalla quatuor ab ortu Galeni ad annum ætatis 21. 29. 40. & obitum usque distinctis, adscripto subinde in margine, anno CHRISTI & ætatis Galeni. Quoniam vero hoc Chronologicum Elogium quod integrum hic exhibeo ex locis illis concinnatum est, itaque loca omnia quæ in jam dicta Vita Labbeus exhibet, suis quæque locis elogii annotavi, ut adeo utrumque Labbei libellum non ubique obvium lectori repræsentem, quorum alterum humanitati Clarissimi Hudsoni qui Oxonia eum ad me misit, alterum Rev. Gustavi Schroederi, qui Parisiis illum mihi attulit, debere me profiteor. Videtur etiam tertium opusculum promittere Labbeus, *Chronologiam Operum Galeni*, saltem eorum quæ exflare noscuntur, quæ scilicet primo loco, quæ deinde in de cursu ætatis, quæ tandem in senectute conscripta fuerint. Sed illa nunquam vidit lucem.

I.

CLAUDIUS GALENUS, omnium Medicorum, post Hippocratem, facile Princeps; atque optimi Imperatoris iudicio, γνήσιος ἰατρός καὶ μὲν φιλόσοφος, Niconis Viri eruditissimi ac sedatissimis moribus præditi ex matre a) admodum iracunda, filius: natus est Pergami b) in Asia, nobili quondam Attalorum Regia, anno reparatz per CHRISTUM salutis, circiter CXXXI. Hadriani Imperatoris XIV. vel XV. labente.

II. A patre b) non Geometra tantum atque Architecto, ut tradit Svidas, sed Mathematicis omnibus cæterisque literis excultissimo, & quibusdam aliis eximie notæ Præceptoribus in pueritia c) Artes liberales apprimè edoctus, atque ad omnem elegantiam humanitatemque informatus: absoluto XIV. seu, quod eodem recidit, ætatis XV. ineunte anno JESU CHRISTI CXLV. Antonini Pii post Hadrianum imperantis VII. Philosophicis studiis sub Cajo (Platonico, & quodam Philopatoris Stoici discipulo) aliisque, operam navare cœpit: tum anno vitæ XVII. Christianæ Æræ CXLVII. à Patre per somnium admonito, deductus ad Medicos d) Satyrum, (Quinti discipulum) Stratonicum (Sabini Hippocratici discipulum & Æscrionem Empiricum) aliosque nactus est in patria sua Præceptores. Ἐπ' ἐξ ὀνειράτων e) ἐναργῶς προτραπείς, ἐπτακαίδεκατον ἔτη ἀγοντα, καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐποίησεν ἐμὲ ἀσκέειν ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας, &c.

III. Cum decessisset f) magno filii mœrore charisfinus Patrens Nicon, contulit se Smyrnam Galenus anno ævi sui XXI. CHRI-

STI

- a) Galenus c. 8. de dignoscendis animi morbis (classè II. pag. 50. edit. Venetæ) & c. 1. de fucorum bonitate & vicio (ibid. p. 34.) Priore loco matrem suam refert adeo sæpe abreptam ira, ut morderet ancillas.
- b) X. de simplic. Medicam. ubi de casco. (classè V. p. 74.)
- c) II. 5. de differentiis pulsuum (classè IV. p. 47.) & VIII. 3. methodi medendi (classè VII. p. 52.) & IX. 4. (p. 56. b.) lib. de Ordine libror. suorum ad Eugenianum (class. Isagog. p. 15.) De libris propriis c. 2. & 11. (ibid. p. 11.)
- d) cap. 2. de præcog. ad Postum: & lib. 9. Method. medendi cap. 4. c. 2. de anat. administr. lib. 1. (classè 1. p. 63.) de ordine libror. & XI. de simplic. Medic. p. 81. H. & lib. de atra bile c. 4. (class. 1. pag. 34.) lib. 1. de alimentor. fac. (class. 2. p. 7.) & IV. 2. de loc. affect. (class. 4. p. 22. E.)
- e) De ordine libror. (class. Isagog. p. 15. E.)
- f) Cap. 1. de cibis boni & mali succ. class. 2. p. 34.) c. 2. de libr. propr. (class. Isagog. p. 11.) c. 1. 1. 1. de anatomicis administr. (class. 1. p. 63.) De ordine libr. class. Isagog. p. 15.) de atra bile c. 3. (class. 1. p. 34.)

STI CLI. ut Pelopem, celeberrimum è Quinti discipulis Medicum; atq; Albinum, Platicum Philosophum audire posset. Tum Corinthum ad Numesianum, non inferiorem Pelope, Quinti ejusdem auditorem, Siciliis pluribus provinciis peragrat, g) Alexandriam tandem, Ægypti nobilissimum emporium ac metropolim venit, in qua præ cæteris Orbis urbibus, florebat Medicinæ studium. Unde anno ætatis XXVIII. CHRISTI CLVIII. digressus, in Patriam remeavit, ibique Pontificum h) annuorum jussu, curationem Gladiatorum suscepit, per quinque aut sex circiter annos.

IV. Hisce elapsis, Romam cogitavit i) anno ætatis XXXIV. instante, aut jam inchoato, CHRISTI CLXIV. Imperatorum Marci Aurelii Antonini cognomento Philosophi, & Lucii Veri fratris ejus IV. Certe Lucii meminit cap. 2. de Præcognitionibus ad Posthumum, cum primum suum in Urbem Romanam adventum describit; Antonini vero, initio libri primi de Anatomicis Administrationibus; neque enim interpretes recte ista reddiderunt, ἀρχὴν ἡγεμὴν, &c. Anno sequenti, viz XXXV. diebus canicularibus, jugulum k) ei ab humero motum est, à quo decubuit per dies quadraginta, ut ipse met narrat; multisque postea felicissimo successu sanitati redditus, magnum sibi nomen apud omnes plebejos, Optimates fecit; ut etiam à plerisque, ob admirandam in l) prædictionibus atque curationibus sagacitatem modo ἀγδοξολόγῳ, modo propter stupendam remediorum opportune adhibitorum vim atque efficaciam, ἀγδοξόποιον diceretur.

V. Grassante post aliquod tempus atrocissima illa peste, quam Capitolinus in Lucii vita alique scriptores Romanarum historiarum describunt, m) Urbe se subduxit in Campaniam, ac Brundisio in Patriam vela

g) lib. 2. de nat. hum. com. 6. & III. 2. de composit. Medic. per genera (class. V. p. 210.) VI. 2. sec. locos (ib. p. 121.) V. 1. de san. tuenda (class. 2. p. 62.) II. 6. in Hippocr. de natura hum. (class. VII. p. 181.) & III. 8. in Hippocr. de victus ratione in morbis acutis (class. VII. p. 108.)

h) III. in Hippocr. de fracturis comm. 21. (class. VII. p. 223.)

i) cap. 1. & 2. de libr. propriis cap. 2. 3. 4. 7. 8. 9. de præcogn. ad Post. (class. IV.) lib. 1. de anat. administ. c. 1. (class. 1. p. 63.) lib. 1. contra eos qui de typis scribere (class. III. p. 92.) lib. de Venæ sect. contra Erasistrateos qui Romæ degebant (class. VI. p. 7.) I. in lib. Hippocr. de artic. comm. 22. (ibid. p. 251.)

k) lib. 1. de artic. com. 62. (class. VII.)

l) cap. 7. lib. V. de locis affectis (class. IV.)

m) cap. 1. & 2. de libr. propriis (class. Iliog. p. 11. &c.) De præcogn. ad Post. & aliis locis.

vela fecit; anno ætatis non tam exeunte, quam jam completo XXXVII. Christianæ Epochæ CLXVIII. Verum diu in patria subsistere, ac optato ei otio frui non licuit: namque sub exitum ejusdem anni, aut sequentis CLXIX. principium, ab Imp. Marco Antonino, ac Lucio Vero è Parthica expeditione paulo ante reverso, qui tum Aquilejæ morabantur, ut delectum militum haberent, copias undiquaque colligerent, comæatum, atque ad bellum Germanicum necessaria omnia commodius pararent, in Italiam evocatus est.

VI. Romam itaque secundo n) venit, atque Aquilejam profectus est: unde paulo post, ob sævientem acris luem fugientibus Imperatoribus: ipsoque Lucio Vero prope Altinum, dum curru cum fratre verheretur, ictu sanguinis extincto, hyberno, ut videtur, tempore, sub finem scilicet anni CLXX. ipse quoque Galenus vix cum quibusdam aliis evasit, Romamque incolumis reversus est: quæ tertia ejus in Urbem profectio numerari potest.

VII. Marco Aurelio in Germaniam o) adversus Marcomannos, Quados, ac Sarmatas, cum exercitu abeunte, ipse in Italia hæsit, multosque tum procul negotiis fere omnibus, & usque ad obitum ejusdem Aurelii, totoque filii ejus Commodi tempore (quo imperante conflavit Pacis templum, & Galeni opera plurima incendio perierunt) vel Romæ, p) vel in patria (quando enim in eam remigraverit, non amplius reversurus in Italiam, omnino nescimus:) multos, inquam, libros cujusque generis conscripsit, vulgavitque, atque in iis librum de Præcognitionibus suis πρὸς Ἐπὶ γένῃ, q) anno vitæ LII. elapsis à disputatione adversus Stoicos & Peripateticos de voce & respiratione, XV. annis. Sub Helvio quoque Pertinace, qui anno CHRISTI CXCII. die Decem-

n) cap. 2. de libr. propr. & cap. 9. ad Post. Meminit etiam sui ex Cypro & Syria pedestris itineris Romam versus per Thraciam & Macedoniam l. 9. de simplic. ubi de terra Lemnia. Et inter ambulandum se dormivisse testatur l. 2. de motu musculor. c. 4.

o) Eodem loco & l. 3. de simpl. medicam secundum genera l. 2. c. 13. & l. de antid. &c.

p) Ad hanc periodum vitæ Galeni confer lib. præcogn. ad Postum, c. 9. & 11. (class. IV. p. 214.) lib. 2. de alimentor. facult. c. 40. (class. II. p. 7.) cap. 1. lib. 1. & lib. III. c. 3. de compos. medicam. per genera (class. V. p. 210.) lib. IX. de simplic. Medic. ubi de Myfi: lib. 1. de antidotis c. 1. 2. 4. 13. & lib. 2. c. 17. (ibid. p. 100.) De methodo curandi ad Hieronem III. 2. & V. 15. (class. VII. p. 17.)

q) Ad Epigenem rectius veritas, quam ut Interpretes, ad Postumum.

cembris XXXI. sublato è vivis Commodo Principe, à frequenti Senatu nuncupatus est Imperator & paulo post à militibus interfectus; floruisse Galenum ex eo discimus, quod capite XIII. de propriis libris meminit libri unius ad Sectarum Professores de Concionibus publice habitis sub Pertinace (sic enim vertendum puto, *προς τοῖς ἀπὸ τῶν αἰρέσεων ποιεῖ τῶν ἐπὶ Περτινᾶς δημοσίᾳ ῥηθέντων*, non ut alii quidam: *Adversus S. Elarios de publicè dictis coram Pertinace.*) Neque sane ulterius progressus videtur, quisquis in Svidæ Lexico, Galeni elogium texuit, dum asserit: *ῥηγόνειά ἐπὶ Μάρκου, καὶ Κομμοῦ καὶ Περτινᾶς τῶν Καيسάρων ἐν Ρώμῃ.* (nisi forte ultimum illud (*ἐν Ρώμῃ*) non ad Imperatores Romanos referas, sed ad Galenum, qui cum sub his Cæsaribus Romæ vixisset, post Pertinacis necem, in patriam se receperit, ibique reliquum vitæ in otio litterario procul ab Aula strepituque transegerit: quæ videtur fuisse mens interpretum Wolphii atque Porti.

VIII. Hæstenus, quæ de Galeno diximus usque ad ætatis annum LXIII. ex ejusdem *πολλὰς ἐπὶ αὐτολογεῖν* variis, ut vides scriptis deprompta sunt, nec in dubium à quoquam ulla ratione revocari posse videntur. Quod superest, an sub Didio Juliano, Clodio Albino, Pescennio Nigro, ac præcipue sub Severo, ejusque filio Antonino Bassiano, pariter floruerit, & quamdiu vitam Pergami aut Romæ traduxerit, quove anno ætatis, atque ætæ Christianæ expiraverit, quia eruditis viris nondum satis exploratum scimus: ex ejusdem libris, vel veterum scriptorum monumentis solenter atque operose disquirendum esse arbitramur.

IX. Gerardus Joannes Vossius in postumo de Philosophia opere, cum Medicorum seriem legit, Claudium Galenum sub Marco Antonino, Philosopho, item filio Commodo: quin & Helvio Pertinacè, Didio Juliano, Clodio Albino ac denique Severo floruisse testatur. Sed nihil probat, ex aliis potius ista mutuatus, quam ex propria sententia locutus; cum in opere de Historicis Græcis atque alibi non semel sub Antonino Pio ex vulgari etiam eruditorum prope omnium opinione, licet minus commode, collocasset. Gesnerum, & qui Bibliothecam ejus contraxit, Simlerum, cæterosque qui aliorum fere semper insistant vestigiis, aut jejune admodum atque exiliter ista percurrunt, ac ne attingunt quidem, missos facio: controversiam omnem, non ex turbidis pleurumque modernorum lacunis, sed ex limpidissimis ipsius Galeni fontibus finiturus.

Ttt . . .

X. JOH.

X. *Joannes Martinus Eustachius*, Gambatenſanus in regno Neapolitano, Medicus doctiſſimus, cujus vigiliis ac lucubrationibus Galenica hiſtoria pluribus ante hac involuta ſabulis, atque erroribus ſedata, nimium quantum debet, apud æquos rerum æſtimatores (ſi excuſus præ continuos *καὶ πάρεργα ὁ ἴσως μόνον* περὶ τὰ reſeces, quæ tamen tacito pro more, ejus nomine non tam excripſit, quam corruptit *Joannes Neander Bremanus*, in ſuis Medicinæ natalitiis) contendit clariſſimum Medicinæ parentem aſſertorem, amplificatoremque Galenum ſub Severo & Caracalla Romanis Imperatoribus vixiſſe, duobus potiſſimum nixus argumentis. Ac primo quidem ex libri primi de Antidotis cap. XIII. ubi Galenus teſtatur ſe Imperatori Severo Theriacam ipſius juffu, conſeciſſe eodem modo, quo Antonino Auguſto paraverat: Altero petito ex cap. 2. libri de Theriaca ad Piſonem. Scio utrumque illud argumentum quibusdam infirmius viſum fuiſſe: ac primum quidem, quod ex familiari multorum auctorum conſuetudine, ut pluribus alias obſervatum eſt, Severus Imperator pro Lucio Vero ſubrogatus ſit; & ipſemet Eustachius fateatur pro Vero mendose Capite primo libri adverſus eos, qui de Typis ſcripſerunt, haberi Severum. Alterum vero quod in libro de Theriaca, per Maximos illos Imperatores, quorum mentio eſt, non Severus pater, ejusque filius Baſſianus, dictus ex militari tunica Caracalla: ſed Marcus Aurelius & Lucius Verus Divi, ut loquebantur, Fratres intelligendi ſint; ut neceſſe non videatur, fidem illius opusculi, quod Julius Alexandrinus, Andreas Mathiolus, aliique viri pereruditi abjudicare Galeno moliantur, ſollicitare.

XI. Verum neminem eſſe arbitror, qui attenta mente, apertisque, ut ajunt, oculis; vel unum ſaltem ex duobus illis Libris evolverit, qui non illico in partes *Eustachii* tranſeat, ac fateatur Galenum non tantum ſub Pertinace, ſed etiam ſub Severo Imperatore, vixiſſe. Quoniam autem rariſſimus eſt illius de *vita Galeni liber* in 40. Neapoli anno MDLXXVII. apud Horatium *Salvianum* impreſſus, ac plerisque Medicorum filiis, ipſique adeo Joanni Antomidæ Vanderlinden ſcriptorum Medicorum collectori ſolertiſſimo hætenus incognitus; Et ejus Auctor quædam ad quæſtionem ſpectantia prætermiſit, in nonnullis peccavit, atque obſcure admodum & intricate omnia pertractavit: Operæ pretium fore judicavi, ſi ipſa Galeni verba diſſuſus proponerem brevibusque obſervationibus illuſtrarem; nemo ut in poſterum ea de re ambige-

re

re valeat: cum libri illi duo de Antidotis, ab omnibus usque ad hanc diem, tanquam gentini sincerique Galeni partus habeantur; nec ullus eos, quod sciam, inter nothos supposititiosque rejecerit.

XII. Quæ capitibus primo & quarto libri primi de Antidotis habentur, præmittenda censeo, ut iis veluti iactis fundamentis, cætera, quæ ex Capite XIII. afferentur, firmitus consistant. Quod si quis, inquit, singulis diebus, quemadmodum tempestate nostra Aurelius Antoninus Imperator, ὁ καὶ ἡμᾶς γενόμενος αυτοκράτωρ Ἀυγλίῳ Ἀντωνίνῳ, vel sicut olim Mithridates solebat, Antidotum capiat, &c. tum quibusdam prætermisissis: Fuit autem hoc, quo tempore, suscepto adversum Germanos bello, & ille in provinciis, quæ secus Istrum sunt, degeret, & ego me illum eo subsequi posse excusaveram. Verum quia imperator laudabat Antidotum à Demetrio Medico primario confectam, eo vita functo, Euphrati Medicinæ materiæ venditori, à quo simplices omnes medicinas ad Theriacam conficiendam emebat, per litteras significavit, ut sibi renunciaret, quisnam Medicus Imperatoriam Antidotum conficienti Demetrio affuisset. Ab eo itaque cum intellexisset, me semper Demetrio, quoties Theriacam componeret, astitisse, tum quidem eam me per litteras componere Antoninus iussit: Romanque postmodum reversus, quod ea præcipue delectatus fuisset, percontatus est, quam simplicium convenientia miscuisssem, &c. Cap. IV. Quo tempore Antoninus imperabat, Theriaca à multis divitibus parabatur: deerantque id circo nonnunquam eorum, quæ difficulter haberi possunt, simplicia quædam. Est enim admiratione dignum, quantopere divites Principum mores vel imitentur, videri saltem velint. Nam postquam ex humanis Antoninus excessit, pauci amplius aut Theriacam, aut Mithridatum conficiunt, &c. quæ ex cap. XIII. melius percipientur. Quo tempore, inquit, Antonino Imperatori vasa lignea, in quibus ejusdem generis Cinnamomum inerat, multa conspexi, alia Trajani, quædam Adriani, nonnulla Antonini, qui post Adrianum Imperator fuit, ætate reposita, &c. ex eoque Marco Antonino Imperatori Antidotum quandam composuisssem, ipsam cæteris multum præstare deprehendi, adeo ut Imperator quoque ea digustata, medicinæ concoctionem, velut in aliis fieri solet expectare, noluerit, sed statim ea usus sit, nondum integrè duobus mensibus elapsis. ANTONINUM subsecutus est COMMODUS, qui nec Theriacæ, nec Cinnamomi curam ullam habuit: sub quo non solum arboris illius, quod superfuerat, omne dissipatum est, verum etiam quodcunque post Adriani

tempora comparatum fuerat, Quo factum est, ut Nunc IMPERATOR NOSTER SEVERUS, cum me sibi Theriacam eo modo conficere iussisset, quo MARCO ANTONINO confeceram, ex Cinnamomo, Trajani & Adriani tempore reposito sumere coactus sim: imbecilliorque plane mihi visa est; & tamen nondum anni triginta interceserant: ab eo scilicet tempore, quo in Germania bellum Anno CHRISTI circiter CLXXI. aut CLXXII. gerente ipso M. Antonino, prima illa Theriaca à Galeno, ejus jussu confecta est, ne forte cum quibusdam, triginta illos annos numeres tanquam elapsos à Theriaca jussu Severi composita, ad tempus, quo Galenus librum de Antidotis scriberet. Nec negligenda arbitror, quæ sequuntur, ex iis enim manifestissime concludi potest, Severi nomine, Lucium Verum non posse accipi. Verum ipsa combusta (apotheca, in qua res suas omnes pretiosas servabat,) quæ tempestate & Templum pacis incensum est, & hæc, & alix quinque Cinnamomi species, quas mihi conquissiveram, periire. NUNC itaque, cum IMPERATORI NOSTRO SEVERO Theriacam componerem ex Cinnamomo Adriani tempore reposito, quod optimum visum est, elegi, &c.

XIII. Ex his, aliisque, quæ forte tibi in germanis Galeni operibus occurrent plurima, ad illius vitam, ætatemque indagandam plane necessaria, discimus Antoninum Pium, quem à Marco Aurelio ea nota distinguit, (qui post Adrianum Imperator fuit) non illum esse, qui singulis diebus Theriacam sumeret; sed Marcum Antoninum, Philosophum; de quo tam sæpe, & tam multa referre consuevit: & Demetrium Archiatrum sub belli Germanici initia obiisse, eique tum, in paranda imperatoria Antidoto, fuisse factum fuisse Galenum: atque Commodum Marci filio (sub quo Ædes Pacis conflagravit) aliisque usque ad Severum imperantibus, neglectam fuisse Theriacæ confectioem, quam SEVERUS TUNC IMPERATOR, (*ἔν τῷ αὐτοκράτορι Σεβήρῳ*: filium, observes velim, hictaceri: ideoque scriptos illos de Antidotis libros videri, ante annum CXCIX.) iterum à Galeno jam sene voluit confici, nondum elapsis XXX. annis ab expeditione Germanica: proinde Severum hunc, de quo hic agitur, penitus alterum diversumque esse à Lucio Vero, qui anno exeunte, CLXX aut ineunte CLXX, apoplexia periit; licet is quoque aliquando Severus vocatus reperiat. Quæ deinceps, ut spero, apud æquos judices invictissimæ ac inconvulsæ demonstrationis vicem obtinebunt,

XIV.

XIV. De Theriaca ad Pisonem, unde alterum probationis argumentum ducere voluit Eustachius, tria obiter observare nos licet. Ac primum quidem : Auctorem libelli illius vixisse sub Severo, & quidem inter annum *xx* Christianæ *CXCIX*. quo Severus majorem natu filium, Bassianum, jam à biennio creatum Cæsarem, & M. Aurelii Antonini nomine insignem, in Imperii cōsortium allegit; atque annū *CCXI*. quo idem Severus, qui cum filio imperabat, Eboraci in Britannia mortuus est, die IV. Februarii : ideoque non mediocriter hallucinatos, qui cum Hieronymo Mercuriale (cujus paulo post, judicium de hoc libro, ad examen revocabimus) Lucium Verum hic accipiendum esse somniant. Verum præstat ipsum cap. II. audire loquentem. Aliqui singulis diebus incolumitate corporis ducti Theriacam assument, quemadmodum nos Marcus Antoninum, qui paulo ante Romanum Imperium summa integritate administravit & corporis sui temperamentum exacta prudentia cognovit, abunde quasi delicato quodam cibo usum novimus, τὸν θάον, (quæ vox ab interprete perperam omiſsa:) Μάρκον ἡμῖς οἰδαμεν ἐν θέρμῳ ποτὲ βασιλεύσαντα, &c. Ab illo enim auctoritas medicamento amplior crevit, cum ejus efficacia latius inter homines divulgaretur : siquidem cum Imperator vitam sanam traderet, utilitatis fidem Antidotus majorem obtinebat. Verum Antonini quidem temporibus opus solummodo Theriacæ communis fuit sanitatem Principis intuentibus. His autem IMPERATORIBUS, usus etiam publicus evasit. Licet enim omnibus nobis ab ipsis petere, & tradita per manus Antidoto liberaliter curari, &c. ἐπὶ δὲ τῶν νῦν μεγίστων αυτοκρατόρων ἡ χρεῖς εἰς τὸ κοινὸν ἐφθασε. Quo tempore Antipater (de quo consule sis, amice Lector, Vitas Sophistarum, à Philostrato conscriptas) cui Græcas epistolas scribere committebant, & ob morum gravitatem, exactamque Rhetoricæ artis peritiam, honoris plurimum deserebant, in renalem morbum incidens, &c. Ipso quoque sequentis capitis initio; Talem igitur, inquit, diligentiam circa hæc medicamenta, sicuti vides, cum NOSTRI IMPERATORES habeant, merito Theriacam quoque summa cura conficiunt, &c. Ex quibus hoc textitur argumentum: Auctor ille Demetrium Archiatrum, & Marcus Antoninum Imperatorem novit, eum scilicet (ne ad Pium confugas) qui singulis diebus Theriacam assimebat; quod uni duntaxat Philosopho ex libror. de Antidotis; convenire, luce meridiana clarius, jam ostendimus. Ac deinde vixit sub duobus Imperatoribus, qui Antipatrum Sophistam Græcis Au-

gustalibus Epistolis præfecerunt, τὰς ἑλληνικὰς ἐπιστολάς αὐτῶν πρῶτον πεπιστευμένον, & Theriacz usum publicum liberalitate sua, atque in omnes qui egebant, communicatione frequenti induxerunt. Iis autem notis & insignibus alii designari nequeunt Imperatores, præter Severum, ejusque filium Caracallam; quod mihi probandum erat.

XV. Alterum est, Galenum non videri libri illius auctorem; sed alium quendam Medicum, qui superstes Galeno fuerit, & sub Imperatoribus Severo & Caracalla Theriacam componere solitus sit in usum eorum: aut certe ab aliquo nugatore, exercendi styli gratia, ex iis, quæ apud Galenum in libris de Antidotis, legerat; plerisque etiam sagacibus viris, fucum factum fuisse. Neque enim ignoro Aëtium Amideum, Paulum Æginetam, & post eos, Serapionem, Rhazin, Avicennam, aliosque Arabes, nostrum quoque, ut mox docebitur, Glycam, hunc librum tanquam Galeni esset, citavisse. Quo enim tempore scripsisset illum Galenus, non video, An in adolescentia, aut virili ætate? Arcum liber ille in lucem prodit, imperabant jam Severus & Caracalla, ut demonstratum est, Galeno annum vitæ ad minus septuagesimum agente. An in senili ac pæne decrepita ætate? Sed stylus juvenem sapit, & à gravitate Galeni præsertim senis, prorsus alienus est. Deinde, cui bono ad librum illum scribendum appulerit animum Galenus, qui paulo ante, cum Severus imperaret solus, aureos illos de Antidotis libros elucubraverat? Ad hæc, qui fieri potuit, ut περιαντολογῶν, ac natura sua verbosior, præsertim in dextera ætate, Galenus, cum Marci Antonini meminit, cum Demetrii, cum Severi, de se rebusque suis sermonem nullum intermiscuerit? Cur de duobus libris περὶ Ἀντιδότων: cur de aliis à se scriptis opusculis, tacuit? Cur Præceptorum, quod frequenter faciebat, cur ejusdem ætatis aliorum Medicorum non meminit, laudator temporis acti, se puero, viro, ac sene, si quis alius? Postremo, cur stylus diversus omnino reperitur ab aliis, eodem ferme tempore conscriptis libris? cur in eo plurima verba, ab ipso alias non usurpata? cur fabulosa nonnulla inserta, & ἰσχυριώτερος ac pompam & eloquentiæ jactationem excogitata? quomodo à Galeno hac ætate, hac experientia, hac eruditione, ex vulgi sermone relata, quæ de trifolio & helenio leguntur, omnino mendosa, iisque contraria, quæ alibi scripsit? Neque plura de his modo: vocat & enim nos Hieronymus Mercurialis, Foroliviensis, Medicus doctissimus, ac sua tempestate clarissimus; cujus judicium de libro Theriaces

ces ad Pisonem, in plerisque Venetis editionibus, saltem in nona Anno MDCXXV. apud Juntas edita, qua usus sum, reperitur fol. 89. quintæ classis, tanquam quoddam adversus aliter sentientes, invictum argumentum. Verum nihil illo imbecillius, nihil à veritate remotius potuit excogitari. Eo enim collineat universa ejus oratio ut ostendat librum illum a Galeno adhuc juvene, esse conscriptum: ideoque arduum non esse intelligere, cur stylus pæne totus, diversus reperiatur: cum omnes noverint, juvenes plerumque in scribendo ambitiosos, nec ita prudentes esse, ac stylum in dies magis castigari. Nec mirum videri debere, Galenum, natura alioquin loquaciorem, in juventute non eandem scribendi rationem, quam in ætate provectiore, secutum fuisse. Unde vero probas, ô bone, juvenem tum extitisse Galenum? An juvenem vocas, qui Marcum Antoninum Imperatorem noverit, annum XXXIV. ætatis aut XXXIX. jam supergressus, ac deinde sub Severo ejusque filio Theriacam in usum Imperatorum composuerat? Quæ autem de Archiatro Demetrio in medium adducis, vel sola, causam tuam jugulant. Certum quippe est ex lib. I. de Antidotis, (ut supra jam observatum) Demetrium obisse, dum Marcus Antoninus, bello Germanico, circa Istrum occuparetur; nec cap. XII. ullus apex vel minimus apparet, unde elici possit, Demetrium in vivis fuisse, cum liber is scriberetur. En ipsissima verba: Demetrius etiam ætate nostra Medicus, & ipse Medicis præsidens, omnibus in rebus Andromachum secutus, Antidotum componebat, tantum in pondere pastillorum, scilicet, variabat, & ab illo, & à cæteris: Δημέτριος ὁ καὶ αὐτὸς καὶ ἡμᾶς ἀρχίατρος γινόμενος &c. Quid, amabo, obstat, quo minus hæc æque à Galeno sene atque à juvene dici potuerint? An ii. qui nobis trigessimum aut quadragessimum annum agentibus convixerunt, ac paulo post defuncti sunt, nostræ ætatis homines dici nequeunt, etiam si natura duce ac faventibus Superis ad septuagesimum aut octogessimum ætatis annum postea provehamur? sic sane Duczum, Caussinum, Sirmondum, Petavium, Richelzum, Bignonium, Borbonium, Morinum, aliosque, quos vidimus, audivimus, suspeximus, inter eruditos ætatis nostræ homines numerare solemus. Quod vero subjicis pro Marco Antonino, quem jam interiisse auctor ille denarrat, legendum esset Antoninum Pium, eundemque etiam Theriaca ob valetudinem: sicuti tiliacis tabulis pectore fasciis alligatis, ad curvitatē retardandam, usum esse; & ob longam atque satis vigentem senectutem (nam LXXVIII. annum attigit) Theriaca magnam auctoritatem

tatem addidisse non tantum pluma levior, conjectura; sed falsissima, ac rationi penitus dissentanea imaginatio est, cujus genuinorum Galeni Operum lectio vel perfunctoria, aditum non patitur.

XVI. Quare ut cætera, amputem, auctor sum Typographis omnibus, qui Galeni opera imposterum curabunt; ut censuram illam ab omni ratione alienam non admittant; ac librum de Theriaca ad Pisonem, sive ut Arabes inscribunt, ad Cæsarem; inter spuria, Galenoque indigna ingenii monimenta rejiciant. Nec audiendus Charterius, qui in notis concisis ad Tomum *XIII.* hæc habet; Qui librum hunc perlegerint, iis Auctorem ipsius esse Galenum, tum textus series, & doctrinæ ubertas; tum orationis stylus fidem faciet. In eo quoque haut dubie fallitur, ubi ait: Illud ad Pisonem opusculum videri Galeni de Antidotis librum tertium; cum potius libri duntaxat primi, ejusque non integri, compendium aliquod dici debuerit.

XVII. Expungi præterea velim ego verba illa capitis *XIX.* Sectionis secundæ Joannis Martini Eustachii, quibus testatur: non tam facile assentiri se velle Andreæ Mathiolo, viro alioquin doctissimo; qui in libro III. suorum Commentariorum in Dioscoridem, capite de Trifolio, una cum Julio Alexandrino; librum de Theriaca ad Pisonem inter spurios Galeni libros, reponendum putat: quod & Lib. VI. cap. de Basilisco, confirmat. Neque sane ad hoc dijudicandum, arbitror opus esse, ut ad Aristophanis, quod dicunt vel Cleanthis lucernam ex æte singula trutinentur: cum, quæ ætulimus, sententiæ nostræ fundamenta, vel cuius mediocriter erudito, pervia sint ac manifesta, ut proinde accepta fore arbitrer. Tertium idem Eustachius argumentum petit ex Alexandri Aphrodisiæ ætate: quod mihi nullius plane roboris videtur, aut momenti. Esto enim Alexander ille Aphrodisiensis librum suum de Fato, scripserit ad Severum & Caracallam: eosque in Proëmio libri, Maximus Imperatores nuncuparit. Esto Alexander, Galeni coætanus fuerit: & ille ipse sit, quem Alexandrum Damascenum is appellat, Libri de Præcognit. ad Epigenem, Cap. V. & quem dicat, disciplina quidem Platonis eruditum: magis tamen in Aristotelis sententiam propendere. Sit & demum is qui, cum Galenus Administrationes suas Anatomicas adornaret, Athenis Peripateticam doctrinam, etiamnum vivente Antonino Philosopho, publice docuerit: An inde, amabo, licebit arguere Galenum sub Severo potius quam sub Commodò, aut Pertinace, obiisse: præsertim cum certum mihi videatur, Alexandrum Aphrodisiensem Galeno super

pervixisse, ut qui eum commentariis in librum octavum Topicorum Aristotelis, inter ἐνδόξως memorat cum Platone & Aristotele: ὡρισμέ-
ως ἢ ἐνδόξα τὰ τῷ δὲ τινι τῶν ἐνδόξων ἐπόμενα οἱ Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ
Γαληνῷ. Quæ verba cum pluribus aliis, tacito Alexandri Aphrodisiensis
nomine, leguntur apud Svidam in Lexico, verbo ἐνδόξα. Nec omit-
tendum arbitror, ejusdem Philosophi Commentarium in librum I.
Elenchorum Sophisticorum Aristotelis, &c. Nec utique superflues erat
Galenus, cum Anonymus quidam scriptor adversus Artemonis hære-
sim, hæc apud Eusebium historię Ecclesiasticę libri V. cap. ultimo, exa-
raret: Εὐκλείδης τῶν ῥᾶσις αὐτῶν φιλοπόνως γεωμετερεῖται. Ἀριστοτέλης ἢ
καὶ Θεόφραστος θαυμάζονται. Γαληνὸς ᾧ ἴσως ὑπὸ τινος καὶ προσκυνεῖται.
Certe Galenum non negamus Alexandro συγχερον fuisse: sed quomodo
Eusebius, citato capite, Paulum Samosatenum tradit eadem secum ætate
vixisse, καὶ Ἀρετίμων αἰρεσὴν καθ' ἡμᾶς, ut loquitur, ἀναπεύσασθαι. Sic
juniores senioribus cœvi solent appellari, licet vel hi illis, vel illi his
prius, ad plures discedant.

XVIII. Superant & alia in eodem Eustachio castiganda, quæ
Medicarum rerum consultissimis viris relinquo: ut de morte Galeni
(cujus tempus nemini hæcenus exploratum fuisse arbitror) nonnihil &
ipse certo edisseram. In quo profecto non est mihi animus refellere
insultatorem eorum, qui Medicorum isti Coryphæo vitam protrahunt si-
ne ulla valetudine perversa, ad Annum CXL. Ex quo vulgare fortassis
adagium obrepfit, ut Galenica sanitas dicatur pro ea, quæ ultra quàm so-
lenne est, prospera sit, & inoffensa: Veleam, quæ illum volunt, cum Ma-
ria Magdalena sermonem familiariter contulisse. Audi, quæso, Mi-
chaëlem Glycam, qui Anno CHRISTI circiter MCL. scribebat annales
suos ab Orbe condito ad Annum Christi MCXVIII. Is Parte tertia,
pag. 231. Editionis Græco-Latinæ, quæ regiis Typis nuper emerfit, sic
habet: 1) *Fama est apud multos, quod Medicus ille Galenus in Magdalenam in-*

Uuu

cide.

1) Græca si quis desideret hæc sunt:

Ὅρα δὲ ἀγαπήτῃ μῆτε τοῖς ὡς κακίῃς μυθολογημένοις καὶ ἡ σὴ διάνοια
περιτραπησέται. Ὅτι μὲν γὰρ φημίξεται παρὰ τοῖς πολλοῖς τῇ Μαγ-
δαλινῇ ἐκείνῃ ἐντυχέει τὸν Γαληνὸν ἰατρὸν, καὶ ἀκῶσαι παρ' αὐτῆς ὅτι
τυφλὸν ἐκ γενετῆς ὁ Χρῆστος ἰάσατο. Κάντεῦθεν εἰπὲν πρὸς αὐτὴν κα-
λῶς ἐκείνον εἰδέναι τὰ τῆς γῆς μέταλλα, εἰ μὴ γὰρ ἔστο ἦν, ἔκ ἀν τὸν
τυφλὸν ἐκείνον ὠμμάτωσε. Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην φήμην μετὰ τῶν μύ-
θων ἐτάξαμεν. Ἀδύνατον γὰρ τῇ Μαγδαλινῇ ἐντυχόντα Γαληνὸν, ὡς

6x64-

ciderit, & audiverit ex ea Christum, quendam à nativitate cæcum sanasse; cui Galenus responderit, necesse fuisse, ut Christus terra metalla bene cognita habuerit, aliquin visum cæco restituere non potuisset. Verum ejusmodi rumorem, fabularum in ordinem referemus. Nam fieri prorsus nequit, ut ipsorum de sententia, Galenus cum Magdalena sit collocutus, qui Marci Imperatoris in eis meminerit, quæ ad Pisonem perscriptis itemque Commodi mentionem fecerit in primo de Moribus libro. Nam inter atatem D. N. J. C. & imperium Commodi, propemodum anni CL. intercedunt. Imo & ferme CC. aut etiam plures: si ad Severi, adeoque & Caracallæ, post Patris obitum, Imperium, cum quibusdam revocare volueris. Anonymus author libri de vita & Moribus Philosophorum: An non is fuit Gualtherus Burzuz, Anglus, Joannes Dunsii cum Gvillielmo Ochamo sedulus auditor, deinde impugnator acerrimus; & Nominalis Philosophiz bonus affectator: qui prius Oxonii, post Parisiis ad Annum MCCCXXXVII. Theologiz doctor? ut post Lelandum aliosque; Baleus & Pitseus, opere suo, de illustribus Britanniz majoris Scriptoribus, referunt: Quibus nostra ætate subscripsit Joannes Gerardus Vossius, Libro de Historicis latinis. Is inquam, Author, Opusculo illo laudato, (unde, sed hallucinando, Guido de Cauliaco, celebrium suorum de Chirurgia Scriptorum statim initio notat, Galenum Anno ætatis LXXX. diem extremum cluisse:) quod plane sine excepto tantum, insignis, siquis unquam fuit, nulliusque pudoris, Plagiarius, Antonius à Sala, Mombellensis Jurisconsultus, Casali in Italia, apud Bernardum Grossum, Impressorem Ducalem, Anno MDCIII. in 4to, ut vocant, tanquam ingenii sui vigiliarumque partum publicavit, dicavitque Vincentio Gverrerio, Montis belli Comiti. Porro, Anonymus seu Burzuz ille, postquam de Secundo Philosopho (in quo definit plagiarii nostri codex) Apollonio Chalcidense, Basilide Scythopolitano, ac Tauro Berytio egit, Galienum, (sic enim scribit, ex vulgi, ni fallor, quo cum versatus fuerat, Gallorum loquendi consuetudine, quod non Galen, sed Galien pronunciare solet) celebrem toto Orbe Medicum, apud Pergamum Asiæ natum, Hippocratis studiosissimum interpretem vixisse docet Annos LXXXVII. cum librorum multorum præsertim medicinalium, conscriptioni ille insudasset. Et hic autem Annorum numerus, non quidem ut vult Gvido Cauliacus, octogesimus tantum, præscribitur in

codi-

ἐκείνοι Φασι, Μάρκος μὲν βασιλεὺς ἐν τοῖς πρὸς Πίσωνα μεμνηθῆναι, Κομμώδου δὲ πάλιν ἐν τῷ περὶ ἡδῶν πρώτῳ βιβλίῳ αὐτοῦ. Ἀπὸ γὰρ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτῆς τῆς βασιλείας Κομμώδου, ὥστε ἐναλὼν πεντήκοντα ἔτη εὐρίσκονται. *Cæse, dilecte fili, ne forte per ea quæ hinc inde fabulosa sparguntur, tunc quoque mentis pervertiatur. Fama enim est apud multos hæc,*

codice MS. locupletissimæ Bibliothecæ V. Cl. Alexandri Petavii, Senatoris in Parisiensi Curia integerrimi, exarato in membranis, Anno CHRISTI MCCCCLII, ut in fine adscriptum est; ex quo vel solo, etiamsi cætera deessent plagii indicia, Longobardi Furis impudentia manifeste revinci potest. Eundem quoque numerum LXXXVII. Annorum præfert vetus ejusdem libri editio, in primis fere Typographiæ cunabulis; Lutetiæ, & id in monte D. Hilarii, ad insigne S. Claudii, in ædibus Radulfi Lalifeau suscepta: quam Eustachio nostro incognitam; sed ab Alberto de Eybe. Margaritæ Poëtici Auctore. ut par est credere, lectam, exhibuit mihi ex uberissimo exquisitorum in quovis litterarum genere librorum penu Bibliothecæ suæ Cl. Mentelius. Unde patet Gvidonem non somniasse quod scripsit: & librum de vita & moribus Philosophorum, esto plebejus sit atque vulgaris, ante Eustachium alicubi apparuisse. Mortuus ergo fuerit Galenus, ex hujus Racematoris Philologi sententia, si subductas supra à nobis de ejus anno natali, rationes amplecti velimus, Anno salutis restauratæ CCXVII. quo Antoninus Caracalla. Severi Imp. filius ac successor, die IV. Idus Aprilis, inter Edessam & Charras à Martiale Centurione interceptus est. Quod si verum sit, non aberravit Joannes Tzetzes, * qui in Chiliadibus suis prodidit, Galenum adhuc sub Caracalla vixisse.

Verum mihi longe probabilius apparuit semper, quod Anonymus alter, à Svida in dictionarium suum relatus, affirmat, (& hic quoque castigandus Eustachius, qui cum in suo Svida, seu potius in Excerptis quibusdam Historicis, à Wolphio latine redditis, hæc verba non legerit: Quæ tamen reperies in editionibus Græcis, Mediolanensi videlicet, Anni MCCCCXCVIII. Aldina, MDXIV. Basilcensi MDXLIV. denique & Græco-Latina Genevensi, MDCXIX. quas omnes collegii nostri Claromontani Bibliotheca asservat, in dubium revocare ait: & tanquam apposita, atque ab aliquo, veri imaginem & similitudinem sequente adjecta) Galenum annis demum LXX. vixisse, ἐβίω ἔτη ο. proindeque post tot tamque insignes ubique fere gentium reportatas de morte victorias, ejus imperio, ac legibus tandem succubuisse, postremo hujusce, quod modo percurrimus, sæculi anno, Christianæ æræ ducentesimo, à morte Lucii Veri, uno supra tricesimum. Parcior enim foret, multoque, quam par sit, adstrictior, quisquis brevior in gyrum Galeni annos revocare vellet, eumque anno exeunte CHRISTI CXCIII. quo Pertinax occisus est, ætatis suæ LXIII. obiisse contenderet: aut forte ali-

Uuu 2

quo

* Tzetzes Chiliad. XII. l. iust. 397.

quo ex proxime sequentibus : Fatendum enim est, eum per sex aut septem Annos, sub Severo, à quo in Aulam revocatus dicitur, floruisse.

XIX. Caterum, mihi hic temperare non possum, quin acerbius invehar in Joannem Neandrum Bremenfis διδασκαλὸς Medicum, qui aliorum fere semper scripta, nullo judicio, nullaque ratione habita temporum, expilans, absurdaque sæpissime, atque sibi ex adverso pugnantia, in medium adducens, atque pronuncians; Lucii Veri Imp. obitum, & M. Aurelii Antonini solius dominantis Principatum, Anno CLXXXI. imperitissime affigit : cum tamen eruditis compertum sit, media hyeme inter annos CLXIX. & CLXX. ex apoplexia, inter Concordiam & Altinum, cum scilicet Aquileja Romam properaret, inopinato casu periisse Verum : Commodi autem initia Anno CXCIV. biennio vero postquam necatus est ; ac Severi primordia non minori rerum chronologicarum inscitia collocat ad annum CCXII. cum tamen Imperator ille IV. Nonas Februarii Anni præcedentis, in Britannia Eboraci obiisset. Quid quod & Galenum nostrum egregius ille temporum ratiocinator & arbiter, sub Imperatore illo Severo in Aulam reversum tradat, cum & ipse paulo ante, ex J. M. Eustachii conjectura, Anno duntaxat CHRISTI CXXXVI. natum, professus sit, ac vitæ illius annos tantum LXX. ex Svidæ Lexico, concedat : quæ sunt ut palam est, ἀσυγκλυστάτα.

Titubantia, atque à vero aberrantia illa Neandri vestigia, tantum abest ut in ordinem cogat Joannes Andreas Quenstadius, quin magis cespitat, cum in libro de Patriis Illustrium doctrina Virorum, (quem s) ex vilibus plerumque Recentiorum pannis confarcinavit, creberrimisque parachronismis & hallucinationibus infecit) de Galeno nostro loquens, in tria, quatuorve peccavit, obiter etiam à nobis, ne imperitis noceant castiganda 1. Trajani 2vo floruisse asserit; XV. scilicet annis, antequam Hadriani XIV. aut XV. Anno exeunte, ut docuimus, nasceretur Galenus. 2. Sub Antonino Pio extremam ejus ætatem collocat, circa annum à CHRISTO CXL. cum vix decimum vitæ annum egressus, sub Patre

- *) Asperior hæc Labbei de libro D. Quenstadii Ἐπακρίτης, quem juvenis composuit, censura, non magis detrahere potest præclaris hujus in Ecclesiam meritis, quam alie vel Labbei vel aliorum illius societatis virorum inveciunt & criminationes in B. Gerhardum & alios doctores nostros effulse.

Patre Grammatices ac Mathematicum prima rudimenta forte addidiceret. 3. Athenis eum vixisse contendit, (quod nullibi Galenus meminit) & Smyrnam, Corinthum, Alexandriam, aliasque Urbes omittit, quas se perlustrasse testatur noster, ut Pelopem, Numesianum, & Heracianum, ceterosque insignes per ea tempora Medicos audiret. 4. Μακρόβιον appellat; scribens eum Annos CXL. vixisse. Quod si contigisset, ipso ferme, quo CHRISTUS natus est, tempore Galenum in dias luminis auras ivisse fatendum esset.

XX. Hæc sufficerent ad profligandos errores de Vita & Morte Galeni, quos chartis ille vere paulo superiorum temporum scriptores hic à nobis citati, nisi ego videre viderer nonnullos conquerentes, me oblivisci eorum, quos habet V. Cl. *Renatus Charterius*, vir alias perdoctus, & de posteritate bene meritis, in suo * de Galeni Vita, satis amplo Tractatu. Ac primo cum scribit Cap. XLII, ubi de Galeni seculo, ævoque: Eum natum esse Anno Imperii Hadriani Cæsaris XV. Quod felicitate majori, quam ratione: imo sædissima cum hallucinatione, protulit, ut pote cum Hadrianum (qui Selinunte in Cilicia, Trajano Imperatori mortuo, die X. Augusti, Anni CXVII. successit) Imperium cepisse tradat, Anno Domini CXX, triennio serius quam oporteat. 2.) Antoninum Pium, Patrem populi, XXII, annos, menses VII. ac dies XXVI, Imperium habuisse scribit, cui Anno CXX successerat. Quæ sunt absurdissima & falsissima, cum certum sit, Hadriano, Anno CHRISTI CXXXVIII, apud Bajas, die X. aut XII. Julii, defuncto; Imperatorem factum fuisse Antoninum, 3.) Quis ista extricet? Deceßerat, inquit Galenus libro de Typis, paulo ante de Vita Antoninus, qui Hadriano in Imperium successerat, Quidam objicient Galenum, non de Antonino Pio, sed de Aurelio Antonino, locutum fuisse: quod reliqua Galeni series testari videtur, quæ sic se habet: Regnabat autem Severus, qui se ipsum, nomine mutato, Antoninum appellavit; Lucium vero quem Imperii fecerat participem, Severum nominavit. 4.) Quid mendosius istis? Post Antonini Pii obitum, inquit Charterius, annis XIX & undecim diebus, Marcus Aurelius Antoninus Philosophus, Reipublicæ gubernaculum tenuit, Collegamque Lucium Aurelium, sibi adjunxit. Hæc ille. At utrique innotuit Galenus, Severi nondum Imp. commendatione probatus. Severus, inquit Galenus, mentionem de me facere solebat apud Imperatorem Marcum Aurelium Antoninum, qui Romæ tum degebat: Nam Lucius jam ad Parthicum bellum à Vologeso illatum, ab urbe deceßerat. Si librum

Uuu 3

de

* Præmittitur tomo primo Operum Galeni edit. Paris.

de præcognitione ad Epigenem aliosque Galeni libros, attentius legisset vireruditus; Severum, Consularem Virum, cum Lucio Vero non confudisset: cujus jam cum Marco fratre, imperantis Anno IV. CHRISTI vero CLXIV. Romam primum venit Galenus, annum agens XXXIV. ut supra ostendimus, 5.) Ut minutiora, quæ habet ibidem de Commodò ac Pertinace, taceam: L. Septimium Severum imperasse annos tantum XII. menses VIII. ac dies XV. notat; cum à Kalendis Juniiis Anni CXCLIII. imperarit usque ad diem quartum Februarii Anni CCXI. 6.) Galenum obiisse affirmat, imperante Antonino Bassiano Caracalla. Sed quo amabo, fulcitur idoneo scriptore? Nec Eusebius, nec Svidas, nec ceteri præstantissimi viri, qui Galeni meminerunt, eum ad Caracallæ Imperium usque vitam produxisse asserunt. Nec ullatenus, quid de Galeni ævo protulit Symphorianus Camperius ex laudato, ut videtur, Auctore Operis de Vita & Moribus Philosophorum, (quod tam imprudenter quam falso, tribuit Diogeni Laërtio) curamus. Hisce, quamvis præ se veri speciem nullo modo ferentibus, adhuc absurdiora subjecit Chartærius, Cap. III. sui ejusdem Tractatus. Ex Imperatoribus, inquit, enumeratis, ab Hadriano ad Caracallam, XCVIII. Annis, cum sex mensibus, & diebus viginti quatuor: Aut ad summum, annis CV. Atqui ab Anno CHRISTI CXXXI. Hadriani Imp. XIV. aut XV. ad Annum CCXVII. quo Antoninus Caracalla necatus est, Anni duntaxat numerantur LXXXVII. Quis ergo tam stolidus aut mucosus naribus, qui tot tamque frequentes parachronismos, ἐλαττ ἀνίαλα καὶ ὁπῶς χειρῶναι, impune sinat abire? Quod addit de Cælio Rhodigino: Galenum scilicet CXL. annos vixisse; id quoque abludit à vero: Neque enim ex propria, sed ex aliorum mente loquitur Cælius, lib. XXX. lect. Antiquar. Cap. XII. cum ait: Hunc nonnulli perhibent CXL. annos vixisse, &c. Sed sunt plurima, quæ adversus ista proferri possunt.

Fabulas denique illas * de Galeni in Judæam professione, ut CHRISTI miracula prospiceret: & ejus ipsius ibidem morte, quas narrat Cap. 44. valere jubemus suis cum inventoribus Mundino Bononienfi, Hermano Schedelio Nurembergenfi, & aliis farinæ similis Fabulionibus.

Ex quibus colligere licet, quanti esse debeat ad percipiendam historiz veritatem, exacta Doctrinæ Temporum ratio, cum judicii dextérité ac solertia (ὀριμεῖαν κρίσιν Græci vocant) amico fœdere copulata.

Sed

* Ejusdem fidei sunt quæ de patria Galeni Hispania & nomine Sereni in Galenum mutato nonnulli tradidere, de quibus Nic. Antonius Bibl. Veteris Hispaniæ lib. I. c. 20. ubi & de Claudio Galeni prænomine,

Sed sentio me sensim sine sensu in immensum pelagus abripi, dum *μαρμαρὶς* illos, qui non suo, sed alieno jecore vel sapiunt, vel desipiunt, persequor.

Quare ut vela tandem contraham, eam opinor, ex omnibus de Obitu Galeni probabiliorē videri, sententiam; quæ illum addicit Anno Imperii Severi VII. CHRISTI CC. vitæ illius LXX. Quibus omnibus breviter in medium adductis jam juvat Dissertationi huicce finem imponere, atque concludere cum Anonymo illo apud Svidam: *πολλὰ συντεταγώς ἱατρικὰ τε καὶ φιλόσοφα, ἐτι ὃ γράμματικά καὶ ῥητορικά, αὐτὰ δὲ τὸ πᾶσι εἰσαγνώριμα καὶ ἀλέγειν ἀκαίρον ἡγησάμην ἐν τῷ παρόντι.* Multa composuit, Medica Philosophica, Grammatica & Rhetorica: quæ, quia omnibus nota sunt, nunc recensere intempestivum esse duxi.

Et hæc habui, VIR CLARISSIME, quæ de Galeni *θαυμασίῳ καὶ πολυμαθεστάτῳ*, ut vocat Simplicius 4. Physic: Vita & Morte non satis hæctenus accurate perpenſis, ex Parte altera Bibliothecæ nostræ Universalis exciperem, Tibique cum felicibus renascentis Anni auspiciis ea lege offerrem, ut si pro ea, qua polles, eruditione, breve hoc Elogium, Chronologicum approbes, candidum; sin contra, improbes; atrum calculum adjicias, & veriora, me per quam lubente, expromas. Vale; & me, quod facis, amare perge.

XXI *Hællenus Labbeus*: cui Catalogum scriptorum Galeni quæ exstant, subjicere institui ordine litterarum, ita quidem ut de supposititiis lectorem moneam, tum singulis sive genuinis sive spuris adscripserim nomina interpretum, & paginas ac volumina triplicis editionis, Græcæ Basileensis, latinæ Venetæ præstantissimæ Anno 1625. & Græcolatinæ Parisiensis, cujus postremæ utriusque ordinem Voluminum si quis illis editionibus destitutus videre desiderat, Clariss. Merklini Lindenium renovatum consulat. Observandum tamen est Merklinum non volumina ipsa singula editionis Parisiensis consuluisse, sed tantum seriem qualis à Charterio in limine tomi primi exhibetur recudendam dedisse, quæ in Voluminibus ipsis quandoque alia est, ita ut nonnulla etiam incassum ibi sis quæsiturus v. g. in tomo septimo fragmentum *πεὶ δὲ ψῆς*, & scriptum *πεὶ ἡμιτραίαις*. Sed jam indicem scriptorum Galeni quæ ad nos pervenerunt videamus. Asteriscus (* C. 1. 2. &c.) notat mentionem illius scripti fieri à Galeno in capite 1. 2. 3. &c. libri de libris propriis.

Γ. Περὶ

1. *Περὶ αἰδέσεων, τοῖς τ) εισαγομένοις de scellis ad tirones sive eos qui arte Medica initiantur.* Basil. T. 1. p. 10. & cum versione Jo. Gvinterii Andernaci à Pratiello & Charterio recognita T. 2. Paris. p. 286. Vertunt etiam Nicolaus Rheginus, commentarios addente *Joanne Alexandrino*; tum *Georgius Valla Placentinus*, *Horatius Limanus* cujus versio exstat Classe Ifagog. Junt. p. 15. G. & *Augustinus Riccus*. Meminit Galenus * c. 1. & de ordine libror. &c. & Photius Cod. 164.

Περὶ ἀρίστης αἰδέσεως. Vide infra ἀρίστης.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς νοσήμασιν αἰτίων, de causis morborum. Vide νοσήμ.

De causis procatarrhicis. Vide procatarrh.

Περὶ αἰτίων σφυγμῶν. Vide σφυγμῶν.

2. *Περὶ αἰτίων συμπτωμάτων.* De Symptomatum causis Libri III. T. 3. Basil. p. 218. T. 7. Paris. p. 43. cum versione Charterii, cui Nic. de Rhegio Calaber, Gvil. Copus & Tho. Linacer interpretatione sua praevertunt. Linacri versio exstat classe 3. Junt. p. 14. Meminit Galenus T. 3. Basil. p. 358. &c.

Περὶ τῶν ἀμαρτημάτων τῆς ψυχῆς. Vide infra, διάγνωσις.

3. *Περὶ τῶν τῆς ἀναπνοῆς αἰτίων de causis respirationis* T. 1. Basil. pag. 165. T. 5. Paris. pag. 427. Anonymi versio classe 1. Junt. p. 226. E. Meminit Galenus * c. 1. & de ordine libror. & T. 1. Basil. p. 328. &c.

Περὶ χρείας ἀναπνοῆς. Vide infra, χρείας.

4. *An omnes partes animalis quod procreatur fiant simul.* Libellus sive fragmentum Galeni quo illud negat latine legitur T. 5. Paris. pag. 326. Vertit Nicolaus de Rhegio Calaber, Classe 1. Junt. p. 326.

5. *De anatomia vivorum* Galeno adscriptus liber latine tantum exstat, incerto interprete. T. 4. Paris. p. 194. & classe spuria Junt. p. 44. E.

6. *De anatomia parva* sive anatomia porci, homini quoad interiores corporis partes simillimi libellus sive fragmentum quod latine tantum exstat, nec Galenum, qui sub initium allegatur, sed Arabem quandam auctorem habet, Classe spur. Junt. p. 44. & T. 4. Paris. pag. 218.

7. *τῶν φωνέντων ὀργάνων ἀνατομή.* *Anatomia Vocalium instrumentorum* sive membrorum quibus vox editur. Latine tantum exstat è versione Augustini Gadaldini Mutinensis T. 4. Paris. p. 219. & in classe fragmentor. p. 28. Junt.

8. *περὶ*

f) De hac inscriptione vide Galenum T. 1. edit. Paris. p. 36.

8. Περὶ ἀνατομικῶν ἐγχειρῶσεων, de *anatomicis administrationibus* libri IX, priores ē quindecim quos Galenus scripserat Basil. T. 1. pag. 119. Vertit Jo. Gvinterius *Andernacus*, classe 1. Junt. pag. 63. recensuit post *Andream Vesaliū* aliosque *Charterius* T. 4. Paris. pag. 25. Græca emendatiora reddidit pridem *Cajus Britannicus*. Meminit hujus operis sui Galenus * c. 2. & T. 1. Basil. pag. 55, 312, 381, 384, 390, 401, 534. T. 5. p. 55. &c. Libros XI-XV. ex Arabico *Golii* codice editurum se promiserat *Bartholinus* diss. 3. de legendis libr. p. 75.
9. Περὶ ἀντὶμεβαλλομένων de *Medicinis succedaneis* ad *Diogenianum*, litterarum ordine. T. 13. Paris. pag. 965. cum nova *Charterii* versione concinnata post veteres *Julii Marciani* *Rotz*, *Joach. Camerarii* & *Andernaci*. Editiones duz eximie sunt *Morelli* & *Caji Britannici*: Nam in Basil. T. 4. p. 472. exordium desideratur. *Rotz* versio exstat classe 5. Junt. pag. 84. Idem argumentum ante Galenum tractaverant *Dioscorides*, *Philistio* & *Euryphon*.
10. Περὶ ἀντιδότηων de *antidosis* libri II, T. 2. Basil. p. 423. T. 13. Paris. pag. 865. cum versione *Charterii*, qui post *Andernacum* & *Rotam* transtulit. *Rotz* versio exstat classe 5. Junt. p. 99 E.
11. Περὶ τῆς ἀνωμαλῆς δυσκρασίας de *intemperie*. T. 7. Paris. p. 170. Basil. T. 1. pag. 249. Latine vertit *Charterius* post *Georgium Vallam* & *Tho. Linacrum*. Meminit Galenus T. 2. Basil. p. 57. T. 4. p. 36. *Linacri* versio exstat Classe 3. Junt. p. 43.
- Σύνοψις τῶν ἀπλῶν Φαρμάκων quæ sub Galeni nomine in Codd. MSS. exstat, legitur in *Paulo Ægineta*.
- Libri XI. περὶ ἀπλῶν Φαρμάκων. Vide infra. κρᾶσεων.
12. Liber de *Simplicibus medicamentis* ad *Paternianum*, Galeno adscriptus latine tantum exstat T. 13. Paris. p. 984. & classe spuria Junt. p. 84.
13. Περὶ ἀρίστης αἰρέσεως de *optima selecta* ad *Thraſybulum*. Basil. T. 1. p. 16. cum versione *Andernaci* à *Charterio* emendata T. 2. Paris. pag. 299. Verterunt etiam *Nic. Rheginus Calaber*, & *Junius Paulus Crassus* cujus interpretationem *Riccus* recognovit. *Crassi* versio exstat classe Isagog. Junt. p. 20. E. Meminit Galenus * c. 12. & de ordine libr.
14. Περὶ ἀρίστης διδασκαλίας, de *optima doctrina* contra *Favorinum* & alios qui κριτήριον veritatis tollebant. Basil. T. 1. p. 6. & cum versione *Prateoli Medici Parisiensis* T. 2. Paris. pag. 16. Vertit etiam *Nic. Rheginus Calaber*, & *Erasmus*, cujus versio in classe Isagog. Junt. pag. 30. Meminit Galenus * cap. 12.

15. ὅτι ἀρίστος ἰατρός καὶ φιλόσοφος. (* c. 6.) *Quod optimus Medicus sit quoque Philosophus.* Basil. T. 1. p. 8. latine vertit Ludovicus Bellisarius Medicus Mutinensis. Edit. Junt. classe Isagogica p. 6. Vertit etiam *Erasmus*, recognovit *Riesius* & *Charterius* T. 2. Paris. p. 356.
16. περὶ ἀρίστης καὶ ἀσθενῆς σώματος ἡμῶν. *De optima corporis nostri constitutione* Basil. T. 1. pag. 247. & T. 6. Paris. pag. 1. Vertit *Charterius* praeuntibus *Ferdinando Balamio Siculo* & *Jo. Guinterio Andernaco*. Balamii interpretatio exstat classe 1. Junt. p. 37. G. Meminit *Galenus* de ordine libror. suor. & T. 4. Basil. p. 36. 222. &c.
17. περὶ ἀρίστων ἐκ πανε fragmentum Galeni ex *Athenzo*. T. 6. Paris. p. 498.
18. περὶ ἀφροδισίου de Veneris usu fragmentum. T. 6. Paris. p. 509. à *Charterio* MS. editum, addita versione. Confer quz ibid. p. 170.
19. περὶ βδέλλων, ἀντιπασσεως, σικύας καὶ ἐγγαράζης ἡ κατὰ χαρμῶν. *De hirudinibus, revulsione, cucurbitula & concisione cutis sive scarificatione.* T. 10. Paris. p. 453. & T. 4. Basil. pag. 27. Vertit *Ferdinandus Balamius Siculo*. Class. VI. Junt. p. 2. ubi *Oribasii* de eodem argumento liber latine subjicitur, obvius etiam T. 10. Paris. pag. 456.
- περὶ βριφῶν ἐκ πᾶ μῆνων. Infra num. 42.
20. τὰ πρὸς Γλαύκωνα Θεραπευτικά, (* c. 4.) *De Curatione* libri duo ad *Philosophum Platonem* *Glaucnem*. T. 4. Basil. p. 197. Vertit *Nic. Leonicensus*, recognovit *Augustinus Gadaldinus*. Class. VII. Junt. p. 94. T. 10. Paris. p. 344. Mentio hujus operis in eodem Tomo p. 599.
21. περὶ γυναικείων παθῶν de morbis mulierum fragmentum T. 1. Paris. p. 873. latine tantum exstat ex versione *Nic. Rhegii Calabri*.
22. περὶ διγνωστικῆς τε καὶ θεραπευτικῆς τῶν ἐν τῇ ἐκείνῃ ψυχῇ ἀμαρτημάτων (* c. 13.) *de dignotione atque medela peccatorum sive errorum in cujusque animo.* F. 1. Basil. p. 360. & T. 6. Paris. p. 537. cum versione *Charterii* cui praeivere *Junius Paulus Crassus* & *Jo. Guinterius Andernacus*; *Crassi* versio legitur classe 2. Junt. p. 56.
23. περὶ διγνωστικῆς τε καὶ θεραπευτικῆς τῶν ἐν τῇ ἐκείνῃ ψυχῇ ἰδίων παθῶν (* c. 13.) *de dignotione & medela affectuum* & T. 1. Basil. p. 352. T. 6. Paris. p. 519. cum versione *Charterii*, cui *Bernardus Donatus* & *Andernacus* prae-verunt. Donati interpretatio exstat classe 2. Junt. p. 50. Separatim hunc eximium librum Graece edidit & aliquot locis emendavit *Jo. Caselius Helmst.* 1592. 4. Cum ejusdem Latina versione notisque, recudi curavit & mihi pro sua in me benevolentia inscripsit *V. C. Jo. Henricus Acker*. *Rudolstadt*, 1715. 4.

Διὰ γνώσεως ἐξ ἐνυπνίου, num. 39.

24.

24. *Διάγνωσις τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν καὶ Θεραπεία*, lib. Galeno adscriptus: *Dignosis morborum in renibus, eorumque curatio* T. 4. Basil. p. 415. Vertit Christophorus Heyl, Wisbadensis. Class. VII. Junt. pag. 195. G. & T. 10. Paris. p. 526. Christiani Scriptoris est, forte *Demetrii Periplo- meni* ad Imperatorem cujus Archiatrum σύνδουλόν suum vocat, ipsum vero principem ita alloquitur p. 421. edit. Basil. ἦλθε τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ibid. Δὲ καὶ ἡμᾶς τὰς χριστιανὰς &c.
- περὶ Διαγνώσεως σφυγμῶν. Vide infra σφυγμῶν.
25. *Διαθήκη πρὸς τῆς ἀνθρώπων σώματι κατασκευῆς πρὸς τῶν τεσσάρων ὡρῶν τε καὶ ἐξ μηνῶν διαίτης*. *Præceptum de humani corporis constitutione, de dieta quatuor anni tempestatum & duodecim mensum*, T. 6. Paris. p. 440-442. à Charterio primum editum è MSS. Regis Christianissimi, cum latina versione. Suppositum videtur Lambecio VI. p. 156.
26. *De assenuanie diata* περὶ λειψυγῶς διαίτης liber latine tantum exstat T. 6. Paris. p. 411. Latine vertit *Martinus Gregorius*, Classe 2. Junt. p. 43. E. Meminit Galenus *c. 4. & sæpius ut T. 4. p. 25, 271, 309, 353, 358. &c.
- περὶ Διαλύσεως συνεχῆς. Vide infra de dissolutione continua.
27. *περὶ Διαφορᾶς νοσημάτων* de morborum differentiis T. 3. Basil. pag. 199. T. 7. Paris. p. 1. cum versione *Charterii* qui aliis duabus versionibus *Gvil. Copi & Nicolai Leonici* adjutum se fatetur. Mirum est quod Jo. Dureto in mentem venit hunc librum Aristoteli tribuere. Meminit Galenus ipse T. 6. Paris. pag. 282. T. 4. Basil. pag. 36. &c. Versio *Leonici* à *Gadaldino* recognita occurrit Classe 3. Junt. p. 2.
28. *περὶ Διαφορᾶς πυρετῶν* de differentiis febrium, libri II. T. 3. Basil. p. 320. T. 7. Paris. p. 106. cum versione *Laurentii Laurentiani* Florentini à *Charterio* emendata. *Nic. Leonici* Vicentini interpretatio exstat Classe 3. Junt. p. 30. E. Meminit Galenus T. 3. p. 146. &c.
29. *περὶ Διαφορᾶς σφυγμῶν* (*c. 5.) de pulsuum differentiis. Libri IV. T. 3. Basil. p. 7. T. 8. Paris. p. 14. Vertit *Herm. Crusenius* Campensis. classe 4. Junt. pag. 46. E. *Charterius* contulit cum duobus MSS. Regiis.
30. *περὶ Διαφορᾶς τῶν συμπτωμάτων*, de accidentium sive symptomatum differentiis T. 3. Basil. p. 112. T. 7. Paris. p. 29. cum versione *Charterii* qui interpretationibus *Gvil. Copi & Tho. Linacri* usus tertiam concinnavit. *Linacri* versio exstat Classe 3. Junt. p. 10. Meminit Galenus T. 3. Basil. p. 258. T. 4. p. 36. &c.
- περὶ διδασκαλίας αἰείτης. Vide supra, αἰείτης.

31. *De dissolutione continua* sive de alimentorum facultatibus liber Galeno adscriptus, latine tantum prodit T. 6. Paris. p. 403. & classe spuria Junt. p. 72.
32. *περὶ δυνάμεως τῶν τὸ ἡμῶν σῶμα διοικιστῶν*, de facultatibus corpus nostrum versantibus. Classe spuria Junt. p. 61. & T. 5. Paris. p. 7. latine tantum exstat incerto interprete.
33. *De Dynamidiis* sive propriis remediorum facultatibus libro duo * ex Aëtio magnam partem desumpti: incerto interprete. Junt. classe Spur. p. 18. F. & T. 10. Paris. p. 669. ubi Charterius p. 703. librum Demetrii Pepagomeni de Podagra & p. 719-723. Hippocratis & Ὀσάντης περὶ πᾶτων ἰατρικῆς librum Græce & latine subjunxit.
- περὶ δυνάμεων φυσικῶν* libri III. Vide *Φυσικῶν*.
- περὶ ἀνωμάτων δυσκρασίας*. Supra num. 11.
34. *περὶ διαπνοίας* (* c. 5. & 6.) de respirandi facultate libri III. T. 3. Basil. p. 166. & T. 7. Paris. p. 219. cum versione Jani Cornarii per Charterium emendata. Vertit etiam Joannes Vassius, & Cornarii versionem emendavit Gadalminus classe 3. Junt. p. 56. E.
35. *περὶ τῶν ἐθῶν* De consuetudinibus latine tantum exstat à versione Augustini Gadalmini. classe 2. Junt. p. 59. G. & T. 6. Paris. p. 553. Interpretatariam sunt Nic. Rheginus Calaber, & Jo. Baptista Rasarius.
36. *Εἰσαγωγή ἢ ἰατρὸς*. *Introductio*, sive *Medicus* T. 4. Basil. p. 371. & cum versione Jo. Andernaci à Barthol. Sylvano & Charterio emendata. T. 2. Paris. p. 360. Eadem versio qualis ante Charterii recognitionem fuit, classe Iſagog. Junt. p. 10. E. Herodotus quoque *Medicus* scripserat *ιατρὸν* laudatum Galeno II. 42. in VI. Epidem.
37. Fragmentum sive sermo *adversus Empiricos*, latine tantum exstat in classe Iſagog. Junt. p. 35. & classe fragmentor. p. 31. E. T. 2. Paris. p. 339. ex versione Augustini Gadalmini. Varia Galeni scripta deperdita adversus Empiricos vide infra in catalogo librorum Galeni qui interciderunt.
38. *De subſignatione Empirica*, *ἐμπειρικῆς ἀγωγῆς υποſτάσις* (* c. 1.) sive *υποſτάσεις ἐμπειρικῆς* (id. c. 9.) latine tantum, incerto interprete. classe Iſagog. Junt. p. 31. & T. 2. Paris. p. 340. Vertit etiam Dominicus Castellus & Nic. Rheginus Calaber.
39. *Πῶς δὲ ἐξελεγχεν τὰς προποισμένους νοσῶν*. *Quomodo coarguendi sint qui se fingunt agrotare*. T. 3. Basil. p. 388. Vertit Jo. Fichardus Francofordianus. Classe Iſagog. Junt. p. 61. & T. 8. Paris. p. 916.
40. *περὶ ἐνυπνίων* de insomniis fragmentum ex Mich. Ephesio T. 5. Paris. pag. 406.

* Gariopontii. Vide Reineſii Var. Lect. III. 12.

41. περὶ τῆς ἐξ ἑνυπνίων διαγνωσεως de dignotione ex insomniis T. 6. Paris. pag. 517. & T. 3. Basil. p. 463. vertit *Augustinus Gadaldinus*. classe 4. Junt. pag. 213.
42. περὶ ἐπιστάσεων fasciis liber, T. 12. Paris. pag. 469. vertit *Vidus Vidius Florentinus*, classe VII. Junt. p. 293. & alius p. 500. edit. Paris. ἐκ τῶν Γαλλικῶν ὑπομνηματίων περὶ ἐπιστάσεων βιβλίων una cum Sorani p. 505. & Heliodori p. 518. libris ejusdem argumenti Græce & lat. & Orisabii de fasciis & laqueis περὶ βρόχων ex Hæraclea sive Heraclide pag. 553. & de machinamentis ex Heliodoro p. 557.
43. Τῷ ἐπιληπτῷ παιδὶ ὑποθήκη. ("c. 4.) *Consilium puero qui morbo comitiali laborabat*, scriptum ad Cæcilianum. T. 4. Basil. pag. 28. Vertit *Nic. Leonicens* *Thomas Patavinus*. Class. VII. Junt. pag. 179. G. & T. 10. Paris. p. 487.
44. περὶ ἐπὶ τῶν βρεφῶν. De septimestri partu. In Ald. & Basil. omisus, exstat ex Ricci editione sed à Charterio ad MSS. Regios castigata T. 5. Paris. pag. 347. Vertit *Jo. Bernardus Felicianus* classe 1. Junt. pag. 340. H.
45. περὶ ευεξίας de bono habitu T. 6. Paris. p. 6. & Basil. T. 1. p. 248. Vertunt *Ferdinandus Balamius Siculus* & *Jo. Guinterius Andermacus* cujus interpretationem secutus maxime *Charterius* est. Balamii exstat classe 1. Junt. p. 38. Meminit *Galenus* de ordine libror. & T. 4. Basil. pag. 222.
46. περὶ εὐπορίων de paratu facilibus medicamentis liber ad Glauconem T. 2. Basil. p. 472. initio mutilus: sed integer exstat T. 10. Paris. p. 574. Vertit *Hubertus Barlandus* Class. VII. pag. 153. Clauditur his verbis p. 601. edit. Paris. ὁ μὲν ἐν τέταρτός μοι λόγος ὦ Γλάυκων, ἐνθάδε πέρας ἐχέτω. εἰ δέ σοι χρεία γένηται, καὶ ἔσθ' ἀπὸς Σαλομόντα (lege Σόλωνα) τοῦ ἀρχιτέκτονος γεγραμμένῃ ἡμῖν συντάγματις δηλώσας εἰσόμενος λήψῃ, θαυμασθῆς ὅτι πάντ' ἀνέκα μὲν.
47. Alii duo libelli περὶ εὐπορίων sub nomine Galeni exstant, unus ad Claudianum Solonem Archiatrum T. 4. Basil. pag. 438. Vertit *Junius Paulus*, *Craffus Patavinus* Class. VII. Junt. pag. 161. & T. 10. Paris. pag. 602.
48. Alter, qui incipit περὶ σαφουλῆς T. 4. Basil. p. 448. Vertit idem *Craffus* Class. VII. Junt. p. 169. H. T. 10. Paris. p. 638. *Galenus* allegatur pag. 459. edit. Basil. & p. 463. affertur *Barlaami Monachi* remedium contra κεφαλαλγίαν.

49. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας τροφῶν, de probis praviſque alimentorum succis T. 4. Basil. p. 351. T. 6. Paris. p. 417. cum versione Julii Alexandrini Tridentini à Charterio emendata. Transtulerunt etiam Balamius Sculus, Riccus & Sebastianus Sirop. Julii Alexandrini versio exstat enim classe 2. Junt. p. 33. E.
50. Εἰ ζῶν τὸ κατὰ γαστρός, num animal si quod in utero est? T. 4. Basil. p. 406. Vertit Horatius Limanius Classe 1. Junt. p. 326. G. & T. 5. Paris. p. 334. cum emendata à Charterio ejusdem Limani versione.
- περὶ τῆς τῶν ζῴων ἀνατομῆς, de dissectione vivorum, vide supra, ἀνατομῆς.
- τὰ πρὸς γλάνκωνα θεραπευτικά, Vide γλάνκωνα.
51. Θεραπευτικὴ Μεθόδος, Methodus medendi, ad Hieronem libris XIV. (* c. 4. & 6.) T. 4. Basil. pag. 34. Vertit Tho. Linacer, recognovit Augustinus Gadaldinus. Class. VII. Junt. p. 2. & T. 10. Paris. p. 1. Allegatur hoc opus T. 2. Basil. p. 152. 169. T. 3 p. 271. T. 4. p. 17, 19, 28, 350, 357. T. 5. pag. 2, 50, 63, 92. &c. promittitur T. 2. p. 5, 33, 69, 103, 133, &c. In librum primum exstat Stephani Atheniensis Commentarius.
52. De cura lapidis liber latine exstat versus ex Arabico Algvaziri &c. classe spuria Junt. p. 117. & T. 10. Paris. p. 546.
53. περὶ Θηριακῆς de Theriaca ad Pamphilianum T. 2. Basil. p. 469. T. 13. Paris. p. 961, cum versione nova Charterii quam post veteres Joach. Camerarii & quæ classe 5. Junt. pag. 98. exstat, Jul. Martiani Rota condidit.
54. περὶ Θηριακῆς. De Theriaca ad Pisonem velut tertius de antidotis liber T. 2. Basil. p. 456. T. 11. Paris. p. 930. cum versione Jo. Gvinterii Andernaci. Exstat & classē 5. Junt. p. 89. altera Julii Martiani Rotæ. Galeni esse negat Labbeus, auctoris tamen æqualis esse non diffitetur. H. Mercurialis putat scriptum à Galeno adhuc juvene. Sane Galeni esse non dubitarunt Paulus Ægineta, Aëtius, & Arabum Medicorum turba. Sed à juvene Galeno scriptum non esse certissimum est.
55. ὁτιοῦν ἰατρικῆς ἢ γυμνασικῆς ὅσι τὸ ὕγιον, utrum Medicina, an Gymnastica plus ad valetudinem tuendam conferat, ad Thrasybulum. T. 4. Basil. p. 287. T. 6. Paris. p. 8. Vertit Junius Paulus Crassus, classe 2. Junt. pag. 102.
- ἱατρὸς Vide supra εἰσαγωγή.

56. *Medicinalis experimentatio* five *liber de medicinis expertis* latine exstat, ex Arabicour videtur translatus, classe spuria p. 108. F. & T. 10. Paris. pag. 561. Sane Galenus de libris propriis c. 9. testatur se scripsisse librum *περὶ τῆς ἰατρικῆς ἐμπειρίας*.
57. *De icteri cura* latine exstat classe spuria Junt, pag. 115. G. & T. 10. Paris. pag. 524.
58. *περὶ τῶν ἰδίων βιβλίων* de libris propriis ad Bassum. T. 4. Basil. p. 361. & cum Charterii versione T. 1. Paris. p. 35. Verterat etiam Jo. Fichardus Francofordianus cujus interpretatio à Gadaldino recognita exstat Junt. Classe Isagog. pag. 10. E. Hunc librum scripturum se promittit libello de ordine librorum suorum, sed non videtur integer ad nos pervenisse.
59. *De incantatione, adjuratione & suppensione* Epistola latine exstat Junt. classe spur. p. 41. ex Arabico versa. Galenus in ea allegatur. *πρὸς τὰ ἀναιρεθῆναι τοῖς ἰπποκράτους ἀφορισμοῖς ὑπὸ ἰβλιανῶν*, Vide infra, num. 74.
60. Libri III. *Commentariorum in Hippocratem* *περὶ ἀγμῶν* (* c. 6.) de *fracturis*, T. 5. Basil. p. 526. Vertit Vidus Fidius Florentinus Class. VII. p. 223. Meminit Galenus T. 5. Basil. p. 43. & alibi.
61. Libri III. in Hippocratem *de aëre locis & aquis* five ut Galenus inscribendum illud opusculum monet *περὶ οἰκίσεων καὶ ὑδάτων καὶ χωρῶν* latine tantum exstat ex versione Moyſis Alatini Medici Hebræi. T. 6. Paris. pag. 187. Classe 2. Junt. p. 1. Galenus ipse de libris propriis c. 6. testatur se scripsisse in Hippocratem *περὶ οἰκίσεων, ὑδάτων καὶ χωρῶν*.
62. Libri IV. *Commentariorum in Hippocratem* *περὶ ἀρθρῶν* (* c. 6.) de *articulis*, T. 5. Basil. p. 578. Vertit Vidus Fidius Florentinus. Class. VII. Junt. pag. 251. & T. 12. Paris. pag. 287. Meminit Galenus T. 5. Basil. pag. 14. 43. &c.
63. Libri VII. *Commentariorum eis τῆς ἀφορισμῶς*. In Hippocratis *Aphorismos* (* c. 6.) T. 5. Basil. p. 219. Vertit Nic. Leonicensus. Recognovit Jul. Martianus Rota & Aug. Gadaldinus. Junt. extra ordinem Class. p. 2. & T. 9. Paris. parte 2. p. 9. Librum octavum Græce & latine ex suo ingenio addidit Renatus Charterius. Meminit horum *Commentariorum* Galenus T. 1. Basil. p. 327. T. 5. p. 67. &c. Præfatio ad lib. 1. MSta. in Codice Bibl. Casareæ. Vide Lambecium VI. p. 86.

64. Γλωσσῶν τῶν Ἱπποκράτους ἐξηγήσεις (* c. 6.) *difficiliorum Hippocratis vocabulorum ad Theutam scripta interpretatio* Basf. T. 5. p. 705. Vertit *Marius Nizolius* Bruxellensis, emendavit *Gadaldinus*. Junt. extra ordinem class. p. 71. & T. 2. Paris. p. 79. Edidit etiam Græce cum notis, *H. Stephanus* A. 1564. 8. addito Glossario Erotiani & expositione vocum Medicarum quam *Stephanus* ipse ex antiquis Medicis exerpfit. De Erotiani Lexico quod cum *Barthol. Eustachii* versione exstat T. 1. Paris. p. 31. (ubi præfatio) & ubi glossarium ipsum T. 2. p. 106. & de *Herodoti* Lexico parvo vocum Hippocratis, quod ibid. p. 140. ex editione *Mercurialis* recusum est, dixi infra in Hist. Lexicorum Græcorum.
65. περὶ τῆς κατὰ τὸν Ἱπποκράτην διαίτης ἐπὶ τῶν ὀξείων νοσημάτων (* c. 4. & 6. de vietus ratione in morbis acutis ex Hippocratis sententia. T. XI Paris. p. 184. cum versione *Charterii* qui post *Gadaldinum* & *Cajum Britannum* transtulit ex codice Græco antea non edito quem à *Renato Morxo* acceperat, *Gadaldini* versio occurrit Class. VII. Junt. p. 149.
66. περὶ τῶν Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος δογμάτων (* c. 1. & 14.) *de Placitiis Hippocratis & Platonis libri IX.* in *Boëthii* gratiam scripti. Basf. T. L. p. 253. In qua edit, totus liber primus desideratur, quem *Parisienfis* sed prima parte mutilum ex *Caji* editione exhibet. Sex primorum librorum argumentum *Galenus* breviter persequitur sub initium libri septimi. Interpretatus est *Jo. Bernardus Felicianus* cujus versio exstat classe 1. Junt. p. 231. E. ex castigatione *Alexandri Justiniani Cbii*. Hos secuti *Cajus Britannicus* primi libri emendator & *Andernacus* cujus versionem *Riccus* ac denique *Charterius* castigavit. T. 5. Paris. p. 78. Meminit *Galenus* T. 1. Basf. p. 216, 226, 373, 415, 435, 441, 448, 453, 455, 459, 464, 534, 540 T. 2. p. 58. T. 3. p. 251, 273, 276. T. 4. p. 36. &c. Hoc *Galenus* opus etiam συμφορίαν dictum à *Nemesio*, observat *Mercurialis* IV. 4. Var. lect.
67. Libri IV. commentarii in Hippocratem περὶ διαίτης ὀξείων (* c. 6.) *de dietis in morbis acutis.* T. 5. Basf. p. 37. T. XI. Paris. p. 1. cum versione *Jo. Dureti* per tres priores libros, & quarto cum versione antiqua *Jo. Vassæi Meldensis* per *Charterium* emendata, *Vassæi* versio ab *Augustino Gadaldino* recognita exstat Classe VII. Junt. p. 108. Meminit *Galenus* T. 4. Basf. p. 349. T. 1. p. 315. &c. libri tres priores in genuinam libri Hippocratei partem, quartus εἰς τὰ προκείμενα, ut vocat etiam T. 4. p. 21.

68. Liber I. in Hippocratem sive Polybum περὶ διαίτης ὑγιεινῆς. de ratione dietæ quando homo valet. T. 5. Basil. p. 29. T. 6. Paris. p. 220. cum versione Andernaci per Charterium emendata. Transtulit & Hermannus Cruserius Campensis, classe 2. Junt. p. 39. E.
69. Libri III. commentariorum in librum I. Ἐπιδημιῶν Hippocratis (*c. 6.) T. 9. Paris. p. 1. Bas. T. 5. p. 345. vertit Hermannus Cruserius Campensis, Classe 3. Junt. p. 100. E.
70. Liber secundus in secundum Ἐπιδημιῶν (*c. 6.) T. 9. Paris. pag. 118. Vertit Jo. Baptista Rasarius classe 3. Junt. p. 198. fragmentum in eundem librum ex Hieron. Mercurialis interpretatione Junt. in classe fragmentor. pag. 21. F. Liber primus commentariorum & liber III. IV. V. VI. interciderunt. Horum commentariorum mentio T. 3. Basil. p. 286.
71. Libri III. in tertium Ἐπιδημιῶν (*c. 6.) T. 9. Paris. p. 193. Basil. T. 5. p. 392. Hermannus Cruserius versio à Gadaldino emendata exstat classe 3. Junt. p. 127.
72. Libri VI. in sextum Ἐπιδημιῶν (*c. 6.) T. 9. Paris. p. 353. Bas. T. 5. p. 442. Vertit Junius Crassus Patavinus classe 3. Junt. p. 152. & pars libri sexti, Jo. Baptista Rasario interprete. p. 212. E. & liber septimus p. 215. liber octavus p. 220.
73. Libri III. Commentar. in Hippocratis lib. κατ' ἰηθεῖον (*c. 6.) T. XII. Paris. p. 1. Bas. T. 5. p. 661. Vertit Vidus Fidius Florentinus, Class. VII. Junt. p. 197. meminit Galenus T. 1. p. 330.
74. Πρὸς ἀντιρρημένα τοῖς ἀφορισμοῖς ὑπὸ Ἰβλίου (*c. 6. & 10.) adversus ea quæ Hippocratis Aphorismis opposuit Julianus Methodicus. T. 5. Basil. pag. 337. Vertit Julius Alexandrinus Tridentinus, Classe extraord. Junt. p. 66. & T. 9. Paris. parte 2. p. 376.
75. περὶ τῆς παρ' ἱπποκράτους κόμας. De comate apud Hippocratem liber, à Cajo Britannico, Ricco & Charterio restitutus T. 7. Paris. p. 191. cum versione Nic. Regini Calabri partim, partim Nic. Leonici. Exstat & Classe 3. Junt. p. 84. G. ex versione Augustini Gadaldini. Meminit Galenus T. 5. p. 199.
76. πρὸς Λύκον, (*c. 6.) adversus Lycum pro Hippocratis Aphorismo XIV. lib. 1. qui incipit: τὰ αὐξανόμενα πλεῖστον ἔχει τὸ ἐμψυχοῦν Θεομόν. T. 5. Basil. p. 329. Vertit Julius Alexandrinus Tridentinus. classe Junt. extraord. p. 62. E. T. 9. Paris. parte 2. p. 358. Meminit Galenus T. 1. p. 327. T. 5. pag. 230. &c.

77. Libri III. in Hippocratis *πρὸ γυναικῶν*. (* c. 6.) T. 8. Paris. p. 583. Basil. T. 5. p. 117. Vertit *Laurentius Laurentianus* Florentinus. class. 4. Junt. p. 189. meminit Galenus T. 6. Paris. p. 268. & T. 5. Basil. p. 67.
78. Libri III. in Hippocrati tributum *προβητικῶν* (* c. 6.) T. 5. Basil. p. 167. Vertit Jo. *Vassens* Meldenfis. classe 4. Junt. p. 160. E. T. 8. Paris. p. 692.
79. Libri IV. in Hippocratis librum *πεὶ τροφῆς*. (* c. 6.) T. 6. Paris. pag. 238. ex editione Rasarii, qui mutilos licet primus Græce & latine edidit. Latinam Jo. *Baptista Rasarii* Novariensis versionem in editione Juntatarum exhibet classis fragmentor. p. 4.
80. *περὶ τῶν κατ' Ἱπποκράτην στοιχείων*, de elementis ex Hippocratis sententia (in lib. de natura Humana) libri duo T. 1. Basil. p. 46. Vertit *Victor Trincavellius*. classe 1. Junt. p. 2. cujus versionem emendavit *Characterius* T. 3. Paris. p. 1. Transtulit præterea *Reginus* Calaber, cujus versionem emendavit *Riccus & Nic. Leonicensis*. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 38. 314. T. 2. p. 530, 41. T. 3. p. 360, &c. T. 4. p. 18, 220, 222. & de ordine libror.
81. Libri II. commentariorum in Hippocratem *πεὶ φύσεως ἀνθρώπου* (* c. 6.) de natura hominis. T. 5. Basil. pag. 1. liber primus è versione *Victoris Trincavellii*. classe 1. Junt. pag. 25. liber secundus è versione ejusdem *Trincavellii*. Class. VII Junt. pag. 180. II. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 321.
82. Libri III. Commentariorum in Hippocratem *πεὶ χυμῶν* (* c. 6.) ex Jo. *Baptistæ Rasarii* versione, classe 3. Junt. p. 225. E. & T. 8. Paris. p. 508. latine tantum exstat. Meminit Galenus T. 5. Basil. p. 67.
83. *Χαρακτηριστικὰ εἰς Ἱπποκράτην*: è Jo. Stobzi serm. XCIX. T. 2. Paris. p. 72. Junt. classe fragmentor. p. 23. E.
84. *Ζητηθῆσα εἰς τὸν Ἱπποκράτην*, *quæstia in Hippocratem*, latine exstant è Prognosticorum & Aphorismorum commentariis utcumque repetita. In classe spuria Junt. 118. & T. 8. Paris. p. 918. In libello de ordine librorum suorum de iis qui ante ipsum Coisensis scripta illustraverunt ita judicat Galenus, ut plurimum Sabino tribuat & Ruffo Ephesio, Numisianoque ac præceptori suo Pelopi: reliquos putet minus recte eum percepisse: Quintum ejusque discipulos atque in his Satyrum, tum Stoicum Ephicianum & Lycum,

85. *Liber de Cathartici* latine tantum exstat classe spuria Junt. p. 99.
86. *περὶ τῆς τῶν καθαιρόντων φαρμάκων δυνάμεως*, de facultate purgantium medicamentorum. T. 2. Basil. pag. 484. Vertit Julius Martianus Rota, classe 5. Junt. p. 86. & T. 10. Paris p. 462. Meminit Galenus de ordine libror.
87. *Τίνας δὲ καθάειν καὶ ποίους καθαρητοίς καὶ πότε; quosnam purgare oportet & qualibus purgantibus & quando* T. 2. Basil. p. 487. Confer Oribas. VII. 23. Vertit idem Rota, classe 5. Junt. pag. 88. & T. 10. Paris, p. 470.
88. *περὶ κατακλίσεως προγνωστικά ἐκ τῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης, prænotiones Astrologica à tempore decubitus, de morbi exitu ad Aphrodisium* T. 4. Basil. pag. 473. vertit Jacobus Antonius Mariscottus Florentinus. Junt. Classe spur. p. 12. & T. 8. Paris. p. 901. Confer quz de hoc libro dixi lib. I. c. IX. §. 3. De eodem argumento vide T. 10. Paris. p. 698.
89. *De centaurea virtute* liber ad fratrem Papiam, Galeno tributus, latine tantum exstat T. 13. Paris. p. 1010. & classe spuria Junt. p. 97. E. laudat auctor Magistrum suum Themistium.
90. *περὶ κινήσεων ἐνδόντων καὶ ἀδόντων de motibus manifestis & occultis* T. 5. Paris. p. 397. & classe spuria Junt. p. 67. latine tantum exstat, Marco Toletano interprete qui ex Arabico latine vertit, ut Joannitium pri- dem è Græco Arabice.
91. *περὶ κινήσεως & θώρακος τε καὶ πνεύμονος, de motu thoracis & pulmonis* fragmentum latine tantum exstat, Junt. classe fragmentor. p. 27. F. & T. 5. Paris. p. 407. Meminit Galenus T. 3. Basil. p. 487.
92. *De chyseribus* latine tantum exstat. classe spuria Junt. p. 123. & T. 13. Paris. p. 1013. Galeno perperam adscriptus.
- De compagine membrorum sive de natura humana* liber Galeno itidem suppo- situs. T. 5. Paris. p. 330.
93. *περὶ κράσεων τε καὶ δυνάμεων τῶν ἀπλῶν φαρμάκων, de temperatura & fa- cultate medicamentorum simplicium* libri XI. T. 2. Basil. p. 1. T. 13. Paris. p. 1. cum versione Theodorici Gerardi Gaudani per Augustinum Gadaldinum & Charterium emendata. Libro sexto septimo & octavo herba- rum (quas ipse est expertus T. 2. pag. 130.) vires ordine alphabetico referuntur. Nono terrarum, lapidum & metallicorum. Decimo

Yyy 2

& un-

- & undecimo medicamenta ex animalibus. Προβελίαις ἑνδεκά male legitur ἐπ' α' T. 2. Basil. p. 152. Gerardi versio à Gadaldino emendata occurrit etiam classe 5. Junt. p. 1. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 5. Basil. p. 84, 72, 89. T. 2. p. 166. T. 4. p. 306, 324, 325, 328, 350, 351. &c.
94. περὶ κράσεων de temperamentis libri III. Basil. T. 1. p. 59. Vertit *Tho. Linaccer.* classe 1. Junt. pag. 10. emendavit *Augustinus Riccus* & *Renatus Charterius* T. 3. Paris. p. 32. Meminit Galenus de ordine libror. & T. 2. Basil. p. 5, 7, 17, 18, 21, 27, 60, 63, 152. T. 4. p. 18, 267, 277, 305, 321. &c. In hunc librum exstant notat *Felici Accoramboni.*
95. περὶ κρίσεων (*c. 6.) de crisi bus naturæ & morborum libri III. T. 3. Basil. pag. 189. vertit *Nic. Leoniceus* classe 4. Junt. p. 15. F. emendavit versionem Gadaldinus & Charterius qui etiam ad MSS. Regios Græca contulit T. 8. Paris. pag. 377. Allegatur T. 5. Basil. pag. 89.
96. περὶ κρίσιμον ἡμερῶν. (*c. 5.) ex Hippocratis sententia (id. c. 6.) de diebus Criticis sive decretoriis libri III. T. 3. Basil. p. 423. Vertit *Jo. Guinterius Andernacus.* classe 4. Junt. p. 145. T. 8. Paris. p. 450.
97. περὶ κνημῶν διαπλείσεως de satuum formatione Basil. T. 1. p. 213. Latine versus hic liber à *Jo. Bernardo Feliciano*, *Jano Cornario* cujus interpretationem Riccus, & Andernaco cujus translationem Charterius emendavit. T. 5. Paris. pag. 285. Feliciani versio exstat classe 1. Junt. p. 322.
98. De Colico dolore latine exstat, classe spuria Junt. p. 125. & T. 10. Paris. p. 522. Allegat librum de compositione Medicamentorum.
- περὶ τῶν ὡρὰ τὴν λέξιν σοφισμάτων. Infra in σοφισμ.
- περὶ λεπυνθσης διαίτης vide supra διαίτης.
- πρὸς λύκον adversus Lycum pro Aphorismo XIV. Hippocratis qui creant, plurimum habent coloris innati. Vide supra num. 76.
99. περὶ μαρασμῶν (*c. 4.) de tæbe. T. 3. Bas. p. 373. T. 7. Paris. p. 178. cum vers. Augustini Gadaldini Mutinensis, quæ exstat etiam Classe. 3. Junt. p. 45. Meminit Galenus Basil. T. 4. p. 273.
100. περὶ μελαίνης χολῆς de atra bile T. 3. Basil. p. 357. vertit *Barthol. Sylvanius Salonenfis* classe 1. Junt. p. 34. emendavit *Riccus* & *Charterius* T. 3. Paris. p. 165.

101. *περὶ μελαγχολίας* de atra bile è Galeno, Rufo, Posidonio, & Aetio (ἐκ τῶν Γαληνῶν καὶ Ρέφω καὶ ἀπὸ Σικαμῆς & Αἰτίου) T. 4. Basil. p. 469. Vertit *Julius Martianus Rora* classe spuria Junt. p. 114. & T. 10. Paris. pag. 496.
102. *Περὶ μετρῶν καὶ ὡς δαμῶν διδασκαλία*, *Ponderum ac mensurarum doctrina* è Cleopatra, Dioscoride, Galeno, Oribasio & aliis. T. 13. Paris. p. 975; cum nova Charterii versione, concinnata post veteres Augustini Gadaldini, Andernaci & H. Stephani. Gadaldiniana exstat classe 5. Junt. pag. 275.
103. *Περὶ μητρῶς ἀνατομῆς*, (* c. 2.) *de uteri dissectione* Basil. T. 1. p. 210; Vertit *Jo. Bernardus Felicianus* classe 5. Junt. pag. 108. Græca ex MSS. locupletiora reddidit & Istinam interpretationem adjunxit Charterius T. 4. Paris. p. 276. Feliciani & altera Cornarii, quam Riccus edidit, versione usum se professus.
104. *Περὶ τῆς μικρᾶς σφαίρας γυμνασίης*, *de exercitio quod parva pila fit* ab Epigenem. liber. T. 4. Basil. p. 301. T. 6. Paris. p. 505. cum versione Valeriani Centannii Vincentini per Charterium emendata. Centannii versio occurrit classe 2. Junt. pag. 48.
105. *Περὶ μὲν ἀνατομῆς* (* c. 3.) Latine tantum exstat è versione *Augustini Gadaldini* Medici Mutinensis. classe 1. Junt. p. 44. Gallice vertit *Jac. Dalechampius* Lugd. 1564. 8. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 381. 401. &c.
106. *Περὶ μὲν de musculis*, quæ Oribasius è Galeno servavit. T. 4. Paris. pag. 250 ex Riccii editione cum versione *Jo. Baptista Rafarii* à Charterio recensita.
107. *περὶ μὲν κινήσεως de motu musculorum* libri II. Basil. T. 1. p. 553. Vertit *Nic. Leoniceus* Classe 1. Junt. pag. 308. E. & T. 5. Paris. pag. 364. Meminit Galenus de Ord. libror. & T. 1. Basil. p. 327, 373, 374, 376, 377, 380, 401, 406, 478, 534. &c.
108. *περὶ νέρων ἀνατομῆς* (* c. 1. & 3.) *de dissectione nervorum* ad Antisthenem Platonicum. Basil. T. 1. pag. 204. Vertit *Augustinus Gadaldinus* classe 1. Junt. pag. 53. Græca locupletiora dedit, & Gadaldini versionem recognovit Charterius. T. 4. Paris. p. 241. Conferendus Oribasii liber περὶ τῆς τῶν νέρων ἀνατομῆς.

Διὰ γνώσεως τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν &c. vide in *Διέγνωσις*.
 Τῶν νοσούντων προσποιημένων ἐλεγχθῶ. *supra* num. 39.

109. *περὶ τῶν ἐν τοῖς νοσήμασιν αἰτίων*. de morborum causis. T. 3. Basil. p. 205. T. 7. Paris. p. 16. cum versione Charterii, qui Gvil. Copi & Nic. Leonici versionibus adjutum se fatetur. Leonici versio occurrit classe 3. Junt. p. 6. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 358.
- περὶ διαφορᾶς νοσημάτων*. Supra num. 27.
110. *περὶ τῶν ἐν τοῖς νόσοις καιρῶν* de morborum temporibus. T. 2. Basil. p. 379. Vertit præter Nic. Rhegium Calabrum Jo. Guinterius Andernacus, classe 3. Junt. p. 85. cum Andernaci versione à Ricco & Charterio emendata exstat T. 7. Paris. p. 292.
111. *περὶ τῶν ὅλων & νοσημάτων καιρῶν* de morbi totius temporibus. T. 3. Basil. pag. 385. Vertit præter Rhegium idem Andernacus classe 3. Junt. p. 88. Charterius hunc & superiorem librum cum 2. MSS. Regius contulit & Andernaci versionem à Ricco & se emendatam adjunxit T. 7. Paris. pag. 304.
112. *περὶ οἶνων* de vinis fragmentum Galeni, ex Oribasio, Augustino Gadalidino interprete. classe spuria Junt. p. 79. E. T. 6. Paris. pag. 494. 495. ex Athenæo p. 497. adde quæ eodem Volum. p. 434. seq.
113. *ὁροι ἰατρικοί*, Definitiones Medicæ ad Theutram, T. 4. Basil. pag. 390. & ætiores ex MSS. Regiis T. 2. Paris. p. 232. cum versione Charterii. Transtulerant antea Janus Philologus, & cujus versio in classe Ifagog. Junt. p. 43. exstat Barthol. Sylvanus Salonenfis.
114. *περὶ ὀστέων* (* c. 1. & 2. de ord. libror.) de ossibus ad tirones. T. 4. Paris. pag. 9. cum versione Charterii, qui se Balamii interpretatione, & Jacobi Sylvi ac Joannis Riolani usum fuisse testatur. Ferdinandus Balamii Siculi versio occurrit T. 5. Basil. pag. 719. classe 1. Junt. p. 39. G. Græca in editt. Ald. & Basil. non exstant. At separatim Græce & latine edidere multi, Salomo Albertus Witeberg. 1579. 12. Jo. Philippus Ingrassias Panormi 1603. Caspar Hofmannus Francof. 1630. & Jo. van Horne Lugd. Bat. 1665. 12.
115. *περὶ ὀσφύσεως ὀργάνων*. de instrumentis odoratis. Basil. T. 1. pag. 206. vertit Lud. Bellisarius Medicus Mutinensis. Class. 1. Junt. pag. 110. Cum ejusdem versione à Charterio recensita. T. 5. Paris. pag. 354. Vertit & Vissor Trincevellius, cujus versionem ita sua edit. Riccus probavit. Allegatur T. 1. Basil. pag. 315. &c.
116. *περὶ ὀύρων* de urinis T. 4. Basil. p. 410. T. 2. Paris. p. 337. librum qui genuinus Galeni esse videtur vertit Josephus Struthius Polonus. Class. 4. Junt. p. 123. Exstat & aliud breve scriptum de urinx signifi-

gnificatione ex versione *Georgii Valle* Placentini, classe spuria Junt. p. 85. Vide & quæ de hoc argumento T. 10. edit. Paris. p. 699. seq.

117. Synopsis *περὶ ἔρων* quam T. 8. Paris. p. 349-351. Græce primus edidit *Charterius* cum versione *Pratelli*.

118. *περὶ ἔρων* ex Hippocrate, Galeno & aliis T. 8. Paris. pag. 352-358. Græce & latine primum editus à *Charterio* qui pag. 359. *Theophrasti* *Jatrofophista* librum ejusdem argumenti cum *Fed. Morelli* versione subjunxit.

119. *περὶ ἑσίας τῶν φυσικῶν δυνάμεων*, de substantia facultatum naturalium fragmentum. T. 5. Paris. pag. 3. Basil. T. 1. p. 342.

120. *περὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀνατομῆς* de anatomia oculorum. latine tantum exstat T. 4. Paris. pag. 223. & classe spuria Junt. p. 58. Alius & prolixior ex *Demetrii* interpretatione *Class. VII.* Junt. pag. 186. & T. 10. Paris. p. 504. (itidem latine tantum) non est *Galen*i qui p. 517. edit. Paris. allegatur & p. 520. ubi etiam citatur *Paulus* (*Ægineta*.)

περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας παθῶν. supra num. 23.

121. *Διαγνωστικὴ μέθοδος τῶν πεπονθότων τόπων*, de locis affectis libri VI. T. 3. Basil. pag. 248. vertit *Gvil. Copus* *Basileensis*. Classe 4. Junt. p. 2. Interpolarunt *Copi* versionem *Riccus Colinzus*, *Joannes Nebriensis Rivirius* & *Augustinus Gadaldinus*. Eandem ex *Ricci* & *Gadaldini* castigationibus concinnatam retinuit *Charterius* T. 7. Paris. pag. 378. qui Græca contulit cum quatuor Regiis MSS. in quibus hoc opus inscribitur: *διαγνωστικὴς ἡ Γαληνῷ περὶ τῶν πεπονθότων βιβλία 5^η*. Titulum adversus *Cæf. Scaligerum* p. 61. de plantis, defendit *Mercurialis III.* 16. Var. leet. Confer *P. Petium II.* 2. Observ.

122. In *Platonis Timæum* è libris quatuor commentariorum *Galen*i fragmenta latine exstant Junt. classe fragmentor. p. 23. T. 5. Paris. p. 275-284. & 463-466. è *Gadaldini* & *Rasarii* interpretatione. *Ἐξηγήσεις* suas τῶν *ιατρικῶς ἐν Τιμαίῳ γεγραμμένων* memorat *Galenus* T. 1. Basil. pag. 323. & (* c. 14.

123. *περὶ πληθὺς* de plenitudine T. 3. Basil. p. 342. Vertit *Victor Trinca-vellus*. Classe 3. Junt. pag. 76. cujus & *Jo. Guinterii Andernaci* interpolatione usus *Charterius* tertiam adornavit, & librum *Galen*i cum duobus MSS. Regiis contulit, T. 7. Paris. p. 322. Meminit *Galenus* T. 4. Basil. p. 18.

124.

124. ὅτι αἱ ποιότητες αἰσώματα, quod qualitates incorporeæ sint, ad Pindarum quendam quem cap. 9. alloquitur. Stoicis oppositus hic liber Galeno adscriptus T. 4. Basil. pag. 403. Latine vertit *Horatius Limanus*. Edit. Junt. classe Isagog. pag. 8. b. cum versione Limani per Charterium emendata legitur T. 2. Paris. p. 60.
125. περὶ τῆς προγνώσεως. de *prænotione* ad Epigenem (male vulgo ad Postumum, cum nomina propria non sint vertenda, ut probe notavit Labbeus) T. 3. Basil. p. 451. Vertit *Julius Martianus Rota*. classe 4. Junt. p. 223. F. & T. 8. Paris. p. 829. cum versione Jo. Guinterii *Andernaci* à Charterio emendata.
126. περὶ προγνώσεως, de *prænotione* libellus è MS. Regio primum editus à Charterio cum versione Pratelli T. 8. Paris. p. 891-895.
127. περὶ προγνώσεως διὰ σφυγμῶν (*c. 5.) de *præsignatione ex pulsibus* libri IV. T. 3. Basil. p. 117. Vertit *Herm. Crusenius* Campensis classe 4. Junt. pag. 104. T. 8. Paris. p. 236. Charterius contulit cum duobus MSS. Regiis.
128. προγνώσις πεπειραμένη. *Præsignum experientia confirmatum*, latine exstat classe spuria Junt. pag. 81. Græca primus addidit Charterius è MS. Regio T. 8. Paris. p. 895.
129. περὶ τῶν προκαταρτικῶν αἰτιῶν de *causis præservantibus* latine tantum exstat T. 7. Paris. p. 347. vertit *Nic. Rhegius* Calaber. Classe 3. Junt. pag. 95.
130. Γαλήνη ὡς φράσσῃ τὸ Μηνόδοτον προτρεπτικός λόγος ἐπὶ τέχνας. *Paraphrasis exhortationis ad artes quam Menodotus Empiricus rudiori penicillo adumbraverat*. Latine vertit *Ludovic. Bellisarius* Medicus Mutinensis. Edit. Junt. Classe Isagogica p. 2. Transtulit etiam *Erasmus*, cujus vide Epistolas XXIX. 22. & *Jamotius* notis illustravit. Cum versione *Charterii* legitur T. 2. Paris. p. 3. Hic ipse videtur esse *προτρεπτικός ἐπὶ ἰατρικῇ* quem memorat Galenus *c. 9.
131. περὶ πρὸς ἀνὴν de *præfana* T. 6. Paris. p. 499. Basil. T. 2. p. 489. Vertit Charterius, præeuntibus Hieron. Donzellino Veronensi, & Joanne Polito. Donzellini versio exstat Classe 2. Junt. p. 46. G.
- περὶ διὰφορᾶς πυρετῶν. vide supra num. 28.
132. *Liber secretorum ad fratrem Monticum* latine tantum exstat in classe spuria Junt. pag. 101. E. & T. 10. Paris. pag. 546. Ex Arabico translatus est, & laudat alterum librum *almemiri* i. e. *librum Pharmacorum de medicinis compositis Archigenis, Archelai, Severi & aliorum*.

133. Περὶ τῶν ἀπὸ τὴν λέξιν σοφισμάτων (* c. 15.) T. 4. Basil. p. 32. & cum Horatii Limani versione à Charterio emendata, T. 2. Paris. p. 73. Eadem Limani versio Junt. classe Isagog. p. 7.
134. Περὶ σπέρματος allegatur T. 1. Basil. p. 527, 530, 221, 306, &c. de semine libri II. exstant Græce T. 1. Basil. p. 226. & cum versione Charterii T. 3. Paris. pag. 18. & ex Jo. Bernardi Feliciani versione Classe 1. Junt. p. 328. G. Liber hujus argumenti tertius spurius Latine tantum habetur, qui incipit: *Sperma hominis descendit* &c. incerto interprete. Junt. Classe spur. p. 36. T. 3. Paris. p. 229. Philosophorum Porphyricorum mentio pag. 232. in Græco ni fallor fuit οἱ ἀμφὶ Πορφύριον, i. e. Porphyrius, qui eadem pagina allegatur cum Ammonio, Theodoro Platónico, Andronico Peripatetico &c.
- περὶ σοιχείων. Vide supra num. 80.
- περὶ αἰτίων & διαφορὰς συμπλημάτων. Vide supra num. 2. & 30.
135. Σύνοψις τῶν σφυγμῶν *Compendium de pulsibus* Latine exstat classe spuria Junt. p. 66. & T. 8. Paris. pag. 330.
136. Σύνοψις βιβλίων 15^{ων} περὶ διαφορὰς, ἀγνοώσεως, αἰτίας καὶ προγνώσεως σφυγμῶν (* c. 5.) *Compendium librorum XVI. Galeni de pulsibus* T. 8. Paris. p. 306. Latine tantum exstat: vertit Augustinus Gadaldinus classe 4. Junt. post pag. 122.
- περὶ διαφορὰς σφυγμῶν. Vide num. 29. Meminit Galenus T. 3. p. 52, 461, 462, &c.
137. περὶ σφυγμῶν, τοῖς εἰσαγομένοις (* cap. 1.) *de pulsibus* ad tirones Isagoge. T. 3. Basil. pag. 1. T. 8. Paris. pag. 1. Vertit Herm. Crusenius Campensis, classe 4. Junt. pag. 43. Præterea Martinus Gregorius, Augustinus Gadaldinus & Jo. Gvinterius Andernacus. Charterius contulit cum tribus MSS. Regiis. Scriptus est hic liber Epistolæ instar ad Theutnum archiatrum, Galeni amicū, itaque in MS. inscribitur: Γαληνὸς πρὸς Τεύθραν * ἐπιστολὴ περὶ ἐπισυνόπῃσιν σφυγμῶν. Κλάυδιος Γαληνὸς Φιλιάτω ἡμετέρῳ Τεύθρα ἀρχιτρῶ χαίρειν. At Galenus ipse de ord. libror. testatur hunc fuisse titulum, περὶ σφυγμῶν, τοῖς εἰσαγομένοις, adde T. 3. Basil. pag. 103, 109.
138. περὶ σφυγμῶν. *De pulsibus* πρὸς Ἀντώνιον Φιλόσοφον T. 8. Paris. pag. 333--336. primus è MSS. Regiis edidit & Latine vertit Renatus Charterius.

Z z z

139.

* MS. Cesar. Τεύθραν, Laobee. VI. 124. Et deinde: Φιλιάτῃ Τεύθραν.

139. *περὶ τῶν ἐν τοῖς σφυγμοῖς αἰτιῶν* (* c. 5.) de caussis pulsum libri IV. T. 3. Basil. p. 84. T. 8. Paris. p. 167. Vertit *Herm. Crusenius*, classe 4. Junt. p. 86. E.
140. *περὶ ἀγνωστῶς σφυγμῶν* (* c. 5.) de dignoscendis pulsibus libri IV. Basil. T. 3. pag. 52. T. 8. Paris. pag. 103. Vertit *Hermannus Crusenius* Campensis, classe 4. Junt. p. 70. Charterius recognovit & Græca contulit cum duobus Regiis MSS.
- περὶ προγνώσεως σφυγμῶν* libri IV. Vide supra in προγνώσ.
141. *περὶ συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ γένη*, de compositione medicamentorum secundum genera libri VII. T. 2. Basil. p. 312. T. 13. Paris. p. 640. cum versione Andernaci per Augustin. Gadaldinum & Charterium recognita. Eandem versionem ex Gadaldini recognitione habes Class. 5. pag. 209. F.
142. *περὶ συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τὸν τύπον* de compositione medicamentorum per singula loca five partes corporis libri X. T. 2. Basil. p. 152. T. 13. Paris. p. 319. cum versione Jani Cornarii per Nic. Marcellum Muntensem & Charterium emendata. Exstat & altera versio Andernaci. Cornarii interpretationem à Marcello recognitam exhibet classis 5. Junt. pag. 121. Hoc opus *περὶ συνθέσεως φαρμάκων* memorat Galenus de ordine libor. & T. 10. Paris. p. 522. T. 2. Basil. p. 5. 175. T. 4. p. 216. &c. promittit T. 2. p. 122.
143. *περὶ συνθέσεως ἰατρικῆς*, de Constitutione artis Medica ad Patrophilum; Basil. T. 1. pag. 34. & T. 2. Paris. p. 170. cum versione Charterii, cui *Nic. Rbergius* Calaber, *Janus Antoniacus*, *Trincavellius* & *Jo. Andernacus* priverunt. Trincavelli interpretatio legitur in classe Isagog. Junt. p. 36.
- περὶ σώματος ἀνθρώπου κατασκευῆς*. Supra num. 16. & 25. & mox 158. 159.
144. *περὶ τῆς τάξεως τῶν ἰδίων βιβλίων* quo ordine libros suos legi velis, ad Eugenianum. T. 4. Basil. p. 368. & T. 1. Paris. p. 49. cum versione *Charterii*. Transtulerat antea Joannes Fichardus Francofordianus, cujus versionem recognovit Gadaldinus. Junt. classe Isagog. p. 14. E. Scripsit & Jo. Baptista Montanus de ordine in legendis Galeni libris servando. Confer Galenum T. 4. Basil. pag. 36. 54. &c.
145. *Τέχνη ἰατρικὴ*. *Ars Medica* T. 3. Basil. p. 471. & emendatius ad MSS. Regios T. 2. Paris. p. 196. cum *Ahakie* Medici Paris. versione à *Charterio* recognita. Transtulerunt etiam *Avegà* & *Nic. Leonicensis*, cujus

- jus exstat Classe Isagogica Junt. pag. 61. G. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 107. 220. & sub titulo *Thrasibuli* pag. 222, 240, 241, &c.
146. *De partibus Artis Medica* περὶ τῶν τ' τέχνης ἰατρικῆς μορίων latine tantum exstat incerto interprete T. 2. Paris. p. 282. & Junt. classe spur. pag. 16.
- αἰς τὸν Τιμαίου & Πλάτωνος. Vide supra num. 120.
147. περὶ Τρόμος ἢ παλμῆς, ἢ σπασμῆς ἢ ῥίγης. detremore, palpitatione. spasmō, rigore T. 3. Basil. pag. 364. T. 7. Paris. p. 199. cum versione Andernaci per Charterium emendata. Vertit etiam Dominicus Montefaurus Veronensis & Petrus de Apono, Andernaci interpretatio exstat Classe 3. Junt. pag. 51. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 45.
148. περὶ τροφῶν δυνάμεως (*c. 4.) de alimentorum facultatibus libri III. T. 4. Basil. p. 303. Vertit Martinus Gregorius, emendavit versionem Gadaldini. Classe 2. Junt. p. 7. & T. 6. Paris. p. 300. cum versione Gregorii per Gadaldinum, Riccum & Charterium emendata. Tres sc̄ libros scripsisse tantum testatur T. 4. p. 352, 358, 281. &c.
- Liber quartus** περὶ ἀγλύσεως συνεχῆς de dissolutione continua. T. 6. Paris. p. 403. exstat latine tantum, & spurius est. Supra num. 31.
149. περὶ τύπων de typis sive formis morborum. T. 3. Basil. p. 470. & T. 7. Paris. p. 152. cum versione Andernaci collata cum aliis versionibus Nicolai de Rhegio Calabri, Augustini Gadaldini & Ricci. Interpretatio Gadaldini exstat classe 3. Junt. p. 90.
150. περὶ ὑδάτων de aquis à Galeno, Oribasio, Rufo, Diocle & Athenzo fragmenta. T. 6. Paris. pag. 489. Vertit Augustinus Gadaldinus: classe spuria Junt. p. 76. E.
151. υγιεινῶν λόγοι, de sanitate tuenda libri VI. T. 4. Basil. p. 220. versio Ibo. Linacri per Hieron. Donzellinum, & Aug. Gadaldinum emendata. classe 2. p. 62. & cum eadem versione recognita per Charterium, T. 6. Paris. p. 40. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 4. Basil. p. 17, 18, 19, 116, 316, 350, 358. T. 3. p. 265. &c. S. Hieronymus Epist. ad Furium.
- περὶ ὑποτυπώσεως ἑμπειρικῆς. Vide supra ἐμπειρ.
152. περὶ φιλοσοφίας ἰσότητος. De Historia Philosophica T. 4. Basil. pag. 424. Vertit Julius Marianus Rota, hunc librum tribuens Aëtio, quem de placitis Philosophorum scripsisse testatur Theodoritus Therapevt.

Rotz versio exstat in Junt. classe spuria p. 2. & ex Charterii recognitione T. 2. Paris. pag. 21. Confer quæ supra cap. XI. dixi num. 108. ubi Plutarchi libros de Placitis Philosophorum referebam.

153. περὶ Φλεβῶν τε καὶ ἀρτηριῶν ἀνατομῆς (* c. 1. & 3.) de venarum arteriarumque dissectione liber ad Antisthenem Platonicum Basil. T. 1. pag. 197. Vertit *Antonius Fortolus* Joserienfis, castigavit *Andreas Vesalius* Bruxellensis & *Augustinus Galdaldinus*, classe 1. Junt. p. 55. F. denique *Charterius* T. 4. Paris. pag. 225. Allegat T. 5. Basil. p. 55.
154. περὶ Φλεβοτομίας fragmentum ex Hippocrate, Galeno, Paulo Ægineta &c. Græce ex MSS. Regiis cum Latina versione primum editum à Charterioq. T. 8. Paris. pag. 898-900. Allegat Galenus scriptum suum περὶ Φλεβοτομίας T. 5. Basil. pag. 92.
155. περὶ Φλεβοτομίας πρὸς Ἐρασίστρατον (* c. 4. & 7.) de vena sectione contra Erasistratum, T. 4. Basil. p. 1. Vertit *Josephus Teßlander* Cracoviensis Class. VI. Junt. p. 7. & T. 10. Paris. p. 392.
156. περὶ Φλεβοτομίας πρὸς Ἐρασιπράξειον τὰς ἐν ῥώμῃ (* c. 4. & 7.) de vena sectione contra Erasistrati sectatores qui Romæ versabantur, T. 4. Basil. p. 7. Vertit idem *Teßlander*, Class. VI. Junt. p. 9. & T. 10. Paris. p. 406. Hunc librum se in Theutræ civis sui ἀστυμφορῆς gratiam scripsisse testatur Galenus.
157. Περὶ Φλεβοτομίας ὁραπυσιῶν. (* c. 4.) De curatione per vena sectionem, T. 4. Basil. p. 17. Vertit *Theodoricus Gandanus*, Class. VI. Junt. p. 16. E. & T. 10. Paris. p. 428.
158. Περὶ φόβου de timore fragmentum ex Nemesio cap. 20. de natura hominis T. 5. Paris. p. 3.
159. Περὶ φύσεως τε καὶ τάξεως ἐκείνης σώματις, de natura & ordine cujusque corporis. Classe spuria Junt. p. 42. & T. 5. Paris. p. 327. Latine tantum exstat. Capite quinto pro *Santoniciis* lege *Anatomicis*.
160. De compagine membrorum sive naturæ humanæ. Latine tantum exstat T. 5. Paris. p. 330. & classe spuria Junt. p. 59.
161. Περὶ φυσικῶν δυνάμεων, (* c. 7. & de ord. libror.) de naturalibus adversus Erasistratum libri III. Basil. T. 1. pag. 87. Vertit *Tho. Linacer* classe 1. Junt. pag. 290. E. & T. 5. Paris. pag. 8. cum Linacri versione à Charterio recensita. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 304, 408, 412, 414, 416, 422, 497, 534. T. 4. p. 20, 174, 321, 351, 265. T. 2. p. 41, 63. T. 3. p. 3. p. 311, &c.

162. Περὶ ῥέας τῶν φυσικῶν δυνάμεων fragmentum T. 5. Paris. pag. 3. cum versione Charterii qui prioribus interpretibus Bartholomæo Sylvanio & Victore Trincavellio usus est. Sylvanii versio exstat in classe fragmentor. Junt. p. 130.
163. Εἰ καὶ τὰ φύσιν τὸ αἷμα ἐν αἵσθησι καὶ ἐν χύμα (* c. 7.) *An naturaliter sanguis in arteriis contineatur*, Basil. T. 1. p. 221. Vertit *Julius Martianus Rota*, classe 1. Junt. pag. 60. Præter Rotam *Vallor* quoque *Trincavellius*, emendante *Ricco* & Charterio T. 3. Paris. p. 154. In hoc libro Erasistratum refellit qui in arteriis spiritum in venis sanguinem aiebat contineri.
164. Περὶ τῶν ὡσὶν φύσιν ὄγκων, *de tumoribus præter naturam* T. 3. Basil. p. 353. Vertit *Horatius Limanus*, Classe 3. Junt. pag. 82. E. Præterea *Nic. Rhegius Calaber*, *Augustinus Riccus*, *Andernacus* & *Charterius*, T. 7. Paris. p. 312. Allegatur T. 4. Basil. p. 144, 171. T. 5. p. 93, &c.
165. (ὡσὶν φύσιν) Liber *de plantis* Latine tantum exstat classe spuria Junt. pag. 120. & T. 13. Paris. p. 1004. liber ex Galeno de simplic. medic. & Joannitii observationibus collectus & ex Arabico Latine versus Massiliæ ab Abrahamo Medico & Grumero Judice Placentiæ. E Græco in Arabicum verterat Galenum de simplic. medic. Mahomet filius Mose, commentariis illustraverat Hamain sive Joannitius filius Isaci.
166. Περὶ φωνῆς τε καὶ ἀναπνοῆς *de voce & anhelitu* T. 5. Paris. pag. 429. & classe spuria Junt. p. 61. E. Latine tantum exstat, ex Arabico translatus. Incipit: *Dixit Galenus* &c.
- Ἡ τῶν φωνηέντων ὀργάνων ἀνάσκη. Vide supra, ἀνάσκη.
167. Περὶ χρείας ἀναπνοῆς, *de usu respirationis adversus Erasistratum* (* c. 7.) T. 3. Basil. p. 159. Anonymi versio classe 1. Junt. p. 223. & cum versione Cornarii à Charterio emendata T. 5. Paris. pag. 413. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 257, 215, 328, 432, &c. Exstat & alter hujus argumenti Galeno adscriptus T. 5. Paris. pag. 407. Latine tantum, & classe spuria Junt. p. 63.
168. Περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπῳ σώματι μερῶν (* c. 2. & 1.) *de usu partium corporis humani*, libri XVII. T. 4. Paris. p. 284. Basil. T. 1. p. 367. in qua editione VII. 14. est lacuna p. 447. Vertit Nicolaus de Rhegio Calaber A. C. 1317. recensuit Augustinus Gadaldinus Classe 1. Junt. p. 113. & separatim Latine Lugd. 1566. 8. Optima editio Græco-Latina cum Casp. Hofmanni versione & commentariis, Francof. 1625. fol. Si ni-

hil aliud scripſiſſet Galenus quam hoc opus, veſt ob iſtud unum lectuſane digniſſimum ſummis merito viris omnium iudicio accenſendus eſſet. Quanta enim ſollertia artiſticiuſum divini conditoris in corpore noſtro ſingulisque ejus membris inquiriſt & explicat, quam multis quamque ſolidis argumentis illud adverſus novos Prometheos & Momos, Epicurum, Aſclepiadem & alios Sophiſtas Naturę providentiam atque artem inſiciantes tuetur, quam pie denique virtutem Opifiſcis celebrat admirandus, hanc ratus eſſe τὴν ὅντως εὐσέβειαν, & hunc vere ἱερὸν λόγον & ὕμνον ἀληθινόν, non ſi mille offerat hecatombas, ſed ſi cognoverit ipſe prius, tum monſtraverit etiam aliis *quantus Deus ſi ſapientia, quantus potentia, quantus bonitate*. III. 10. Ad artiſticiuſum optimuſum explicanduſum teſtatur ſe ſingillatim per ſomnium à Numine aliquo monituſum. X. 12, & 14. Moysen melius Epicuro ſcripſiſſe fatetur XI. 14, etſi perſuadere ſibi homo Ethnicus non potuit, Deuſum facere poſſe quęcunque velit, ex cinere equuſum vel boveſum, ex lapide homineſum, è materia corruptibili animalia immortalia (XIV. 2.) ſed ex iis quę poſſit, optima quęque eligere. Lectoruſum iniquiora iudicia parum revereri ſe docet his verbis XII. 6. Καὶ ἡμεῖς οὐκ ἀγνοοῦντες ὡς ἐπηρεαζήσεται καὶ προσηλακισθήσεται μυριάκις ὁδε ὁ λόγος, οἳ παῖς ὀρφανὸς ἐμπιστῶν χερσὶ μεθύοντων ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ ἀπαιδευσίας ἀνδράπων, ὅμως ἐπιχειροῦμεν γράφειν τῶν ὀλγίων ἐκείνων ἕνεκα τῶν ἀκέραιον ὀρθῶς καὶ κρῖναι δυναμένων τὰ λεγόμενα. Meminit huius operis præter Theodorituſum V. 9. de hæreticis fab. Galenus ipſe T. 1. Baſil. pag. 312, 320, 219. T. 2. p. 161. T. 4. p. 54. &c. D. Jo. Conradus Dietericus in Anatomia ſacra p. 774. Antiqu. Bibl. V. T. *Lege ſeptendecim Galeni libros quos de corpore humano cum totidem divinaruſum perfectiuſum hymnos elucubravit, & admirare hominis Ethnici ὑπερφῆς ingeniuſum, & imitari hanc bonitatem mentis, aſſurge cum illo in DEUſum ut potentia & Majestatis DEI cultor atque prædicator: DEI fabricam admirabilem grato de prædicato pectore, illius in pangendo corpore, in conſtelliendis membris, in diſponendi providentiam, poteſtatem, ſapientiam admirare, cole, adora.* Tho. Bartholinus diſſ. III. de legendis libris p. 85. *Coeca prænotiones ex Hippocrate ſeliguntur, & ex Ariſtolele libri de Animalibus, Analytica & Politica. Ex operoſo Galenicæ catalogo paucos excerpimus reliquę præferendos: de uſu partiuſum, locis affectis, metodo medendi, ſimpliciuſum ſaculatiſum.*

169. *περὶ ψυχῆς de anima* fragmentum è Nemefii c. 2. de natura homi-
T. 5. Paris. p. 1.

περὶ ἀμαρτημάτων καὶ παθῶν τῆς ψυχῆς. supra num. 22. & 23.

170. *ὅτι τὰ ψυχῆς ἢ θη ταῖς ὁ σώματος κράσσειν ἐπείγει χωρὶς τῶν κατὰ φι-
λοσοφίαν ἀφαιρέσεων quod mores animi temperamento corporis obsequantur.*
T. 5. Paris. pag. 444. Basil. T. 1. p. 344. Vertit *Junius Paulus Crassus*.
Classe 1. Junt. p. 317. In editione vero Paris. T. 5. p. 444. longe in-
tegrior hic insignis liber ex Casauboni codice & Fed. Morelli edi-
tione legitur cum versione *Andernaci* à Charterio emendata. Duae
hujus libri editiones vulgasse se testatur Galenus (* c. 14.) Allega-
tur idem liber T. 1. p. 67. 217. &c. De titulo hujus libri confer Pe-
trum Petium II. 3. Observ.

Fragmenta Galeni ex Alexandro Tralliano T. 10 Paris. p. 573. ex Galeni
περὶ τῆς κατ' ὁμηρονατρικῆς.

Aetio, de pica mulierum. T. 7. Paris. pag. 873.

Ex Athenzo. Junt. classe fragmentor. pag. 41. Confer supra
num. 17.

Averroë. Junt. ibid. p. 43. E. & T. 2. Paris. p. 69. quo ex loco pe-
tita sunt quæ de *figura quarta Galenica* in Philosophorum
scholiis vulgo traduntur.

Rabbi Moſis Aphorismis, Junt. pag. 33. & T. 9. Paris. parte 2.
p. 395.

Joanne Philopono de mundi æternitate contra Proclum locus
è Galeni libris de demonstratione, T. 2. Paris. p. 59.

Mich. Ephesio, de infomniis T. 5. Paris. pag. 406. Confer supra
num. 40.

Nemefio à quo *ἀποδεικνύει* Galeni λόγοι laudantur, & tertius τῆς
ἀποδεικτικῆς. T. 2. Paris. p. 1. (Junt. p. 42.) & T. 5. Paris. p. 1.

Oribasio. Vide supra num. 112. & T. 10. Paris. p. 456. 459.

Rasi Arabe. Junt. p. 39 G. & T. 9. Paris. parte 2. p. 406.

Simplicio Junt. p. 43.

Joanne Stobzo. Vide supra num. 83.

Themistio. T. 5. p. 405. Junt. p. 42. H.

Fragmentum adversus Empiricos. Supra num. 37.

XXII. Scripta Galeni deperdita, ordine litterarum recensita.

* *notat librum illum memorari in Galeni opusculo de libris propriis. T. notat eandem editionis Græcæ Basil. nisi adscriptum sit Paris.*

πρὸς τὰς ἀγορεύσεις ῥήτορας, α, * C. 13.

πρὸς αἰσῶς, β, * C. 13.

πρὸς τὰ τῶν αἰτίων διαφοράς. T. 3. p. 258.

πρὸς τὰς ἀπὸ αἰρέσεων, vide infra, δημοσίᾳ & de Scētis Ἐμπερ. μεθ' οὗ.
ἀποδεικτικῇ & ἡδονικῇ.

πρὸς τῶν συσκευτικῶν αἰτίων, vide συσκευ.

πρὸς ἀλυσίας, * C. 13.

πρὸς ἀμαρτημάτων καὶ κολάσεως ἰσότητος, α, * C. 13.

πρὸς τῶν ἀναγινωσκόντων λάθρα, α, * C. 13.

πρὸς ἡγεμονικὴν ἀναλυτικὴν ἀμείνων τῶν Στωϊκῶν, α, * C. 16.

πρὸς σφαλμάτων ἀναφορικῶν καὶ τῶν ἐκείνων αἰτίων, T. I. p. 394.

πρὸς τῶν ἀναφορικῶν ἐγκυρίσεων liber decimus usque ad quintum decimum, * C. 3. Vide & infra in Lyco, Hippocrate, Marino, Erasistrato.

περὶ ζώντων ἀνατομῆς, β. De ord. libror. & T. 3. p. 270.

περὶ τεθνεότων ἀνατομῆς, α, ibid.

περὶ τῆς ἀναφορικῆς διαφωνίας, β, ibid.

περὶ ὅτι τοῖς ἀντικειμένοις ἐν καὶ ταύτῃ ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖν ἀδύνατον ἐστίν,
α, * C. 12.

περὶ τῶν κατὰ διότι ἀποδείξεων, α, * C. 12. & 15.

περὶ ἀποδείξεως πραγματεία ἐν 16. βιβλίοις, * C. 11. *Librum 13. commendat de ordine libror. & T. 1. p. 539. T. 4. p. 18. Librum quintum T. I. p. 315. Passim quoque alibi hoc opus citat ut T. I. pag. 253, 254, 310, 313, 330, 534. T. 2. pag. 19, 40, 43. T. 4. p. 40. &c. E libro quarto locum profert Philoponus XVII, 5. contra Proclum: vide & Mercurialem IV. 4. Var. lect.*

περὶ κλειτομάχου καὶ τῶν τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς λύσεων, α, * C. 12.

περὶ τῶν ἀναφορικῶν προτάσεων ἐν τῇ λέξει τῶν ἀποδείξεων, α, * C. 12.

περὶ τῆς ἀποδεικτικῆς αἰρέσεως, α, * C. 12.

περὶ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὰς ἀποδείξεις, α, * C. 12.

Συνοψις τῆς ἀποδεικτικῆς θεωρίας, α, * C. 12.

περὶ τῆς ἀδυνάτου ἀποδείξεως, α, * C. 12.

De

De Aristophanis vocibus civilibus, infra *ονομάτων*.

De Aristotelis *πρὸς ἑρμείας*, *υπομνήματα γ'*. * c. 11. & 15. in *Categōrias υπομνήματα δ'*. * c. 15.

in prior. *Analyticor.* 1. *υπομνήματα δ'*. in 2. *υπομνήματα δ'*. * c. 11. & 15. in poster. — 1. — 5. in 2. — 6. * c. 11. & 15.

& T. p. 42. Galenum Aristotelis *ἔξτασιν* dici à Themistio, notavit Petrus Petitus. Confer Menagium ad Laert. p. 108. edit. Wetsten.

Archigenes. Vide infra in *σφυγμῶν*.

πρὸς τῶν Ἀσκληπιάδων δογματῶν, η. * c. 8. & de ordine libror. & T. 4. p. 18. Vide & infra, *ψυχῆς*.

De Atticis vocibus, T. 3. p. 31. Vide infra *ονομάτων*. Libros XLVIII. hujus argumenti scripsisse se testatur de ordine libror.

Αἰτικῶν ἀφ' ὧν συμῖναι, α. * c. ult.

πρὸς τῶν ἀκολούθων ἑκάστη βιβλίῳ (interpres de consensu tenet *cujusque* *generis*) * c. 13.

πρὸς τὰς κατὰ τὸ γένος καὶ τὸ εἶδος καὶ τῶν συζυγῶντων αὐτοῖς σημαννομένων ἡμῶν κατὰ τὴν αὐτόματον φωνήν, α. * c. 12.

πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν αἰρέσεων πρὸς τῶν ἐπὶ Περτῶναι δημοσίᾳ ρηθέντων α. * c. 13.

πρὸς τῶν δημοσίᾳ ρηθέντων πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν αἰρέσεων α. * c. 13.

πρὸς τῶν δημοσίᾳ ρηθέντων κατὰ κοινῶν, β. * c. 13.

πρὸς Ἀριστοτέλους, ἐν ᾧ καὶ πρὸς τὸν ἰδίῳ βίῳ. * c. 13.

πρὸς Ἀριστοτέλους ποιήσεως. * c. 13.

ὅπως καὶ Ἀριστοτέλης τὴν πραγματικὴν ζήτησιν ἔχει ὄνομα καὶ τὸ σημασιῶν α. * c. 12.

πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἀξιολογοῖς συντάξιν α. * c. 13.

Διάλογοι πρὸς Φιλόσοφον, καὶ ἰδίως πρὸς τὴν κατὰ τὰς κοινὰς ἐννοίας. * c. 12.

Μέχρι πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοῖς πολλοῖς τιμῆς καὶ δόξης φροντισέον ἐστίν. * c. 13.

πρὸς δυνατῶν, α. * c. 12.

πρὸς τῶν ἐαυτὸς περὶ ἑσπέρων λόγων α. * c. 12.

πρὸς εἰκότας, α. (al. *εἰκόντας*) * c. 12.

πρὸς τὴν ἰατρικὴν Ἐμπειρίας, α. ad Pelopem Medicum * c. 2.

πρὸς τὰ ἐμπειρικῶν Διαφωτίαις. * c. 9.
 πρὸς τὰ ἀνέκδοτα τὰ Διαφωτίαις τῶν Ἐμπειρικῶν, τὰς Θεοδῶν καὶ Φαλακῶν,
 ὑπομνήματα γ. * c. 9.

πρὸς τὰ Ἐμπειρικῶν αἰρέσεως, ζ. * c. 9. Vide & infra Θεοδ. Μενόδοξ. &
 Σέραπ.

πρὸς τὰν ἐνέκα αὐτῆς γινόμεναι α. * c. 12.

πρὸς ἐπαγωγῆς α. * c. 12.

πρὸς τῆς ἐπιπραστικῆς ἀκρότης τῶν ὀνομάτων α. * c. 12.

πρὸς τὰ ἐπὶ ἐπιπραστικῆς ἀκρότης τῶν ὀνομάτων α. * c. 13.

πρὸς τὰ καὶ Ἐπίκρου ἐυδαίμονος καὶ μακαρίου βίαις, * c. 17.

πρὸς τὰ καὶ Ἐπίκρου ἀμύνης ἡδονῆς β, * c. 17.

ὅτι τὰ ποιητικὰ τῆς ἡδονῆς ἑλλειπῶς Ἐπικύρου λέλειπται, * c. 17.

Vide & infra, Metrodorus. & Pudentian.

ὑπὲρ Ἐπικύρου πρὸς Φαβωνίαν. * c. 12.

Τὰ πρὸς Ἐρασιστράτῃ ἀνατομῆς βιβλία γ. ad Boethum, * c. 1. & 7.

ἔως τὸ πρῶτον Ἐρασιστράτῃ τῶν πρὸς πυρετῶν, ὑπομνήματα γ. * c. 7.

πρὸς τῶν Ἐρασιστράτῃ θεραπευτικῶν λογισμῶν Libri V. * c. 4. & 7.

ἔως τὸ πρὸς λέξεως Ἐυδόμου, ὑπομνήματα γ. * c. 11. & 15.

De Eupolidis vocibus civilibus; infra ὀνομάτων.

πρὸς τῆς ἡδονικῆς αἰρέσεως. * c. 17. Vide & supra in Ἐπικύρου.

πρὸς ἡδονῆς καὶ πόνου α. * c. 13.

πρὸς ἡδονῶν, δ. * c. 13. & T. 6. Paris, p. 257. Meminit & Glycas.

πρὸς τὰ καὶ Ἀθεμίωνα καὶ Θεοφίλου αἰρέσεως, T. 2. p. 66.

Τῆς Θεοδῶν εἰσαγωγῆς ὑπομνήματα ε. * c. 9. Vide & supra ἔμπειρος.

In Theophrasti librum de affirmatione & negatione libri sex. * cap. 11.

& 15.

Σύνοψις Ἡρακλείδου βιβλίων. * c. 9.

ὑπὲρ τῆς Ἡρακλείδου πρὸς σφυγμῶν. Τέχνης separatim scripturum se promittit

T. 1. p. 129.

πρὸς τὸ τέλος τῆς ἱατρικῆς. T. 5. p. 38.

πρὸς ἰδίαις βίαις. Vide πρὸς Ἀλεβόλης.

πρὸς τῶν ἰδιότητι τῆς ὅλης αἰτίας εἰσαγωγῶν scripturum se pollicetur. T. 1,

pag. 148.

πρὸς

Ἐὶ τῶν ἰδῶν δοξαίας γ', interpres legit *δοξῶν*, quia vertit de propriis opinionibus * cap. 14. Forte legendum *ἐὶ τῶν ἰδῶν*, eo enim loco Ga-

πρὸς Ἰπποκράτους ἀνατομὴς libri VI. ad Boëthum. * c. I.

In Hippocratem περὶ εἰκῶν καὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων ὑπόμνημα α.
* cap. 6.

In secundum ~~et~~ ^{complectitur} liber I. III. IV. V. & VI.

In sextum liber. VII. & VIII.

In librum *πεὶ φύσις ἀνθρώπου* libri tres commentariorum hoc titulo: *ὅτι καὶ κατὰ τὰ αἶμα συγγράμματα τῇ δόξῃ ἔχον ὁ Ἱπποκράτης φανερὰν τὴν κατὰ τὸ ἴ φύσις ἀνθρώπου*. * c. 6. Reliqua etiam Hippocratis scripta praezipua commentariis illustraturum se recepit in vita fuppeteret, libello de ordine libror. *sumum*. Et *πεὶ τῶν γνησίων Ἱπποκράτους συγγραμμάτων* scripturum T. i. p. 300. & T. 8. Parif. p. 509. Commentarios in Hippocratem aggressus est post Methodum medendi, quam vide VI. 6. sub init. ubi singillarim videtur promittere commentarium in Hippocratem de capitis vulneribus.

ἡμεῖς ἡμετέρας ἀνατολῆς. T. i. p. 311.

ἐν ταῖς κοινῇ καὶ ἰδίᾳ vide ἐν ταῖς τέχναις.

Εἰς τὸ πρὶ κατὰφάσεως καὶ ἀποφάσεως Θεοφράστου, ὑπομνήματα ε'. Vide
Θεοφράστου.

Καὶ ἴδμεν αἰτίαν, Τ. 2, p. 41.

πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, γ. * c. 2. & de ordine libror.

& T.I.P. 433

Πατρι Κληρομαχος. Vide supra αποδης.

περὶ τῆς κοινῆς λόγου. β. * ς, 12.

κατὰ κολάκων, vide *supra* δημοσίαν.

De Cratini vocibus civilibus. infra, *οἰκιστῶν*.

περὶ κρίσεως τῶν ἀποφασισμένων ἐν τοῖς δογμασι. * C. 12.

περί κρίσεων συμπληρωμάτων. I. 5. p. 67.

Εἰ δυνατόν τις εἶναι κριτικός η Γραμματικός, α. * C, lit.

Χρονίσκοι (al. χρονίσκοι) ζ. εν ενι. ^α c. 13.
De Gemitu vocibus infra tractatus

De Comicis vocibus. Infra, *ὀμοιωμάτων*.

Εις χρησίμους αναγνώστας τοῦ παρόντος ἡμετέρου ἔργου. Ὁ ἔκδοτος.

πρὸς τὴν λογικὴν δυνάμειν καὶ θεωρίαν ζ. * cap. 16. Vide & infra χρῆσις πρῶτη.

πρὸς τὴν λογικὴν δευτέραν καὶ θεωρίαν α. * c. 12. T. 4. p. 41. ἐπιτομὴς τῶν ὑπὸ πάντων ἀνατομικῶν, βιβλία β. τῶν ἀγνοηθέντων τῶν ὑπὸ κατὰ τὰς ἀνατομίας. * c. 2.

πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ μετέραν διὰ τῆς πρὸς τὴν χεὶρ καὶ κλόναν α. * c. 13. ἐπιτομὴς τῶν κ. Μαρίας βιβλίων ἀνατομικῶν. βιβλία δ. * c. 13. Μεθοδικὴς αἰρέσεως ι. * c. 16. & T. 5. p. 92.

πρὸς τὴν Μνησθέναν Σεβηρῶν, ια. * c. 9. εἰς τὸ Μνησθέναν Σεβηρῶν, ιδ. Μητρώου Εὐπολίου πρὸς Κέλσον τὸν Ἐπικύρειον. * c. 17.

πρὸς Μητρώου Εὐπολίου. Onbas, de machinis c. 6. T. 12. Paris, p. 560.

πρὸς τοὺς ὁμοσημεῖων σώματων διὰφορὰς T. 1. p. 323. περὶ ὁμοσημείων γ. * c. 12.

πρὸς ὁμοσημείων α. * c. 13. περὶ τῆς κατὰ ὄνομα καὶ σημαίνοντων ἡρώσεως. * c. 12.

πρὸς ὀνομάταν ἡρώσεως γ. * c. 12. & de ord. libror. & T. 1. pag. 254. 270. &c.

πρὸς τῶν παρὰ Λοισοφάναν πολλῶν ὀνομάτων, ε. * c. ult.

πρὸς τῶν παρὰ τοὺς Ἀττικοὺς συγγραφεύσιν ὀνομάτων βιβλία μη. * c. ult.

πρὸς τῶν παρὰ Εὐπολίου πολιτικῶν ὀνομάτων. γ. * c. ult.

ἱατρικῶν ὀνομάτων πραγματεία, in qua totus liber de vocabulo συγγραμμάτων T. 1. p. 320. liber I. & V. περὶ τῶν ἱατρικῶν ὀνομάτων. T. 5. p. 1. T. 4. pag. 41. T. 3. pag. 31. ubi etiam de Ionicis vocabulis scripturum se promittit.

πρὸς τῶν παρὰ Κράτην πολιτικῶν ὀνομάτων γ. * c. ult.

πρὸς συγγραμμάτων τῶν ἰδίων κωμικῶν ὀνομάτων α. * cap. ult.

πρὸς τῶν ὅταν ἕκαστον ἐντέ νῆαι καὶ πόλιν α. * c. 12.

Ὀπτικοὶ λόγοι T. 1. p. 476.

Διαγνώσις τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς παθῶν, α. * c. 2. & T. 3. p. 284.

πρὸς συγγραμμάτων β. * c. 12.

πρὸς συγγραμμάτων α. * c. 13.

πρὸς τῶν ἐν Περσέειν ρηθέντων, vide supra δημοσία.

πρὸς τῶν κατὰ Πλάτωνα λογικῆς θεωρίας * c. 14.

πρὸς τῶν Πλάτωνος αἰρέσεως α. * c. 14.

πρὸς

πρὸς τὰς ἑταίρας, ἢ Πλάτων. * C. 14.

Πλατωνικὸν ἀγαλόναν συνόψιος ἦ. * C. 14.

περὶ τῶν ἐν (Πλάτῳ) Φιλιβῷ μεταβάσεων α. C. 14.

περὶ πολιτικῶν ἐνομάτων Aistophranisi, Cratini, Euripodisi. Vide supra
ονομάτων.

περὶ τῶν πολλαχῶς λεγομένων γ. * C. 12. bis.

Εἰς τὸ περὶ τῶν πολλαχῶς ὑπομνήματα γ. * C. 15.

Ἐπιστολὴ Πυθαγόρειος ἔ. Ἐπιμενεῖ. * C. 17.

περὶ τῶν ἐνδοχρῶν πρὸς αἰσῶν α. * C. 12.

περὶ τῶν ἰσοδυναμῶν πρὸς αἰσῶν α. * C. 12.

Vide & ἀποδείξ. & συλλογισμ.

περὶ προτίρη * C. 12.

προεπικός ἐπὶ ἰατρικῇ. * C. 9. forte non diversus à προεπικῶ ἐπὶ ταῖς
τέχναις quem supra inter scripta Galeni edita n. 130. recensui.

Εἰς τὸ πρῶτον κινῶν ἀκίνητον * C. 15.

ὅτι τὸ πρῶτον ἐστὶν ἀκίνητον ἢ ποσότης, α. * C. 12.

περὶ πυρεθῶν. Supra Erasistr.

περὶ βαρύνειας καὶ ἀσάφειας. * C. 11.

περὶ τῶν Σεραικῶν πρὸς τὰς αἰσῶν α. * C. 9.

περὶ τῶν ἀκίνητων καὶ τῶν κινητῶν καὶ τῶν φανερῶν καὶ τῶν ἄφαντων.

καὶ τῶν ἀδύσῳ. * C. 12.

ἀπὸς τῆς ἐπιμνήσεως τοῦ σολοκῶν τῇ φωνῇ 5. (al. 6.) * C. ult. & de ordi-
ne libror.

περὶ τῶν πρὸς τὰς σοφίας α. * C. 17.

De Sorcorum analytica. Supra in ἀναλυτικῇ.

περὶ τῶν μικτῶν προτάσεων καὶ συλλογισμῶν α. * C. 12.

περὶ χρείας τῶν εἰς τὰς συλλογισμῶν θεωρημάτων α. β.

περὶ τῶν ἐνδοχρῶν πρὸς αἰσῶν καὶ συλλογισμῶν α. * C. 15.

περὶ τῶν ἐκ μικτῶν προτάσεων συλλογισμῶν α. * C. 15.

περὶ τῶν συλλογισμῶν ἀριθμῶν α. * C. 12.

περὶ χρείας τῶν εἰς τὰς συλλογισμῶν θεωρημάτων α. β. * C. 12. & 15. 16.

περὶ τῶν σημειωτικῶν αἰτιῶν.

τὰ δὲ ἀρχαῖα περὶ σφύγγων πραγματικῆς ἐξηγήσειν τε καὶ χρῆσιν ἔχοντα

ἐν βιβλίῳ ἦ. * C. 9.

περὶ τῶν ἐν ταῖς τέχναις κοινῶν καὶ ἰδίων, α. * C. 12. bis.

περὶ τῶν τεχνῶν συστάσεως, γ. * c. 12.
 περὶ τῶν ἐξ ὑποθέσεων ἀρχῶν, α. * c. 12.
 περὶ τοῦ φαβωρίνου κατὰ Σωκράτους, * c. 13. Vide & *supra* *ἐπιστήμ.*
 εἰς τὴν φιλολογία χρησιμῶς εἰς τὴν ἡθικὴν φιλοσοφίαν, α. * c. 17.
 περὶ κατὰ φιλοσοφίαν τέλης, α. * c. 13.
 περὶ φωνῆς, δ. ad Boëthum Confutarem virum Peripatheticum, * c. 1. &
 de ordinelibror. & T. 1. p. 430. 444. 490. 540. T. 3. p. 356. &c.
 περὶ κατὰ χρυσίππον λογικῆς θεωρίας ὑπομνήματα γ. * c. 16.
 ὁ χρυσίππος συλλογιστικῆς πρώτης ὑπομνήματα γ. δούλετας α. * cap. 14.
 & 16.
 περὶ χρωμάτων, T. 1. p. 301.
 περὶ ὁσμῆς ψυχῆς κατὰ Ἀσκληπιάδην, α. * c. 8.
 περὶ τῶν τῆς ψυχῆς αἰσθ., T. 1. p. 221.

XXIII. Galeni Editiones.

Operum Galeni editiones *Græca* exstant dux: *Veneta* apud Aldum & Andream Afulanum A. 1525. fol. 5. Volum. 6. Codicibus haud emendatissimis & vel eo inolestia nomine, quod toties novi paginarum numeri incipiunt. Et altera melior atque emendatior, licet & ipsa bene multis adhuc scatens mendis, & capitum distinctione destituta *Basilensis* apud Andream Cratandrum, Joh. Hervagium & Joh. Rebellium A. 1538. fol. itidem tomis V.

Latine editiones sequuntur complures ex variorum interpretatione, qui ad libros singulos jam supra sunt à me commemorati.

1. Lugdunensis, apud Simonem Colinzum. A. 1536. fol. & longe autior meliorque apud Joh. Frellonium A. 1554. fol.
2. Basilensis A. 1541. apud Joh. Frobenium.
 A. 1549. apud eundem Froben. IV. Voluminibus.
 A. 1562. cum præfatione *Comiti Gefneri* in qua præclare differt de Galeno ejusque scriptis atque interpretibus.
3. Venetæ apud Juntas qui decies Galenum Latine ediderunt. A. 1541. 8. deinde in fol. 1550. 1556. 1563. 1570. 1576. 1586. 1600. 1609. 1625. Præstant.

stantissima & plenissima omnium nona est: quam decima ad verbum expressit. Plurimum autem debent hæ editiones *Fabio Paulino*, Medico Veneto, qui Latinas versiones cum Græcis codicibus impressis & MSS. contulit, tum *Antonio Musa Brasavolo* Medico Ferrariensi, qui locupletissimum indicem adjunxit integro ac bene magno volumine in folio.

Græco-Latina editio hæcenus prodiit unica, Parisiis A. 1639. cura *Renati Charterii* Vindocinensis, XIII. Voluminibus in fol. quod elegans ac splendidum opus non Galeni tantum sed & Hippocratis scripta integra & aliorum nonnulla exhibet cum emendatiore versione, textu ad editiones & MSS. recensito & notis hinc inde in calce Volum. adpersis.

Theodorus Gulstonus quoque Medicus Anglicus perperditus Galenum integrum recensere, codicibus variis collatis repurgare, versione accurata, analysi artificiosa, Criticisque annotationibus à capite ad calcem illustrare constituerat, sed morte præreptus immatura non absolvit, de quo conqueritur *Tho. Gatakerus* c. 12. *Adversar.* Quam diligenter in hoc labore versaturus fuisset, conjicere licet à specimine insigni sive scriptis quibusdam Galeni à Gulstone recensitis atque illustratis Lond. 1640. 4. *Cassari* vero *Hofmanni* Medici Altorfni præclarissimi Galenus integer recensitus & emendatus versioneque nova ac commentariis * illustratus XXVI. in folio Voluminibus, latet etiamnum intra privatos forulos Bibliothecæ Clarissimi *Gothofredi Thomæ*, Noribergæ, ad quem hæreditatis jure pervenit ex thesauro librario foceri ipsius *Joh. Georgii Volkameri*. Nescio sitne adeo invehendum in Bibliopolarum prudentiam, quod in communi hoc litterarum contemptu non audent sumptu in tantum opus impenso rem familiarem suam disperdere. Sed è re litteraria utique erat præcipuas *Hofmanni* & *Charterio* aliisque præteritas annotationes à docto aliquo viro excerpti, & relatas ad illius paginas editionis, cum locis Galeni male hæcenus intellectis enotari, tum descriptis quoque Medicis observationibus quæ in illo opere occurrunt singulares & non contemnendæ, uno mediocri volumine tot tantorumque laborum fructus cum lectoribus communicari.

XXIV.

* Vide *Rodolphi Martini Meelfuhreti* V. C. accessiones ad *Almelooveenii* Bibliothecam promissam & latentem p. 139. 140. *Wagensteini* peram libror. juvenil. parte IV. 2. p. 782. *Morhofii Polyhist.* p. 306. lib. 1.

XXIV. INDEX SCRIPTORUM & aliorum quorundam à Galeno memoratorum.

T. notat tomos editionis Græcæ Basilensis, nisi diserte adjungatur
sit Paris.

- A**cademici T. 1. pag. 342. juniores, 383. cum Scepticis & Pyrrhoniis
junguntur T. 5. Paris. p. 284. T. 6. p. 538.
Adraſtus in Ariſtotelem de prædicamentis, T. 4. p. 367.
Adrianus Conſul, T. 1. p. 492. leg. Arrianus.
Adrianus ὁ ἑταῖρος ἔπος σοφιστικῶν, T. 3. p. 455.
Ægimius antiquiſſ. Medicus, T. 4. p. 243. Ἡλίας an alius ſcripſit
παλμῶν de pulſibus, T. 3. p. 8, 44. & 49. ubi Ἡλίας legitur.
Ægyptii Aſtronomi, T. 3. p. 446.
Æneas Medicus (Galeni ut videtur æqualis) T. 2. p. 185. ſeq.
Æſchryon Empiricus Pergamenus Φαρμάκων ἐμπειρικώτατος γίγω, Ga-
leni præceptor T. 2. p. 148.
Æſopus T. 2. p. 149. fabula de duplici mantica, T. 6. Paris. p. 521.
Agathinus T. 3. p. 13. 334. 335. 471. T. 4. p. 3. pneumaticus, T. 3. p. 50.
Athenæi Attaleniſis ſectator 55. Ejus libri de pulſibus, 24. 49. ſeq.
79. ſeq.
Albinus Platoniciuſ T. 4. p. 362.
Alcmæon περὶ φύσεως T. 1. p. 56. T. 5. p. 1.
Alexander Medicuſ T. 2. p. 180. 184. Philalethæſ cognomento, Hero-
philuſ, T. 3. p. 46. Demotheſiſ Ophthalmici præceptor, id. &
Ariſtoxeni Herophilii, 49. non in omnibus cum Herophilo ſen-
ſit, 51. ἐν τῷ ἐ τῶν ἀρεσκόντων, 46.
Alexander aliuſ (Trallianuſ ni fallor) allegatur à Dêmétrio Pepagomeno
lib. de podagra T. 10. Paris. p. 711.
Alexander Damascenuſ Flaviuſ Boëthi præceptor, γινώσκων μὲν καὶ τὰ
πλάτωνος, ἀλλὰ τοῖς Ἀριſτοτέλεſ προſκεκλιμένοι μάλλον, T. 3. p. 455.
Alexandrini & Pergameni Reges, libris coëmendis inter ſe certanteſ,
T. 8. Paris. p. 509.
Εἰσοὶ τῶν ἀνατομικῶν T. 1. p. 73.
Anaxagoraſ T. 1. p. 56. 87. 283. 367. 502. T. 2. p. 17. T. 6. Paris. p. 202.
T. 8. p. 512.

Anaxi-

- Anaximander T. 1. p. 50. T. 8. Paris. p. 567.
 Anaximenes T. 1. p. 50. T. 8. Paris. p. 567.
 Andocides ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, T. 5. p. 603.
 Andreas Medicus T. 6. Paris. p. 498. libris περὶ Φαρμάκων multas nugas
 intexuit T. 2. p. 68.
 Andreæ instrumenta Chirurgica laudat Oribasius de machinamentis
 T. 12. Paris. p. 558. 559. & Galenus ipse T. 5. Basil. p. 584, 655.
 Andreas ὁ Ἑλεναίου. T. 5. p. 711. b.
 Andromachus T. 2. p. 191. junior T. 2. p. 162. Andromachi libri duo
 περὶ συνθέσεως Φαρμάκων T. 5. p. 647.
 Andron T. 4. p. 210. 218. Ἀνδρόνειον T. 4. p. 90. Andronis trochiscus
 five pastillus T. 2. p. 118. 135. 189. 202. T. 4. p. 98. 191.
 Andronicus Rhodius. T. 6. Paris. p. 202.
 Anonymi liber de terra Lemnia sigillata. T. 2. p. 118.
 Anonymus Philosophus qui Galeni ætate in singulari opere docere est
 professus ὁδὸν ἀθανασίας. T. 4. p. 229.
 Antigenes Quinti discipulus. T. 3. p. 453. Anatomica scripsit T. 5. p. 21.
 Antigonus Medicus celebris castrensis. T. 2. p. 180. 184.
 Antiochi Medici dicta qua octogesimum ætatis annum integris sensi-
 bus viribusque superavit. T. 4. p. 269. 270.
 Antipater, (Methodicus) T. 4. pag. 42. Romæ, Galeni tempore. T. 3.
 pag. 295.
 Antipater, (Stoicus) T. 1. p. 255.
 Antiphon T. 5. p. 706. κατὰ τὸ δεύτερον τῆς ἀληθείας, T. 5. p. 423. ἐν τῷ
 πρώτῳ τῆς ἀληθείας, 665.
 Antisthenes Platonicus, ad quem περὶ νέφρων ἀνατομῆς Galenus scripsit.
 Antonii Epicurei liber περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἰδίοις παθήσειν ἐφεδρίας. T. 6.
 Paris. p. 519. 520.
 Antonius Φιλομαθῆς & Φιλόσοφος, cui liber de pulsibus inscribitur. T. 9.
 Paris. p. 333.
 Antonius ῥιζόσομος. T. 2. p. 180. 184.
 Antylli liber secundus de evacuantibus remediis, T. 10. Paris. p. 456.
 457. 458. Oribas.
 Apelas Medicus Galeni æqualis. T. 3. p. 306.
 Apellidis tripartitum T. 12. Paris. p. 558. 568. Oribas. de machinam.
 Apæmantes. T. 4. p. 1.
 Apollonius. T. 2. p. 174. seq. 176. 184. 186. T. 5. Paris. p. 328.

B b b b

Apol.

- Apollonius ὁ βοελάς, ejus liber περὶ χασακίηςων contra Zenonem Herophilium T. 5. p. 413.
- Apollonius Cyprius, Methodicus, discipulus Olympii, Juliani præceptor, T. 4. pag. 42. ubi prima vice Ἀπολλωνίῳ legendum pro Ἀπολλωνίδῳ, Senex valde probatus Romæ, T. 13. Paris. p. 1010, a. 1012, b.
- Apollonius Empiricus T. 4. p. 57. T. 5. pag. 413. de Hippocrati tributis characteribus adversus Zenonem Herophilium T. 5. pag. 413. ante Apollonium Hyblam scripsit. id.
- Apollonius Mus, Herophileus T. 2. p. 189, 190. T. 3. p. 83. Ejus εὐπορίας βοηθήματα T. 2. p. 68. περὶ εὐπορίων φαρμάκων βιβλία, T. 2. p. 150, 189. α. εὐπορίων, 166. seq. 171. seq. 184. liber XXIX. περὶ ἡεροφίλου αἰρέσεως T. 3. pag. 49. Alexandriz diu vixit, T. 2. pag. 173. Archigene antiquior. 174.
- Apollonius Hippocratis discipulus, T. 4. pag. 6. T. 5. pag. 47, 83, 89. T. 10. Paris. pag. 457. Oris, nullus ejus liber Galeni ætate ferebatur, T. 3. pag. 83.
- Apollonius ὁ ἀπὸ Στρατων, Erasistratus, T. 3. p. 51.
- Apollonius ὁ ὄνη, T. 12. Paris. p. 496, 522. Memoratur etiam Apollonius Abderitanus T. 3. p. 187. ex Hippocrate.
- Aratus T. 3. p. 445. T. 8. Paris. p. 574. κατὰ τὰ τελευταία τῶν ἐν αἵρι φαρμάκων βιβλίον T. 5. p. 167.
- Arcefilaus, T. 5. pag. 718, b. Dictum: ἰδεὶς πῶς ἐκ τῶν γινώσκοντων φέρεται, T. 3. pag. 29. Alius Arcefilaus cujus mentio T. 5. pag. 485. ex Hippocrate.
- Archelaus T. 10. Paris. p. 549.
- Archigenes T. 2. p. 157, 161, 162, 163, 165, 166, 167, 175, 177, 178, 179, 182, 183, 184, 186. T. 3. p. 272, 273, 275, 332, 334, 335, 375, 380, 382, 388, 406, 431, 435, 450, 460. T. 4. p. 3. T. 5. p. 301, 456. T. 9. Paris. p. 142. T. 10. Paris. p. 500, 503. Aët. & 549, 578. secta Pneumaticus, T. 3. p. 32, 50. ἡ τῶν τυχούτων ἰατρῶν, T. 2. p. 177. σημειώσεις, T. 2. p. 162. ἱερικαὶ καὶ περὶ τὰς δεξαμέδας T. 3. p. 273, 424, 442. φιλόπονον περὶ τὰ ἰατρικὰ ἔργα T. 3. p. 262. integræ valetudinis. ibid. Aсклеpiadem reprehendit, ibid. Apollonio qui περὶ φαρμάκων scripsit junior T. 2. pag. 174. Mantia quoque & Heraclide Empirico 177. Multa reliquit ἀκτιολογὰ συγγραμμάτια, ibid. sed obfcurus T. 3. p. 250, 263. & in verbis novator. 267. reprehenditur T. 3. p. 259, 260, 262, &c. Ejus liber de helleboro propinando T. 8. Paris. p. 525. Libri

bri undecimi Epistolarum Epistola ad Marsum T. 3. pag. 272. *περί κασσίωης χρήσεως βιβλίον*, T. 2. p. 145. Liber de memoriz læsæ restitutione, ibid. *περί πεπονθότων τόπων* optime scripsit tribus libris, T. 3. p. 270. liber primus 263. seq. 266. liber tertius, 251, 408. *περί τῶν πυρετῶν σημειώσεως*, T. 4. p. 122. liber secundus T. 3. p. 40. libri decem hujus argumenti, eorumque compendium, 408. liber *περί ἐννοίας τῆς πυρετῆς*, ibid. De pulsibus melius prioribus scripsit, etsi non satis distincte nec perspicue T. 3. p. 26. *ἐν μέγα βιβλίον περὶ σφυγμῶν*, 50. & p. 3, 21. seq. 24, 25, 26. seq. 29. seq. 31. sq. 39, 40, 62, 79, 14, 85, 86, 146, 326. T. 4. p. 122. respicitur T. 3. p. 5, 6, 15, 37, 54, 93, 108, 131, 134, 153. & T. 8. Paris. p. 313. *περὶ φαρμάκων*, T. 2. p. 68. *πρῶτον περὶ τῶν κατὰ γένεσιν φαρμάκων*, 166, 176, 190. seq. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρονίων παθόντων μαθητικῶν*, T. 3. p. 280.

Archigenis sectatores: *Εἰς μὲν ὅ τις τῶν πρεσβεύσων τὴν Ἀρχιγένους αἰρεσιν*, T. 3. p. 266. *Ἀρχιγενείων διδασκάλων τις*, id.

Alius est Archigenes cujus apud Hippocratem mentio, id. p. 581.

Archidamus. Vide infra, Diocles.

Archilochus T. 5. p. 618, 630. Ejus jambi T. 4. p. 36.

Archimedes T. 4. p. 36. T. 1. p. 55. naves hostium *ἀπὸ πυρῶν* incendit T. 1. p. 81. Ejus polyspastus five trispastus T. 5. p. 655. & T. 12. Paris. p. 560, 568. *Oribas. de machinam.*

Aristarchus Mathematicus, T. 4. pag. 36. De Grammatico vide infra in Bacchius. Obelorum ejus quibus Homerum dispunxit, mentio T. 5. pag. 17.

Aristo Paficratis F. T. 12. Paris. p. 565. 567. 568. *Oribas. de machinam.*

Aristo Chius unam esse virtutem docuit, scientiam bonorum & malorum, T. 1. p. 291, 309, 310.

Aristo antiquus Medicus, cui tributus liber Hippocr. de dixta T. 4. p. 306. T. 5. p. 43. *ὕγιονόν ἀρχαῖον*, 302.

Aristogenes Chrylippi Cnidii discipulus, T. 4. p. 8, 17.

Aristophanes T. 2. p. 189. Ejus *Δαίμων* T. 5. p. 706. *Νεφέλαι*, T. 5. p. 512. *Ὀλέαδες* T. 4. p. 316. *Ταγνισαί* T. 5. p. 322.

Aristoteles T. 1. pag. 51, 56, 61, 63, 70, 78, 87, 100, 103, 104, 107, 215, 262, 263, 271, 275, 279, 284, 288, 289, 290, 293, 295, 296, 298, 299, 310, 317, 318, 319, 321, 322, 324, 367, 369, 370, 379, 416, 440, 441, 450, 451, 452, 453, 492, 522, 551. T. 2. p. 15, 16, 18, 25, 43, 47, 48, 50, 52, 56, 57, 116, 146. T. 3. p. 21, 39, 45, 301, 336. T. 4. p. 35, 36, 37, 52, 53, 56, 57, 76, 107, 157, 277, 282, 334, 356. T. 5. p. 2, 6, 58, 331, 332,

B b b b 2

339.

- 339, 340, 334, 497, 510, 714, b. T. 5. Paris. pag. 4, 80, 84, 85, 86. T. 6. p. 198, 261, 520. T. 7. p. 355. T. 8. p. 512, 513.
- Ἀριστοτέλει χρηρ προσέχων τον νον ἀπέρ τινη άλλω* T. 1. p. 77. Aristotelis & Theophrasti scripta veluti quædam Physiologicæ Hippocraticæ commentarii T. 3. pag. 36. T. 6. Paris. p. 264. Multi decerpti Medici quæ Aristotelis & Theophrasti scripta ἀμυθώδως legunt T. 2. p. 30.
- Ejus Analytica T. 1. p. 253, 254. Rhetorica, Topica & de Sophisticis Elenchis, ibid. Galeni inscripta Aristotelis Logica commentarii T. 4. p. 368. in Analytica posteriora T. 3. p. 42.
- Libri de cælo. T. 1. p. 56. De generatione atque interitu, ibid. & T. 1. p. 88, 111. T. 3. p. 39, 40.
- De somno & Vigilia. T. 3. p. 227.
- ἐν ταῖς περὶ ζώων ἰσότητος* T. 1. p. 112. de partibus animalium T. 1. p. 67. T. 4. p. 38. T. 5. Paris. p. 84.
- Liber de lapidibus. T. 10. Paris. p. 571.
- Problemata, T. 2. p. 19. T. 5. p. 478. Problematum alia ait solutione indigere, alia supplicio, alia sensu, T. 1. p. 452.
- Aristotelis & Platonis non magnus dissensus T. 1. p. 310.
- Aristoxenus Herophileus T. 3. p. 4786. discipulus Alexandri Philalethæ 49. Ejus liber XIII. *περὶ τῆς ἡροφίλης αἰρέσεως*, id.
- Aristoxenus Musicus T. 4. p. 36.
- Artemidorus Capito scripta Hippocratis recensuit, editionemque suam Hadriano Imp. & aliis probavit, T. 5. p. 4. Sed ipse & propinquus ejus Dioscorides multa ex antiquis lectionibus interpolavit, id. & 309, 431, 442, 478, 485, 488, 489, 496, 572, 661, 707, b. T. 6. Paris. p. 102, 204, 216, 219, 280. T. 8. Paris. p. 509, 516, 581. Artemidorum & Dioscoridem tacito nomine perstringit Galenus T. 5. p. 484. v. 48. In explicando Hippocrate frequenter lapsum notat Paris. T. 8. p. 335.
- Artemidorus οἰωνιστής, T. 5. p. 41.
- Asclepiades T. 1. p. 91. seq. T. 2. p. 9, 14, 184, 186. T. 3. p. 33, 44, 49, 50, 251, 369, 440. T. 4. p. 37, 50, 54, 77, 173, 225, 230, 247, 288, 317. T. 5. p. 17. p. 296, 297, 497, 509, 520. T. 6. Paris. p. 245. Sophista T. 5. p. 341. *ἀντιλογικὴν ἔξω ἔσκησεν* T. 3. p. 418. manifestus impudenter contradicit, T. 2. p. 484 Hippocratis, Herophili, Erasistrati & aliorum veterum Medicorum contemptor, T. 1. p. 436. Veterin Medicinam dixit μελέτην θανάτου T. 4. p. 3. Dogmaticus φιλονεικῶ omnia innovavit in Medicina ibid.

Δσκαλ-

Ἀσκληπιάδῃ οἷος T. 1. p. 489. ἀναρῖα στοιχεῖα sive atomi T. 1. p. 101. T. 3. p. 199. περὶ στοιχείων T. 1. p. 56, 58. Ejus στοιχεῖα à Galeno confutata T. 4 pag. 18. Providentiam conditoris in membris humanis formandis cum Epicuro haud agnoscens impugnatur T. 1. p. 367, 378, 421, 435, 436, seq. 475, 479, 488, 501, seq. 521, 550, seq. & lib. 7. c. 14. de usu partium (in loco qui T. 1. Basil. p. 447. deest) T. 6. Paris. p. 264. & nomine præterito T. 1. p. 367. seq.

Ejus περὶ ἀναπνοῆς καὶ τῶν σφυγμῶν βιβλίον T. 3. p. 51. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐκδόσ, T. 2. p. 180, 184. In obscuriores Hippocratis libros scripsit T. 5. p. 661. in librum περὶ τῶν κατ' ἐντέρον, 667, 674, 687. περὶ Ἀσκληπιάδῃ δογμάτων scripsisse se testatur Galenus T. 3. p. 91. ubi videbis eum Epicuro in multis adfensum, adde 93. seq. Asclepiadem confutavit invicte Menodotus Empiricus, 94. reprehendit Archigenes, T. 3. pag. 262.

Ἀσκληπιάδῃ pro Asclepiadæ sectatoribus. T. 2. p. 485. qui T. 1. p. 91, 96, 97. Ἀσκληπιάδῃ. Vide T. 2. p. 157. seq. & infra in Bithyno seniore & Metrodoro.

Ἀσκληπιάδῃ pro præclaris Medicis T. 1. p. 407. T. 3. p. 428, 451. & pro Æsculapii posteris T. 4. p. 35. Horum duplex genus, Coorum, Cnidiolorumque, ibid. De Æsculapio, id. pag. 67, 226. Deus Pergami ægrotos curans T. 5. p. 493. somnia duo immisit Galeno ægrotanti T. 4. pag. 27.

Asclepiades cognomine Φαρμακίων T. 2. p. 137. multos libros de medicamentis scripsit, id. Ejus τὰν ἰσθμίων p. 68.

Asclepiades junior T. 2. p. 157.

Aspasius in Aristot. de prædicamentis T. 4. pag. 366. Aspasi Peripatetici discipulum audiuit Galenus T. 6. Paris. p. 532. Alius Aspasius cujus meminit Hippocrates T. 5. p. 202.

Assvedus variis in scientiis versatus T. 6. Paris. p. 201.

Atevrissi de Medicina ex animalibus T. 2. p. 131.

Athenæus Attalensis, T. 1. p. 52. seq. 61. T. 3. p. 33, 37, 367, 369. T. 4. pag. 3, 52, 107, 181. T. 5. pag. 17. T. 6. Paris. pag. 493. b. adversus Asclepiadem disputans T. 1. pag. 56. Ejus liber XXIV. T. 3. pag. 231.

ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν i.e. Pneumatici, T. 3. p. 49, 50, 51, 55.

Athenæus ἰατρικός T. 5. p. 41.

Attali, Perg. m. Regis, de Medicina ex animalibus T. 2. p. 131.

B b b b 3

Atta-

Attalus Sorani Methodici discipulus T. 4. p. 178, 179.

Attici & Jones veteres, T. 2. p. 15, &c.

Αττικίζοντες, T. 3. p. 213. Αττικῶν ἀνδρῶν ἑνίς, 332.

Bacchius Herophilus T. 3. pag. 47, 86. Zeuxide posterior, T. 5. pag. 495. Glossas Hippocratis exposuere Bacchius & Herophilus, Aristarcho Grammatico ipsis exemplorum copiam suggerente, 705, 706. In obscuriores Hippocratis libros scripsit, 662. in sextum Epidem. 402. in Aphorismos, 328. ejus ἐκδοσίς καὶ ἀκρίβησιν Hippocrati tributurum, 413. ἀκρόασις, T. 3. p. 47. & 49.

Barlaam Monachus, T. 4. p. 459.

Βασίλειος καὶ τῆς Μελετινῶν διαίτα, T. 4. p. 460.

Bassus cui librum de scriptis propriis dicavit Galenus, T. 4. p. 361.

βήτων & trochiscus T. 2. p. 118, 135. ubi βήτων & 189. ubi βήτων (editio Paris. βήτων) & 202. βήτων.

Flavius Boëthus T. 3. p. 453, 455, 457. Vir Consularis, τὴν Ἀριστεύου ἀρετὴν φιλοσοφῶν. Obiit præfectus Palaestinae Syriae, cui Galenus aliquot scripta sua dicavit, T. 4. p. 362, 364. In ejus gratiam scripsit libros de Hippocratis & Platonis dogmatibus &c.

Cæcilianus, ad quem de puero Epileptico scripsit Galenus T. 4. p. 28.

Caji Platonici discipulum audivit Galenus T. 6. Paris. p. 532.

Callianax Herophileus ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν ἱεροφίλος τε καὶ τῶν ἀπὸ οἰκίας αὐτοῦ, T. 5. p. 495.

Calicles Empiricus, T. 4. p. 57.

Callimachus Poëta T. 3. p. 144. T. 5. p. 455, 715, 2.

Callimachus Herophileus T. 5. p. 447.

Capito. Vide supra Artemidorus Capito.

Ad Celsum Epicureum Epistola Metrodori T. 4. p. 368.

Cercyllius, cujus παλαιὰ βιβλία curavit Galenus T. 4. p. 213.

Charicles T. 2. p. 180, 184.

Charilampus T. 3. p. 455.

Chironium πόντος T. 2. p. 103. ubi & Ἀσκληπείων & ἱεράκλειον. Chironia ulcera, T. 2. p. 128.

CHRISTI mentio T. 3. p. 22, 34. Christianorum T. 4. p. 421.

Chry-

Chrysippus, qui Anatomica scripsit, T. 5. pag. 21, 45 4. Cnidius T. 4. pag. 1, & 8. Erasistrati præceptor, id. pag. 4, 5, 8. & Aristogenis ac Medii, ibid. & 17. ab Erasistrato impense laudatus, T. 4. pag. 1, 11, 14. omnia hujus Chrysippi interitura veretur Galenus, T. 4. pag. 12.

Chrysippus (Philos.) T. 1. pag. 87, 215, 217, 253, 254. 260, 261, 263, 264, 269, 271, 272, 273, 274, 282, 290, 291, 296, 321, 338. T. 2. p. 13. T. 4. p. 35, 36, 37, 52, 107. T. 5. p. 331, 339, 340, 344. & T. 5. Paris. p. 78, 79, 80, 81, 86. obscurus est, ut de ejus scriptis valeat illud: *λαβε μηδὲν καὶ κρατεῖ καλῶς* T. 1. p. 267, seq. plurima in illis *λημμάσια ῥητορικὰ*, 253. de eadem re disputat bis, ter, quater, quinquies, id. & 268. plurimis poetarum dictis scripta sua replet ad sententias suas confirmandas, 265, seq. 267, 268, 270, 294, 308. quorum sententiis tum demum superpondit loco recte uti quis potest, postquam sententiam suam jam demonstravit, 296. Multa innovavit, in Græco sermone cum non Atticus esset sed Cilix, T. 2. p. 30, 32. sed ipse librum edidit de nominibus quæ in dialecticis finxerat, T. 3. p. 22. Libri IV. *περὶ τῶν ἀριστῶν ἀξιοφράσας* contra Aristonem Chium, T. 1. pag. 309, 311, 319. Libri IV. *περὶ τῶν ψυχῆς παθῶν*, T. 1. p. 289. altero tanto prolixiores Galenicis, 293. ex his tres fuere *λογικοί*, 295, 309, 319. tertius optimus *ἠθικός* sive *θεραπευτικός*, 280, 287, 288, 295, 309. T. 3. p. 270. T. 6. Paris. p. 520. Idem opus allegatur T. 1. p. 279, 280, 281, 283, 284, 285, 286, 287, 292, 295, 319. *ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ πάθος ὁρισμῶν γράφων*, T. 1. p. 276, 277. *ἐν τοῖς περὶ τὴν ὁρμῆς*, T. 1. p. 278. *ἐκ ἐκείνων τῶν κατὰ γένεσιν ὁρῶν*, id. *ἐν τοῖς περὶ νόσας λόγοις* egit de elementis T. 1. p. 56. *περὶ ψυχῆς γράμματα*, 221. *πρῶτον περὶ ψυχῆς*, in quo scripserat *περὶ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικῆς*, 253, 261, 264, seq. 267, 270, 274, 295. Chrysippi contradictiones singulari opere persequi voluit Galenus 280, 320. scripsit *περὶ χρωστικῶν λογικῆς θεωρίας καὶ συνλογιστικῆς*, T. 4. p. 367, 368.

Claudianus Galeni amicus, T. 2. p. 159. Confer infra Solon.

Cleanthes T. 1. p. 264, 271. T. 5. p. 340. ejus *γνώμη δι' ἑαυτῶν*, T. 1. p. 292.

Cleopatraz *κοσμητικόν*, T. 2. p. 156, 161, 163, 170. T. 10. Paris. p. 571. Confer infra in Criton, *περὶ μέτρων καὶ σαθμῶν*, T. 4. p. 467. T. 13. Paris. p. 975. Cleopatraz *γενεσις*, T. 7. Paris. p. 873.

Cleopantia secta. infra, in Pamphilus.

Cni;

- Cnidii Medici. T. 4. p. 74. Vide supra Asclepiadz, & Chryſipp. *Κνιδία γνῶμαι*, T. 5. p. 38. 43. T. 6. Paris p. 282.
- Comici veteres T. 2. pag. 15. Comiorum quidam T. 5. p. 43. T. 4. p. 342.
- Comici dictum: *καλῶν ἄρις* & *ἀδυνατώτα* & *λίγην* T. 3. p. 33. 81. *ὡς ἔτε σρεβλὸν ὀρθῶτα ξύλον*, 34. Comici Periclem *μακροκέφαλον πικρῶ- πλόνες*. T. 5. p. 445.
- Conchlacis Ὀφιονικά T. 2. p. 68. liber nugax & commentitius.
- Coriscus pro quovis homine ponitur T. 3. p. 410. T. 4. p. 55, 56, &c.
- Cratevas T. 5. p. 705, 706, a. *πρὶ ὕλης ἰατρικῆς* T. 2. p. 68. peritus τῶν *μα- ταλακῶν Φαρμάκων* T. 5. p. 20. in tertio libro eorum quæ erad- cantur. T. 13. Paris. p. 1010.
- Critias T. 1. p. 264. *ἐν τῷ πρώτῳ ἀφορισμῷ* T. 5. p. 665. *ἐν ἐμιλιῶν προτέρῳ* id. *ἐν δευτέρῳ ἐμιλιῶν*. id. *ἐν τῷ πρὶ φύσεως ἐρωτῷ* & *ἡ ἀρετῶν*, 710.
- Galenus scripsit *πρὶ τῶν πρὸ Κρασίῳ πολιτικῶν ὀνομάτων* T. 4. p. 368.
- Crito T. 2. p. 162, 164, 169, seq. 186. *κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκίαν ἰατρει- σας*, 163. Heraclidz Tarentini, Cleopatraz & aliorum *κοσμημῶν* contraxit quatuor libris. ibi ubi singulorum argumenta recensentur; *ἐν α΄. κοσμητικῶν* T. 2. pag. 161, 165. *ἐν γ΄. κοσμητικῶν* 156, 165. *ἐν δ΄. πρὶ Φαρμάκων*, 185.
- Crito alius antiquior Erasistrati ætate clarus T. 4. p. 8. 10.
- Ctesias Cnidius è gente Asclepiadarum, Hippocratis cognatus, eum re- prehendit T. 5. p. 652.
- Cynici fugientes τὴν *ἐν τῇ λογικῇ θεωρίᾳ γυμνασίαν* T. 6. Paris. p. 541.
- Damocrates T. 2. p. 132, 169, 189.
- Damon Musicus T. 1. p. 292.
- Demetrius Philosophus. Infra, in Magnus, Demetrius Alexandrinus Favorini amicus T. 3. p. 455.
- Democritus T. 1. pag. 46, 56, 101. T. 5. pag. 478. T. 7. Paris. pag. 355. T. 8. Paris. pag. 355. Ejus dictum, *σωμῶσαν ἐπιληψίαν ἐναι μικράν* T. 5. p. 398.
- Demosthenes Philalethes, Alexandri Philalethz discipulus Herophi- lius, patria Bithynus, tres *de oculis* libros scripsit, qui laudantur T. 3. pag. 46. quo loco male T. 8. Paris. pag. 10. *σφυγμῶν* legitur pro *ὀφθαλμῶν*. Ejus *ἀσφάλθη*. T. 12. Paris. pag. 558. *Oribas. de masbinam*.

Demo-

Demosthenes Rhetor, T. 1. pag. 296. T. 3. pag. 44. T. 4. pag. 36. T. 5. pag. 592.

Dexippus T. 4. pag. 6. Hippocratis discipulus T. 5. pag. 47, 89. nullus ejus liber 83.

Diagnos T. 1. p. 502.

Dialectici T. 7. Paris. p. 351, 352, &c.

Dievches T. 4. pag. 38, 107. Dogmaticus, id. pag. 3. Anatomica scripsit T. 5. pag. 21.

Dio (Chrysoft.) T. 3. p. 23.

Dionis & Theonis nomina pro quovis homine, T. 1. pag. 64, 320, 524. T. 2. pag. 30. T. 3. pag. 8, 27, 31. seq. 65, 450. T. 4. pag. 45, 47, 56. T. 5. pag. 303, 374. (ubi *Perigenis* nomen similiter) 540, 666. T. 6. Paris. pag. 549, ubi nomine *Theodori* quoque ita utitur & T. 7. Paris. pag. 350, ubi nomine *Typhonis*. Vide & *Coriscus*, & *Socrates*.

Diocles T. 1. pag. 91, 103, 324, 334, 107. T. 2. pag. 13, 68. T. 3. pag. 218, 417, 424, 425, 428, 431, 439, 444. T. 4. pag. 38, 35, 50, 75, 107, 305, 109. (ubi *παλαιόν* vocat) 312, 317. T. 5. pag. 340, 478, 653. T. 6. Paris. pag. 276, 493, b. T. 7. Paris. pag. 355. T. 9. Paris. p. 142. T. 12. Paris. pag. 477, 478. Erasistrato antiquior T. 4. pag. 1, 4, 6. Dogmaticus, id. p. 3. & 303. Carystius Rhetor, 474. Anatomica scripsit, T. 5. p. 21. Diocles *ἐν ἀρχιδάμῳ*, T. 2. p. 19, 20, 22, 24, 25. *πρὸς γυναικῶν*, T. 5. p. 475. *ἐν τῷ πρὸς ἐβδομάδων*, T. 5. p. 147. Diocles Carystius *ἐν τῷ πρὸς ἐπιδόσεων βιβλίῳ*, 615. *πρὸς τὴν κατ' ἡσθεῖαν*, 661, 667. *πρὸς λαχάνων*, T. 5. p. 649. Ejus liber, cui titulus *παθῶν, αἰτία, θεραπεία*, T. 3. p. 278. T. 5. p. 301. *ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν πρὸς Πλείεσαρχον υγιεινῶν*, T. 4. p. 303, 312.

Diodorus Grammaticus (interpreti Diodotus) T. 4. pag. 15. idem est *πανίσχυρος* ille Grammaticus T. 3. p. 302.

Diodorus Empiricus T. 4. p. 57.

Diogenis Apolloniataz *δέυτερον πρὸς φύσεως*, T. 5. p. 473.

Diogenes Babylonius T. 1. p. 258, 259. *ἐν τῷ πρὸς τῇ ψυχῇ ἡγεμονικῇ*, T. 1. p. 257. animam sanguinem esse docuit, 264.

Diogenes Cynicus T. 3. p. 315. T. 6. Paris. p. 523. T. 7. p. 351.

Diogenianus ad quem *πρὸς ἀντισταλλομένων* scripsit Galenus T. 13. Paris. pag. 965.

Diomedes Rhetor T. 3. p. 455.

C c c c

Diony-

Dionysiodorus Medicus T. 2. p. 157.

Dionysius T. 4. p. 28, 29. Medicus Methodicus, 42;

Dioscorides *Φακός* Herophilens T. 5. p. 705.

Dioscorides Anazarbeus T. 5. pag. 331. T. 2. p. 14, 61, 80, 92, 93, 96, 100, 103, 104, 105, 112, 117, 122, 134. T. 10. Paris. p. 572. quem Dioscorides Alexandrinus exscripsit, 705. non satis gnarus Græcæ linguæ T. 2. p. 144. peritus τῶν μεταδικῶν *Φαρμάκων* T. 5. p. 20. Ejus libri quinque περὶ ὕλης ἰατρικῆς commendantur T. 2. p. 68.

ἐν α' περὶ ὕλης T. 5. pag. 710, b. 711, b. 714, a. 715, b. T. 2. p. 23. ἐν β' T. 4. p. 312. ἐν γ'. T. 2. p. 69, 76, 80. ἐν δ'. p. 91.

Dioscorides περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν T. 4. pag. 468. περὶ ἀντιμεβαλλομένων T. 13. Paris. p. 965.

Dioscorides junior Hippocratis scripta recensuit & obelis dispunxit T. 5. p. 17. Artemidori Capitonis (de quo supra) cognatus, id. 4. multa in antiquis lectionibus immutavit, id. & T. 5. pag. 17, 18, 113, 204, 207, 216, 219, 309, 309, 404, 431, 442, 456, 459, 465, 478, bis. 485, 489, 502, 508, 512, 516, 661, 707, b. T. 6. Paris. pag. 280. T. 8. Paris. p. 536, 581. T. 9. Paris. p. 141. reliquis γραμματικώτερον T. 5. pag. 463. patrum Galeni ætate clarus, 705. Alexandrinus 711, b. Hippocratis voces exposuit, 705, 706, 707, b. 708, a. b. 712, 714, 716, b. 717, b. 718, b. ἐν τῷ πρώτῳ ὕμνων, 709, b. ἐν τῷ περὶ λαχάνων, ibid. nisi pro Dioscoride utrobique, quod suspicor, est legendum Diocles.

Diphilus Siphnius περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσέσι καὶ ὑγιαίνεσι, T. 6. Paris. p. 498.

Dogmatici T. 3. p. 53, &c. λογικοί T. 3. p. 349, &c.

Draco legislator T. 4. p. 51.

Draceni Hippocratis F. à quibusdam tributum προφήτικόν T. 5. p. 187.

Elephantides T. 2. p. 158.

Empedocles T. 1. pag. 264, 267, 270, 314, 316. T. 2. pag. 17. T. 5. pag. 471. T. 7. Paris. pag. 355. T. 8. Paris. pag. 513. Medicus T. 1. pag. 334. στοιχεῖα quatuor immutabilia esse docuit T. 1. pag. 56. T. 5. pag. 67. 8. ejus περὶ φύσεως, T. 1. pag. 56. T. 5. pag. 1. Schola ejus Medica T. 4. pag. 34.

Empirici T. 2. p. 5, 20, 56, 166, 175. T. 3. p. 255. T. 4. p. 40, 51. &c. eos non plane adspernatur Galenus, addit tamen quare eos non probet T. 3. p. 271.

p. 271. reprehendit quod summos se Medicos professi curare morbos nolint, 205. Superstitiosis utantur remediis T. 4. p. 420. aliorum inventa ambitiose oppugnent, 301.

Ephicianus Stoicus Hippocratem *μετρουμένην ἐπὶ τὸ σωτικώτερον*, T. 4. p. 370. Ficianus corrupte appellatur T. 5. p. 407. & T. 8. Paris. p. 581. Galeni præceptor & Quinti discipulus, ibid. & T. 5. p. 665. ubi vocatur *Ἰφικίανος* quæ vera videtur esse scriptura.

Epicurus T. 1. pag. 46, 47, 93, 94. 101, 276, 279, 288, 290, 317. T. 2. pag. 9. T. 5. pag. 1, 338, 496. T. 6. Paris. p. 509. quomodo à magnete trahi putarit ferrum, T. 1. p. 93. Venerem nunquam prodesse, ac bene actum si non noceat T. 5. p. 398. Providentiam conditoris in membris humanis non agnoscens impugnatur T. 1. p. 219, 367, 378, 489, 502 & libro VII. c. 14. de usu partium, loco qui T. 1. Basil. p. 447. desideratur. Epicureorum plures mundi, T. 6. Paris. p. 551. atomi T. 1. p. 199. Quæ adversus Epicureos Galenus scripsit, memorantur T. 4. p. 368.

Epigenes ad quem de parvæ pilæ ludo scripsit Galenus, T. 4. p. 301. & librum *περὶ τῆς προγνώσεως*, T. 3. p. 451. *Φίλιππον* vocat, 461.

Epigonius T. 4. p. 217.

Erasistratus T. 1. pag. 72, 91, 95, seq. 111, 215, 217, 297, 305, 311, 312, 318, 328, 412, 414, 418, 436, 440, 442, 444, 446, 460. T. 2. p. 13, 173. T. 3. pag. 8, 17, 37, 42, 51, 81, 82, 135, 181, 250, 253, 259, 279, 307, 314, 351, 369, 456. T. 4. pag. 37, 38, 52, 53, 62, 83, 94, 97, 107, 225, 303, 484, 485. T. 5. p. 2, 17, 21, (ubi inter eos qui anatomica scripsere) 26, 27, 340, 397, 453, ult. 502, 512, 520. T. 5. Paris. p. 79, 80, 283, 284. T. 6. Paris. p. 245. T. 8. Paris. p. 513. T. 11. Paris. p. 185. semper laudans naturam sapientissimam T. 1. pag. 421. aliqua tamen frustra fecisse affirmavit, id. & T. 6. Paris. p. 264. veri non usquequaque studiosus T. 1. p. 324. Hæfizum redarguit, T. 5. Paris. p. 284. alienus à Philosophia Peripatetica, T. 1. p. 100. Chryssippi Cnidii discipulus. Vide supra, Chrysippus. Eum nonnulli Hippocrati conferendum censuere, T. 4. p. 2. ipse Hippocrati se prætulisse videtur, id. p. 3, 4, &c. in minimis etiam diligentissimus, id. p. 1.

Ejus *περὶ αἵματός ἀναγωγῆς* T. 3. p. 297, 298, 299. T. 4. p. 1, 5, 6, 8, 13, 14, 16. T. 5. p. 624. Venæsectionem improbavit T. 4. p. 264. *ἐν τοῖς περὶ κατὰ πρῶτης καὶ ἀναδόσεως καὶ πύσεως* T. 1. p. 95. seq. 414. *ἐκ τῆς πρώτης τῶν καθόλου λόγων* T. 1. p. 100. *ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν καθόλου*, 102. *τὰ περὶ*

C c c c 2

διαι-

- Διμερέσιον βιβλία senex scripsit, T. 5. pag. 313. allegantur T. 4. pag. 8. liber I. & II p. 9. ἡ πρὶ κοιτίας πραγμασίαια, T. 4. pag. 11. β' πρὶ κοιτίας, T. 5. pag. 301. πρὶ τῶν κατὰ κοιτίαν παθῶν, T. 4. pag. 8. πρὶ πρὸς λυσσεως, T. 4. pag. 16. secundo de paralyfi libro. T. 6. Paris. pag. 553, 554, 555, 556. πρὶ τῶν παρίστων, T. 4. pag. 8. πρὶ ποδάγρας, T. 4. p. 8, 16. πρὶ πυρετῶν πραγμασίαια, T. 1. p. 303. primus de febris, T. 1. pag. 304. T. 4. pag. 8, 9, 16. T. 5. pag. 40, 41, 47, 83, 89. T. 7. Paris. p. 351. seq. tertius T. 4. p. 2, 5, 15, 17. τῶν πυρετῶν θεραπεία, T. 4. pag. 11, 50. ὑγιεινῶν συγγράμματα five ὑγιεινῶν πραγμασίαια, T. 4. p. 8. ἐκ δ' πρώτης ὑγιεινῶν, T. 3. p. 145. seq. T. 4. p. 15. Contra Erasistratum & Erasistrateos de venz sectione disputat Galenus T. 4. p. 1. seq. pag. 7. seq. Alia quz contra Erasistratum Galenus scripsit memorantur T. 4. p. 366.
- Erasistratii T. 1. pag. 96, 97, 303. T. 3. p. 42, 45, 47, 51, 108. T. 5. p. 503. T. 7. Paris. p. 352. &c. Vide & infra, Hermogenes, αἰμοφόβοι διέτι, quod venz sectionem improbant, T. 4. p. 25. post Herophilis obitum florere T. 3. p. 44.
- Eratosthenes Cyrenzus T. 8. Paris. pag. 568. ἐν τοῖς πρὶ ἀρχαίας κωμῶδίας ostendit priscos Poētas multa vocabula recens effinxisse, T. 5. pag. 705.
- Erotianus T. 5. p. 711, b.
- Euclides T. 5. p. 606. T. 6. Paris. p. 319. ejus σοιχεῖα, id. 537. XI. σοιχείων θεώρημα δεικνὸν ἀποδείξας, T. 1. pag. 483. theorema primum libri φανομένων, T. 1. p. 319.
- Eudemus antiquus Peripateticus in cujus πρὶ λήξεως librum scripsit Galenus T. 4. p. 367, 368.
- Eudemus T. 4. p. 364. T. 5. p. 340. T. 9. Paris. p. 242. Anatomiz peritus T. 1. p. 318. T. 5. p. 20. Anatomica scripsit, id. 21. Primus post Hippocratem Eudemus & Herophilus de nervorum anatome cum cura scripsere T. 3. p. 182. reprehenditur T. 1. p. 397.
- Eudemus Medicus Methodicus T. 4. p. 42. T. 5. p. 301.
- Eudemus junior Peripateticus à Galeno curatus T. 3. pag. 452. seq. T. 5. p. 383. Pergamenus T. 4. p. 106. habitu corporis gracili, hirsuto ac musculosō T. 1. p. 77. T. 5. p. 60. seq.
- Evenor T. 5. p. 653.
- Eugenianus, cui libellum eo ordine libror. suorum inscripsit Galenus T. 4. p. 368. & librum septimum ac sequentes de Methodo medendi, p. 106, 129, 139. cum Galeno Romz versatus, 119.

Eupho-

Euphorion T. 5. p. 455.

Eupolidis de Aristide dictum T. 6. Paris. p. 530. Avtolycus secundus ἐκ προτέρης διασκευασμένῳ T. 5. p. 38. Galeni περὶ τῶν πολέμων νόσων ὡς Εὐπολίδι T. 4. p. 368.

Euripides T. 5. p. 322. Ejus Hercules cum Admeto dialogus T. 1. p. 287. Medea T. 1. p. 267, 268, 271, 282. Menelaus T. 1. pag. 281, 282. de Oreste, T. 5. p. 592. de Theseo T. 1. p. 287. Euripides ἐν ὑπὸ πύλῃ T. 5. p. 615. Euripidis, Sophoclis & Æschyli tragediarum antiquos Codices pignore quindecim talentorum ab Atheniensibus mutatus Ptolemæus Evergetes T. 5. p. 412.

Euryphon T. 2. p. 68. T. 3. p. 378. T. 4. p. 109, 351. T. 8. Paris. p. 509. Anatomica scriptis T. 5. p. 21. Ei quædam tribuuntur quæ sub Hippocratis nomine existant T. 3. p. 188, 198. T. 5. p. 455. (ubi pro ἰδίας γνώμῃς leg. κινδύνας) 456. Erasistrato antiquior T. 4. pag. 1. antiquissimus Medicus ad quem nonnulli retulere librum περὶ διαίτης υγιεινῆς T. 4. pag. 396. T. 5. pag. 43. Scriptis de succedaneis medicamentis, T. 13. Paris. pag. 965.

Favorinus T. 3. p. 22, 455. impugnatur à Galeno περὶ ἀρίστης διδασκαλίας. Scripserat etiam Galenus librum pro Epicteto adversus Favorinum, qui intercidit.

Ficianus, Vide supra, Ephicianus.

Flavius vir Consularis Aristotelicæ studiosus Philosophiæ T. 3. pag. 453. Vide supra, Roethus.

Galenus θαυμασιῶν ἰατρῶν. T. 8. Paris. p. 358. Theophil. de urin. ἐγὼ Γαληνός, T. 5. p. 443.

Galeni pater T. 3. p. 23, 412. T. 4. p. 352, 356, 370. T. 6. Paris. p. 531. seq. itinera T. 2. p. 117, 118, 123, 125. triginta annis post scripsit libros de simplicibus medicamentis T. 2. p. 127. morbi, T. 3. p. 261, 288. T. 4. pag. 27. ubi somnium duplex salutare ab Æsculapio immissum, Principibus Romæ viris καὶ πᾶσιν ἰφειλῆς τοῖς αυτοκράτορσιν ob artis suæ præstantiam innotuit, T. 3. p. 271. ἰατρῶν ἀρχὴ γηραιῶν ἰαμακόδε μεχρὶ σήμερον ἡρμούνῃ κατὰ Στραπείαν, ibid. Diis testibus invocatis. Prænotiones ejus Medicæ, T. 3. p. 306, 455. in nulla prædictione se offendisse vel aberrasse, T. 8. Paris. pag. 548. σύν Θεῷ δ' εἰπεῖν, ἡμεῖς ἔδε ποτε ἀπετύχοντο ἐν κτερίᾳ προῤῥήσας, T. 5. p. 383. famam se neuiquam captaisse T. 4. p. 106. Prolixitatem in scribendo excusat T. 2. pag. 29. seq. T. 4. p. 265. non solet idem pluribus lib-

brorum suorum locis repetere T. 1. p. 321, 326. T. 4. p. 19. non vult adscribere modum quo medicamenta adulterantur T. 2. p. 125. nec scdā aut pernicioſa medicamenta T. 2. pag. 130, 131, 136, 486. nec luxurioſa pag. 163. Scripta ejus plurima cum templo Pacis Romæ conflagraverunt, T. 4. pag. 363, 367. Multa animalia viva diſſecuit T. 1. pag. 311. Lectores cupit à ſectarum rabie alienos, T. 3. pag. 272. ſectariorum ſervitutem deſcribit T. 1. pag. 338. T. 2. pag. 13. T. 3. pag. 30. eos præ φιλονικία ſenſum ſæpe communem perdere T. 2. pag. 487. Variarum ſectarum præſtantiffimis Magiſtris innutritus nullam odit T. 3. pag. 271. Non vitio vertendum ducit, ſi quis adverſus Hippocratem ſcribere aggrediatur, T. 5. pag. 329. Nec Hippocrati nec alii cuicumque ſimpliciter habendam fidem, 465. De animæ natura negat ſe βελτίαν ἀποδείξιν habere, T. 1. pag. 221. T. 2. p. 58. T. 5. p. 510. Sæpe teſtatur in nominibus ſe eſſe facilem T. 2. p. 57, 141. T. 3. p. 7. ſeq. 20, 23, 314. T. 4. p. 45, 47, &c. at perturbato nominum uſu res quoque confundi, T. 2. pag. 34. T. 3. p. 253. obſcura & ambigua perinde eſſe ac ſi non ſcripta eſſent, T. 3. p. 262. accentuum rationem, niſi ſenſui officiant ſuſque deque habendam T. 5. pag. 557. Senſibus parum tribuentes Scepticos excludit T. 2. p. 13. 17.

Obteſtatio Galeni ad Sophiſtas T. 3. pag. 55. πείσασθε πρὸς τὸ διὸς ἡδὴ πρὸς μὴδὲν προσηκόντι λόγῳ ἐπιφορῖζοντες τὴν τέχνην καὶ ὕσαν κατὰ ἐαυτὴν μικρὰν. Deſiſſite, per Deos, tandem aliquando nugis nihil ad rem pertinentibus artem onerare, vel per ſe ſatù longam.

Galenus περὶ ἐμφύτης θερμοſίας ὑπομνήματα, T. 3. pag. 177. περὶ δυσπνοίας quantum librum promittit in extremo libri tertii, T. 3. pag. 198. ἐν τοῖς τῷ κοινῷ λόγῳ βελτίοις, T. 5. p. 666. περὶ ἱπποκράτους ἀληθείας, T. 5. pag. 527. ἐν τοῖς κατὰ φιλοſοφίαν λόγοις, T. 5. pag. 541.

οἱ τὰ θεραπευτικά γεγράφτες, T. 3. pag. 241.

Glaucias Empiricus T. 4. p. 57. T. 5. p. 442, 471, 488. T. 6. Parif. p. 297. T. 12. Parif. p. 477, 479, 482. librum περὶ χυμῶν tribuit Hippocrati cuidam juniore T. 8. Parif. pag. 508. In Hippocratis fere omnia ſcripſit, 535. à Zeuxide reprehenuſus, 556.

Glaucio Philoſophus, Platonicus ut videtur, ad quem Therapevtica ſcripſit Galenus T. 4. p. 197, 208. T. 10. Parif. p. 601.

Glaucus Philoſophus T. 3. p. 306.

Gor-

Gorgias *πρὸς Φύσεως* T. 1. p. 46.

Gorgias Medicus Galeni æqualis T. 3. p. 306. cui librum de causis pro-
catarteticis dicavit T. 7. Paris. p. 347, 352.

Grammatici in Homerum T. 3. p. 44. enarrantes quid sit *ῥοιζέειν* 33.

Hegetor, T. 3. p. 83.

Heliiodori de fasciis liber exstat Græce & Lat. T. 12. Paris. p. 518. & Ori-
basii ex eo excerpta, Latine p. 557.

Heracianus quem Galenus audivit Alexandriz, scripsit Anatomica T;
5. pag. 21.

Heraclas sive Heraclides è quo Oribasius librum de fasciis collegit, qui
Latine exstat T. 12. Paris. p. 553. Ephesius p. 559.

Heracides Empiricus. Vide paulo infra, Tarentinus.

Heraclides Erythræus Herophilus T. 3. p. 48, 83. T. 5. p. 412. Ejus liber
septimus *πρὸς Ἡροφίλου αἰρέσεως* T. 3. p. 49. in secundum & sex-
tum Epidemiorum T. 5. p. 442.

Heraclides Ponticus T. 3. p. 369. ejus liber cui titulus *ἄπνης* T. 3. pag.
169, 314.

Heraclides Tarentinus T. 2. pag. 121, 156, 158, 161, 163, 164, 185. T. 4.
pag. 306, 314. T. 5. pag. 412, 413, 535, 653, 674, 705. T. 6. Paris. pag.
257, 260. T. 9. Paris. pag. 141. Empiricus T. 3. pag. 45. T. 4. p. 57.
T. 5. pag. 488. *ὁ τῶν τυχεύων λόγος* T. 2. pag. 177. Archigene an-
tiquior, T. 3. pag. 424. *ἐν οἷς ἀμιλεγει πρὸς τὸ πρὸς σφυγμῶν Ἡροφίλου*
T. 3. pag. 46. *πρὸς σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων* T. 2. pag. 68.
in omnia Hippocratis scripsit, T. 5. p. 662. T. 6. Paris. pag. 508. in
Aphorismos T. 5. p. 328.

Heraclitus T. 1. p. 50. *πρὸς Φύσεως* T. 5. p. 1. ejus dictum *εἰς ἐμοὶ μένει*
T. 3. p. 53.

Heras T. 2. pag. 166, 189. *ἐν τῷ νάρθηκι* T. 2. pag. 155, 156, 160. *Φαρ-
μακίδι βέλῳ*, T. 2. pag. 186. *πρὸς συνθέσεως φαρμάκων*, T. 5.
pag. 647. Musæ medicamentum in Herz *τόμῳ* scriptum T. 4.
pag. 218.

Hermeti Ægyptio tributus liber *πρὸς τὰς λς' τῶν ἀρσενικῶν ἱερῶν βο-
τάνας* T. 2. p. 68.

Hermogenes Erasistrati sectæ addictus T. 2. pag. 13.

Herodicus T. 3. p. 387.

Hero-

Herodotus (Histor.) T. 4. p. 312. T. 5. p. 323, 629.

Herodotus Medicus T. 2. p. 12. (Pneumaticus id. p. 13.) 14, 32. T. 4. pag. 109, 355. libri de vacuantibus remediis, T. 10. Paris. p. 457. *Oribas.* liber *ιατρικός*, T. 5. p. 472.

Herophilus T. 1. pag. 217, 297, 324, 417, 433, 459, 465, 521, 527. T. 2. pag. 11, 13, 68, 189. T. 3. pag. 8, 18, 24, 26, 30, 33, 42, 50, 55, 69, 81, 83, 129, 367, 440, 311. T. 4. pag. 437, 51, 52, 63, 83, 364, 443, 278. T. 5. pag. 167, 240, 301, 340, 397, 446. T. 5. Paris. pag. 78, 86. T. 6. Paris. pag. 276. T. 7. Paris. pag. 356. T. 9. Paris. pag. 142. Carthaginiensis T. 1. pag. 370. dialecticus T. 4. pag. 38. Praxagoræ discipulus (cum Philotimo) ibid. & T. 3. pag. 45. & 364. ubi Herophilus Praxagoræ reprehendit. Dogmaticus T. 4. pag. 3. Anatomes peritus, T. 1. pag. 318, 436. T. 5. pag. 20. Anatomica scripsit, 22. ipse & Eudemus primi post Hippocratem *ἐπιμελῶς* scripsere *περὶ νέρων ἀνατομῆς*, T. 3. pag. 282. De pulsibus optime scripsit T. 3. pag. 26, 87. ejus *πραγμασίαι περὶ σφυγμῶν*, T. 3. pag. 44, 45, 175. ab Archigene allegatur, id. p. 29. Contra ejus de pulsibus scripsit Heraclides Tarentinus: Etiam separatim scribere voluit Galenus T. 3. pag. 129. T. 8. Paris. pag. 314. in Aphorismos Hippocratis Herophilus scripsit T. 5. p. 329.

Herophilii T. 3. pag. 30, 42, 44, 45, 79, 344. T. 5. pag. 503. Vide suo loco, Alexander, Apollonius Mus, Aristoxenus, Bacchius, Chrysermus, Heraclides Erythræus & Zeno. *περὶ τῆς Ἡροφίλου αἰρέσεως γεγραμμέναι*, T. 3. pag. 45. Vide Heraclides Erythr. & Callianax.

Hesiodus T. 1. p. 266, 267, 339, T. 4. p. 35, 334. T. 5. p. 11, 16. Theogonia T. 1. p. 273.

Hesitiz ab Erasistrato reprehensus T. 5. Paris. p. 284.

Hiero, cui Methodum medendi inscripsit Galenus, T. 4. pag. 34. ubi *φίλῆατον*, & 39. ubi *κράτιστον* appellat, 47. *συνδιαίρεσις* Galeno *εὐθύς ἐκ μερανίας*, 61. ante opus à Galeno absolutum obiit in itinere, T. 4. pag. 106.

Hipparchus T. 1. p. 551. T. 4. p. 36. ejus liber quo probavit, mensem non esse integrorum dierum XXX. T. 3. p. 445.

Hippio Centaurius T. 4. p. 442.

Hippocrates Gnosidici F. Medicorum Principis avus, cujus esse putantur libri duo *περὶ ἀεθρῶν*, T. 5. p. 43. & *τὸ κατ' ἡγήριον*, 527.

Hippo-

Hippocrates Magnus Heraclidis F. *ὡς αὐτὸς Φωκῆς ὁ Ἱπποκράτης ἀρχόμεθα λέγειν* T. 1. pag. 370. *ὅταν καλῶν ὁ πυχῆς ἀπαντᾷ ἡμῶν ἡγεμῶν* T. 4. p. 1. Liber Hippocratis *ἐν μικρῷ πινακίδι*, quæ nempe Theſſalus filius tanquam genuina Parentis sui selegit, T. 3. pag. 181. Scripta Hippocrati multa abjudicata *ὑπὸ Φιλοκλείας*, T. 3. pag. 191. Hippocrates an Empiricus? T. 5. p. 616. *Ἱπποκράτειν* variz lectiones in Hippocrate T. 1. pag. 49. T. 5. p. 67, 77, 94, 97, 105, 113, 114, &c. optimum quæ sibi videtur semper interpretari se ait Galenus T. 5. p. 61. *ἀμαρῆσιν* & *πρώτῃ βιβλιογραφῇ καὶ μετὰ ταῦτα μείωσιν* ἀμαρῆς pag. 116, &c. Locus male Hippocrati insertus T. 5. p. 21, 26, seq. 37, &c. Multi exegetæ Hippocratis T. 5. p. 27, 29, 114. Vide Artemidorus Capito, Dioscorides, Heraclides Tarentinus, Zeuxis, Bacchius, Glaucias &c. Jonica veteri lingua usus Hippocrates five Attica T. 5. p. 62, 527. T. 8. Paris. p. 517. Galenus libellum scripserat *πρὸς Ἱπποκράτους Μελέτην*, ibid. usitatissimis vocabulis libenter est usus, 422. Singulares Galeni de singulis Hippocratis scriptis observationes Criticas ac censuras, quorum alia ab eo ut ederentur scripta, alia tantum memoriæ causa in commentarios relata, & à filiis interpolata & edita fuisse observat, retuli supra libro 2, capite 24.

Filii Hippocratis Theſſalus & Draco, quorum amborum filii fuerunt & ipsi Hippocratis nomine T. 5. p. 17, 187. T. 8. Paris. p. 509.

Hippocrates Draconis F. habitus à quibusdam pro auctore libri V. *Ἐπιδημίων*, T. 1. p. 181. & libri *πρὸς ἀγῶν*, T. 12. Paris. p. 272. *Pallad.*

Hippocrates Theſſali F. creditus auctor libri *πρὸς νύκτων* T. 5. p. 456.

Hippocratii T. 5. pag. 24. *Ἱπποκράτειν* *ἐαυτοῦς ὀνομάζοιεν* T. 3. pag. 168. T. 5. pag. 504.

Hipponax T. 5. p. 322, 707, b. ejus Jambi T. 4. pag. 36.

Homerus T. 1. pag. 60, 265, 266, 267, 271, 272, 273, 275, 281, 283, 284, 296, 308, 309, 310, 339, 407, 413, 446. T. 2. pag. 118, 132. T. 3. pag. 20, 33, 44, 375, 455. T. 4. pag. 36, 267, 302, 312, 313, 342. T. 5. pag. 1, 3, 21, 41, 111, 313, 522, 542, seq. 579, 580, 668, 681, 694, 913, b. T. 5. Paris. pag. 87, 273, 278. T. 7. Paris. pag. 192. T. 8. Paris. pag. 569. *Θιότορ* *Ἡσίοδος ποιητής*, T. 4. pag. 35. *Ποῦτα καὶ ἔχον*, T. 3. pag. 431. T. 5. pag. 501, 557, 559, 587, 598, 599, 601, 617. (ubi Aristophanis nomen male videtur adjectum) 639, 659, 697, 713, b.

D d d d

Hygie-

Hygieni emplastrum T. 2. pag. 169.

Hyperides ἐν τῇ κατὰ Διοκλῆνους T. 5. pag. 665.

Ibycus T. 5. pag. 455.

Ἰωαχὶν Μαγιστοπολίτης T. 4. p. 459.

Jones ponunt Φ pro Θ, ut φλάσμα pro θλάσμα T. 5. p. 699.

Iphicianus. Vide supra, Ephicianus.

Iphiclus celeritate praestans T. 4. p. 223.

Julianus Alexandriz docuit T. 5. pag. 337, 339. Thessali sectator, ibid.

Methodicus, Galeni aequalis T. 4. p. 43. Apollonii Cyprii discipulus. Ejus εισαγωγὰς saepius recoctæ, ibid. Contra ejus librum secundum (ex libris XLVIII. quos adversus Hippocratis Aphorismos scripserat) pro Hippocrate scripsit Galenus T. 4. p. 366. T. 5. p. 337. seq.

Ejus liber περὶ μεθόδου cui titulus φίλων T. 5. p. 338.

Iustus T. 3. p. 455. T. 10. Paris. p. 500, 503. *del.*

Leontius Aglaionis T. 1. p. 294. (ἐ Platone)

Leucii emplastrum T. 2. p. 169.

Leucippus T. 1. pag. 47, 101.

Lucius Martius T. 8. Paris. p. 577.

Lycurgus T. 4. p. 36. legislator T. 4. p. 51.

Lycus Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 5. pag. 21. Macedo T. 1. pag. 79, 421. T. 4. pag. 363. T. 8. Paris. p. 535. Empiricus T. 4. p. 57. T. 5. pag. 503. T. 8. Paris. pag. 519, 580. Ejus in libros Epidem. T. 5. p. 395, 396, 400, 406, 465, 467. Hippocratem non recte intellexit, T. 4. p. 370. contra eum pro Hippocrate scripsit Galenus, T. 4. p. 366. T. 5. pag. 329. ubi ejus ἐξηγητικά in Hippocratis Aphorismos commemorantur.

Lyricorum five Μελικῶν τροφή, ἀντίτροφε, ἐπωδός T. 1. p. 556.

Lyfias T. 3. p. 44. T. 4. p. 36. κατὰ πολισχά T. 5. p. 665.

Machzrion T. 4. p. 217, 219.

Magnus T. 3. p. 31. seq. 51, 85, 87. de pulsibus non male scripsit, ibid. ante Archigenem. Pneumatica sectæ addictus, 33. Male μάγνης legitur pag. 37. & p. 79. μάγνα, quod utrumque in Paris. emendatum. Ejus liber III. τῶν ἐφευρημένων μυστῶν τῶς θεμιτῶν χάριν ad Demetrium Philosophum T. 3. p. 31.

Magnus

Magnus Jatrofophista μέγας Γαληνὸς περὶ ὕδρων γράψας T. 8. Paris. pag. 359.
Theophr. de urin.

Mantias T. 4. p. 3. T. 12. Paris. p. 470. ἡ τῶν τυυχόντων ἰατρῶν T. 2. p. 177.
ejus περὶ τῶν κατὰ ἰατρειῶν T. 5. p. 661, 668. περὶ καθάρσεως ἡ κλύσ-
μῶν T. 2. p. 68. περὶ Φαρμάκων τῶν κατὰ τοὺς, ibid.

Marcellus (Medicus) T. 4. p. 444. T. 10. Paris. p. 502. *Act.*

Marinus T. 1. p. 542. & VII. 14. de usu partium T. 3. p. 453. T. 5. p. 318;
324. Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 1. pag. 318. T. 5. p. 21.
XX. libri ἀνατομικῶν quorum Epitomen quatuor libris scripsit Ga-
lenus T. 4. p. 363. seq.

Marsus ad quem Archigenes scripsit. Supra in Archigenes.

Martiani ἀνατομικῶν ἄλλα libri duo ἀνατομικῶν T. 3. p. 453.

Martialis Erasistrati, libri II. ἀνατομικῶν T. 4. p. 362.

Medeus (Μέδεις) Chrysippi Cnidii discipulus T. 4. p. 8. 17. Anatomica
scripsit T. 5. p. 21.

Medicus quidam ex uno exemplo tempus formationis fœtus assignare
aggressus T. 1. p. 94. Qui musculos singulos in homine totidem
docuit esse animalia T. 1. pag. 219. Qui sensuum judicium con-
temnendum esse duxit, T. 2. pag. 13.

Μεγάλος unguenti Megalei auctor T. 2. p. 182.

Meges Sidonius (Medicus ut videtur) T. 4. pag. 106.

Melampus acutissimi auditus T. 4. p. 223.

Melissus T. 5. p. 5. ὑπὲρ 3 παύσης T. 1. p. 50. seq. liber περὶ φύσεως T. 1.
p. 56. T. 5. p. 1.

Menander T. 1. p. 282. 3 βελτίστη Μένανδρος Κωμῳδία, T. 1. p. 96. ἑαυτὸν
ἡμωρέμηνος T. 5. p. 592.

Menecritus T. 12. Paris. p. 530. *Heliodor. de fasciis.*

Menemachus T. 2. pag. 191. T. 10. Paris. p. 458. *Oribas. Methodicus* T. 4.
pag. 43.

Mentheus ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν Φαρμάκων T. 5. p. 709, a. 711, b.

Meno Aristotelis discipulus scripsit libros ἰατρικῆς συναγωγῆς Aristoteli
male tributos, quibus veterum Medicorum opiniones exposuit.
T. 5. p. 4. Μενώπειος, ibid.

Menodotus Empiricus, T. 5. p. 92, 624. T. 4. p. 21, 22, 56, 57. Asclepia-
dem invicte confutavit, T. 1. pag. 94. Ejus πρός Ἐπιχρινὸν paraphrasi
donavit Galenus T. 1. p. 1.

- Methodici** T. 3. pag. 45, 205. T. 4. pag. 43, 50, 209. T. 10. Paris. pag. 593.
ἀμείβοδοι Θεογάλλεοι T. 5. pag. 92. T. 4. pag. 115, 179. *λίδου Μεθο-
 δικοί* T. 3. pag. 406. Galenus eos oppugnari à se ait & *λόγοις ἀλλὰ
 ἔργοις* T. 3. pag. 461.
- Metrodorus Asclepiadeus** T. 2. pag. 13, 14. Sabini discipulus, accuratior
 prioribus Hippocraticis, licet & ipse non raro Hippocratem per-
 peram intellexit, T. 5. p. 396.
- Mnasæus** (Methodicus) T. 4. pag. 42.
- Mnemo Sidetes**, T. 5. pag. 411, 413. infra, in Pamphilius.
- Mnesitheus** T. 1. pag. 314. T. 2. pag. 15. T. 4. pag. 38, 52, 107. T. 4. pag.
 303, 312, 313. T. 5. pag. 331, 340. T. 6. Paris. pag. 498. Atheniensis.
 T. 4. pag. 197. Dogmaticus T. 4. pag. 3. Anatomica scripsit T. 5.
 pag. 21. Medici us insignis, de generibus morborum scripsit T. 4.
 pag. 197. *ἐν τῷ περὶ ὁδωμάτων* T. 4. pag. 334. quæ de radicibus
 caulibus, foliis, fructibus & seminibus scripsit, non sunt plane fi-
 de digna T. 4. pag. 306.
- Molpis** T. 5. p. 653. **Molpiza** T. 12. Paris. p. 478.
- Mochus** T. 2. p. 156.
- Monteus** cui liber secretorum inscribitur, T. 10. Paris. p. 549.
- Moschionis** *κοσμητικόν* T. 2. pag. 158. Moschio *διορθωτής* qui Asclepiadis
 scripta correxit, non in omnibus ei assensus, T. 3. pag. 51.
- MOYSIS** *Φυσικολογία* reprehensa quod Divinæ omnia tribuit poten-
 tiz T. 1. pag. 494. *Θαῦτον γὰρ ἂν τις τὰς ἀπὸ Μοῦσῃ καὶ Χριστοῦ
 μετὰ διδάξαιεν, ἢ τὰς ταῖς αἰρέσεσι προσηλυτικὰς ἰατρὰς* T. 3. pag. 34.
 adde pag. 22.
- Musa**, Medicus T. 4. pag. 90, 110, 218.
- ὁ ἐπὶ τῇ Μουσίᾳ ἰατρός* T. 2. pag. 139.
- Nicander Poëta** T. 1. pag. 262. T. 2. pag. 125, 137. T. 3. pag. 269. T. 5.
 pag. 618.
- Nicodemus** T. 6. Paris. pag. 199. leg. Nicomedes ex T. 2. pag. 180, 184.
 De Nicomede Smyrno Medico confer Sponii Miscellanea eru-
 ditæ antiquitatis pag. 131, 132, 133.
- Nicomachus Smyræus** T. 1. pag. 204.
- Nicomedes**. Vide paulo ante, Nicodemus.
- Niger** *περὶ Φαρμάκων* T. 2. p. 68. ubi male *Τανίτης* pro τὰ Νίγρη qui ibi-
 dem videtur appellari Asclepiadeus, T. 5. p. 705.

Nilei

Nilei Plin' hium T. 12. Paris. p. 558, 559, 560. *Orib' of de machinam.*
 Νείλεως medicamentum T. 2. pag. 182. Male ἰηλεὺς pro Νείλευς T. 5.
 pag. 653.

Numesianus, Pelopis præceptor, Anatomica scripsit T. 5. pag. 21. In
 Hippocratem pauca scripsit, T. 4. pag. 370. T. 5. pag. 293. in A-
 phorismos, T. 8. Paris. p. 535.

Nymphodorus T. 5. pag. 653. Ejus Glossocomum, T. 12. Paris. pag. 558,
 567. *Oribas. de machinam.*

Olympicus Apollonii Cyprii præceptor, Methodicus T. 4. pag. 43,
 45, 46.

Oracula obscura, λογίς χρησμοί T. 3. pag. 82.

Orestinus T. 2. pag. 156.

Oribasii liber de fasciis ex Heracla collectus exstat Latine T. 12. Paris.
 pag. 553. & ex Heliodoro de machinamentis pag. 557.

Orpheus T. 1. pag. 267, 268.

Osantrus, ὁσαντρεῖς περὶ ἰσχυρῶν ἰατρικῆς T. 10. Paris. p. 719.

Otho Siculus T. 2. pag. 156.

Pamphilianus ad quem de Therica scripsit Galenus, T. 2. p. 469.

Pamphilus T. 5. pag. 705, 706, a. Pamphili Grammatici περὶ τῶν βολα-
 νῶν πραγματεία ordine alphabetico T. 2. pag. 68. plena nugis su-
 perstitiosis Ægyptiorum & Babyloniorum, id. & 69, 91.

Pamphylius Medicus. Ita enim videtur legendum T. 5. pag. 411. ἰατρῶν
 τῶν Παμφυλίων τὸ γένος ἐκ πόλεως Σιδικῆς, Κλεοφανίης ἢ τῆν αἰρε-
 σιν. Nam infra legitur: ἔνιοι ἢ καὶ αὐτὸν ἐκ Παμφυλίας κεκοιμή-
 ναι - - καὶ εἶναι τὰς ἐπιγραφὰς αὐτοῖς τῶν ἐκ πολλῶν - - κατὰ τὸν δι-
 ορθῶς Μνημονα Σιδήτην. Itaque & pag. 431. lege ἢ Παμφυλίας Μνη-
 μονοῦ χαρακτῆρεσι.

Papias frater, cui liber de virtute Centaureæ dicatus est T. 13. Paris. p.
 1010.

Paridis ἐρχηστῆς psilothrum T. 2. pag. 164.

Parmenides T. 5. pag. 472. περὶ φύσεως T. 1. pag. 56. T. 5. p. 1.

Pasiteras T. 12. Paris. p. 564, 565, 568, *Oribas. de machinam.*

Pasion T. 4. pag. 210, 218. ejus trochiscus T. 2. pag. 118, 135, 188, 202.
 T. 4. pag. 98, 191. emplastrum, 169.

- Paternianus ad quem liber de simplicibus medicamentis T. 13. Paris. pag. 984, a. 1003, b.
- Paulus Medicus T. 10. Paris. p. 521.
- Paulus Sergius urbi praefectus, Aristotelicz studiosus Philosophia T. 3. pag. 453.
- Pausanias Medicus T. 4. p. 35.
- Pausanias ἀπὸ τῆς Σουλίας σοφιστής T. 3. p. 282.
- Pelops Numesiani discipulus Anatomica scripsit T. 5. p. 21. Galeni receptor ibid. & T. 1. pag. 300, 302. T. 2. p. 148. seq. T. 3. p. 279, 280. T. 4. pag. 362. T. 5. pag. 172, 305. ἐν ταῖς τῆς ἀνάλουης T. 1. pag. 302.
- Paucæ in Hippocratem scripsit T. 4. p. 370. Ejus σύγγραμμα διέσκεπον τῶν ἰατρικῶν ἐργῶν εἰσαγωγῶν T. 1. pag. 302.
- Pericles συνίσταται ὡς ριζοῦται ἀ Comiciς ἐπὶ μεγίστης κεφαλῆς T. 5. p. 445. adde Rocharti Hierozoic. pag. 689.
- Perigenes T. 12. Paris. p. 478, 482.
- Peripatetici T. 1. p. 217, & c.
- Petronas (πέτρας) Medicus T. 5. p. 40, 41, 42.
- Phalaris tyrannus T. 4. p. 51.
- Phaon antiquus Medicus T. 5. p. 43.
- Pherecydis Syrii morbus T. 9. Paris. p. 156. Pherecydi à quibusdam tributum quod sub Hippocratis nomine fertur ἀφ' ἡλίου ὕγιον T. 5. pag. 302.
- Phidiz Jupiter Olympicus T. 1. pag. 402. seq. 535. T. 4. pag. 28. T. 7. Paris. pag. 349.
- Phileras antiquus Medicus T. 4. p. 306.
- Philippus T. 3. pag. 376, 377, 379. T. 4. pag. 146, 376, 377, 379. Empiricus T. 4. pag. 362. è junioribus T. 3. pag. 332. περὶ φαρμάκων T. 2. pag. 68.
- Philistio T. 1. pag. 103. T. 4. pag. 34, 38, 51. Locrus, antiquus Medicus, T. 4. pag. 306. T. 5. pag. 43. T. 6. Paris. p. 498. De succedaneis Medicamentis scripsit T. 13. Paris. pag. 965. Ei vel Pherecydi vel Aristioni tribuunt quidam ἀφ' ἡλίου ὕγιον quod est inter Hippocratis opera T. 5. p. 302. Philistionis instrumentum T. 12. Paris. pag. 559. Oribas. de machinam.
- Philo (Methodicus) T. 4. pag. 42. Tarsensis pag. 215. Philonis Medicamentum T. 3. p. 261, 389. T. 4. p. 161. T. 5. p. 522.

Philo-

Philonidis Siculi liber XVIII. *περὶ τῆς ἰατρικῆς* T. 3. pag. 49.

Philopatoris Stoici discipulum audivit Galenus T. 6. Parif. p. 531, seq.

Philosophi versus : *ἦν γὰρ καὶ τὰ μέγιστα τύχη τέλει σμύνα, εἰπων αὐτὸς ὁ μωὶς ἐκ οὐδὲ, δεκάς δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται* T. 3. p. 31.

Philotimus T. 1. pag. 104, 305, 324, 453, 460. T. 2. pag. 13. T. 3. pag. 225, 227, 369. T. 4. pag. 261, 317, 347, 348, 353, 417, 424. T. 5. pag. 301, 340. T. 6. Parif. pag. 276. T. 10. Parif. pag. 513. Dogmaticus T. 4. pag. 3. 4. T. 5. pag. 653. *παλαιός* T. 4. pag. 309. Praxagoræ discipulus, 311. condiscipulus Herophili, 38. Anatomica scripsit T. 5. pag. 21. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τροφῶν* T. 4. pag. 311, 312. ubi & Athenis vixisse innuitur, *ἐν δευτέρῳ περὶ τροφῆς*, 347. *ἐν τρίτῳ*, 346. *περὶ τῶν κατὰ ἰηρείαν* T. 5. pag. 661, 667.

Phocas (*Φωκάς*) *ἰωαννῆς* T. 5. pag. 41.

Pindarus de Centauris T. 1. p. 392. reprehensus quod fontes appellavit *Oceani folia* T. 3. p. 38. ult. tenebras dixit *ψέφας* T. 5. p. 107. ult. *ἐν Πλειάδων* (an *Παϊάων*?) 615. dithyrambi in Bacchum T. 4. pag. 36.

Pindarus alius Galeni æqualis cui inscripsit librum de qualitatibus incorporeis T. 4. p. 403.

Piso ad quem de Theriaca liber existat T. 2. p. 469.

Pitholaus T. 3. pag. 460, 461.

Plato T. 1. pag. 215, 103, 104, 107, 263, 268, seq. 271, 274, 275, 279, 282, 283, 284, 285, 289, 290, 291, 293, 294, 296, 299, 310, 317, 319, 320, 324, 328, 329, 342, 367, 394, 402, 407, 413, 414, 416, 430, 436, 452, 456, 458, 538, 551. T. 2. p. 44, 50. T. 3. p. 40, 315, 316, 320, 212, 215, 333, 368, 369, 371, 408. T. 4. pag. 13, 35, 36, 37, 48, 52, 56, 57, 76, 106, 134, 138, 157, 189, 197. T. 5. pag. 2, 5, 8, 15, 220, 337, 340, 344, 488, 510, 645, 702. T. 5. Parif. pag. 3, 6. T. 6. Parif. pag. 257, 256, 520, 521. T. 10. Parif. p. 571. Lachete T. 1. p. 311. De legibus, *ἐν τῇ νομοθεσίᾳ* T. 6. Parif. pag. 243. Phadro T. 1. pag. 298, 331, 334. T. 5. p. 1. Philebo T. 1. pag. 334, 335, 337. T. 3. pag. 324. T. 4. p. 38. T. 5. pag. 331, 332, 333. ubi quærit : *ἐστὶ τις ἀν' ἀνθρώπων ἑλλην ἰατρός, ἢ γραμματικός, ἢ ῥήτωρ, ἢ φιλόσοφος, ἢ ὅλως ὅστις ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις μέγας λόγων, ὅς ἐκ ἐνέγκω τον Πλάτωνος Φίληβον*; Politico T. 1. pag. 334, T. 3. p. 47. T. 4. p. 38. T. 5. p. 332. *ἐν πολιτείᾳ* five de Rep. T. 1. p. 330, 262, 267, 293, 298, 311, 331, 340, 341, 334. T. 5. pag. 665. libro nona de Rep. T. 1. p. 298. Sophista T. 1. p. 287, 288, 334. T. 3. p. 40, 47. T. 4. p. 38. T. 5. p. 332. Theæteto T. 1. p. 316. T. 4. p. 333. T. 5. p. 296, 297,

297. Timæo T. 1. pag. 50, 217, 261, 265, 298, 307, 308, 315, 321, 323, 340, 372. T. 2. p. 15, 16, 41, 56. T. 3. p. 223, 324. T. 5. p. 339. T. 5. Paris. p. 4. T. 6. Paris. p. 556. T. 8. Paris. p. 514. Timæum senex Plato scripsit T. 1. p. 326. Physica Timæo non Socrati, Dialectica Parmenidi ac Zenoni in dialogis suis tribuere solet, T. 1. p. 338. Galeni in Timæum Platonis commentarii T. 3. p. 371. T. 5. Paris. p. 275, seq. 463, seq. Primus *Διόφραγμα* dixit, T. 3. p. 300. *τὸ πρῶτον ψυχῆς* T. 1. pag. 221. de tribus partibus animæ sive triplici animæ sententia Platonis T. 1. pag. 264. seq. Hippocratem laudat Plato T. 5. pag. 16. eique suffragatur T. 4. pag. 36. Confer Galenum in libris de dogmatibus Hippocratis & Platonis. Hippocratis *ζηλώτης*, T. 1. pag. 369. *ἀγραφα* Platonis dogmata T. 5. p. 11, Attica exemplaria Platonis T. 5. Paris. pag. 277. *ὁ πρῶτος πάντων φιλοσόφων*, T. 1. p. 269. Quæ ad Platonicam Philosophiam spectantia Galenus scripsit, T. 4. pag. 368.
- Plato Comicus *ἐπὶ Κωπείας* T. 5. p. - -
- Plistarchus adversus quem scripsit Diocles. Supra in Diocles.
- Plistonius T. 1. pag. 324. T. 2. pag. 68. T. 3. pag. 41. T. 4. pag. 4, 38, 52, 75. T. 5. pag. 340, 478. T. 6. Paris. pag. 276. Anatomica scripsit T. 5. pag. 21.
- Plutarchi *ὁμηρικὰ μελέαι* T. 1. p. 266.
- Pneumaticis dogmata Stoicorum placent T. 3. pag. 32. eorum auctor Athenus Attalensis, de quo supra.
- Poëtæ versus, *πλήρεις τοὶ μέλιτι τὸ καλὸν εἶμα θυροῖς* &c. T. 3. pag. 37. *Γυρὲς ἔην ὤμοισι* &c. T. 3. pag. 53. *λύπας* vocant *μελεόνας*, T. 5. pag. 588.
- Polemo Rhetor Romam dixit *ἐπίτομον τὸ εἰκασμένον* T. 5. p. 585.
- Polles *οἰωνιστής* T. 5. p. 41. ubi male *Ἀπόλλων* pro *τὰ Πόλην*. Memoratur Polles iste Ægiensis augur Svidæ in *Πόλλης* & *Μελάμπεως*, & Marino in vita Procli cap. 10.
- Polybus T. 7. Paris. p. 3, 55. genuinus Hippocratis sectator T. 5. p. 2. gener, cui quædam Hippocratis tribuuntur, T. 3. p. 188, 198. an auctor libri *περὶ χυμῶν* T. 8. Paris. p. 508. de natura hominis T. 1. pag. 300. T. 5. p. 2, 17, 27, 29. *περὶ ἀλείτης ὑγιεινῆς*, T. 5. p. 17, 29, 37, 43. *περὶ παιδῶν* T. 5. p. 302. *περὶ φυσικῆς παιδείας* T. 9. Paris. p. 176.
- Polycletus T. 1. pag. 535, 551. Ejus statua *Canon* dicta, quod proportionem membrorum accurate observasset T. 1. p. 67, 550. T. 4. p. 239. Liber hoc titulo de illa statua, T. 1. pag. 288.

Polyidus

Polyidus T. 4. p. 210, 218. Ejus trochiscus T. 2. p. 118, 135, 189, 202, T. 4. p. 98, 191.

Pofidorius T. 1. p. 277, 280, 281, 283, 284, 285, 289, 290, 293, 295, 296, 298, 309. T. 10. Paris. p. 500, 502, 503. *Δεί. ἐν τῇ περὶ παθῶν πραγματεία* T. 1. p. 277, 292, 319. *πρῶτον περὶ παθῶν σύγγραμμα* T. 1. p. 291. Chrysippum impugnavit, 320. *ἐπισημονικατατῶ τῶν ζωϊκῶν ἀπὸ τοῦ γενομένου κατὰ Γεωμετρίαν*, 319. Geometriz innutritus & demonstrationibus assuetus se & Zenonem Citieum ad Platonicos cupit adjungere. T. 1. p. 279. Platonem laudat, 284.

Praxagoras T. 1. p. 91, 103, 104, 460. T. 2. p. 13, 68. T. 3. p. 8, 42, 81, 82, 225, 227, 261, 276, 332, 341, 367, 369, 417. T. 4. p. 4, 6, 35, 50, 317, 348, 351, 258, 261, 297, 305, 324. T. 5. p. 340, 456. T. 5. Paris. p. 80, 82, 84. T. 8. Paris. p. 510, 513. T. 9. Paris. p. 142, 170. Nicarchi Filius. T. 3. p. 364. ab Æsculapio originem traxit. T. 4. p. 38. Philotimi præceptor T. 4. p. 311, 312, 347. & Herophili T. 3. p. 45. T. 4. p. 38. ab Herophilo discipulo reprehensus. T. 3. p. 364. Chrysippo antiquior. T. 5. Paris. p. 81. Dogmaticus T. 4. p. 3. Anatomica scripsit. T. 5. p. 21. *ἀ τῶν φυσικῶν* T. 5. p. 293. *β τῶν συνεδευσόντων*, 301. *τῶν ἐπιγενομένων βιβλίων*, 309. Galeni liber *περὶ τῶν κατὰ Πραξαγόραν τῶν Νικαρχῆς χυμῶν*. T. 1. p. 107.

Premigenes Mytilenzus T. 4. p. 274. *Θεωρία Περιπατητικῆ ὕδατος δυνάμεως*. id.

Proclus (Methodicus) T. 4. p. 42.

Prodicus T. 1. p. 326. T. 5. p. 645. T. 10. Paris. p. 160. Ejus *περὶ φύσεως* T. 1. p. 56. *περὶ φύσεως ἀνθρώπων* T. 1. p. 106. T. 3. p. 332. Prodicus duo, Leontius & Selybrianus 488.

Protas Rhetor, Galeni civis. T. 4. p. 326.

Proverbium *πίττην κοιλανει ρανὶς ὕδατος ἐνδεδεχέη* T. 3. p. 252. *ἀρχὴ τῆ ἡμισυ πάντος* T. 4. p. 105. *μηδὲν ἄγαν*, 164. *μεταπισσύντῃ οὐράκις* T. 3. p. 20. *γλυκὺς πολέμῳ* ἀπέρω, 52. albi corvi. T. 1. p. 97. *ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐπὶ γλῶτταν ἔλθαι*. T. 5. p. 341.

Ptolemæi Evergetæ liber T. 5. p. 411. i. e. ex ejus Bibl. Alexandrina petitus. Regis illius studium in libris colligendis, ibid. seq. & 413. Vide & supra, Euripides.

Ptolemæus (Medicus) T. 2. p. 181.

Pudentianus Epicureus. T. 4. p. 368.

Pylades ὀρχηστῆς. T. 3. p. 456.

E e e e

Pyrr-

Pyrrho T. 1. p. 289. Pyrrhonii ad antiquissimos auctores referunt suam hæresin. T. 5. p. 665.

Pythagoras T. 4. p. 36. nihil scripsit T. 1. p. 292. T. 5. p. 11. ejus dogma de affectibus rationi repugnantibus Plato expolivit. T. 1. pag. 284, 292. ὁ γενὸν παρὶ σκέλλης. T. 4. p. 463.

Τὸ Πύθιον, γινώθι σιαυτὸν. T. 6. Paris. p. 520.

Quintus T. 2. p. 89. T. 4. p. 254. T. 5. p. 395, 396, 406, 495. Medicus illustris tempore Galeni, nihil scripsit. T. 5. p. 11. & 21. Præceptor Marini, Lyci, Satyri, Iphiciani &c. ἀνατομικώτατος. T. 4. p. 363. Hippocratem non recte intellexit p. 370. Libros Epidem. & Aphorismos male interpretatus. T. 5. p. 345. ἑλτίων ὧν ἱατροὶ τῶν κατ' αὐτὸν T. 3. p. 451. urbe pulsus, veluti qui homines occideret. ibid.

Rheginus (Methodicus) T. 4. p. 42.

Rufus Ephesius T. 10. Paris. p. 498, 500, 502, 503. Δὲ bene in Hippocratem scripsit. T. 4. p. 379. T. 5. p. 450, 460, 465, 471, 473, 478, 487, 490. T. 8. Paris. pag. 535. Φυλάσσει μὲν αἱ περὶ μὲν τὰς παλαιὰς γραφάς T. 5. pag. 188. reprehendit Zeuxidem 189, 203. Ejus secundus de dicta T. 6. Paris. pag. 492. Ορίσας, de Melancholia T. 4. p. 469. de aquis T. 6. Paris. pag. 489. Θεραπευτικὰ βιβλία T. 2. p. 68. libri IV. παρὶ βοτανῶν carmine Hexametro. id. Versus quidam afferuntur. 160.

Sabnus Hippocratis ἐξηγητής, in Hippocratem bene scripsit T. 41. p. 340. T. 5. p. 4, 27, 29, 433, 434, 436, 451, 455, 465, 467, 471, 477, 478, 484, 487, 489, 490, 521. T. 6. Paris. p. 297. T. 8. Paris. p. 534, 579, 581. licet & ipse non raro aberravit à Coi sanis sententia. T. 5. p. 396. præceptor Metrodori id. Ejus in Aphorismos. T. 5. p. 514.

Salomon Archiater ad quem παρὶ εὐπορίων scripsit Galenus. T. 10. Paris. p. 601. lege Solon ex p. 602.

Satyrus Galeni ante Pelopem præceptor T. 5. p. 172. T. 8. Paris. p. 581. Quinti discipulus T. 5. p. 406. ejus scripta Anatomica T. 5. p. 21. in Hippocratem scripsit, sed ejus sensa non est assecutus. T. 4. p. 370.

Sceptici T. 2. p. 5. T. 4. p. 40. ἀγροσκοπύρρῳνοι T. 3. p. 43.

οἱ τὰ σκευασίων βιβλία γεγραμμένους. T. 2. p. 23.

Secundus Gymnastes. T. 3. p. 288.

Semius Stoicus. T. 5. p. 665.

Serapio Empiricus. T. 4. p. 56, 57.

Severus (Σεβηρος) Medicus, T. 2. p. 191, T. 10. Paris. p. 549.

Seve-

- Severus COS. *ἐς πικρακῶς περὶ τὴν Ἀριστοτέλους Φιλοσοφίαν*. T. 3. p. 453.
 Siculus quidam Medicus. T. 3. p. 306.
 Simonides T. 5. p. 457.
 Socrates T. 4. p. 36. nihil scripsit. T. 5. p. 11. Socratis nomen pro quolibet homine T. 3. p. 410. T. 4. p. 56.
 Solon legislator, T. 4. p. 51, 36.
 Claudianus Solon ad quem *περὶ ἐντορῆων* scripsit Galenus. T. 4. p. 438.
 Vide supra, Salomon.
 Sophocles *ἐν Κολυβίς* T. 5. p. 454. *ἐν Σαλαμίνι Σατύροις*. id. & 455.
 Soranus T. 2. p. 158. Methodicus T. 4. p. 43. ejus discipulus Attalus sub Trajano Imp. 178. *τετάρτῳ περὶ Φαρμακείας & μονοβιβλῶν Φαρμακευτικῶν* T. 2. p. 170. Sorani de fasciis liber Græce & lat. existat T. 12. Paris. p. 505.
 Sosstratus T. 12. Paris. p. 493, 496.
 Speusippus T. 4. p. 35.
 Steffianus quem curavit Galenus T. 3. p. 205. T. 8. Paris. p. 576.
 Steffichorus T. 1. p. 267, 268, 269. ejus palinodia T. 4. p. 8.
 Stoici T. 5. p. 497. ubi male excusum *σοικικῶν*; novatores in nominibus. T. 3. p. 32. T. 4. p. 473. de solis nominibus (ventorum) disputant. T. 8. Paris. p. 567. vestigiis Philosophiarum Peripateticarum insunt. T. 1. pag. 100. Pneumaticis Stoicorum dogmata probantur. T. 3. p. 32. Stoici inter se discordes. T. 4. p. 367. Galenus contra Stoicos scripsit. T. 3. p. 344. adde librum ejus, quod qualitates non sint corpora & supra in *Chrysippus*.
 Strato Physicus. T. 3. p. 369.
 Strabo T. 4. p. 1. *ἂν παντὸς Εὐρασιεράτω συγγένομος γράψας δ' ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ καὶ ἂν ἑτο λεγόμενος δεδουλευκέναι τῷ ἀνδρὶ*. Semper apud Erasistratum veritas est, & libros suos in adibus ejus scripsit, unde dicitur est Erasistrati fuisse servus. Ita reddenda hæc verba, quibus alienum sensum affictum videbis T. 10. Paris. p. 409.
 Syri T. 2. p. 101.
 Ὡρίων καὶ Τάλας T. 1. p. 436.
 Telephus Grammaticus T. 4. p. 269, 276.
 Teuthras Galeni civis & συμφοιτητής T. 4. pag. 8. cui librum de pulsibus inscripsit T. 3. p. 1. & Glossas in Hippocratem T. 5. p. 705.
 Thales T. 1. p. 50, 55. T. 5. p. 4. locus ex ejus libro secundo de principiis. T. 8. Paris. p. 513.
 Theagenes Cynicus T. 4. p. 178.

Thebziemplastrum. T. 2. 170.

Themison T. 4. p. 40, 42, 46, 77. T. 3. p. 326. T. 5. p. 338. T. 10. Paris. p. 500. *Idi.*

Themistium magistrum suum vocat auctor libelli de centaurex virtute T. 13. Paris. p. 1010.

Theo Gymnastes τριτῷ γυμνασικῶν T. 4. p. 234. πρώτῳ p. 235. seq. Athleta prius fuit, deinde κατὰ λύσας τὴν ἀσκήσιν ἐπὶ τὴν γυμνασικὴν ἀφίκετο τέχνην. 237. Alexandrinus. 247. quatuor libros scripsit περὶ τῶν κατὰ μέρῳ γυμνασίων. 251. ἐν τῷ 15 γυμνασικῶν, id.

Theocritus T. 2. p. 149. T. 5. p. 618.

Theodas Empiricus T. 4. p. 57.

Theophilus Medicus T. 3. p. 215.

Theophili junioris liber de urinis legitur T. 8. Paris. p. 359.

Theophrastus T. 1. p. 56, 61, 63, 100, 103, 288, 296, 324. T. 2. p. 24, 38, 41, 44, 46, 47, 48, 50, 53. T. 4. p. 3, 35, 37, 38, 52, 53, 56, 57, 319. T. 5. p. 331, 332. ult. 339, 340, 705, 712. T. 5. Paris. p. 4. T. 6. Paris. p. 264. T. 7. Paris. p. 355. περὶ ἀποδείξεως T. 1. p. 253. περὶ θερμῆς καὶ ψυχρῆς T. 5. pag. 228. περὶ κίπων T. 4. p. 248. περὶ σῶμῶν T. 1. p. 18. problemata T. 2. p. 19. περὶ φυτῶν T. 4. p. 312. T. 5. p. 479, 509, b. & 707. ubi liber octavus laudatus. ἡ περὶ φυτῶν ἰσορῶα T. 4. p. 317. ἐν ταῖς τῶν φυσικῶν δόξαις ἐπιτομῆς T. 5. p. 4. περὶ χυλῶν. T. 2. p. 15, 16. T. 5. p. 333. In Theophrastum de affirmatione & negatione scripsit Galenus T. 4. pag. 367, 368. Medici multi errant scriptis Aristotelis & Theophrasti αὐτοδόξως lectis. T. 2. p. 30.

Theſſalus Hippocratis F. qui ex Patris διφθέραις & δόλοις quædam collegit. T. 3. p. 187. ei quædam Hippocratis nomine edita tribuuntur. id. 188, 198. filiorum Hippocratis εὐδοκίμωνά τ' αὖ T. 5. p. 407, 461. Ejus an Hippocratis est liber II. IV. & VI. ἐπιστημῶν. T. 3. p. 187, 438. liber II, IV, V, VI, & VII. T. 3. p. 181. Liber II. T. 9. Paris. p. 124. liber VI. T. 5. p. 472, 496, 444, 483, 442, 508, 510. Creditus auctor libri περὶ χυμῶν T. 8. Paris. p. 508. libri κατ' ἡγρέιον T. 5. p. 667. προορρητικῶν. T. 5. p. 187.

Theſſalus Methodicus T. 4. p. 94, 254. T. 5. p. 47, 337, 338, 340. seq. 343. sex mensibus artem Medicam docere se professus T. 4. p. 35. Hippocratis contemtor novam suam sectam prædicans, reprehenditur ibid. seq. & 42. seq. 45, 46, 54, 60. seq. 65, 95. seq. 391, 394. alter si Diis placet Æsculapius T. 4. p. 67. ἀναδητότατ' αὖ T. 2. p. 32, 60, 61. ἐστὶ φαίνωσιν ἑαυτοὺς ἐν ληρώδεσι βιβλίοις T. 5. p. 341. ἐν τῷ καινῷ T. 2. p. 66. T. 4.

- T. 4. p. 77. Ejus τὸ πρὸς τῶν κοινότερον T. 4. p. 35. ἐν τῷ πρὸς χειρουργίας
 T. 4. p. 74. reprehenditur in seq. συγκριτικά ad Neronem T. 4. p. 35.
 Contra Hippocratis Aphorismos scripsit. T. 5. p. 337.
 Θεογάλειοι οὖτοι stupidissimi T. 3. p. 406. T. 4. p. 37, 90, 179. T. 5. p. 341. αὐμὲ
 δοδοι T. 4. p. 179, 181. T. 5. p. 92.
 τῶν ἀπὸ Θεογαλῆ τις ἰατρῶν T. 5. p. 187.
 Thraſybulus ad quem de optima ſecta ſcripſit Galenus. T. 1. pag. 16, & de
 Gymnaſtica T. 4. p. 287.
 Thucydides T. 1. p. 261, 296, 399, 475. T. 2. p. 120. T. 3. p. 180, 181. ubi
 ait eum peſtilentiam Atticam deſcripſiſſe ὡς ἰδιωτὴν ἰδιώταις 237, 323.
 T. 4. p. 148. T. 5. p. 228. 455, 508. 603, 652, 694. T. 5. Pariſ. p. 3. T. 8.
 Pariſ. p. 3. T. 8. Pariſ. p. 522. T. 9. Pariſ. p. 2, 124.
 Timonis verſus: τὸν φανόμενον πάντῃ θένει ἔπερ ἂν ἐλθῇ T. 3. p. 54.
 Tragicus T. 1. p. 268. Verſus ἐ Tragicus: μὲν ὦ ταλαίπωρ ἀτρεμία &c. T. 4.
 p. 36. εἰ πᾶσι καλὸν ἐφυ σοφὸν θ' αἶμα &c. T. 3. p. 31.
 Tyrtaeus 1. p. 261, 268, 269.
 Verſus incerti T. 1. p. 265. Κύπρις γὰρ ἔδενθ' ἐταμένη χαλᾷ T. 1. p. 282.
 Viſtor præfeſtus urbis Romæ T. 5. p. 86.
 Xanthippe Socratis T. 4. p. 531.
 Xenocrates Aphrodiſienſis T. 2. p. 68. proavorum Galeni tempore claruſ
 de medicamentis ex animalibus ſcripſit, & in his quædam illicita,
 alia ſæda vel periculofa aut inacceſſa tradidit. 130. ſeq. allegatur
 T. 5. pag. 711, & T. 2. p. 132. ἐν τῷ πρώτῳ πρὸς τῆς ἀπὸ τῶν ζώων ὠφε
 λείας, id.
 Xenophanes T. 5. p. 4.
 Xenophon T. 1. p. 475. Si quiſquam alius, Attice ſcripſit, interdum ta
 men utitur quoque γλωſσηματικοῖς & τροπικοῖς T. 5. p. 597. ἐν τῷ ἁ
 Κυρὸς ἀναβάſεως T. 5. p. 714, b. Ejus Oeconomicus eſt liber ultimus
 ἀπομνημονευμάτων Socratis, 578. Socrates apud Xenophontem T. 1.
 p. 338, 370.
 Xenophon alter Medicus T. 3. p. 440.
 Zeno T. 1. p. 87, 254, 257, 258, 259, 260, 261, 264, 269, 271, 272, 276, 277,
 281, 285, 286, 292. T. 4. p. 35, 36, 52. T. 5. p. 339, 340. Citieus. T. 8.
 Pariſ. p. 512. novator in vocabulis T. 3. p. 32. jubens ita vivere, tan
 quam prædagogis rationem redditurus. T. 6. Pariſ. p. 523. eum Pla
 tonicis adjungere conatur Poſidonius T. 1. p. 279.

Zeno Medicus Herophilus T. 2. p. 13. T. 3. p. 47. T. 5. p. 711. b. 8x ὁ τυχὼν ἀνὴρ. Ejus expositio characterum in tertium Epidem. T. 5. p. 410. seq. 413.

Zenodorus ἐν ταῖς ἰθνηκαῖς λέξεσι. T. 5. p. 714. b. 715. a.

Zeuxis T. 5. p. 711. b. T. 6. Paris, p. 190. antiquissimus Empiricus, in omnia Hippocratis scripsit commentarios T. 5. p. 189, 662. T. 8 Paris, p. 508, 535. in Aphorismos T. 5. p. 328. in Epidem. T. 5. p. 411, 436, 442, 446, 447, 471, 495, 498, 525. Tarentinus. 442. Glaucia posterior T. 8 Paris, p. 556. & Bacchio T. 5. p. 495, reprehenditur à Rufo Ephesio T. 5. p. 89, 203.

Zoilus ἐνδοξὸς Ὁμήρου μασιζεν εἰκόνα. T. 4. p. 37. Φιλολαϊδοῦς ἑπταῦτος, id.

CAPUT XVIII.

De SEXTO EMPIRICO.

Ætas Sexti Empirici, 1. Ejus Pyrrhonie Hypotyposes. 2. Libri contra Mathematicos. 3. Scripta deperdita. 4. Catalogus scriptorum ab eo allegatorum. 5.

S

SEXTUS MEDICUS

a) Empiricus à Sexto Chæroneo

a) Lib. 1. contra Mathematic. c. 12. de Esculapio Medicorum principe: τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπιστήμης Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσαι λέγουσιν. Empiricus dicitur in Codd. MSS. operum Sexti, & in MS. Svidæ codice teste Salmasio ad M. Antoninum Capitolini & à Laërtio in Timone, & à scriptore libri qui inter Galeni libros legitur inscribiturque introductio seu Medicus c. 4. Equidem Methodicam sectam sceptico magis quam Empiricam congruere contendit Sextus lib. 1. Pyrrhon, hypotypof. ult. unde Marfilus Cagnatus lib. 3. Variar. Obs. c. 6. audacter affirmavit Sextum fuisse Methodicæ sectæ addictum, quod probatur etiam Viro Clariss. Danieli Clerico parte 2. Hist. Medicinæ p. 88. Sed passim testatur ipse Sextus Scepticos in vita non fuisse Scepticos, adeoque nec in praxi Medica, nihil enim actorus esse, si scepticam rationem sequi vellent. & συνίσχιν ὅτι κατὰ μὲν τὸν φιλόσοφον λόγον ἔβριθ' ὁ Σκεπτικὸς, ἀνενέργητος γὰρ ἐστὶν ὅσον ἐπὶ τῷ lib. 1. cap. 7. & 10. & 11. & 33. p. 46. c. Idem Cagnatus conficit Sextum scripsisse Alexandriæ, quia lib. 9. p. 382. ubi de loco agit, exempli instar affert, esse aliquem Alexandriæ & in Gymnasio & in schola. Quam conjecturam confirmare videtur etiam ipsa dictio, nam l. 1. contra Mathematic. c. 11. ait quod apud suos dicatur ὑπαπόδιον, hoc Athenienses & Coos vocare. χελωνίδα. Uti autem sunt vocabulo ὑπαπόδιον Alexandrini ut patet vel ex græca versione Psalmi CX. 1. Nihilominus Alexandriæ se non scripsisse Sextus clare testatur l. 7. Hypo-

roneo b) Stoico, Plutarchi nepote diversus, acutissimus defensor sectæ Scepticæ sive Pyrrhoniæ sub Imperatore

Com-

potypof. c. 24. p. 155. e. ἀλλ' ἔμενον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ ἥρῳ (an ἥρῳ) θύσας καὶ θετὶ δισίλῳ, ὁ παρ' ἡμῶν ἔκ τιν ποιησέναι τις. Adde lib. 1. adversus Mathemat. p. 42. d. Itaque Ionsius lib. 3. de scriptoribus Hist. Philosoph. p. 274. recte scripsit non videri verisimile quod Alexandriæ Sextus scripserit. Neque Athenis vel Lacedæmone vel Romæ, non magis quam inter Persas, Ægyptios, Syros, Coos, Gætalos ac Libyos sive Auros, Cilices, Thracas, Germanos, Scythas, Sarmatasque fuit cum libros suos componeret, horum enim omnium mores à suis distinguit. Quamobrem nec admitteri potest quod apud Svidam legas Σεξτος Λιβύς φιλόσοφος, σκεπτικός (in Gesneri Bibl. male legitur *Ethica*) ἐν βιβλίοις πυρρώνεια.

- b) Svidas inter scripta Sexti Chæronei refert etiam σκεπτικά βιβλία δέκα, quæ mox tribuit iisdem Sexto Philosopho Libyco. Et Sextum Chæroneum cum nostro eundem faciunt Casaubonus ad Laërt. Gassendus in Epistola ad Franciscum Valesium p. 136. seq. Gentianus Hervetus Sexti interpres G. I. Vossius lib. de Philosophia p. 99. alique. Sed rectius sentiant & melioribus argumentis nituntur idem Casaubonus & Salmaſius ad Capitolini Antoninum, Johannes Rualdus in Plutarchi vita c. 5. Marſilius Cagnatus in variis Obſ. Andreas Dacierius ad M. Antoninum, Ionsius lib. 3. c. 12. Menagius ad Laërt. p. 444. & alii, quibus diversus à Sceptico & antiquior, sectæque Stoicus videtur Sextus Plutarchi nepos sive ἀδελφίδης ὁ ἐκ Βοιωτίας quem audivit M. Antoninus Imperator teste Capitolino, Eutropio & Svida in Μάρκῳ, celebratque ipse Antoninus l. 7. § 9. præclara ab illo vitæ præcepta edoctum se testatus: memorat præter eundem Svidam in Σεξτῷ Apulejus in limine Metamorphos. Philostratus in Herode Attico p. 556. & Dio Chrysostomus. De eodem intelligendum illud Himerii laudat. funebri in filium Rustinum: θορὴν τὴν ὄν δεινότερον ἢ λήϊσα Μινυκίαν θφείγῃσθαι, σμυνότερον δὲ Νικαγόρῳ, Πλατάρχῃ δὲ εὐλατρίοτερον, Μισσανίῳ δὲ φιλοσοφώτερον, Σεξτῷ κατεργώτερον. Alius ab utroque Sexto Chæroneſi ac Pyrrhonio fuit Sextus Pythagoreus cuius sententiæ à Rufino latine versæ exstant. Alius Sextus Elius JEscus, auctor juris Eliani De tribus h. scæ dixi in Bibl. latina. Alius præterea Sextus quem à se curatum refert Galenus libro ad Epigenem. Alius denique Sextus Julius Africanus cestorum, de quibus lib. III. c. 24. Sexti nostri Pyrrhonii præter Laërtium, Svidam & auctorem introductionis inter Galeni opera meminit Gregor. Nazianzenus Orat. 21. in Athanas. ἀφ' ὧδε Σεξτοὶ καὶ Πύρρωνες καὶ ἡ ἀντίθετος γλώσσα ὡς περ τι νόσημα θανάτῳ καὶ κακότητι τοῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσφύδαται &c. & in carmine de Episcopis p. o. edit. Jac. Tollii: Μῆ μοι τὰ Σεξτῷ μηδὲ Πύρρωνι πλέκε Agathias lib. 2. hist. ubi de Uranio quodam Syro, pseudophilosopho p. 64. ἠθέλητο μὲν γὰρ τὴν ἐφεκτικὴν καλυμμένην ζῆλὸν εὐπειρίαν (à Philosophica hac potius ἐμπειρία, quam à Medica hæresi Empiricus dictus videatur etiam Sextus, nisi pro ἐμπειρία legendum ἀπορία) κατὰ τὴν Πύρρωνα καὶ Σεξτόν τὰς ἀποκρίσεις ποιεῖν καὶ τέλῳ ἔχων τὴν ἀταραξίαν τῷ μηδὲν οὐτὼν οἰοῖσθαι ληπτὸν καθύπευκα.

Commodo c) ut videtur, vel paulo post clarus fuit, scripsitque qui exstant.

II. ΠΥΡΡΩΝΕΙΩΝ ΥΠΟΤΤΠΩΣΕΩΝ ἢ ΣΚΕΠΤΙΚΩΝ ΤΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ βιβλία τρία, *Pyrrhoniani Compendii sive Institutionum Scepticarum libri tres*. Auctor ipse hoc opus Ænesidemi exemplo inscripsit ὑποτυπώσεις, hoc est compendiosam scriptionem, atque ita passim vocat, ut libro 1. c. ult. ἐν τούτοις ἀπαριθμοῦμαι τότε καθόλου τῆς σκέψεως λόγον καὶ τὸ πρῶτον τῶν ὑποτυπώσεων σύσταγμα. Et eodem capite: καὶ ἵνα μὴ καθ' ἑκάστον λέγων ἐκβαίνω τὸν ὑποτυπωτικὸν τρόπον τῆς συγγραφῆς. Prætereo loca alia Seclæ Pyrrhoniæ scribere se ait. Svidas simpliciter appellat Πυρρώνεια, atque ita etiam ipse Sextus lib. 1. contra Mathematicos cap. 13. πῶς ὢν ἐν τοῖς Πυρρώνειοις διεξήλθομαι ubi male interpres: in quaestionibus Pyrrhonicis. lib. 6. pag. 136. πῶς ὢν ἐφην ἐν τοῖς Πυρρώνειοις ὑπομνηματίζομαι διεξέρχου ubi idem interpres recte: in Pyrrhoniis commentariis. Memoraverat autem Sextus paulo ante p. 135. σκεπτικά ὑπομνήματα, idem adeo opus utroque titulo innuens, quod & ἐμπειρικά ὑπομνήματα alibi appellat. Vide lib. 1. cap. 3. & 4. & lib. 2. pag. 82. adversus Mathematicos. Neque dubito idem opus à Sexto denotari lib. 7. pag. 143. ὢν τὸ μὲν πρότερον ἐν τοῖς πῶς τῆς σκεπτικῆς ἀγωγῆς ἐξεθέμεθα. Atque ex iisdem locis apparere arbitror libros hypotyposeon scriptos esse ante alterum opus ad-

ver-

- c) Ætas Sexti ita colligitur à Joanne Jonsio. Laërtius in successione Pyrrhonorum Philosophorum lib. 9. sect. ult. Antiochum Laodicenum affirmat auditum à Menodoto Nicomediensi Medico Empirico, & Theoda Laodicensi, Menodotum ab Herodoto Ariæ Tarsensis filio Philadelphensi; Herodotum à Sexto, à Saturnino Sextum, Herodotum δὲ διήκυσσε Σέξτος ὁ Ἐμπειρικός, & ἡ τα δεκα τῶν Σκεπτικῶν ἡ ἄλλα τα κάλλιστα, Σέξτῳ δὲ διήκυσσε Σατυρνίνος ὁ Κυθηναῖος, Ἐμπειρικός & αὐτός. Jam Menodotus & Theodas celebrati erant tempore M. Antonini sub quo libellum suum περὶ ὑποτυπώσεως Ἐμπειρικῆς anno ætatis 37. scripsit Galenus, eorumque in hoc sæpius meminit, nullis memoratis junioribus, licet Sexti Empiricæ sectæ egregii assertoris etiam mentio in libro qui Galeni nomine fertur sub titulo εισαγωγή ἡ ἰατρὸς ο. 4. τῆς δὲ Ἐμπειρικῆς προέισησεν Φιλίῳ Κῳ. ὁ πρῶτος αὐτὴν ἀποτεμνόμενος ἀπὸ τῆς λογικῆς ἀίρεσεως, τὰς ἀφ' ἑρμῆας λαβὼν παρὰ Ηροφίλου & καὶ ἀκρῆς ἐγένετο. Θέλωντες δὲ ἀπαρχαίξεν αὐτῶν τὴν ἀίρεσιν ἵνα ἡ πρεσβυτέρα τῆς λογικῆς, ἄκρωνα τὸν ἄκραγαντῖνον Φασὶν ἀρξασθαι αὐτῆς. Μετὰ Φιλίῳ ἐγένετο Σεραπίων ἀλεξανδρεὺς, τα Ἀπολλωνίου τοῦ πατρὸς τε καὶ ὡς Ἀντιστοχείς, μετ' ὧς Μηνόδοτος καὶ Σέξτος, οἱ καὶ ἀκριβῶς ἐκράτουν αὐτὴν.

versus Mathematicos, ut in Antwerpensi editione tam male sint his postpositi, quam in Genevensi recte & ex MSti quoque fide præmissi. Seorsim primus latine ex versione sua edidit & notas in loca quædam addidit *Henricus Stephanus* Huldrici Fuggeri tum typographus A. 1592. 8. Græce ex Bibl. Regis Galliz hoc opus una cum libris adversus Mathematicos vulgare & commentariis illustrare pollicitus est *Philippus Jacobus Maussacus* p. 1234. & 1236. ad Aristotelem de animalibus, editum Tolosæ A. 1619. fol. Fugit autem ni fallor ratio virum doctum, cum existimavit Sexto elaboratos alios præterea majores commentarios, quorum velut umbra aut compendium essent libri tres Hypotyposicon. Ita enim scribit: *Σεξτὸς ὑποτυπώσεων Πυρρωνείων libros inscripsit, quia in eis ruditer tantum & compendiose informat libellorum animos, ut postea plenius erudiantur. Sunt enim illi tres quasi umbra & figura reconditioris institutionis, quam pollicetur in libris Scepticis. Et ὑποτυπωτικῶς idem apud eundem quod συντομῶς, breviter, Græci dicunt ὡς ἐν τύπῳ & τύπῳ λέγειν, λαμβάνειν, εἰπεῖν, ἀποδεικνύειν, informare breviter apud Varroem. Verum de his diligentius in commentariis nostris adillumationem.*

III. ΠΡὸς τὸτε μαθηματικοῦς ἀντιπρητικοί λόγοι δέκα. *Adversus Mathematicos* sive dogmaticos per omne genus disciplinarum libri decem. Hujus sane operis librum septimum innuit Sextus cum lib. 1. Pyrrhonianar. Hypotyp. c. 11. ait *ὅτι ἐν ἀντιπρητικῷ λέξομεν λόγῳ*. Et in libris ipsis adversus Mathematicos passim ἀντιπρητικῶς appellat, ut lib. 5. pag. 116. c. lib. 6. pag. 127. c. &c. Per Mathematicos autem intelligit non Astrologos, quos ipse libro quarto specialiore sensu Mathematicos vocat, nec quos vulgo ita appellamus Arithmeticos, Geometras aliosque qui in quantitatis consideratione versantur, sed universos illos qui certi aliquid * sciri posse vel scire se profitebantur in quocunque genere disciplinarum d) tum in προαγεύμασι tum in Philosophiam ipsam

F f f f

* Confer Scheferum c. 10. de Natura & Constitut. Philosophiæ Italicæ p. 81. ubi de genere Pythagoreorum qui vocabantur μαθηματικοί.

d) Post quatuor artes populares (Grammaticam, Gymnasticam, Musices practicæ elementa & pictoriam de quibus exstat liber G. I. Vossii) passim celebratæ sunt veteribus *liberales* quæ vocantur *disciplina*, Grammatica & Rhetorica, quadrifarieque Matheseos janua, Arithmetica, Geometria, Musica (Theoretica) & Astronomia. Denique Philosophicæ disciplinæ tres: Logica, Physica & Ethica. Ex his Logica à Marciano Capella, Augustino, Cassiodoro, Iffodoro Hisp. aliisque accensetur artibus libe-

ipsam, præcipue autem adversarios sibi elegit è dogmaticis Stoicos, quos diserte passim nominat, etiam in Pyrrhoniis l. i. p. 14. κατὰ τὰς μάλας αἰμὴν ἀντιδοξάστας τὴν δογματικὴν τὴν ἀπὸ τῆς σοφίας. Post præmium quo adversus universam disciplinam generatim disputatur,

Liber I. est adversus Grammaticos, Criticosque, cujus nonnulla impugnat Claudius Dausquejus præfat. ad partem posteriorem suæ Orthographiæ. Integrum publicis prælectionibus confutaverat *Cassius Barlaeus*, ut docet G. I. Vosius l. i. Aristarchi c. 3.

Liber II. adversus Rhetoras.

Liber III. adversus Geometras, quem refellendum sibi sumpsit *Grællinus Langius* libro de veritatibus Geometricis primo. Hafniæ 1656, 4.

Liber IV. adversus Arithmeticos.

Liber V. adversus Astrologos.

Liber VI. adversus Musicos. Hactenus proprie adversus Mathematicos libri. Sequuntur adversus Philosophos ἀντιρρητικοί.

Liber VII. & VIII. adversus Logicos.

Liber IX. & X. adversus Physicos. Recte notatum est Jacobo Thomasio τῷ μακαρίτῃ p. 373. programmatum, vulgo duos libros Logicis oppositos pro uno libro numerari contra mentem auctoris, qui alterum adversus Logicos librum p. 221. incipiens, ait se de criterio veritatis hactenus egisse Ἀλλὰ ἔτι προαναιδέντι ἡμῶν νότῳ μνηματῶ. Sine illo errore tamen Sexto non constat numerus librorum denarius, Svidæ etiam agnitus.

Liber XI. adversus Ethicos, cujus caput secundum inscribitur τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν καὶ ἀδιάφορον. Hoc ipsum, credo, neque aliud Sexti opusculum fuisse quod sub titulo περὶ ἀγαθῶ καὶ κακῶ in Bibliotheca Bremensi extitisse manu exaratum testatur Ampliff. Vir Gerhard Van Mastricht Epistola ad Burchardum Gothelf Struvium.

Primus librorum XI. adversus Mathematicos latine vertit ediditque *Gentianus Hervetus* Antwerp. e) apud Plantinum 1569. fol. subiecta H. Stephani versione Hypotyposeon Pyrrhonianarum. Equidem vertit Sextum Hervetus non usque quaque feliciter, nec integro codice ubi-

liberalibus & cum Grammatica & Rhetorica conjungitur. Sed à Sexto nostro & antiquioribus tantum non omnibus refertur ad Philosophiam. Quod etiam factum puto à Varrone, cujus novem disciplinarum libros laudat Isidorus Hispalensis lib. 2. Originum c. 23.

c) Eiam Parisiis eodem anno 1569. fol. apud Martinum Jurem.

ubique usus est, ita ut hinc inde lacunæ appareant. Recusa latina Antwerpiensis editio f) Paris. 1601. fol. Denique utrumque Sexti opus Pyrrhoniz hypotyposes cum H. Stephani & libri adversus Mathematicos cum Herveti versione Græce lucem adspexere Genevæ (quidam tituli Aureliam; alii Parisios præferunt) apud Petrum & Jacobum Chouet A. 1621. fol. additis variis lectionibus ex MS. codice & Henrici Stephani in hypotyposes notis. Operæ pretium esset novam ingeniosi huius & eruditi quamquam ubi omnia impugnare vult frigidi interdum Sophistæ Sceptici adornari editionem, & collatis codicibus MSS. qui in Italia, Gallia, Anglia, atque tum in Germania quoque nostra Augustæ Vindeli, Uratislaviæ & Cizæ exstant emendari, versioneque accurata & necessariis notis instrui atque illustrari, quam in rem non pauca jam congesi, lubenter concedenda ei qui in publicos usus hunc in se laborem suscipere voluerit. In Sextum ut Observationes scriberet, Menagium olim impensius hortatus est Buningenius, Reip. Batavæ ad Regem Christianissimum legatus, teste ipso Menagio in notis ad Laërtium p. 444. qui subjungit, doctis viris morem se gerere equidem velle, an possit dubitare. Sexti libros elegantissimos & longe acutissimos vocat Caspar Barthius lib. 6. advers. p. 3005. nec sine admiratione ingenii legendos, omnes Philosophorum decisiones in dubium vocantes. Quos tamen, inquit, si quis occupare animum velit, nulla negotio inducitur contrariationibus & ipsos firmi nihil habere demonstrari possit, idem l. 58. c. 5. Sexti elusiones aliis insuper introductis vicissim eludi possunt, ut nos aliquando super illis libellis cogitantes experti sumus nostra meditationis exemplo.

IV. Scriptit & alia Scepticus iste Philosophus, quæ interciderunt. Ex his videntur esse *ὑπομνήματα περὶ ψυχῆς* quæ memorat l. 6. adversus Musicos p. 136. & 2. contra Phys. p. 428. Neq; enim respexit ibi ad locum *ὑπομνημάτων* suorum Scepticorum sive Pyrrhoniarum hypotyposeon, ubi de anima agit lib. 2. c. 5. Præterea laudat *ιατρικὰ* sua *ὑπομνήματα* l. 7. p. 175.

V. INDEX SCRIPTORUM à Sexto

allegatorum.

Longe quam in Genevensi editione plenior & emendatior.

Litera M. libros adversus Mathematicos denotat.

Æ Nesidemus 138. c. 201, c. d. d. M. 417, a. M. 419, d. M. passim
M. 222, b. M. 227, c. M. 262, 446, b. Confer infra Onesidemus,
c. M. 345, b. M. 363, d. M. 386, F fff 2 Ene.

f) Hæc editio in quibusdam catalogis perperam traditur esse Græcolatina.

- Æneſidemus** in quarto libro Πυρρώνειον λόγων 258, c. M.
Æſchines 71, c. M.
Alcæus 59, e. M.
Alexander Ætoliæ de rebus cœlestibus ſcripſit. 257, b. M.
Alexinus 328, b. M.
Anacharſis Scythæ 146, c. M. 147.
Anacreon 59, e. M. (d. M.)
Anaxagoras 8, b. 164, c. M. Clazomenius 115, c. 309, c. M. 367, d. M. 433, d. M. Φυſικώτατ' 153, c. M.
Anaxarchus 153, a. M. (c. M.)
Anaxarchus Eudæmonicus 146,
Anaximander 115, a. 139, a. M. 367, b. M. 432, d. M. (367, b. M.)
Anaximenes 115, a. b. 139, a. M.
Antiochus 48, c. 168, b. M.
Antiochus Academicus 45, b. 48, c. in καλοικῶν ſecundo 175, c. M.
Antipater 86, a.
Aratus 61, b. M. 125, b. M. 257, b. M.
Arceſilas 45, a. (61, b. M.)
Arceſilaus 48, e. & ſeq. 166, b. M. 167, c. d. M.
Archædemus 451, b. M.
Antiſthenes 451, b.
Archelaus Athenienſis 140, c. M. 367, b. M.
Archilochus 154, e. 59, e. M. 162, a. M. 328, d. M. 446, c. M.
Archimedis mathematica 60, c. M.
Arſtarchy mathematica 410, c. M.
Arſtarchus 10, a. 328, d. M.
Arſtarchi Grammatica 10, a. M.
Ariſtippus 152, e.
Ariſto, 48, c. Chius 140, b. M. 449, e. M.
Ariſto Critolai diſcipulus. 75, b. M.
Ariſtophanes Comicus 45, d. M.
Ariſtophanis Grammatica 10, a. M.
Ariſtoteles 452, a. 15, b. 17, e. 75, b. M. 93, c. M. 63, c. M. 138, b. 155, b. 139, a. b. M. 178, c. M. 309, d. 311, ſeq. 386, a. d. M. 410, d. M. 419, a. M. 433, b. M. & paſſim. Peripateticus 115, c.
Ariſtoteliſ in 1. lib. artis Rhetoricæ 66, a. M.
Aſclepiades 10, c. M. 15, c. M. 84, d. M. 208, a. M. 222, b. M. 433, d. M. Bithynus 115, c. 367, d. M.
Aſclepiades in ſuo opere de Grammatica 49, d. M. (196, d.)
Aſclepiades medicus 185, c. M.
Aſclepiades in primo τῶν περὶ οὐρανῶν 153, d. M.
Aſclepiadarum ſchola 156, d.
Athenæus 75, c. M.
Baſilides Stoicus 267, a. M.
Bias 123, e. 387, e. M.
Briſon 140, c. M.
ὁ Βυζάντιος Ἰγνῶρ, 71, c. M.
Φωνικὰ σηµατὰ Καδµεύ, 12, a. M.
Callimachus 10, d. M. 62, c. M.
Carneades 1, b. 45, b. 167, d. M. 170, b. c. M. 212, c. M. 172, b. M. 333, c. M. 339, d. M. 340, d. M. & paſſim.
Chaldæi Aſtologi 110 ſeq. M.
Chares in primo de Grammatica 16, b. M.
Charmidas 45, b. Academicus 86, a. M.
Chryſippus 152, a. 15, a. M. 180, b. M. 206, M. 301, c. d. 294, 218, 440, d. 443, e. M. & paſſim.

Chry-

- Chrysippus in Politia 153, b. 161, b. 470, b. *M.* in libro de iustitia 470, c. *M.* in opere de Decoro 161, c. d. 470, c. *M.*
 Chrysippi contemplationes dialecticæ 60. *M.*
 Chrysippus Cnidius, 51, c. *M.*
 Cleanthes 152, a. 180, b. *M.* 206, b. *M.* 218, c. *M.* 324, d. 451, b. *M.* & passim.
 Clitomachus 1, b. 45, b. 339, c. *M.* Academicus 68, a. *M.*
 Corax Rhetor 80, seq. *M.*
 Crantor 447, e. *M.*
 Crates 49, b. *M.* Mallotes 10, a.
 Crateris Mallotæ Grammatica 10, Creophylus 10, d. *M.* (a. *M.*)
 Critolaus Peripateticus 67, a. *M.* 68, a. *M.*
 Critias Atheniensis 155, c. 318, a. *M.*
 Cronus 437, d. *M.* vide Diodorus.
 Cyrenaici 43, d. 173, b. *M.* 175, b. *M.* 140, d. *M.* 135, e. *M.*
 Demades Orator 59, b. *M.*
 Demetrius Lacon 138, c. celebris Epicureus, 285, b. *M.* 286, b. *M.* 417, c. *M.*
 Demetrius Chlorus 17, d. e. *M.*
 Democritus 56, b. 115, c. & passim 329, a. *M.* 159, c. 135, e. 164, c. 209, d. 205, c. 253, d. 316, a. *M.*
 Democritus in κραυγῆσι 163, d. *M.* ἐν τῷ περὶ δυνάμεως 186, e. *M.* adde Vales. ad Ammian. XXII. ult.
 Democriti Philosophia 43, b.
 Demosthenes 13, a. *M.* 71, c. *M.* 20, c. *M.* 13, a. *M.*
 Diagoras Melius 155, b. 317, d. *M.* 318, a. *M.*
 Diczarchus 84, c. *M.* 201, c. *M.* Mesenius 57, e.
 Diocles è schola Asclepiadarum 156, d.
 Diodorus 74, b. 240, d. *M.* 268, b. *M.* 396, seq. Cronus 115, c. 567, d. *M.* 394, c. *M.* 62, c. *M.*
 Diodori dialectica 48, c.
 Diogenes Apolloniates 115, a. b. 367, b. *M.*
 Diogenes Babylonius 332, c. *M.*
 Diogenes Cynicus 29, d.
 Dionysius Thrac 12, d. *M.* 13, d. *M.* 15, c. *M.* 49, c. *M.* 17, b. *M.* 50, a. *M.* ἐν ἀρχαῖς γλῶσσαι. 12, d. *M.*
 Dionysidorus 140, c. *M.* 146, c. *M.*
 Diotimus 164, c. *M.* (148, c. *M.*)
 Empedocles 60, c. *M.* 160, seq. *M.* 154, a. *M.* 60, seq. 159, 331, 310, 272, c. *M.* & passim. Agrigentinus 159, b.
 Epicharmus 54, b. *M.*
 Epicurus 1, b. 56, & passim 387, c. *M.* 442, 177, 451, a. 452, a. 454, e. *M.* Epistola ad Philosophos Mytilenæos 2, a. *M.* (11, b. *M.*)
 Epicurus in libro περὶ δυνάμεως χάριτος
 Epicurei οἱ ἀπὸ τῶν κήπων 320, d. *M.*
 Eubulides 140, c. *M.*
 Eudoxus 110, b. *M.*
 Eudoxi mathematica 60, c. *M.*
 Eudoxus Cnidius in primo libro τῆς περὶ οὐρανοῦ 10, e.
 Euhemerus ἀθροιστὶς cognominatus 311, b. *M.* 317, d. *M.*
 Euripides 157, e. 12, e. *M.* 15, d. *M.* 51, e. *M.* 162, a. *M.* 231, d. *M.* 62, c. *M.*
 Ffff 3

- c. *M.* ὁ σκηνηκὸς Φιλόσοφος 57,
d. *M.*
Euripides in Phrixo 54, c. *M.*
Euthydemus Thurius 140, 148, c. *M.*
Euxenus 140, c. *M.*
Gorgias 63, b. d. 153, a. *M.* Leonting
146, c. *M.* 148, c. *M.* 151, c. *M.*
ejus liber περὶ τῆς μὴ ὄντος ἢ
πρὸς φύσεως 149, c. *M.*
Heraclides Ponticus 115, c. 433,
d. *M.*
Heraclitus 42, b. 60, c. *M.* 161, d. *M.*
162, d. 419, d. *M.* & passim
Ephesus 432, d. *M.*
Heracliti Philosophia 42, a.
Hermagoras 75, c. *M.* (d. *M.*
Hermotimus Clazomenius 309,
Herodotus 12, e. *M.* 158, a.
Hephilus in Διατριβῇ 447, d. *M.*
Hesiodus 12, e. *M.* 135, c. 309, d. *M.*
59, e. *M.* & passim.
Hipparchus 110, b. *M.*
Hippasus 432, d. *M.* Metapontinus
115, b. 367, b. *M.*
Hippocrates 15, b. 146, d. *M.*
Hippon Rheginus 115, b. 367, c. *M.*
Hipponax 59, e. *M.* 54, d. *M.*
Homerus 12, e. *M.* 14, e. 128, d. *M.*
129, a. 162, a. *M.* 309, c. *M.* &
passim. (a. *M.*
Hyperides Phrynen defendens 65.
Idaeus Himerzus 367, b. *M.*
Jon Tragicus 69, a. *M.*
Iocrates 75, c. *M.*
Italicorum Philosophorum caterva
Licymnius 447, c. *M.* (331, b. *M.*
Linus 41, b. *M.*
Lycurgus 68, b. *M.*
Mathematici 115, c. 367, e. *M.*
- Melissus 123, e.
Menander 12, c. *M.* 37, b.
Metrodorus 13, c. *M.* 153, a. *M.*
Metrodorus Chius 146, c. *M.* medi-
cus 51, c. *M.* Chryssippi Cnidii
discipulus. ibid.
Monimus 153, a. *M.* Canis 146, c. *M.*
Cynicus 221, e. *M.*
Moschus Phoenix 367, d. *M.*
Musaeus 41, b. *M.*
Nausiphanes Pyrrhonis auditor. r.
b. *M.* πλεῦμαν δίκτυς ab Epicu-
ro. 2, a. *M.*
Ocellus Lucanus 433, b. *M.*
Oenopides Chius 115, b. 367, c. *M.*
Onesidemus 35, b. 42, b. 45, d. lege
Ænesidemus. (367, c. *M.*
Onomacritus in Orphicis 115, b.
Orpheus 41, b. *M.* Theologus 70,
Panxtius 451, b. *M.* (b. *M.*
Panthædes 140, c. *M.*
Πανάσιος (interpreti Parrhasius)
51, e. *M.* malim Panyasis.
Parmenides 123, e. 139, a. *M.* Elea-
tes 309, d. *M.* 310, a. *M.* περὶ φύ-
σεως 157, *M.* seq.
Permedotus 45, d. lege Μηνόδατος.
Pherecydes Syrus 367, b. *M.* Syrius
115, a.
Philo 45, b. 48, c. 74, b. 240, c. 241,
b. 268, b. *M.*
Philolaus 153, e.
Phylarcus in nono 51, e. *M.*
Physici ex Italia profecti 428, a. *M.*
Pindarion 41, c. *M.*
Pindarus 12, e. *M.* 18, a.
Quintuplex à Platone Academia 45.
Plato in Gorgia 64, d. *M.*
Plato in Euthydemo 140, c. *M.*

- Plato 450, d. *M.* 20, c. *M.* Pythagoram secutus 106, c. *M.*
 Plato in Timæo 61, c. *M.* 159, d. *M.* 160, a. 154, a. *M.* 164, d. 189, c. *M.* 327, c. sq. *M.*
 Plato in libro de Anima 236, a. *M.* 430, e. *M.*
 Plato poëta veteris comædiæ 70, e. *M.*
 Platonis interpretes 60, c. *M.*
 Platonici 367, e. *M.*
 Poëta veteris comædiæ 129, b. c. *M.*
 Polemo 45, a.
 Polyantes Cyrenæus ἐν τῷ περὶ τῶν ἀσκληπιαδῶν γενέσεων 51, d. *M.*
 Posidonius 141, b. *M.* Stoicus 367, d. *M.* (d. *M.*)
 Prodicus Chius 311, b. *M.* Κείος 317,
 Protagoras 44, a. 209, c. d. *M.* 146, c. *M.* 148, c. *M.* Abderitanus 148, d. *M.* 319, a. *M.*
 Ptolemæus 15, c. *M.* Peripateticus 13, b. (Ascalonita)
 Pyrrho 61, *M.* 2. d.
 Pythagoras 61, c. *M.* 115, c. 331, b. *M.* 367, c. *M.* 424, c. *M.* 118, a. *M.* & passim.
 Pythagoræ Samii sectatores 422, b. *M.*
 Pythagorici 141, b. 142, c. 425, c. *M.* 145, b. *M.* 132, b. *M.* 104, d. *M.*
 Simonides Lyricus 447, c. *M.*
 Socrates 439, a. *M.* 139, c. *M.* 141, c. *M.*
 Solon 154, a.
 Sophocles 84, c. *M.*
 Sotion 140, c. *M.*
 Speusippus 165, b. *M.*
 Staphylus ἐν τῷ περὶ Ἀρκάδων 51, e. *M.*
 Stesichorus ἐν ἐπιφύλλῃ 51, d. *M.*
 Stoici 145, d. 147, d & passim.
 Straton Physicus 115, c. 138, b. 20, c. *M.* 407, b. *M.* 410, e. *M.* 419, a. *M.*
 Tauriscus 49, b. *M.*
 Telepharchus ἐν τῷ Ἀργολικῷ 52, a. *M.*
 Thales Cretensis 68, b. *M.*
 Thales 139, a. *M.* 153, b. *M.* 432. d. *M.*
 Milesius 115, a. 367, b. *M.*
 Theodorus 155, b. 317, d. *M.* Atheos 319, a. in opere de Diis ib. *M.*
 Theognis 157, e.
 Theophrastus 51, c. *M.* 178, c. *M.*
 Thucydides 12, e. 13, a. *M.* 20, c. *M.* 13, a. *M.*
 Timon 138, a. *M.* 139, c. *M.* 143, c. *M.* 61, c. *M.* 11, e. *M.* 439, a. *M.* 462, a. b. *M.* 465, d. *M.* & passim.
 Philaius 91, c. *M.* in Sillis 46, a 319, b. *M.* 466, d. e. ἐν τοῖσι δῆμοις 442, a. *M.* lege ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς.
 Timon contra Physicos 84, b. *M.*
 Xenias 211, d. *M.*
 Xenias Corinthius 55, a. 146, c. *M.* 147, b. 209, c. 211, d. 211, e. *M.*
 Xenocrates 75, b. *M.* 147, c. *M.* 165, b. *M.* Platonis auditor 65, c. *M.*
 Xenophanes 46, a. 155, c. 279, sq. *M.* 156, e. *M.* 367, b. *M.* 432, d. *M.* & passim.
 Colophonius 51, a. *M.* 55, a. 57, d. *M.* 115, b. 140, c. *M.* 146, b. *M.*
 Xenophon 139, c. *M.* Socraticus 325, b. *M.*
 Zeno 153, 139, b. *M.* 180, sq. 198, & passim 443, e. 452, a. 469, e 470, a. 332, 328, 286, 218.
 Zenonis Διατριβῇ 161, a.
 Zeno in diatribis 469, d. *M.* Cittiens. 327, a. d. *M.*

CAPUT XIX.

De DIOGENE LAERTIO.

Diogenis Laërtii aetas, secta & Patria. 1. Libri decem de vitis & dogmatibus Philosophorum. 2. Interpretes & editiones. 3. Variæ de Laërtio & ejus dissimulatione censura. 4. Num quædam vitæ ab ipso scriptæ perierint. ibid. Ejus πᾶμμετρεος deperdita. 5. Index scriptorum à Laërtio allegatorum. 6.

I.

DIOGENES, à Patria Laërte, a) Ciliciz opp'ido, LAERTIUS, sive ut Vossius in Arte Grammatica pag. 11. & alibi appellat, *Laërtiensis*. Quis qualisque fuerit incertum reliquit, nec adeo exploratum est Epicuri sectæ b) præ cæteris fuisse. Scripsit post Sextum Pyrrhonium, auditor-remque

- a) Sunt qui à Patre Laerte vocatum contendunt, ut H. Valefius ad excerpta Peiresc. p. 41. *Diogenes Laërtii filius scribit &c.* quo sensu Ulysses possit dici *Laërtius*, qui Homero Λαερτιάδης *Laërta filius*, Διογηνὴς Λαερτιάδῃ πολυμηκόν *Odyssæum*. Et apud Pindarum de bello Trojano Laertes ipse Ulyssis Pater, Laërtius appellatur: - Bell. *Laërtius atrox*. Vicissim Diogenes noster Eustathio ad Iliad. μ pag. 894. dicitur: ὁ Λαέρτης. Alterius Q. Laërtii, sub Augusto Imperatore clari, mentio in veteri inscriptione ap. Gruterum p. 199. Sive legendum *Laërtius* ut p. 99. & 191. quod idem nomen est. C. Laërtius Sabinianus in alia Vet. inscriptione apud Fabretum p. 251. Porro Λαέρτιος pro Patronymicò à Laërta Ciliciz usurpatum (non minus quam Λαερτικός apud Galenum VII. de simplic. medic. T. 2. edit. Basil. p. 89. vel Λαερτίτης, ut in Eustathii loco jam laudato rescribat, præter mentem Eustathii, ut exillimo, Tan. Faber, vel Λαερτίσις) quin elegantius etiam dici, quam Λαερτίος, quod solum isto in loco memorat, testatur Stephanus Byz. in Λαέρτης. Eidem in Ζελλίδαι laudatur Diogenes noster ὁ Λαερτίσις ἐν διυτίῳ Φιλοσόφῳ ἱστορίας, qui locus ni sit corruptus, Laërtium à patria sic dictum esse, cum viris doctissimis mihi persvadeo.

- b) Petrus Gassendus ad Lib. X. Laërtii pag. 113. edit. Lugd. 1649. fol. *Notandum obiter, quod Laërtius, & Epicurum circa mores purgaverit, & capita doctrinæ illius satis studio retulerit, non posse idcirco Laërtium, quasi ab Epicuri potius quam a cæteris Philosophi partibus steterit, fidei suspectum, quando non modo circa Platonem, ne de aliis dicam, idem præstitit, sed dixit etiam faminam, cui libros suos inscripsit merito δικάως Platonem sive Platonis mores amare.* Fortasse tamen non erraverit, qui cum

remque Sexti Saturninū Cythenatem, quorum utriusque in Pyrrhone meminit, ut adeo vixerit postremis forte temporibus Imp. Severi c) ac deinceps.

II. Exstat ejus ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ d) ΠΕΡΙ ΒΙΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ

Gggg TON
cum If. Caſaubono & Menagio ad Laert. & Voſſio c. 8. de Philoſoph. ſectis §. 21. dixerit, Laertium ad Epicuri ſectam propendiſſe. Quod vero Samuel Parkerus in diſſ. de Deo, p. 39. cum Epicureæ ſectæ inmodice addiſtum adſcribat, dictum videtur & ipſum inmodice. Longe magis tamen à vero aberrarunt, qui Laertium ſuſpicati ſunt fuiſſe Chriſtianum, ex phraſi ἐλεημοσύνην δίδοναι, quam adhibet lib. 5. ſect. 17. tritam in libris Novi foederis, & in ſcriptis τὸν εἶναι, ut a junt, inauditam. At enim ἐλεημοσύνην in Loco Laertii non reddere necelle eſt; ſtipem, ſed miſericordiam, quod probant etiam ſequentia illius verba: εἰ τὸν ἱερόπον, ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπον ἡλέησα, non hominis miſeritus ſum, ſed humanitatis, non illi, ſed huic dedi, ut ejus miſerer. Sic dare lacrymas dixit Virgilius. Video & Aldobrandinum verba Laertii reddere tribuere miſericordiam; Marcum vero Meibomium probante viro illuſtris doctrine Ez. Spanhemio in notis ad Callimachum p. 426. miſericordiae opem ferre, non; ſtipem dare, ut Ambroſius Camaldulenſis.

- e) Elegantiffimus Menagius in limine notarum ad Laertium, ſub Marco Aurelio vixiſſe eum putat: quod ſi poſt vixiſſet, illius in Stoicorum ſucceſſione meminiſſet, & Epicleti vitam adjunxiſſet. Sed hoc levius eſt, cum ipſius Epicleti in albo Stoicorum non meminerit, licet illum optime noverat, & in Epicuro teſtetur, ejus in Philoſophum Gargetium criminationes ſibi non probari, 10. ſect. 6. præterea frequentiffime utitur ſcriptis Favorini qui Epicetum teſte Gellio l. 17. c. 19. audivit. Poſſit etiam reſponderi librum ſeptimum, in quo de Stoicis agit Laertius, extrema parte muſum eſſe, ac ne Chryſippi quidem vitam integram ad nos perveniſſe, ut jam ſuboluit Meurſio ad Chalcidium p. 31. & in Bibliotheca Græca ubi de Chryſippo agit. Cæterum tempus quo vixit Laertius diligenter inquitum eſt à Jo. Jonſonio l. 3. de ſcriptoribus hiſt. philoſ. c. 12. cujus ſententiam amplector, licet H. Dodwello viro doctiſſ. longe junior videtur, & ad Conſtantini tempora rejicitur diſſ. de ætate Pythagoræ §. 22. Idem non majore jure p. 190. quæ Jonſii ſunt Gudio tribuit: Hoc etiam probabit, inquit, Cl. Jonſius, ſed Jonſii nomine, ſerius fortaſſe Marquardus Gudius. Sane hanc ſuſpicionem falſam eſſe certiffimum eſt, & Gudius ipſe in hiſce litteris Jonſio uſus eſt præceptore, quem etiam anticambulonem ſuum vocat Epitola ad Reinſium. In litteris autem ad Petrum Block quibus Jonſii obitum laluguet A. 1659. admodum juvenis, Nra dubito inquit, quin major a ſemper præſtiſſet, ſed obit non quidem αὐτῷ & inglorius, ἀλλὰ μέγα πένθος ἐσομένους πύ. Σεβαστῶν Scriptis enim libros IV. de ſcriptoribus Hiſtoria Philoſophica, eoſq. jam ἐν πρόδρογος δατα τοιοτῶν abſolviſit. Natus eſt Jonſius Rensburgi A. 1624. ubi Reſtutam Scholæ geſſit A. 1652. vocatus deinde Francofurtum ad Moenum ſimili munere ibi per breve tempus ſunſus diem obit an. ætatis trigefimo quinto. Scriptis præterea diſſertationem de Philoſophia Periparetica, Menagio etiam ad Laertium laudatam: & diatribam de Spartis quam ſyntagmati variarum diſſertationum præclarus Grævius inferuit. Ultrajecti 1701. 4.

- d) Ita vocat Stephanus Byz. tribus in locis in ἐν τῷ Δρυῖδαι & χοχιδαι. Aliis Φιλοσοφῶν βίον ut Photio cod. 161. p. 176. vel Σοφιστῶν βίον, ut Eufſtachio ad Iliad. μ. p. 854.

ΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΓΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΤΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ
 e) βιβλία ἰ. *De vita, placitis & acutis diſſis clarorum Philoſophorum libri de-
 cem*, ab auctore inſcripti Arriz f) illuſtri ſœminæ Platonis ſtudioſiſſi-
 maz, & poſt prolegomena de Philoſophiæ origine & variis ſectis, per li-
 bros primores ſeptem agentes de Philoſophis ſectæ Jönicæ: libro oſta-
 vo deinceps de ſectâ Italica, ita ut liber decimus integer tribuatur Epicu-
 ro. Hoc opus utiliſſimum, licet non omnibus numeris abſolutum, neque
 uſque quaque accuratum, bene eſt quod ad nos tranſmiſſum tam multa ac
 præclara nos docet, quam multa nos deperditum, eaque jucundiſſima
 ſcitu juſſiſſet ignorare. Hoc jam olim diligenter legerunt excerpte-
 runtque Sopater Sophiſta g) Stephanus Byzantiniſus h) Heſychiſus Mi-
 leſius

e) Hic titulus editionum Frobenianæ, Stephanicæ, Aldobrandinianæ, Wettlenianæ & in duobus
 MSS. Regis Galliæ teſte Menagio. In alio codice *Λαερτίου Διογένης βίος καὶ γνῶ-
 μαζ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων, καὶ τῶν ἐκαστῆς ἀρεσκόντων καὶ*

f) Eam alloquitur Laert. lib. 3. ſect. 47. in Platone, & l. 10. ſect. 29. in Epicuro. Videtur etiam
 operi Epistolam præmiſiſſe dedicatariam, quæ intercidit. Nomen ſœminæ hujus primus
 ſeliciffima conjectura eruit Reineſius l. 2. Var. ſect. c. 12. p. 224. ex libro de theriaca ad Piſo-
 nem, c. 3. qui inter Galeni opera legitur, & ni ipſius Galeni, certe Scriptoris eſt Galeno non
 multo junioris. Similiter Laertii exemplo Damascius Vitam Iſidori & huic intextam plu-
 rimum *Φιλοσόφων ἱστορίαν* à ſe ſcriptam dicavit ſœminæ Theodoricæ, teſte Photio Cod. 181.

g) Sopater Sophiſta in duodecim libris Eclogarum non pauca repetiit, teſte Photio, cod. 161.
 Ex τῶν Λαερτίου Διογένης Φιλοσόφων βίαν βιβλίοις πρώτοις καὶ πέμπτῃς, ἐν-
 νάτῃ τε καὶ δεκάτῃ, ἐν οἷς τὰ περὶ Φιλοσόφων διέχεισιν. Idem Photius mihi
 offert anſam conjiciendi unde Jacobus Sponſius in itineralio ſuo agens de populis Atticæ,
 (quem ſequitur Harduinus ad Plinii Hiſt. Natural. T. 1. p. 424.) hauſerit fortasſis quod affir-
 mat *Potamon* Atticæ, fuiſſe Laertii patriam. Nam in eodem codice 161. ait Photius Sopa-
 tum repetiſſe quedam ex ſcriptis Plutarchi, peculiatim ex libro qui *ἀνδρῶν ἐνδόξων*
ἀποφθίγματα inſcribitur, *ἐκ τοῦ περὶ ποταμῶν*, quibus poſtremis verbis ſive
 Sponſius vir doctiſſimus aliud agens, ſive alius quem forte ille eſt ſecutus, non vidit quod vi-
 dere tamen proclive eſt, notari librum Plutarchi *περὶ ποταμῶν*, ſed ſuſpicat eſt tacite
 notari Laertium, cumque à patria Potamo ita circumſcribi. Æque inſelici conjectura alii
 Laertium *Potamon*i Alexandrini ſectatorem eſſe prodiderunt, qua de re infra.

h) Stephanus in *Εὐετοῖς*, *ἐστὶ καὶ πόλις Εὐετοῦς*, *ἀφ' ἧς ἦν Μύμημα ὁ Διαλεκτικὸς Φι-
 λόσοφος*, *ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφων ἱστορίας*. Reſpicit locum in vita
 Stilponis, ubi pro *Μυμημα τὸν Ἐξανέτη* legit *τὸν Ἐξ Εὐετοῦ*, minus bene ut ad Laertium
 docent uterque Caſaubonus ad Stephanum Holſtenius. Nam Menagius non uſus eſt
 ingenio ſuo, cum utramque ſectionem probam eſſe affirmat, unius certe vocis in uno loco
 non niſi una proba eſſe poteſt lectio. Idem Stephanus in *Δρυϊδαί*, *Δρυϊδαὶ ἐστὶ Θυγα-*
λῆτι

lessius i) Svidas k) itemque alii. Allegatur etiam ab Eustatio l) in Homerum atque si Menagio ad l. 2. sect. 105. credimus ab Origene r. contra Celsum, sed fessellit eum memoria, perinde ut Dan. Georg. Mollerium, qui in diss. de Apulejo § 36. scribit Apulejū ex Laertio nescio quā mutatum esse.

III. Laertii editiones latinae.

Primum Latine vertit Ambrosius Civenius Monachus Camaldulensis & postea Ordinis sui Generalis: rogato Francisco Philelpho ut versus qui passim in Laertio occurrunt versibus redderet latinis. Quod diu Philelphus facere distulit, subinvidens Ambrosii gloriā, ut ex his ejus versibus apparet: — *interpres si reddere quaeque latina*

Nisiur. Ambrosius, car. non quoque versibus ornat.

Scripsit autem

Neque morem unquam gessit ejus voluntati Philelphus, licet hoc in Epistola quadam sancte promiserat m) ita ut versus latini post mortem demum Ambrosii, additi & inserti sunt versioni Ambrosianae

Gggg 2.

n) Bro-

Λατίνων, Φιλοσόφων, ὡς Διογένης Λαέρτιος ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ, respicit locum in prooemio. Idem in χολλίδα. Διογένης δὲ ὁ Λαέρτιος ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφῳ ἱστορίας χολλίδους φησι. Locust in vita Platonis lib. 3. sect. 41. ubi memoratur Philippus χολλίδης.

i) Hefychii illustis libellus de Philosophis rotus, paucis exceptis, fere ad verbum est ex Laertio excerptus, licet nomine tenus non eum laudat nisi semel in Antisthene, ubi refert ejus Epigramma: Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπῃσι &c. Eoque nomine Hefychius plagiaris pridem accensurus est à Jacobo Thomasio τῷ μακαρίῳ & aliis. Johannes Meursius putat apud Svidam in Ἡσύχιος, Diogenis Laertii nomen excidisse, atque adeo supplet illius locum sic: ἔγραψεν ὀνοματολογὸν ἢ πινάκα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασμένων (ὡς Διογένης ὁ Λαέρτιος) & ἐπιτομή ἐστὶ τοῦ βιβλίου.

k) Raro Svidas Diogenem Laertium nominat ut in Τετραλογία, sed plurima ex Laertio αὐτοῦ λείπει in ejus Lexicon relata lector eruditus non potest ignorare. Exempli causa ut alia in praesenti omitam, quae Svidas habet in τῶν, depromit ex Laertio (in ex Laertii Zenone lib. 7. sect. 143. seq. & quae in δόγματι, ex Laertii Platone lib. 3. sect. 31. Sic loca alia infinita, notata à Laertii interpretibus, & novissime à Svidae doctissimo editore Ludolpho Neacaro.

l) Ad Iliad. μ. p. 854. κομμένῃ γὰρ χύτραν ἢ λοντὰ φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίαις.

m) Verba ejus haec sunt: De Diogenis Laertii versibus, quod percurram expostulas, ne mihi succenses rogo. Nam partim occupationibus, partim animi molestia fallimur versus illos latinos facere, ut iusseras, distulimus in hunc diem. Sed peram profecto morem voluntati tuae, idque propediem. Haec ille in litteris datis Florant. 1433.

n) Brognolo curante: Quamquam vero simplici quodam decore se commendat illi translatio, multa tamen Laertii Ambrosius non est affectus, quidam plane omisit, quin iudice Menagio tanta licentia in his libris vendendis usus est, ut scriptorem potius Historiz, quam interpretem dixeris. Philolphus ipse n) in Epistola quadam memorata Gaddio T. I. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 282. Ambrosianam versionem ut pessimam & infinitis scatentem erroribus damnavit. Illam Cosmo Medico ab auctore inscriptam post Ambrosii obitum recognovit *Benedictus Brognolus*, vel ex Scaligeranis satis notus, dicatamque Laurentio Georgio & Jacobo Baduario Patriciis Venetis luci donavit Venetiis * per Nicolaum Jenson Gallicum Anno Domini 1475. fol. elegantissimo caractere exscriptam, sæpissimeque ab eo tempore recusam Norimbergæ Anno 1476. 1479. Bononiæ 1495. fol. Tum in Gallia p) atque iterum Basilæ apud Valentinum Curionem 1524. 4. in qua editione Conradus Heresbachius collato codice Græco Matthæi Aurogalli quidam correxit, præcipue Epigrammata & versus quosdam ab Ambrosio, & Brognolo etiam omisos latine vertit, & Græce itidem adscripsit. Ab eo tempore iterum latine prodit Laertius Coloniz 1535. 8. 1542. 8. Lugd. 1546. 8. & apud Gryphium

1559.

- n) Ambrosius in epistola ad Cosmum Medicum versionis sue præfixa: *Sane quoniam versus plurimos & diversos tum alienos, tum suos auctor inseruit, quod obhorreere videtur à gravitate historia, illos traducere consulto omisi, ita tamen ut nihil deesse ex sensu necessario sim passus.*
- o) Verba Philolphii ex epistola ad Donatum Acciolum (Acciolum) præfert idem Gaddius T. 1. p. 156. *Ego Diogenem Laertium cum proxime Atentus legerem quia ille traduxit, inveni errata prope infinita, adeo, ut nihil esse ineptius, nihil corruptius audeam affirmare, carebam enim Græco codice, proinde utebar eo Latino, in præfationum vero etiam summatim Græcum. Si quis vero velit videre, legat translationes Camalduleusis Ambrosii. Confer quæ ex alia Philolphii Epistola Clariss. Vir Tho. Crenius part. XI. Animadvers. p. 205.*
- * Ex hac editione deprimta videntur excerpta Laertii latina MSS. quæ cum If. Casaubono communicavit Galestinus. Vide If. Casaub. ad Laertii VIII. 34.
- p) Valentinus Curio in præfat. *Citra Græcorum exemplarium fidem nihil tentandum putasti, tu hoc opere præferisti, quod si scio an aliud præterea sit infestius versum, aut negligentius excusum. Et quidem Venetiis, Et ab eo qui se in Epistola quadam profectus id editurum non aliter quam à fratre Ambrosio fuerat traditum à Græco in Latinum. Sic enim ille loquitur. Nam illa editio quam nobis dedisti Gallia, potius sentiosior est quam ut possis excusari. Venit in manus meas illa editio Parisiensis sine temporis nota excusa apud Johannem Petitum, sive Parvum in 4. nec characterum neque chartæ elegantia neque alia re commendari meretur: at Ambrosii, Brognolique Epistolam præfixam habet, quam in suis etiam editionibus recudi curavit H. Stephanus, cum variis specimenibus recognovisset Brugnotianæ.*

1559. 1585, 12. Paris, 1585, 12. Antwerpiz quoque apud Plantinum Anno 1566. (non 1556. ut in Menagii notis ad Laertium p. 3. perperam excusum est) 8. ex recognitione Joannis Sambuci Tirnaviensis & Fulvii Ursini, hoc titulo: *Laertius Diogenes plusquam mille locis restitutus, ex fide dignis vetustis exemplaribus & latine quidem editus, sed ita ut inde etiam Græcum exemplar possit restitui.* Etenim inquit Sambucus, aliquot exemplaribus Græcis vetustissimis illis cum interpretatione collatis, atque etiam eruditissimis observationibus Fulvii Ursini Romani doctissimi & mihi amicissimi Viri adiunctis, spero me non parum commendationis lectioni hujus scriptoris instructa ista comparasse, ut & versio nova, cui otium superest, instituti, & Græca recudi longe emendatius possint.

Editio Laertii Græca.

Græce primum lucem adspexit Laertii opus Basileæ A. 1533. ex officina Hieron. Frobenii & Nic. Episcopii, 4. ex MSto Matthæi Aurogalli codice, quo usus etiam fuerat in sua editione latina Valentinus Curio. Equidem jam antea Græce typis exscripta fuerat vita Aristotelis & Theophrasti in editione operum Philosophi Stagiritæ Aldina Venet. 1495. fol. & cum Theophrasto de lapidibus ibid. 1497. quemadmodum etiam ab eo tempore sæpius singulæ quædam vitæ à Laertio conseruerunt præfigi editionibus operum Platonis, Aristotelis, Xenophontis, Theophrasti &c. At integer Laertius ante editionem Frobenianam Anni 1533. Græce nondum excusus fuerat, & quemadmodum in multis aliis ita in hoc quoque fallit Bibliotheca Georgii Draudii, quod memorat editionem Græcam Anni 1531. ex officina Jo. Frobenii.

Editiones Laertii Græcolatinæ.

Græcolatinæ editiones Laertii hætenus senz prodierunt, Prima Henrici Stephani Ao. 1570, 8. Subjuncta ad calcem voluminis Ambrosii versione & H. Stephani castigationibus, Pythagoræzorumque fragmentis ex Stobæo Græce descriptis.

Secunda ejusdem Stephani A. 1594, 8. cum ipsius castigationibus & recognitionis Brugnolianæ recensione, Pythagoræzorumque fragmentis, sed versione Ambrosii è regione Græcis posita, & adjunctis Isaac Casauboni doctissimis in Laertium notis, secunda hac editione auctioribus atque emendatioribus, quæ prius separatim prodierant sub nomine *Isaac Horriboni*, q) Morgii Ao. 1583, 8.

Gggg 3

Ter-

g) Vernaculum nomen *Casuboni* prætulit postea vir ille doctissimus, quod plane idem est

Tertia cum notis H. Stephani & auctioribus If. Casauboni, fragmentisque Pythagoræorum, subjuncto præterea *Hefychii illustris* libello de Philosophis Græce, cum versione Adriani Junii, & hujus atque H. Stephani castigationibus. Coloniz Allobrogum sive Genevæ. 1615, 8. apud Joh. Vignon, Jacobum Storer, Petrum & Jacobum Chouet & Samuelem Crispinum. In quibusdam exemplis hujus editionis vidi etiam adjunctum *Eunapium* de vitis Sophistarum, Græce cum ejusdem Junii versione, idque titulum ipsum præ se ferre, qui in aliis ejusdem editionis exemplis alius est, nullamque Eunapii in volumine ipso, in his etiam omissi, mentionem facit.

Quarta cum versione posthuma *Thomæ Aldobrandini* & eruditius ejusdem in Laertium notis, sed quæ ultra Leucippi vitam libro nono haud procedunt, auctore, priusquam opus absolvisset, fatis intercepto. Itaque si quædam & in versione elegante cæteroqui & accurata obelo digna visa sunt Merico Casaubono atque aliis viris doctis, hoc tanto minus Aldobrandini famam lædet, quod ultimam manum addere lucubrationibus suis haud potuit. Nam Mericus ipse fatetur illum fuisse, si vixisset, ea facile correcturum, qui præter multiplicem in his litteris eruditionem, non vulgarem quoque sermonis Græci peritiam locis difficillimis prodat ac præstet. In lucem emissæ est diu post auctoris obitum r) à patruele ejus Petro Aldobrandino Cardinali, Romæ apud Aloysium Zannetum A. 1594. fol. & contextum ipsum

est cum *Hortiboni* nomine, *Casau* enim apud Delphinates qualis erat Casaubonus, significat *hortum*, ut notavit Menagius in Menagianis T. 2. p. 334. Porro viginti quatuor annos natus fuit, cum notas in Laertium edidit, & parenti suo Arnoldo Casaubono inscripsit, à quo responsum tulisse fertur in hæc verba: *Laudo tuum studium, mi fili, verum hoc scito, rem gratiorem te mihi facturum, si velut unum dictum sacra Scriptura difficultatibus aliquibus obstructum explicaveris, quam si mille profanorum scriptorum loca depravata correxeris.* Præter notas editas, quas licet præclaris, deinde vix agnovit pro suis, etiam prolixiori commentario Laertium à se illustratum & castigatum testatur Casaubonus in prælat. Cæterum quam sæpe in hoc opere scribendo *Sacillanus* memoria *Laertio* fueris fraudi, aut otium iudicium ad ea digiranda defuerit, quæ facti confusæ congestærat, poteris, benedole lector, ex his nostris notis cognoscere, plenius multo cogniturus, si dederit Deus Opt. Max. ut institutum & prope jam affectum commentarium, quem in hunc auctorem paramus, aboleret liceat. Et publicis prælectionibus illustratum à se Laertium Casaubonus testatur in notis ad lib. 3. sect. 10. Fallitur Adrianus Bailletus qui T. 3. Judicior. p. 478. affirmat, exstare versionem Laertii latinam à Casaubono adornatam. Idem error occurrit in parte prima Biographici diarii Wirtianii ad A. 1614. Cal. Jul. qui dies Casaubono fuit æmortalis. Ar enim lapsusne memoria etiam Reinefius est, qui versionem Laertii ab Adr. Junio recognitam ait p. 415. Var. Lect. ? an Junii opera usus est in sua editione Joh. Sambucus?

r) Fallitur itaque coniugius in Bibl. qui Thomam Aldobrandinum A. 1594. claruisse affirmat.

ipsum Laertii Græcum etiam (paucis forte exceptis, quibus vulgatas editiones rectius & plenius habere idem Mericus Casaubonus notavit) longe emendatiorem exhibet castigatum ad fidem vetustiorum codicum, Farnesiani præcipue optimæ notæ ac miræ vetustatis.

Quinta Londini s) A. 1663. fol. in qua repetitur Romanæ editioni cum Aldobrandini versione & notis, subiunguntur *Agidii Menagii* in Laertium doctæ & laboriosæ observationes Emerico Bigotio ab auctore inscriptæ, cum indice auctorum è Laertio allegatorum. Has ut scriberet ab Octaviano Pulleyno rogatus fuerat, ingentes antea sed vix affectos, ac deinde abjectos deperditosque commentarios Philosophicos molitus. Eadem quo in Anglia emendate ederantur Menagius ipse tribus MSS. Bibl. Regis Galliarum & Florentino codice usus, suo sumtu separatim typis excubitus jussit Parisiis apud Eadmundum Martinum A. 1662. 8. atque ita excusas misit ad Joh. Pearsonum, qui ei gratias agit eique gratulatur humanissima epistola, quæ Menagii observationibus præmittitur. Ac profecto omnium virorum honestorum eruditorumque punctum animadversiones illæ tulerunt, præter unius Jacobi Gronovii, qui longas illas ac tædiosas conquestus est in notis ad Gellium p. 8. Acceperunt eidem Londinensi editioni præter notas Isaacii Casauboni, non spernendæ quædam *Merici Casauboni* filii ad Laertium ipsum & *Ændoriv* Aldobrandinianam animadversiones, quibus inter alia inserta est vita Platonis scriptore *Olympiodoro* cum versione Jacobi Vindeti & notis. Hanc jam supra observavi excerptam esse ex Olympiodori prælectionum in Alcibiadem hætenus ineditarum praxi, sive lectione prima. Similiter Menagius observationibus suis vitam Aristotelis eoque *Ævëndoriv* Græce inseruit & notis illustravit.

Sexta denique & ultima priores omnes fere integras in se amplectens, certe elegantia, cura, apparatu quam longissime vincens, debetur *Henrico Weslenio* typographo, nostræ ætatis præstantissimo, Amstelodami A. 1693. t) quarta forma majore, duobus voluminibus. In priori volumine Græca Laertii accuratissime & nitidissime sunt excusa, ad fidem editionis Romanæ, tum à Marco Meibomio V. Cl. in segmenta distincta ac bene multis in locis ex prioribus editionibus & MSS. A rundeliano atque Cantabrigiensi emendata; excusa vero sunt sine ullis scripturæ compen-

diis

- a) Non Lugduni, ut legas in pandectis Brandenburgicis, in *Aldobrandinus*. Chimerica quoque est in Lipenii Bibl. laudata Laertii editio, quæ dicitur lucem adspexisse Hagæ Comitibus A. 1696. 4. cum notis H. Stephani, I. Casauboni, Tho. Aldobrandini & Gassendi.
- t) Exempla quædam hujus editionis charta amplissima excusa fuere.

diis quorum in libris Græcis impressis usus vulgo esse solet. Tum addita latina versio Ambrosiana, ab eodem Meibomio ita emendata ac suppleta ut alia prorsus videatur. Icones quoque XXIV. u) Philosophorum, elegantissime in æs incisæ passim adjunctæ ex veteribus nummis, gemmis, monumentis, nisi quod imago p. 56. adjuncta exponendo Cleobuli ænigmati, Meibomiano ingenio debetur. Denique singulis paginis subjectæ integræ notæ H. Stephani, utriusque Casauboni, Aldobrandique & ineditæ antea ejusdem Meibomii, quem jam pridem ante Menagium Laertii illustrandi impetus ceperat. Volumen posterius præter Ægidii Menagii observationes x) longe quam in Londinensi editione locupletiores & magis emendatas exhibet ejusdem *historiam mulierum Philosopharum* y) Annæ Daceriz Tan. Fabri Filiz inscriptam quæ cum ejus lectionibus in poemâ quoddam Petrarchæ Hetrusco idiomate scriptis lucem adspexerat Lugduni A. 1692, 12. & eodem anno separatim in 8vo. cura H. Wetstenii, typis Amstelodamensibus exscripta fuerat. Post hanc offerunt sese brevesset pereruditæ *Jochimi Kuhnii Argentoratensis* in Laertium animadversiones, quibus lux nova & præclara affertur locis multis & obscurissimis, hæc nunquam antea lucem adspexerant, uti nec quæ illas excipiunt Variz Lectiones ex MSS. Codicibus Arundeliano & Cantabrigienfi collectæ à *Thoma Galeo*, viro itidem eruditissimo & duobus vel tribus post Kuhnium annis pari litterarum elegantiorum jactura denato. * Denique præter edi-

u) Hi sunt: Thales, Solon, Pittacus, Anacharsis, Socrates, Æschines, Aristippus, Euclides, Plato, Xenocrates, Carneades, Aristoteles, Theophrastus, Antisthenes, Diogenes, Monimus, Chrysippus, Pythagoras, Archytas, Heraclitus, Zeno, Democritus, Sextus Empiricus, & Epicurus.

x) Has auctiores ea lege Wetstenio concessit Menagius ut separatim ederet, neque aliorum infertas animadversionibus Laertio substerneret.

y) Mirum est ab illo præteriri *Ædæsam* uxorem Hermiæ, de qua Svidas, *Æsaram* Lucanam Pythagoricam de qua Stobæus, *Helviam*, cujus studium Philosophiæ laudat Seneca c. 16. consolationis ad eam scriptæ, aliasque. Neque tamen probo malignum judicium Vignolii Marvillii T. 2. Misc. p. 30. cujus ex sententia historia hæc libellus est perjejunus auctoris senium aperte referens. *Un petit livre tresmaigre & qui se sent fort de la Vieillesse de l'Auteur.*

* Debuerunt etiam Nicasio proxeneta accedere huic editioni notæ *Lantini* viri docti & in judicio supremo Burgundicæ Consiliarii, sed nescio quomodo perinde ut alia ipsius scripta lucem non adspexere. Vide *Basnagii Bellovalli* Historiam operum eruditorum A. 1696, mensis Febr. p. 283.

editionum priorum præfationes (in quibus epistolam Brognoli & Sambuci & H. Stephani recensionem recognitionis Brognolianæ omisſam miror) & vitam Platonis ſcriptam ab Olympiodoro & à Vindero illuſtratam, opus hoc ornant atque utiliſ reddunt locupletiffimi Indices magno ſtudio conſecti, & ad ſegmenta Meibomiana accommodati à Viro Clariffimo *Johanne Clerico*, 2). Omiffæ ſunt in hac editione propter molem & quia plus ſimplici vice jam prodiſſent *Petri Gaſſendi* notæ & Philoſophica commentaria in decimum *Laertii* librum ſive vitam *Epicuri*, quam nova etiam latina verſione donavit & variis in locis caſtigavit, græceque ac latine edidit *Parif.* 1646. fol. recuſa *Lugd.* 1649. & 1675. & inter opera *Gaſſendi* ibid. 1658. fol. Cum nemo ignoret quanto apparatu, eruditione & Philoſophica præcipue induſtria *Epicuri* Philoſophiam illuſtraverit vir ille modèſtiſſimus, ſuffecerit hoc loco obſervare notas ejus Criticas hinc inde laudat *Gaſſendi* nomine delibari ab *Ægidio Menagio*: reprehendi vero itidem ſæpius verſionem ejus notasque tum ab eodem *Menagio* & *Merico Caſaubono*, tum maxime à *Marco Meibomio*, quo judice major Philoſophus quam Grammaticus fuit *Gaſſendus*. Idem p. 663. *Admonere hic lætorem debeo rei ipſius cauſa, in hujus decimi libri verſione ſæpe à Gaſſendo me diſſentire. Inſtructus enim ſi verum dicere velimus parum ſuſe iis literis, quibus eruditi viri maxime conſidere ſolent, quando ad veritendos Græcos Auctores ſe accingunt.*

Prætereo quod magnam vitæ *Epicuri* partem è *Laertio* Græce deſcripſit, & cum *Lucretio* contulit in ſua illius Poëtæ præclara editione *Oberius Giſanius* *Lugd. Batavorum* 1695. 8vo. Vitam *Diogenis* & *Ariſtippi* ex *Laertio* excerpſit & Latine vertit paucis in hoc genere litterarum comparandus *Paulus Leopardus* *Antwerp.* 1556. 8vo. Varia quoque ex *Laertio* expreſſit & latine vertit *Eraſmus* in ſuis apophtegmatibus. Denique electa *Laertiana* ſive locos communes Philoſophicos è *Laertio* digeſſit, & Græce ac Latine edidit *Guilelmus Donaldſonus* *Francof.* 1625. 8.

Verſiones Laertii in linguas Vernaculas.

Italice ſive *Hetruſco* idiomate *Laertius* bis prodiit *Venetii* A. 1535. & 1545. 8. per *Felicem Aſolſum*.

Gallice per *Franciſcum de Fongerolles* Doctorem Medicum, cum notis, *Lugd.* 1602. 8. Iterumque ex nova verſione *Gallice* *Parif.* 1668. 12.

Anglice non uno auctore *Lond.* 1688. 8.

Hhhh

German.

a) Elegans carmen Græcum in laudem hujus editionis à Præceptore meo *Joh. Georgio Herſchio* τῷ μακρίτῳ concinnatum exſtat in *Actis Eruditorum* A. 1629. p. 318.

Germanicam Augustz A. 1490. excusam, Belgicamque Joanni Mollero in Hypomnematis ad Polyhistorum Philosophicum Morhofii & *maxagis* laudatas, haud vidi.

IV. Menagio in notis p. 255. seq. observat plenus est Laertius additamentorum : atque utidem p. 253. notat, plenus est idiotismis sive plebejo dicendi genere tam in phrasi quam in verbis, quemadmodum à Salmasio pridem observatum in commentario de lingua Hellenistica p. 107. Passim quoque obscurus est & ambiguus quo nominereprehenditur à Clarissimo Bzlio in Lexico a) tanquam parum accuratum scriptorem traducente. Bartholomæus Keckermannus libro de Historia *Languide & frigide*, *sape tamen non inutiliter* Laertium scripsisse dixerat, quod non ferens Gerh. Joh. Vossius lib. 2. de Hist. Gr. c. 13. frigidam vocat laudem operis utilissimi & auro contra non cari. Certe Melchior Canus professus fuit melius in isto & sive dignius traditis esse vitas Philosophorum, quam à multis Christianis Vitas sanctorum. Auctor vitæ Laertii quæ Anglicæ ejus versionis præfigitur, non satis causæ habuit cur dubitaret an Platonis vita, Zenonis dogmatum epitome & tres Epicuri epistolæ ab ipso Laertio fuissent adjectæ. Nullam certe causam cur ita sentiret memoravit, & quam animo pressisse videtur, alienum & diversum hoc videri à ratione scribendi Laertiana per reliquum operis corpus servata, tanto minus me movet, quo minus sibi in cæteris omnibus similis est Laertius. Neque exploratissimum omnino est illi fuisse sectatorem Potamonis Alexandrini, ut idem auctor vitæ tradit, etsi nusquam sectæ cujusdam rigidum affectatorem fautoremve deprehendi facile largior. At Potamonis sententiam in præmio sectæ, ita refert Laertius, ut nullo modo innuat eam sibi probari, neque Potamonis animus fuit nullam amplecti sectam, sed ex quavis illarum certa quædam feligere, ita ut nova inde secta conflaretur, sed nullius nominis illa & nemini fere probata, quoniam libellus Potamonis forte deerat geni-

us,

- a) T. 2. edit. 1. p. 1258. *Il y a mille endroits obscurs & ambigus dans Diogene Laërce. Cela ne lui fait gère bonneur. Un esprit exact auroit été ces tenebres.* Idem alibi *Cet auteur n'ayant gère plus d'exaltitude dans ses raisonnemens que dans ses recits on peut fort bien se tromper en lui imputant les pensées qui semblent avoir la plus grande liaison avec ses phrases.* T. 2. edit. 2. p. 1130. Jo. Clericus T. 10. Bibl. selectæ p. 140. *Mr. Dodwel parle avec raison d'une manière conditionnelle du stile de Diogene, parce que cet Auteur n'écrit point exaltemus, & à un style que les Grecs appelloient des idiots ou idiotique, qui étoit celui dont les gens sans lettres se servoient, lorsqu'ils écrivoient quelque chose d'un homme d'une grande lecture.* Trajectiones Laertii frequentes observat il. Casaubonus ad Potamonis vitam IV. 20.

us, ut notatum Isaaco Casaubono in notis ad Dionem Chrysostomum. Mirum quoque ne vitam quidem Potamonis à Laertio referri quem sub Tiberio floruisse Hefychius illustris testatur, Laertius ipse ait hæresin ejus *περὶ ὀλίγῃς* introductam. Aut assentiamus Claudio Salmasio affirmanti, plures à Laertio descriptas vitas temporum injuria intercidiſſe. Ita enim ille p. 888. ad Solin. edit. Paris. *Myrmecis illius* (Stephano laudati) *nulla quod sciam mentio invenitur in iis libris Diogenis qui hodie exstant. Sed magnus defectus in illa historia Philosophica Laertii injuria temporum accidit, ut ex indice vetustissimi codicis observatum mihi olim, quo longe plures Philosophorum vitas habemus.* Ideo Laterculo memini legere *ὁ Κορυνθίων ὁ Πολέμωνας ὁ Ἀρεῖας* & alios quam plurimos ut alibi dicam. In his *ὁ Μύρμηξ* Philosophus *Διαλεκτικός* qui fuit ex oppido Eneto Paphlagoniæ oriundus: Verum memoria lapsus est Salmasius, cum Myrmecis mentionem & Polemonis vitam in libris editis exstare non putavit: Sed fortasse τυπογραφικὸν fuit ἀμάρτημα Polemonis pro Potamonis, An Cornuti, Arei & Myrmecis vitas scripserit Laertius, dixerit vates aliquis non ego. Crediderim non scripſiſſe. Aliquid tamen in opere Laertii desiderari nullus dubito. Certe deesse videtur præfatio aliqua ad familiam illam *Φιλοσοφῶντων* cui opus dicaverat. Etiam in catalogo librorum Chrysippi omnes libri physici desunt, alii que non pauci ut ad eum catalogum ostendamus. Epitomen solum esse hæc opus, vir accerrimi judicii Tanaquillus Faber existimabat. Hæc ad Salmasii locum Menagius in limine suorum in Laertium commentariorum.

V. Ante Historiam Philosophicam à Diogene Laertio scripta fuerat atque edita b) ΠΑΜΜΕΤΡΟΣ sive liber Epigrammatum poematorumque in viros claros vario carminis genere, qui jam pridem intercudit exceptis epigrammatis quæ ex hoc passim scoptica partim, partim seria produxit in vitis Philosophorum ipse Laertius & post Laertium Hefychius illustris. Exstant etiam Laertii Epigrammata quædam in Anthologia Maximi Planudæ & Johannes Tzetzes Chiliad. 3. hist. 61. affert Laertii epigramma in Democritum, sed quod legitur etiam in vita Democriti à Laertio scripta, ut vitam à Tzetza ipso Pammetron non sit necesse. Autorem appellat *Ἐπιγραμματογράφον*, & in ora libri annotatur *ὁ Διογενιστὴς*, quod idem nomen est ac *Διογῆνης*. *Ἐπιγραμματογράφος* τὴν γὰρ γράφει τὸ ἔργον &c. Si Ambrosio Laertii interpreti credimus, scripsit is etiam *ὑπομνήματα* sive commentarios in filios Timonis, eorumque librorum pri-

H h h h 2

mum

b) Hoc Is. Casaubonus probat ex Laertii Empedocle ubi ait: *Φέρεται δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν ἐν τῇ παμμέτρῳ σκωπτικὸν μὲν, τῶτον δὲ ἔχον τὸν τροπικόν.* En inquit, *Φέρεται.*

mum laudat ipse in Timonis vita sub initium. Decepit Ambrosius Geraldum dialogo 3. de poetis p. 291. Thomam Aldobrandinum in Laërtii versione, Thomam Pinedo in elencho scriptorum à Stephano Byz. allegatorum aliosque. Sed jamdudum hic error ab aliis Laërtii interpretibus Menagio & Meibomio emendatus est, animadversusque etiam à Vossio lib. 2. de hist. Græcis c. 3. Neque enim affirmat se, sed Apollonidem Nicæum τὸν πρὸ ἡμῶν. c) qui paulo ante nos, inquit Laërtius, vixit, commentarios in Sillos Timonis Philiassii conscripsisse & Tiberio Imp. dicasse. Vide & Franciscum Patricium lib. 1. discussionum Peripateticarum p. 19. Vossium Institutionum Poëticarum lib. 2. c. 20. Leonem Allatium de Simeonibus p. 204. seq. & Joh. Jonsum lib. 3. hist. Philosoph. c. 3.

VI. INDEX SCRIPTORUM quorum meminit DIOGENES Laërtius,

depromptus ex editione Westeniana.

Ἀγρίππας, IX, 88.	Ἀγκυλίαν, III, 27.
Ἀθῆναι, X, 12.	Μερόπιδι, III, 27.
Ἀθῆναι, ὁ Εὐπιγραμματοποιός, IV, 14. VII, 30.	Ολυμπιοδώρῳ, III, 28.
Ἀθηνόδωρ, VII, 68. 121. 149.	Παρασίτῳ, III, 28.
ἐν ἡ. περὶ πάτων, III, 3. V, 36. IX, 42.	Ἀλέξαν.
Διησιόδημ, IX, 62. 87. 102. 106. 107.	ὁ Μύνδι, ἐν θ. μυθικῶν, I, 29.
ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρῶνεα ὑποτυπῶσι, IX, 78.	Ἀλκιδάμας, IX, 54.
ἐν α. τῶν Πυρρῶνεων λόγων, IX, 106.	ἐν τῷ Φυσικῷ, VIII, 56.
II, 6.	Ἀλκιμ, ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, III, 9.
ἐν τῷ κατὰ σοφίας, IX, 106.	12, 17.
Διησιόδημ, Κνώσι, IX, 116.	Ἀλκμαίων, VIII, 83.
Διόγης, II, 60, & seqq.	Ἀλκαῖ, I, 31. 81.
Ἀλέξανδρ, VIII, 36.	Ἀμβρόσιον.
ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων Διδοχαῖς, II, 19. 106. III, 3. V, 4. 62. VIII, 24. IX, 61.	ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτη, V, 11.
Ἀλέξιν, II, 110. VII, 163.	Ἀμφίβιας, II, 28.
Ἀλέξιν.	Ἀμφικρατῆς.
	ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, II, 103.
	Ἀμφις.
	Ἀμφικράτη, III, 27.
	Δεξιδημίδῳ, III, 27.

Ἀνα-

c) ka Vossius probante Menagio, licet ante legebatur ὁ παρ' ἡμῶν, quod à Marco Meibomio exponitur; qui à nobis laudatus est in Pammotro.

Ἀναξαγόρας, II, 6. II.
 Ἀναξανδρίδης.
 ἐν ᾧ, III, 26.
 Ἀναξίλας, I, 107.
 Ἀναξίλας.
 Βοτρυλίων, III, 28.
 Κίρκη, III, 28.
 Πλαστίαις, III, 28.
 Ἀναξιλίδης.
 ἐν τῷ β. περὶ Φιλοσόφων, III, 2.
 Ἀναξίμανδρος, II, 11.
 Ἀναξίμενης, I, 40. II, 4.
 Ἀναχαρίσις scripta, I, 101. Episto-
 la, I, 105.
 Ἄνδρων Εφίστιος, I, 119.
 ἐν τῷ τριπλῷ, I, 30.
 Ἀναγόρας, IV, 21, 26.
 Ἀντίγονος, IV, 22.
 Ἀντίγονος ὁ Κερύσιος, II, 136. 143.
 V. 67. VII. 12. IX, 62.
 ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, II, 66.
 ἐν τοῖς βίοις, IV, 17.
 ἐν τῷ περὶ Πύρρωνος, IX, 62.
 ἐν Τίμωνος βίῳ, IX, 110. III.
 Ἀντικλείδης.
 ἐν β. περὶ Ἀλεξάνδρου, VIII, 11.
 Ἀντιλέων.
 ἐν β. περὶ χρόνων, III, 3.
 Ἀντίοχος ὁ Λαοδικεύς, IX, 106.
 Ἀντίπατρος, VII, 54. 55. 68. 84. 92.
 περὶ λέξεων καὶ τῶν λεγόμενων,
 VII, 57.
 ἐν τῷ α. περὶ ὥρων, VII, 60.
 Ἀντίπατρος ὁ Τύριος ἐν τῷ η. περὶ
 κόσμου, VII, 139.
 ἐν τοῖς περὶ κόσμου, VII, 140.
 ἐν τῷ ι. VII, 141.
 ἐν τῷ ζ. περὶ κόσμου, VII, 148.

ἐν τῷ β. περὶ ὥρων, VII, 150.
 ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς, VII, 157.
 Ἀντίπατρος ὁ Σιδωνίος, VII, 29.
 Ἀντιόχης, IX, 38. 39. 56.
 ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, I, 40. II, 38. 134.
 VI, 77. 88. VII, 168. IX, 27. 35.
 Ἀντιόχης ὁ Κων.
 ἐν τῷ Ἡρακλῆ, VI, 104. 105.
 ἐν Σάδωνι, III, 35.
 Ἀντίφρων.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάν-
 των, VIII, 3.
 Ἀπείλας ἐν τῷ Ἀγρίππα, IX, 106.
 Ἀπολλόδοτος, II, 3. VII, 140. 143.
 157. IX, 24. 50. 56.
 ἐν τοῖς χρονικοῖς, I, 37. 74. II, 2, 7,
 44. III, 2. IV, 65. V, 9. VII,
 184. VIII, 52. 58. 90. IX, 25,
 41. 61. X, 13. 14.
 ἐν γ. περὶ χρονικῶν, IV, 23, 28.
 ἐν β. περὶ νομοτεσιῶν, I, 58.
 ἐν τῷ περὶ Φιλοσόφων αἰρέσεων, I, 60.
 ἐν τῇ ἡθικῇ, VII, 102, 118, 121, 127.
 ἐν τῇ Φυσικῇ καὶ τῇ ἀσχαίαν,
 VII, 125, 135, 142, 143, 150.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Ἀθηναῖος.
 ἐν τῇ συμμαγωγῇ τῶν δογμάτων,
 VII, 182.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Λογιστικὸς, I, 25.
 VIII, 11.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Κυζικηνός, IX, 38.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Κηπρόλεων, X, 25.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Ἐφύλλος, VII, 39,
 54. 64. 84.
 Ἀπολλόδοτος ὁ Ἐπικύρειος, X, 2, 10.
 ἐν τῷ α. περὶ Ἐπικύρου βίῳ, X, 2.
 Ἀπολλοφάνης, VII, 92.
 ἐν τῇ Φυσικῇ, VII, 140.

H h b b 3

Ἀπολ-

Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς, IX, 109.
 Ἀπολλώνιος, VII, 28. ὁ Τύριος, VII, 1, 6,
 24. ἐν α. περὶ Ζήνωνος, VII, 2.
 Ἀρεταγοράς, I, 11.
 Ἀρεταγοράς ὁ Μιλῆσιος, I, 72.
 Ἀρετιππός, VIII, 60.
 περὶ δ' ἡδονῆς, X, 4.
 ἐν α. περὶ παλαιᾶς τρυφῆς, I, 96,
 V, 3.
 ἐν δ. περὶ παλαιᾶς τρυφῆς, II, 23,
 48. III, 29. IV, 19. V, 39.
 Ἀρετιππός ὁ Κυρηναιός.
 ἐν τῷ περὶ Φυσιολογιῶν, VIII, 21.
 Scripta, II, 83.
 Ἀρετοζεύς, I, 42. II, 19. III, 8, 37.
 VIII, 1, 7, 20, 79, 82.
 ἐν τῷ Πλατωνίῳ βίῳ, V, 35.
 ἐν ἰ. παιδευτικῶν νόμων, VIII, 15.
 ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, IX, 40.
 ἐν τοῖς ποταμῶν, I, 107, 108.
 ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρα καὶ τῶν γνω-
 ρίμων αὐτοῦ, I, 118.
 Ἀρετοζεύς ὁ Σπινθάρεα, II, 20.
 Ἀρετοζεύς ὁ Μυσικός, V, 92. VIII, 13.
 Ἀρετοβέλῃς, I, 24, 98, 99. II, 23, 26,
 45, 55. III, 80. VIII, 19, 36, 51,
 63, 74. IX, 25, 82.
 ἐν τῷ μαγικῷ, I, 118.
 ἐν τῷ 2. τῶν ἡθικῶν, V, 21.
 ἐν τῷ α. περὶ ποιητῶν, III, 48. VIII, 57.
 ἐν τῷ γ. περὶ ποιητικῆς, II, 46.
 ἐν τῷ σοφιστῇ, VIII, 57.
 ἐν Δηλίων πολιτείᾳ, VIII, 13.
 ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων, VIII, 34.
 ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἡθικῶν, II, 104.
 ἐν τῷ περὶ παιδείας, IX, 52,
 ἐν ὕμνῳ, V, 7.
 Διφθέκαι, V, 11.

Scripta, V, 22, & seqq.
 ἄλλοι, V, 35.
 Ἀριστοφάνης, IV, 18, 19.
 Νεφέλας, II, 18, 20, 27, 28.
 Ἡρώσι, VIII, 34.
 Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός, III, 61.
 X, 13.
 Ἀριστοφῶν Πυθαγοριστῇ, VIII, 38.
 Ἀρίτων, IV, 33. VIII, 11.
 ὁ Κῆος, V, 64.
 ὁ Χίος, IV, 40. VII, 160.
 ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου, IX, 5.
 Libri ejus, VII, 163.
 ἄλλοι, VII, 164.
 Ἀρκεσίλαος.
 ἐν ἐπιγράμμασι, IV, 30, & seqq.
 ἐπιστολῇ, IV, 44.
 ἐν ἱστορίᾳ, V, 42.
 ἄλλοι, IV, 45.
 Ἀρκεσίλαος ὁ Διφθαλμικός, IX, 53.
 ἐν τῷ πρὸς χρυσίππου, ibid.
 Ἀρχέδημος, VII, 40, 68, 84, 88, 134.
 ἐν τῇ περὶ Φωνῆς, VII, 55.
 ἐν τινὶ περὶ σοικῶν, VII, 136.
 Ἀρχέλαος, II, 17.
 Scripta VI, 15.
 ἄλλοι, VI, 19.
 Ἀρχίτιμος ὁ Συρακούσιος, I, 40.
 Ἀρχίλοχος, IX, 71.
 Ἀρχύτας Ταραντίνος ἐν ἐπιστολῇ
 πρὸς Διανυσίον, III, 22, 79.
 πρὸς Πλάτωνα, VIII, 80.
 ἄλλοι, VIII, 82.
 Ἀσκάνιος ὁ Ἀθηναῖος, IX, 61.
 Ἄτων Κροθωνιάτης, VIII, 7.
 Αὐξάνδρος Ἐπικύρειος, V, 92.
 Ἀχάκιος.
 ἐν ἡθικαῖς, VI, 99.

Ἀχάιος

Ἀχαιοί.
 σάτυρον ὁμφάλη, II, 133.
 Βίαις, I, 85.
 εἰδόμην, ibid.
 Βίων, IV, 47.
 ἐν ταῖς Διατριβαῖς, II, 77.
 ἄλλοι, IV, 58.
 Βόηθος, VII, 54, 142.
 ἐν τῇ περὶ Φύσεως, VII, 148.
 ἐν αἰ. περὶ ἀμαρτημάτων, VII, 149.
 Γλαῦκος, VIII, 52.
 Γλαῦκος ὁ Ἡγηγώς, IX, 38.
 Γλαῦκων, II, 124.
 Γοργίας ὁ Λεοντίδος, VIII, 58.
 Δαίδακος ὁ Πλατωνικός, I, 30.
 Δάμων ὁ Κυρηναῖος, I, 40.
 Δεῦσας.
 ἐν τῷ πρὸς Εὐνοφῶντα ἀποστολῆς, II, 52.
 Δείνων.
 ἐν εἰ. ἱστορίων, I, 8.
 Δημήτριος, I, 114. IX, 40.
 Δημήτριος ὁ Μάγνης, II, 52, 56, 57.
 VI, 84, 88. X, 13.
 ἐν ταῖς ὁμοθυμοῖς, I, 38, 79, 112. V, 3.
 75, 89. VI, 79. VII, 31, 169, 183.
 VIII, 84, 85. IX, 15, 27, 35, 36.
 Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, I, 2. II, 44.
 ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία, IX, 15,
 37, 57.
 ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ, II, 7.
 ἐν τῷ περὶ γῆρας, II, 13. IX, 20.
 Scripta, V, 80.
 ἄλλα, V, 83.
 Δημήτριος ὁ Βυζάντιος, II, 20.
 Δημόδοκος ὁ Ἀλκείος, I, 84.
 Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης, I, 22, 23. IX,
 41, 44, 72. περὶ ατομῶν, X, 4.
 Scripta, IX, 46. & seqq.

ἄλλοι, IX, 49.
 Δημόκριτος ὁ Τροζήνιος, VIII, 74.
 ἐν τῷ κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ, ibid.
 Δίδυμος.
 ἐν συμποσιακοῖς, V, 76.
 Διευχίδας.
 ἐν εἰ. Μεγαρχίων, I, 57.
 Δικαίσαρχος, I, 40, 41. III, 38, 46.
 VIII, 40.
 ἐν αἰ. περὶ βίων, III, 40.
 Διογένης, VII, 84, 88.
 Διογένης Πτολεμαεὺς, VII, 41.
 Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, IX, 57.
 Διογένης ὁ Βαβυλωνίος, VII, 39, 55, 57.
 ἐν τῇ περὶ Φωνῆς τέχνη, VII, 55, 57.
 ἐν τῇ Διαλεκτικῇ τέχνη, VII, 71.
 Διογένης ὁ Κυριακός, II, 112. VII, 131.
 ἐν τῷ ποδάλω, VI, 20.
 ἐν Θυέση, VI, 73.
 Scripta, VI, 80.
 ἄλλοι, VI, 81.
 Διογένης ὁ Τασσεύς, X, 25.
 Ἐπιλέκεις σχολὰς ἐγχαίρειν, ibid.
 Διογένης ὁ Ἐπικύρειος.
 ἐν τῇ αἰ. τῶν ἐπιλεκτῶν, X, 96.
 ἐν τῷ εἰ. X, 119.
 ἐν τῷ β. X, 118.
 ἐν τῷ γ. X, 136.
 ἐν τῷ δ. X, 137.
 ἐν τῇ ἐπισημῇ τῶν Ἐπικύρεων
 δογμάτων, X, 118.
 Διόδωρος, γραμματικός, IX, 15.
 Διόδωρος.
 ἐν αἰ. ἀπομνημονευμάτων, IV, 2.
 Διόδωρος ὁ Ἐφέσιος, VIII, 70.
 Διακλῆς, VI, 12, 13, 20, 36, 87, 91,
 99, 103. VII, 166, 179, 182.
 IX, 61, 65, X, 12.

ἐν τοῖς βίοις τῶν φιλοσόφων, II, 54.
 Διακλῆς ὁ Μάγνης ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν
 φιλοσόφων, VII, 48, 162. X, II.
 Διονύσιος ἐν κριτικαῖς, I, 38.
 Διονύσιος, VIII, 47.
 Διονύσιος ὁ Στωικός, VI, 43.
 Διονύσιος ὁ Κάρχηδόνιος, II, 106.
 Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος, VI, 100.
 Διονύσιος ὁ Μεγαθέμερος, V, 92. VII, 67.
 Διονύσιος.
 Παρθενοπαιγία, V, 92.
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, X, 4.
 Διονύσιος ὁ τύραννος ἐν ἐπιστολῇ, IV, 2.
 Διονυσόδωρος, II, 42.
 Διοσκυρίδης.
 ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν, I, 63.
 Διοίμμος ὁ Στωικός, X, 3.
 Δινών.
 ἐν Πηρησιαῖς, IX, 50.
 Δῆρις, I, 19, 74, 82, 89. II, 19.
 ἐν τῷ β. τῶν ἱερῶν, I, 119.
 ἐν τῷ περὶ ξωγραφίας, I, 38.
 Ἐκαταίος, I, 9.
 ἐν τῇ α. περὶ τ' Ἀγυπθίων φιλοσο-
 φίας, I, 10.
 Ἐκάτων, VII, 2, 91, 182.
 ἐν τῷ α. τῶν χρεῶν, VI, 32, 95.
 ἐν τῷ β. τῶν χρεῶν, VIII, 26.
 ἐν τῷ περὶ τελῶν, VII, 87.
 ἐν τῷ α. περὶ ἀρετῶν, VII, 89.
 ἐν τῷ γ. περὶ ἀγαθῶν, VII, 101.
 ἐν τῷ ζ. περὶ τελῶν, VII, 102.
 ἐν τῷ β. παθῶν, VII, 110.
 ἐν γ. περὶ σοφιστικῶν, VII, 124.
 ἐν τῷ γ. περὶ ἀρετῶν, VII, 125.
 ἐν τῷ β. περὶ ἀγαθῶν, VII, 127.
 ἐν τῷ δ. περὶ ἀγαθῶν, VII, 103.
 ἐν ταῖς χρεῖαις, VI, 7. VIII, 72.

Ἐλευσίς.
 ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως, I, 29.
 Ἐμπεδοκλῆς, VIII, 59, 61, 65, 66. IX, 73.
 προίμιον πρὸς Ἀπόλλωνα, VIII, 57.
 Ἰά Περσικά, VIII, 57.
 ὁ ἰατρικός λόγος, VIII, 77.
 Ἰά περὶ φύσεως, VIII, 77.
 Τραγωδία, VIII, 59, 77.
 κατάρμοι, VIII, 63, 77.
 Ἐπίκυρος, IX, 52. X, 139.
 βιβλία, X, 27, & seqq.
 ἐν ἐπιστολαῖς, VII, 5, 9. X, 8, 11, 14, 30.
 ἐν τῷ περὶ τελῶν, X, 6, 136.
 ἐν τῇ πρὸς τὸν ἐν Μίθυλην φιλοσό-
 φον, X, 6, 136.
 πρὸς Ἀριστοβλῆν (Ἀριστοδημον) VII, 9.
 ἐν τῇ πρὸς Λεοτίον ἐπιστολῇ, X, 5, 6.
 ἐν τῇ πρὸς Θέμισαν, X, 5.
 ἐν τῇ α. περὶ φύσεως, X, 39, 40.
 ἐν λζ. περὶ φύσεως, X, 7, 30, 91, 119.
 ἐν τῇ β. περὶ φύσεως, X, 73.
 ἐν τῷ ια. X, 91.
 ἐν τῇ ιβ. X, 74, 96.
 ἐν τῇ ιδ. & ιε. X, 40.
 ἐν τῇ πρὸς Μερσικέα ἐπιστολῇ, X, 29,
 122.
 ἐν τῷ α. Μηροδώρῳ, X, 23.
 ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων, X, 136.
 ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων κ. Φυγῆς, X, 136.
 ἐν τῷ α. περὶ βίων, X, 119, 136.
 ἐν τῷ β. περὶ βίων, X, 119.
 ἐν τῷ συμπόσιῳ, X, 119.
 ἐν ταῖς ἀναπορίας, X, 119.
 ἐν μεγάλῃ ἐπιτομῇ, X, 39, 40, 73.
 ἐν μικρᾷ ἐπιτομῇ, X, 85, 135.
 ἐν τῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἐπιστολῇ, X, 29,
 30, 35.
 ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις, X, 29.

πρὸς

πρὸς ἰδομένηα, X, 22.
 ἐν β'. σφαιρωσάν, X, 44.
 ἐν τῇ πρὸς Εὐρύδικον ἐπιστολῇ, X, 13.
 Κανὼν, X, 14, 30, 31.
 Διαθήκαι, X, 16. & seq.
 πολλοί, X, 26.
 *Επίκλησι, X, 6.
 *Επιμνήδης.
 *Scripta I, III, II, 2.
 ἐπιστολῇ, I, 113.
 *Πίναξ, X, 10, 13, 16, 17.
 Scripta VIII, 78.
 *Ἐρασιμασί, VII, 186.
 *ιατρός, I, 119. VI, 88. VIII, 47.
 *Ἐρατοσθένης.
 ἐν τῷ περὶ πλῆθους καὶ πέντας, IX, 66.
 ἐν τῷ περὶ τ' ἀρχαίας κωμῆδας,
 VII, 5.
 ἐν ὀλυμπιονίκαις, VIII, 51.
 ἐν τοῖς πρὸς Βατωνα, VIII, 89.
 *Ἐρμαχί, X, 15.
 βιβλία, X, 25.
 *Ἐρμιππί, I, 72, 101, 117. II, 109,
 120, 142. III, 2. IV, 44. V, 41,
 67, 78, 91. VI, 2, 99. VII, 184.
 VIII, 1, 40, 41, 51, 56, 69, 85.
 IX, 4, 27, 43. X, 2.
 ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου, II, 55.
 ἐν β'. περὶ Πυθαγόρου, VIII, 10.
 ἐν τῷ α'. περὶ μαγῶν, I, 8.
 ἐν τοῖς βίοις, I, 33, II, 13. V, 2.
 ἐν τῷ περὶ τῶν σοφῶν, I, 42.
 ἐν τῷ περὶ Ἀριστοτέλους, V, 1.
 ἐν δ'. περὶ σοφῶν, VIII, 88.
 *Ἐρμόδωρος, I, 8. II, 106. III, 6.
 ὁ Πλατωνικός ἐν τῷ περὶ μαθημα-
 τῶν, I, 2.

*Εὐάνδης Μιλήσι, I, 29.
 *Εὐβαλῶ.
 ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένης πρῶ-
 σης, VI, 30.
 *Εὐβελίδης, II, 41. VII, 187.
 ἐν τῷ περὶ Διογένης, VI, 20.
 *Εὐδημος ὁ ῥόδι, I, 9.
 *Εὐδοξος ἐν γῆς περὶ ὁδοῦ, I, 8.
 ἐν τῷ α'. περὶ ὁδοῦ, IX, 83.
 *Ὀκλαίηρις, VIII, 87.
 ἐν γῆς περὶ ὁδοῦ, VIII, 90.
 πολλοί, VIII, 89.
 Scripta VIII, 89.
 *Εὐδρομος, VII, 39.
 ἐν τῇ ἡθικῇ σφαιρωσάν, VII, 39.
 *Εὐθύφρων ὁ Ἡρακλείδης & Πολυκῆ,
 I, 107.
 *Εὐκλείδης, II, 107.
 *Εὐμηλῶ ἐν δ'. τῶν ἰσοριῶν, V, 6.
 *Εὐπολις.
 ἐν κόλαξι, IX, 50.
 ἐν ἀσφατέτοις, III, 7.
 *Ευριπίδης, I, 76. VII, 23. IX, 71.
 ἐν τῇ Λυγῇ, II, 33.
 ἐν τῷ Παλαμῆδαι, II, 44.
 ἐν Λυκμινίῳ, III, 63.
 ἐν Ἰξίονι, IX, 55.
 Μηδεία, II, 134.
 Βελλεροφόντη, IV, 26.
 Ἀνδρομέδῃ, IV, 29.
 Φαέδοντι, II, 10.
 *Εὐφαισί, ἐν ἰσορίας, II, 141.
 *Εὐφαισί, Ὀλυμπιάδῃ, II, 110.
 *Εὐφορίων, III, 37. IX, 56.
 *Εὐφορος, I, 40, 41.
 *Εφορῶ, I, 96, 98.
 ἐν κέ, II, 45.

IIII

Ζεύς.

Ζεύς.

ἐν τῷ περὶ διτῶν λόγων, IX, 106.

Ζηρόδοτος ὁ Στωϊκός, VII, 30.

Ζήνων ὁ Κιτιεύς, VI, 91. VII, 108. 110.

120. 148. 149. 157. IX, 72.

βελία, VII, 4.

περὶ ἐρωτικῆς τεχνῆς, VII, 34.

ἐν ταῖς Διατριβαῖς, VII, 34.

ἐν τῷ περὶ ἔσλης, VII, 136. 142. 143.

145. 153.

ἐν πολιτείᾳ, VII, 32. 121. seq. 131.

ἐν τῷ περὶ λόγου, VII, 39. 40.

ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, VII, 87.

ἐν τῷ περὶ παθῶν, VII, 110.

ἐν τῷ περὶ ἑστίας, VII, 134.

Ζεῖνων ὁ Ἐλεατῆς, IX, 29. 72.

Σιδώνιος, X, 25.

ὁ Ταρσεύς, VII, 41. 84.

πολλοί, VII, 35.

Ζώϊλος ὁ Περργαίος, VI, 37.

Ζώπυρος ὁ Κολοφώνιος, VI, 100.

Ηρακλείδης, I, 25. II, 43. 113. 120. 138.

143. 144. III, 5. 25. 26. VIII, 72.

ἐν τῇ περὶ τ' ἀπνᾶ, I, 12. VIII, 67.

ἐν τοῖς περὶ νομῶν, IX, 50.

ἐν τῇ ἐπισημῇ τῶν Ἑστωϊκῶν Διαδοχῶν, V, 79.

περὶ νοσῶν, VIII, 51. 60.

ἐν τῇ Σωϊανῇ ἐπισημῇ, VIII, 53.

IX, 1.

ἐν τῇ Ἑσατύρῃ βίῳ ἐπισημῇ, VIII, 4C. IX, 26.

Ηρακλείδης ὁ Ἑστωϊκῶν, VII, 7.

44. 59.

Ηρακλείδης ὁ Ταρσεύς, VII, 121.

Ηρακλείδης ὁ Φυσικός, VIII, 6.

Ηρακλείδης ὁ Ποντικός, V, 86. & seqq.

ἄλλοι, V, 93.

(VIII, 4.

Ηρακλείδης, I, 23. 76. 88. IX, 2. 7. 8. & seqq. 73.

περὶ φύσεως, IX, 6.

ὁ Φυσικός, VIII, 6.

Πολλοί, IX, 17.

Ἡριλλος, VIII, 166.

Ἡρόδοτος, I, 9. 22. VIII, 2. IX, 34.

ἐν τῇ πρώτῃ, I, 9. 95.

ἐν τῷ περὶ Ἐπικύρου ἑμφθείας, X, 4.

Ἡρόδοτος Ταρσεύς, IX, 116.

Ἡσίοδος, VII, 25. X, 2.

Θαλῆς.

ναυτική ἀερολογία, I, 23.

ἀδελφῶνα, I, 35.

Θεαίτητος ὁ ποιητής, IV, 25. VIII, 48.

Θεοδόσιος.

ἐν τοῖς σκεπτικοῖς κεφαλαίοις, IX, 70.

Θεόδοτος.

ἐν τῷ δ' τῶν πρὸς Ἐπικύρου, X, 5.

Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων, II, 65.

περὶ θεῶν, II, 97.

πυλῶι, II, 103. 104.

Θεόκριτος ὁ Χίος, V, 11.

Θεόπομπος, I, 109. III, 40. VI, 13.

ἐν τοῖς θαυμασίοις, I, 117.

ἐν τῇ κ' τῶν φιλιππικῶν, I, 8.

Θεόπεμπτος ἐν Αὐτοχάρε, III, 26.

Θεοφανῆς.

ἐν τῷ περὶ γραφικῆς, II, 104.

Θεόφραστος, VIII, 55.

ἐν τῇ πρὸς Φανικῶν ἐπιστολῇ, V, 3.

ἐν τῷ Μεγαρικῷ, VI, 22.

ἐν τῇ ἐπισημῇ, IX, 21.

ἐν τοῖς Φυσικοῖς, IX, 22.

Διαθήκαι, V, 51.

Scripta, V, 42.

Θεῶν ὁ Τιθωρεὺς ὁ Στωϊκός, IX, 82.

Θρα

Θρασίβελος.
 ἐπιστολῇ, I, 100.
 Θρασύλλος αὐτ' Θρασύλαος, III, 1. 50.
 61. IX, 37.
 ἐν τοῖς πρὸ τ' ἀναγνώσεως τῶν Δη-
 μοκρίτη βιβλίων, IX, 41.
 ἰδομένης, II, 20. 60. III, 36.
 ἐν τοῖς περὶ τῶν Σωκρατικῶν, II, 20.
 ἱερώνυμⓄ, I, 17. VIII, 20. 57. 58.
 IX, 16.
 ἐν τῷ περὶ ἐποχῆς, II, 105.
 ἐν τῷ β'. τῶν σωραδῶν υπομνημα-
 τῶν, I, 26. II, 14.
 ἱερώνυμος ῥοδῖος, II, 26.
 ὁ ὠβελπητικὸς, IX, 112;
 ἰῆτος Τιβερίου.
 ἐν τῷ ζέμμῳ, II, 41.
 ἰππαρχⓄ, IX, 43.
 ἰππαρτος, VIII, 7. 85.
 ἰππίας, I, 24.
 ἰππόδοτος, V, 90. VI, 85. 102. VII,
 25. 38. VIII, 43. 51. 69. 72. IX, 5.
 40. 115.
 ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων, I, 19. II, 88.
 ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ἀναγραφῇ,
 I, 42.
 ἰπποκράτης, IX, 73.
 ἰππωνάξ, I, 84. 88. 107.
 ἰσίδωρος Περγαμνός, VII, 34.
 ἰσοκράτης, V, 35.
 ἰςρος, II, 59.
 ἰων ὁ Χίος, I, 120. II, 23.
 ἐν τοῖς τραγωδίαις, VIII, 8.
 Κανεύς, IV, 2.
 Καλλίας.
 ἐν πεοήταις, II, 18.
 Καλλίμαχος, VIII, 17. IX, 23.
 ἐν τοῖς πίναξι, VIII, 86.

ἐν ταῖς ἰάμβουσιν, I, 23. 25. 28. 29.
 ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν, I, 79. II, III.
 Καρνεάδης, IV, 65. 66.
 Κάσσιος ὁ Σκεπτικός, VII, 32. 34.
 Κίβης, II, 125.
 Κερκίδας ὁ Μεγαλοπολίτης, ἡ κρής, ἐν
 τοῖς Μετὰμφοῖς, VI, 76.
 Κλεάνθης, VII, 41. 89. 91. 92. 127. 128.
 139. 142. 157.
 ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, VII, 87.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ατομῶν, VII, 134.
 ἐν τῷ περὶ χαλκῷ, VII, 14.
 βιβλία 174, VII, & seqq.
 Κλεάνθης ὁ Ποιήτης, IX, 15.
 Κλέαρχος, II, 30.
 ἐν τῷ Πλάτωνος ἐγκωμίῳ, III, 2.
 Κλέαρχος ὁ Φιλόσοφος, I, 81.
 Κλέαρχος ὁ Σολεύς ἐν τῷ περὶ πα-
 ρείας, I, 9.
 Κλενόμαχος ὁ Θηβίος, II, 112.
 Κλέταρχος ἐν τῇ δωδεκάτῃ, I, 6.
 Κλετομαχος, IV, 67.
 ἐν τῷ α'. περὶ τῶν αἰρέσεων, II, 92.
 ΚλεόβουλⓄ.
 ἐπιγράμμα, I, 89.
 ἀνύγμα, I, 91.
 ἐπιστολῇ, I, 93.
 Scripta, I, 89.
 Κλεομένης.
 ἐν τῷ παιδαγωγικῷ, VI, 75.
 Κράνιος, IV, 24. 25.
 περὶ πένθους, IV, 27.
 Κράτης Ἀθηναῖος, II, 126. IV, 23.
 Κράτης Θηβαῖος, VI, 85. 86. 98.
 πολλοί, IV, 23.
 Κρατίνος.
 ἐν Ἀρχιλόχῳ, I, 12.
 ἐν Κλεοβουλίας, I, 89.

lii i 2

ἐν IIIV

- ἐν Πυθαγορικῇ ἔσθῃ, VIII, 37.
 ἐν Ταφανίῳ, *ibid.*
 ἐν τοῖς χείρωσι, I, 62.
 Ψευδοποδολιμαίῳ, III, 28.
 Κρέως, VII, 62, 68.
 ἐν τῇ Διφλεκτικῇ τέχνῃ, VII, 71, 67.
 Κρίτων, II, 121.
 Κρότων ἐν τῷ Κατακολυμῇσῃ, IX, 12.
 Κρυμικῶν τις, II, 108. IV, 20.
 Λεκανδρεῖ Θεομιλῆσι Θεο, I, 28, 41.
 Λεύκωσι Θεο, IX, 30. & seqq. 46.
 Δέων, III, 62.
 Δόβων ὁ Αργεῖ Θεο, I, 34.
 ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, I, 112.
 Λυκοφρων.
 ἐν Σαύροις, II, 140.
 Μενεδήμω, II, 140.
 Λυκων, V, 16.
 Διφθῆκαι, V, 69.
 ἄλλοι, V, 69.
 Δυσανίας ὁ Δισαρχίων Θεο, VI, 23.
 Δυσίας, II, 40.
 ἐν τῷ κατὰ Νικίβ, I, 15.
 κατὰ Διάρχων περὶ Συκοφαντίας,
 II, 63.
 Δυσίας ὁ Κεφάλων, III, 25.
 Δύσις ὁ Ταραντῆ Θεο, VIII, 7.
 ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Ἰππάρχον, VIII,
 42.
 οἱ τὰ περὶ Μαίρων γράψαντες, I, 9.
 Μαίνεωσι.
 ἐν τῇ τῶν Φυσικῶν ἐπιτομῇ, I, 10.
 Μελάνθι Θεο ὁ Ζωγραφ Θεο.
 ἐν τοῖς περὶ Ζωγραφικῆς, IV, 18.
 Μελέαρχο Θεο, VI, 99.
 ἐν τῷ β'. περὶ δόξων, II, 92.
 Μέλωτος, IX, 24.
 Μένανδρος ὁ κωμικός.
 ἐν Ἰπποκομῳ, VI, 83.
 ἐν Διδύμοις, VI, 93.
 Μένιππος, VI, 99, 100.
 ἐν τῇ Διογένης πρᾶται, VI, 29.
 ἄλλοι, VI, 101.
 Μηρόδοτος, II, 104. IX, 115.
 Μηρόδοσο Θεο.
 ἐν τῷ περὶ εὐγενείας, X, 1.
 ἐν τῷ Τιμοκράτει, X, 136.
 βιβλία, X, 24.
 Μηρόδοσο Θεο, IX, 58.
 Μητροκλῆς.
 ἐν ταῖς χρεῖαις, VI, 33.
 Μίμερσο Θεο, I, 60.
 Μινύης, I, 27.
 Μνησίλοχο Θεο, II, 18.
 Μνησίμαχο Θεο.
 Ἀλκαμῖων, VIII, 37.
 Μόλων, III, 34.
 Μόνιμο Θεο, VI, 83.
 Μυσαῖο Θεο, I, 3.
 Μυρωνιανὸς Ἀμασθιαῖος, IV, 8.
 ἐν ὁμοίσις, III, 40.
 ἐν τοῖς ἰσορικοῖς κεφαλαίοις, X, 3.
 ἐν τῷ α'. τῶν ἰσορικῶν ὁμοίων κεφα-
 λαίων, IV, 14. V, 36.
 Ναυσίφανης, IX, 102.
 Νεάνθης, III, 3, 4. VI, 13. VIII, 55, 58.
 Νεάνθης Κυζικηνός, I, 99. III, 25. VIII,
 72. IX, 4.
 Νεόφρων Σικυανῆ Θεο, II, 134.
 Νικόλαο Θεο, X, 4.
 Νικομήδης, IX, 15.
 Νικίταχο Θεο, VII, 88.
 Νικίταχο Θεο ὁ Κλυταμνήστρα, IV, 18.
 Νουμνῆ Θεο, IX, 68, 102.
 Ξάνδο Θεο, VI, 101.
 ἐν τοῖς περὶ Ἐμποδοκλῆς, VIII, 63.
 ὁ Δυός, I, 2.

ΕΞΕΡ-

Ἄννοκράτης, IV, 11. & seqq. IX, 19.

Scripta, IX, 18, 19.

ἄλλοι, IV, 15.

Ξενοφάνης, I, 12. IX, 71.

ἐν ἐλεγείᾳ, VIII, 36.

ἄλλῃ, IX, 20.

Ξενοφάνης, ὁ Κολοφώνιος, I, 111.

Ξενοφῶν, II, 29, 45.

ἐν Συμπόσιῳ, II, 31, 32. VI, 14.

Σωκράτης ἀπολογία, III, 34.

Κύρια παιδεία, III, 34.

ἠθικὰ ἀπομνημονεύματα, III, 34.

Scripta, II, 57.

Ολυμπιάδων ὁ Ἀθηναίων πρωταθλήσας, VI, 23.

Ὀμηρ. I, 90. III, 7. VI, 85. VIII, 74. IX, 67.

Ὀνείσιρις, VI, 84.

Ὀπίτης, II, 114.

ἐν τῷ ἐπιγραφολόγιῳ ἐι χρηματίζεται ὁ σοφός, III, 9.

Ὀρφεύς, I, 5.

Παμφίλη, I, 24, 68.

ἐν ὑπομνήμασι, I, 90.

ἐν λβ.

ἐν β.

ἐν ε.

ἐν η.

ἐν κ.

V, 36.

I, 76.

ὑπομνημάτων I, 98.

II, 24.

III, 23.

Παναίτιος, II, 64. III, 37. VII, 41, 92, 142, 163.

ἐν τῷ περὶ τῶν αἰρέσεων, II, 87.

ὁ Στωικός ἐν τῷ περὶ ευθυμίας, IX, 20.

Παρμενίδης, I, 107. IX, 22, 23.

ἄλλος, IX, 29.

Πασίφων ὁ Ἑσπετικός, II, 61. VI, 73.

Πανυστίας Ἡρακλείδης, IX, 15.

Πεισιγύρας ὁ Ἐφεσσιος, II, 60.

Πεισιγύρας ἐπιστολαί, I, 53.

Περὶ ἀνδρῶν.

ἐπιστολαί, I, 99.

Περσαῖος, II, 61. VII, 110.

ἐν ταῖς ἠθικαῖς σχολαῖς, VII, 28.

ἐν ὑπομνήμασι συμποσιακοῖς, VII, 1.

Scripta, VII, 36.

ὁ περὶ Πανάκων γραψάντες VII, 188.

Πίττακος.

ἀδόξμα, I, 78.

ἐπιστολαί, I, 81.

Scripta, I, 79.

Πλάτων, I, 29, 41, 77, 99. VII, 131. IX, 71.

ἐν Μένωνι, II, 38.

ἐν Πρωταγόρᾳ, I, 108. IX, 50, 55.

ἐν Θεαίτητῳ, II, 18, 29. IX, 50, 55.

ἐν Συμπόσιῳ, II, 28. III, 34.

ἐν Ευθυδήμῳ, II, 30. IX, 52.

ἐν τῷ σοφιστῇ, IX, 25.

Ἀπολογία, II, 39, 45. III, 34.

Φαίδωνι, II, 42.

ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, II, 65. III, 36.

ἐν Ἀντιρασσαῖς, III, 4. IX, 36.

ἐν Φαίδρῳ, III, 25, 38.

ἐπιγράμματα, III, 29, & seqq.

Ἀλκιμάχῃ, III, 41.

ἠθικὰ ἀπομνημονεύματα, III, 34.

πολλίστα, III, 34. VIII, 83.

νόμοι, III, 34.

ἐν Λύσιδι, III, 35.

ἐν Παρμενίδῃ, IX, 23, 25.

Scripta III, 57. & seqq.

Πλάτωνες πολλοί, III, 109.

Πλατάρχος IX, 60.

ἐν τῷ Λυσανδρῇ βίῳ ἢ Σύλλᾳ IV, 4.

Πολέμων II, 104, III, 46, IV, 18, V, 85.

IIII 3

Πο-

Πολύαυτ. Θ., II, 105.
 Πολυκυκλῆς ὁ Μενδαῖ. Θ. ἐν τῷ α'.
 τῶν πρὸ Διονύσου, II, 63.
 Πολύευκλ. Θ. ὁ Ῥήτωρ, VI, 23.
 Ποσειδῶν. Θ., VII, 27.
 Ποσειδών. Θ., VII, 39, 41, 62, 84, 92.
 142, 157. IX, 68.
 ἐν γ. πρὸ μετρώων, VII, 135.
 ἐν ζ. πρὸ μετρώων, VII, 144.
 ἐν τῇ μετρωολογικῇ στοιχειώσει,
 VII, 138, 152.
 ἐν τῷ πρὸ Θεῶν, VII, 119.
 ἐν τῷ ιγ'. πρὸ Θεῶν, VII, 138.
 ἐν τῷ α'. ζ' φυσικῶν λόγων, VII, 134.
 ἐν τῷ ε'. ζ' φυσικῶν λόγων, VII, 145.
 ἐν τῷ ζ. ζ' φυσικῶν λόγων, VII, 153, 154.
 ἐν ιε'. ζ' φυσικῶν λόγων, VII, 140.
 ἐν ιβ'. ζ' φυσικῶν, VII, 149.
 ἐν α'. πρὸ Θεῶν, VII, 148.
 ἐν β'. πρὸ εἰμαρμένης, VII, 149.
 ποσειδῶν. Θ., VII, 27.
 ἐν τῷ περὶ κρηπίδος, VII, 54.
 ἐν τῇ πρὸ λέξεως εἰσαγωγῇ, VII, 60.
 ἐν τῷ πρὸ τελῶν, VII, 87.
 ἐν τῷ πρὸ μαθητικῆς, VII, 149.
 ἐν τῷ α'. ζ' φυσικῶν λόγων, VII, 91.
 ἐν τοῖς προσηγορικοῖς, VII, 91, 129.
 ἐν τῷ α'. πρὸ καθηκνέων, VII, 124.
 129.
 ἐν τῷ ε'. ζ' φυσικῶν λόγων, I, 134, 140.
 ἐν τῷ α'. περὶ κόσμου, VII, 142,
 ὁ Στωϊκός, X, 4.
 Ποταμίλλα, VIII, 63.
 Ποταμὸν ἐν στοιχειώσει, I, 21.
 Πραξιφάνης, III, 8.
 Πραυλός.
 Πρωταγόρας, IX, 54.
 ἐν ἀριθμοῖς, III, 37.

ἐν τῷ περὶ Θεῶν, IX, 51.
 Scripta, IX, 54.
 ἄλλοι, IX, 56.
 Πτολεμαῖος.
 Πυθαγόρας, VIII, 6, 7.
 τὰ περὶ Σκύλλης, VIII, 47.
 ἐπιστολή, VIII, 49.
 Libri, VIII, 7, 13.
 ἄλλοι, VIII, 46.
 Σαβῖνος πρὸ μελετήσεως ὕλης, III, 47.
 Σάτυρος. Θ., I, 68, 82. II, 26. III, 8. VIII,
 59, 60.
 ἐν τοῖς βίοις, II, 12. VIII, 53, 58.
 ἐν τῷ δ. τῶν βίων, VI, 80.
 βίων ἐπιτομή. Vide Ἡρακλείδης.
 Σέλευκ. Θ.
 ἐν α'. περὶ φιλοσοφίας, III, 109.
 ὁ Γραμματικὸς, IX, 12.
 Σέξτ. Θ., IX, 87.
 ὁ ἐμπειρικός, IX, 116.
 ἐν τῶν Σκεπτικῶν δεκά βιβλίοις, IX,
 116.
 Σειληνός.
 ἐν τῇ α'. τῶν ἰσοριῶν, II, 12.
 Σιμωνίδης, I, 90.
 Σιμίας, II, 144.
 Σίμων, II, 122, 123.
 πολλοὶ, II, 122, 123.
 Σιμωνίδης, I, 76, 90. IV, 5, 45. VIII, 65.
 Σκυθῖνος ὁ τῶν ἱάμεων ποιητής, IX, 16.
 ὁ Στωϊκός, IX, 16.
 Σόλων.
 ἐλεγεία, I, 47, 49, 50, 52.
 ἀδόμητα, I, 61.
 ἐπιστολαί, I, 64.
 Scripta, I, 61.
 Σόφλος ἐν γράμμοις, II, 120.
 Σοφοκλῆς Ὀνομάδης, IV, 35.

Επίμ-

Σπέυσιν παρ' ἐν τῷ περὶ Φιλοσόφων,
IX, 23.

ἐν τῷ Πλάτωνος περιδείπνῳ, III, 2.

Scripta, IV, 4.

ὁ ἰατρός, IV, 5.

Σπίνθαρος, V, 92.

Στηρικλειδὴς ἐν τῇ τῶν ἀρχέβλων καὶ Ὀ-
λυμπιονικῶν ἀπαγραφῇ, II, 56.

Στίλπων, II, 120.

Στράτιον, V, 58. Διὰ δὲ καὶ, V, 62.
ἄλλοι, V, 61.

Σφαῖρα, VII, 159. IX, 15.

Scripta, VII, 179.

Σωσίβιος ὁ Λάκων, II, 115.

Σωσίβιος ὁ ποιητής, VII, 172.

Σωσικρατὴς, I, 38. 49. 68. 75. 95. 106.
VII, 163.

ἐν Διδοχαῖς, VIII, 8.

ἐν γ'. Διδοχαῖς, VI, 13.

Σωσικρατὴς ὁ ῥηδιστής, II, 84.

Σώφρων ὁ Μιμογράφος, III, 18.

Σωτῆων, I, 98. IX, 5. 18. 20. 21. 115.

ἐν β'. τῶν Διδοχαῖς, II, 74.

ἐν β'.

ἐν γ'.

ἐν δ'.

ἐν ε'.

ἐν ζ'.

ἐν Διδοχαῖς, V, 86. VIII, 86.

ἐν β'. τῶν Διδοχαῖς.

ἐν τῇ Διδοχαῖ τῶν Φιλοσόφων;
II, 112.

ἐν τῷ ἰα', IX, 110.

ἐν τοῖς β'. τῶν ἐπιγραφομένων Διο-
κλείων ἐλεγχῶν, X, 4.

Ταρσικοί, IV, 58.

Τηλαυγής.

ἐπιστολή, VIII, 53. 74.

ἐν τῇ πρὸς Φιλόλαον, VIII, 53.

Τιμαίος, VIII, 10. 60. 66. 71.

ἐν ἰε'. τῶν ἰσοριῶν, VIII, 51.

ἐν δ'. VIII, 71. 72.

ἐν τῇ α'. καὶ β'. VIII, 66.

Διδοχ' ἡ β'. VIII, 54.

ἐν τῇ ιη'. VIII, 60.

ἐν τῇ β'. I, 114.

ἐν ἰ. τῶν ἰσοριῶν, VIII, 11.

Τιμίδεος ὁ Ἀθηναῖος.

ἐν τῷ περὶ βίαν, III, 5. IV, 4. V, 1.
VII, 1.

Τιμοκράτης, X, 4.

ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις εὐφρασιόις,
X, 6.

ἐν τῷ γ'. X, 13.

ἐν τῷ δίκωνι, V, 1. 2.

Τίμων, II, 55. 62. 66. 107. 126. III, 26.

IV, 33. 34. 42. 67. V, 11. VII, 16.

161. 170. VIII, 67. IX, 6.

18. 23. 25. 40. 52. 69. 102. 107.

X, 2.

ἐν Σίλλοις, I, 34. II, 6. 19. VII, 15.

VIII, 36. IX, 65. 112.

ἐν τῷ Πυθαγόρῳ, IX, 65. 67. 76. 105.

ἐν τοῖς ἰνδοαλμοῖς, IX, 67. 105.

ἐν τοῖς περὶ αἰσθησέων, IX, 105.

ἐν τοῖς ἰάμβοις, IX, 110.

Λεκεσίλαος περὶ δειπνῶν, IX, 115.

Scripta, IX, 110. 111.

Φαβερῖος, III, 37. V, 41. IX, 29.

ἐν παντοδαπῇ ἰσορίᾳ, II, 1. 11. 20.

38. 40. III, 3. 19. IV, 54. 63. V, 5.

9. 77. VI, 25. 73. VIII, 15. 83.

IX, 34. 50. 87.

ἐν ἡ. παντοδαπῇ ἰσορίᾳ, III, 24.

VIII, 47.

ἐν α'.

- ἐν ἁ. ἀπομνημονευμάτων, I, 79. II, 23.
 39, 40. III, 19, 25. V, 76. IX, 20.
 ἐν τῷ β. ἀπομν. &c. IV, 5. VI, 89.
 ἐν γ. ἀπομνημονευμάτων, III, 40.
 VIII, 12.
 ἐν τῷ γ. ἀπομ. &c. VIII, 12.
 ἐν τῷ ε. ἀπομ. &c. III, 62. IX, 23.
 ἐν ἀπομνημονεύμασι, II, 48. VIII,
 53, 73, 90.
 Φαίδων, II, 105.
 Φανίας Ἐρεσίῳ, II, 65.
 ἐν τῷ πατρὶ Σικραϊκῶν, VI, 8.
 ἐν τῷ α. τῶν Ποσειδωνίων Χολῶν,
 Φανόδομος, I, 31, 82, 83. (VII, 44.
 Φερεκύδης Συρῆς, I, 119.
 ἐπιστολῇ, I, 122.
 Φιλημῶν ὁ Κωμικός, VI, 87.
 ἐν Φιλοσόφοις, VII, 27.
 Φίλσκος ὁ Αἰγινήτης, VI, 73.
 Φίλιππος ὁ Μεγαρεὺς, II, 113.
 Φίλιππος ὁ Ὀπνῆτις.
 Ἐπινομίς, III, 37.
 Φιλόλαος, VIII, 84.
 Φιλόδημος, X, 24.
 ὁ Ἐπικύρσιος ἐν τῷ ι. τῶν Φιλοσό-
 φων συλλήψεως, X, 3.
 Φιλόχορος, II, 44. IX, 55.
 Φίλων, III, 40. ὁ Ἀθηναῖος, IX, 67.
 Φλέγων.
 ἐν τῷ περὶ μακροβίου, I, III.
 Φρόνιχος, IV, 20.
 Φύλαρχος, IX, 115.
 Φυσικῶν τις, X, 90.
 Φώκας.
 καυσιμικτὴ ἀερολογία, I, 23.
 Χαμαιλιάν, III, 46. V, 92.
 Χίλων.
 Χοίσιλος, I, 24.
 ἐπιστολῇ, I, 73.
 Χρύσιππος, VII, 57, 62, 65, 68, 79, 84,
 89, 92, 102, 127, 129, 151, 157.
 ἐν α. παροιμιῶν, VII, 1.
 τῷ περὶ πολιτείας, VII, 134, 138.
 ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ὅροις, VII, 67.
 τῷ α. τῶν Φυσικῶν, VII, 29, 134,
 136, 141, 142.
 τῇ ιβ. περὶ ψυχῆς, VII, 50.
 ἐν τῇ ιβ. τῶν Φυσικῶν, VII, 54.
 ἐν τῇ β. τῶν Φυσικῶν, VII, 55, 157.
 ἐν τῷ περὶ ὄρων, VII, 60.
 τῷ α. περὶ λόγων, VII, 39, 54.
 ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς τέχναις, VII, 71.
 ἐν τῷ α. περὶ τελῶν, VII, 84, 87, 91.
 ἐν τοῖς περὶ τῆς καλῆς, VII, 101, 128.
 ἐν τοῖς περὶ ἡδονῆς, VII, 103.
 ἐν τῷ περὶ παθῶν, VII, 110.
 ἐν τῷ α. περὶ βίων, VII, 121, 129.
 ἐν τῷ περὶ τῆς κυρίας κεχρησθαι.
 Ζήνων ὁ νόμασι, VII, 122.
 ἐν τῷ δ. τῶν ἡθικῶν ζητημάτων,
 VII, 120.
 ἐν τῷ α. περὶ δικαιοσύνης, VII, 129.
 ἐν τῷ περὶ εὐατος, VII, 130.
 ἐν τῷ ια. περὶ θεῶν, VII, 148.
 ἐν τῷ α. περὶ ἀρετῶν, VII, 125, 127.
 ἐν τῷ περὶ κενῆς, VII, 140.
 ἐν τοῖς περὶ ἐμαρμένης, VII, 149.
 ἐν τῷ β. περὶ Μαντικῆς, VII, 149.
 ἐν γ. τῶν Φυσικῶν, VII, 150, 151.
 περὶ τῶν ἀρχαίων Φυσιολόγων, VII,
 187. (188.
 περὶ τῶν μὴ δι. εαυτὰ αἰρετῶν, VII,
 ἐν τῷ γ. περὶ δικαίας, VII, 188.
 ἐν τῷ β. περὶ εἰς ἡ πορισμῶν, VII, 188.
 ἐν τῷ α. περὶ προνοίας, VII, 139, 142.
 Ἐπιστόλια, X, 3.
 Scripta, VII, 190. & seqq.
 ἄλλοι, VII, 186.

CAPUT XX.

De OPPIANO ET ATHENÆO.

Oppiani atas. 1. ἀλειτουργικά & κυνηγετικά. 2. Horum editiones. 3. Ubi & de Gracis in illa scholiis. 4. ἱερευτικά & Eutecniiparaphrasis. 4. Athenæus. 5. Plures hoc nomine id. Athenæi Dipnosophistica. 6. Eorum interpretes & editiones ac Græca Epitome. 7. Scripta Athenæi deperdita. 8. Index scriptorum ab Athenæo allegatorum. 9.

1.

OPPIANUS a) Anazarbeus, b) Cilix, matre Zenodota, patre Agesilao viro opulento & Philosophiz dedito, qui cum Imperatori L. Septimio Severo Anazarbum venientem cum reliquis civibus obviam ire neglexisset, ab eo in Insulam maris Adriatici Meliten five Maltam relegatus est. Filius à patre in bonis litteris enutritus ejusque in exilio comes animum ad Pœsin appulit & poëma de piscatione obtulit five eidem Imperatori Severo, ut Sozomenus c) auctor est, five ut alii d) testantur & inspectio

K k k k

ipfa

a) Alius Oppianus ad quem M. Varronis litteræ apud Gellium l. 14. c. 7. Alius item malus Poëta Oppianus quem non uno in loco perstringit Martialis.

b) Sic auctor Anonymus Græcus vitæ Oppiani. Ut adeo Anazarbi incolæ intelligat Poëta 3. ἀλειτουργ. v. 205. seq. quos distinguere videtur ab incolis Corycii (quæ hodie Turcis Carachisar five Churoho) quam Oppiani patriam faciunt Svidas & alius vitæ ejus auctor, respicientes forte ad 3. ἀλειτουργ. v. 8. seq.

c) Pref. ad Hist. Theodosio juniore inscriptam: Τοῖς τῷ πάλαϊ ἐγένετο Σεῦ ἡρῶν ὁ Καῖσαρ πρὶ Ὀππιανὸν τὸν ἐν τοῖς μέτροις τῶν ἰχθύων τὰ γένη καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν θήραν ἀφηγησάμενος μετρίας ποιοῦσας χρυσὸν κατὰ εἶχον Ὀππιανὸν διωρησάμεν, ὡς χρυσὰ ἔπη τὰ ἑ Ὀππιανῶ εἰς ἔτι νῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς ὀνομαζέσθαι.

d) Svidas &c. Sane Antoninum alloquitur l. 1. de piscibus v. 3. γαῖης ὑπάτον πρῶτον Ἀντωνῖνε. Utrumque vero & Severum & Antoninum lib. 2. v. 683. ἡμῶν θεοπέσιος τε πατὴρ καὶ Φαίδιμος ἡὸς ἐκ τῶν μου γλυκύς ὄρμος ἀνακτορῆς πεπέταται & l. 4. v. 5. αὐτὸς Ἰ Ἀκτωνῖνε καὶ ἡμῶν ἡγάθειον καὶ. Sic. lib. 1. Cyneget. v. 3. Αὐσονίῳ ζῆνός γλυκερόν θάλασσαν Ἀντωνῖνε, ubi per Antoninum joheri ipsi Severus adhuc vivens intelligitur. Caracalla à Severo in regni confortium adscitus est A. C. 198. obiit A. 211. Fallitur enim Syncellus qui pag. 351. 353. Oppianum refert ad tempora M. Aurelii Antonini Philosophi,

ipfa poematis vincit Antonino Caracallæ ejus filio, verum superfluit adhuc Severo Patre, in ludis secularibus Anno CHRISTI 204. illique elegantiam ingenii fui ita probavit, ut non modo remissionem ex filii parenti impetraret, sed & pro singulis versibus (vicies mille f) fuisse Svidas testatur, aureos inde dictos præmii loco ab Imperatore ferret singulos numos aureos. In patriam reversus extinctus est, non diu post grassante pestilentia, cum annum ætatis non ultra tricesimum attigisset, monumento illius post mortem hoc fuit inscriptum Epigramma;

Ὅππιανὸς κλέϑ' εἶλον αἰοδέων, ἀλλὰ με μοίρης
βάσκαν ἐξήπασε κίτ', κεκέρως δ' αἰὸς τε
καὶ νέον ὄντα κατέχευε τὸν εὐεπὴς ὑποφῆτην,
εἰς ᾧ πολὺν με χρέον ζωῆς μέμνεον Φιδόν' αἰνὸς
ἔιασεν, ἔκ' ἂν μοι τις ἴσον κλέϑ' ἔλλαχε φωτῶν.

Quod ita ut cunque transtuli, cum acumen poetæ in primis duobus versibus ab aliis interpretibus præteritum videam:

*Oppianus palmam vatam rapui, invida sed me
Fati immaturo rapuit vis funere inorant;
Ac juvenem me morte tenet suadæque sequestrem.
Nempe peperisset nostris livor malus annis,
Nulli hominum mecum par gloria lausque fuisset.*

II. Exstant hujus Oppiani carmine Heroico scripti ἈΛΙΕΥΤΙΚΩΝ * five de Piscatione libri quinque ad Imperatorem Antoninum Caracallam: & ΚΤΗΓΕΤΙΚΩΝ five de Venatione libri quatuor, ita ut quintus five postre-

- e) Hoc Scaliger ad Euseb. p. 212. colligit ex lib. 2. ἀλίου. v. 658. πολλὰς ἐνδεκάδεσσιν ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν, quæ seculi Romani descriptio est ex decem ἐνδεκάδεσσι annorum constantis. Et quamquam Tillemontius T. 3. Hist. Imperator. p. 229 illam conjecturam Scaligeri levissimam vocat, nihil tamen assert, qua illa infringatur. Ibidem ait in græca Oppiani vita tradi quædam, quæ defendi nequeant. Neque tamen subjungit certa, quibus fides illis detrahatur, argumenta.
- f) Videtur Svidas computasse omnes versus omnium Poëmatum Oppiani, nam quinque libri Halievticon non plures continent versus quam 5648.
- * Alios hujus argumenti scriptores laudat Athenæus lib. 1. p. 13. Svidas in κικλίῳ ubi Seleucum Tarsensem refert inter eos qui ἀλιευτικά scripserunt prosa, At in Σελευκῳ testatur Seleucum Emisenum scripsisse libros quatuor ἀλιευτικῶν carmine epico. Flures memorant Lybii Gyraldus dialogo 4. de Poëtis, & Rittershusius in prolegome-

postremus interciderit: Nam de hoc argumento quoque illi quinque libros compositos fuisse Græcus auctor vitæ Oppiani diferte testatur. Et hos eidem Antonino Caracallæ ab auctore inscriptos paulo ante observavi.

III. De *Halieuticon* editionibus dixi in notis: *Cynegetica* latinâ prosa vertisse se testatur *Gesnerus* in Bibl. sed nunquam in publicum prodiit ejus interpretatio. *Latino carmine* utcumque g) redidit *Johannes Bodinus*, notasque addidit in quibus *Adriani Turnebi*

K k k k 2

leſtio

nis ad Oppianum. Demonstrati libros viginti ἀλιευτικῶν allegat *Ælianus* lib. 15. c. 19. Scriptoris *Cynegeticon* ab eodem *Rittershusio* memoratis addendus *Arrianus* *Nicomediensis*, de quo supra. Versus postremus ἀλιευτικῶν Oppiani apud *Svid.* in ἀσφάλῳ. *Halieutica* Oppiani memorat *Athenæus* lib. 1. diglossophist. pag. 13. laudans ὃν ὀλίγω πρὸ ἡμῶν γενόμενον Ὀππιανὸν τὸν Κίλικα. Hieronymus in *Chron.* sub M. Antonino Philosopho, quem perperam ponit pro Antonino Caracalla. *Oppianus Cilix Poeta agnoscitur, qui Halieutica miro splendore scripsit.* Idem in *Ezech.* 47. *Ajunt autem qui de animantium scripserunt naturis & proprietate, qui ἀλιευτικά iam latino quam græco docuere sermone, de quibus Oppianus Cilix est Poeta doctissimus, centum quinquaginta tria esse genera piscium &c.* Omitto juniores Grammaticos Græcos, qui dictis Oppiani passim utuntur, tantum noto memoria lapsum *Rittershusium*, qui in proœmio de vita Oppiani t t 8. b. affirmat Oppiani carmina laudari etiam ab *Æliano* πρὸ ζῶων ἰδιότητι, Philen enim dicere voluit, qui Oppianum passim sequitur, licet nomine genus quod meminini nunquam Oppianum compellat. *Commentario Halieutica* illustravit *Johannes Tzetzes*, in usum filii sui, ut præmissi ab eo *Jambi* testantur. Hunc, vel excerpta saltem ejus inter scholia Græca ad *halieutica* ex tribus Codd. MSS. collecta edidit in sua Oppiani editione *Conradus Rittershusius*, *Paraphrasis Græca in Halieutica* concinnata ab *Eutecnio* Sophista hactenus lucem non adspexit. *Johannis vero Diaconi Galeni* scholia Græca in Oppianum de Piscibus quæ *MStæ* memorat *Labbeus* Bibl. nov. MSS. p. 111. haud diversa esse videntur ab iis, quæ *Rittershusius* edidit:

Halieutica Græce primum prodire Florentiæ.

Laurentius Lippius *Collensis* primus translulit latino Hexametro carmine, quod luci publicæ donatum est in Colle opido municipio Florentino A. 1478. 4. & postea ab Aldo additum *Cynegeticus* Oppiani græce primum vulgatis: Venet. 1517. 8. & seorsim iterum Argentorati A. 1534. 4. cum scholiis Jo. Cæsarenfis. *Lippius* non modo à sensu auctoris hunc inde aberrasse observatus est *Rittershusio* & *Leopardo* lib. 21. c. 20. seqq. emendationum, sed & in modulis syllabarum turpiter adeo se passim dat, ut non *lippire* sed proflus cœcutire videatur G. J. Vosio lib. 2. de arte Grammatica c. 40. Oppiani *Halieuticon* editionem molitus etiam fuit *Jacobus Hertelius*, ut testatur in præf. ad fragmenta Græcorum Comicorum. *Cynegetica* post editionem Aldinam Venet. 1517. 8. prodire Græce Parisiæ A. 1549.

- g) Ita de ejus Metaphrasi sentit *Bochartus* 1. Hieroz. pag. 761. seq. licet *Bodinus* ipse hanc Metaphrasin & commentarium omnibus suis aliis prætulerit scriptis, ut ex ejus Epistola ad Joh. Cocinium refert *Rittershusius*.

lectiones sublegisse h) dicitur. Ceterum Adrianus Bailletus, qui Metaphasin ipsam Turnebo per Bodinum subreptam scripsit, reprehenditur ab Ægidio Menagio c. 19. Anti Bailleti. Post Bodinum, cujus editio prodit Parisiis apud Vascosanum A. 1555, 4. eadem Cynagetica latino carmine expressit Michael Piccartus Professor Noricus, quod excusum est Ambergæ A. 1604, 8. Carmine Gallico, Quintus Septimius Florens Christianus Parisi. 1575, 4. Gallica profacum Arriani libro de venatione lucem adspexit Parisi. 1690, 12. Eruditis notis Cynagetica illustravit Johannes Brodaus Bas. 1552, 8.

Halientica & Cynagetica junctim Græce prodierunt ex emendatione Turnebi typis Regiis, Parisi. A. 1555, 4. Quam editionem ad tres codices MSS. Palatinos recensuit, cumque nova versione profæica, Commentariis eruditis, indicibus locupletissimis, & Græcis ad Halientica scholiis veteribus eo usque ineditis vulgavit Conradus Rittershusius Lugd. Bat. 1597, 8. Versionem tanquam nimis affectatam reprehendit Bigotius in Menagianis pag. 418. laudat Fridericus Taubmannus in diss. de lingua latina p. 61. Recusus hinc Oppianus Græce & latine in corpore Poëtarum Græcorum, curante Jac. Lectio Genev. 1606, fol. *Frischlinum* quoque versionem Oppiani parasse constat ex ejus notis in Callimachum p. 186. Versus quosdam in Rittershusii & aliis editionibus prætermisissos, ex codice Salmanticensi & Vaticano supplet Andreas Schottus l. 2. Obs. human. c. 41. testatus se ex eisdem loca plurima sanasse & Scholiastem longe uberiorem reperisse Conf. ejusd. l. 5. c. 27. Parisiis in Bibl. Regis Christianissimi exstat Oppianus Angeli Cretensis, qui & Bergitus dicitur, manu elegantissime scriptus, cujus in margine habentur animalium imagines ad vivum pictæ ab Angeli filia, si vera referebat Puteanis i) Clarissimus Emericus Bigotius, cum Oppianum istum ostenderet, qui Henrici II. temporibus scriptus est. Oppianum sæpe *λατινίζων* notat Daniel Heinsius ad Nonni Dionysiaca p. 196. & Scipio Gentilis l. 1. parergon. c. 4. ubi latinos poetas Lucretium, Ovidium, Horatium aliosque imitatum esse observat. Si Arnoldum Bootium audimus l. 3. Animadversionum sacrarum p. 109. etiam sacras

h) Vide Colomesii Galliam Oriental. p. 75. & 83. Epistolæ Georgii Richteri p. 205. Prima Scaligerana p. 21. Ceterum in Catalogo Thuanæo T. 2. p. 171. Metaphrasis Bodini perperam refertur ad Laur. Lippium, & in pandectis Brandenburgicis minus recte dicitur Bodinus libros de piscibus commentario illustrasse. In Catalogo Bibl. Heinsianæ T. 2. p. 72. male excusum Budæus pro Bodino,

i) In notis ad Scaligerana, Voce; *Messer Angelo*.

cras litteras legit Oppianus, & elogium equorum quod l. i. Cyneget. v. 173. seq. inseruit, ex Jobi capite. unde quadragesimo maximam partem expressit. Quod autem Renati Rapini iudicio ficcus k) est Oppianus ac Jesus, si omnino verum est, ex argumento provenit, quod doceri contentum negat ornari. Quantum tamen in illo fieri licuit, jam pridem ingenii, doctrinæ & floridæ eloquentiæ ac perspicuitatis laudem ille tulit.

IV. Scriptor Græcus vitæ Oppiani testatur eum ΙΞΕΥΤΙΚΑ quæque sive *Poëms de aucupio*, quinque libris composuisse, quod hætenus lucem non adspexit neque usquam repertum est, licet olim illud habere se jactavit Franciscus Asulanus, & quanquam in Vindobonensi l) & aliis Bibliothecis MS. exstat Eutecni m) Sophistæ *Paraphrasis Græca Prosaica* in Oppiani *Ixeuticon* libros duos, jam olim lecta Gesnero, qui ejus editionem cum variis lectionibus & castigationibus in Oppianum pridem promissit m) & ex illa hinc inde quædam adducit in opere suo de animalibus, præcipue in avium historia. Novissime Eutecni paraphrasin Ixeuticon Oppiani ex apographo MSti Vaticani per Holstenium recensito cum latina versione sua & erudita præfatione de vocabulis artis Ixeuticæ apud Græcos usitatis in lucem edidit Vir Clariss. *Erasmus Vindingius* Pauli filius, Hafniz A. 1702. 8. Constat autem non libris quinque ut Svidas, nec duobus ut Gesnerus n) scribunt, sed *libris tribus*, quorum primo agitur de avibus rapacibus ac domesticis earumque natura, secundo de avibus amphibiiis in aquis pariter ac terra vitam degentibus, ac tertius

K k k k 3

deni-

k) Rapin refléx. sur la Poétique p. 176. *Nicander est dur, Oppian est sûr.*

l) Lambecius lib. 2. p. 195. testatur in Bibl. Augustissimæ Imperatoris exstare Eutecni Sophistæ paraphrasin Græcam in Oppiani Ixeutica principio ac fine mutilam, tum in Haliutica ejusdem ac Cynegetica, quam postremam in Cynegetica Gesnero etiam apud Arnoldum Paraxylum Arlenium olim inspectam, miror à Nesselio haud memorari. Præterea idem Lambecius auctor est in eadem Bibl. exstare quatuor MStos Oppiani codices & in his unum antiquissimum Membranaceum qui olim fuit Joh. Alex. Brasficani, in quo præter contextum scholia antiqua partim marginalia partim interlinearia, diversa ab iis, quæ Rittershusius publicavit.

m) De ætate hujus Eutecni mihi non constat, licet certum est fuisse scriptorem Ephemeridum Parisiensium qui A. 1703. p. 205. edit. Amsterd. eum ait vixisse sub Antoninis quibus ipse Oppianus fuit junior

n) In Bibliotheca p. 527. b. ubi refert Venetiis in Bibl. Beffarionis sive S. Marci servari Oppiani Haliutica & Cynegetica cum figuris aliquot animalium vetustis, quas depingendas sibi curaverit, quantumvis multas ex illis minime convenientes descriptioni Poëtæ.

denique de veriis generibus & rationibus singulas capiendi. Ixeutica græcis versibus scripserat etiam teste Svida Christodorus Thebanus, verum illud poema perinde ut Oppiani ad nos non pervenit. Quod Rittershusius conjicit præterea ab Oppiano scriptum esse Poëma de rebus gestis Severi Imp. levi nimis conjectura nititur. Neque auctor Græcus vitæ ejus, qui post commemorationem Halicurticon alia ab Oppiano Poemata composita affirmat, alia respexit, quam quæ statim nominat Ixeutica & Cynegetica. Et quanquam Herodianus l. 2. extremo auctor est res Severi à Poëtis copiosius descriptas esse, nihil tamen inde ad Oppianum concludi potest, in flore pæne ætatis fato interceptum.

V. ATHENÆUS a) ex Naucrati urbe Ægypti celebri, Gram-

- a) Ἀθηναῖος scribitur, cum nomen proprium viri denotat, cum vero Athenis natum Ἀθηναῖος, teste Eustathio ad Iliad. β. p. 237. ubi alia assert consimilia. Nec prætereunda Varronis observatio, qui lib. 7. de lingua lat. docet tripas fuisse Athenas, quarum ab una dicantur *Athēnai*, ab altero *Atheniensis*, à tertia *Athenapolitis*: Et sex urbes Athenarum nomine memorat Steph. Byz. quem vide. Cæterum Navcratin patriam suam testatur Athenæus noster ipse lib. XI. p. 480. καὶ ἐν τῇ τῷ συοσίτῃ ἡμῶν Ἀθηναῖος πατρίδι Ναυκράται. Svidas: Ἀθηναῖος Ναυκρατίτης γραμματικὴς γεγονώς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου, ἔγραψε βιβλίον, ὄνομα δεκανόσοφισαι. Vide & eundem in *Ναυκρατίς*. De hac urbe, quæ etiam Patria fuit Julii Pollicis Staphylicæ in scholiis ad Apollonium laudati, & Polycharmi & Herostati de quo Athenæus XV. pag. 674. seq. & Charonis ac Phylarchi de quibus Svidas & Lycæ sive Lynceæ quem laudat Athenæus & ex quorundam sententia etiam Apollonii (vide Ælian. XV. 23. de animal. & Athenæum VII. p. 283.) & Philisti atque Aristophanis (Athen. VI. pag. 129.) videndus præ cæteris Petrus Bayle Vir Cl. in Dictionario Historico critico Tom. 3. pag. 2207. seq. & Athenæus ipse XIII. pag. 596. ubi de Naucrati de Archedice. Alii præterea fuere Athenæi celebres 1) *Athenæus ditalemsi*, Cilix, Medicus quem pnevmaticorum principem memorat Galenus passim, ut lib. 9. de composit. medicam. secundum genera cap. 5. lib. de venæ sect. contra Erasistratum c. 5. lib. 1. de differentia pulsuum cap. 3. & lib. 4. c. 10. 12. & 14. & lib. 5. de causis symptomatum, ubi lib. XXIV. hujus Athenæi allegat. Ejusdem sorte qui *Nicandri* Alexipharmaca illustravit, quemque Theodori Medici magistrum memorat Laertius in Aristippo, lib. 2. sect. 104. & quem Athenæum Tarsensem vocat Coelius Aurelianus lib. 2. de morbis acutis c. 1. 2) *Athenæus Rhetor* gemulus Hermagoræ qui Rhetoricam dixit fallendi artem Quintil. l. 2. c. 15. sive ut Sextus Empiricus 2. adversus Mathemat. p. 75. λόγων δύναμιν σοχαζομένην τῆς τῶν ἀκρόντων περὶ θῆς Vide & Quintilianum l. 3. c. 1. & Phœbammonem Rhetorem p. 98. ubi assert definitionem schematis Athenæi Navcratiæ, sive quod & Rhetor ille Navcrates fuerit, sive quod Phœbammon nostrum confuderit cum Rhetore. 3) *Athenæus ἐπιγραμματοποιός* laudatus Laërtio lib. 6. c. 14. & lib. 7. c. 30. 4) *Athenæus Seleuciensis*, Philosophus Peripateticus, cujus tamen æqualis sui meminit

Grammaticus b) post Commodum Imp. quin etiam post Oppiani Poëtæ mortem scripsisse se testatur c) licet Svidas affirmat eum floruisse Imp. Marci Antonini temporibus.

VI. Ejus ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ five eruditorum convivalium sermonum d) libri XV. licet haud integri ad nos pervenerunt, desunt enim,

minit Strabo lib. 14. p. 670. Eundem esse suspicor, quem in rebus Semiramidis laudat Diodorus Siculus I. 2. c. 20. §) *Athenæus Cyclicus*, in omni Mathematum genere, maxime vero in Geometria celebris, teste Proclo I. 2. in Euclidem p. 19. Hic Archimedis æqualis, de machinis bellicis scripsit ad Marcum Marcellum, ut dixi supra lib. III. c. 24. 6) *Athenæus Stoicus*, Porphyrio in vita Plotini memoratus. 7) *Athenæus Byzantius*, quem cum Cleodamo in laurandis urbibus muniendisque præfecit Gallienus Imp. teste Trebellio Pollione in hujus vita c. 13. His adde 8) *Athenæum* Antigoni amicum quem ille ducem adversus Arabes Nabateos misit Olymp. CXVII. 1. Diodor. XIX. T. 2. p. 730. seq. & 9) *Athenæum* Archini patrem qui Atheniensibus vsavit ut Jonum literis uteretur Ol. XCIV. 2. Apostol. XVII. 25. proverb. & Svidas in Σαρμίων ο δῆμος.

b) Grammaticum vocat Athenæum nostrum Svidas, certe ejus libri Dipnosophiston referunt industriam & institutum criticæ grammaticæ. Maximam enim partem de verbis, & locis scriptorum explicandis solliciti sunt, & Physica quæ attingunt Grammaticæ potius tractant & Criticæ quam Philosophicæ. Unde & Eustathio ad Iliad. ψ. p. 1394. appellatur κανονιστής. Itaque quod Daniel Clericus vir Cl. parte 3. Hist. Medicinæ p. 204. Athenæum nostrum pro Medico haberi posse ait, laxius ita intelligendum puto, non quod professione Medicus fuerit, sed quod Medica quædam libris suis intexuerit, Medicis etiam duobus Daphno Ephes & Rufino Nicaensi inter convivas confabulantes inducitis.

e) Athenæus lib. 1. p. 13. inter eos qui Haliœtica composuerunt laudat τὸν ὀλίγω πρὸ ἡμῶν γενόμενον Oppianum Cilicem, unde primus quod sciam Athenæi ætatem constituit Tan. Faber lib. 1. Epist. p. 64. Post Commodi Imp. mortem scripsisse jam observavit G. I. Vossius ex hoc ejus loco lib. 12. p. 337. τί ἐν Θανμασῶν, εἰ καὶ κατ' ἡμᾶς Κομμοδὸς οὗτο κρατῶρε πὶ τῶν οὐλημάτων παρακείμενον εἶχε τὸν Ἡρακλεῖον ῥόπαλον ὑπεσφωμένῃς αὐτῷ λεοντῆς καὶ Ἡρακλῆς καλεῖσθαι. ἦθελεν. Neque obstat, quod lib. 15. p. 677. (non Athenæus, sed Ulpianus qui ab Athenæo loquens inducitur) affirmat sibi cognitum fuisse Pancratem Poetam, qui jam floruit tempore Hadriani Imp.

d) Fingit in hoc opere Scriptor πολυμαθέστατος Platonis symposium imitatus se *Timocrati* narrare quæ ipse percepisset in convivio quod *Laurerfis* (male Laurentius doctis viris appellatus) Romanus, vir opulentus itemque doctissimus, & magnæ instructor Bibliothecæ paraverat viris præstantissimis *Masurio* Jcto, *Monio* poetæ, *Plutarcho*, Alexandrino (vide VI. pag. 241. f. VII. p. 276. a) *Leomida* Eleo *Æmiliano* Maurusio & *Zoilo* Grammaticis: tum Philosophis *Pontiano* ac *Demotrio* Nicomedienfis, *Philadeipho*que Ptolemæensi, *Theodoro* item *Cynico* sic Cynico pluribus canibus stipato, Rhetoribusque aliquot, in quibus eminebat *Ulpianus* Tynius ob astiduum

enim, præter lacunas hinc inde obvias, libri duo primores cum tertii principio, quæ jactura utcumque in editionibus refarcita est ex *epitome bus-jus operis* e) confecta ante annos circiter sexcentos à Grammatico quodam CPolitano (*Hermolaum*, à quo Stephanus Byzantinus contraetus est, parum accurate appellat Raphaël f) Volaterranus) cujus etiam argumentum libro primo præfigitur. Lacunam bene magnam libro XV. non longe à fine in antiquioribus editionibus occurrentem, primus è MS. codice Farnesiano g) supplevit Guil. Canterus lib. 9. novarum leet. additis Jos. Scaligeri castigationibus. Athenæo licet nominetur haut laudato, plus simplici vice usus est eidem suppar Ælianus, ut ad hu-

jus

duam inquisitionem *ὀνοματοθήκης & κατ'ἑκείας* ab Athenæo appellatus, à Cujacio autem male ni fallor confusus cum Ulpiano Jcto lib. 24. c. 39. Obs. Denique Medicis *Daphno* Ephesio, *Galeno* Pergameno, & *Rufino* Nicaënasi, Mulicoque *Alcida* Alexandrino, *Arriano* præterea & *Uldro* & *Palamede* ac *Myrtilo* Thessalo. Hi occasione potus ciborumque appositorum jucundos & plenos urbani salis & apertorum jocorum, sed non minus curiosissimæ ac maxime recondite doctrinæ sermones cædunt, ac tor laudant loca scriptorum omnis generis propemodum oscingentorum, (utinam semper accurate) ut res non adeo spisse coacervari optet Gaddius de scriptoribus non Ecclæ. T. 1. p. 50. seq. & viro acerrimi judicii Rolando Marefio, hoc ipso nomine fictio Athenæi absurda visa fuerit, quod incredibile sit talia eo modo & in uno convivio tractata, vel tot auctorum & tanta loca quenquam memoria tenere Epist. 49. ad Nic. Heinsum p. 223. Simile judicium eodem in loco vir doctus fert de libris Justii Lipsii, dialogorum more conscriptis, quale etiam de Laur. Begeri scriptis ferret aliquis Marefio similis, licet in utroque summi ingenii viro eruditio pariter sit admiranda. De Bassompierii memoriis non minus incredibile visum est Busio Rabutino (vide personati Vignolii Marvillii miscellanea T. 2. p. 80.) quod præ se ferant ex sola memoria recolecta ac descripta, quicquid dixerit feceritque per totos retro triginta annos.

c) Eustathius quoties Athenæo ad Homerum utitur, utitur autem sepiissime, jam sub nomine Athenæi, jam sub nomine *Δεσποτοσοφιστῆς*, non ipsum Athenæi opus, sed epitomen five auctorem *παρεμβολῶν* ad manus habuit, ut observatum Rich. Bentleio diff. de Epistolis Phalaridis p. 30 & 131. Hæc epitome MSta fuit apud Marcum Musurum primum Athenæi editorem, tam & apud Is. Casaubonum, qui eam ab Hoeschelio (vide Casauboni Epist. 26.) acceperat, auctoriq; nec eruditionis denegat testimonium, nec excusare interdum negligentiam potest. Delitescit adhuc in variis Bibliothecis inedita, exceptis libris primis duobus & parte tertiâ, qui pridem editi sunt, & quibus defectum ipsius Athenæi Musuri primus merito supplevit.

f) Decepit Volaterranus Carolum Stephanum, Nic. Lloydium, Joh. Jac. Hofmannum, Moreriumque, ut affirmarent à Svida auctorem Epitomes Athenæi vocari Hermolaum Byz. & quod pejus est nonnulli ex illis traderent solam epitomen nobis superesse atque relictam esse, integro opere Athenæi deperdito. Hallucinationes hæc ante me notavit P. Baylius T. 1. Lexici p. 404. seq.

g) Vide Hieronymum Mercurialem lib. 1. Var. Lect. c. 21.

ut varias historias notatum Viris doctissimis Johanni Scheffero & Jacobo Perizonio. Semel monendum est, inquit Scheferus ad lib. I. c. 14. "videri nostrum pleraque hujus operis ex Athenzo, recentium auctore fortassis uni tantum alterive noto desumisse, adeo ubique ferme non sensus modo sed & verba ejus retinet. Quod vero Harpocration Athenzum exscripserit, vel hunc ille, Svidam auctorem laudans perperam tradit auctor Pandectarum Brandenburgicarum h) nusquam enim hoc Svidas scripsit. Laudatur semel de nomine Athenzus noster ab Harpocratione in *vazig*. Sopater quoque Sophista librum secundum Eclogarum magnam partem ex Athenzi Dipnosophistis composuerat teste Phorio cod. 161. Prætereo Svidam, Eustathium aliosque recentiores Athenzo frequentius usos, ex quibus *Stephanus Niger* Musonium suum sive opus de nimio vitæ luxu sive nimis opsoniorum appetentia totum ex Athenzo carpum collegisse animadvertitur.

VII. Paulus Jovius in libello de piscibus Romanis auctor est *Sanga* Romani, Poetz, familiaris sui beneficio latinum Athenzum nos debere. Sed nunquam versio illius, si usquam perfecta fuit, adspexit lucem. Neque *Hieronymi Pariseti*, JCr, à quo majorem Athenzi partem latine fuisse redditam testatur Jacobus Gaddius T. I. de Scriptoribus non Ecclesiasticis pag. 51. *Natalis* vero *Comitis* Veneri translatio haud usquequaque probandi prodiit adjectis ex codice Mediceo locis quæ in græcis editis hætenus desiderabantur, Venet. 1556. fol. Basileæ eodem A. 1556. 8vo. & Parisi. 1557. 8vo. Primus græce Athenzum cura *Marcus Musuri* qui & varios MSS. codices & epitomen græcam contulerat, quæque deerant ex hac suppleverat, edidit Aldus Manutius Venetiis A. 1514. fol. Deinde *Jacobus Bedrotus* & *Christianus Herlinus* juvenes Germani, addito scriptorum qui ab Athenzo laudantur elencho, aliisque indicibus, & annotationibus in loca quædam, collectis ex Budzi, Erasmi aliorumque doctorum hominum lucubrationibus. Basil. 1535. fol. Libri decimi quinti lacunam ingentem à p. 647. a. ad p. 696. à ex Farnesiana Bibl. primus supplevit Gvilelmus Canterus IX. r. novar. lect. c. 21. ubi alterius MSti codicis à Fulvio Ursino sibi monstrati meminit. Ex accuratiore *Jac. Dalechampii* Cadomenfis Medici interpretatione, cum brevibus ad oram

LIII

notis

- h) Quod in iisdem Pandectis ex appendice Bibl. Gesneri traditur Athenzum Philosophum scripsisse libros decem Theogoniæ, & de rerum principiis librum, idque teste *Æliano*, iidem error est, neque usquam hoc testatur *Æliaus*. Cæterum *Phearecydes* Philosophus Atheniensis, sive ut alii *Syrius*, scripsit de rerum principiis & libros decem Theogoniæ, Vide quæ supra lib. 2. in *Hesiodo*.

notis Athenzus latine emendatus recusus est Lugd. A. 1583. fol. & licet non omne punctum tulit Dalechampius, à Casaubono etiam hinc inde non præter rem reprehensus, majorem tamen longe industriam probavit Veneto interprete, & per triginta paulo minus annos hunc fortum suum quantum per frequentissimas ægrotantium visitationes facere potuit horis subicivis expolivit. Postea A. 1597. fol. versioni Dalechampii notisque à Commelino recusus accessit præter græcum textum ex Codd. Palatinz, Vaticanz aliarumque Bibliothecarum MSS. ab *H. Casaubono* emendatum, eruditissimus in Athenzum ejusdem Casauboni commentarius. Atque ita Athenzus cum Delechampii versione notisque & Casauboni commentariis iterum præla subiit Lugduni 1612. fol. 2. Vol. iterumque A. 1657. in qua editione accessit præter observationes pauculas virorum illustrium L. I. & *Pauli Fermat* Senatorum Tolosanorum in quædam loca Athenzi, index scriptorum Athenzo laudatorum in prioribus græco latinis omissus; & longe quam in græca Basileensi plenior.

Denique quinque primos libros Gallice à se translato vulgavit *Marollefius* Parisi. 1680. 4to.

VII. Scripsit & alia Athenzus, ex quibus lib. 5. p. 211. memorantur libri de Regibus Syriz: περὶ τῶν (Δημητρίῳ) ἱστορήσεν ὁ ἐταίρος ἡμῶν Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βασιλευσάντων. Equidem alium Athenzum Diodoro Siculo laudatum innui hoc loco, non Navcratitem existimabat Paulus Colomesius notis ad Gyraldi dialogos de poetis p. 420; Sed verisimillimum est à dipnosophista qui loquens inducitur ἐταῖρον vocari non alium quam convivam suum. Unde à Colomesii sententia recte etiam recessere clarissimi Lipsienses Actorum eruditorum collectores A. 1696. p. 233. Præterea Vossius lib. 2. de Hist. Græcis c. 15. observat Athenzum collegisse historias ducum qui singulari certamine pugnantibus exercitibus suis salutem attulere. Verba Athenzi hæc sunt lib. 4. p. 155. ὅτι ὁ καὶ οἱ ἐνδοχοὶ καὶ οἱ ἡγεμόνες ἑμονομαχῶν καὶ ἐκ προκλήσεως ἐποίησαν, ἐν ἄλλοις ὑπὸ καμῶν.

VIII. Mich. Neander in prolegomenis ad Gnomologiam ex Stobzo collectam p. 11. affirmat exstare etiam Athenzi nostri paraphrasin in Nicandri Alexipharmaca, & de machinis bellicis. Sed si holia in Nicandrum ab aliis tribui Athenzo Attalensi Medico jam supra dixi, & liber de machinis longe antiquiorem auctorem agnoscit Athenzum, æqualem Archimedis, qui librum suum inscripsit M. Marcello Syracensarum expugnatori. Vide supra lib. 3. cap. 24.

IX.

IX. INDEX SCRIPTORUM,

quos laudat ATHENÆUS,

Depromtus ex editione Lugdunensi A. 1657. & aliarum etiam Græco-Latinarum editionum paginis respondens, locisque aliquot emendatus & auctus,

Abderites (Democritus)
 μέγας ἀλάκοσμος, Magnus orna-
 tus 168, b.

τὰ θεῖα τῶν ἐν ἀδδ, quæ sunt apud
 inferos, ibid.

Acatu Argivus.
 ἰλιπερεῖς, Ilii vastatio 610, c.

Achæus Eretrienſis, 63, b. 427, c.
 ἀθλα, Ludorum præmia 417, f.

αἶθων σατυρικός, Æthon Satyricus
 270, c. 368, a. 376, a.

αἰκαμειῶν σατυρικός, Alcæmon Sa-
 tyricus 173, d. 480, f.

ἡφαῖος σατυρικός, Vulcanus Saty-
 ricus 673, c.

λινος, Linus 668, a.

ὀμφάλη, Omphale 267, d. 466, f.

ἶρις σατυρική, Iris Satyrica 534, b.

κύκλος, Circulus 270, e.

μοῖραι, Paræ 277, b.

Aceſias.

ἑψαβητυικά, De condiendis obſo-
 niis 516, d.

Aceſtius.

ἑψαβητυικά, De condiendis obſo-
 niis 516, d.

Achilleus Eretrienſis, Lege A-
 chæus 414, c.

Αἶτιδες Chius.

ἑψαβητυικός, condiendorum obſo-
 niorum ſcriptor 662, d.

Adæus Mytilænuſ.

περὶ ἀφαιρέσεως, De diſpoſitione ſi-
 ve affectione 471, f.

περὶ ἀγαλματοποιῶν, De ſtatuariis
 606, a.

Adræſtus 459, f.

Ælius Aſclepiades.

περὶ σφαιρῶν, De coronis 676, f.

Æthlio attribuuntur

σαμίων ὅροι, fines, ſive limites Sa-
 miorum 650, d. 653, f.

Paulo poſt Alexidi hiſtorice.

ὠραία ſαμια, Samiorum pulchra
 652, c.

Vide infra, Duris.

Ægimius.

πλαιοποιήματα συγγράμματα, De
 conſciendis placentis
 643, f.

Æmilianus Grammaticus (quem
 colloquentem inducit Athe-
 næus) 83, b. 662, f.

Æſchines Rhetor.

κατὰ τιμάρχην, contra Timarchum
 327, c. 572, d.

Æſchines Socraticus.

ἀλκιβιάδης, Alcibiades 656, f.

ἀπαſία, Alpaſia 220, b.

ἀξιοχός, Axiochus 220, c.

καλλίας, Callias 220, b.

LIII 2

246.

- Διάλογοι, Dialogi 611, d.
 τηλαυγής, 220, a.
 Ἀλκύλος Alexandr. 37, f. 67, f. 76, b.
 177, a. 347, c. 491, a. 573, c.
 601, a. 632, c. 627, c.
 Ἀγαμέμνων, Agamemnon 700, e.
 Ἀθάμας, Athamas 316, b.
 Ἀμύμων, Amymon 690, c.
 Ἀμφιτρύων, Amphitryo 599, f.
 γλαυκὸς ποῖς, Glaucus mari-
 nus 87, a.
 Δαναΐδες, Danaides 424, d. 469, f.
 ἡδονοί, Hedoni 479, b.
 Θεοί, Theori 629, f.
 καβίροι, Cabiri, Samothracum dñi
 428, e.
 κρήσας, Cressæ 51, e.
 καμικοί, Camici ibid.
 Λυκῦργος, Lycurgus 447, c.
 Μεσσηνιακά ἐπη, Messeniaca carmina
 599, f.
 Μυρμιδόνες 602, e.
 νεανίσκοι, Adolescentuli 503, c. d.
 ὀσολόγοι, Ostologi 667, c.
 περρῆαβοι, Perrhæbi, Thessalix po-
 puli 476, c.
 περρῆαβίδες, Perrhæbides 499, a.
 πέρσεαι, Persæ 86, b.
 πρῶμηθεὺς δαδερμεί, Prometheus
 alligator 165, d. 394, a.
 674, d.
 πρῶτεος, Proteus 394, a.
 σφίγξ, Sphinx 674, e.
 Φιλοκτήτης, Philoctetes 394, a.
 Φφεύς, Phineus 421, f.
 Φόρκιδες, Phorcides, marinæ Dex
 402, b.
 Φρύγες, Phryges 51, e.
 Ἀλκίλυδης.
 γεωργικά, Georgica 649, a.
 Ἀλκίτριον Samius.
 Ἰάμβοι, Jambi 296, e. 335, c.
 Ἀγαθήνης, 78, c.
 Ἀγάθων 185, b. 445, c. 584, a.
 Τηλεφῶς, Telephus 554, c.
 Θυέστης, Thyestes 528, d.
 Ἀγαθάρχιδης Cnidius.
 Ἀσιατικά, Asiaticæ historiz 155, c.
 251, f. 539, b.
 Εὐρωπαϊκά, Europicæ historiz 168, d.
 246, e. 272, c.
 Libro VI. 298, d. 387, c. 550, b.
 ἱστορία, Historiz 527, b. f.
 Ἀγαθόκλης Babylonius.
 περὶ κυλίου, de Cycico 375, 515, a.
 Ἀγαθόκλης Rhodius.
 κορωνισαί, Coronistæ 360, b.
 Ἀγαθόκλης Cyzicenus.
 περὶ πατρίδος, De patria historia
 649, f.
 Ἀγέτοχος.
 Ἀγίς, 543, b.
 ἐπαρρησιακά, De parandis oblationibus
 516, c.
 Ἀγνόν 602, c.
 Ἀλκίλκων Lyricorum carminum
 scriptor, 38, e. 311, a. 461, d.
 478, b. 674, d. 678, e. 687, e.
 694, a.
 ἀδελφαὶ μοιχευόμεναι, Sorores flu-
 pratæ 316, b.
 γανυμήδης, Ganymedes 445, e. f.
 ἱερὸς γάμος, Sacra nuptiæ 408, e.
 424, e.

καλ-

καλλιῶν, Callisto 399, f.

παλαίεσσα, Palæstra 107, f. 370, f. 396, c.

Alcetas.

ὡς τῶν ἐν δελφοῖς ἀναθημάτων, De iis quæ Delphis consecrata sunt 591, c.

Alcidamas Elaites.

τῆς ναῖδος ἐγκώμιον, Naidis laus 592, c.

Alcides Musicus 174, b.

Alcimus Sicular 518, b.

ἰταλικὴ βίβλος, Liber Italicus 441, a.

σικελικὰ, Sicularum res gestæ 322, a.

Alcimnius Chius.

διθύραμβοι, Dithyrambi 603, d.

Alciphron Mzandrius 31, d.

Alcman 39, a. 81, d. f. 110, f. 140, c. 373, e. 646, a. 648, b.

ὠδαί, cantica 678, b.

Alcibiades 182, a.

Alexamenes Tejus 505, c.

Alexandrides.

ἐπλόμαχος, Hoplomachus 182, d. 634, e.

μελίλωτος, Melilotus, 461, e.

φαρμακόμαντις, Pharmacomantis 261, f.

Alexander Ætolus 412, f.

αἰλιεύς, Piscator 296, e.

ἐλέγεια, Elegia 699, b.

κρικαῖς, fortassis κρικη, vel κικραῖη, vel κρίκοι, Cricætes, εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτων 283, a.

πότ, Potatio, fabula 170, e.

τιγῶν, Tigon, fortass. τετυγῶν vel ἀντιτυγῶν 496, c.

Φυγάς, Profugus 229, c.

Alexander Myndius 57, c. 390, e.

394, d.

ἱστορία κτηνῶν, Quadrupedum historia 221, b.

ὡς τῆς τῶν πτηνῶν ἱστορίας, De historia volucrum 388, d.

398, d.

ὡς ὀρνίθων, de Avibus 65, a.

ὡς ζώων, De Animalibus 394, c.

Alexandrinus (Pamphilus)

ὡς ὀνομάτων καὶ γλωσσῶν, De vocabulis & linguis 387, d. & e.

Alexis.

ὡς αὐθαρκείας, de frugalitate sua forte contenta 418, e. & f.

Alexis Dialecticus.

παλαιὰ κάλα κρατῆρόν τὸν μακεδόνα, Pzan in Craterum Macedonem 696, f.

Alexis historicus Samius.

σάμιων ὅροι, Samiorum fines 540, d. 572, f.

Alexis 39, b. 40, c. & e. 46, a. 47, d.

& e. 49, e. 54, f. 59, f. 63, e. 67, c.

235, f. 700, f. Comicus.

ἀγὼν ἢ ἰπώσις, Certamen aut equuleus 678, d.

ἀδελφοί, fratres 223, e.

ἀθλα, Certamina 613, c.

αἰσωπ, Æsopus 431, d.

ἀντίεα, Anteia 127, c.

ἀπεγλαυκόμενος, glaucomate cutiens 117, d. 301.

ἀποκλιόμενος, Relegatus 685, f.

L III 3

απο-

- ἀποβάτης, qui desultorii equis cer-
 tat 618, c.
 ἀποκατσίρμη, Abscissus 431, c,
 562, d.
 ἀρχίλογ, Archilochus 644, b.
 ἀσκληπιουκλίδης, Aesclepioclidus,
 169, d.
 ἀσώιδασκαλ, intemperans &
 luxuriosus magister 336, b.
 ἀτθίς, Atthis 335, f. 386, a,
 βρυτία, Brutia 650, b.
 γαλατσία, Galatea 544, e.
 γράφη, Pictura, 605, f.
 γυναικοςρατία, Gynæcostratia, mu-
 liebris exercitus 125, b.
 δαισύλι, Convivator 443, d. & e.
 δρωπίδης, 125, f. 165, b
 δορκίς ἡ ποπυλίσση, Dorcis aut Pop-
 pyzusa, adblandiens 431, a,
 δημήτρι, ἡ φιλέταιρ, amicorum
 studiosus 107, f. 241, b. 314, d.
 338, d. 663, c.
 δις πενθέων, Bis lugens 441, d.
 δίδυμοι, Gemini 446, f.
 ἐκποταμοποιός, Poculorum opifex
 691, d.
 ἑλένη, Helena 563, d.
 ἑλληνίς, Hellenis 226, f.
 ἐπίδαν, Epidaurus 119, f.
 ἐπικλέρ, Epiclerus 227, b. & e.
 ἐπίτροπ, Procurator 443, f.
 ἐπὶ ἐπὶ Θήβας, Septem ad Thebas
 294, a.
 ἐρετρικός, Eretricus 316, d.
 ἐρδοι, Lanifici, Mercenarii 483, e.
 ἵππακος, vel ἵππακῆ, Hippacus, vel
 Hippace 471, f.
 ἡσιόνη, Hestione 367, f. 470, e.
 Θεσπρωτοί, Thesprotii 552, d.
 Θεοφόρη, Numine afflatus, Fa-
 naticus 396, d. 700, a.
 Θηβαῖοι, Thebani 159, d.
 Θράσων, Thraaso 133, b.
 ἵππεύς, Eques 471, e. 481, f.
 ἵππ, Equus 610, e.
 ἵππισκ, Hippiscus, equuleus
 120, b. 230, b. 327, d. 502, b.
 ἰσοστάσιον, Isostation, id est, æquili-
 britas 127, c. 134, d. 568, a.
 κλεββιλίνη, Cleobuline 586, a.
 κνιδίη, Cnidia 165, d.
 κονιάτης, Albator, tector 500, d.
 κρατεύας, ἡ φαρμακοπώλης, Crate-
 vas, aut Medicamentarius 95,
 a. 107, a, f. 254, a, 340, a, 473, d,
 678, b.
 κύκν, Cygnus 472, a.
 κύπρι, Cyprius 110, e. 114, d.
 κυρίς, Novacula, vel virgo quæ
 nubit 362, c. 422, d, & e.
 443, d.
 κυβηταί, Aleatores 96, a.
 κυβερνήτης, Gubernator 237, b,
 652, c.
 λεβίτι, Parvus lebes 661, d.
 λαμπάς, Lampas 654, f.
 λέβης, Lebes 76, d, 170, a, 226, a,
 383.
 λυκαδία ἡ δραπετή, deceptores
 498, e.
 λευκή, Leuce 322, d.
 λιν, Linus 164, b.
 λοκροί, Locri 123, e.
 λυκίσκος, Lyciscus 595, d.

μαν-

μανδραγορίζομένη, Mandragori-
zomene 123, f. 365, d. 552, e.

621, e.

μαίνεις, Vates 558, f.

μίδων, Midon 700, a.

μίλκων, Milcon 554, d.

μυλησία, Milesia 240, c. 379, a.

μίνως 289, f.

μνηστήρες, Proci 650, f.

ὀδυσσεύς ὑφαίνων, Ulysses textor
240, c. 303, a. 421, a.

ὀπώρα, Opora, scorti id nomen est
567, d.

οἰκίζομεν, in sedem restitutus
502, d.

οἰσικίζομεν, in coloniam dedu-
ctus 613, c. 691, b.

ὀλύνθιος, Olynthius 75, b.

ὀμύθια, Omythia 240, c.

ὁμοίαι, Similes 642, c.

ὀρέτης, Orestes 247, e.

ὀρχηστρίς, Saltatrix 441, d.

παμφίλη, Pamphila 356, e. 380, e.

παννυχίς ἢ ἐριθιοί, Pannychis, isti est
pervigil, five Erithi, id est, La-
nifici 96, a. 170, a. 248, a. 386,
a. 516, d.

πανγκράστις, Pancratiaestes 242, d.

παράσιτος, Parasitus 123, f. 421, d.

παρυσίον, Vinofus 244, d.

ποιήλαι, Poetæ 241, d. 74, f.

πολυκλεία, Polycleia 642, e.

πονηρά, Imptoba 117, d. 127, c. 170,
c. 324, b. 385, b.

ποντικός. δράμα, Ponticus, fabula
100, c.

πύραν, Pyranus, poculum

qua ardens pruna fertur
258, c.

πρὸς τὸ Φρίαρ, fabula inscripta, ad
Puteum 109, b. 340, b. 364, f.

πυθαγορίζουσα, Pythagorizula 122,
f. 161, b.

πυλαία, Pylææ, 225, f.

πρωτόχορος, 287, f.

ῥόδιον, ἢ ποππύσμις, Rhodius aut
fœmina poppysmis adblan-
diens 395, b.

στραβιώτης, Miles 223, e.

συναποδνήσκοντες, Commorientes
165, a. 422, b.

συντρέχοντες, Concurrentes 137, c.
340, a. 395, a.

σύντροφοι, Simul educati 419, b.

σώρακοι, Soraci, vasa quibus histrio-
num suppellex recondebatur
120, b.

ταραντινοί, Tarantini 134, a. 161, b.
463, c. 587, b.

τῆθυσ, Tethys 426, c.

τιτθία, Avia, Nutrix, Mamma 241, c.

τοκιτης, Fœnerator 431, a. 692, f.

τροφώνιος, Trophomios 242, c.
417, f.

ὑποβολμαίον, Subditivus 431, b.
502, b.

ὑπόνοια, suspicio

ὑπνιον, somnus 449, d.

φαίδρος, Phædrus 165, a. 562, a.

φαίδων ἢ φαίδρια, Phydron five Phæ-
dria 340, a.

φίλισκος, Philiscus 642, f.

φιλάσσα, Amans fœmina 419, f.
574, c.

φιλία

- Φιλόκαλος ἢ νύμφαι, Elegantiæ studiofus, aut Nymphæ 365, c.
 Ἐφρυγίς Ἀλεσκυῖς, Phrygii apparatus 429, c.
 Φρύξ, Phryx 307, c.
 Φυγᾶς, Exul 164, c.
 χορηγίς, fortassis χορηγός, qui histrionibus ornamenta suppeditat 287, f.
 Ψευδομένης, Mendax 255, b. 419, b. 431, a. 692, f. Eodem titulo scripsit Crobylus.
 Ψευδοφοβολιμαίος, qui falso habetur pro subditio 107, f
 Amaranthus Alexandrinus.
 πρὶς τὴ σκηνῆς, De Scena 343, e. 414, f.
 Ameipsias 86, c.
 ἀποκοτταβίζοντες, Cottabo ludentes 307, e. 426, f. 473, d.
 κατεδίων, Lurco 316, c.
 κόνις, Barba 327, d. 368, e.
 τὸ ποινόν, fabula inscripta Publicum 218, c.
 σφενδανη, Funda 270, f.
 φείδαν, Parcus 446, d.
 Amerias 52, a. 267, c. 369, a. 425, c. 701, a.
 γλώσσα, Glossæ 176, c.
 Amerias Macedo.
 ῥιζοτομικόν, De excindendis radicibus 681, f.
 Ammonius.
 πρὶς βωμῶν, καὶ θυσιῶν, De altari-
 bus & sacrificiis 476, f.
 πρὶς τῶν ἀθήνησιν ἑταίριδαν, De Atheniensibus meretriculis 567, a.
 Amphicles.
 ιστοριογράφος, Historiarum scriptor 100, e.
 Amphicrates.
 πρὶς ἐνδόξων ἀνδρῶν, De viris illustribus 576, b.
 Amphion Thespiensis.
 πρὶς τὴν ἐλικῶνι μυσείῳ, De musæo quod in Helicone fuit 629, a.
 Amphis Comicus 44, a. 47, f. 50, e. 57, b. 67, b. 168, c.
 ἀθάμας, Athamas 559, a.
 ἀπογλαυκέρμης, glaucomate cæcutiens 224, f.
 βαλανίον, Balneum 123, e.
 γυναικομανία, Furor mulierum 386, f. 642, a.
 γυναικοκρατία, Muliebre imperium 336, c.
 διτύραμβος, Dityrambus 175, a. 563, c.
 ἐπὶ ἑπτὰ θύρας, Septem apud Thebas 295, e.
 ἔριθι, Erithi, Lanifici 426, a.
 ἱάλεμος, Jalemus 69, b. 309, a. 336, c.
 κερὶς, Novacula 567, f.
 λευκάς, Leucas 277, c.
 Ὀδυσσεύς, Ulysses 691, a.
 οὐρανός, Cælum 100, b.
 πλάνος, Planus 224, d. 421, a.
 Φιλάδελφοι, Philadelphi 447, f.
 Φιλέταυρος, Philetærus, amicorum studiofus 295, f.

Amyn-

Amyntas.
 σταθμοὶ περσικοί, Mansiones five stationes Persicæ 67, a.
 σταθμοί, Stationes 442, b, 514, f, 529, c.
 τῆς ἀσίας σταθμοί, Afiz mansiones 500, e.
 Anacreon Τεῖος 182, c, 396, e, 427, d, 433, f, 446, f, 461, c, 463, a, 475, f, 564, d, 635, c, 646, d, 671, e, 674, c, 687, e, 690, c.
 μίλη, carmina 671, e.
 σκόλια, Convivalia carmina 693, f.
 Ananias 282, b, 370, b.
 ἱαμβοί, Jambici versūs 78, f.
 Anaxagoras.
 φυσικὰ, Physica, five de Natura 57, d.
 Anaxandrides 48, a, 68, b, 222, b, 688, f.
 αἰγροικοί, Rustici 463, f, 481, f, 642, a.
 αἰχρά, Turpis scemina 455, f.
 ἀντερῶν, Redamans 654, b.
 αἰγλήσης, Anchises 263, b.
 γερουσιμανία, Senum Amentia 570, e, 614, e.
 διθύραμβος, Dithyrambus 374, a.
 ἥρακλῆς, Hercules 638, c, d.
 θησαυρός, Thesaurus 176, a, 700, a.
 κέρκις, Cercis, poculi genus 106, a.
 κυνηγεταί, Venetores 247, f.
 λυκουργός, Lycurgus 105, f, 329, c.
 μελιλίωσις, Meliloton 655, a.
 νηρεὺς, Nereus 295, e.
 νηρείδες, Nereides 482, d.
 Ὀδυσσεύς, Ulysses 227, b, 242, e, 307, f.

πάνδαρος, Pandarus 105, f.
 πόλεις, Civitates 299, f.
 πρωτοσίλαος, Protefilaus 131, a, 553, d.
 σαμία, Samia 263, b.
 σάτυρος, Satyrus 95, c.
 τηρεὺς, Tereus 166, d, 373, f, 691, a.
 Φιάληφορος, qui phialas gestat 176, a.
 Anaxilas 63, b, 68, d, 254, c.
 ἀντροποιός, ventum faciens 548, c.
 αὐλητής, Tibicen 124, f.
 ἐυάνδρεια, Evandria 224, a.
 καλυψώ, Calypso 165, f.
 καμψώ, Campso 95, c, 374, f.
 κίρκη, Circe 95, c, 374, f.
 λυρροποιός, Lyrrum opifex 183, b.
 μαγυροί, Coqui 95, b.
 μονότροπος, Simplex 307, c, 342, e.
 νεοτίς, Neottis, puella 558, a, 572, b.
 πλάσιοι, Divites 416, e.
 ὑάκινθος πορνόβοσκος, Hyacinthus leno 385, f, 623, f.
 χάρις, Gratia 416, e.
 χρυσοχόος, Aurifusus 416, d.
 Anaxilaus, (idem cum superiore) ὀρνιθόκομοι, Avium curatores 655, a.
 Anaximander.
 ἡρωολογία, De Heroibus 498, b.
 Anaximenes Lampfacenus 217, e.
 βασιλείων μετὰλλαγαί, Regum mutationes 531, d.
 ιστορίαι πρώται, primæ Historiz 231, c.
 Anaxippus.
 κίραυος, fulmen 416, f, 610, f.
 κεραυνόμυθος, fulguritus 610, f.
 M m m m κισσός

κιθαρῶδες, Citharædus 169, b.

Φεῖαρ, Puteus 488, f.

Andrantus περὶ τῶν ὡρῶν θεοφρασ-
των, ἐν τοῖς περὶ φυτῶν καὶ ἰσο-
ρίαν καὶ λέξιν ζήνωνος βιβλία
πέντε, libri quinque de iis quæ
apud Theophrastum libris de
Plantis, & in eorum historia,
& in Philosophi verbis dubia
sunt 673, e.

περὶ τῶν ἐν τοῖς ἡθικοῖς νικομαχεῖ-
οις λειψόλων ἀμφιβολῶν ὡρῶν
τιδεμένων ἐννοίας, De intel-
lectu eorum quæ in libris
Aristotelis de moribus ad
Nicomachum perplexe, &
incipiti sensu, disputantur, &c.
ibid.

Andreas 115, f. 675, b.

περὶ δακτύλων, De iis quæ morsu ve-
nenata sunt 312.

τὸ περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, De
iis quæ falso creduntur 312, e.

Andreas Panormitanus,

σικελικὰ, Siculæ res gestæ 634, a.

Andriscus 78, c.

Androcides Medicus 258, b.

Andron Alexandrinus,

χρονικά, Chronica 184, b.

κάβειροι, Cabiri 373, d.

Andronicus Medicus 680, d.

Andronicus τραγωδοῦς,

ἐπίγονοι, Epigoni 584, d.

Androtion 375, c.

γεωργικοί, De agricultura 81, e.

Antippos,

ἐγκαλυπτομένης, Abdicus 403, f.

Androsthenes.

τὸ ἡδονῆς ὡρεῖ πλῆρες, Navigatio In-
dica 93, b.

Anticleides.

νότοι, Reditus 157, f. 384, d. 466, c.

ἐξηγητικός, Expositorius liber 473, c.

Antidotus.

πρωτόχορος, Protochorus 109, d.
240, b.

μεμνύμοιρα, Querula 656, e.

Antigonus Carystius 44, e. 547,
c. 565, d.

ἀντίπατρος, Antipater 82, b.

ὡεὶ βίων, De vitis 162, e.

ὡεὶ λέξεως, de Dictione 88, a. 197,
e. 303, b.

ζήνωνος βίος, Zenonis vita 563, f.
603, e. 607, e.

μενέδημος βίος, Menedemi vita
419, e.

Antilochus 52, f.

Antimachus.

διλλοί, Pugillares 300, d.

θηβαίς, Thebais 468, a. 475, d. 482, f.

Antiochus Alexandrinus.

ὡεὶ τῶν ἐν μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμωδι-
κῶν ποιητῶν, De poetis qui
in media comædia perstrin-
guntur, 482, c.

Antipater Tarsensis Stoic.

ὡεὶ ὀργῆς, De ira 643, f.

ὡεὶ δεισιδαιμονίας, De superstitione
346, e.

Antiphanes 38, b. 40, b. 43, b.

44, a. 45, a. 47, b. f. 49, b. 56, e.

60, c. 63, a. 66, d. 98, f. 433, d.

686, c.

ἀγρῶν

- ἀγροίκος ἢ βεταλίων, Agrestis five
 bubulcus 304, b. 358, e. 394, f.
 396, b. 445, f. 567, d. 692, f.
 αἰολος, Varius, 444, c. 552, f.
 αἰκισρία, Acestria, id est, fartrix
 304, b. 402, d. 586, a.
 αἰκοντιζομένη, Jaculatrix 441, b.
 αἰλευρομένη, Piscatrix 338, e. 586, a.
 αἰλητής, Alcestis 122, e. 553, c.
 αἰτῆος, Antæus 544, f.
 αἰτία, Anteia 690, a.
 αἰρκας, Arcas 586, a.
 ἀρκάδια, Arcadia 444, b.
 ἀρπαγομένη, Rapta 401, f.
 ἀρχεστράτη, Arcestrata, dux 322, c.
 ἀρχων, Archon, summus magistra-
 tus 264, f.
 αἰσκληπιός, Æsculapius 487, b.
 αὐλητής, Tibicen 618, b.
 αὐλητρίς ἢ διδυμαί, Tibicina five
 Gemellæ 343, d.
 ἀφροδίτης γοναί, Veneris prolapia
 489, e. 666, f. 667, d.
 ἀφροδίστιος, Aphrodisius 449, b.
 βακχαί, Bacchæ 441, c.
 βοιωτία, Bœotia 474, e. 650, f.
 βοιωτίας, Bœotius 84, a. 367, f.
 βομβύλιον, Bomylion 125, f.
 βεταλίων, vide ἀγροίκος.
 γάμοι, Nuptiæ 95, a. 160, b.
 γανυμήδης, Ganymedes 459, a.
 γρήτες, Præstigiatores 658, a.
 γοργυθος, Gorgythus 340, c.
 γηρυάδης, Nugator, circulator,
 δευκαλίων, Deucalion 118, d. 646, f.
 διδυμοί, Gemini 127, d. 237, f. 380, f.
 423, c.
 διώνυσος, Bacchus 658, a.
- διπλάσιοι, Duplices 503, e.
 δραπεταγωγός, Drapetagogus, fugi-
 tivorum magister 161, e.
 δυσίρωτες, Dyserotes, infelices
 amores 100, f.
 δύσπρακτος, Infortunatus 262, d.
 661, f.
 δωδώνη, Dodone 526, d.
 εἰαυτὸς ἐρώων, sui amator 355, f. 678, c.
 εὐθυδικος, Euthydicus, qui recta
 controversia litigat 169, d.
 323, c.
 ζάκυνθος, Zacynthus 553, c.
 θαμύρας, Thamyra 300, c.
 θορύκιος, Thorycius, Vinofus, libi-
 dinofus 553, d. 689, e.
 θομβυκίαν, Thombycion 161, e.
 ἱατρός, Medicus 175, a.
 ἵππεις, Equites 503, b.
 καῖνεος, Cænens 433, d.
 κάρης, Cares 134, b.
 κάρνη, Carna, Apollinis festum
 503, b.
 κηπουρός, Olitor 586, a.
 κιθαριδός, Citharædus 342, d.
 κλεοφάνης, famosus 90, f.
 κνήσα, ἢ γάστραν, concisa olera, aut
 ventrosus 448, f.
 κορίνθια, Corinthia 95, f.
 κνήρις, Novacula 120, a. 303, f.
 κρήτες, Cretenses 75, c.
 κυνησιδεία, concipiendi metus
 287, e.
 κύκλωψ, Cyclops 295, f. 402, e.
 κύριος κυρία, Heri pera, vel Bulga
 161, a. 366, c. 409, c.
 λαμπάς, Lampas 486, f. 487, b.
 Λάμ.

λάμπων, Lampon 307, d. 423, d.
 Λεονίδης, Leonides 422, e.
 Λεπτινίσκος, Leptiniscus 637, e.
 Λήμνα, Lemnæ 230, e. 258, d.
 Λυδός, Lydus 445, c.
 Λυκων, Lycon 299, c.
 μετῶικ, Inquilinus 170, d.
 μελανίων, Melanion, nigriusculus
 423, d.
 μετραγυρτής, Metragyrtis, Mendic-
 us Cereri stipem cogens
 553, e.
 μισοπόνη, Ofor mali 226, c.
 μνήμας, Monumenta 161, a.
 μοιχοί, Adulteri 225, e.
 μύστις, Mystis 441, c. 494, c.
 νεανίσκοι, Adolescentuli 224, c.
 νεοτῆς, Neottis, puella 108, e. 223, e,
 586, e.
 οινόμα, ἡ πέλωψ, Oenomaus, si-
 ve Pelops 130, e.
 ὅμοιοι, similes 158, c. 471, c. 642, a.
 εμποπᾶντες, Conterranei 655, b.
 ὀμφαλή, Omphale 98, c. 123, b,
 125, a.
 περὶ ὁμωνύμων, de Homonymis
 74, d.
 παιδραστής, Pædico 303, f.
 παράσιτος, Parasitus 96, b. 118, e,
 169, c. 358, d. 370, e.
 παρομφαία, fabula in scripta, Adagium
 60, c.
 ποιήτης, Poësis 222, a.
 πόντικος, Ponticus 302, f.
 πλούσιοι, Divites 342, e.
 προβαίς, Probatis 295, c.

πρόβλημα, Problema, quæstio du-
 bia 450, c.
 πρόγονος, Progenitores 238, d.
 προτρεπτικός, Exhortatorius 656, f.
 σάμω, Samus 169, e.
 σάπφω, Sappho 450, e.
 σκληραί, duriores 77, d.
 σκύθης, Scythæ: (quidam) (σκύθης λε-
 τήγος) 247, f.
 τετραμύτης ἡ τύχων, Miles five Ty-
 chon 103, e. 257, d. 397, a,
 654, e.
 τίμων, Timon 308, b.
 τραυματίας, Vulneratus 446, a.
 τριταγωνιστής, Tritagonistes 643, e.
 τυρρηνός, Tyrrhenus 240, f. 329, e.
 τύχων, Tychon 397, a.
 ὕδρα, Hydra 572, a.
 ὕπνος, Somnus 671, d.
 φαίνωνος παιδίας, pilæ lusus, Har-
 pastum 15, c.
 φιλέταρ, Philetærus, amicorum
 studiosus 396, d.
 φιλοθηβαί, Philothebæus 169, c.
 225, f. 622, f.
 φιλοπάτωρ, Philopator, patris a-
 mans 559, d.
 φιλομήτωρ, Philometor, matri di-
 lectus 100, d.
 φιλωτίς, Philotis 295, c. 662, b.
 φαινία, Phœnissæ 62, d.
 φρεάρ, Phrearrus, vel è puteo
 manans aqua 691, e.
 φυσιογνωμικός, Physiognomicus,
 656, f.
 χρύσις, Chrysis 172, c. 500, e.

Anti-

Antiphanes Colophonius.
 Θεβαίς, Thebais 304, e.
 περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι ἑταιρίδων, De
 Atheniensibus meretriculis
 586, b, & f.
 Antiphon rhetor.
 κατ' ἀλκιμιάδου λαιδορίας, in Alcibia-
 dem criminatio 525, b.
 περὶ θαῶν λόγος, De pauonibus
 oratio 397, c.
 περὶ γεωργικῶν, De agricultura
 650, d.
 πολιτικός, Politicus 423, a.
 Antriphon Tragicus.
 πλεξίππου, Plexippus 673, f.
 Anthippus Comicus.
 ἐγκαλυπτομένων, Abditus 403, f.
 Antisthenes Socraticus 157, b,
 216, b.
 τῶν κύρων διάτρεθ, Alter Cyrus
 220, c.
 πολιτικός διάλογος, de rep. dia-
 logus 220, d.
 ἀπασσία, 220, d.
 Ἀρχέλαος, 220, d.
 σαθῶν, Sathon dialogus 507, a, 220, d.
 Aphanes.
 ἀρίτων, Ariston, 281, d.
 Apollas.
 περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων, De
 urbibus Peloponnesi 369, a.
 Apollodorus ἐν τῷ περὶ μύθων καὶ
 τεφάνων 675, e.
 Apollodorus Arithmeticus 418, f.
 Apollodorus Atheniensis 583, d,
 646, e. 648, e. 497, f.

τῶν κατὰ λογόν, Navium catalogus
 82, b.
 παρθικά, Parthica res 682, c.
 πάφιοι, Paphii 482, e.
 περὶ δηλίων, de Deliis 172, f.
 περὶ θηρίων, De yenenatis animalib.
 681, d.
 περὶ θεῶν, De diis 325, b. 571, c.
 περὶ ἐτυμολογιῶν, De etymologia
 63, d. 483, a.
 περὶ κρατῆρος, De cratere 501, a.
 τὰ περὶ σόφρωνος, De Sophrone
 commentaria, vel libri 89, a,
 281, e. 309, c.
 πρὸς τὴν ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντι-
 γραφή, Ad Epistolam Aristo-
 clis responsio 636, f.
 περὶ τῶν ἀθῆνῃσι ἑταιρίδων, De me-
 reticulis Atheniensibus 586,
 a, 591, b, 573, b, respicitur.
 Apollodorus Carystius 654, a.
 γραμμασιδιοποιός, Grammatidopæus,
 (Leopardus legit γραμμασι-
 διοποιός, Gyraldus γραμμασι-
 διοπν) 280, d.
 ἱερεῖα, Sacerdos femina 243, d.
 προικιζομένη ἡ μαρίστου, Quæ gra-
 tis se prostituit, vestitaria, vel
 Mendica vestitaria 76, a.
 σφαττομένη, Jugulata 243, e.
 Apollodorus Cyrenæus XI, 487.
 Apollodorus Gelous 646, a.
 ἀπολείπασα, animo defecta
 ἀποκατερωήσας, Inedia mortem sibi
 consciscentes 472, c.
 Φιλάδελφοι, Philadelphi, ibid.

M m m m 3

Apol-

Apollonius Rhodius.
 περὶ σωτάδου ποιημάτων, De Sotadis
 poematibus 620, f.
 περὶ αἰγυπτίων, De Ægyptiis 191, f.
 περὶ Ἐρχιλοχῆ, De Archilocho
 451, d.
 τριηρικὸς De Triremibus 97, e.
 Apollonius Rhodius vel Nau-
 cratites ἐν Ναυκρατίῳ κτίσεν
 283, d.
 Apollonius Herophilus.
 περὶ μυρῶν καὶ σεφάνων, De unguen-
 tis & coronis 688, c.
 Apollophanes.
 δαλνίς, Dalnis 114, f. sed leg.
 δαυλίς, Daulis ut 467, f.
 κρήτες, Cretenses 487, f.
 Appion Grammaticus.
 περὶ τῆς ἀπικίης τευφῆς, De Apicii lu-
 xu 294, f.
 Apion.
 περὶ ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, De lingua
 Romana 680, c.
 Araros 47, d.
 ἀδωνίς, Adonis 95, c.
 καμπυλίαν, Campylion 86, d. 105, f.
 μέναι, Menæus 237, a.
 πανός γοναί, Panis Dei soboles 175, f.
 Aratus Sicyonius.
 διάλογοι πρὸς ξένους, Dialogi ad
 Zenonem 162, d.
 Aratus 489, d. 490, a.
 περὶ ἀστέρων, De Astris 489, d.
 Φαινόμενα, Quæ in cælo apparent
 ibid.
 Archagathus 158, a.

Archedicus.
 ἀμαρτάνων, Peccans, aberrans
 467, c.
 Θησαυρός, thesaurus 292, c. 294, a.
 Archelaus Cherfonites.
 ἡμίκοι, Jambi 514, c.
 ἰδιοφυῆς, sua propriaque stirpe ge-
 niti 409, c.
 Archemachus.
 εὐβοϊκά, Res Euboicæ 264, a.
 Archestratus Gelous ὀψοδαίδα-
 λος 285, b. 286, a. qui Sarda-
 napali vitam vixit 294, e. Py-
 thagoricus scilicet 288, a. κα-
 λὸς ἑστὸς ὁ περηγητής 294, a.
 γαστρονομία, five γαστρολογία Gastro-
 nomia 4, e. 56, b. 92, d. 104, f.
 111, f. 116, f. 162, b. 278, b.
 293, f. 310, a. hunc librum in-
 telligit Athenzus cum laudat
 Archestratum ἐν ταῖς καλαῖς
 ὑποθήκαις 284, c.
 γνώμαι, sententiæ 286, d.
 ἡδυπάθεια, Hedypathia, voluptua-
 ria 285, f. 306, b. 314, d.
 ὀψολογία, Opfologia, five sermone
 obfoniis 335, c.
 περὶ αὐλητῶν, βιβλία δύο, De tibiçi-
 nibus libri duo 634, d.
 Archebulus 502, d.
 Archilochus 86, b. 122, b. 167, d.
 180, e. 388, f. 627, c. 628, a.
 635, d. 688, c.
 ἔλεγχοι, Elegi 483, c.
 τετράμετρα, Tetrametra
 τηλεφῶς, Telephus 111, c.

Archip-

Archippus 86, c.
 ἀμφίτριον, Amphitryon 95, e.
 426, b. 499, b.
 ἥρακλῆς, Hercules 640, f. 656, b.
 ἥρακλῆς γαμῶν, Hercules uxorem
 ducens 307, d. 640, f.
 περὶ ἰχθύων δράμα, Depiscibus, fa-
 bula 90, f. 277, f. 301, a. 311, e.
 315, b. 328, a. 329, c. 343, c.
 424, a.
 ἵππεις, Equites 227, a.
 ῥιων, Nasutus, limator 678, d.
 Architas Harmoniacus 600, f.
 ὀψαρίστικα, De condiendis obso-
 niis 516, d.
 Arianus Ἀρειανός.
 αἰ. ἥρακλείας, Heraclea 82, b.
 Arrianus Epicus poeta.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata 499, d.
 in vetusto exemplari legitur
 ῥιανός ὁ ἐποποιός, Rhianus Epi-
 cus: sicque scribendum.
 Arrianus Grammaticus, 99, a.
 Ariphronis Sicyonii Πῆξαν in
 Sanitatem 702, a.
 Aristagoras.
 μαμμάκιον, Mammacythus 355,
 a. 571, b.
 Aristarchus 39, d. 53, a. 180, c.
 188, f. 498, f. 671, f.
 Tragicus 612, f.
 Aristas 60, b.
 περὶ κιθαρῶν, De Citharædis
 623, d.
 Aristeus Phliasius.
 κῆρες, (αἰ. κῆρσαις, vel κῆρσι,
 686, a.

Aristides.
 γ'. περὶ παροιμιῶν, de Adagiis 641, a.
 περὶ τῆς μουσικῆς, De musica 462,
 40.
 Aristobulus Cassandreu 43, d.
 251, a. 513, f. 530, a.
 ιστορίαι, Historiz 434, d.
 Aristocles 621, b.
 πολίσεια τῶν Λακωνίων, Laconum
 resp. 140, b.
 περὶ χορῶν, De Choris 620, d. 174, c.
 α. περὶ μουσικῆς, 620, d.
 Aristocrates.
 λακωνικά, Laconica 82, c.
 Aristodemus.
 γελῶια ἀπομνημονεύματα, De jocis
 commentaria 244, f. 246.
 338, a. 345, b. 585, a.
 περὶ πινδάρου, De Pindaro 495, f.
 Aristomenes Atheniensis.
 τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας, Liber de iis
 quæ ad Sacra requiruntur
 115, b.
 γόητες, præstigiatores 287, d. 384, e.
 δάουσος, Bacchus 658, a. 650, c.
 Aristogeiton.
 κατὰ Φρύνης, Contra Phrynen
 591, d.
 Aristochius 38, f.
 Aristo Ceus Peripateticus.
 ὁμοίκα ὁμοία, Amatoriz similitu-
 dines 419, c. 563, f. 674, b.
 Aristonymus.
 ἥλιος πηγῶν, Sol rigens 284, f. 285, e.
 287, d.
 θεσεύς, Theseus 87, b.

Aristo-

- Aristophanes Grammaticus 112, f. 158, b. 261, f. 307, e. 365, b. 551, a.
- ἀττικῇ λέξει, Atticæ dictiones 619, b.
- γλῶτται λακωνικῇ, Laconicæ glossæ, sive lingux 77, a.
- περὶ τῆς ἀχυρμῆς σκυτάλης, De anxia Scytale 85, e.
- περὶ ἡλικιῶν, De ætatibus 375, b.
- πρὸς τοὺς καλλιμάχους πίνακας, Ad Callimachi tabulas 408, f.
- Aristophanes Byzantius 228, d. 287, a. 498, f.
- περὶ προσώπων, De personis 659, b.
- Aristophanes 48, c. 49, d. 55, c. 56, b. 57, a. 57, d. 62, d. 66, b. 652, f. 701, b.
- ἄγης, Non senescens 650, a.
- αἰολοσίκαν, Æoloficon 95, f. 112, e. 276, d.
- αἰολοσίκαν δεύτερον, Secundus Æoloficon 372, a.
- ἀνάγυρ, Anagyrus 133, b. 301, a. 385, f.
- ἀμφιάραι, Amphiararus 158, c.
- ἀποκοτταβίζοντες, Cottabolutentes 494, c.
- Ἀχαιοί, Acharenses 112, f. 130, f. 299, a. 374, f. 388, b. 395, c. 479, b.
- Βαβυλωνίαι, Babylonii 86, f. 478, c. 494, e.
- βάτραχοι, Ranæ 636, e.
- γεωργοί, Agricolæ 75, a. 111, b. 461, d. 650, e.
- γηγεταδής, Fabulator 95, f. 99, f.
- γῆρας, Senectus 109, f. 133, a. 287, e.
- δαίδαλ, Dædalus 316, b. 367, d. 368, b. 374, c. quidam hiclegendum putant ἐν δαίδαλιδαις, à tribu quadam sive Atheniensi populo, quem δαίδαλιδας Stephanus appellavit.
- δαυταῖς, Epulones 119, b. 127, c. 169, c. 183, f. 184, e. 299, b. 386, d. 486, f. 527, c. 646, b. 667, f. 690, e. 693, f.
- δαναΐδες, Danaides 57, a. 114, c. 323, c. 324, b. 400, a. 422, f. 645, e.
- δηλία, Delia 373, a.
- δῖονυσ, Bacchus 658, a.
- δράματα, ἡ Νιόβη, Fabula vel Niobe 301, b. 496, a.
- εἰρήνη, Pax 111, a. 119, d. 343, c. 393, c. 424, b. 487, a. 488, e.
- ἐκκλησιαῖσσαι, Concionatrices 77, d. 110, a. 691, b.
- ἥρωες, Heroes 409, c.
- θεσμοφορίζουσαι, sæminæ Cereris festum celebrantes 104, e. 117, e. 324, b. 619, a. 690, f. 680, c.
- διήγουραι θεσμοφορίζουσαι, secundæ quæ cerelia celebrarunt 29, a.
- ἵππεις, Equites 94, c. 299, b. 311, d. 328, e. 461, c. 483, d. 503, b. 700, c.
- κένταυροι, Centaurus 619, d.
- κιθαρῖστis, Citharista 684, e.

κώκαλ⊙, Cocalus, animalium
quorundam testa 156, b.
478, d.
λήμνια, Lemnix 299, b. 302, d.
366, d.
λυσιστρατή, Lysistrata 90, b.
νεφέλα, Nubes 64, f. 94, f. 165, c.
374, c. 387, a.
δευτέρα νεφέλα, Secundæ nubes
299, c. 345, f.
ἐλκᾶδες, Holcades, vel naves one-
rariz 91, c. 111, a. 117, c. 329, b.
ὄρνιθες, Aves 325, b. 386, f. 388, b. e.
397, e. 398, c.
πελαργοί, Ciconiz 368, e. 387, f.
247, a.
πλῆτ⊙, Plutus, Deus divitiarum
67, c. 170, d. 228, d.
δευτερ⊙ πλῆτ⊙, Secundus Plutus
368, d.
περὶ τῶν αἰθνήσιν ἐταυρίδων, De Athe-
nienfibus meretriculis 567, a.
προάγων, Proagon 80, a. 95, d. 380, d.
422, e. 478, f.
πρόγονοι, Progenitores 238, d.
πυθαγόρειοι, Pythagorici 161, f.
σκεπηὶ καταλαμβαίνουσα, Tentoria
incautos opprimentia 286, f.
σκύθης, Scythia 243, c.
σφῆκες, Vespæ 90, a. 179, a. 299, e.
315, c. 329, b. 385, d. 396, a.
424, c. 637, d.
ταγηνισαί, Tagenistæ, frigentes
96, c. 107, f. 110, f. 165, a. 269,
e. 285, e. 374, f. 410, b. 418, d.
422, f. 677, c.

τελμίσσεντες, Telmissenses 308, f.
690, f.
τριφάλης, ter mendicus 525, a.
Φιλονίδης, Philonides 337, f.
Φονίσσαι, Phœnissæ 90, a. 154, e.
ὥραι, Horæ 372, b. 653, f.
Aristophon 63, a.
ἰατροί, Medicus 238, b.
καλωνίδης, Calonides 559, d.
πειρίθο⊙, Pirithous 303, a.
πλατῶν, Plato 552, e.
πυθαγοριστῆς, Pythagorista 238, c.
563, b.
Aristoteles 44, b. 178, f. 186, b.
272, c. 278, a. 310, e. 315, e.
391, c. 435, e. 653, e.
ἀπολογία, Defensio sui ipsius 697, a.
δῆπνον, Convivium 674, f.
ἐρωτικά, Amatoria 674, b.
περὶ ζῴων, De Animalibus 63, c.
88, c. 281, e. 286, b. 294, c. 300,
f. 305, d. & f. 306, c.
περὶ τῶν ζῴων ἡθῶν, De moribus ani-
malium 282, c. 307, c. 327, f.
περὶ ἡθῶν πρὸς Νικομάχον, Demo-
ribus ad Nicomachum 673, f.
περὶ ἰχθύων, De piscibus 303, e.
320, f.
περὶ μακροβιότητ⊙, De longitu-
dine vitæ 353, a.
περὶ μέθης, De ebrietate 429, d.
447, a. 464, c. 496, f. 637, a.
& d.
περὶ ποιητῶν, De Poetis 505, c.
Αἰγινήτων πολιτεία, Æginetorum
respublica 272, c.

Nnnn

δηλῶν

* Grammatici Aristophanis hoc videtur, non Conici.

δηλίαν πολιτείαν, Deliorum respub.
296, d.

Θεσσαλῶν πολιτεία Thessalorum
respub. 499, d.

κολοφωνίων πολ. Colophoniorum
respub. 618, f.

προτωνιατῶν πολ.

μασσαλιωτῶν πολιτεία; Massilien-
sium politia 576, a.

μεθωναιῶν πολιτ. 235, e.

ναξίων πολιτ. Naxiorum resp. 348, a.

περὶ τῆς πολιτείας συβαριτῶν, De Syba-
ritarum politia 520, d.

προβλήματα φυσικά, Quæstiones
Physicæ 434, f.

περὶ συγγενείας, De cognatione 556.
a. (legendum περὶ τῆς εὐγε-
νίας: qui liber citatur à Plu-
tarcho in vita Aristidis.)

πρὸς τρυφῆς θαυμάσια, admiranda
de luxu 529, a.

περὶ φυτῶν, De Plantis 652, a.

περὶ τῶν χορῶν, De choris 620, b. &
d. 630, c.

τροικηνίαν πολιτεία, Træzeniorum
respublica 31, e.

τυρρηνῶν νόμιμα, leges Hetrusco-
rum 23, e.

ὑμνος ἢ σπένδιον εἰς ἑρμείαν, Hym-
nus sive scolion in Hermeam
696, a.

Aristoxenus 174, e. 182, f. 556, a.
620, c. 621, c. 624, b. 630, b.

ἡ ἀρχὴ τῆς βίης, Archytæ vita 545, a.

περὶ αὐλητῶν, De tibicinibus 634, d.

περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, De tibiis ac
instrumentis ibid.

περὶ αὐλῶν τρύσεως, De tibiurum
perforatione 634, f.

περὶ μουσικῆς, De Musica 619, d.

πολιτεία, Respublica 648, e.

σύμμικτα συμποτικά, Miscellanea
convivalia 632, a.

συγχερίσεις, Comparationes 631, e.

ὑπομνηματῖα, Compendiosi & bre-
ves commentarii 619, f.

Aristus Salaminus 436, e.

Artemidorus Aristophanius III;
c. 165, b. 487, e.

γλῶσσαι ψαρευτικαί, expositio vo-
cum difficultum de re coquina-
ria 662, e. & f. 663, c. & d.

περὶ δωρίδου, De Doride 182, d.

Artemidorus Ephesius.

γεωγραφία, Geographia 332, c.

ἰωνικά ὑπομνηματῖα, Jonica com-
mentaria III, d.

Artemon Cassandreus.

περὶ διανοητικῆς ἐπιστήμης; De
Bacchicæ intelligentia 636, e.

περὶ συναγωγῆς βιβλίων, De libro-
rum collectione 515, d.

περὶ χρήσεως τῶν περὶ τὰς συνουσίας
αἰδομένων, De usu carminum
quæ in hominum cætu & con-
victu cantantur 694, a.

Ælii Asclepiadis σέφανος 576, f.

Asclepiades Arei filius.

περὶ δημοτρείου Φαλέρειος, De Deme-
trio Phalereo 567, d.

Asclepiades Myrleanus 50, d.

474, f. 490, b. 501, b. 674, b.

αἰγυπτιακά Ægyptiaca 83, c.

περὶ κρατίνης, De Cratino 501, e.

περὶ

ὡς νεστορίδης, De Nestoride 477, b.
498, f. 503, c.

τραγωδία, α, Liber de iis quorum
nomine editæ sunt tragædiæ
456, b.

Asius poeta Samius 125, b. 525, c.

Asopodorus Philiasius.

ἐπιστολαὶ ἐρωτικαί, Amatoria epi-
stolæ 639, a.

ἰαμβοί, Iambi 445, b.

ὡς τὸν ἔρωτα, De amore 639, a.

Astydamas 40, b.

ἑρμῆς, Mercurius 496, c.

Ἡρακλῆς σταυρικός, Hercules Satyri-
cus 411, a.

σικελικά, Rerum Sicularum libri
90, d.

Athenus.

περὶ τῶν τ' συρίας βασιλείων, De re-
gibus Syriz 211, a.

Athenocles Cyzicenus 177, f.

Athenion.

σαμόθρακες, Samothracæ 660, a.

Athenodorus.

ὡς περὶ καὶ παιδείας, De studiis
& institutione 519, b.

τῆν τῶν Ἀτρεΐδων ποιήσας καθόδον,
281, b.

Autocrates.

ἀχαϊκά, Achaica 395, a. 461, d.

Axionicus.

τυρρηνικός, Tyrrhenicus 244, f.

τυρρηνός, Tyrrhenus 166, c.

Φιλευριπίδης, Phileuripides 175, b.
342, b.

Φιλίμη, Philine 442, a.

χαλκιδικός, Chalcidicus 239, f.

χαλκίς, Chalcis 95, c.

Axiopistus natione Locrensis
aut Sicyonius.

γνώμαι καὶ κανόνων, Sententiæ & re-
gula 648, c.

Bzton 442, b.

σταθμοὶ τ' ἀλεξάνδρου πορείας, Station-
es expeditionis Alexandri

Bacchylides 39, c. 174, f. 178, b.
498, c. 631, c.

ἐρωτικά, Amatoria 667, c.

Bacis 461, c.

Basilis.

ὡς τῶν ἰνδικῶν, De rebus Indicis
390, b.

Baton Sinopensis rhetor.

ὡς ἰωνος, ἔ. ποιητῆς, De poeta Jone
436, c.

ὡς Θεσσαλίας καὶ ἁρμονίας, De
Thessalia & Harmonia 639, c.

Baton Comicus.

ἀνδροφόνος, Homicida 163, a.

εὐεργέται, Benefici 662, c.

ὡς τῶν ἐν ἐφέσῳ τυραννῶν, De E-
phesi tyrannis 289, c.

Berosus.

βαβυλωνιακά, Babylonica 639, c.

Bion Borysthenites 45, c. 421, f.

Bion.

αιθιοπικά, Æthiopica 566, c.

Biton.

ὡς ὀργάνων, πρὸς Ἀττάλον, De in-
strumentis ad Attalum 634, c.

Bæus.

ὀρνιθογονία, Avium generatio
393, c.

N n n n z

Boeo-

Boeotus.
παρωδία, Parodia 698, b.
 Blepsias 99, e.
 Blesus.
μεσότης, Mesotribia III, c.
σαῦρος, Saturnus 489, c.
 Cæcilius Rhetor in Attica natus
 pulchra.
πρὸς τῶν δελικῶν πολέμων, De bellis
 servilibus 272, f.
ἱστορία, Historia 466, a.
 Cæclus Argivus.
αἰλιεύτικα, piscium capiendorum
 ratio 13, b.
 Callias.
ἱστορία, Historiæ 530, a.
κύκλωπες, Cyclopes 285, e. 286, a.
 489, a.
πιδῆται, Vincti 176, f. 344, e.
 Callias Atheniensis tragicus, ex
 quo Euripides in Medea ar-
 gumentum suæ fabulæ & So-
 phocles in Oedipode, sum-
 pserunt 276, a. 577, c.
γραμματικὴ τραγωδία, Grammatica
 tragœdia 488, b.
 Callias Mytilænsis.
περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίου λεπάδος, De
 Alcæi lepæde 85, e.
 Callicrates.
μοσχίων, Moschion 586, a.
 Callimachus 72, b. 447, c.
 668, c.
ἐναγرافὴ τῶν ἱστορικῶν, Epitome
 Rhetoricorum 669, e.
γαλατρία, Galatea 284, c.

ἑθνικὰ ὀνομασία, Gentium nomen-
 claturæ 329, a.
ἑκάλη, Hecale 56, c.
ἐπιγράμματα, 284, c. 669, d.
πρὸς οὐρίθων, De Avibus 388, e. 394,
 d. 395, f.
πῖναξ παρδοσίων συγγραμμάτων,
 Index omnifloriorum libro-
 rum 244, a. 643, f.
τῶν νόμων πῖναξ, Legum Index
 585, b.
πρὸς τιμαίων ἀντιγραφὰι, Adversus
 Timæum contradictiones
 272, b.
 Callinus.
ἐλεγεία, Elegeia 525, c.
 Callippus.
παιονυχίς, Pernoctans 654, e.
 Callisthenes 341, f. 434, d. 576, a.
ἐλληνικά, De rebus Græcæ libri
 452, a.
πρὸς ἱερὰ πόλεμιν, De sacro bello
 560, c.
 Callistratus.
πρὸς ἑταίρων, De scortis 591, d.
ῥεατῶν κρατὶς ὑπομνήματα, com-
 mentarii in Cratini drama
 Threßas 495, a.
σύμμικτα, Miscellanea 125, b.
 Callixenus Rhodius 209, f.
πρὸς Ἀλεξανδρείας, De Alexandria
 libro quarto 196, a. libro pri-
 mo 203, e. 360, 24, 514, 44,
 387, d. 472, a. 474, e. 483, f.
 Cantharus II, c. 81, e.
 Capito Alexandrinus poeta.
ὀρωσία, Amatoria 425, d.

πρὸς

προς Φιλόπαππον ὑπομνήματα, Ad
Philopappum commentarii
350, c.

Carcinus 566, f.

Ἀχιλλεύς, Achilles 189, d.

σεμέλη, Semele 559, f.

σκόλιον, Scolion 695, a.

Carneus Megarensis 156, e.

Carystius Pergamenus.

περὶ διδασκαλιῶν, De doctrinis
235, e.

περὶ σωλῶδ, De Sorade 620.

ὑπομνήματα, commentarii 434, f.

508, e. 530, e. 577, b. 601, b.

610, d. 639, b. 620, b. 684, f.

Castriion Solensis.

εἰς πᾶνα ποίημα, In Pana poemata
464, f.

Cato Sinopenfis.

περὶ τῆς ἱερωνύμου τυραννίδος, De
Hieronymi tyrannide 251, e.

Caucalus rhetor Chius, frater
Theopompi 412, b.

Ἡρακλῆς ἐγκώμιον, Herculis laus
Cebes Cyzicenus 156, d.

Cephalus rhetor.

τὸ λαγιδῶς ἐγκώμιον, Lagidis laus
591, b.

Cephisodorus Comicus Theba-
nus 165, e. 459, e. 548, f.

αἰμάζονες, Amazones 629, c.

τροφώνιος, Trophonius 667, d.
689, f.

ὑγιής, Bene habens 701, a.

ὕς, Sus 119, d. 345, f.

Cephisodorus Isocratis discipulus.
σύλγισμα καὶ ἀριστέλης, Invecti-

va adversus Aristotelem 60, e.
122, b. 354, c.

Cercidas Megalopolitanus 347, c.
ἱάμβοι, Jambi 554, d.

Cercops 557, b.

Ceus Simonides,

ἐπινίκιον λαίφρονος, Laus Leophro-
nis 3, e.

Chæreas 32, b.

Chæremon tragicus 43, c. 562, c.

Ἀλευσιβοία, Aleusibœa 608, d.

δίωνος, Bacchus 608, e.

Θυέστης, Thyestes 608, f.

ἰώ, Io 608, e.

Ὀδυσσεύς, Ulysses 608, f.

Ὀνεύς, Oeneus 608, a.

κένταυρος, Centaurus 608, e. 676, e.

τραυματίας, Saucius 562, f.

Chamæleon Heracleotes Pon-
ticus 390, a. 430, a. 623, f.
628, e.

περὶ αἰχύλης, De Æschylo 418, f.
375, f.

δίωνος, Bacchus, fabula 407, e.

περὶ ἀνακρέοντος, De Anacreonte
531, c.

περὶ ἡδονῆς, De voluptate 273, c.

περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας, De veteri
comœdia 374, a.

περὶ τῆς λᾶσος, De Lafo liber 338, b.

περὶ μέθης, De remulencia 427, c.
461, a.

περὶ πινδάρου, De Pindaro 573, c.

πρόρεπτικός, Exhortatorius 184, d.

περὶ σαπφῶς, De Sapphone 599, c.

σατυροὶ δισκῖνοι, Satyri bicipites
407, e.

N n n n 3

περὶ

πρὸς Σπριχόρου, De Stefichoro 620, b.
πρὸς Σιμωνίδου, De Simonide 456, c.

611, a. 656, d.

Chares Mytilenæus 277, a. 513, f.
πρὸς Ἀλέξανδρον ἱστορίαι, De Alexandro
historiz 93, c. 124, c. 165, c.
434, e. 436, f. 514, f. 538, c.
575, a.

Charicleides.

αἰλύσεις, Catenæ 325, d.

Charon Lampſacenus.

ὅροι, Limites, termini 465, b. 520, d.
τὰ περσικά, Persica 394, e.

Chærephon 164, f.

δαίνα, Cœnæ 244, a.

Charinus Syracusius 4, a.

Chion.

Chionidæ attribuuntur

πρωχοί, Mendici 119, e. 638, d.

Chærilus 464, b. 529, f.

Chrysippus Solensis 278, e. 659, a.
686, f.

εἰσαγωγή εἰς τὴν πρὸς ἀγαθῶν καὶ
κακῶν πραγμάτων, Introductio ad considerationem eorum
quæ bona & mala sunt
259, d. 464, b.

πρὸς Ἐκαλέ καὶ ἰήδωνης, De honesto
& voluptate 89, d. 373, a.
665, a. 616, a. & b.

πρὸς καλῶ, De honesto 158, b.
335, e.

πρὸς οἰμονοίας, De consensione
267, b.

περὶ τῶν δι' αὐτὰ αἰρετῶν, De iis quæ
per se expetenda sunt 285, d.

πρὸς τῶν δι' αὐτὰ μὴ αἰρετῶν, De iis

quæ per se non expetenda
sunt 159, b.

Chrysippus Tyaneus.

ἀρτοκοπικόν, Opificium panarium
647, b.

ἀρτοποιικός, Artopœicus de panis
faciendi ratione 99, a. 647, b.

Chrylogonus Tibicen tradente
Aristoxeno, autor poematum
falso Epicharmo adscripto-
rum 648, c.

Clearchus peripateticus So-
lensis 488, a. 540, f. 620, c.
623, c.

τῶν βίων, Vitarum libri 157, c. 344,
b. 396, f. 514, d. 515, d. 518, c.
522, d. 530, c. 539, a. 543, c.
548, b. 681, b. 687, c.

γεργίθιου, Gergithius 255, c.

πρὸς γρίφων, De Griphis 748, c.

ἐρωτικά, Amatoria 57, f. 255, b. 553, e.
564, a. 589, d. 597, b. 619, e.
639, a. 669, f.

ὁρίσθαι, Definitio 457, e.

περιγραφῆαι, Circumscriptiones
275, e. 648, f.

πρὸς ὁρών, De arenosis solitudini-
bus 345, e.

παροιμία, Adagia 160, c. 285, c.
317, a. 337, b. 347, f. 457, c.
555, c. 701, e.

πρὸς ναρκῆς, De torpedine 314, c.

πρὸς πανικῶν, De Panico 387, c.

περὶ σκελετῶν, De cadaveribus ex-
siccatis 399, b.

πρὸς τῶν ἐνύδρων, De aquatilibus
317, c. 332, b.

πρὸς

περὶ τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ πολιτικῇ
μαθηματικῶς εἰρημύμων, De iis
quæ in Platonis rep. tractan-
tur mathematicis rationibus
393, a.

περὶ παιδείας, De institutione 697, 7.

περὶ Φιλίας, De amicitia 349, f. 533,
e. ubi male Φιγαλίας.

Clearchus Comicus.

κιθαριῶδες, Citharæus 426, a.

κορίνθιοι, Corinthii 613, b.

πανδρος, Pandrosus 642, b.

Cleanthes Philosophus.

περὶ μεταλήψεως, De sumptionibus
467, e. 471, b.

μυθικά, fabulosa 572, f.

Cleidamus.

ἐξηγητικός, Enarrator 408, e.

Cleidemus 425, f.

ἀτθίς, Atthis 235, a.

ρεσοί, Reversiones 609, c.

πρωτογονία, Protogonia 660, a.

Cleitarchus Æolensis 475, d.
576, d.

ἱστορίαι Ἀλεξάνδρου, Alexandri Histo-
riz 148, d. 530, a. 586, e.

γλώσσαι, Lingux 267, b. liber VII.
284, d. 307, f. 468, a. 473, b.
495, e. 700, f.

Cleobulina Lindia.

ἀνίγματα, Ænigmata 448, b.

Clitomachus Carthaginienfis
Philosophus 402, c.

Cleomenes Laminthus 605, e.

ἐπιστολὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Epistola
ad Alexandrum 393, e.

Cleomenes Rheginensis dithy-
rambicus.

μελέαγρος, Meleager 402, a.

Cleostrati Tenedii γαστρολογία
278, b.

Cleitus Milesius Aristotelicus.

περὶ μιλῆτος, De Mileto 540, c.
655, e.

Codrus 111, e.

Corinna poetria 174, f. 283, c.

Cotta.

περὶ τῶν Ῥωμαίων πολιτείας, De Ro-
manarep. 273, b.

Crates Criticus.

ἑτήρηκὴ Διέλεκτος, Attica dialectus
114, a. 235, b. 366, e. 495, a
497, f. 653, b.

Herodicus Cratetius infra He-
rodic.

Crates Comicus 50, e. 422, c.
690, e.

γείτονες, Vicini 396, e.

θήρησι, feri 119, c. 267, e.

λαμία, Lamia 418, c.

παιδεία, Lusus 478, f.

ῥήτορες, Rhetores 369, e.

σάμιοι, Samii 117, b.

συναρισώσασθαι, simul prandentes
248, a.

τόλμαι, Audaciz 247, f. 619, a.

χειρόνες, Cheirones 394, f.

Crates Thebanus 158, b.

Cratinus 49, a. 67, b. 676, f.
685, f.

ἀρίλοχοι, Arilochi 86, e. 92, f. 164, e.
375, a. 410, d.

βασί-

βυβούλοι, Bubulci 638, f.
 γλαύκη, Glaucus 68, a.
 δηλιάδες, Deliaes 396, b.
 διονυσάλεξανδρ, Dionysalexander
 119, b. 364, b.
 δραπέτης, fugitivi 344, e. 501, d.
 ευνόιδαι, Eunœdæ 698, c.
 θετῶν πολιτεία, Thessalorum
 respub. 663, a.
 κλεοβουλῖναι, Cleobulinæ 165, b.
 μαλθακοί, Molles 111, f. 638, e.
 681, a, b. & e. 685, c.
 νέμεσις, Nemesis 373, c. & e. 619, c.
 666, c. 667, f.
 νόμοι, Leges 496, e. 502, b. 646, e.
 Ὀδυσσεύς, Ulysses 99, f. 315, d. 385, e.
 446, b. 68, e. 545, f. 657, a.
 πλάτων, Plutarch, five divites 94, e. 138.
 d. 267, e. 299, b. 303, e.
 πυτίνη, Pytine, dolium vinarium
 picatum 94, f. 426, b. 495, a.
 τροφώνιος, Trophonius 325, e.
 χείρωνες, Cheirones 553, e.
 αἶραι, tempestates anni 374, d. 638, f.
 Cratinus Junior.
 γίγαντες, Gigantes 661, e.
 θεράμνη, Theramene 177, a.
 ὀμφαλή, Omphale 669, a.
 τιτᾶνες, Titanes 241, c.
 χείρων, Cheiron 460, f.
 Creophylus.
 τῶν ἐφεσίων ὄροι, Ephesiorum fines
 361, c.
 Critias Callixchri filius 463, f.
 608, d.
 ἑλεγοί, Elegi 432, d. 666, b.

λακεδαίμονιαν πολιτεία, Lacedæmo-
 niorum politia 483, b. 488, e.
 Criton.
 ὀψαρτυτικά, De condiendis obso-
 niis 516, c.
 Criton comicus.
 φιλοπράγμων, Curiosus 173, b.
 Crobylus comicus.
 ἀπαγχονίς, strangulatus 109, d.
 248, b.
 ἀπολείπεται, Animo defecta 429, c.
 441, f.
 ψευδύποβλημαί, Pseudhypobo-
 limæus 107, f. 364, f. 384, d.
 Ctesias 45, b. 67, a. 434, d. 529, a.
 περσικά, Persica 528, e. 146, c. 639, d.
 περσικῶν κατὰ τὴν ἀσίαν φόνων, De tri-
 butis Asiæ 442, b.
 Ctesicles.
 τὰ χρονικά, Chronica 272, b. 433, f.
 Ctesiphon Atheniensis eorum
 versuum poeta, quos * cola-
 bros vocant 697, c.
 Cyrebon.
 περὶ δειπνῶν, De cœnis 244, a.
 Cyrenæus Poëta. Vide Calli-
 machus.
 Cytherius poeta 692, a.
 Daimachus.
 τὰ Ἰνδικά, Indicæ res gestæ 394, e.
 Damoxenus.
 ἑαυτὸν πενθέαν, seipsum lugens
 468, f.
 σύντροφοι, Syntrophoi 101, f.
 Damon Atheniensis (Musicus)
 628, c.

Da-

* Colabos legit Gyraldus dialogo IX. de Poëtis.

- Damon.
 περὶ βυζαντίου, De Byzantio 442, c.
 Daphnus 51, a. 79, a. 120, b.
 Demaratæ adscibitur
 τριφύλλον, Trifolium poematium
 685, b.
 Demades rhetor 99, d.
 Demetrius 56, a.
 ἀρεοπαγίτης, Areopagita 405, c.
 Demetrius Byzantius,
 περὶ ποιητῶν, De poetis 452, d.
 περὶ ποιημάτων, De poematis 548, c.
 633, b.
 Demetrius Ixion 51, f.
 περὶ ἁλῆς ἐκείνου, De
 consuetudine loquendi Ale-
 xandrinorum 393, b.
 ἐτυμολογίαι, Etymologiae 50, a.
 74, b.
 Demetrius Magnesius.
 ὁμώνυμα, Homonyma 611, b.
 Demetrius Phalereus 177, f. 233,
 e. 556, a.
 δράμα ἐπιγραφόμενον, Σικελία, Fabu-
 la inscripta Sicilia 108, f.
 Demetrius Scepius 44, e. 167, d.
 τρωϊκὸς ἀγκυροσμός, Trojanus ap-
 paratus 80, d. 91, c. 141, c.
 155, b. 173, f. 300, d. 346, c.
 425, c. 697, c.
 τρωϊκὸς ἀγρός, Troicus ager 658, c.
 τὰ αἰγυπτιακά, Ægyptiarum rerum
 libri 680, a.
 Demetrius Træzenius 139, e.
 Demochares Demosthenis ora-
 toris consobrinus.
 ἱστορίαι, Historiz 252, f.

- Demochares Rhetor.
 ὑπὲρ σοφοκλήους πρὸς φίλωνα, De
 Sophocle ad Philonem
 508, f.
 Democles 174, f.
 Demodamas.
 περὶ ἀλικαρνασσῶν, De Halicarnasso
 682, d.
 Democritus Ephesius 83, c.
 271, b.
 περὶ τοῦ ἐν ἐφέσῳ ναῦ, De templo E-
 phesiz Dianæ 525, c.
 Democritus Abderita.
 μέγας ἀγκυροσμός, Magnus orna-
 tus 168, b.
 τὰ περὶ τῶν ἐν ᾄδῃ, De iis quæ apud
 inferos geruntur ibid.
 Demon 341, f.
 Demonicus.
 ἀχελώνι, Achelonius 410, d.
 Demophilus. Vide infra in
 Ephoro.
 Demophon.
 εἰς κοτύλην, De cotyla 482, d.
 Demosthenes.
 κατὰ ἀνδρσίαν, Contra Andro-
 tionem 585, f.
 κατὰ εὐεργέτην, Contra Evergem
 oratio 481, f.
 κατὰ κτησιφώνην, Contra Ctesi-
 phonem 633, e.
 κατὰ Μνησιφίλην, Contra Mnesibu-
 lum 481, f.
 κατὰ Τιμοθέην, Contra Timotheum
 488, c.
 κατὰ Μειδίαν, Contra Midiam 267,
 a. 481, f.

O o o o

κατὰ

Diodorus Aspendius, & ejus vita 163, c.

Diodorus Aristophanus 180, f.

Diodorus.

γλωσσαι ἰταλικαί, Linguz Italicæ 479, a.

πρὸς Λυκοφρόνα, Ad Lycophronem liber 478, b.

Diodorus Sinopenfis comicus.

αὐληταί, Tibicina 431, c.

ἐπικλησθῶ, Epiclerus 235, e. 239, a.

Diodorus Siculus,

βιβλιοθήκη, Bibliotheca 529, f.

Diodotus Erythræus.

περὶ τῆς ἀλεξάνδρου ἐφημερίδας, De Alexandro Ephemerides 434, b.

Diogenes Babylonius.

περὶ εὐγενείας, De nobilitate 168, e.

περὶ νόμων, De legibus 526, d.

Diogenes Tragicus.

σεμέλη, Semele 636, a.

Dionysius Æneus cognomine 702, c.

ἔλεγχοι, Elegi 443, d. 668, e.

πρὸς ἀθηναίους, Ad Athenienses oratio qua numo πρεο uti eis fuasit 669, e.

Dionysius cognomine λεπτός sive Gracilis 475, f.

Dionysius Heracleotes 281, d.

Dionysius cognomine Iambus.

περὶ διαλεκτῶν, De dialectis 284, b.

Dionysius Ilicæus.

γεωργικά, Georgica 648, f.

Dionysius Leuctricus 609, f.

Dionysius Samius.

περὶ κυκλωσθῶ, De Cyclope 477, d.

περὶ τῆς κυκλάς, De Cyclo 481, e.

Dionysius Scythobrachion.

ἱστορίαι, Historiz 515, d.

Dionysius Siculus. Epistolæ ad Speusippum 197, e.

Dionysius Sinopenfis comicus

ἀκοντίζομενος, Acontizomenus 654, d.

ἐμάνυμοι, Cognomines 381, c.

διονύσιος, Dionysius, fabula sui nominis 616, c.

σώζουσα, Servatrix 467, d. 497, d.

Dionysius Thracius.

Dionysius Tryphonis filius.

περὶ ὀνομάτων, De nominibus 255, c. 503, c.

Dionysius Tyrannus.

ἄδωνις, Adonis 401, f.

θεσμοφόρος, Thesmophorus, sive legislator 404, e.

ὀψαρτυτικός, Opsartyticus 326, f.

Dionysocles 96, d. 116, d.

Dionysodotus Lacedæmonius.

παϊάνης, Pzanes 678, b.

Dioscorides Isocratis discipulus p. II.

πολιτεία λακεδαιμονίων, Respublica Laconum liber II. 140, b.

ὑπομνήματα, Commentarii 507, d.

Diotimus Atheniensis 436, e.

Diotimus Olympicus.

αἰνίγματα, Ænigmata 448, e.

ἥρακλεια, Heracleia 603, d.

Apollonius Rhodius.
 περὶ σωτάδῃ ποιημάτων, De Sotadis
 poematibus 620, f.
 περὶ αἰγυπτίων, De Ægyptiis 191, f.
 περὶ Ἐαρχιλόχῃ, De Archilocho
 451, d.
 τριηρικὸς De Triremibus 97, e.
 Apollonius Rhodius vel Nau-
 cratites ἐν Ναυκρατίῳ κτίσει
 283, d.
 Apollonius Herophilus.
 περὶ μυρῶν καὶ στεφάνων, De unguen-
 tis & coronis 688, c.
 Apollophanes.
 δαλνίς, Dalsnis 114, f. sed leg.
 δαυλίς, Daulis ut 467, f.
 κρήτες, Cretenses 487, f.
 Appion Grammaticus.
 περὶ τῆς ἀπικίβῃ τρυφῆς, De Apicii lu-
 xu 194, f.
 Apion.
 περὶ ῥωμαϊκῆς ἀφελίκτου, De lingua
 Romana 680, c.
 Araros 47, d.
 ἀδωνίς, Adonis 95, c.
 καμπυλίαν, Campylion 86, d. 105, f.
 μινναῖον, Menzus 237, a.
 πανὸς γοναί, Panis Dei soboles 175, f.
 Aratus Sicyonius.
 ἀλόγοι πρὸς ζῆνωνα, Dialogi ad
 Zenonem 162, d.
 Aratus 489, d. 490, a.
 περὶ ἀστέρων, De Astris 489, d.
 φαινόμενα, Quæ in cælo apparent
 ibid.
 Archagathus 158, a.

Archedicus.
 ἀμαρτάνων, Peccans, aberrans
 467, e.
 θησαυρός, thesaurus 292, e. 294, a.
 Archelaus Cherfonites.
 ἱάμβοι, Jambi 514, c.
 ἰδιοφυεῖς, sua propriaque stirpe ge-
 niti 409, c.
 Archemachus.
 εὐβοϊκά, Res Euboicæ 264, a.
 Archestratus Gelous ὀψοδαΐδας
 λϞ 285, b. 286, a, qui Sarda-
 napali vitam vixit 294, e. Py-
 thagoricus scilicet 288, a. κα-
 λὸς ὅτι ὁ περηγητής 294, a.
 γαστρονομία, sive γαστρολογία Gastro-
 nomia 4, e. 56, b. 92, d. 104, f.
 111, f. 116, f. 162, b. 278, b.
 293, f. 320, a. hunc librum in-
 telligit Athenæus cum laudat
 Archestratum ἐν ταῖς καλαῖς
 ὑποθήκαις 284, c.
 γνώμαι, sententiæ 286, d.
 ἡδυπάθεια, Hedypathia, voluptua-
 ria 285, f. 306, b. 314, d.
 ὀψολογία, Opfologia, sive sermo de
 obsoniis 335, c.
 περὶ αὐλητῶν, βιβλία δύο, De tibici-
 nibus libri duo 634, d.
 Archebulus 502, d.
 Archilochus 86, b. 122, b. 167, d.
 180, e. 388, f. 627, c. 628, a.
 635, d. 688, c.
 ἐλεγχοι, Elegi 483, c.
 τετράμετρα, Tetrametra
 τηλεφῶν, Telephus 111, c.

Archip-

Archippus 86, c.
 ἀμφίτρυον, Amphitryon 95, c.
 426, b. 499, b.
 ἥρακλῆς, Hercules 640, f. 656, b.
 ἥρακλῆς γαμῶν, Hercules uxorem
 ducens 307, d. 640, f.
 περὶ ἰχθύων δράμα, De piscibus, fa-
 bula 90, f. 277, f. 301, a. 311, c.
 315, b. 318, a. 329, c. 343, c.
 424, a.
 ἵππεις, Equites 227, a.
 ῥίμων, Nasutus, limator 678, d.
 Architas Harmoniacus 600, f.
 ἐψαβίστικὰ, De condiendis obsi-
 niis 516, d.
 Arianus Ἀρειανός.
 ἁ. ἥρακλείας, Heraclea 82, b.
 Arrianus Epicus poeta.
 ἐπιγραμματα, Epigrammata 499, d.
 in vetusto exemplari legitur
 ῥιανός ὁ ἐποποιός, Rhianus Epic-
 us: sicque scribendum.
 Arrianus Grammaticus, 99, a.
 Ariphronis Sicyonii Pzan in
 Sanitatem 702, a.
 Aristagoras.
 μαμμάκιονθος, Mammacythus 355,
 a. 571, b.
 Aristarchus 39, d. 53, a. 180, c.
 188, f. 498, f. 671, f.
 Tragicus 612, f.
 Aristas 60, b.
 περὶ κιθαρωδῶν, De Citharædis
 623, d.
 Ariteus Philiatus.
 κῆρες, (al. κῆραις, vel κρησὶ,
 686, a.

Aristides.
 γ. περὶ παροιμιῶν, de Adagiis 641, a.
 περὶ τῆς μουσικῆς, De musica 462,
 40.
 Aristobulus Cassandreu 43, d.
 251, a. 513, f. 530, a.
 ιστορίαι, Historiz 434, d.
 Aristocles 621, b.
 πολίτεια τῶν Λακωνῶν, Laconum
 resp. 140, b.
 περὶ χορῶν, De Choris 620, d. 174, c.
 ἁ. περὶ Μουσικῆς, 620, d.
 Aristocrates.
 λακωνικά, Laconica 82, c.
 Aristodemus.
 γολοῖα ἀπομνημονεύματα, De jocis
 commentaria 244, f. 246.
 338, a. 345, b. 585, a.
 περὶ πινδάρου, De Pindaro 495, f.
 Aristomenes Atheniensis.
 τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας, Liber de iis
 quæ ad Sacra requiruntur
 115, b.
 γόητες, præstigiatores 287, d. 384, e.
 δionύσιος, Bacchus 658, a. 650, c.
 Aristogeiton.
 κατὰ Φρύνης, Contra Phrynen
 591, d.
 Aristo Chius 38, f.
 Aristo Cens Peripateticus.
 ἐρωτικά ὁμοια, Amatoriz similitu-
 dines 419, c. 563, f. 674, b.
 Aristonymus.
 ἥλιος ῥιγῶν, Sol rigens 284, f. 285, e
 287, d.
 ἤθευς, Theus 87, b.

Aristo-

- Aristophanes Grammaticus 112, f. 158, b. 261, f. 307, e. 365, b. 551, a.
- ἀττικῇ λέξει, Atticæ dictiones 619, b.
- γλῶτται λακωνικῇ, Laconicæ glossæ, fivelinguæ 77, a.
- περί τῆς ἀγχυμῆς σκυτάλης, De anxia Scytale 85, e.
- περί ἡλικίων, De ætatibus 375, b.
- πρὸς τοὺς καλλιμαχῆς πίνακας, Ad Callimachi tabulas 408, f.
- Aristophanes Byzantius 228, d. 287, a. 498, f.
- περί προσώπων, De personis 659, b.
- Aristophanes 48, c. 49, d. 55, c. 56, b. 57, a. 57, d. 62, d. 66, b. 652, f. 701, b.
- ἄγερ, Non senescens 650, a.
- αιολοσίκων, Æoloficon 95, f. 112, e. 276, d.
- αιολοσίκων δεύτερ, Secundus Æoloficon 372, a.
- ἀνάγυρ, Anagyrus 133, b. 301, a. 385, f.
- ἄμφιαρα, Amphiararus 158, c.
- ἀποκοτταρίζοντες, Cottabolutentes 494, c.
- Ἀχαιεῖς, Achærenses 112, f. 130, f. 299, a. 374, f. 388, b. 395, e. 479, b.
- βαβυλωνιοί, Babylonii 86, f. 478, c. 494, e.
- βάτραχοι, Ranæ 636, e.
- γεωργοί, Agricola 75, a. 111, b. 461, d. 650, e.
- γηρυτάδης, Fabulator 95, f. 99, f. 112, f. 158, b. 261, f. 307, e. 365, b. 551, a.
- γῆρας, Senectus 109, f. 133, a. 287, e.
- δαΐδαλ, Dædalus 316, b. 367, d. 368, b. 374, c. quidam hiclegendum putant ἐν δαΐδαλιδαις, à tribu quadam five Atheniensi populo, quem δαΐδαλιδας Stephanus appellavit.
- δαυταλῆς, Epulones 119, b. 127, c. 169, c. 183, f. 184, e. 299, b. 386, d. 486, f. 527, c. 646, b. 667, f. 690, e. 693, f.
- δαναΐδες, Danaides 57, a. 114, c. 323, c. 324, b. 400, a. 422, f. 645, e.
- δελία, Delia 373, a.
- δίνυσ, Bacchus 658, a.
- δράματα, ἡ Νιόβη, Fabula vel Niobe 301, b. 496, a.
- εἰρήνη, Pax 111, a. 119, d. 343, c. 393, c. 424, b. 487, a. 488, e.
- ἐκκλησιαῖσαι, Concionatrices 77, d. 110, a. 691, b.
- ἥρωες, Heroes 409, c.
- θεσμοφοριαῖσαι, fæminæ Cereris festum celebrantes 104, e. 117, e. 324, b. 619, a. 690, f. 680, c.
- διήντεραι, θεσμοφοριαῖσαι, secundæ quæ cerelia celebrarunt 29, a.
- ἵππεῖς, Equites 94, c. 299, b. 311, d. 328, e. 461, c. 483, d. 503, b. 700, c.
- κένταυρ, Centaurus 619, d.
- κιθαρῖς, Citharista 684, e.

κῶκαλ⊙, Cocalus, animalium
quorundam testa 156, b.
478, d.

λήμναι, Lemniz 199, b. 302, d.
366, d.

λυσισφάτη, Lysistrata 90, b.

νεφέλαι, Nubes 64. f. 94, f. 165, c.
374, c. 387, a.

δεύτεραι νεφέλαι, Secundæ nubes
199, c. 345, f.

ἑλκαδες, Hecades, vel naves one-
rariz 91, c. 111, a. 117, c. 319, b.

ἄρνες, Aves 325, b. 386, f. 388, b. e.
397, e. 398, c.

πελαργοί, Ciconiz 368, e. 387, f.
247, a.

πλῆτ⊙, Plutus, Deus divitiarum
67, c. 170, d. 228, d.

δύτερος πλῆτ⊙, Secundus Plutus
368, d.

πεὶ τῶν αἰθήρων ἐταυρίδων, *De Athe-
nienfibus meretriculis 567, a.

προάγων, Proagon 80, a. 95, d. 380, d.
422, e. 478, f.

πρόγονοι, Progenitores 238, d.

πυθαγόρειοι, Pythagorici 161, f.

σκηνὰ καταλαμβάνουσα, Tentoria
incautos opprimentia 286, f.

σχύθης, Scythia 243, c.

σφῆκες, Vespæ 90, a. 179, a. 299, e.
315, c. 329, b. 385, d. 396, a.

424, c. 637, d.

ταγηνισαί, Tagenistæ, frigentes
96, c. 107, f. 110, f. 165, a. 269,
e. 285, e. 374, f. 410, b. 418, d.

422, f. 677, c.

τελμίσσενς, Telmissenses 308, f.
690, f.

τρυφάλης, termendicus 525, a.

Φιλονίδης, Philonides 337, f.

Φοινίσσαι, Phœnissæ 90, a. 154, c.

ὥραι, Horæ 372, b. 653, f.

Aristophon 63, a.

ἱατροί, Medicus 238, b.

καλωνίδης, Calonides 559, d.

πειρίθο⊙, Pirithous 303, a.

πλατών, Plato 552, e.

πυθαγορείς, Pythagoristæ 238, c.
563, b.

Aristoteles 44, b. 178, f. 186, b.

272, c. 278, a. 310, e. 315, e.

391, c. 435, e. 653, e.

ἀπολογία, Defensio sui ipsius 697, a.

δῆπνον, Convivium 674, f.

ἐρωτικά, Amatoria 674, b.

περὶ ζῶων, De Animalibus 63, c.

88, c. 281, e. 286, b. 294, c. 300,

f. 305, d. & f. 306, c.

περὶ τῶν ζῶων ἡθῶν, De moribus ani-
malium 282, c. 307, c. 327, f.

περὶ ἡθῶν πρὸς Νικόμαχον, De mo-
ribus ad Nicomachum 673, f.

περὶ ἰχθύων, De piscibus 303, e.

320, f.

περὶ μακροβιότητ⊙, De longitu-
dine vitæ 353, a.

περὶ μέθης, De ebrietate 429, d.

447, a. 464, c. 496, f. 637, a.

& d.

περὶ ποιητῶν, De Poetis 505, c.

Αἰγινητῶν πολιτεία, Æginetorum
respublica 272, c.

Nnnn

δηλῶν

* Grammatici Aristophanis hoc videtur, non Comicū.

δηλίων πολιτεία, Deliorum respub.
296, d.

Θετταλίων πολιτεία Thessalorum
respub. 499, d.

κολοφωνίων πολ. Colophoniorum
respub. 618, f.

κροτωνιατῶν πολ.

μασσαλιωτῶν πολιτεία; Massilien-
sium politia 576, a.

μεθωναιων πολιτ. 235, e.

ναξίων πολιτ. Naxiorum resp. 348, a.
περὶ πολιτείας συβαριτῶν, De Syba-
ritarum politia 520, d.

προβλήματα φυσικὰ, Quæstiones
Physicæ 434, f.

περὶ συγγενείας, De cognatione 556.
a. (legendum περὶ τῆς εὐγε-
νείας: qui liber citatur à Plu-
tarcho in vita Aristidis.)

πρὶ τρυφῆς θαυμασία, admiranda
de luxu 529, a.

περὶ φυτῶν, De Plantis 652, a.

περὶ τῶν χορῶν, De choris 620, b. &
d. 630, c.

τροικηνίων πολιτεία, Træzeniorum
respublica 31, e.

τυρρηνίων νόμιμα, leges Hetrusco-
rum 23, e.

ἕμν. ἢ σκῆλιον οἷς ἐρμείαν, Hym-
nus sive scolion in Hermiam
696, a.

Aristoxenus 174, e. 182, f. 556, a.
620, e. 621, c. 624, b. 630, b.

Ἐρχύτα βίος, Archytæ vita 545, a.

περὶ αὐλητῶν, De tibicinibus 634, d.

περὶ αὐλῶν ἢ ὀργάνων, De tibiis ac
instrumentis ibid.

περὶ αὐλῶν τήξεως, De tibarum
perforatione 634, f.

περὶ μουσικῆς, De Musica 619, d.
πολιτεία, Respublica 648, e.

σύμμικτα συμποτικά, Miscellanea
convivalia 632, a.

συγκρίσεις, Comparationes 631, e.

ὑπομνήματα, Compendiosi & bre-
ves commentarii 619, f.

Aristus Salaminius 436, e.

Artemidorus Aristophanius 117,
c. 165, b. 487, e.

γλῶσσαι ἐφαρτυτικῆς, expositio vo-
cum difficilium de re coquina-
ria 662, e. & f. 663, c. & d.

περὶ δωρίδ. De Doride 182, d.

Artemidorus Ephesius.

γεωγραφία, Geographia 332, c.

ἰωνικά ὑπομνήματα, Jonica com-
mentaria 111, d.

Artemon Cassandreu.

περὶ διονυσιακῆς ἐπιστήμας, De
Bacchica intelligentia 636, e.

περὶ συναγωγῆς βιβλίων, De libro-
rum collectione 515, d.

περὶ χρήσεως τῶν περὶ τὰς συνωνίας
ἀδομῶν, De usu carminum
quæ in hominum cætu & con-
victu cantantur 694, a.

Ἄλφι Ασκληπιάδης σέφανος 576, f.
Asclepiades Arci filius.

περὶ δημοτρίβ. Φαλέρεως, De Deme-
trio Phalereo 567, d.

Asclepiades Myrleanus 50, d.
474, f. 490, b. 501, b. 674, b.

αἰγυπιακά ἡgyptiaca 83, c.

περὶ κρατίνης, De Cratino 501, e.

πρὶ

ὠβι νεστορίδῃ, De Nestoride 477, b.
498, f. 503, e.

τραγῳδομῆα, Liber de iis quorum
nomine editæ sunt tragædiæ
456, b.

Afius poeta Samius 125, b. 525, e.

Aspödorus Philafius.

ἐπιτολαὶ ἐρωτικαί, Amatorix epi-
stolæ 639, a.

ἄμβροι, Iambi 445, b.

ὠβι τὸν ἔρωτα, De amore 639, a.

Astydamas 40, b.

ἑρμῆς, Mercurius 496, e.

Ἡρακλῆς σατυρικὸς, Hercules Satyri-
cus 411, a.

σικελικά, Rerum Sicularum libri
90, d.

Athenzus.

περὶ τῶν τ' συγῆς βασιλείων, De re-
gibus Syriz 211, a.

Athenocles Cyzicenus 177, f.

Athenion.

σαμόθρακες, Samothracæ 660, a.

Athenodorus.

ὠβι παιδὸς καὶ παιδείας, De studiis
& institutione 519, b.

τὴν τῶν Ἀτρεΐδων ποιήσας καθόδον,
281, b.

Autocrates.

ἀχαϊκά, Achaica 395, a. 461, d.

Axionicus.

τυρρηνικός, Tyrrhenicus 244, f.

τυρρηνός, Tyrrhenus 166, c.

Φιλευριπίδης, Phileuripides 175, b.
342, b.

Φιλίπη, Philine 442, a.

χελκιδικός, Chalcidicus 239, f.

χαλκίς, Chalcis 95, c.

Axiopistus natione Locrensis
aut Sicyonius.

γνώμαι καὶ κανόνες, Sententiæ & re-
gula 648, c.

Bzton 442, b.

στάθμοι τ' ἀλεξάνδρου πορείας, Statio-
nes expeditionis Alexandri

Bacchylides 39, e. 174, f. 178, b.
498, e. 631, c.

ἐρωτικά, Amatoria 667, c.

Bacis 461, c.

Basilis.

ὠβι τῶν ἰνδικῶν, De rebus Indicis
390, b.

Baton Sinopenfis rhetor.

ὠβι ἰωνῶν, τ' ποιητῶν, De poeta Jone
436, e.

ὠβι Θεσσαλίας καὶ αἰμωνίας, De
Thessalia & Hamonia 639, e.

Baton Comicus.

ἀνδροφόνῃ, Homicida 163, a.

εὐεργεταί, Benefici 662, c.

ὠβι τῶν ἐν ἐφέσῳ τυραννῶν, De E-
phesti tyrannis 289, c.

Berosus.

βαβυλωνιακά, Babylonica 639, c.

Bion Boryrhenites 45, c. 421, f.

Bion.

αἰθιοπικά, Æthiopica 566, c.

Biton.

ὠβι ὀργάνων, πρὸς Ἀττάλον, De in-
strumentis ad Attalum 634, e.

Bæus.

ὄρνιθογονία, Avium generatio
393, c.

N n n n 2

Boeo-

Boeotus,
παρωδιαί, Parodiz 698, b.
 Blepsias 99, e.
 Blefus.
μεσότηριβα, Mesotribia 111, c.
σαῦρε, Saturnus 489, c.
 Cæcilius Rhetor in Attica natus
 pulchra,
πῶς τῶν θαλικῶν πολέμων, De bellis
 fervilibus 272, f.
ιστορία, Historia 466, a.
 Cælus Argivus.
αἰλιυτικά, piscium capiendorum
 ratio 13, b.
 Callias.
ιστορία, Historiz 530, a.
κύκλωπες, Cyclopes 285, e. 286, a.
 489, a.
πεδῆται, Vineti 176, f. 344, e.
 Callias Atheniensis tragicus, ex
 quo Euripides in Medea ar-
 gumentum suæ fabulæ & So-
 phocles in Oedipode, sum-
 pserunt 276, a. 577, c.
γραμματικὴ τραγωδία, Grammatica
 tragædia 488, b.
 Callias Mytilenzus.
περὶ τῆ παρ' Ἀλκαίου λεπάδος, De
 Al. xi lepede 85, e.
 Callicrates,
μοσχίων, Moschion 586, a.
 Callimachus 72, b. 447, c.
 668, c.
ἐναγγραφή τῶν ἱστορικῶν, Epitome
 Rhetoricorum 669, e.
γαλατεία, Galatea 284, c.

ἰθνηκαὶ ὀνομασίαι, Gentium nomen-
 claturæ 329, a.
ἐκάλη, Hecale 56, c.
ἐπιγράμματα, 284, c. 669, d.
πῶς ὀρνίθων, De Avibus 388, e. 394,
 d. 395, f.
πῶς πανθοδαπῶν συγγραμμάτων,
 Index omnifariorum libro-
 rum 244, a. 643, f.
τῶν νόμων πῶς, Legum Index
 585, b.
πρὸς τιμαῖον ἀντιγραφαί, Adversus
 Timæum contradictiones
 272, b.
 Callinus,
ἐλεγεία, Elegeia 525, c.
 Callippus.
παννυχίς, Pernoctans 654, e.
Καλλίσθηνες 341, f. 434, d. 576, a.
ἐλληνικά, De rebus Græciæ libri
 452, a.
πῶς ἱερῶν πολέμων, De sacro bello
 560, c.
 Callistratus.
πῶς ἑταῶν, De scortis 591, d.
δρατῶν κραινῶν ὑπομνήματα, com-
 mentarii in Cratini drama
 Thressas 495, a.
σύμμικτα, Miscellaneæ 125, b.
 Callixenus Rhodius 209, f.
πῶς ἀλεξανδρείας, De Alexandria
 libro quarto 196, a. libro pri-
 mo 203, c. 360, 24, 514, 41,
 387, d. 472, a. 474, e. 483, f.
 Cantharus 11, c. 81, e.
 Capito Alexandrinus poeta.
ὀρωϊκά, Amatoria 425, d.

πρὸς

προς Φιλόπαππον ὑπομνημαῖα, Ad
Philoppum commentarii
350, c.

Carcinus 566, f.

Ἀχιλλεύς, Achilles 189, d.

σεμέλη, Semele 559, f.

σκόλιον, Scolion 695, a.

Carneus Megarenfis 156, e.

Carystius Pergamenus.

περὶ διδασκαλιῶν, De doctrinis
235, e.

περὶ σωφιδᾶς, De Sorade 620.

ὑπομνημαῖα, commentarii 434, f.

508, e. 530, e. 577, b. 603, b.

610, d. 639, b. 620, b. 684, f.

Castrion Solensis.

εἰς πᾶνα ποίημα, In Pana poema
464, f.

Cato Sinopensis.

περὶ τῆς Ἱερωνύμου τυραννίδος, De
Hieronymi tyrannide 251, e.

Caucalus rhetor Chius, frater
Theopompi 412, b.

Ἡρακλῆς ἐγκώμιον, Herculis laus

Cebes Cyzicenus 156, d.

Cephalus rhetor.

ἡ λαγιδῶς ἐγκώμιον, Lagidis laus
591, b.

Cephalodorus Comicus Theba-
nus 165, e. 459, e. 548, f.

αἰμάζοντες, Amazones 629, c.

τροφώνιος, Trophonius 667, d.
689, f.

ὕγις, Bene habens 701, a.

ὕς, Sus 119, d. 345, f.

Cephalodorus Iocratis discipulus.
σύγγραμμα κατὰ Ἀριστοτέλους, Invecti-

va adversus Aristotelem 60, e.
122, b. 354, c.

Cercidas Megalopolitanus 347, c.
ἱάμβοι, Jambi 554, d.

Cercops 557, b.

Ceus Simonides,

ἱπινίκιον λαιφρονῶν, Laus Leophro-
nis 3, e.

Chareas 32, b.

Chazremon tragicus 43, c. 562, c.
ἀλευσιβοῖα, Aleusibōia 608, d.

διόνυσος, Bacchus 608, e.

θυέστης, Thyestes 608, f.

ἰώ, Io 608, e.

ὀδυσσεύς, Ulysses 608, f.

ὠνεύς, Oeneus 608, a.

κένταυρος, Centaurus 608, e. 676, e.

τραυματίας, Saucius 562, f.

Chamzleon Heracleotes Pon-
ticus 390, a. 430, a. 623, f.
628, e.

περὶ αἰχύλης, De Æschylo 418, f.
375, f.

διόνυσος, Bacchus, fabula 407, e.

περὶ ἀνακρείοντος, De Anacreonte
531, c.

περὶ ἡδονῆς, De voluptate 273, c.

περὶ ἀρχαίας κωμωδίας, De veteri
comœdia 374, a.

περὶ τῆς λάσσης, De Laso liber 338, b.

περὶ μεθύσης, De remulencia 427, c.
461, a.

περὶ πινδάρου, De Pindaro 573, c.

πρόρεπτικός, Exhortatorius 184, d.

περὶ σαπφῶς, De Sapphone 599, c.

σατυροὶ δικάρητοι, Satyri bicapites
407, e.

N n n n 3

περὶ

πρὸς Σπριχόρου, De Stefichoro 620, b.

πρὸς Σιμωνίδου, De Simonide 456, c.
611, a. 656, d.

Chares Mytilenæus 277, a. 513, f.

πρὸς Ἀλέξανδρου ἱστορίας, De Alexandrohistoriz 93, c. 124, c. 165, c.
434, e. 436, f. 514, f. 538, c.
575, a.

Charicleides.

αἰλύσας, Catenæ 325, d.

Charon Lampiscenus.

ὅροι, Limites, termini 465, b. 520, d.

τὰ περσικά, Persica 394, e.

Chzephon 164, f.

θεῖα, Cœnæ 244, a.

Charinus Syracusius 4, a.

Chion.

Chionidæ attribuuntur

πληροί, Mendici 119, e. 638, d.

Chærilus 464, b. 529, f.

Chrysippus Solensis 278, e. 659, a.
686, f.

εἰσαγωγή εἰς τὴν πρὸς ἀγαθῶν καὶ
κακιῶν πραγμασίαν, Introdu-
ctio ad considerationem eo-
rum quæ bona & mala sunt
259, d. 464, b.

πρὸς τὴν καλῆ καὶ τὴν ἡδονῆς, De hone-
sto & voluptate 89, d. 373, a.
565, a. 616, a. & b.

πρὸς καλῆ, De honesto 158, b.
335, e.

πρὸς ομονοίας, De consensione
267, b.

περὶ τῶν δι' αὐτὰ αἰρετῶν, De iis quæ
per se expetenda sunt 285, d.

πρὸς τῶν δι' αὐτὰ μὴ αἰρετῶν, De iis

quæ per se non expetenda
sunt 159, b.

Chrysippus Tyaneus.

ἀρτοποιικόν, Opificium panarium
647, b.

ἀρτοποιικός, Artopœicus de panis
faciendi ratione 99, a. 647, b.

Chrylogonus Tibicen tradente
Aristoxeno, autor poematum
falso Epicharmo adscripto-
rum 648, c.

Clearchus peripateticus So-
lensis 488, a. 540, f. 620, c.
623, c.

τῶν βίων, Vitarum libri 157, c. 344,
b. 396, f. 514, d. 515, d. 518, c.
522, d. 530, c. 539, a. 543, c.
548, b. 681, b. 687, c.

γεργίθιος, Gergithius 255, c.

πρὸς γρίφων, De Griphis 748, c.

ἐρωτικά, Amatoria 57, f. 255, b. 553, e.
564, a. 589, d. 597, b. 619, e.
639, a. 669, f.

ὁρίσθαι, Definitio 457, c.

περιγραφῆς, Circumscriptiones
275, c. 648, f.

πρὸς θινῶν, De arenosis solitudini-
bus 345, e.

παροιμίαι, Adagia 160, c. 285, c.
317, a. 337, b. 347, f. 457, c.
555, c. 701, e.

πρὸς ναρκῆς, De torpedine 314, c.

πρὸς παικῆς, De Panico 387, c.

περὶ σκελετῶν, De cadaveribus ex-
siccatis 399, b.

πρὸς τῶν ἐνυδρῶν, De aquatilibus
317, c. 332, b.

πρὸς

περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει πολιτικῶν μαθηματικῶς εἰρηκμένων, De iis quæ in Platonis rep. tractantur mathematicis rationibus 393, a.

περὶ παιδείας, De institutione 697, f.

περὶ Φιλίας, De amicitia 349, f. 533, e. ubi male Φιγαλίας.

Clearchus Comicus.

κιθαρωδὸς, Citharædus 426, a.

κορίνθιοι, Corinthii 613, b.

πανδρὸς, Pandrosus 642, b.

Cleanthes Philosophus.

περὶ μεταλήψεως, De sumptionibus 467, e. 471, b.

μυθικά, fabulosa 572, f.

Cleidamus.

ἐξηγητικὸς, Enarrator 408, e.

Cleidemus 425, f.

ἀτθίς, Atthis 235, a.

ρεσοί, Reversiones 609, c.

πρωτογονία, Protogonia 660, a.

Cleitarchus Æolensis 475, d. 576, d.

ἱστορίαι ἀλεξάνδρου, Alexandri Historiz 148, d. 530, a. 586, e.

γλῶσσαι, Lingux 267, b. liber VII. 284, d. 307, f. 468, a. 473, b. 495, e. 700, f.

Cleobulina Lindia.

ἀνίγματα, Enigmata 448, b.

Clitomachus Carthaginienſis Philosophus 402, c.

Cleomenes Laminthus 605, e.

ἐπιστολὴ πρὸς ἀλέξανδρον, Epistola ad Alexandrum 393, e.

Cleomenes Rheginensis dithyrambicus.

μελέαγρος, Meleager 402, a.

Cleostrati Tenedii γαστρολογία 278, b.

Cleitus Milesius Aristotelicus.

περὶ μιλῆτος, De Mileto 540, c. 655, e.

Codrus III, e.

Corinna poetria 174, f. 283, c.

Cotta.

περὶ τῶν Ῥωμαίων πολιτείας, De Romana rep. 273, b.

Crates Criticus.

ἄττικὴ διάλεκτος, Attica dialectus 114, a. 235, b. 366, e. 495, a. 497, f. 653, b.

Herodicus Cratetius. infra Herodic.

Crates Comicus 50, e. 412, c. 690, e.

γείτονες, Vicini 396, e.

θήριοι, feri 119, c. 267, e.

λαμία, Lamia 418, c.

παιδία, Lusus 478, f.

ῥήτορες, Rhetores 369, e.

σάμιοι, Samii 117, b.

συναρισώσαι, simul prandentes 248, a.

τόλμαι, Audaciz 247, f. 619, a.

χειρόνες, Cheirones 394, f.

Crates Thebanus 158, b.

Cratinus 49, a. 67, b. 676, f. 685, f.

ἀρίλοχοι, Arilochi 86, e. 92, f. 164, e. 375, a. 410, d.

βαρέ-

βουκόλοι, Bubulci 638, f.
 γλαυκός, Glaucus 68, a.
 δηλιάδης, Deliades 396, b.
 διονυσάλειξανδρος, Dionysalexander
 119, b. 364, b.
 δραπετές, fugitivi 344, e. 501, d.
 ευνόιδαι, Eunœdæ 698, c.
 θητιάλων πολιτεία, Thessalorum
 respub. 663, a.
 κλεοβουλία, Cleobulina 165, b.
 μαλθακοί, Molles 111, f. 638, e.
 681, a, b. & e. 685, c.
 νέμεσις, Nemesis 373, c. & e. 619, c.
 666, c. 667, f.
 νόμοι, Leges 496, e. 502, b. 646, e.
 οδυσσεύς, Ulysses 99, f. 315, d. 385, e.
 446, b. 68, e. 545, f. 657, a.
 πλάττω, Plati, five divites 94, e. 138.
 d. 267, e. 299, b. 303, e.
 πυτήνη, Pytine, dolium vinarium
 picatum 94, f. 426, b. 495, a.
 τροφώνιος, Trophonius 325, e.
 χείρωνες, Cheirones 553, c.
 ωραι, tempestates anni 374, d. 638, f.
 Cratinus Junior.
 γίγαντες, Gigantes 661, e.
 θεράμνη, Theramene 177, a.
 ομφαλή, Omphale 669, a.
 τιτᾶνες, Titanes 241, c.
 χείρων, Cheiron 460, f.
 Creophylus.
 τῶν ἐφεσίων ὄροι, Ephesiorum fines
 361, c.
 Critias Callæschri filius 463, f.
 608, d.
 ἔλεγοι, Elegi 432, d. 666, b.

λακεδαίμονίαν πολιτεία, Lacedæmo-
 niorum politia 483, b. 488, e.
 Criton.
 ἐψαρτυτικά, De condiendis obfo-
 niis 516, c.
 Criton comicus.
 φιλοπράγμων, Curiosus 173, b.
 Crobylus comicus.
 ἀπαγχόμενος, strangulatus 109, d.
 248, b.
 ἀπολείπεται, Animo defecta 429, c.
 442, f.
 ψευδύποβος, Pseudhypobo-
 limæus 107, f. 364, f. 384, d.
 Ctesias 45, b. 67, a. 434, d. 529, a.
 περσικά, Persica 528, e. 146, c. 639, d.
 τριβυτίων κατὰ τὴν ἀσίαν φέρων, De tri-
 butis Asiz 442, b.
 Ctesicles.
 τὰ χρονικά, Chronica 272, b. 433, f.
 Ctesiphon Atheniensis eorum
 versuum poeta, quos * cola-
 bros vocant 697, c.
 Cyrebiion.
 περὶ δειπνῶν, De cœnis 244, a.
 Cyrenæus Poëta. Vide Calli-
 machus.
 Cytherius poeta 692, a.
 Daimachus.
 τὰ ἰνδικά, Indicæ res gestæ 394, e.
 Damoxenus.
 ἑαυτὸν πενθεῖν, seipsum lugens
 468, f.
 σύντροφοι, Syntrophoi 101, f.
 Damon Atheniensis (Musicus)
 628, c.

Da-

* Colabos legit Gytaldus dialogo IX. de Poëtis.

- Damon.
 περὶ βυζαντίου, De Byzantio 442, c.
 Daphnus 51, a. 79, a. 120, b.
 Demaratz adscribitur
 τριφύλλον, Trifolium poematium
 685, b.
 Demades rhetor 99, d.
 Demetrius 56, a.
 ἀρεοπαγίτης, Areopagita 405, c.
 Demetrius Byzantius.
 περὶ ποιητῶν, De poetis 452, d.
 περὶ ποιημάτων, De poematis 548, e.
 633, b.
 Demetrius Ixion 51, f.
 περὶ ἀλεξανδρίων ἀγαθῶν, De
 consuetudine loquendi Ale-
 xandrinorum 393, b.
 ἐτυμολογίματα, Etymologia 50, a.
 74, b.
 Demetrius Magnesius.
 ὁμώνυμα, Homonyma 611, b.
 Demetrius Phalereus 177, f. 233,
 e. 556, a.
 δράμα ἐπιγραφόμενον, Σικελία, Fabu-
 la inscripta Sicilia 108, f.
 Demetrius Scepsius 44, e. 167, d.
 τρωϊκὸς διέκτασμα, Trojanus ap-
 paratus 80, d. 91, c. 141, e.
 155, b. 173, f. 300, d. 346, c.
 425, c. 697, c.
 τρωϊκὸς ἀγρός, Troicus ager 658, c.
 τὰ αἰγυπτιακά, Ægyptiarum rerum
 libri 680, a.
 Demetrius Træzenius 129, e.
 Demochares Demosthenis ora-
 toris consobrinus.
 ἱστορίαι, Historiz 252, f.

- Demochares Rhetor.
 ὑπὲρ σοφοκλήους πρὸς φίλονα, De
 Sophocle ad Philonem
 508, f.
 Democles 174, f.
 Demodamas.
 περὶ ἀλικαρνασσῶν, De Halicarnasso
 682, d.
 Democritus Ephesius 83, c.
 271, b.
 περὶ τοῦ ἐν ἐφέσῳ ναῦ, De templo E-
 phesiz Dianæ 525, c.
 Democritus Abderita.
 μέγας διέκτασμα, Magnus orna-
 tus 168, b.
 τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδῃ, De iis quæ apud
 inferos geruntur ibid.
 Demon 341, f.
 Demonicus.
 ἀχελώνιον, Achelonius 410, d.
 Demophilus. Vide infra in
 Ephoro.
 Demophon.
 εἰς κοτύλην, De cotyla 482, d.
 Demosthenes.
 κατὰ ἀνδρσίαν, Contra Andro-
 tionem 585, f.
 κατὰ ἐυεργάνου, Contra Evergem
 oratio 481, f.
 κατὰ κτησιφώνου, Contra Ctesi-
 phonem 633, e.
 κατὰ Μνησιβίου, Contra Mnesibu-
 lum 481, f.
 κατὰ Τιμοθέου, Contra Timotheum
 488, c.
 κατὰ Μειδίου, Contra Midiam 267,
 a. 481, f.

O O O O

κατὰ

καὶ α Νεαίρας, Contra Neznam
572, b. 594, a.

περὶ τῆς ἀποπροσέειας, Delegatione
perperam obita 242, d.

περὶ ἀτελειῶν, Oratio de immunita-
tibus 166, b.

περὶ τῆς στεφάνης, De corona 488, c.
645, b.

Φιλιππικὰ, Philippica 614, f.

περὶ χρυσεῖς, De auro 641, d,
Demoxenus 15, b.

Demus.

ἀτθίς, Atthis 660, e.

Dexicrates.

ὅφ' ἐαυτῶν πλανώμενοι, à se ipsis er-
rantes 124, b.

Dicxarchus 667, b.

περὶ Ἀλκυῶν, De Alcmane
668, e.

περὶ τῆς εἰς τροφῶνις κατὰβάσεως, De
descensu in Trophonium
594, f. 641, e.

περὶ τῆς ἐν ἰλίῳ θυσίας, De sacrificiis
quæ ad Ilium fiunt 603, a.

περὶ τῆς ἐλλὰδ^ο βίης, De mori-
bus Græcorum 557, b. 636, c.

τριπολιτικόν, Tripoliticon 141, e.

Dicxarchus idem Messenius Ari-
stotelis discipulus.

περὶ τῆς ἀλκαίης, De Alceo 461, a. &
666, b. ubi male Milesius.

Dicxarchus.

ὀλυμπικός, Olympicus 620, d.

Dicxocles Cnidius.

ἀναγνῶνται, Commentationes
508, f.

Didymus Grammaticus, cognō-

mine βιβλιολαδὰς, ter mille
ac quingentos libros edidit
705, c. 139, c. 371, f. 468, d. 477,
e. 481, f. 689, c.

περὶ παρὰφθορίας λέξεως, De abor-
tiva dictione 368, b.

πρὸς ἰῶνα ἀνέξηγησεις, Joni contra-
riz expositiones 634, e.

Dieuchis medici discipulus.

διππῶν ἀναγραφῶν, De cœnis 5, a.
Dieuchidas.

μεγαρικὰ, Megaricæ res gestæ
262, e.

Dinon.

τὰ περσικὰ, De rebus Persicis 67, a.
146, c. 503, f. 560, e. 609, a.
633, d.

Deinias.

περὶ ἐνρημάτων, De rerum invento-
ribus 471, b.

Diocles 68, f.

θάλαττα, Thalatta (meretricis no-
men) 567, c.

μέλισσαι, Apes 426, d.

Diocles Carystius.

ὄγειναι, De tuenda bona valetudine
61, c. 68, e. 86, b. 110, b. 116, e.
120, d. 305, b. 316, d. 320, d.
371, e.

περὶ θανασίμων φαρμάκων, De me-
dicamentis lethalibus 681, b.

ὄψαρθυρικὰ, Opsartytica 516, d.
Scripsit & Dionysius & Euthy-
detus, Glaucus, Philistion,
Philottinus.

πρὸς κλέταρχον, ad Clitarchum Li-
bri 314, f.

Diodo-

Diodorus Aspendius, & ejus vita 163, c.
 Diodorus Aristophanus 180, f.
 Diodorus.
 γλώσσαι ἰταλικαί, Linguae Italicæ 479, a.
 πρὸς Λυκόφωνα, Ad Lycophronem liber 478, b.
 Diodorus Sinopenfis comicus.
 αὐλητρίαι, Tibicina 431, c.
 ἐπὶ κληῖς, Epiclerus 235, e. 239, a.
 Diodorus Siculus.
 βιβλιοθήκη, Bibliotheca 529, f.
 Diodorus Erythræus.
 περὶ τῆς αἰχμαλωτίας ἐφημερίδας, De Alexandro Ephemerides 434, b.
 Diogenes Babylonius.
 περὶ εὐγενείας, De nobilitate 168, e.
 περὶ νόμων, De legibus 526, d.
 Diogenes Tragicus.
 σιμέλη, Semele 636, a.
 Dionysius Æneus cognomine 702, c.
 ἔλεγχοι, Elegi 443, d. 668, e.
 πρὸς ἀθηναίους, Ad Athenienses oratio qua numo xreos uti eis suavit 669, e.
 Dionysius cognomine λεπτός, si-
 ve Gracilis 475, f.
 Dionysius Heracleotes 281, d.
 Dionysius cognomine Iambus.
 περὶ διαλέκτων, De dialectis 284, b.
 Dionysius Ilicæus.
 γεωργικά, Georgica 648, f.
 Dionysius Leuætricus 609, f.

Dionysius Samius.
 περὶ κυκλωπῶν, De Cyclope 477, d.
 περὶ τῆς κυκλῆς, De Cyclo 481, e.
 Dionysius Scythobrachion.
 ἱστορίαι, Historiæ 515, d.
 Dionysius Siculus. Epistolæ ad Speusippum 297, e.
 Dionysius Sinopenfis comicus.
 ἀκοντίοι, Acontizomenus 654, d.
 ἐμῶν μοι, Cognomines 281, c.
 διονύσιος, Dionysius. fabula sui no-
 minis 616, c.
 σώζουσα, Servatrix 467, d. 497, d.
 Dionysius Thracius.
 Dionysius Tryphonis filius.
 περὶ ὀνομάτων, De nominibus 255, c.
 503, c.
 Dionysius Tyrannus.
 ἄδωνις, Adonis 401, f.
 θεσμοφόρος, Thesmophorus, si-
 ve legislator 404, e.
 ὀψαρτυτικός, Opsartyticus 326, f.
 Dionysocles 96, d. 116, d.
 Dionysodotus Lacedæmonius.
 παλαιός, Pæangs 678, b.
 Dioscorides Isocratis discipulus
 p. II.
 πολιτεία λακεδαιμονίων, Respublica
 Laconum liber II. 140, b.
 ὑπομνήματα, Commentarii 507, d.
 Diotimus Atheniensis 436, e.
 Diotimus Olympicus.
 αἰνίγματα, Ænigmata 448, e.
 Ἡρακλεία, Heracleia 603, d.

- Διοκίππος, Antiporno-
 boscos, Ienonis adversarius
 100, c.
 ἱστοριογράφος, Historiographus
 ibid.
 Φιλάργυρος, Philargyrus, avarus
 472, b. 496, f. 502, d.
 Diphilus Carystius 47, b.
 Diphilus Comicus 47, b. 52, f.
 55, e. 67, d. 156, b. 168, c. 189,
 e. 236, b.
 ἄγνοια, Ignorantia 700, c.
 ἀδελφοί, fratres 499, e.
 αἰρησάτερος ἢ εὐνυχός, Murorum
 expugnator, aut Eunuchus
 496, f.
 ἀνασωζόμενοι, liberati à periculo
 499, b.
 ἀπληγός, Infatiabilis 370, e.
 ἀπολείπασα, Animo defecta 132, e.
 βαλανεῖον, Balneum, 446, d.
 βοιωτὶς, Boeotius 417, e.
 γάμοι, Nuptiae 254, e.
 ἀσμεμαρθάνουσα, Aberrans foemina
 III, e.
 ἑκάτη, Hecate 645, a.
 ἑλενηφορῦντες, Elenophori 223, a.
 ἐμπορίον, Emporium 227, e.
 ἐμπορὸς, Mercator 226, e. 227, e.
 216, f.
 ἐναγίζοντες, Parentantes 165, f.
 εὐνυχός, ἢ στρατιώτης, Evnuchus
 five miles 496, f. 700, c.
 ζωγράφος, Pictor 230, f. 291, f.
 ἥρακλεις, Hercules 421, e.
 ἥρως, Heros 371, a.
 Θησεύς, Theseus 262, a. 45, b.
 λήμναι, Lemniae 307, f.
 μνημάτων, Mnemation, id est, exi-
 guum monumentum 124, e.
 παρασίτης, Parasitus 238, f. 247, d.
 422, b.
 παῖδες, Puerorum amatores 423, f.
 πελῖαιδες, Peliades 156, f.
 πειθραύτης, Pithraustae 486, f.
 πολυπράγμων, Curiosus 225, a.
 σαπφώ, Sappho 489, a. 599, e.
 συνωρίς, Synoris Biga 247, a. 657, e.
 τελεσία, Telefia 258, e. 640, d.
 Diphilus Laodicensis,
 τὰ περὶ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν, in
 Nicandri theriaca commen-
 tarii 314, d.
 Diphilus Siphnius.
 περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσήσι καὶ
 τοῖς υγιανούσι, De iis quae
 agrotis & bene habentibus
 vescenda dantur 61, a. & f.
 82, f. 90, a. 106, d. 650, a.
 Διάνιας Cyrenzus 504, b.
 Διύλλος Atheniensis 593, f.
 ἱστορίαι, Historiae 155, a.
 Dorion.
 γεωργικός, De agricultura 78, a.
 περὶ ἰχθύων, De Piscibus 118, b.
 282, d. e. 287, d. 297, c. 300, f.
 304, f. 306, f. 309, f. 312, d.
 315, b. 319, d. 320, d. 322, f.
 327, f.
 Dorotheus Ascalonites 658, e.
 679, c.
 περὶ ἀλεξάνδρου ἱστορίαι, De Alexan-
 dro historiz 276, f.

πρὶ

περὶ αντιφάνης καὶ ματτίου, De Antiphano & Mattya 662, f.

περὶ τῆς λέξεως συναγωγῆς, De diethionis collectione 329, d.

Dorotheus Sidonius 497, c.
Dosiades.

ἱστορίαι κρητικῆ, Historiz Creten-
sium 143, a. 264, a.

Draco.

περὶ λίθων, De lapidibus 692, d.
Dromon.

ψαλτρία, Psalteria 240, d. 409, e.

Duris Samius 231, b. 504, b. 525,
c. 529, a. 532, f. 560, f.

ἱστορίαι, Historiz 155, c. 253, d. 434,
e. 530, b. 546, c. 560, b. 605, d.
606, c.

μακεδονικά, Macedonicæ res 167,
c. 249, c.

περὶ ἀγοδοκλέους, De Agathocle
storia 529, f. 618, c.

περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, De Eu-
ripide & Sophocle 184, d.

περὶ τραγωδίας, De tragœdia 636, f.
σαμίων ὅροι, Samiorum fines 696, f.

Ecatzus Milesius.

γενεαλογιών, Geneslogiarum libri
148, f.

Echemenes.

κρητικά, Cretica 601, f.

Echphantides.

σατυροί, Satyri 96, c.

Eicadistes * Epicureus 298, d.

Empedocles 423, f. 510, c.

καθάρμοι, Expiationes 610, c.

Empodus.

* Εἰκαδίστης dicti Epicurei, quod natalem Epicuri celebrabant vigesimo mensis die, ut
notavi lib. 3. c. ult.

ὑπομνήματα, Commentarii 370, c.
Eparchides 61, b.

Epænetus poeta Samius 673, c.

ἐψαρτυτικός, Opsartyticus, sive de
condimentis 58, b. 88, c. 294,
d. 297, c. 304, e. 312, b. 371, f.
387, e. 662, e.

περὶ ἰχθύων, De piscibus 328, f.

Ephantus.

ἱστορίαι, Historiz 251, d.

Ephemus.

σαῶν διάλογος, Sathon, dialogus,
id est Plato nomine mutato
220, e.

Ephippus comicus 38, b. 48, c.
57, e. 58, a. 61, a.

ἄρτεμις, Diana 112, f.

βούσιρις, Buisiris 442, d.

γερύων, Geryon 346, f. 365, c. 370, c.

ἐμπωλή, Negotiatio 363, c. 617, f.

ἑφῆβος, Ephebus 423, e. 482, c.
642, d.

κύδων, Cydon 322, d. 642, e. 646, f.

κίρκη, Circe 430, f.

ναύαγος, Naufragus 509, c.

ὄμμοι, ἢ ὀβελισφόροι, similes sive
Obeliphori 482, d.

πελταστής, Peltaestes sive scutatus
289, b. 347, c. 380, f.

σαπφώ, Sappho, 572, c.

Φιλύρα, Philyra, scortum 286, c.
571, b.

Ephippus Olynthius.

περὶ ἀλεξάνδρου καὶ ἡφαίστιου
De Alexandri & Hephaestio-

0000 3

nis

- nis exequiis 120, e. 146, c.
 434, a. 537, c.
 Ephorus 105, d. 311, e. 515, d.
 ἐνζηήματα, Inventionum liber 182, c.
 352, c.
 ἱστορίαι, Historiæ 154, d. 500, b.
 626, b.
 Ephorus sive Demophilus ejus
 filius libro trigesimo Historiarum 232, d.
 Epicharmus 59, c. 56, a. 57, e. 58
 d. 59, d. 60, f. 63, c. 65, b. & c.
 70, f. 210, b. 318, e. 479, a.
 ἀγροστίνης, Agrostinus rusticus
 120, d. 682, a.
 ἀλκυών, Alcyon 619, a.
 ἀταλάνται, Atalantæ 618, e.
 βάκχαι, Bacchæ 106, a.
 βούσιρις, Buisiris 411, b.
 γῆ καὶ θάλασσα, Terra & mare 105,
 b. 106, e. 120, d. 313, a. 323, a.
 370, b. 645, f. 648, c.
 διόνυσσοι, *Dionysii 158, c.
 ἐλπίς, ἡ πλούτης, Spes aut Plutus
 139, b. 235, e.
 ἐορτή, Festum 160, d.
 ἥβης γάμος, Hebes nuptiæ 85, c.
 91, c. 92, f. 105, a. 282, a. 286, b.
 287, c. 288, b. 295, b. 305, c.
 306, d. 308, e. 313, d. 315, f.
 319, c. & c. f. 320, c. 321, a. & b.
 323, a. 324, e. 327, f. 398, d.
 646, a.
 Θεωροί, Theori 106, f. 362, b. 408, d.
 κύκλωψ, Cyclops 366, b. 498, e.
 κωμασαί, Commessationes 387, a.
 λόγος, Logus 106, e.
 μέγαρις, Megaris 286, c. 366, b.
 μῦσαι, Musæ 85, d. 110, b. 184, f.
 282, e. 297, c. 303, c. 307, b.
 308, e. 323, a. 328, b.
 νᾶσοι, Insulæ 160, d.
 Ὀδυσσεύς ἀντομολος, Ulysses transfu-
 ga 121, b. 374, e.
 Ὀδυσσεύς ναύαρχος, Naufragus Ulysses 619, b.
 ὄρυα, Orya sive lactes fabula 94, f.
 περιάλος, Perialus, sive Erro 183, e.
 139, c.
 προμηθεύς, Prometheus 86, a.
 πυρρα, Pyrrha 86, a. 424, d.
 σειρήνες, Sirenes 277, f.
 σφίγξ, Sphinx 76, c.
 Φιλοκτήτης, Philoctetes 371, f. 628, b.
 Epicharmo attribuitur : at falso,
 ut & alia multa.
 χείρων, Cheiron 648, d.
 Epicrates comicus 59, d. 219, e. 1
 ἀμάζονες, Amazones 422, f.
 ἀντιλαῖς, Antilais 570, b. 605, e.
 δυσπρατὴς, Infornatus 262, d.
 ἐμπορεὺς, Mercator 655, e.
 Epicurus 278, f. 279.
 περὶ ἐπιτηδεύματων ἐπιστολή, De vi-
 tæ rationibus epistola 354, b.
 πρὸς ἑρμαχὸν ἐπιστολαί, Ad Herma-
 chum epistolæ 588, b.
 περὶ τέλους, De finibus, bonorum
 scilicet & malorum 280, a.
 546, e.
 Epigenes.
 βάκχαι, Bacchantes 384, a.
 βραγχία, Branchia 75, d. 498, c.
 ἡρώνη, Heroine 474, a. 502, e.

* Antiquissimum hoc exemplū d' Baillete omissum in libro des satyres qui portent le titre d' Anti.

μνημάτων, Paruum monumentum
472, f. 480, a. 488, b.

Epilycus.

κοραλίσκος, Coraliscus, sive adoles-
centulus: alias cypressus
133, b. 140, a.

φοραλίσκος, Fur deprehensus
650, e.

Epinicus.

ὑπεβαλλόμεναι, Puellæ suppositi-
tiz 500, f. 469, a. 500, f.
497, a.

μνησιπτολεμῶ, δράμα, Mnesipto-
lemus fabula 432, b.

Erasistratus 46, c. 298, e.

ὀψαρτήκος, Opsartiticus, sive de
obsoniis parandis liber 324, a.
516, c.

ἐν τῇ περὶ τῶν καθ' ὅλην πραγμασίᾳ,
De universa medicina 665, f.
666.

Eratosthenes 588, a.

Cyrenæus 24.

ἀντερεινός, Anterinnys 376, b.

ἀρίστων, Ariston 281, c.

ἀρσινόη, Arsinoë 276, b.

ἐρμής, Mercurius 189, d. 284, d.

πρὸς κωμῳδίας, De comædia
501, d.

Eratosthenes.

ἐπιστολαί, Epistolæ 418, a.

πρὸς ἡγήτορα τὴν λάκωνα ἐπιστολή,
Ad Hegetora Laconem epi-
stola 482, a.

ὀλυμπιονικῶν πρώτῳ, Olympionica-
rum primo libro 154, a.

Eretrienſis sive Erythræus 604, a.

Ergeas Rhodius.

περὶ πατρίδος, scilicet ἰστορίαι, De
patria sua historiz sive com-
mentarii, hoc est, περὶ ῥόδου,
De Rhodo 360, d.

Eriphanis 619, c.

Eriphus Comicus 58, a.

αἰολῶ, Æolus, id est, vaser 134, c.

μελιβοία, Melibœa 84, c. 302, c.
693, c.

πελταστής, Peltatus 137, a.

Eryfichthon 394, d.

Erxias.

κολοφωνιακά, Colophoniacæ 561, f.

Euacles.

ἐφεσιακά, Ephesiaca 573, a.

Evangelus.

ἀνακαλυπτομένη, Anacalyptomène
644, d.

Euanthes ὁ ἐποποιός.

εἰς τὸν γλαυκὸν ὕμνον, in Glaucum
Hymnus 296, c.

Eubæus Parius.

παρωδίαί, Parodiz 698, a. & b.
699, a.

Eubulides.

κατὰ ἀριστοτέλους, Contra Aristote-
lem 354, c.

κωμασαί, Comessabundi

Eubulus 47, b. 49, c. 52, b. 65, c.
& e. 66, d. 623, e. 668, d.

ἀγκύλων, Ancydon 369, d. 646, b.
668, d.

ἀμαλθεία, Amalthea 63, d.

ἀνασωζέμενοι, Conservati 340, c.

ἀντιώπη, Antiope 417, e.

ἄστυι, Astyti 69, e.

αὐγῇ,

ἄσκη, Auge 622, e. 679, d.
 βελλεροφόντης, Bellerophon-
 666, e.
 γανυμήδης, Ganymedes 110, a. 248, c.
 δαιδαλός, Dædalus 247, a.
 δευκαλίων, Deucalion 100, f. 107, f.
 δόλων, Dolon 100, a. 471, d.
 ευρώπη, Europa 417, c.
 ἤχώ, Echo 300, b.
 ἱάλεμος, Jalemus 106, a.
 ἰξίων, Ixion 347, d.
 ἰών, Ion 169, f. 300, c. 302, d. 417, d.
 κάλλιππος, Callippos, id est,
 turpi honestus 106, a.
 καμπυλίον, Campylion 295, d. 571,
 f. 642, b.
 κατὰκολλώμενος, Adglutinated
 396, a. 442, c.
 κέρκωπες, Cercopes, simii caudati
 417, d. 567, c.
 κλεψύδρα, Clepsydra 567, d.
 κυβευται, Aleatores 471, d.
 λάκωνες, Lacones 108, a. 330, c.
 380, f.
 λήδα, Leda 330, c.
 λυδία, Lydia 460, e.
 μετὰκολλώμενος, Metacollomenus,
 adglutinated 500, e.
 μεδεία, Medea 300, c.
 μύλωθρις, Mylothris, pistrinaria
 494, f.
 μυσοί, Myfi 417, e.
 νάννιον, Nannium 568, f.
 ναυσικάα, Nauficaa 295, d.
 νεοττίς, Neottis, Gallina, sive juven-
 cula 467, b.
 οἰδίππος, Oedipus 239, a.

Ὀδυσσεύς, ἢ πάνοπλος, Ulysses sive
 Perspicaces 478, c.
 ὀλβία, fortunata 640, b.
 ὀρθάνης, Orthannes 105, f. 108, a. & d.
 112, f. 228, f. 424, b.
 πάμφιλος, Pamphilus 473, e.
 παννυχίς, Pernoctans 568, e.
 πέλωψ, Pelops 678, c.
 πορνοδοσκός, Leno 108, d. 371, f.
 προκρίς, Procris 422, e. 553, b.
 προσοσία ἢ κύκνος, Cygnus 301, a.
 σεμέλη, ἢ διόνυσος, Semele sive
 Bacchus 460, e.
 σφαινοπώλιδες, Coronas vendentes
 557, f. 679, b.
 σφινγοκαρίαν, Sphingocaron, pla-
 centa è nucibus 80, b. 499, e.
 553, a.
 τηθαί, vel rectius τίθαί, Nutrices
 106, a. 311, d. 685, e.
 τίταινες, Titans 229, a.
 τυρανός, 260, c.
 φώνιξ, Phœnix 397, b.
 χάριτες, Gratiae 519, a.
 χρυσίλλα, Chrysis 559, b.
 ψαλτρία, Psaltria 460, e.
 Eucrates 111, c.
 Euxeo attribuuntur.
 περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Peregrination-
 es in Asia, sive Asiae descri-
 ptio 410, e.
 Eudemus Atheniensis.
 πρὶ λαχανῶν, De oleribus 369, e.
 371, a.
 Eudoxus.
 γῆς περίοδος, Terræ ambitus libro
 VI. 288, c. 394, d.

Eueme-

- Eumerus Ceus.
 περί τερῶς ἀναγραφῆς, De sacris per-
 scriptionibus 658, f.
 Euenus Parius 367, e. 419, f.
 Eumachius Neapolitanus.
 ἱστορίαι, τῶν περὶ ἀνίθαν, De Anni-
 bale Historiz 577, a.
 Eumachus Corcyraus,
 ῥιζοτομικός, Rhizotomicus 567,
 38.
 Eumenes Cardianus.
 ἐφημερίδες ἑὶς Ἀλεξάνδρου, Alexandri
 Ephemerides 434, b.
 Eumolpus 483, a.
 Euphanes.
 μῦθοι, Musæ 343, b.
 Euphantus.
 ἱστορίαι, Historiz 154, c.
 Euphoriion Chalcidensis 44, f.
 263, d. 340, f.
 Euphoriion hexametrorum scri-
 ptor.
 ἀποδοῦσα, Ea quæ reddidit 503, a.
 περί ἰσθμίων, De Isthmiis 182, e.
 633, f. 635, a. & f.
 ἐπὶ μελοποιῶν, De poetis Lyricis
 182, e.
 χιλιάδες, Chiliades 436, f.
 Euphorus.
 εὐρηματὰ, Inventa 182, c.
 Euphranor Pythagoricus.
 περί αὐλῶν, De tibiis 182, c. 184, c.
 περί αὐλητῶν, De tibicinibus 634, d.
 Euphronius.
 Euphron comicus.
 ὑπομνήματα, Commentarii 495, c.
 ἀδελφοί, fratres 379, c.
 θεωροί, speculatores 399, b.
 παροδιδάμνη, Tradita 100, d.
 συνήθητοι, Synephebi 377, d.
 Eupolis 52, d. 53, a. 56, e. 68, a.
 658, d. 667, d.
 αἶγες, Capræ 94, f. 106, b. 287, e.
 301, a. 380, f. 426, f.
 ἀστρατευτοί, Immunes militiz, vel
 potius imperiti 397, c.
 αὐτόλυκος, Autolycus 89, f. 216, e.
 368, d.
 βάπτει, Baptæ 183, f. 370, b.
 ὄμοι, Populi 106, b. 123, a. 316, c.
 373, e.
 ἑλωτες, Eilotes 138, e.
 κόλακες, assentatores 100, b. 286, b.
 328, b. 328, e. 400, b. 535, a.
 630, a. 646, f.
 μαρική, Marica 691, c.
 πόλεις, Urbes 394, e. 425, a.
 προσωαῖοι, Novi 326, a.
 σφανοπαλίδες, faminz quæ corol-
 las vendunt 384, c.
 ταξίαχοι, Ordinum præfecti
 170, d.
 φίλοι, Amici 266, f.
 χρυσὸν γένος, Aureum seculum
 375, a. 406, c. 408, e. 657, a.
 Euripides 38, f. 40, d. 66, a. 158, e.
 413, f. 421, f. 466, b. 561, a.
 & b. 619, b. 652, d. 665, a.
 677, b.
 ἀνδρομέδα, Andromeda 476, f.
 αὐτόλυκος πρῶτος, Autolycus pri-
 mus 413, c.
 βακχαί, 40, b.
 P p p p.

δοσµα-

δοσῶντις ἢ μελανίππη, Captiva five

Melanippe 523, e. 613, d.

εὐρυθία, Eurythia 498, e.

Ἡρακλῆς, Hercules 409, a.

Θησεύς, Theseus 454, b.

ἱκέται, supplices faminae 158, f.
250, e.

ἱππόλυτος, Hippolytus 600, b.

κρήσις, Cressa 97, a. 504, b.
640, b.

κύκλωψ, Cyclops 23, e. 650, a.
658, c.

μήδεια, Medea 453, e.

οἶνους, Oeneus 466, c.

πλεισθίνης, Pleisthenes 668, b.

σθενεβία, Sthenebæa, uxor regis
Argivorum 421, f. 427, e.

σκεῖρων, Sceiron 76, c. 368, d.

Φαίθων, Phaëthon 503, d.

Φρίξ, Phrixus 264, e.

Eurypylus 508, f.

ἀνατριβαί, Commentationes.

Eusebius.

ἐμποροῦ, Mercator 571, e.

Euthycles.

ἄστατοι, ἢ ἐπιπολῆ, Prodigii, velepi-
stolai 124, c.

Euthydemus Atheniensis 116, d.

ὀψαρτυτικά, De condiendis obso-
nitiis 516, e. idem argumen-
tum tractatum est à Diocle, &
Dionysio, Glaucō, Philistio-
ne, Philotimo.

περὶ λαχάνων, De oleribus 58, f.
74, a.

περὶ τερήχων, De salsamentis 116, a,
& c. 307, a, 308, f. 328, d.

Euthynus salsamentarius 120, a.

Euxitheus Pythagoricus 157, c.

Galena Smyrnaea 679, c.

Galenus 115, c.

Georgius.

περὶ τῶν ἐν ῥοδαῖς θυσιῶν, De Rho-
diorum sacrificiis 697, a.

Geryon poeta 346, f.

Glaucides 81, a.

Glaucō.

γλῶσσαι, Linguae 480, f.

Glaucus Locrensis 81, d.

ὀψαρτυτικός, Opsartyticus 324, a,
369, b. 516, c. 661, e.

Gnesippus Atheniensis 191, d.

Gorgias Atheniensis.

περὶ ἱταυρῶν, De scortis 596, f. 567, a.

Hagnocles.

κορωνίσαι, Coronistae 360, b.

Hannon 83, c.

Harmesianax Colophonius.

ἐλεγιακά τρία βιβλία, Elegiaci tres
libri 597, a.

Harmodius Lepreates.

περὶ τῶν κατὰ ἀγαλίαν νομίμων, De
Phigalensium legibus 148, f.
442, b. 465, e. 479, c.

Harpalus 245, f.

Harpocrator Mendesius.

περὶ πλακέντων, De placentis 648, b.

Hecateus 114, c. 418, e.

περὶ γῆσις, Orbis totius descriptio
447, d.

Hecataeus Milesius.

τῆς ἀσίας περιήγησις, Asiae descriptio
70, a.

Con-

Confer supra, Ecatrus.

ἡ εὐρώπης ὡσεὶ οὐδ', Europæ iustatio 447, b.

Hedyler Poëtria Moschines Atticæ Jamborum poetrix filia, mater Hedylogi.

σκύλλη, Scylla carmine elegiaco 297, b.

Hedylogus Samius vel Athenienſis, Poëta 297, a.

Hedylus.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 176, c. 344, f. 472, f. 488, a. 497, d.

ὅ τιν ἠδὺπαθεῖαν γράψας 285, f. Vide supra in Archeſtrato.

Hegemon Thasius, Lenticula dictus 406, e. 698, c.

γίγαντομαχία, Gigantomachia 699, a.

δειπνῶν ἀναγραφαί, De cœnis 5, b. παρωδία, Parodia 406, e. 699, a.

Φιλίνη, Philinna 108, e. 699, a.

Hegesander Delphus 19, d. 44, c.

51, f. 132, c. 174, a. 249, d.

260, a. 477, e.

ἀξίμεισις, Dianæ festi Dies 325, c.

δῆλφοι, Delphi 290, b.

ὑπομνήματα ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, commentaria statuarum

& imaginum 210, b.

ὑπομνήματα, Commentaria 83, a.

107, e. 108, a. 162, a. 249, e.

337, f. 365, e. 400, d. 419, d.

431, d. 479, d. 507, a. 564, a.

Hegesiz attribuantur à quibus-

dam κύπρια ἔπη 682, d.

Hegesianax Alexandrinus 516, b.

ἱστορίαι, Historiz 80, e.

τὰ κεφαλίων, ἐπιγραφομένα τρωϊκά, Cephalionis Troica inscripta 393, d.

Hegesippus Tarentinus,

ἀδελφοί, fratres 405, d.

ὀψαρίστικα, De condiendis obsoniis 516, e.

παρακλῆστοικὰ συγγράμματα, De placentis conscribendis 643, f.

φιλέταροι, Amici & necessarii 279, d.

Hellanicus 635, f.

αἰγυπτικά, Egyptiaca 470, d.

679, f.

γλῶσσαι, Linguz 489, a.

δευκαλιωνία, Deucalionia 404, d.

ἑθνῶν ὀνομασίαι, Gentium nomenclaturæ 462, b.

ἱστορίαι, Historiz 410, f.

ἐμμετρα, Metra 635, f.

κρήσεις, Prædia 447, c.

Φορωνίς, Phoronis 410, f.

Hellanico attribuitur.

ἀνάβασις εἰς ἄμμον, Ad Ammonem ascensus 652, a.

Heliodorus Periegetes Athenienſis 45, c.

πρὸς ἀκροπόλεως, De arce 219, e. 406, e.

Heniochus.

γέργονες, Gorgones 483, e.

πολυκενὴ, multum desideratus 396, d.

πολυπράγμων, Curiosus 271, a.

τροχίλος, Trochilus 408, a.
 Hephæstion ex Menodoti com-
 mentariis sibi attribuit:
 ὡς ἐ λυγρὴν παρ' ἀνακρέοντι σεφά-
 ρα, De corona ex Amerina
 falice apud Anacreontem
 673, d.
 idem Andranti libros sibi adscripsit
 673, c.
 Heracleon Ephesius 52, b. 76, a.
 308, f. 503, a. 647, b.
 Heracles Comicus 624, c.
 Heracles Cumanus.
 τὰ περσικά, Persica 145, a. 514, b.
 ὡς εὐσκευασμικόν, de Epulorum ap-
 paratu 145, a. 517, a.
 Heracles Lembus 566, a.
 ἱστορία, Historia 90, c. 333, a.
 Heracles Mopseates 234, d.
 Heracles Ponticus 701, e.
 ὡς ἐ δικαιοσύνης, De justitia 521, f.
 523, f.
 ὡς ἐ ἐρωτικῶν, De amoribus 602, b.
 ὡς ἐ ἡδονῆς, De voluptate 528, f.
 531, c. 536, f. 552, f. 554, c.
 ὡς ἐ τ' μουσικῆς, De Musica 445, d.
 624, b.
 Heraclydes Syracusanus.
 ὡς παρ' Ὀψάρτυκος, Opfartyticus 58, b.
 105, c. 114, a. 328, d. 621, c.
 περὶ θεσμῶν, De vetustis & fancitis
 moribus 647, a.
 Heracles Tarentinus 53, c.
 532, e.
 συμπόσιον, Convivium 120, b. 64, a.
 67, e. 74, b. 79, e.

Heraclitus 134, c. 178, f. 470, a.
 620, b.
 Heraclitus.
 ἑλένην ξενίζων, Helenæ hospes
 414, d.
 Hermæias 297, f.
 ὡς ἐ ἀπόλλωνος γεωγράφου, De Ap-
 polline Gryneo 149, d.
 Hermæias Curiensis.
 ἱάμβοι, Jambi 563, e.
 Hermæias Hermodori filius Sa-
 mius 606, c.
 Hermæias Methymnæus.
 τὰ σικελικά, Siculorum res gestæ
 438, c.
 Hermesianax 599, c. 599, e.
 ἐλεγειακά βιβλία τρία περὶ ἱταυρῶν,
 De meretricibus libri tres
 599, e. Supra, in Harmosia-
 nax.
 Hermippus Astrologus 478, a.
 Hermippus Comicus Parodus
 56, e. 59, c. 152, d. 163, e.
 ἀρτοπόλιδες, Artopolides 119, c.
 δημοταί, Populares 285, e.
 θεοί, Dei 426, f. 478, c. & f. 636, e.
 ἱάμβοι, Jambi 76, c. 667, d. 700, d.
 κίρκωπες, Cercopes, veteratores
 123, f. 502, b. 551, a.
 μύραι, Fata 344, c. 418, d. 488, a.
 688, a.
 μύρα, Unguenta 476, d.
 οἰδιπύς, Oedipus 451, f.
 στρατιώται, Milites 77, a. 423, a.
 480, f. 524, f. 649, c.
 φορμοφόροι, portas ferentes 700, d.

Her-

- Hermippus Callimachus Smyr-
 nzus 58, e. 213, f.
 παρωδία, Parodia 699, a.
 περὶ ἀριστοτέλους, De Aristotele 589, c.
 696, f.
 περὶ γοργίης, De Gorgia 505, e.
 περὶ τῶν ἐπὶ ἑπτὰ σοφῶν, De septem sa-
 pientibus 443, a.
 περὶ ἰσοκράτους, De Isocrate 592, d.
 περὶ τῶν ἰσοκράτους μαθητῶν, De Iso-
 cratis discipulis 342, d. 451, e.
 περὶ νομοθετῶν, De legislatoribus
 154, d. 555, c. 619, b.
 ὑπομνήματα περὶ ἱπποκράτους, Ad
 Hippocratis commentarii
 327, c. 224, b.
 τῶν Φιλίππων δούρεα, Altera Phi-
 lippica 443, a.
 Hermocles.
 καϊάνες ἐπ' ἀντιγόνω καὶ δημητρίῳ,
 Pzanes de Antigono & De-
 metrio 697, a.
 Hermon.
 γλωττῆραι κρηταῖ, Glossæ Cretenses
 81, f. 269, c.
 Hermonax.
 περὶ γλωττῶν, De linguis 53, c. 76, f.
 Herodes Atticus Rhetor 99, c.
 Herodicus Babylonius 222, a.
 Herodicus Cratettius 219, c.
 234, d.
 περὶ καμαδονμῶν, De iis quæ à co-
 micis perstringuntur 591, c.
 586, a.
 περὶ ὡρεσίτων, De parasitis 234, d.
 σύμμιξα ὑπομνήματα, Miscella-
 nea 340, e.
- πρὸς τὸν φιλοσωφράτην, ad Philoso-
 cratem 215, f.
 Herodorus Heracleotes 231, c.
 504, b. 474, f.
 Herodotus Halicarnass. 45, b.
 114, c. 143, f. 146, a. 148, c.
 210, b. 231, d. 261, c. 488, d.
 517, a. 529, 603, a. 613, b. 627, d.
 640, f.
 ἱστορίαι, Historiæ 78, e. 110, c. 138, b.
 399, c. 436, e. 502, c. 651, c.
 651, d. 701, a.
 Herodotus Lycius.
 περὶ σύκου, De ficibus 75, f.
 78, d.
 ὁ καὶ ἥρακλῆα λόγῳ, De gestis
 Herculis 410, f.
 Φοινίκη, Phœnice 473, b.
 Herondas.
 συνεργαζομένη, Coadjutrices 86, b.
 Heropythus.
 ἔροι τῶν κολοφονίων, Colophonio-
 rum fines 297, c.
 Hesiodus 41, e. 85, c. 489, f. 557, a.
 αἰσῖς, Alpis 180, e.
 γάμῳ & κηνῳ, Nuptiæ Ceycis
 49, b.
 ἡμέραι καὶ ἔργα, Dies & opera 364, b.
 μεγάλαί ἡσῖαι, Magnæ Eæx 364, b.
 428, b.
 μελαμποδία, Melampodia 40, f.
 498, a. 609, c.
 Hesiodo adscribitur:
 περὶ ἀστρονομίας, De Astronomiâ
 491, e.
 Hesperius Cynicus 307, f.
 Hicetius 321, a. 323, a.

P P P P 3

πρὸς

περὶ ὕλης, De alimentorum materia

116, f. 294, c.

Hierocles 646, b.

Hieronimus 48, b. 206, d. 217, e.

περὶ ποιητῶν, de poetis 638, b.

περὶ κιθαρῶν, De citharædis septimus liber de poetis 635, f.

Hieronymus Rhodius Aristotelis discipulus.

περὶ τῶν γυναικῶν, De uxoribus 556, a.

ὑπομνήματα, Commentarii 557, e. 604, d.

ἐπιστολαί, Epistolæ 435, a.

περὶ μέθης, De ebrietate 424, f. 299, f. Hippagoras.

περὶ τῶν καρθηγινοῦν πολιτείᾳ, De Carthaginienfium repub. 630, a.

Hipparchus.

αἰγυπτιακὴ ἱλιάς, Ægyptiaca Ilias 101, a. 393, e.

ἀνασωζόμεναι, Sospites 477, f.

θαῖς, Thais 486, d.

παννυχία, Pernoctatio 691, c.

Hippias Erythræus.

ἱστορίαι, Historiæ 258, f.

Hippias Sophista.

συναγωγή, Collectio 609, a.

Hippocrates 46, b.

περὶ αἰτίης, ἢ περὶ ὀξέων νοσημάτων,

ἢ περὶ πρισάνης, ἢ πρὸς ταῖς κνιδίας γνώμας, De ratione vitæ,

aut de morbis acutis, aut de Prifana, aut adversus Gnidias sententias 45, f. 57, e.

περὶ τόπων, de locis 46, c.

περὶ ὑδάτων, De aquis 46, b.

Hippolochus Macedo Eresii

Theophr. discip. 127, e. 402, a.

ἐπιστολὴ πρὸς λυγκέα, Ad Lynceum epistola 126, e.

ἡ καρὰν μακίδον, γάμου, Carani Macedonis nuptiæ 127, e. 614, d.

Hippon Atheus 610, b.

Hipponactes 49, e. 78, c.

Hipponax 304, b. 375, a. 495, d.

546, e. 645, c. 690, a.

ἡξαμέτροι, Hexametri versus 698, b.

ἱάμβοι, Jambis 324, a. 370, b. 624, b.

συνώνυμα, Synonyma 480, f.

Homerus 8, e. 9, d. 13, b. 35, c.

22, c. 23, e. 25, e. 35, c. 38, a. 39,

d. 54, e. 66, c. 76, e. 173, a. 179, b.

180, b. & ib. 185, b. 188, a. 191, e.

199, e. 228, d. 276, d. 363, d.

373, b. 408, c. 409, a. 412, b.

425, d. 433, c. 458, a. 498, f.

499, f. 513, d. 566, b. 604, c.

647, d. 674, f. 701, a.

Homeri

ἐπικυχλίδες, Epicichlides 65, a.

ἱλιάς, Ilias 18, e. 498, c. 627, e.

ὀδυσσεΐα, Odyssea 18, e.

ὑμνος εἰς ἀπόλλωνα, Ad Apollinem hymnus 22, c.

Hybriz Cretensis scolion 695, f.

Hyperides Rhetor Atheniensis

120, a. 266, f. 616, d.

δηλιακός, Deliacus 424, d.

κατὰ ἀριστοτέλιν, Contra Aristotaram 586, a.

κατὰ

κατὰ δημάδου, Contra Demadem
424, d.

κατὰ δημοδίνους λόγου, Contra De-
mosthenem oratio 424, d.
48, f.

κατὰ μαντιθῆος λόγος, Contra Man-
titheum oratio 266, f. 586, b.

κατὰ πατροκλέους, Contra Patro-
clem 566, f. 587, c.

κατὰ Φιλίππιδου, Contra Philippi-
dem 552, d.

ὑπὲρ Φρύνης, De Phryne oratio
590, d.

Hyperochō attribuuntur:

κυμαῖκα, Cumana historia 528, e.
.....

Jason.

περὶ τῶν ἀλεξάνδρου ἐν ἀλεξανδρείᾳ,
ιερώων, De Alexandri in Ale-
xandria sacrificiis 620, d.

Iatrocles 646, f.

ἡ παρὰ πλάκωντων, De placentis 646, a.
647, b.

Ibycus Rheginus 86, b. 564, f.
601, b. 681, a.

μέλη, Carmina 57, f.

Icesius 87, b. 116, e. 285, b.

περὶ ὕλης, De Alimentorum mate-
ria 278, a. 282, d. 689, c.

περὶ φυτῶν ὕλης, De Plantarum
sylva 681, c.

Ichthyas Philofophus Megaren-
sis 335, a.

Ichthyon ibidem.

Idomeneus 590, d. 592, f.

Ion Chius 68, b. 463, a. 478, b.

ἀγαμέμνων, Agamemnon 468, b.

ἑλεγχοί, Elegi 447, d.

ἑλεγμία, Elegia 496, c.

ἐπιδημία, Epidemix, five Peregrini-
nationum libri 93, a.

εὐρυτίδης, Eurytides 495, b.

λαέρτης, Laertes 267, b.

ὀμφάλη, Omphale 258, f. 411, b.
498, e. 634, c. & f.

περὶ χιῶν, De Chio 426, e.

φοίνιξ ἢ κανεύς, Phœnix aut Cz-
neus 91, d. 184, f.

φύλακες, Custodes.

Iphicrates 184, f.

Isidorus Characenus.

ἡ παρὰ θίας περιηγητικός, Parthiz de-
scriptio 93, d.

Isocrates.

ἀρεοπαγητικός, Areopagiticus 566, f.

περὶ τοῦ ζεύγους, Oratio de Jugo
215, e.

Istrus Callimachus.

ἀργολικά, Argolica 650, b.

αντιγραφαί, Contradictiones 272, b.

ἀττικά, Attica 557, a.

περὶ πτολεμαϊδος τῶν ἐν αἰγύπτῳ, De
Ptolemaide Ægypti urbe
478, b.

Iuba rex Mauritaniz 183, c.
229, c.

θεατρικὴ ἱστορία, Theathralis histo-
ria 175, d.

ὁμοιότητες, Similitudines 170, b.

ὑπομνήματα ἢ λιβύης, Libyæ com-
mentaria 83, b.

Laches 73, e.

Lampon vates gulofus 344, e.

Lam.

- Lamprocles Dithyramborum scriptor 491, c.
 Lasus Hermionensis 624, e.
 ὕμνος εἰς τὴν δῆμητρα καὶ ἑρμιονείαν, Hymnus in Cererem & Hermionem 455, d, 624, e.
 ᾠδὴ ἢ ἐπιγράφεται κένταυροι, Ode quæ inscribitur Centauri 455, d.
 Laurentius 50, f.
 Leonides Byzantinus.
 αἰλευτικά, De piscium captura 13, b.
 Leonides Grammaticus 116, d, 367, e. 504, b.
 Leonides.
 δῆμος ἀτθίδος, Tribus Attica 96, d.
 Leontes Argivus tragicus.
 ὑψιπύλη, Hipsipyle 343, c.
 Lesbia, Salpe cognominata, παίγνια, Lusus 321, f.
 Leucon.
 Φεράτιδες, Contribules 343, e.
 Licymnius Chius 564, c.
 Lupinus 55, e.
 Lyceas Naucraticus 616, d.
 αἰγυπιακά, Ægyptiaca 560, e.
 περὶ συμβολαίων, De accepta pecunia 611, e.
 Lycon laeus.
 περὶ πυθαγόρα, De Pythagora 418, f.
 Lycophron Chalcidenfis 501, a.
 περὶ κωμωδίας, De Comœdia 278, b. 487, e. 555, a.
 σάτυροι, Satyri 420, a.
 δράμα σατυρικὸν εἰς μενέδημον, Satyrica fabula in Menedemum 55, d.
 Lycophronides 670, e.
 Lycurgus rhetor.
 κατὰ δῆμαδς, Contra Demadem 476, d.
 κατὰ λεωκράτους, Contra Leocratem 586, f.
 κατὰ λυκόφρονος λόγος, Oratio contra Lycophronem 267, a.
 Lycus 47, a.
 Lynceus Samius 62, e. 101, e. 241, d. 245, d. 583, f.
 αἰγυπιακά, De rebus Ægyptiorum 150, b.
 ἀπομνημονεύματα, Commentarii 434, d.
 ἀποφθέγματα, Apophthegmata 245, a. d. 337, d.
 ποίημα περὶ γαλεῶν 286, a.
 δειπνον τῆς λαμίας, Cœna Lamiae 128, b.
 δειπνον ἔντιγονος, Antigoni cœna 128, b. 401, f.
 ἐπιστολαί, Epistolæ 75, e. 330, a. 496, f.
 πρὸς διαγόραν ἐπιστολή, Ad Diagoram epistola 109, d. 285, f. 295, a. 499, c. 654, a.
 δειπνον ἔντιολεμαίη, Ptolemæi cœna 128, a.
 πρὸς ποσίδωπον ἐπιστολή, Ad Posidippum epistola 652, d.
 κένταυρος, Centaurus 131, f.
 τέχνη οἰκονομική, Ars struendarum epularum 228, c. 313, f.
 περὶ μενάνδρου, De Menandro 242, b.
 Lysander Spartanus 431, d.
 Lysanias.

περὶ

περὶ ἰαμβοποιῶν, De Jamborum
scriptoribus 304, b. 620, c.

Lyfias.

ἐπιστολαί, Epistolæ 592, c.

κατὰ αἰκνίβιαδὸς λόγος, Oratio in
Alcibiadem 408, c. 574, f.

κατὰ Θεοπόμπου λόγος, Oratio con-
tra Theopompum 67, f.

κατὰ Μικίνου Φόνου, Contra Micinum
cædis infimulatio 365, b.

κατὰ Φιλωνίδου, Contra Philonidem
586, e. 592, c.

περὶ ἐγγυθήκης, De Engytheca, ora-
tio 209, f.

περὶ χρυσῆς, De xre alieno 611, e.

περὶ χρυσῆς τρίποδος λόγος, De au-
reo tripode oratio 231, b.

πρὸς Λαΐδα, Ad Laidem oratio 586,
e. 592, e.

πρὸς Μεδόντα, Ad Medontem oratio
586, c.

ὑπὲρ Φανίης ἀπονομιῶν, De trans-
gressionibus Phaniz oratio
551, e.

Lyfimachus.

πρὸς ὁρέων, De reversionibus 158, d.

Lyfimenes orator 209, e.

Lyfippus.

Βακχαί, Bacchæ 124, d. 344.

Macareus.

Liber tertius κωϊκῶν, de rebus Coo-
rum 639, d. 162, b.

Machon Sicyonius comicus 44,

d. 243, e. 245, d. 557, d.

ἀγνοία, Ignorantia 654, a.

ἐπιστολή, Epistola 345, f.

χρείαι, Sententiosa dicta 577, d.

Magneti attribuitur:

Δίονυσος, Bacchus primus
367, f.

Διόνισος, Bacchus secun-
dus 646, e.

Malacus.

σιφνίων, Siphnii, Fines Siphniorum
267, a.

Mardonius 394, e.

Marfyas Herculis sacerdos 467,
c. 477, a.

Marfyas Junior 217, e.

Marfyas.

μακεδονικά, Macedonica 629, d.

Masurius 185, b.

μερὶ ἀλεξανδρείας, De Alexandria
196, a.

Maton Sophista gulosus 307, c.

Matris.

Ἡρακλέους ἐγκώμιον, Herculis laus
412, b.

Matron.

τὸ δεῖπνον, Cæna 62, c.

παροιμαί, Parodi 64, c. 73, d. 134, d.
183, a. 656, e.

Mattyas scriptor comædiz, quam
mediam vocant 663, b.

Magacles.

μερὶ ἐνδοξῶν ἀνδρῶν, De viris illustri-
bus 419, a.

Megacleides 513, b.

Megasthenes.

τὰ ἰνδικά, Indicorum libri 153, d.

πολιτικά, Politica 494, b.

Melanippides 429, c.

μαρσύας, Marfyas 616, e.

Ω 9 99

Mela-

- Melanippides Milefius,
 δαναΐδης, Danaides 651, f.
 Melanthius.
 ἐλεγία, Elegiz 343, c.
 περὶ τῶν ἐν ελευσίνι μυστηρίων, Demy-
 sterii Eleusiniis 315, c.
 Meleager Cynicus.
 συμπόσιον, Convivium 502, c.
 Meleager Gadarenfis.
 χάριτες, Gratiz 157, b.
 Menander 189, e.
 ἀδελφοί, fratres 431, b.
 αἰλις, Piscator 486, c. 500, e. 549, e.
 αἰλις, Piscatores 303, c.
 ἀνδρόγυνος ἢ κρις, Androgynos
 aut Cretensis 243, b.
 ἀνψιοί, Confobrini 700, b. & e.
 ἀρρητοφόρος, ἡ ἀυλητρίς, Inaudita
 nuncios aut tibicen 442, c.
 559, e.
 αὐλητρίς, Tibicines 446, d.
 δάκτυλος, Daetylus 247, f.
 δημιουργος, Demiurgus 172, d.
 δίδυμοι, Gemini 373, d.
 δύσκολος, Dyscolus, morosus 146,
 e. 383, f.
 αὐτοτομιωρεμύς, se ipsum extru-
 cians 231, a. 651, a.
 ἐγχειρίδιον, Encheiridion 446, f.
 ἐμπιστραμὴν, Accensa 559, f.
 ἐπίτροποι, Tutores 659, b.
 ἐπικληρὸς πρώτη, Prima Epiclerus
 373, c.
 ἐφέσιος, Ephesius 385, f.
 ἐφέσιοι, Ephesii 309, e.
 ἥρως, Heros 426, e.
 Θαῖς, Thais 567, d.
 θεοφορέμνη, Numine percita 504, a.
 θεοφορέμενος, percitus Numine
 472, b.
 θρασυλέων, Thrasyleon 248, b.
 καρίνη, Carina 175, a.
 καρχηδόνιος, Carthaginienfis 385, b.
 κεκρυφαλός, Cecryphalus 241, f.
 243, a. 245, c. 691, c.
 κιθαρίστας, Citharista 247, f. 510, d.
 κόλαξ, Adulator 434, b. 587, d.
 659, d.
 κλιῖνες, Cliui 301, c.
 λήμναι, Lemniz 258, c.
 μισόγυνος, Mulierum ofor 691, c.
 μέθη, Temulentia 146, d. 243, a.
 247, e. 364, d.
 ναύκληρος, Nauclerus 166, b. 474, c.
 νομοθέτης, Legislator 247, e.
 οργή, Ira 166, a. 242, b. 247, d. 552, e.
 παλίσκη, Pellex 654, a.
 τὸ ἑσκατάδηλον, Depositum 571, e.
 πεδῖον, Campus 94, b.
 περὶνθία, Perinthia 301, c. 504, a.
 πιπεραμύνη, Venalis 365, d.
 πωλεῖσθαι, Venales 248, d.
 τροφόνιος Trophonius 99, e. 132, e.
 517, a.
 τρέποντες, Vertentes 119, f.
 υδρία, Hydria 408, f.
 ὕμνις, Hymnis 231, a.
 ὑποβολιμαῖος, Subdiutius 644, f.
 φάνιας, Phania 165, a.
 φανός, Phanos 314, b.
 φάνιον, Phannium 567, d.
 φάσμα, Spectrum 661, f.
 φιλάδελφοι, Philadelphi 486, c.
 χαλκήνα, Arariz officina 502, e.
 ψευδής

ψευδῆρακλῆς, falsus Hercules 172, a.
587, b. 644, c. quo titulo drama scripsit & Pherecrates.

Menzchmus 638, a.

σικυονιακά, Sicyoniaca 271, d.

περὶ τεχνῶν, De artificibus 65, a.
635, b.

Menecles Barceus scriptor.

χρονικά, Chronica 184, b.

τὰ τὸ συναγωγῆς, Collectaneorum libri 390, b.

Menecrates Syracusius medicus Jupiter cognominatus 289, a.

Menesthenes.

πολιτικά, Politica 494, b.

Menetor.

περὶ ἀναθημάτων, De Anathematicis aut donis sacris 594, d.

Menippus Cynicus.

ἀρκεσίλαος, Arcesilaus 654, e.

συνπόσιον, Convivium 629, e.

Menodotus Samius.

τῶν κατὰ σάμους ἐνδόξων ἀναγραφῆ, Eorum quæ præclara Sami visuntur descriptio 672, a.
673, d.

περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱερεῖον τῆς Σαμίας ἡρας, de iis quæ visuntur in Junonis Samiæ templo 655, a.

Metagenes.

αὔρειοι, Auri 355, a. 385, c. 571, b.

Θυριοπερίησι, Thurioperis, id est de bellicosus Persis 228, e. 269, e.
317, d.

μαρμακύνθου, Mammacythus 501, e.

φιλοθύτης, Philothytes 700, f.

Metreas Pitanzus Parodus.

δείπνων ἀναγραφαί, De cænis 5, a.

Metrobius.

πλακωντοποιικά συγγράμματα, De conficiendis placentis 634, f.

Metrocles 341, f.

Metrodorus 279, f.

περὶ συνήθειας, De consuetudine 391, d.

Metrodorus Chius.

ἐπιστολαί, Epistolæ 665, b.

τρώικά, Troica 184, a.

Metrodorus Epicureus 279, f.

Metrodorus Scepsius.

περὶ ἀλεσπικῆς, De re unctoria 552, c.

Mimnermus 174, a.

νάννοι, Pumiliones 470, a.

Mithæcus.

ἀψαρβητικός, Opsartyticus 282, a.
325, f.

ὀψοπωσία σικυλική, Siculo obsoniorum apparatus 112, e. 516, e.

Mnasalces Sicyonius.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 163, a.

Mnaseas Patrensis 301, e.

ευρωπαϊκά, Europicorum libri p. 158, d. liber III. 296, b. 530, c.

λόκρος καὶ καλοφώνος, παίγνια ἔτας ἐπιγραφῆματα, Locrus & Colophonius, Iulus ita inscripti 321, f.

περὶ τῆς ἀσίας, De Asia 346, d.

περίπλους, Circumnavigatio 331, e.

Mnason Phocensis 272, b.

Mnesimachus comicus.

Q q q q 2

βύσι

βύσιρις, Rufiris 417, f.

δύσκολος, Morosus, fabula 359, c.

ἰκνωφόρος, Equifus 301, d. 322, e.
402, f.

φίλιππος, Philippus, fabula 338, b.
387, b. 418, b. 421, c.

Mneſiptolemus.

ἀνέγνωσις ἱστοριῶν, Historiarum re-
cognitio 432, b.

Mneſtheus Athenienſis medi-
cus 59, b. 419, c.

περὶ ἐδεσῶν, De eduliis 54, b. 57, b.
80, d. & f. 92, b. 96, d. 106, d.

121, d. 357, a.

περὶ καθ' αὐτὴν ἐπιστολῇ, De Cotho-
nismo epistola 483, f.

Mochus.

Φοινικικά, De rebus Phœniciz 126, a.

Mæro Byzantia.

μνήμη, Memoria 490, d.

Molpis Lacedæmonius 140, e.
156, d. 654, e.

πολιτεία λακεδαιμονίων, Lacedæmo-
niorum respublica 140, b.

Moschion.

πρὸς τὴν ἱέρην, De nave Hiero-
nis 206, d.

Moschus.

ἐξηγησίς ῥοδιακῶν λέξεων, Expositio
Rhodiæ vocabulo-
rum 487, e.

μηχανικά, Mechanica instrumenta
634, a.

Myron Frientensis.

μεσσηνιακά, Messeniaca res 271, f.
657, d.

Myronides.

περὶ μύρων καὶ στέφανων, De unguen-
tis & coronis 691, f.

Myrtilus Thessalus 83, s. 106, f.
127, a.

ἱστορικά ἀσέβητα, Historiz minus
probabiles 610, b.

Naucrates comicus.

περὶ σις, Persis 399, f.

Nausicrates.

ναυκληροί, Naviculatores 296, a.
325, e. 330, b.

Neantes. Cyzicenus 311, e.
699, e.

ἐλληνικῶν, Rerum Græcarum liber
III, d. XII, e. 576, c.

περὶ τελεσῆς, De initiationis ritu 376,
a. 602, a.

περὶ ὥρων, De Horis 175, e.

Neoptolemus Parianus.

γλώσσας, Linguz 476, f.

διονυσίας, Dionysias 82, d.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 454, f.

Nestor.

Θεατρικὰ ὑπομνήματα, Theatrica
commentaria 403, e.

Nicænetus Abderites aut Samius.

γυναικῶν κατὰ λόγον, Mulierum

index 590, b.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 673, a.

Nicander 684, e. Colophonius

126, b. 487, e.

αιτωλικά, Ætolica res liber I. 296, f.

477, b.

βοιωτικὸς, Boeotiacus 329, a.

πρὸς γεωργικά, Georgica 51, d. 52, f.

54, d. 60, f. 72, a. 92, d. 126, b.

133, d.

133, d. 366, d. 369, b. & f. 371, c.
395, e. 681, d. 683, a.

γλῶσσαι, Glossæ 69, b. 111, e. libro
III, 288, c. 306, e. 369, a. 394, a.

475, d. 679, c. 681, b.
ἐτεροειδήματα, mutantia sese 305, d.

ἐτεροίμοι, Transformati 82, a.

θηριακά, Theriaca 66, e. 649, e.

θηριακός, Theriacus 312, d. 366, d.

μελισσογυνικά, De curandis apibus
68, c.

κολοφωνιακά, Colophoniacæ res
49, f. liber III. 296, f. 569, d.

οἰταικά, Oetaica 282, f. 411, a.

ἄεπετεῖων ἐν ᾧ, sexto de fortuitis
606, b.

Nicanor Chalcædonius.

πρὸς τὴν συμπερίστασιν, Præfixæ quæ
contigerunt 496, e.

Nicander Thyatireus 76, a.

114, d. 320, c. 461, f. 487, f.

503, c. 691, c. 679, c.

ἑλπίσιν λέξεις, Atticæ vocabula
678, f.

Nicanor Cyrenæus.

μετανομασται, Transnominata 296, d.

Nicias Nicærensis 505, c.

ἀρχαδικά, Arcadica 609, e.

ἀξιοδοχαί, successiones 273, d.

περὶ τῶν φιλοσοφῶν ἱστορία, Historia
de Philosophis 162, e.

Nicobula ἡ ὁ ἀναδύς τῶν ἡ τὰ

συγγραμμάτων, 434, c. 573, d.

Nicochares.

ἀμυμώνη, Amymone 426, e.

Ἡρακλῆς χοραγός, Hercules Chora-
gus 619, a.

λακωνες, Lacones 667, e.

λημναί, Lemniz 328, e. 426, f.

χειρογαστροί, Chirogastrores 62, f.

Nicocles Lacon 140, d. 141, a.

ακαρία, Acariæ 327, d.

Nicolaus Damascenus Peripate-
ticus.

ἱστορίαι, Historiz 153, e. 249, a. 252,

d. & e. 261, c. 266, e. 274, e.

332, e. 543, a. 593, a. 652, b.

682, a. ubi liber CVIII. alle-

gatur.

Nicomachus 58, a.

εὐλεθυσα, Lucina 290, f.

περὶ ἐορῶν αἰγυπτίων, De Egyptio-
rum festis 478, a.

Nicomædes.

ὡς Ὀρφέως, De Orpheo 637, b.

Nicomædes Acanthus 217, e.

Nicon.

κίθαρις, Citharæus 489, c.

Nicophon.

πανδώρα, Pandora 323, c.

σηήνες, Sirenes 80, b. 269, e. 368, b.

χειρογαστροί, Chirogastrores 126, f.

387, a. 645, e.

Nicostratus 47, e. 517, a. 654, b.

ἄβρα, Ancilla, puella 133, c.

ἀντιρῶσα, Mutuo amans 589, c.

ἐκτελεινόμενος, Expulsus 654, b.

βασιλεῖς, Reges 130, d.

ἀδόλοχος, Calumniator 474, b.

ἑκάτη, Hecate 499, d.

ἱεροφάντης, Hierophanta, sacrorum

antistes 110, a.

Ἡσίοδος, Hesiodus 301, c.

Ἰωκίστης, Jocistes 685, e.

λέκην, Lectus 116, c. 499, c.

Q q q q 3

μάγειρος, Coquus 654, c.
 νομοθέτης, Legislator 247, c.
 πάνδρος, Pandrosus 587, d. 693, a.
 παλριώται, Contraneii 700, b.
 πλῆτος, divitiarum 247, c.
 συρς, Syrus 615, f.
 ψευδοστυγματίας, Pseudostigmatia
 falsis notis compunctus 685, d.

Nothippus 344.

Numenius Heraclæotes.

ἡλιευτικόν, Halienticon 13, b. 282, a.
 287, c. 295, b. 304, d. 305, c.
 306, c. 313, c. 310, d. 322, b.
 327, a. & f. 371, b.

ὡς δειπνῶν, De Cœnis 5, a.

Nymphodorus Syracusius.

ὡς πλοῖ, Circumnavigationes
 331, e.

τῆ ἀσίας ὡς ῥήπτης, Afiz præterna-
 vigatio 265, d. 321, f. 609, e.

ὡς τῶν ἐν σικελίᾳ θαυμάζομένων,
 De iis quæ in Sicilia admira-
 da sunt 588, f.

Nymphis Heraclæotes.

ὡς ἡρακλείας, De Heracleias 549, a.
 619, f.

περίπλους τῆ ἀσίας, Afiz circumna-
 vigatio 596, e.

ὡς τῆ πατρίδος, De patria historia
 536, a.

Olympias.

ἐπιστολή πρὸς Ἀλεξάνδρον, Ad Ale-
 xandrum epistola 659, f.

Ophelion 66, d. & f.

Oppianus Cilix.

ἡλιευτικά, piscium captandorum
 ratio 13, b.

Opsoedædalus Arcestratus 110,
 a. Supra, Arcestratus.
 Oracula 232, e, f. & c.

Palamedes Eleaticus Onomato-
 logus cognominatus 397, a.
 Pamphilus Alexandrinus 165, b.
 489, c. 572, c. 645, c. 653, b.
 678, a.

περὶ ὀνομάτων πλοκῆς, De nominum
 plexu 677, b.

περὶ γλωσσίων καὶ ὀνομάτων πλοκῆς, De
 linguis & nominibus 650, d.

γλῶσσαι, Linguz 470, d.

περὶ ὀνομάτων, De Vocabulis 89, d.
 121, b. 360, b. 472, e. 677, b.

ἄττικαὶ λέξεις, Atticarum dictiones
 Pancrates Alexandrinus.

ποίημα, Poëma 677, e. & f.
 Pancrates Arcas.

θαλάσσια ἔργα, Marina opera 283,
 a. 305, c. 321, f.

κογχομήδος πρῶτος, primo Concho-
 reidis 478, a.

Pancratius Arcas.

ἡλιευτικά, Piscium captandorum
 ratio 13, b.

Panztius Rhodius 556, b.

Panyasis.

ἡρακλῆα, De Hercule historia 498,
 d. 524, e.

Parmeniscus 156, c. & d.

Parmeno Byzantius 203, d. 221, a.
 ἱάμβοι, Jambi 75, f.

Parmenon Rhodius.

μαγειρικὴ δασκανλία, Coquinaria
 disciplina 308, f.

περὶ Διαλέκτων, De Dialectis 50b, b.
 Parthenius Dionysii filius 501, a.
 περὶ τῶν αἰσθητικῶν λέξεων,
 De vocabulis apud Historicos
 quæsitis 680, d. 467, e.
 Paxamus 376, d.
 Periander Corinthius elegorum
 scriptor 632, d.
 Perseus.
 πολιτεία Λακωνῶν, Laconum respub.
 140, e.
 Perseus Philosophus Citienis.
 διάλογοι συμποτικοί, Dialogi convi-
 vales 162, e. 607, a.
 Petrus 459, f.
 Pausanias sophista fabis delectatus
 408, b.
 Phædrius.
 περὶ Ἡρακλείας, De Heraclea 498, f.
 Phædrus.
 πελαγοντοῖκα συγγράμματα, De
 conficiendis placentis 643, f.
 Phalæzus.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata
 440, d.
 Phanas Eresius Aristotelis disci-
 pulus 51, e. 64, e. 231, f.
 β' περὶ ποιητῶν, De poetis 352, c.
 περὶ φυτῶν, De plantis 54, f. 58, d.
 61, f. 70, d. 84, d. 371, d. 406, c.
 περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ τυραννῶν, De ty-
 rannis Siciliæ 232, b.
 πρὸς τὴν σοφιστήν, Adversus sophi-
 stas 638, b.
 πρυτανεὶς εἰρήσι, Prytaneis five sum-
 mi Magistratus Eresii 333, a.
 τυραννῶν ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας, Ty-

rannorum in quos vindicata
 est cædes 90, e. 438, c.
 Phanodemus 437, c. 464, f.
 αἰθῆς, Arthis 114, d. 394, d.
 Phanocritus.
 περὶ εὐδοξίας, De Eudoxo 276, f.
 Pherecydes.
 ἱστορίαι, Historiæ 470, e.
 Pherenicus Heracleotes.
 ἐπη, Carmina hexametra 78, b.
 Pherecrates 55, b. 56, f. 464, f.
 644, f. ἀφ' ἡρώτων 268, e.
 ἀγροί, Agrestes 165, d. 218, d. 263, b.
 316, e.
 πτόμοι, Transfugæ 90, a. 119, d.
 385, e. 396, c.
 γεαῖς, Vetula 246, f.
 γεαφῆς, Pictores 395, b.
 δολοδόσκαλος, Dolodidascalus,
 id est, Magister servus 262, c.
 305, f. 396, c. 486, b.
 ἐπιλήσιμον, Obliviosus 111, b.
 308, f. 365, a.
 θάλασσα, Mare 365, a.
 κοριαννῶν, Corianna 159, e. 430, e.
 479, b. 481, b. 567, d. 652, a.
 κραπάταλλοι, Crapatalli 75, b. 366,
 d. 487, e.
 ληριόπολ φανεμῶναι, 269, e. non vi-
 detur esse dramatis nomen.
 λήροι, Nugæ 95, d. 424, b.
 μῦθοι, Mænderi 228, e.
 μεταλλεῖς 269, c.
 μωμικάνθρωποι, fornicæ homines
 287, a. 335, a. 690, f.
 Πέρας, 269, c.
 πετάλη, Juvenacula 343, c. 395, c.

τριπόλεμος, Triptolemus 67. b.
 τυραννίς, Tyrannis 460. c. 481. c.
 ύπνος ἢ παννυχίς, Somnus aut per-
 vigil. 612. a.

ψευδεραιλῆς, Falsus Hercules, (qua-
 lem scripsit & Menander)
 112. e.

Pherecrati attribuuntur:

μεταλλεύς, Metallici 96. a. 268. e.
 πέρις, Periz 78. d. 228. e. 269. c.
 502. a.

χείρων, Cheiron 368. b. 388. f. 653. f.
 Philarchus 43. f. 44. b. 73. b.
 150. d.

ἱστορίαι, Historiz 81. e. 141. f. 249. d.
 251. c. 254. f. 271. e. 344. a.
 401. d. 412. f. 438. d. 528. c.
 536. d. 539. b. 606. e. 610. d.
 614. f. 673. 693. f.

Philemon Atheniensis.

αἰτιματόνοματα ἢ γλῶσσαι, Attica no-
 mina five linguaz 469. a. 483. a.
 αἰτιματά λεξίς, Attica vocabula 76. f.
 646. b.

αἰτιματόνοματα, Attica nomina
 652. f.

παντοδαπῶν χρησίων, libri de om-
 nigenis oraculis 114. e.

Philemon comicus.

αγροῖκος, Rusticus 81. e.
 ἀνδροφόνος, Homicida 663. f.
 ἀνανεωμένη, Renovata 262. a.
 ἀρπαζόμενος, Raptus 663. f.
 βαβυλωνίος, Babylonicus 595. d.
 δελφοί, Delphi 569. d.
 θησαυρός, Thesaurus 385. e.
 ἱατρός, Medicus 231. a.

κορινθία, Corinthia 123. e.
 μοιχός, Moechus 242. c.
 μετῴων, ἢ ζώμιον, Transiens five Ju-
 sculum 133. a. 340. e.

νέσρα, Nezra 590. a.
 παρείσιον, Irrepens 170. f.
 παριών, Præteriens 516. f.
 πτωχὴ, Mendica 654. d.
 πτωχίς, Mendicus 645. a.
 σικελικόν, Siculum 658. b.
 στρατιώτης, Miles 288. d.
 σωμαποδησκοντες, Commorientes
 307. e.

Φάσμα Spectrum 481. e.

χῆρα, Vidua 497. f.
 Philemon junior 291. e.
 Philzrides 457. d.

Philenis.

πρὸ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμ-
 μα, De venereis turpissimus
 liber 355. c.

Philetærus.

ἀταλάντη, Atalanta 416. f.
 ἀσκληπιός, Asclepius 342. b. 489. a.
 οἰνοπιών, Oenopion 169. e.
 κορινθιαστής, Corinthiafles 559. a.
 κυνηγίς, Cynegis, venatrix 280. c.
 570. f. 572. d. 587. e.
 λαμπαδηφόροι, Lampades gestantes
 418. d.

τηρεὺς, Tereus, 106. f.

Φίλαυλος, Philaulus 633. e.

Philetas Cous 71. a. 327. c. 401. e.
 Philetas 677. c. 678. a.

ἀτακτοί, Inordinata five Miscellanea
 114. e. 467. c. 495. f. 496. c. 645.
 d. 646. d. 678. c.

αἰτιμα,

ἄττικα, Attica 467, f.

ιαμβεῖα, Jambica 43, f.

Philistion. Supra, Diocles,
Dionysius, Euthydemus,
Glaucus, Philotimus, Parme-
non, Rhodius.

ὀψαρτυτικόν, De parandis obsoniis
516, d.

Philinius orator 681, b. 682, a.
προκανιδῶν διδασκαλία, Crocanida-
rum, id est, de publicis mune-
ribus, iudicium 425, c.

Philippides 658, e.

ἁμφιάραι, Amphiarauus 90, b.
ἀνανέωσις, Renovatio 262, a. 384, f.
ἀργυρίᾳ ἀφανισμός, Argenti disper-
ditio 230, a.

αῖλοι, tibiz 618, e.

συμπλέεσθαι, simul navigantes fax-
minæ 700, b.

Φιλάργυρος, Avarus 640, c.

Philippus.

ὀβελιαφόροι, Obeliaphori 359, a.

Φίλυρα, Philyra 358, f.

Philippus Theangelensis.

περὶ καρῶν καὶ λελεγων σύγραμμα,
Opus de Caribus & Lelegibus
271, b.

Philippi Regis Maced. Epistola
ad Menecratem 198, d.

Philiscus poeta 198, b.

Philistion Locrus 115, d.

ὀψαρτυτικά, De condiendis obso-
niis 516, d.

Phyllisus 52, b. 63, a. 700, f.

ἄυγη, Auge 110, f. 408, e. 487, c.
ἥρακλῆς, Hercules 165, e.

πόλεις, Urbes 104, f. 381, a.

Φρεώρυχ, Putearius 640, f.

Phyllis Delius.

περὶ αὐλησῶν, De tibicinibus 634, d.

περὶ μουσικῆς, De musica 636, b.

Philochorus 38, c. 168, a. 189, c.
217, e. 464, f. 628, a. 656, a.
697, a.

ἄττις, Atthis 245, e. 637, f. 693, e.

βοῖς, Boeus 393, e.

γάραν, Geranus, Grus ibid.

περὶ μαυτικῆς, De divinatione 648, e.

τετραπόλις, Tetrapolis 235, d.
495, f.

Philodes 66, b.

Philocrates.

Θεσσαλικά, Thessalica 264, a.

Philodemus.

περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ σμινθίων, De Smin-
thiis Rhodiis 445, a.

Philomnestus.

περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ σμινθίων, De Smin-
thiis Rhodiis 74, f.

Philo 697, b.

τὸ μέταλλικόν, Metallicum, five me-
tallorum liber 322, b.

Philonides 67, d.

κόθουροι, Cothurni 228, f. 247, e.
700, f.

Philonides medicus.

περὶ σφάνων καὶ μύρων, De coronis
& unguentis 675, a.

Philotimus medicus 687, f.

ὀψαρτυτικός, Opsartyticus, five de
obsoniorum præparatione
308, f. Scripsere & Diocles,
Dionysius, Glaucus, Euthy-
demus,

R r r r

- demus, Philistion, Parmenon,
Stephanus, Tyndaricus.
 πει τροφῆς, De alimentis 53, f. 79, a.
 81, b. 82, f. 355, a.
 Philostephanus Cyrenzus Calli-
 machi familiaris 331, e.
 δήλιος, Delius 292, f.
 πει τῶν ἐν τῇ αἰσία πόλειον, De Afiz
 civitatibus liber I. 297, f.
 πει τῶν πρὸς δόξαν ποταμῶν, De iis
 quæ mira & inopinata in flu-
 viis observantur 331, e.
 Philoxenus Cytherius Dithy-
 rambicus poëta 53, a. 156, c.
 241, e. 564, e.
 δειπνον, Cæna 146, f. 409, e. 476, e.
 489, b. 642, f. 685, d.
 Phocylides 428, a. 632, d.
 Phocus 168, c.
 Phœnicides.
 μισομήνη, Odiosa 652, d.
 φίλαρχος, Philarchus 404, a.
 Phœnix Colophonius 421, d.
 ἱάμβοι, Jambis 359, e. 495, e. 530, d.
 Phormus comicus.
 αἰταλαίνη, Atalanta 652, a.
 Phormesius 229, f.
 Phrymichus 44, d. 47, f. 52, c. 53, a.
 59, c. 564, f. 603, f.
 ἐφιάλης, Ephialtes, id est, Incubus
 165, b. 184, f.
 κρόνος, Saturnus 371, f.
 κωμασαί, Comestabundi 474, b.
 μονοσίτη, Monositus 248, c. Phry-
 nichi versus e Monotropo ci-
 tat Josephus Scaliger Lib. de
 Emendat. temporum p. 53.
 μουσαί, Musæ 319, a.
 παιρεία, fœmina ludens 424, c.
 ποάστρια 110, e.
 σάτυροι, Satyri 87, b.
 τραγῶν, Tragæ 73, e. (654, b.
 τραγωδῶν, Tragædi 229, a. 287, c.
 Φοινίσσας, Phœnissæ 635, b.
 Phrynus 638, c.
 Pindarus 154, f. 191, f. 411, c.
 455, c. 467, b. 480, c. 490, f.
 512, d. 561, b. 631, c.
 κένταυροι, Centauri 476, a.
 ὀλυμπιονίκαι, Olympionicz 641, a.
 πρὸς ἱερῶνα σκόδιον, Ad Hieronem
 scolon 635, b.
 Pinon.
 ἐπιστολαί, Epistolæ 240, f.
 Pisander.
 ἡράκλεια, Herculea 469, d.
 Plato poëta comicus.
 ἄδωνις, Adonis 456, a.
 ἀνδροφόνος, Homicida 279, c.
 αἱ ἐφ' ἱερῶν, Victimæ quæ sacrifi-
 cantur 446, e.
 ἀτλαντικός, Atlanticus 640, e.
 γρύπες, Gryphes 360, e.
 ἐρεῖαι, feræ 308, b. 367, c.
 εὐρώπη, Europa 328, f. 367, c.
 ζεύς κακὴ μῆνη, Jupiter male affe-
 ctus 119, b. 478, c. 666, d.
 667, b. 677, a.
 ἰώ, Io 506, e. 657, b.
 κλεοφῶν, Cleophon 66, f. 315, c.
 λαΐς, Laius 68, c.
 λάκων, Lacon 380, e.
 λάκωνες, Lacones 665, b.
 λάχνης, Laches 237, b.

μηνί

μενέλαος, Menelaus 110, c. 170, f.
641, a.

νύξ μακρά, Longa nox 110, d.
700, f.

παῖς, Puer 316, c.

πεῖσανδρος, Peisander 385, d.

πέεσις, Dolore confectus 387, a.

πρέσβεις, Legati 287, e. 229, f. 424, a.

ποιητής, Poeta 375, b. 644, a. 657, a.

σκόλιον, scolion 694, f.

σοφιστής, Sophista 412, f.

σοφιστής, Sophista 279, a. 312, b.

678, f.

συμβεβηκώς, Deceptor, sc. νεανίσκος

279, a. 103, c.

σύμφαξ, Populifex 344, d. 446, f.

ὕδρις, Hydria, 104, a.

ὕπερβολον, Hyperbolon 56, f.

φάων, Phason, 146, f. 325, a. 367, d.

424, a. 441, e.

χαρμίδης, Charmides 215, e.

Πλάτο Philosophus 48, a. 179, d.

186, e. 217, b. 365, b. 688, b.

702, c.

γοργίας, Gorgias 112, d. 217, d.

506, e.

ἐπιστολαί, Epistolæ 527, c.

εὐθύδημος, Euthydemus 506, b.

θεαίτητος, Thezetus 21, b.

κίμων, Cimon 506, e.

κρατύλος, Cratylus 35, b.

μένων, Menon 314, a. 371, f.

κρίτων, Criton 216, b. 506, d.

περὶ ἀνδρείας, De fortitudine 506, b.

περὶ νόμων, De legibus 155, f. 264, d.

431, f. 444, a. 452, c. 504, e. &

f. 505, b. 670, f.

περὶ νῦ De Anima 679, a.

περὶ πολιτείας, De repub. 92, f. 123, c.

138, a. 182, f. 233, a. 433, f.

443, f. 511, e. 527, c.

περὶ ψυχῆς, De anima 504, f.

πρωταγόρας, Protagoras 97, a. 218,

c. 505, d.

συμπόσιον, Convivium 23, d. 178, a.

502, d.

τιμαῖος, Timæus 92, f. 94, e.

Φαῖδρος, Phædrus 92, f.

Φιλήβος, Philebus 97, c. 423, a.

424, e. 511, e.

Plethagoras 270, d.

Polemarchus 111, e.

Polemon 39, c. 55, e. 139, c. 606, a.

κάνανθρον ὁ ξενόφωνος, Xenophon-

tis Canathrum 138, d.

μώρυχος, Morychus 109, a. 462, e.

περὶ ἀρτεως, De Arto Rege Messapio-

rum 108, f.

Polemon Periegetes.

ἑλλαδικόν, Hælladicæ res 479, f. 606, a.

περὶ θαυμασίων, De admirandis

552, b.

περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολή, De

nominibus obscuris epistola

409, d.

περὶ σαμοθρακίης, De Samothracia

372, a.

περὶ τῆς ἀθηναίων ἀεροπόλεως de Athe-

narum arce 472, c. 486, d. 587, c.

περὶ τῆς ποικίλης σοφίας ἐν σικυώνι,

De varia in Sicyone porticu

253, b. 577, e.

περὶ τοῦ οἴου καδίσ, De ovīs villosa

pelle 478, d.

περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ ποταμῶν, De

fluminibus Siciliæ 307, b.

Rrrr 2

περὶ.

περὶ τῶν ἐν σικυωνίᾳ πινάκων, De tabulis Sicyoniis 567, b.

περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, De civitatum inscriptionibus X. 436, e. 442, b.

περὶ τῶν ἐν λακεδαίμονι ἀναθημάτων, De iis quæ Lacedæmone diis dicata sunt 574, d.

τὰ πρὸς ἀντίγονον, καὶ ἀδῶν συγγράμματα, Ad Antigonum & Adzum 210, a. 338, b. 410, c. 462, a. 483, c. 486, e. 497, f.

πρὸς ἀντίγονον περὶ ζωγράφων, Ad Antigonum de pictoribus 474, d.

πρὸς ἀράνθιον ἐπιστολή, Ad Aranthium epistola 696, f.

πρὸς τιμαῖον, Ad Timæum 81, f. 109, a. 588, c.

πρὸς τὸν νεάνθη ἀντιγραφαί, Ad Neanthen rescriptiones 602, f.

Polybius Megalopolitanus 626, a.

ἰστορίαι, Historiz 78, f. 95, d. 193, d. 251, e. 272, a. 974, f. 302, c. 330, f. 332, a. 400, f. 418, a. 424, c. 439, a. 527, b. 615, a. 634, b. 651, d.

Polycharmus.

λυκιάκᾳ, Lyciacæ res geste 333, d.

Polycharmus Naucratis.

περὶ ἀφροδίτης, De Venere 675, f.

Polycletus Larissæus.

ἰστορίαι, Historiz 539, a.

Polycrates.

σεσσωλικὰ, Res Thessalicæ 264, a.

λακωνικά, Laconica 139, d.

Poliochus 60, c.

κορινθιαστῆς, Corinthiastes 313, c.

Polyeidus 459, f.

Polyzelus.

μυσοῦν γοναί, Musarum sætus 370, f.

τὰ ροδιακά, Rhodiacæ res gestæ, vel historiz 361, c.

Pompejanus Philadelphensis 97, f.

Pontianus 109, b. 123, c. 231, b. 445, c.

Ponticus garrulus fabulator 649, c.

Posidippus.

αιθιοπία, Æthiopia 596, c.

πρὸς ἀττάλον ἐπιστολή, Ad Attalum epistola 364, b.

Posidippus comicus 652, d. 659, c.

ἀναελέπων, suspiciens 661, f.

ἀποκλεισμένη, Exclusa 301, c.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 412, d. 414, e.

ἐφέσια, Ephesia 591, e.

λοκροί, Locri 87, f.

μεταφορέμνον, Translatum 118, b.

πεδίον, Campus 94, c.

πορνοβοσκός, Lenos 154, f.

σύντροφοι, Coalumni 659, e.

χορεύουσαι, Saltantes 376, e.

Posidonius Stoicus Apameensis, Rhodius etiam dictus.

ἰστορίαι, Historiz 45, f. 151, f. 153, d. 154, a. 168, d. 176, b. 210, c.

211, e. 246, c. 252, e. 263, c.

266, e. 272, e. 369, c. 439, e.

466, b.

466, b. 494, f. 527, e. 540, a.
 549, e. 594, f. 649, d.
 Posidonius Corinthius.
 ἀλευτικά, Piscium captandorum
 ratio 13, b.
 ὁ ἐμὸς Ποσιδωνίος 233, d.
 Possis Magnesium.
 ἀμαζόνις, Amazonidis liber III.
 296, d.
 μαγνητικά, Magnesia 531, d.
 Pratinas Philiassus poeta 461, e.
 617, c. 624, f.
 θυμάναι * ἡ καρίτες, Furiosæ, five
 Carites aut Caritides 392, f.
 Praxagoras medicus 81, c. 687, f.
 Praxilla Sicyonia 603, a.
 Promathidas Heracleotes.
 ἡμίamboi, Semiambi 296, b.
 Protagorides Cicyzenus.
 ἀκροάσεις ἐρωτικά, Narrationes
 amatoriz 162, c.
 δαφνικοὶ αἰγῶνες, Daphnici ludi 150, c.
 ἱστορίαι κωμικαί, Historiz comicæ
 124, e.
 περὶ τῶν ἐπὶ δαφνῇ πανηγύρεων, De
 festis ad Daphnen conventi-
 bus 179, a. 183, f.
 Proxenus.
 περὶ λακωνικῆς πολιτείας, De Laco-
 nica Repub. 267, c.
 Ptolemæus Ægypti rex Everge-
 tes cognomine.
 ὑπομνήματα, Commentarii 43, e.
 71, b. 174, d. libro octavo 229,
 d. 375, d. 387, e. 438, e. 518, f.
 518, f. 576, d. 654, c. 677, f.
 Ptolemæus Agēsarchi filius Me-

galopolitanus.
 περὶ τοῦ Φιλοπάτορα ἱστορίαι, Histo-
 riz de Philopatore 246, c.
 425, f. 577, f.
 Pylades.
 περὶ ὀρχήσεως, De saltatione 20, e.
 Pyrgion.
 μοιχός, Mœchus, adulter 175, d.
 νόμιμα κρητικά, Cretenesium institu-
 ta 143, e.
 Pythænetus.
 περὶ αἰγίνης, De Ægina 589, f.
 Pythagoras.
 περὶ τῆ ἐρυθρᾶς θαλάσσης, De rubro
 mari 183, f. 634, a.
 Pythæas 44, c.
 Pythermus Ephesius 44, c.
 51, f.
 ἱστορίαι, Historiz liber VIII. 289, f.
 Rhianus ἐποποιός.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata
 499, d.
 Rhinthon.
 ἀμφιτρυῶν, Amphitruo III, c.
 ἡρακλῆς, Hercules 500, f.
 Rutilius Rufus Romanus.
 τὴν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐλλήνων Φωνῇ
 ἐκδίδωκε, Romanam histo-
 riam Græce edidit 168, e.
 274, c.

Szus.
 πολιτεία Λακεδαιμονίων, Lacedæmo-
 niorum respub. 140, b.
 Sannyrion.
 γέλας, Ritus 286, c.
 Rrrr 3

Sap-

* Titulus corruptus.

- Sappho 39, a. 54, f. 192, c. 391, f. 425, d. 460, e. 475, a. 564, e. 674, d. & e.
 μέλη, Carmina 687, a. ἐρωτικά 605, e.
 Satyrus Peripateticus. 556, a.
 Βίοι, Vitæ 250, f. 519, c. 584, a.
 περὶ χαρακτήρων, De Characteribus 168, c.
 Ἐ Φιλίππου βίου, Philippi vita 248, f.
 Satyrus Olynthius.
 παμφίλη, Pamphila 591, e.
 Scamon.
 περὶ εὐρημάτων, De inventionibus 630, b. 637, b.
 Sciras Italus comicus.
 μελέαγρος, Meleager 402, b.
 Scythinus Teius.
 ἱστορία, Historia 461, f.
 Seleucus 40, c. 114, d. 188, f. 430, e. 658, e. 678, c.
 γλώσσαι, Linguz 50, a. 52, c. 76, f. 77, c. 645, d. 678, a.
 Seleucus Tarfensis.
 αἰαντικά, De piscium captura 13, b. 320, a.
 περὶ ἑλληνισμῶν, De Græcæ Linguz proprietate 367, a. 398, a.
 Semus Delius 38, a. 109, f.
 δηλιάς, Delias 173, e. 331, f. 335, a. 469, c. 614, a. 637, b. 645, b. 676, f.
 νησιάς, Nefias, de Insulis 123, d.
 περὶ παιάνων, De Pæanibus 618, e. 622, a.
 Silenus.
 γλώσσαι, Linguz 468, a. 644, f. 677, c. 699, e.
 Silenus Æolensis 475, d. 482, f.
 Silenus Calatianus.
 σικελικά, Siciliz historia 530, a.
 Simachus.
 περὶ τῆς ἀττάλης παιδείας, De Attali educatione 252, c.
 Simaristus 478, e. 483, a.
 συνώνυμα, Synonyma 99, d. 399, a. 496, c.
 Simarus (idem ut videtur cum priore)
 συνώνυμα, Synonyma 395, f.
 Simmias 327, f. 677, d.
 γοργῶ, Gorgo 491, c.
 Simonides Amorginus poeta 106, f. 121, e. 125, b. 144, e. 172, e. 210, b. 318, f. 396, e. 424, c. 456, c. 460, b. 604, a. 659, f. 680, d. 690, d.
 ἱάμβοι, Jambi 57, e. 299, c. 460, b. 658, c.
 περσεύς, Perseus 396, e.
 Socrates Sophronisci filius 162, d.
 Socrates Rhodius 628, f.
 ἐμφύλιος πόλεμος, Bellū civile 147, f.
 ἐπὶ κλησῖς, Liber cognominatio- num 111, b.
 περὶ ὅρων καὶ πυρῶν καὶ λίθων, De finibus, igne, & lapidibus 388, a.
 Solon 632, c.
 ἱάμβοι, Jambi 645, f.
 Sopater comicus.
 γαλάται, Galatz 160, e.
 ἰππολύτης, Hippolytus 101, a.
 κνιδία, Cnidia 109, c.

μνηστῆ.

μνηστῆρες βακχίδου, Proci Bacchi
644, c.

νεκία, Funus 160, e.

σίλφα, Blatt 101, b.

φακίη, Lens 230, e.

φυσιολογος, Physiologus 101, a.

Sopater Phacius (pag. 175, b. Pa-
phius) Parodus: idem ut
videtur cum sequenti Phyla-
cographo.

βακχίς, Bacchis 176, a, 213, c.

μύσαι, Mystæ 183, c.

μυστακὴ θήλιον, Mystaci feruulus
119, a, 175, c.

ὀρέστis, Orestes 230, e.

πύλαι, Portæ 175, b.

Sopater Phylacographus.

βακχίδου γαμος, 656, f.

βακχίδου μνηστῆρες, Bacchidis proci
160, a. 644, c.

δραῖμα ἐπιγραφομένων εὐελοθεομ-
εωτος, Fabula Eubulotheom-
brotos inscripta 86, a.

πύλαι, Portæ 649, a.

Sophilus comicus 158, a.

ἀνδοκλής, Androcles 123, c. 228, c.

ἐγχέιδιον, Enchiridion 431, a.

ὡς καταθήκη, Depositum 640, d.

συμπεσούσες, Concurrentes 125, e.

φύλαρχος, Phylarchus 100, a. 126, e.

Sophocles 39, f. 51, d. 67, f. 277, b.

433, e. 564, b. 668, b. 688, a.

αἶας μαστιγοφόρος, Ajax flagellifer
277, c.

αἰθίοπες, Ethiopes 122, c.

ἄμυκος σατυρικός, Amycus Saty-
ricus 400, b. 428, a.

ἄμυκος, Amycus 94, e.

ἀμφιάρης, Amphiarus 454, e.

ἀνδρομέδη, Andromeda 482, e.

ἀντηνόριδα, Antenoridæ 373, d.

ἀντιγόνη, Antigone 280, b. 547, b.

ἀχαιῶν σύνδεκνον, Achæorum con-
vivium 17, d.

Ἀχιλλεύς ἐραστής, Achilles amatores
401, c.

ἑλένης γάμος, Helenes nuptiæ 76, c.

θαμύρη, Thamyra 175, f. 183, f.
637, a.

Ἰναχος, Inachus 668, b.

ἰρίς, Iris 646, d.

ἰφίγενεια, Iphigenia 512, d.

ἰχθυεῖαι, Venatores 62, f.

καμικοί, Camici 86, d. 388, f.

κηδάλιον, Cedalion 164, a.

κοχλίδες, Cochleæ 70, a.

κρήτες, Cretenses 687, d.

λαρισταῖοι, Larissæi 466, b.

μυρμιδόνες, Mymidones 602, e.

μυσοί, Myi 183, e. 635, c.

νιόβη, Niobe 176, f.

οἰνόμαχος, Oenomaus 410, c.

πανδώρα, Pandora 476, c.

ποιμένες, Pastores 587, a. 319, b.

σαλμονεύς, Salmoneus 489, d.

σκυθαί, Scythæ 189, d.

σύνδεκνον, Syndeipnon, fabula

365, b. 678, f. 685, f.

τανάριον, Tznarii 375, d.

τραχινίαι, Trachinæ 66, b.

τριπτόλεμος, Triptolemus 110, e.

447, b.

τυμπανισταί, Tympanistæ 176, f.

τυρῶ, Tyro 99, f. 475, a.

ὑβρις

ἔβρις, Injuria 657, a.

Φοῖνιξ, Phœnix 70, a.

Sophron 44, b. 48, c. 479, b.

ἀγρωτής, Rusticus 309, c.

αἰεὺς, Piscator 288, a.

αἰλευϊκόν, ἡ ἀγρωτής, Halieuticum
sive Agriotes 86, a.

μίμῳ, Mimus 480, b. 505, c.

μίμοι γυναῖκες, Mimi muliebres

86, e. 106, e. 110, c. 129, f. 306,

d. 324, e. 380, e. 409, a.

μίμοι ἀνδρείοι, Mimi viriles 286, d.

287, c. 323, b. 324, c.

νυμφότιον, Pronuba 362, c.

παῖς, Puer 324, f.

πενθερά, Socrus 110, d.

Sosibius 621, d. 648, b.

περὶ ἀλκμάν, De Alcmanē 114, f.

περὶ θυσιῶν, De sacrificiis 678, b.

περὶ θυσιῶν τῶν ἐν λακεδαίμονι, De
sacrificiis quæ Lacedæmone
peragebantur 674, a.

ὁμοία, Similitudines 690, f.

Socrates 561, f.

Διαδοχαί, Successiones 422, e.

τῶν φιλοσόφων Διαδοχή, Philoso-
phorum successio 163, f.

κρήικα, Res Cretensium gestæ 261,
e. 263, f.

Φιλάδελφοι, Philadelphi 474, a.

Socrates Phanagorites.

οἶοι, Soli 590, b. sunt qui suspican-
tur carmina hujus poematis
habuisse primam dictionem
οἶοι, veluti Hesiodi carmina in
poemate quod appellant με-
γάλας οἶας.

Sosimus.

περὶ χρόνων, De temporibus
635, f.

Sosipater.

κατὰ ψευδόμην, Mendax 377, f.

Sositheus tragicus.

δάφνης, ἡ λίσυεσσα, Daphnis sive Li-
tyerfa 415, b.

Sostratus.

περὶ ζώων, De animalibus 379, f.

Sotades Jonicarum cantionum

poeta, Maxonites 293, a.

Sotades comicus 621, b.

ἐγκλεισμένα, Inclusæ 293, a.

ᾧ φλυτρεῖν, Iniquius Redem-
ptus 368, a.

Soterion 505, c.

Sorion Alexandrinus 343, c.

Διαδοχαί, Successiones 161, e.

περὶ τῶν τίμων, σίλλων, De Timo-
nis Sillis 336, d.

Souniathon.

Φοινικαί, Phœnicum res gestæ
126, a.

Speusippus.

ὁμοία, similitudinum libri 61, c. 68, f.
86, c. 105, b. 133, b. 303, e. 308, e.

313, a. 319, b. 324, f. 327, c. 329, f.

391, d. 369, a.

Sphærus.

περὶ λακωνικῆς πολιτείας, De Lacedæmonum republica 133, b.

Sphodrias.

τίχνη ἐρωτική, Ars amatoria 162, b.

Staphylus 45, d.

Stafimo attribuuntur:

κυπρία ἐπη, Cyprii versus 682, d.

Stepha-

Stephanus.
 οἰσασίτικα, De condiendis obso-
 niis 516, c. Vide supra Phi-
 lotimus.
 Stephanus comicus.
 Φιλολακῶν, Philolacon 469, b.
 Schenelus tragicus 367, b. 428, a.
 Stefichorus 81, d. 154, f. 457, a.
 499, a. 619, e.
 ἑλένη, Helene 451, d.
 παιδικά, ἢ παιδία, Puerilia 601, a.
 συνθῆραι, suis venatio 95, d.
 Stelimbrotus Thasius.
 περὶ Θημιστοκλέους, Θηκυδίδου, καὶ περὶ
 κλέους, De Themistocle, Thu-
 cydide, & Pericle 589, e.
 Stilpon Cynicus.
 ὑπομνήματα, Commentaria 162, c.
 Strabo.
 γεωγραφικά, Geographica 121, a.
 657, f.
 Stratocles 135, b. 137, c.
 Straton comicus.
 λεπνομέδα, Lepnomena 473, c.
 Φοινικίδης, Phœnicides 382, b.
 Stratonicus 163, f.
 Strattis 68, f. 299, c. 324, b.
 592, d.
 ἀνθροπορραϊστικῆς, Anthroporrhaites
 127, d.
 ἀταλάντη, Atalanta 302, c. 399, c.
 καλλιπίδης, Callipides 304, c.
 656, b.
 κνηστία, ἢ κνηγεσία, Venatio 396, a.
 sed legendum, Cynestias.
 Fuit is comicus poeta, supra
 fidem macilentus, pag. 571, d.

λιμνομέδα, Limnomena 317, e.
 μακεδόνες, Macedones 302, e.
 396, a.
 μακεδόνες ἢ παυσανίας, Macedones
 five Pausanias 589, a.
 μεδία, Medea 467, e. 690, f.
 νεκία, Nectus 160, b.
 παυσανίας, Pausanias 654, f.
 τρώϊλος, Troilus 76, e.
 Φιλοκτήτης, Philoctetes 327, e.
 Φοίνισσαι, Phœnissæ 160, b. 621, f.
 χρύσιππος, Chrysippus 169, b.
 ψυχασαί, Psychastæ 124, d. 373, f.
 502, f.
 Sylla Roman. Imperator.
 κωμωδία σατυρική, Comœdiæ Saty-
 ricæ 261, c.

Teleclides 56, d. 64, f. 644, f.
 ἀμφικλύονες, Amphictyones 75, c.
 82, b. 619, a.
 ἀμφικλῦον, Amphictyon 268, a.
 335, a.
 ἑταῖροι, Amici, focii 656, e.
 ἡσίοδοι, Hesiodi 87, a. 344, d. 436, f.
 πρυτάνεις, Prætores 170, c. 370, b.
 553, e.
 σολίδι, Solidi 399, c. 639, a. 648, e.
 Telephanes.
 περὶ ἀστεος, De civitate 614, e.
 Telephilla Argiva 627, e.
 Telestes.
 ὑμνῶν διθύραμβος, Hymenæus
 dithyrambus 637, a.
 Telestes Selinuntius 625, f.
 ἀργώ, Argo 616, f.
 ἀσκληπίος, Asclepius 617, b.

- ὁ τὴν Τελχιακὴν ἰστορίαν συνθεῖς,
 282, e.
 Tenarus 672, a.
 Terpsicles 391, f.
 περὶ ἀφροδισίων, De venereis 315, a.
 Teucer.
 ἐρισμοί, Definitiones 455, e.
 Thales Cretensis.
 ψῆδαι, Odz, cantica 678, b.
 Themifon.
 παλληνίς, Pallenis 235, a.
 Themifon Cyprius 289, f.
 Themistagoras Ephesius.
 χρυσὴ βιβλῶν, Aureus liber 681, a.
 Theocles.
 ἰθυφάλλοι, Ithyphalli 497, e.
 Theoclitus.
 περὶ αἰρών, De tempestatibus 470, c.
 Theocritus Syracusius 49, f.
 Βερενίκη, Berenice 284, a.
 Φαρμακείτρια, Venefica 475, e.
 Theodectes Phaschites 454, d.
 Theodectus 134, c.
 Theodoridas Poëta 229, b. 302, c.
 κένταυροι, Centauri 699, f.
 τριίδας, ἡ τριποπώλης, Tridens, five
 Sepiasarius ibid.
 Theodorus 122, c.
 ἀττικαὶ γλῶσσαι, Atticæ linguæ
 646, c. 677, b. 678, c.
 Theodorus Hierapolites.
 περὶ ἀγώνων, De certaminibus
 412, e.
 Theognetus.
 Φᾶσμα, ἢ Φιλάργυρος, Spectrum
 aut avarus 104, b. 671, b.
 Φιλοδέσποτος, Amans domini 616, a.
 Theognis poet. 428, c. 457, b.
 513, d. 633, d.
 περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ θυσίων, De sacris
 Rhodiis 360, b.
 Theognis Megarensis poeta.
 ἐλεγιοί, Elegi 317, a.
 Theolytus Methymneus.
 βακχικὰ ἔπη, Bacchica carmina
 Theophilus.
 βοιωτῖα, Boeotia 472, d.
 ἐπίδαυρος, Epidaurus 417, a.
 ἰατρός, Medicus 340, d.
 νεοπτόλεμος, Neoptolemus 560, a.
 635, a.
 παγκρατιαστής, Pancratiaestes 95, a.
 417, b.
 προΐτιδες, Præitides 472, e.
 Φίλαυλος, Philaulus 563, a.
 587, f.
 Theophrastus 50, a. 69, e. 391, e.
 435, e. 676, d. 679, c. 680, e.
 684, e.
 αἰτία φυμικᾶ, Causæ plantarum
 55, e. 77, e.
 ἐρωτικός, Amatorius 562, e. 567, b.
 606, e.
 περὶ βασιλείας πρὸς Κάσανδρον 144, e.
 περὶ γελοῖς, De ridiculo 348, a.
 περὶ δακετῶν καὶ βλημικῶν, De iis quæ
 morsu venenata sunt 314, c.
 περὶ ἐνθουσιασμῶν, De Enthusiasmo
 624, a.
 περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, De
 varia voce animalium conge-
 nerum 390, a.
 περὶ εὐδαιμονίας, De felicitate 543, f.
 567, a.

περὶ

περὶ ἡδονῆς, De voluptate 511, c.
526, c.

περὶ κολακείας, De adulatione
254, d.

περὶ κωμωδίας, De comœdia 261, d.

περὶ λίθων, De lapidibus 93, a.

περὶ μέθης, De temulentia 423, f.
465, b. 497, e. 681, f.

περὶ ὀσμῶν, De odoribus 70, a.

περὶ πνιγμῶν, De suffocatione 66, f.

περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διατρωμένων, De
piscibus qui in sicco perdu-
rant 312, b. 317, c.

περὶ τῶν ζώων, De animalibus 387, e.

περὶ τῶν κατὰ τόπους διαφορῶν, De
locorum differentis 317, f.

περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χροίας,
De iis quæ colorem mutant
317, e.

περὶ τῶν πνιγμένων ἀπὸ χιμῶνα, De
suffocatis propter hyemem
331, d.

περὶ ὕδατων, De aquis 41, f.

περὶ τῶν φωλευόντων, De animalibus
quæ latent 63, c. 105, d. 314, c.

περὶ φυτῶν ἱστορίαι, Historia de plan-
tis 31, e. 50, b. 54, f. 56, f. 61, e.
64, d. 66, e. 77, a. 82, e. 470, f.
673, e. 681, b.

τραυματίας, Vulneratus, faucius
561, f.

Theopompus comicus.

ἄδμητος ἢ ἡδυχαρὴς, Admetus si-
ve Hedychares 690, a.

ἄλθαι, Morborum curationes 501, f.

ἄφροδίτη, Venus 324, b.

εἰρηή, Pax 368, c. 374, b. 652, f.

Θησεύς, Theseus 82, c.

καλλυχρον, Turpe honestum 302, f.
399, c. 423, a.

μῆδ᾽, Medus 481, e. 487, e.

νιμέα, Nemea 470, f.

Ὀδυσσεύς, Ulysses 165, a.

παμφίλη, Pamphila 487, c.

πηνελόπη, Penelope 183, f. 657, b.

σείρηνες, Sirenes 399, d.

στρατιώτιδες, Fœminæ militantes
483, c.

Φινεύς, Phineus 649, b.

Theopompus Chius 45, c. 50, e.
67, f. 68, d. 217, e. 573, c. 616, d.
627, d. 700, f.

ἱστορίαι, Historiæ 77, d. 85, a. 144, f.
166, d. 249, c. 252, a. 260, d.
265, c. 271, c. 435, a. & d. 444, e.
517, c.

ἐλληνικά, Rerum Græcarum libri
271, f. 384, a.

κατὰ τὸ πλάτον, Διατριβῆς, De
Platonis institutis ac exerci-
tatione 508, c.

περὶ τῆς χίης ἐπιστολῆς, De Chia epi-
stola 586, c.

περὶ τῶν σὺληθέντων ἐκ δελφῶν χρη-
μάτων, De pecuniis quæ ex
Delphis compilatæ sunt
605, a.

πρὸς Ἀλέξανδρον συμβεβηλῆαι, Ad Ale-
xandrum consilia 230, f.

σύγγραμμα, Commentarius 531, a.

Φιλιππικά, Philippica 145, a. 149, d.
157, e. 166, d. 213, f. 384, a.
476, d. 526, c. 531, a.

- Theopompus hexametrorum poeta.
 ἀρματιον, Curriculum 183, b.
 Theotimus.
 κατ' ἐπικύρου βιβλία, Contra Epicurum libri 611, b.
 Thucydides 108, f. 189, d. 215, d. 478, f.
 Timachidas Rhodius 369, a. 677, d. 678, c. 699, c.
 γλῶσσαι, Linguae 678, a. 53, c.
 τὸ δάπνον, Liber cœnarum 5, a. liber IX, 283, c.
 Timæus Tauromenites, Epitimus dictus 206, d. 272, a. 522, a. 523, c. 573, d. 602, f. ἱστορίαι, Historiz 153, d. 163, e. 250, a. 264, c. 327, b. 471, f. 589, a.
 Timarchus.
 περὶ τῶν ἐρατοειδῶν ἐμῶν, De Eratothenis Mercurio 501, f.
 Timocles.
 αἰγυπῆιοι, Egyptii 300, a.
 δακτυλῶν, Digitus 295, b. 385, a.
 δῆλος, Delus 341, f.
 δημοσάτυροι, Populares satyraz 165, f.
 διονυσιαῖς, Menades 223, b.
 δόρεως ταυτοκλείδης, Doreus Tautoclidean 567, f.
 δρακόντιον, Dracontium 237, d.
 ἐπιστολαί, Epistolæ 240, f. 243, b.
 ἐπιχαίρεκακῶν, Epichærecacos, gaudens alienis malis 241, a.
 ἥρωες, Heroes 224, a. 455, f.
 ἱκάριοι, Icarii 342, a.
 καύνιοι, Caunii 240, e.
 κένταυροι, καὶ δὲ γὰρ μὲν, Centaurus, five labrus 240, d.
 κοῖσαλα, Conisalus, unus ex ministris Priapi 430, f.
 μαραθῶναι, Marathoniz 570, f.
 νεαῖρα, Nezra, 567, e. 591, d.
 πολυπραγμων, Curiosus 327, f.
 πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολή, Ad Alexandrum epistola 595, a.
 πύκτης, Pugil 246, e.
 σαπφώ, Sappho 327, c.
 φιλοδικαστής, Philodicaſtes, five rabula forensis 245, b.
 ψευδολεστῶν, Pseudolestæ, falsi latrones 109, c.
 Timocrates Lacedæmonius.
 περὶ τῶν σφαριστικῶν, De lusu pilæ 15, c. 29, f.
 Timomachus,
 κυπριακά, Cypriaca 638, a.
 Timon Pyrrhonius Phliasius 158, a. 281, e. 558, e.
 σίλλοι, Silli, id est, mordaces joci liber secundus 160, a. liber tertius 251, c. 279, f. 424, b. 445, e. 601, c.
 Timon.
 πρόδεπνον, Prodipton, (merendam interpretari licet) 406, e.
 Timotheus Milesius poeta 122, d.
 κυκλωρον, Catulus 243, d.
 κυκλωπία, Cyclopia, Cycloppum officina 465, c.
 ναύτιλος, Nauta 338, a.
 Tryphon Alexandrinus 182, e. 299, a. 400, a.
 περὶ ἀττικῆς προσῳδίας, De Atticis accentibus 53, b.

περὶ

περὶ ὀνομασίων, Dererum appellationibus 174, e. 503, d. 634, d. 618, c.

Φυτῶν ἱστορία, Plantarum historia 78, a. 109, 114, b.

Typhon.

περὶ ζῴων, De animalibus 324, f.

Tyndarus Sicyonius.

ὁψαρτυτικά, De condiendis obsoniis 662, d. Vide supra Philotimus.

Varro, Menippeus cognominatus 160, c.

Vder Grammaticus 118, d.

Xanthus.

Λυδιακά, Lydiorum res gestæ, vel commentarii 404, a.

Xenarchus 63, f.

πένταθλος, Quinquentio 440, c. 441, e. 569, a.

πορφύρα, Purpura 225, c.

πρίαπ, Priapus 473, f.

σκύθαι, Scythæ 367, b. 418, e.

ὑπν, Somnus 559, a.

Xenochartus.

ἰδύμοι, Gemini 426, b.

Xenocles orator Atheniensis 134, e.

Xenocrates 186, b.

Xenophanes Colophonius 413, f. 476, d. 526, a. 576, c. 632, c.

ἐλεγεία, Elegiaca carmina 368, f.

παρωδαί, Parodæ 54, e.

Xenophon 177, b. 179, d. 186, e. 217, f. 510, c. 613, b. 673, f.

ἀγεσίλα, Agesilaus 144, b.

ἀνάβασις Κύρου, Ascensus Cyri 16, a.

49, b. 71, c. 150, f. 252, a. 390, c.

397, a. 390, c. 397, a. 476, b.

ἐλληνικά, Rerum Græcarum libri 217, f.

ἱέρων ἡ τυραννικός, Hieron. five Tyrannicus 121, d. 144, b. 165, f.

κυνηγετικός, Venatorius 368, e. 400, a.

περὶ ἵππικῆς, De Hippice, five equorum educatione 94, e.

οἰκονομικόν, Oeconomicon 103, c.

περὶ πόρων, De Vectigalibus 272, c.

τῶν περσῶν παιδεία, Persarum institutio 465, e.

ὡς τὴ παιδείας κύριος, De Cyri institutione 368, a. 373, d. 410, c. 424, b. 433, f. 496, c. 515, a.

συμπόσιον, Convivium 504, c. d. & f. 614, d.

ὑπομνήματα, Commentaria 54, e. 124, c. 165, a. 220, f. 544, d. 588, d.

Zenis five Zeneus Chius 186, c.

ὡς πατρίδα, Χίος, De patria Chio 601, f.

Zeno Citiensis.

ὡς πολιτείας, De republica 561, c.

Zeno Cynicus.

ὑπομνήματα, Commentaria 162, c.

Zenodotus.

ἐπιτομαί, Compendia 412, a.

Zenophanes.

συγγενικός, Congenitus 424, c.

Zopyrinus.

ὁψαρτυτικά, De obsoniis condiendis 662.

Ssss 3

Incer-

Incertorum auctorum opera, iis quibus adscribuntur
auctorum nominibus subiectis.

ἀγαθοί, Boni 248, c. 685, b.

Pherecrates, Strattis.

ἀγὴν δῶμα σατυρικόν, Agen, fabu-
la Satyrica 50, f. 586, c. 595, c.

Python Catanzus, Byzantius

Python, Alexander Rex,

ἄγνοια, Ignorantia 401, a.

Diphilus, Calliades.

ἀθλα, Certamina, fab. 171, e.

Stesichorus, Ibycus.

αἰγίμος, Ægimius 503, d.

Hesiodus, Milesius Cecrops,

ἀλίπτρια, Aliptria 123, c.

Alexis, Antiphanes.

ἀνθα, Antheia 567, a. 586, e.

Euniceus, Philyllius.

ἀσίς περιήγησις, Asia descriptio
70, a.

Hecatzus Milesius. Nesioti.

ἀντία, Antea 127, b.

Antiphanes, Alexis.

ἀντυλλῶν, Antyllus 108, c. 118, e.

Philetzrus, Nicofratus, Philo-
stratus.

ἀπολείπασα, Animo defecta 133, f.

Diphilus, Sossippus,

ἀργολικά, Argolica 86, f.

Argias, Dercylus.

ἀργυρία ἀφανισμός, Argenti obscu-
ratio 409, d.

Epigenes, Antiphanes,

γέραν, Grus 82, a.

Euphorion, Archytas.

γεωργικός, Rusticus 75, d.

Androton, Philippus Hege-
mon.

γεωργικά, Georgica

Quintilii Fratres 649, c.

δείπνον, Cœna 146, f.

Philoxenus Cytherius. Leuca-
dius.

ἡδυπάθεια, Vitæ molliities, incerti
& innominati est auctoris.

ἱστορία, Historia 95, f.

Callimachus, Zenodotus.

ἱστορία, Historia 232, e.

Ephorus, sive Demophilus ejus
filius.

ἱστορία, Historia 515, d.

Xanthus Lydius, Dionysius Scy-
thobrachion.

καμπυλίαν, Campylion 471, e.
562, c.

Araros, Eubulus.

κύκλωπες, Cyclopes 140, e. 524, f.
667, d.

Callias, Diocles.

κύπρια ἐπη, Cyprii versus 334, b.
682, d.

Hegesias, Stasimus. Halicarnas-
seus quidam. Cyprius.

ναυκράτειος κτίσις, Naucratis ædifi-
catio 283, d.

Apollonius Rhodius. Naucra-
rites.

ὁμοια, Similitudines 642, e.

Alexis. Antidotus.

πειρίθου, Peirithous 496, b.

Cri-

Critias. Euripides. πρὸς ἡδονῆς, De Voluptate 387, f.	Epimenides Cretensis. Telecli- des.
Theophrastus. Chamæleon. πόλεις, Urbes 86, e. 92, f. 140, a.	τιτανομαχία, Titanomachia 277, d.
Philyllius. Phrynichus. Aristo- phanes, vel quispiam alius.	Eumelus Corinthius. Arcti- nus.
πορφύρεα, Purpura 319, a. 431, a.	ὑπομνήματα, Commentaria 173, e. 654, d.
Timocles. Xenarchus. πρὸς κάσσανδρον πρὸς βασιλείας, Ad Cassandrum de regno 144, e.	Aristoteles. Theophrastus. ὑπνός, Somnus 572, c.
Theophrastus. Sosibius. σκηναί, Tentoria 628, e.	Alexis. Antiphanes. χείρων, Cheiron 364, a.
Plato. Aristophanes. συμμαχία, Symmachia 312, d. 314, a.	Nicomachus rhythmicus, Phe- recreates.
Plato. Cantharus. τελχινιακὴ ἱστορία, Telchiniaca hi- storia 282, f.	Drama incertum & vers. ex ea fab. 702, b.
	Incertus Poëta 613, a.

Incertorum Auctorum absque operum nomine
& indicatura.

Alexis, five Antiphanes 66, f.	Philarchus Atheniensis, five Nau- cratites 58, b.
Aristophanes, seu Plato 613, c. 628, c.	Plato, seu Aristippus 618, e.
Callias, five Diocles 306, a.	Nicostratus, five Philetærus 65, d.
Cantharus, five Plato 68, b.	Silennus, five Clitarchus, five Zeno- dorus 478, e.
Crates, five Demochares 215, c.	Scylax, five Polemon 70, b.
Hedylogus Samius vel Atheniensis 297, a.	

CAPUT

CAPUT XXI. De CLAUDIO ÆLIANO.

Æliani ætas & vita. 1. Varia Historia. 2. Historia animalium. 3. Tabula antiquioris ut videtur Æliani. 4. Epistola rustica. 5. Scripta Æliani deperdita. 6. Index scriptorum in Varia & animalium Historia allegatorum. 7.

I.

CLAUDIUS ÆLIANUS, Politiano & aliis male Helianus, Prænestinus a) vix unquam fines Italiz patriæ suæ egressus b) sed Græcorum c) Græcæque eloquentiæ amantissimus fuit. Audivit Pausaniam Rhetorem d) & Nicostrati simplicem venustatem. Dionisque Chrysostomi dictionem imitatus, Herodem Atticum tanquam suavissimum Rhetorum præ cæteris admiratus est. Magnam inde dictionis Atticæ facultatem & elegantiam sibi comparavit, ita ut Philostrato iudice ipsi posset certare Atheniensibus, & *μελίγλωσσος* sive *μελίφθογγος* h. e. *mellei oris* inde dictus sit, teste Svida, qui *ἀρχιερέα* quoque sive Pontificem e) fuisse, & Rhetoricam

- a) Svidas: *Ἀλιανὸς ἀπὸ Πρανεσῆς τῆς Ἰταλίας, ἀρχιερεὺς καὶ σοφιστὴς ὁ χρηματίζων Κλαυδίῳ, ὃς ἐπικλήθη μελίγλωσσος ἢ μελίφθογγος καὶ ἰσοφίσευσεν ἐν ῥώμῃ αὐτῇ ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδριανὸν χρόνων.* Quia vero Prænestini jus civitatis Romanæ habebant (Vide Jo. Mariz Svanesii libros 3, de Præneste antiqua editos Romæ A. 1680. 8.) hinc Romam patriam suam vocat Ælianus lib. 2. Var. Hist. c. 38. lib. 12. c. 25. & lib. 14. c. 45. & Philostratus de Sophist. p. 618. *Ἀλιανὸς* (male in codice meo MS. Philostrati bis legitur *Φιλιανὸς*) ἢ *Ρωμαῖος μὲν ἦν, ἡγήσκει δὲ ὡς περ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι.*
- b) Idem Philostratus testatur Ælianum ipsum de se prædicasse quod nunquam navem conscenderit, neque mare noverit, neque usquam profectus sit ultra fines Italiz. Atque ideo pluris etiam Romæ habitum esse *ὡς τιμῶντα τὰ ἔθνη* ut qui moribus patriis uris duceretur. At ipse Ælianus auctor est fuisse se Alexandriz, XI. ult. de animal.
- c) Vide Var. Hist. lib. 9. c. 32. & lib. 12. c. 25.
- d) Philostratus: *ἢ μὲν ἐπίπαν ἴδα ἕνα ἀνδρὸς ἀφ' ἑλεια προσβαλῆσαί τι τὴ Νικοστράτην ὥρας. Ἡ δὲ ἐνίοτε πρὸς Διῶνα ὁρᾷ καὶ τὸν ἐκείνῳ τόνον - - Παιουσάνῃ μὲν ὃν ἀκροᾷ τῆς ἐγένετο, ἰθαυμάζει δὲ τὸν Ἡρώδην ὡς ποικιλοτάτην ῥητορῶν.*
- e) Alius fuit 1) *Plautius Ælianus*, Pontifex, sub Vespasiano clarus, quem memorat Tacitus lib. 4. hist. c. 52. Mentio fit & 2) C. *Æliani* in plerisque editionibus Historiæ

cam Romæ professum esse memorat. Declamationibus faciendis parum aptum se expertus, f) ad scribendum se contulit, sub Imp. Elegæ Tttt
balo

floræ naturalis Plinianæ, inter auctores ex quibus composuerit Plinius librum tertium. Sed Jo. Harduinus ex MSS. recte ibi reposuit *Gellianum* qui allegatur lib. 3. c. 12. 3) *Emilius Ælianus* qui Cos. fuit sub Trajano A. U. C. 868. diversus à 4) *Cassio Æliano* præfecto prætorio sub Nerva Imp. apud Dionem l. 68. p. 770; qui rusticorum tumultuantium sub Domitiano caput fuit, teste Eutropio IX, 20. Confer Barthium p. 1488. Advers. 5) *Ælianus* patria (ut ipse videtur in præf. innuere) Græcus, Græcæque re militari quam Romanæ peritior, qui ad Adrianum Imp. *Tactica* scripsit, & in illis testatur se de hoc argumento olim sermones fecisse Nerva Trajano imperante cum Frontino viro consulari. Hunc Tacticorum scriptorem cum Cl. Æliano nostro confundunt Vossius de Hist. Gr. & alii viri docti: sed antiquiorem atque adeo diversum esse probe possit Vossium & Tillemontium T. 2. hist. Imperatorum p. 995. seq. notavit Jacobus Perizonius Vir clariss. in prolegomenis ad varias historias Æliani, Non plane constata idemne cum hoc Tacticorum scriptore sit 6) *Secundus Ælianus* laudatus Martiali lib. 12. Epigr. 24. vel 7) *Ælianus* amicus Apollonii Tyanensis, de quo Philostratus in hujus vita l. 7. c. 8. fig. 8) *Ælianus Platonici* cujus *hymnometata in Timæum Platonis*: laudat Porphyrius in Ptolemæi Harmonica & Proclus ad Timæum, l. 1. Vossius de viribus rhythmi p. 82. 83. & 111. 9) *Pappius Ælianus* Cos. sub fratribus Antoninis, A. U. C. 915. nisi potius cum falsis à Norisio editis legendum *Lollianus*; 10) *Ælianus* qui A. U. C. 936. & 939. Cos. fuit sub Imperatore Commodus. 11) *Ælianus* qui Cos. fuit A. U. C. 975. idem forte cum *Flavio Æliano* qui Præf. prætorio sub Alexandro Severo, memoratur in inscriptione veteri apud Gruterum p. 491. ut conjicit Jo. Glandorpheus in Onomastico Romano p. 20. 12) *Celsus Ælianus* de quo Julius Capitolinus in Maximo & Balbino c. 17. 13) *L. Ælianus* unus ex sex Tyrannis qui inter initia Diocletiani imperium usurpavere, cujus mentio apud Eutropium lib. 9. sect. 20. & cujus nomen à Foucaultio nuper inventus re-fertur in memoriis literariis Gallicis Trivultinis Anni 1703. p. 35. Vide & Tillemontii notam 12. ad vitam Gallieni T. 3. Historiæ Imperator, ubi et nomen mentio alterius *Asii Pompeii Æliani*. 14) *Ælianus*, Probiani in proconsulatu Africae sub Constantino M. successor lib. 1. codicis Justiniani tit. 38. & Augustin. Epist. 68. sive 88. edit. Benediction. 15) *Ælianus* ad quem Gregorius Thaumaturgus scripsit expositionem fidei laudatam Basilio Magno Epist. 64. 16) *Ælianus* Dux bellicus sub Imp. Valente, de quo Svidas in Αἰλιανός. 17) *Ælianus* Prætorio præfectus sub Imp. Zenone. Vide Cujacii observationes. lib. 16. c. 14. 18) *Ælianus Meccius* (Μέκκιος) Galeni præceptor qui cum laudat libro de Theriaca ad Pampophilium T. 1. p. 470. Hicce omnibus ætate prior 19) *Emilius Ælianus* Cordubensis, de quo Suetonius in Augusto c. 51.

f) Philostratus de Æliano nostro: *ἑαυτὸν ἐν διασκευῇ ὡς μάλιστα ἐκ ἐπιτηδεῶν, τῷ συγγράφειν ἐπέδωκε, καὶ ἐθαυμάζει ἐκ τούτων.*

balo vel primis annis Alexandri Severi, g) ac celebs sexagesimum, ultra ætatis æmum vixit. h).

H. Ex ejus scriptis exstant ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ βιβλία ιδ. Variz Historiz sive Historiz per saturam lib. XIV. i) quod opus Johanni Stobzo k) laudatur sub titulo *ισορία* vel *σύμμιχ* Θ. *ισορία*, Stephano Byz. l) *ισομυκής Διαλέξεως*, Svidæ m) *πρὶς ποικίλης ἀφηγήσεως*. Quamquam vero parum verisimilis videtur sententia virorum doctissimorum, qui vel ob styllum minus quam in historia animalium limatum extremam operi manum auctoris accessisse negant n) imperfectumque relictum o) esse aut excerpta tantum illius exstare contendunt: p) Non absurde tamen suspiceris prologo & Epilogo & quibusdam forte libris truncatum ad nos pervenisse. Nam Stobzus & Svidas nonnulla ex eo proferunt quæ in editis desiderantur, & liber quintus in binos à librario divisus esse videtur, cum sextus liber intercedit. Prætereo quod libri decimi quarti extrema varie tubata sunt in codd. & editionibus: & quod librum XVII. in Bibl. Cæsarea extare illatum à Jo. Sambuco ex Mugii Tredecimviri Argentoratensis fide tradidit Scheferus & Kühnius, de qua re Lambecii & Nesselii silentium jubet nos addubitare. *Inscriptiones capitum* ab ipso Æliano non esse disputat Gisbertus Cuperus in variis suis observationibus p. 302. seq. in quibus plura istorum librorum loca erudite illustravit, tum Scheferus ad præf. & lib. 3. c. 24. ac Perizonius ad IV, 4. & 19. Lectum hoc Æliani opus etiam ab Eustathio, qui illud respicit in suo ad Homerum commentario, locis ad minimum decem. *Græce* primus edidit cum Heraclide de politijs, Polemonis, Adamantiique Physio-

gnomi-

2) Hoc ex eo probant viri docti, quod equalis fuerit Philostrati junioris, & Athenæi Dipsophilas subinde fide in variis suis historiis secutus, quod postremum in primis observavit & luculenter demonstravit præstantissimus Perizonius. Cæterum Vossius lib. 4. c. 93. de idololatria merito Jac. Grevinum reprehendit, cui Ælianus noster Plinio Nat. historie scriptore antiquior est lib. & capite 3. de venenis.

h) Philostratus: *ἔβιω γὰρ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, καὶ ἐπὶ ταῦτα ἐκ ἐπὶ πασὶ Παιδοποιῶν γὰρ παρηγοῶτο, τὸ μὴ γῆμαί ποτε,*

i) Licet plures fortasse auctor scripsit, ut statim dicam.

k) in Florileg. l) in *Χρόνησ* Θ.

m) in *ἀσέλγεια*. Idem tamen *ποικίλην ἱστορίαν* vocat in *Δῶς, καὶ καὶ Φιλωθύρτες*:

n) G. J. Vossius de Hist. Gr. p. 218.

o) Jo. Cleirus i. artis Criticæ p. 89.

p) Jo. Scheferus p. 149. de stylo & Kühnius ad Ælianum.

Ælianum.

p) Vide Kühnii præfat. & Perizonii notas ad librum 6. c. 1.

gnomicis & Melampode *Camillus Perusius* Romæ 1545, 4. *Latine vertit Julius Vultejus* Wæteranus Basil. ap. Oporin. 1548, 4. & Lugduni 1567, 12. apud Joh. Tornæsum. *Græcè & Latine* in collectione auctorum qui exemplaviturum & vitiorum conscribere, per Jo. Heroldum Basil. 1555. Porro dū versione Vultejī à *Conrado Gesnero* hinc inde emendata & illustrata quibōdam notulis Tiguri, inter *Æliani* opera A. 1556. fol. & cum versione Vultejī ad Græcum denū collata Lugduni apud Jo. Tornæsum 1587. 1610. & 1626, 12. & Genev. 1599. 1630. Parisi. 1618, 12. in quibus editionibus Gesneri observationum ratio habita, sed *Jf. Casauboni* emendationes ac conjecturæ paucissimæ insertæ. Multis annis post, egregie de hoc opere promeritus est Jo. Scheferus, qui denū recensitum cum Vultejī versione edidit, notisque & indice rerum phrasiumque græcarum illustravit Argentorat. 1647, 8. & secundis accuratioribus curis ibid. 1662, 8. Equidem MStis codd. destitutum se fatetur vir doctus, multa tamen ex ingenio feliciter castigavit, & erudita luce perfudit, ostensis etiam interpretis erroribus, quanquam est ubi in Schefero quoque Græcissimi peritiam non ab re desiderarunt Kühnius & Perizonius. Editionem hanc Scheferi alteram omittis ejus notis æque indice, appositisque in horum locum paucis suis emendationibus & conjecturis ex ingenio profectis recludi curavit Tan. Faber Salmurii A. 1668, 8. professus se græcum *Æliani* contextum quanta maxima fieri potuerit diligentia recensuisse, & ubi res postulabat emendavisse. Sed hoc minime factum in editione illa deprehendit Perizonius, qui in nulla editione vitiosum magis contextum *Æliani* affirmat exhiberi. Scheferus editione secunda haud contentus, quam male à typographo habitam queritur in commentario ad Phædrum pag. 227. amissis plerisque schedis in quibus annotaverat quæ addi quæ demi immutarique vellet; Varias *Æliani* historias tertiis curis illustrare est conatus, quas post ejus fata q) in lucem edidit Vir Græce doctissimus *Jochimus Kühnius* Professor Argentoratensis ante paucos annos & ipse non sine magna elegantiorum litterarum jactura denatus. In hac insigni editione quæ prodiit Argentorati A. 1685, 8. non modo contextus longe emendatior cum Vultejī versione passim castigata & Scheferi notis auctioribus exhibetur, sed & *Georgii Matthiæ Kanigii* & Kühnii doctissimæ notæ sunt adjectæ, in quibus & scriptor illustratur, emendaturque, dictioque ejus explicatur, & errores Vultejī, Scheferi ac Tan. Fabri notantur, tum præter fragmenta *Æliani* à Kühnio collecta indicemque

T III 2

græ-

q) Obiit Upsaliæ 7. Cal. April. 1679.

græcum longe locupletiorum & elenchum auctorum ab Aeliano allegatorum accedunt variz lectiones ex tribus Codd. MSS. Parisiensibus, quas à Norcopenfi Episcopo Schæferus acceperat. Denique vir doctissimus & accuratissimus *Jacobus Perizonius* præclaram hujus operis editionem curavit Lugd. Bat. 1701, 8. ad quam concinnandam usus est binis Codd. MSS. uno Fred. Sluiskeni altero Bibl. Lugdunensis Batavorum Academicæ: præterea à clariss. Viri Job. Boivinio edoctus de lectionibus locorum dubiorum ex tribus Codd. Bibl. Reg. Paris. 2083. 3064. & 3132. (quas negligenter collectas Schæferus habuit) & à Grævio nactus variationes quas ex duobus MSS. Mediceis & uno Mediolanensi notaverat Marquardus Gudius. His subsidiis instructus, collatisque superioribus editionibus, Romana præsertim & Gesneri, quas reliquæ fere omnes (exceptis non adeo multis ex conjectura modo vera modo falsa per editores immutatis) insequuntur, contextum Aeliani multo quam ante exhibuit correctiorem, versionem Vultejj ita emendavit integramque recensuit ut nova possit videri, deinde totum opus commentario luculento ornavit, quo & dictio græca & historia atque antiquitates erudite & jucunde illustrantur. In hoc subinde lector ad Schæferi & Kühnii notas remittitur, quas ne suæ editioni adjungeret, typographi Argentoratensis precibus suo Aelianum metuentis impeditus fuit. Sed & fragmenta Aeliani adjunxit, monens Kühnium, non pauca præter rem & facili nimis suspitione ad Aelianum auctorem prætulisse. Indices quoque Perizonianæ editioni locupletissimi subjiciuntur, præcipue utilisimus ille & singulari plane studio atque ac curatione confectus, quib. Græca Aeliani dictio explicatur. *Epitoma* ex Aeliani variis historiis & historia animalium usum esse Michaëlem Apostolium, notat passim ad hujus proverbia Petrus Pantinus. *Germanicæ* quoque Varias Aeliani editas esse Stetini 12mo, interprete *Gotfrido Wilhelmo Sacerio*, legas in Pandectis Brandenburgicis Christophori Hendreichii.

III. ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ τ) ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ s) *Bella & Historia Animalium, sive de animalium solertia ac proprietatibus libri XVII. τ)* in quibus similiter ut in libris Variarum fecerat, jucunde ac breviter res quæ

τ) Ita hos libros compendii causa laudat Svidas.

s) Ita in MSS. & in editionibus & ab Eustachio in Iliad. α. p. 44. hi libri inscribuntur. Neque alium titulum Emanuel Philo præfixit suis jambis quos de animalibus ex Aeliano fere collecta materia composuit.

η) Non tantum XVI. ut scribit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, Gyllii ex Aeliano collectanea secutus.

quæ sibi notatu dignæ videbantur χρηματισμῶν more, nullo servato rerum ordine, interdum etiam in uno brevi capite admodum diversa (confer VII, 45.) describit, tractans ad alliciendum varietate ipsa lectoris animum ποικίλα ποικίλως, ut in Epilogo ait. Præcipua colligit non modo ex Aristotele & aliis qui ante eum de animalibus scripserant, ceterisque scriptoribus omnis generis; sed & ipse nonnulla nova à se observata attulisse se profitetur, u) selectumque ac styli suavitatem addidit, atque narratis mutarum animantium virtutibus homines * dat in rubrem, aut ab illis exempla capere docet sibi. Nonnulla etiam fabulosa exponens, testatur se iis non temere habere fidem ut XII, 21. 38. Sic XVII, 14. Εγὼ μὲν ἂν πεπίστευκα, εἰ ἢ ἕτερος Εὐδόξῳ πείθεται, πιστεύεται. &c. & 18. οἱ Φανέται τῷ πιστῷ πισυνέτω, εἰ ἢ ἕσθιν τοιαῦτα, μὴ προσεχέτω. & XV, 8. ubi de muliere in mustelam versa ab Hecate, ἡ μὲν ἂν Θεὸς ἴλεως ἔσω, μύθους ἢ ἐὼ καὶ μυθολογίαν ἀλλοίς. & 16. Ἡρόδοτον ἢ ἀξιώ μὴ μοι κηρύειν εἰ μύθοις ἐγγράφωσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἐχέων ὡδίνου λέγει. & XIV, 18. ubi de Hippomane: Καί ἴσως λέγουσι τι εἰ λέγοντες, ἴσως ἢ ἄδὲν λέγουσι. Ἄ δ' ἂν ἤκησα, ὑπὲρ τῶν αἰσιν. XIV. ult. καὶ μέντοι καὶ Διαιμυθολογησάτα μικρὰ ἅττα ἐν μακρῇ τῇ συγγράφῃ ἢ ἄδὲν ἀλλ' ἢ Διόναπαυσάτω τὴν ἀκοήν καὶ ἐφησθῆναι τὸν λόγον. Adde VII, 22. & 40. IX, 14. XI, 11. & ult. λέγει δὲ Ἀπίων, εἰ μὴ τερατεύεται &c. XII, 3. λέγουσιν ἀγύπτωι καὶ ἐμὲ μὲν ἤκησα πείθεσθαι. Affirmat autem se maluisse in hujuscemodi rebus tempus atque otium suum impendere, cum ad multo majora adspirare, gravitatem auctoritatemque apud vulgus sibi comparare, atque inter potentēs in aulis Principum viros censeret, magnasque divitias sibi conquirere potuisset. Ἀλλ' ὁ μοι φίλον, inquit, συνίσθεις πλεονεξίαν ἀριθμεῖσθαι καὶ συν' ἐκείνοις ἐξισταχέσθαι. Εἰ ἢ ὧν καὶ ποιεῖται σοφοί, καὶ ἀνδρες φύσεως ἰδέιντε ἅμα καὶ κατασκέψασθαι θεοὶ καὶ συγγράφεις ἐκ πείρας εἰς τὸ μικρὸν προσελθόντες ἐαυτὺς ἤγειραν, τῶν τοῦ καὶ ἐμαυτὸν ἀμυνέμενος ἕνα περὶ ὧν αἰσιν καὶ ἐθέλω, δηλον ὡς ἀμείνων ἐμαυτὸν συμβαλὸς εἰμι τῆς ἐξ ἐκείνων κρίσεως. Βελούσην γὰρ ἂν μαθήματα ἐν γὰρ περ ἀρετὴν ἐμὸν ἀρετὴν ἀνδρῶν μοι, ἢ τὰ ἀδόμενα τῶν πάντων λυσίων γρηματὰ ἅμα καὶ κτήματα. Copiosis & locupletibus adnumerari & ex illorum ordine censeret non libet. Quod si de numero hominum natura studiosorum, inter quos &

T t t t 3

Poëte

u) ὥσα γὰρ αὐτὸς ἄλλα πλᾶσσαι ἐκ ἐδυνάμην, ὅτι δὲ ἔγγον πολλὰ ἐπέδειξαμην. ἥδ' ἐμὸν καὶ εἰπόν τῶν ὧν καὶ ἄλλ' εἰπεῖν διαγὰρ τῆς πείρας τῆς δ' αὐτοῦ ἐλθόν. XVII. ult.

* hujus rei exemplum vide VI. 2. VII. 10. seq. VIII. 3. 9. IX. 7. &c. Vitiæ quoque brutorum animalium persequitur ut VII. 19. seq.

Poeta sunt eruditi & Philosophi ingeniosi & alii scriptores rerum experientia clari, etiam ipse unus esse cupio & enitor, multo sane honestiore loco & dignitate majorem quam pro illorum consilio futurum me confido. Ita enim sentio, ut vel unam aliqujus egregie discipline portiunculam potius quam celeberrimis ducissimorum quorumvis opes atque possessiones mihi accedere optarim. Quod si Vosstus in appendice observationum ad Melamp. 38. Ælianum historiarum animalium auctorem scriptore variarum historiarum integro seculo juniorem esse pronunciat, merito à clarissimo Perizonio reprehenditur, eundem utriusque operis parentem confirmante variis argumentis probabilibus à scribendi genere & phrasi petitis. Suspicio autem si. Vosstium lapsus memoria & Tacticorum auctorem pro scriptore variarum historiarum dicere voluisse. De capitum distinctione hæc Conradus Gesnerus: *An per capita ipse Ælianus suos libros divideret (ita sane videtur) an alius quispiam, non habeo quod affirmem. Ego ut in vetustissimo codice MS. capitum numeros & argumenta repeti, ita curavi describenda. Ælianus quidem an ipse destinxerit & inscripserit capita, dubitari potest: quum & argumenta in capitibus proximis, ut nunc sunt distincta, interdum plane coherent: & ipsa etiam dictionis ratio alicubi, non capitum novum initium fieri, sed cum præcedente continuari sermonem loquatur: Nam & alibi plures ejusdem argumenti historia in unum caput recte sunt conjuncta. Utrumque est, sic esse divisum librum non inutile fuerit.* Primus librorum de animalibus ex MS. codice Cardinalis Georgii Armaignaci Latine vertit Petrus Gyllius Albienfis. Sed ejus versionis duplices existant exque longe inter se discrepantes editiones. Una Lugd. 1535, 4. apud Gryphum, cum libro ejusdem Gyllii de piscium Massiliensium Gallicis & Latinis nominibus. In hac ampliora excerpta tantum ex Æliano contineri dixeris, ita quæ de singulis animantibus ille pluribus locis scripserat per XVI. digessit libros & ordinem plane mutavit, & multa omisit, & ex Oppiano aliisque plura adjecit. Itaque Conradus Gesnerus cum hoc opus ex duobus MSS. primum Græce ederet inter Æliani opera, Tiguri 1556. fol. Gyllii quam addidit versionem se in ordinem revocasse & supplevisse testatur, alienaque ab Æliano omisisse & in suum de animalibus opus suis quæque locis transtulisse. Postea vero Lugduni A. 1562, 8. apud Gvil. Rovillium excusa est versio Gyllii integra nullis omissionibus interpolationibusve inquinata sed suo ordine libros XVII. Æliani integros latine exhibens, cum ejusdem Gyllii descriptione elephantum & Demetrii CPol. libris de cura accipitrum canumque latine translatis. Ab eo tempore Ælianus de animalibus ex *græcolatina* Gesneri editione recusus est Lugduni apud Joh.

Jo. Tornaxium. Nonnulla hujus Operis loca feliciter illustrat accuratissimus Scriptor Lambertus Bos in Observationibus Criticis cap. XXXIV.

IV. Inter Æliani hujus opera à Gesnero quoque edita sunt ΤΑΚΤΙΚΑ sive *de instruendis aciebus liber* ad Adrianum Imp. qui à Sixto Arcerio aliisque quam plurimis sine controversia ei tribuitur. At enim jam supra ex Tillemontii & Perizonii verissima observatione monui, alium atque historiarum scriptore integro prope seculo antiquiorem esse auctorem Tacticorum, qui Græcæ rei militaris peritia imprimis pollere se prædicat, Romanæ non item; & cum Nerva Imp. cumque Frontino Formiis de hoc argumento sermones contulisse se scribit k) cum alter Ælianus nec militaria curasse nec frequentasse aulas Imp. videatur, & præterea Romanus fuerit, scripseritque circa tempora Alex. Severi. Non alienum tamen erit ab hoc loco etiam de Tacticis illius quisquis fuit Æliani breviter agere, qui in MSS. & prioribus edit. simpliciter dicitur *Ἀλιανὸς* non *Κλαυδίου Ἀλιανός*, ut in Scriverii & Arcerii editionibus, *Franciscus Robortellus* primus edidit sub titulo quem Gesnerus est secutus, *πεὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλλήνων*; *de instruendis copiis more Græcorum*: quod argumento sane perquam respondet, videtur tamen vocabulum *Ἑλλήνων* in MSto haud reperisse Robortellus, certe in ipso libri titulo interiore omisit, uti *Theodorus Gaza* quoque in sua versione vulgata Colon. 1524, 8. Paris. 1532. 8cc. *Æliani de instruendis aciebus opus ad Divum Hadrianum à Theodoro Thessalonicensi latinum factum & Antonio Panormita Alphonfi Regis Præceptoris dicatum*. Robortelli perquam elegans editio, in qua seorsim Græca Æliani ex tribus MSS. recensita & variis picturis atque imaginibus partim è MSS. partim à Robortello adjectis, illustrata: seorsim ejusdem Robortelli latina versio ac denique translatio latina Theodori Gazæ exhibi-

k) Verba ejus in proem. *τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Τακτικὴν θεωρίαν πολλοὶ τῶν προῦντων συνεγράψαν ἐκ ἔχοντες ἢ ἡμεῖς ἐν τοῖς μαθημασιν ἐπιστεύθημεν εἶναι ἔχειν. Ἐαυτὸν δὲ περὶ τὴν ἑλληνικὴν ταύτην συντάξαι τὴν θεωρίαν, ὅτι τοῖς ἡμετέροις οἱ μετ' ἡμῶν πρὸ τῶν ἀεχαρατέρων προσέξωσι συγγραμματα. Τῆς δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τοῦ μετ' ἡμῶν τοῦ δυναμῆως καὶ ἐμπειρίας ἐκ ἔχουσιν γνώσιν (οὗτοι γὰρ ὁμολογοῦν ἀληθῆ) ὅκνη κατεχόμεν περὶ συγγραφῆν. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θεοῦ πατρὸς συ. Νέρβα συμβαλὼν παρὰ Φροτίνῳ τῶν ἐπισήμων ὑπατικῶν ἐν Φορμίας ἡμέρας ἵπας διέτριψα δέξαν ἐπενεγκαμένῳ περὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἐμπειρίαν, συμβαλὼν τ' ἀνδρὶ εὖρον ἐκ ἐλαττονα σπαθῆν ἔχοντα εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τοῦ θεωρημένην μάθησιν, ἡξάμην ἐκ ἐπὶ περιφρονεῖν τῆς τῶν Τακτικῶν συγγραφῆς. &c.*

exhibentur, prodit Venetiis A. 1552. 4. & in Soceri mei Bibliotheca exstat referta quam plurimis annotationibus MSS. viri docti. Utramque versionem in sua Græcolatina Æliani operum editione recudi curavit *Conradus Gesnerus* Tiguri A. 1556. fol. Ab eo tempore Gæzzæ translatio sæpius recusa est cum *Vegetio*, *Frontino* & aliis scriptoribus rei militaris à *Godeschalco Stewechio* & *Petro Scriverio* illustratis Lugd. Bat. 1592. 8. & 1607. 8. Denique Æliani liber græce cum nova versione & animadversionibus *Sixti Arcerii* editus est Lugd. Batav. 1613. 4. adjectis ex *Xenophonte*, *Diodoro Sic.*, *Polybio* aliisque pugnarum quarundam descriptionibus. Ex hac *Arcerii* versione libellus Æliani latine recusus legitur in scriptoribus rei militaris ex recensione *Petri Scriverii* Lugd. Bat. 1632. & 1644. 12. & *Vesaliæ Cliviorum* 1670. 8. *Isaacus* quoque *Casaubonus* Æliani *Tactica* ex codice Regis Galliz emendata & notis à se illustrata editurum se recepit præfat. ad *Polybium*. Codicis illius MS. ex *H. Stephano* & *Rigaltio* meminit etiam *Arcerius* in notis p. 155. ipse alioqui ad editionem suam adornandam nullo manu exarato codice usus. Gallice Æliani *Tactica* transtulit *Ludovicus de Machault* Paris. 1615. fol. Anglice *Johannes Bingham* Lond. 1616. 8. Æliani laudat *Leo Imp.* in *Tacticis* p. 62. 90. & 91. edit. *Meursii*. *Constantinus Porphyrogenetus* c. 1. καθὼς Αἰλιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ γεγραπτες τὰ Τακτικά λέγουσι. Porro cap. 2. testatur Ælianus se singulatim acturum quoque fuisse de instructionibus classicis. Περί μὲν τῶν ἐν ταῖς ναυμαχίαις σωματικῶν ὑπερὸν ἐγὼ μὲν. Et fuerunt qui *Gesnero* affirmarent librum hujus argumenti Æliano auctore exstare in Bibliotheca Christianissimi Regis & Palatina quæ in Vaticanam transiit. Sed nemo hæcenus fuit qui extenebris proferret & in lucem ederet.

V. Ad Æliani insuper referuntur *Epistolæ* XX. quibus inscribitur titulus : ΕΚ ΤΩΝ ΑἰΛΙΑΝΟΥ ΑΓΡΟΙΚΙΚῶΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ. Ex Æliani *Epistolis rusticis* ita ut de pluribus hæc sint selectæ, scriptæ nominibus agricolarum Atheniensium, ut diserte prodit *Epistola* ultima his verbis : εἰ δὲ σοφώτερα ταῦτα ἐπέσταλταί σοι ἢ κατὰ τὴν τῶν ἀγροῶν χορηγίαν, μὴ θαυμάσης. οὐ γὰρ εἰμὶν ὅτε ἄνθρωποι, ἀλλ' Ἀθηναῖοι γεωργοί. Hæc primum Græce vulgatæ sunt ab *Aldo Manutio* in collectione *Epistolarum Græcarum* Venet. 1499. 4. deinde latine versæ à *Sebastiano Gulianbeckio* Tigurino, & cum ejus versione recusæ inter Æliani opera *Conrado Gesnero* curante junctim edita Tiguri A. 1556. fol. Denique in collectione *Epistolarum Græcarum* Græce & latine sub falso *Jacobi Cujacii* nomine prelis subjectarum Genev. 1606. fol. 417. seq. quod propterea noto quia in

in illius editionis indice Æliani nomen video prætermissum. In Actis Eruditor. A. 1696. p. 101. pro *Aciano* legendum *Æliano*.

VI. Scripta Æliani deperdita sunt libri tres vel etiam plures περὶ προνοίας de divina providentia, ex quo proferuntur quædam à Svida in ἀβασάντος & alibi: atque ab Eustathio ad Homerum & ad Dionysium Periegetem, ut notatum Kuhnio & Perizonio in Æliani fragmentis. Diversusne, an (quod clarissimo Perizonio videtur) idem cum hoc de providentia fuerit liber περὶ θεῶν ἐναργειῶν, de divinis sive divina providentia declarationibus manifestisque documentis, non plane exploratum est. Laudatur à Svida in ἀνεμάχαστο, ἐνστάτης, καλλιγόλας, ὠψιόδη. Ex eodem sunt quæ refert in ἰαχην. In hoc opere adversus *Epicurum passim disputaverat Ælianus, itaque illud respicitur à Casaubono cum in commentariis ad Athenæum memoratur Ælianus de doctrina Epicuri, qui qualis sit aut quando vixerit scire se potuisse negat Scheferus in limine notarum ad varias historias.

Fuit præterea scripta Æliano κατηγορία ἔ γυνιδῶ, accusatio Gynnidis, ** sive hominis effeminati, de qua hæc Philostratus in Æliani vita: Εὐτυχῶν δὲ πρὶς αὐτῷ φιλόστρατος ὁ λήμιδος βιβλίον ἐστὶ παρέχειρον ἔχοντι καὶ ἀναγινώσκοντι αὐτὸ σὺν ὀργῇ καὶ ἐπιτάσει ἔ φθέγματι, ηἴτο αὐτὸν θ, τι ἀνδράζοι; καὶ ὅς, ἐκπεποιητὰ μοι, ἐφη, κατηγορία ἔ γυνιδῶ. Καλῶ γὰρ ἔγωγε τὸν αὐτὸν καθεμένον τυράνον, ἐπεὶ δὲ ἀσελγεία πάσῃ τὰ Ῥωμαίων ἤχυνε. Καὶ ὁ φιλόστρατος, ἐγὼ σε, εἶπεν, ἐθαύμαζα αὐτὸν εἰ ζῶντος κατηγορήσας. Εἶναι γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸν τυράνον ἐπικόπτεον ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἐπεμβάινειν καμμένῳ, παντός. Hunc olim Lemnius Philostratus librum quendam in manibus habentem reperit, quem cum indignatione ἔ vocis intentione legebatur. Et cum ille quid esset quæreret, Gynnidis accusationem à se elaboratam dixit. Sic autem vocare se Tyrannum, qui paulo ante Romanum imperium tenuerit, eique omni genere libidinis surpem inusserit maculam. Cui Philostratus: admirarer, inquit, si viventem accusasses. Siquidem viventem Tyrannum stylo perstringere, viri opus esse censeo: in jacentem vero invehi, cuiusvis. Tyrannum cuius accusationem scripsit Ælianus, non Domitianum, ut Vossio & aliis viris doctis videbatur, sed Elegabulum fuisse pulchre probat de scriptore nostro præclare promeritus Jacobus Perizonius. Confer Tristandum T. 2. p. 322. seq.

Uuuu

VII.

* Epicureos tangit idem Ælianus VII. 44. animal. Ἐλέφαντες μὲν ἔν θεός προσκυνῶσι, οἱ δὲ ἄνθρωποι εἰ ἀραγε εἰσὶ θεοὶ, καὶ ὄντες εἰ φροντίζουσιν ἡμῶν, διαπορεύσι.

** De hac voce confer Svidam in ἀρρεν.

VII. INDEX SCRIPTORUM in Æliani Variis Historiis allegatorum, depromptus ex editione Perizoniana.

Æ Sopus X. 5.
Alcman I. 27. XII. 36. & 50.

Alexis X. 6.
Anaxagoras de regno IV. 14.
Anaxilas Comicus I. 27.
Androtion VIII. 6.
Archilochus IV. 14.
Aristophanes I. 18. II. 13.
Aristophanes Byzant. XII. 5. 1.
Not.
Aristoteles I. 14. & 15. II. 26. V. 3.
Callimachus I. 15.
Charon Lampfacenus I. 15.
Cratinus II. 13. p. 88.
Critias X. 13. & 17.
Damon III. 14.
Dion VII. 1.
Ephorus XIII. 23.
Epitimidus IV. 7.
Eumenes Cardianus III. 23.
Eupolis in Marica XII. 30.
Euripides II. 12. XII. 15.

Herodotus II. 41. ubi ejus fidem quasi dubiam videtur adstruere.

Hesiodus IX. 28. XII. 20. & 36.
Homerus III. 9. VI. 9. VII. 2. & 8.
X. 18. XII. 1. XIV. 27. 36. 44.
& 64. XIV. 23.

Lafus XII. 36.
Menander III. 14.
Mimnermus XII. 36.
Oracula. III. 43. 44. 45.
Pausanias XII. 61.
Philippides XII. 31.
Pindarus IX. 15. XII. 36.
Plato IV. 15. VIII. 2. XII. 25.
Posidippus I. 26.
Theophrastus II. 38. IX. 11.
Theopompus III. 18. 13. Not. VI.
12. VII. 2.
Thucydides XII. 50.
Timæus XII. 29.
Xanthus IV. 26.
Xenophon VII. 14. XIII. 32.

Index Scriptorum in Historia animalium ab Æliano laudatorum, recens à me additus.

Achæus ὁ τῆς τραγωδίας ποιητής
VII. 47.
Αἰγυπῖος λόγος XI. 10. 11. & c.
Æschylides ἐν τοῖς περὶ γεωργίας
XVI. 32.
Æschylus IX. 42. XII. 8. Eleusinius

VII. 16. ubi de ejus morte
Ἀγαμέμνων VII. 41.
Ἀμφιαράω XII. 9.
Γηρόλοφω XII. 9.
Δικτυαλοῖς VII. 41.
Σισύφω XII. 4.

Agā

Agatharchides V. 27. XVI, 27.
 Alcmæon Homerum imitatus XI, 3.
 Alexander ἐν τῷ περίπλῳ τῆς ἐρυ-
 θρᾶς θαλάσσης XVII, 1. Myn-
 dius III, 23. IV, 33. V, 27.
 Amometus (Ἀμώμητ) XVII, 6.
 Amyntas V, 14. ἐν σαυμοῖς XVII, 17.
 Anacreon IV, 2. VII, 39.
 Anaxagoras VII, 8.
 Anaxippus ἐν ἐπιδικαζομένῳ XIII, 4.
 Antenor ἐν λόγοις Κρητικαῖς XVII, 35.
 Antiphon ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον,
 V, 21.
 Apelles pictor IV, 50.
 Apicius III, 42.
 Apion XI, ult.
 Apollinis oraculum fide dignum
 omni cuiuscunque ὄντος τε υγιαίνει
 καὶ ἔρρωται ἢ φθῆναι XIII, 21. ἐν τοί-
 ρον ὁ πάντα εἰδὼς Τρίτωνας ἐναί-
 φησι, ἡμᾶς ὑπὲρ πάντων ἀξιοπο-
 εῖν ἔχει. id.
 Apollodorus ἐν τῷ Θησιακῷ λόγῳ
 VIII, 7. 12.
 Apollonius Rhodius (ἡ Ναυκρασί-
 ης) XII, 23. locus est ex Arche-
 nzi VII, p. 283.
 Apollonophanes Comicus VI, 51.
 Archelaus II, 7.
 Aristæas VI, 51.
 Aristippus à matre Arete edoctus
 III, 40.
 Archilochus XII, 9.
 Arionis Methymnzi hymnus in
 Neptunum, & Epigramma
 statuz Arionis subscriptum
 XII, 45, adde II, 6.

Aristagoras XI, 10.
 Aristocles Poëta Eleg. XI, 4.
 Aristophanes XII, 4.
 ἐν ὄρεσιν IV, 42. XVI, 5.
 Aristophanes Byzant. 1, 38. VII, 47.
 & 39. ex quo loco colligas in
 Anacreontem scripsisse.
 Aristoteles II, 39. 49. 52. III, 40. 45.
 IV, 6. 58. V, 8. 11. 14. 27. 34.
 42. VI, 3. 14. VII, 7. 13. 40.
 VIII, 1. 9. IX, 6. 7. 10. 39. 42. 64.
 XI, 12. 18. XII, 6. 12. 14. 35. 40.
 XIII, 4. XV, 28. XVI, 33. 41.
 XVII, 15. 20.
 ὁ ἔγκομαχ. II, 34. VIII, 64.
 ἐ τῇ ἡ περὶ ζώων XVII, 7.
 Aristoxenus II, 11. VIII, 7.
 Artemo ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν Κλαζομένων
 XII, 38.
 Autocratis Τυμπαησαί XII, 9.
 Babylonii & Chaldæi Astrologi. I, 22.
 Brachmanes XIII, 18. XVI, 20.
 XVII, 5.
 Callias ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν περὶ τὸν Συ-
 ρακῆσιον Ἀγαθοκλέα λόγων
 XVI, 27.
 Callimachus IX, 27. XV, 28.
 Chaldæi XII, 21.
 Charmides Massiliensis V, 37.
 Charondæ leges VII, 61.
 οἱ τὰς ὑπὲρ ἑκάστης συγγράμματος ἐπι-
 κρίας XVI, 39.
 Cleanthes IV, 45. VI, 50.
 Clearchus Peripateticus XII, 34.
 Clitarchus XVII, 2. 12. 23. 25.
 Crates ὁ ἐκ τῆς Μουσῆς Περιγύμης XVII,
 9. Περιγύμης 37.

- Cratinus ἐν ταῖς δραπέτισι XII. 10.
VII. 1 XVII. 29.
Critici XIII. 6.
Ctesias III. 3. IV. 26. 27. 36. 46. 52.
Cnidius IV. 21. V. 3. XVI. 37. 42.
ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς XVI. 23.
Demetrius ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι
XII. 10.
Democritus V. 39. VI. 40. IX. 64.
XII. 16. 17. 18. 19. 20.
Abderites XII. 7.
Damon Musicus II. 11.
Demoftratus XVII. ult. ἀνὴρ ἀλιευ-
τικῆς σοφίας ἐπιστήμων, καὶ μα-
θία, καὶ ἐμπνευσταὶ χρησὸς XV.
4. 9. Senator Romanus XV.
19. ἐν λόγοις ἀλευτικῆς XIII. 21.
Diagoras Atheus VI. 40.
Dinolochus, infra, Epicharmus.
Dion XVII. 10.
Diogenes ὁ τραγωδίας ὑποκριτής
VI. 1.
Dion ἐν συγγραφῇ X. 1.
Empedocles IX. 64. XII. 7. ὁ φυσι-
κὸς περὶ ζώων ιδιότητε λέγων
XVI. 29.
Epicharmus ἐν Ἡρας γάμῳ XIII. 5.
Epicharmi adversarius Dino-
lochos VI. 51.
Epimenidis ἐπεὶ XII. 7.
Eratosthenes VII. ult.
Euclides VI. 57.
Eudemus III. 20. 21. IV. 8. 45. 53.
56. V. 7.
Eudoxus X. 16. XVII. 14. 19.
Euphorion VII. ult. ἐν τοῖς ὑπομνη-
μασι XVII. 28.
Euripides III. 15. 17. IV. 54. V. 2. 34.
VI. 15. VII. 28. XII. 7. 44. XIV. 6.
ἐν Βακχῶν V. 42.
ἐν Ἰφιγενείᾳ VII. 39.
ἐν Πηλεΐᾳ VII. 47.
ἐν τοῖς Τημενίδαις VII. 39.
Hecataeus Abderita XI. 1.
Hecataeus Milesius XIII. 22. ὁ λο-
γοποιὸς, μύθων ἀρχαίων συνθε-
ταὶς accensetur IX. 23.
Hegemon ἐν Δαρδανικοῖς VIII. 11.
Hermetis ὑφηγητής XI. 10.
Hermippus VII. 40.
Herodotus II. 53. V. 8. VI. 15. 60. VII.
11. X. 3. 4. XI. 10. XV. 5. 16. XVII.
21. ἐν τοῖς Αἰγυπτίους λόγοις
VIII. 25.
Hesiodus VI. 50. XIV. 28.
Hipparchus Bithynus, Neronis
tempore, diversus ab antiquo
illo VII. 8.
Hippiz ars memoriz VI. 10.
Hippo Atheus VI. 40. memoratus
cum Herostrato & Diagora.
Hipponax VII. 47.
Hippys συγγραφεὺς ὁ Ῥηϊνὸς IX. 33.
Homerus I. 34. 42. 43. 52. II. 1. 18.
21. 30. III. 27. IV. 2. 6. 23. 40. 45.
54. V. 9. 45. 54. 8. 18. ubi Va-
rialect. VI. 1. 4. 6. VII. 27. IX.
22. X. 1. 8. 14. XI. 11. 17. XII. 3.
XIII. 7. 17. XIV. 8. 25. 18. 8.
ult. XV. 24. XVII. 6. 27. 43. ὁ
ποιητὴς VIII. 28 ἐν Ἰλιάδι XI. 10.
XIV. 28. 29. XVI. 25. ἐν Ὀδυσ-
σειά V. 16. XI. 50. XV. 28.
Ibycus Rheginus VI. 51.

i i d i

Ἰνδικοὶ λόγοι VIII. 1. infra in Orthagoras.

Ἰούβας (Juba) XV. 8. Rex IX. 28. ὁ Μαυρίσιος ὁ ἑρμῆς ῥωμαίων ἐμμενέουσιν πατρὸς. VII. 23.

Ischomachus & Socrates ὑπὲρ τῆς ἀξιολογῆς οἰκονομίας παρὰ δασύν-
τες VI. 43.

Ister V. 27.

Lacydes Peripateticus VII. 41.

Lafus in dithyrambis VII. 47.

Leonides XII. 42. Byzantius II. 6. 50. III. 18. Metrodori filius XVII. ult.

Lycurgi leges VI. 61. VII. 15.

Manetho Ægyptius σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακώς X. 16.

Megasthenes VIII. 7. XVI. 41. XVII. 39.

Menander ἐν τῇ θαυδί XII. 10. ἐν Μεσσηνία XIII. 4. ἐν ταῖς παννυχίσιν VII. 19. ἐν τῷ πλοκίῳ XII. 10. Theron parasitus apud Menandrum IX. 7.

Metrodorus Byzantius XVII. ult.

Mnaseas ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς XVII. 46.

Mnesimachus Poëta ἐν ἰομυμνίῃ XIII. 4.

Mytilenzi cujusdam Æliano noti μέτρα XIV. ult.

Neocles Medicus XVII. 15.

Nicander Colophonius V. 42. VIII. 8. IX. 20. X. 9. XV. 18. XVI. 28. & ipso non nominato XV. 13.

Nico pictor IV. 50. VII. 38.

Nisocreon Cyprius. XI. ult.

Nymphis ἐν τῷ θ' τῶν περὶ Πτολεμαίων XVII. 3.

Nymphodorus XI. 20. XVI. 33.

Onesicritus XVII. 6. Astypalzus XVI. 39.

Oracula XII. 5. 31. 35. &c. Vide supra, Apollo.

Orthagoras XVI. 6. ἐν ἰνδοῖς λόγοις XVI. 35. ex eo videtur petita quæ XV. 21.

Pammenes ἐν τῷ δευτέρῳ θηρίων XVI. ult.

Philemon XII. 10.

Philo XII. 37.

Philochorus XII. 33.

Philoxenus Musicus II. 12.

Φοίνικες λόγοι XVI. 33.

Phylarchus VI. 29. ἐν τῇ β. XVII. 5.

Pindarus VII. 19. ὁ Θηβαῖος μυσικοῖς ἐν τινὶ τῶν ἐπινομίων VII. 39.

Plato V. 13. VI. 1. ubi de Icco Tarentino.

Poëtzi I. 15. II. 32. VI. 25. 43. 61. 64. VII. 2. 19. 47. IX. 23. XII. 36. XIV. 14. XV. 5. ἄσματος ἀδύσων IX. 17.

Polemo XII. 40.

Polus τῆς τραγωδίας ὑποκριτῆς VII. 40.

Polyclitus (Πολύκλετος) XVI. 41.

Προφητῶν Αἰγυπτίων λόγος XI. 10.

Ptolemaeus VIII. 4.

Pythagoras V. 11. XVII. 9. Samius IX. 10.

Pythagoras ἐν τοῖς περὶ ἐρωτικῆς διαλέξεως XVII. 8.

Simonides ἐκ παιδοπαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυναῖκας γενέσθαι τε &

Uuuu 3

248

Διὰ πλεονάζειν XVI. 24. ἐν τοῖς
 ἱαμβοῖς XI. 36. ejus ars me-
 moriz VI. 10.

Socrates ap. Platon. V. 34. vide &
 supra in Ischomacho.

Solonis leges I. 13, II. 42. VI. 61. IX. 1.

Sophocles II. 10. VI. 51. ὁ ἔξ Σοφίλης
 ἐν τοῖς Ἀλεάδαις VII. 39. ἐν τῇ Τύ-
 ρῳ τῷ δράματι XI. 18.

Sophon XV. 6.

Sostratus V. 27. VI. 51.

Spintharus Musicus II. 11.

Stefichorus ἐν τῇ ποιήματι ἐκ ἐκφον-
 τήσαντι πρὸς εἰς πολλὰς XVII. 37.

αδασιν αἱ συγγραφεῖς I. 22.

Syrorum λόγος ἱερός XII. 30.

Thales Milefius VII. 42.

Θηβαῖοι μύθοι XII. 7.

Theocles ἐν τῇ δ', XVII. 6.

Theocritus ὁ τῶν νομηντικῶν πα-
 γνίων συνθέτης XV. 19.

Theodectis ars memoriz VI. 10.

Theodorus ψάλτης VII. 40.

Theophrastus III. 17. 32. 35. 37. 38.
 V. 29. IX. 27. 37. (τὸ αἰτίον Φυ-
 σικῶτατα ἀνιχνεύσας ibid.) 64.
 XI. ult. XII. 36. XV. 16. 26. δαι-
 μονιώτατος V. 27.

Theopompus V. 27. XI. ult. XVII. 16.

Timæus XVII. 15.

Τραγωδοί I. 24. III. ult.

Τυρταίαι μέτρα VII. 1.

Xenophilus Musicus II. 11.

Xenophon VI. 25. VIII. 3. XII. 10.
 aureus scriptor II. 11. de ve-
 natione XIII. 24. Alius Xeno-
 phon Solensis I. 6.

Zeno IV. 45.

Zenothemis XVII. 30.

AD-

ADDENDA & EMENDANDA quædam.

- P**ag. 87. ante v. 7. à fine, adde: His adjungi fas fuerit *Joannis* Grammatici *Gazai* ἡ ἀποστολὴ τῆς κομμῆς πύραυλος ἔν τῇ ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ versibus constantem 726. jambicis. Eam Græce vulgavit è Codice Scaligeri qui exstat in Bibl. Leidenſi, Janus Rutgerſius lib. 2. Var. lect. p. 98. Versibus præne Nonniacis descriptam ait Barthius ad Gvil. Britonem p. 747.
265. adde, quod paraphrasis Christiana Enchiridii Epiſteti Nilo Monacho auctore legitur etiam latine in Tomo XXVII. Bibl. Patrum p. 231. seq. edit. Lugdunenſis.
333. v. 20. *lege*: Deinde præmissus est editioni Plutarchi Francoſ. 1620. & inde Parisienſi Græcolatinæ A. 1624. fol. Quoniam vero in aliis editionibus haud exstat &c.
361. v. 2. à fine *lege*: etiam de illis horum decem &c.
372. v. 17. *poſt* sex volum. 1572. 8. *adde*: subnexis ad calcem notis Cruſerii, Xylandri & H. Stephani.
374. In Indicibus auctorum à Plutarcho & Galeno allegatorum sunt quædam omiſſa, ſeſtinante typographo, quæ alibi à me ſupplebuntur.
410. v. 5. à fine poſt Μαμῶν *adde*: Jacobus Tollius V. C. Rigaltianam Achmetis editionem cum Codicibus quatuor Vindobonenſibus contulit ex iisque ſupplevit lacunas, & ad bis mille loca emendavit, quod Tollii exemplar apud fratris ejus filios hærrere teſtatur egregius vir Henninius animadverſ. ad Epiſt. VI. Tollii itinerariam p. 188.
411. v. 20. poſt *Sirin*, adde: Thomam Morum maximam partem Alphabeti ſui compendiarii Prophetiſticorum iconiſmorum ex hoc Achmete compoſuiſſe notat Laurentius Lundius in limine Bibliothecæ ſuæ Græcæ.

Cetera ingenio & humanitati Lectoris permittuntur.

F I N I S.

